உ

கடவுள் துணை.

சகலகலா பூஷணம்.

இந்நூல்

காசிவாசி ஞானானந்த சொரூபராகிய

வித்தியானந்த சுவாமிகளால்

தொகுக்கப்பெற்று

மஹாவித்வான் புரசை அஷ்டாவதானம்

சபாபதிமுதலியாரவர்கள்

மாணாக்கரும்

சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதருமாகிய

திரு. சின்னசாமிபிள்ளையவர்களது

மாணாக்கராகிய

ஆ. பு. தியாகராய முதலியாரால்

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு,

இரண்டாம் பதிப்பு — காப்பி 1500.

சென்னை:

மதராஸ் டைமண்டு அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1913.

இதன் விலை ரூபா 1 8 0

All Rights Reserved.

சகலகலா பூஷணத்தின் அட்டவணை.

KOVILOOR ANDAVAR LIBRARY, KOVILOOR
35374

உ

கடவுள் துணை.

சகலகலாபூஷணம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஆதியிலோர்காலஞ் சுவர்க்க மத்திய பாதலங்களி லமர்ந்த
பிராணிகள் வினை சம்பந்தத்தினா லளவுபடாத வேதங்களனைத்து
மாதியந்தபதக் கிரமங்க டடுமாறிச் சிதறிய காரணத்தினாற் றேவர்
முநிவர்மருண்டு, திரிநேத்திரதாரியாகிய பரமசிவ னனுக்கிரகப்படி
மறைகண் முற்றோற்றியவாறே பரவிக்காட்ட விதியினொழுக்கங்
களைச் சங்கையற வாராய்ந்தொழுங்குபெறக்கூறுவ தெவர்க்கு மரி
யன வாதலான், விண்ணவர் தவத்தவர் மானுடர் முதலாயினோ
ரறிவு விளங்காமல் வேதவாய்மைகளை யறியாது துஷ்கிருத்தியங்
களை யநுசரித்த சிலமோகனசாஸ்திரங்களை யுண்டுபண்ணிக்
கொண் டுலகின்கண் முக்கியமாக வழங்கி வருஞ் சத் கருமங்க
ளனைத்துந் தடுமாறிப் பாசபந்தவினைக்கேதுவாகிய மார்க்கத்தைக்
கடைப்பிடியாக வெண்ணிச் சகலருமதனைத்தொடர்ந்தனுஷ்டித்து
வருகிறதைக் கருதியே, பிரமன் விஷ்ணு தேவர்கண்முதலிய ரிஷி
களும் பரமசிவ கடாக்ஷமில்லாம லிந்த மாறுபாடு தவறாதென
நிச்சயித்துப் பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன்முதலான தேவர்களுடன்
திருக்கயிலையைச் சேர்ந்து, தம தாணையிற் செலுத்தியே வீற்றி
ருக்கு நந்திதேவரைச் சேவித்தெங்கள் வரவைப் பரமனுக்கறிவிக்க
வேண்டுமெனப்போற்ற வவர்கிருபையுற் றவர்களை யவ்விடத்தினி
றுத்திக் கர்த்தன் சந்நிதானத்திற்சென்று வணங்கித் தேவர்களின்
வரவை விண்ணப்பஞ்செய் தனுமதிபெற்றுவந்து, நீங்கள் சபைக்
குவருகவென்று பரமசிவங் கட்டளையிட்டாரென; அவ்வாக்கியத்
மக... கேட்டாநந்தப்பரவசராய்ச் சிவகணங்கள் காவல்கொண்டிருக்
கின்ற
தியர்ந லவாயில்களைக்கடந்து சிவபிரானைத்தரிசித்தவுடன் விழிகளி
தவாரி பெருகத் திருவடிகளிற் கற்பகமலரைச் சொரிந்து

தீர்க்கதண்டன் சமர்ப்பித்து, வேதாகம வாக்கியங்களினாற் போற்றிக் கரங்களைக்கூப்பிநிற்க, அவர்கண்மீது கர்த்தன் கிருபா நோக்கம் பாலித்துக்கட்டளையிட்டவாறே, தத்தமக்குரிய விடங்களிலிருந்த பின்னருங்கள் செய்கைகள் குறைவறநடந்து வருகின்றனவோவென்று வினவத் தேவர்கள்வந்தித்துத் தேவரீர் திருவுளப்படிக் கடியோங்கள் உய்யுமாறு சிதைவின்றி நடந்தேறிவருகின்றனவாயினும், பூமியின்க ணிராநின்ற தபோதனர் முதலானோர் மோகன சாஸ்திரத்திற் சிடுபட்டுத் தேவரீரைப்பெரும்பாலும் பரனென நினையாது, சிலர்மாத்திரம் கர்த்தவ்யமெனக் கருதிக் தொழுகின்றனர்; சிலர் மற்றத்தேவர்களுடன் தேவரீரையும் சமமாகத்துணிவுகொண்டனர்; காலக்கருமங்களைக் கடந்தவாதி மூர்த்தியு முண்டோவெனச் சில ரவமதிக்கின்றனர்; கடவுள்வேறில்லை. நாங்கள்கற்ற சாஸ்திர வுணர்ச்சியேநித்தியமெனச் செபிக்கின்றனர்; அநேகர் பாவ புண்ணியங்களை யின்னதென் றறியாது, உண்ண லுடுத்தல் புணர்தல் துயிலல் களித்தலிவைகளே மோக்ஷமெனவுமவைகளைத்தவிர வேறொருமுத்தியிருக்கின்றதென்ப தஞ்ஞானமெனவு நினைக்கின்றனர் இவ்வாறு பற்பல விதங்களிற் சகலரு முறைதவறிய முயற்சிகொண்டு, பிறவிச்சாகரத்தைக்கடக்குமுண்மையினையறியாதுழன்று வேதாகம வரம்பைக் கடந்து பவநெறியைமுக்கியமாகத் தொடர்ந்து, தீவினையிற் படர்ந்தலைந்து மயங்குகின்றனர். இவைக ளனைத்துந் தேவரீர் திருவுளத்தின் விளக்க மாயினுமடியோங்க ளறிந்தவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்தனம். இதனைத்திருவுளத்திற்கொண் டெங்களுக்காக விரக்கமுற்றுச் சீவ ராசிகண் மயங்கு மயலை நீக்கித் தேவரீர் பாத கமலங்களைக் கருதி முமுட்சுகளாய் மோக்ஷ வீட்டைச் சேரும்வண்ணங் கிருபை செய்தருள வேண்டுமென் றிரங்க, பரமசிவ மிவ்வாக்கியங்களைத் திருவுளம்பற்றியே, சங்கு சக்கரபாணியாகிய மகாவிஷ்ணுவை நோக்கி, நமது கலைகளி னொன்றைக்கொண்டு, பூமியின்கண் ணவதரித்து க்ஷீணப்பட்டுச் சிதறிக் கிடக்கும் வேதங்களைச் சேகரித்தே நான்குவகைப் படுத்திக்கருதியான விருடியருக்கவைகளைப் போதித்தவர்களா லுலகிலுள்ள வாத்ம கோடிகட்குச் சிற்றுணர்வை மாற்றிப்புனிதராக்குவீர்; அவைகளை யோதப்பெறாத சூத்திராதிகளெளிதின் முத்திபெறத்தக்கதாக வேதங்களோடுவிதிக்கப்பட்ட வாகமங்களென் றும் நீதிமுறைகளென் றும் ஞானசாரங்களென் றுஞ் சாஸ்திரங்களிருக்கின்றன; அவைகளி லனந்தவித முத்திமார்க்கமாயும் வகுத்திருப்பதால், அவைகளைமார்க்கண்டேயர், துர்வாசமுனி முதலிய ரிஷிகளாலு மினி யவதரிக்காநின் [illegible] வாதராயணராகிய வேதவியாசராலு நா மொவ்வோர் கால [illegible] லு மாதேவிக்கு மனேக லோகோபகாரமான விஷயங்க [illegible] யிருக்கின்றனம்; அவைகளெல்லாம் வரன் முறையாக வல [illegible]

போதிக்கப் போகிறார்களென் றநுக்கிரகஞ்செய்ய வதற்கிசைந்து கேசவன், பிரமன், முதலானவர்களுடன் கர்த்தரைவணங்கிவிடை பெற்று வைகுந்தத்துக் கெழுந்தருளிச் சகலருக்கும் செலவுகொடுத்தனுப்பிச் சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, பூமியின்கண் பராசரொரு தினம் பிராதக்காலையிற் கங்கையைக்கடக்க வோடமேறினவராயதைச்செலுத்தும் மச்சகந்தியினது சுந்தரத்தைக் கண்டோர் காரணத்தான் மோகித் தவளைச் சம்மதப்படுத்திச் சுகந்தகந்தியாக்கிப் புணர்ந்தபோ தக்காலத்தில் விஷ்ணுவானவர் பரமசிவத்தின் கட்டளையின்படி யவள் கருப்பத்தில் பிரவேசித்துத் தண்டகமண்டலத்துட னவதரித் தவர்களிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வதரிகாசிரமமென்னும் வனத்தில் வாசம்பண்ண யோக்கியமென்றெண்ணியவ்விடத் தமர்ந்த வக் காரணத்தினால் வாதராயணரென்னுந் திருநாமம் பெற்றுப் பரமசிவ கடாக்ஷத்தினால் வேதாகமங்களை யொருவரிடத் தோதா துணர்ந்து, வேதத்தைநான்குவகைப்படுத்தினமையால் ஸ்ரீவேதவியாசரென்னுந் திருநாமமும் பூண்டு ஜநற்குமாரரிடத்திற் பதினெண்புராணங்களையும் வேதசாரங்களையும், மகத்துக்களுக்குப்போதனையாகத் தக்கதாக வேதாந்தங்களையுஞ் சூத்திரங்களாக்கிய பின்னர், பயிலவர், வைசம்பாயநர், ஜைமுனி, சுமந்தர், இந்நால்வருக்கும், வேதநான்கையு மறிவித் தவற்றிற் குரியவர்களுக்கு வரன்முறையாகப்போதிக்கக் கட்டளையிட வவர்க ளவ்வாறே பரிபக்குவர்களுக் குணர்த்தினர். அதன்மேல் வேதாகம புராணங்களுலகின்கண் பரவின; அப்பொருளெலாம்வெளிப்பட்டிருந்தும், பெரும்பான்மையாய்த் தோற்றாமலிருப்பதானும், தாயாரது கருப்பத்தின் முளைத்துப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிற்றிளைத்துச் சமூகவிசாரணையினாற்களைத்துச் சஞ்சலத்திலிளைத்து, நாளும் வருந்தி, நானெனதென வினைவிளைத்து, நால்வரு நகைக்கக் களைத்து, நடுக்குந்தலையுடன் கூனும்வளைத்து, நரை மயிர் கிளைத்து, முகமுந் திரைத்து, நாடியு நரம்பு மோடித் தளர்ந்து, காற்றடுமாறிக் கண் பஞ்சடைந்து, காதுகேளாமற் கைக்கொட்டனுடன் முக்காலினராகி விக்கலுமிருமலுமேன்மேலிட் டொக்கலுஞ் சுற்றமு முரியவரெவரும் பக்கமே நின்று பரதவித் திரங்க வோங்கிடு வாயுமொடுங்கி யுள்வாங்கி நீங்கும்போது நினைவுடனிருந்து, கண்ணுறும் பொருளின் கமலப்பதத்தை நண்ணுறும்படியே நமனையும் வெல்ல வல்லமையுள்ள நல்லனவிதனை, யாசியற்கரசி வாசியாஸன வவ்வித்தியாநந்த தேசிக னிதனை யுசிதமாயருளிய விசிதவிந்நூலை, வசியமாய் விளங்க வாண்டதோரெவரும் ஆண்டவனுடைய மகிமைவந் தெய்த உலக போகங்க ளுய்யும் வகையைவிசையற நின்றவசனரூபியாகி, வெளியிடுவிதியின் முறையறிந்திங்ஙனம், வித்தியாநந்த சுவாமிதன்மைந்த னெந்தைக்கடிமைத் தியாகராஜனனே.

விநாயகர் துதி.

வெண்பா.

தகவுதரும் வேதத் தனிப்பொருளைக் காட்டுஞ்
சகலகலா பூஷணத்தைச் சாற்றக்-கிகலறுக்கு
மொற்றைமருப் பைங்கரனை நொண்மலர்பூண் சேவடிகள்
பற்றுவாம் நாளும் பணிந்து.

சுப்பிரமணியர் துதி.

மூவிரு முகங்கள்போற்றி முகம்பொழி கருணைபோற்றி
இயாவருந் துதிக்காநின்ற விராறுதோள்போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேண் மலரடி போற்றி யன்னான்
சேவலு மயிலும்போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

பரமசிவ வணக்கம்.

கங்கையைச் சடையிற்றாங்கிக் கபாலமு மழுவுமேந்தித்
திங்களங் கண்ணி சூடித் திருவினை யாடல்செய்த
நங்கயற் கண்ணிபாக னல்லடி வணங்கிப்போற்றி
யங்கலா பூஷணத்தை யறைகுவா முலகத்தன்றே.

சிவசத்தியின் துதி.

செறிகரு முயிற்றொரு திகழ்ந்து மன்னிய
மறுவறு மானிடமாபின் மேவியே
யறுவகை நெறிகளும் பிறவு மாக்கிய
விறைவிதன் மலரடி யிறைஞ்சி யேத்துவாம்.

கண்ணன் துதி.

விருத்தம்.

மாமேகனஞ்செய் முல்லைமானார்நிதம்பவலை தேறுதழுந்துமிடையும்
மாமோகமைந்தர்பொருள்வாழ்வாலயர்ந்து தடமாறுமயங்குமிடை
தாமோதரான்கமலமாதாள்பவன்கருதி தேறுதவன்றன துதாள்[யும்
நாமோதவுந்தொழு துளேகாணவும்பெறுகினுமேயனந்தவிழியோர்.

இலக்குமி துதி.

விருத்தம்.

சங்கு சக்ராயுதத்தைத் தாங்கிய மாயோன்மார்பிற்
றங்கியே யுலகத்தோர்க்குத் தாழ்விலா வாழ்க்கைநல்கும்
பங்கஜ வதனமொத்த பகர்செல்வி பாதமேத்தி
யிங்கித கலாபூஷண மியற்றுவா மன்பின்மிக்லால்.

சரஸ்வதி துதி.

கலித்துறை.

உள்ளக்கமலத் தொருவாதுறைந் தருளோ வெடுக்கு
மள்ளற் பெருங்கடன் மேலுயரந்தனை லருங்கதிர்போ
லெள்ளற்கருங்கலா பூஷண நன்னூ லியம்புதற்கு
வெள்ளைக்கமலத்து வீற்றருள்கின்ற விளங்கிழையே.

வியாசமுனிவர் வணக்கம்.

துக்கசாகரத்துக் கொருதோணியாய்ப்
பக்குவச்சுகனைப் பெறுபாக்கியத்
தக்கவான்மத வாபரனாகிய
மிக்கவேதவியாசனைப் போற்றுவாம்.

குரு வணக்கம்.

அமலவாரணமடங்கலு மறியொணுமுதலாய்த்
தமமகன்றபேரொளி திகழ்தகுகதிநிலையாய்
மும்மலமாயையற் றேருங்கு மூதறிவதா யிலகு
நிமலவித்தியாநந்தனை நிதம்பணிந்திடுவாம்.

வேறு.

நித்தசுத்தஞானமா யுசிதமாயோங்குமேலா
மத்தியான்மீகவாழ்வை அங்கையிற்கனிபோனுயேற்
குத்தியாலனுபவத்தாலுதவு மெய்த்தேசிக னன்
வித்தியானந்த மைந்தனிணை யடிபோற்று வோமே.

குரு துதி.

முத்தியாகி முழுப்பொருளாவது
சத்தியாகிச் சகலமுமாவது
சித்தமேவிச் சிவோகமதாவது
அத்தனே வேகாம்பர சரணமே,

நூற்பெயர்.

வேறு.

பொய்ப்புலி யதனினாலும் பொருக்கெனத்தோன்றி மாயு
மெய்ப்பிலாவுயிர்கட் கெல்லா மெளிதினின்ஞானமெய்த
வப்பணிசடையோன்முன்ன ரறைந்தவாகமத்திற்சொல்லு
முப்பொருள்விளக்கஞ்சொல்ல முக்கணனருளைக்கொண்டே.

அவையடக்கம்.

முத்தமிழ்த்துறை யின்முறைபோகிய
உத்தமக்கவிகட் கொன் றுணர்த்துவன்
பித்தர்சொன்னவும் பேதையர்சொன்னவும்
பத்தர்சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ.

ஐலித விலக்கணங்களை யுணர்ந்து நவரச வலங்காரமாய்ச் செய்யுள் புனைய வல்லவருக்குமுன், இந்த சகலகலாபூஷணந்தனை அடியேன் கூறத்தொடங்கிய தெத்தன்மைத் தெனின், அரிவருக்க மெழுதி அறிவதன்முன், சிறந்த திருமுறையை வரையக் கருதிய தையும், வண்டுகளைப்போ லற்ப மசகமானது ரீங்காரம் பண்ணு வதையும், சூரியப்பிரகாசத்தை மழுங்கச்செய்து வான்மீனானது புவியைவிளக்க நினைத்ததையு மொக்கும்.

இது பெருமையான வேத முதலிய அறுபத்து நான்கு கலை களையும் விரிக்காநின்ற ஸ்ரீ சிவபெருமானாலும் தேவர்களாலும் முனீஸ்வரர்களாலுந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய புண்ணிய பரிபக்க வேதுவானவிந்நூல் மெல்லிய சொல்லாயினும் வெற்றுரையாயி னும் வியர்த்தமாகிய புன்சொல்லாயினும் பரமசிவத்தின் திருவ ருளைப்பெறுகின்றமேன்மையோர், எல்லாச்செயலும்சிவன்செய லென் றுணர்கின்றமையால், இதுவுஞ்சிவன்செயலென் றேற்றுக் கொள்வர்க ளென்றிக் கட்சிசெய்யார்களென வடியனு மிங்கு வெளி யிடத் துணிந்தமையறிமின்.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

சகலகலாபூஷணம்

நூல்வரலாறு.

தருமபுத்திர மஹாராஜன் பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொண்டு, பூபாலகரை விசுவாசித்து நீதி செலுத்தி வருநாளில் ஒருநாள் பார்த்தசாரதியாகியும் பக்த பராதீனராகியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி யுடனே, சரசயனத்தி லிருக்கும் வீஷ்டுமரிடத்திற்குப் போய்வருவோமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் தருமராஜனும் கலந்துபேசிக்கொண்டு, மந்திரி பிரதானிகளுடன் தேர்மீதேறிப் போய் இறங்கி அங்குள்ள தேவரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் மற்றவர்களும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க, திவ்வியகுணமங்கள ரூபமாய்ப் பிரம்மதேஜசு விளங்கத் தேகாபிமானமற்று யோகநித்திரையுற்று வீற்றிருக்கின்ற வீஷ்டுமாசாரியரைக் கண்டு தரிசித்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கொண்டு தீர்க்கதண்டன்சமர்ப்பித்து வணங்கியபோது, சமீபத்திலிருக்கும் பரிச்சாரகர்கள் கையைக்கொட்டி வணங்கி எங்க ளாண்டவனே! இதோ தருமபுத்திர மகாராஜன் துவாரகாபுரி வாசனுடன் வந்திருக்கிறு ரென்றூர்கள்; அந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவர் கருணைக்கண் விழித்துப்பார்த்து, மேலான சந்தோஷத்துடன் மகிழ்ந்து, அப்பா தருமநந்தனு? இந்தமுகுந்தனையும் இவ்வுலகத்தையும் பட்டாபிஷேகத்தையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு உம்முடைய எண்ணங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டீரா? அதுமிகவும் நல்லகாரியம், நீங்களிருவரும் அருகில்வந்து இவ்விடத்தி லமைந்திருக்கின்ற ஆசனத்தி லிருங்களென்றூர். அப்படியே அங்குள்ள ஆசனத்திலிருந்து அங்குநெருங்கி இருக்கின்ற தவமுனிவர்களை நோக்கி நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அம்முனிவர்கள் முகமலர்ந்து இவர்களை ஆசீர்வதித்தார்கள். தருமபுத்திரர் எங்களுக்குதவியாகி இந்தக் கிருஷ்ணபகவானும் பிரியாவிடையாய் எங்களுடன் வந்தது அருமையின் மிக்க அருமையென்று உபசாரஞ் சொல்லிக்கூட்டமாக நிற்குஞ்சமயத்தில்,

துளபமாலையைத் தரித்தருளிய ஸ்ரீகண்ணபிரான் வீஷ்டுமாசாரியரை நோக்கி ஆசைகொண்டு சிலவார்த்தை சொல்லுகின்றனர்.

ஐயா; சந்திரகுலத்தி லவதரித்த தருமபுத்திரர், நீருரைத்த நன்னீதிவசனத்தைத் தலைமேற்கொண்டு கடல்சூழ்ந்த காசினி முழுமையும் தோள்மேற்கொண்டு, பட்டாபிஷேகமுந் தரித்துத் தாயைநாடிய சேயைப்போலும், பசுவைத் தேடிய கன்றைப்போலும், ஆசைகொண்டு இங்குவந்துதேவரீருடைய திவ்வியதிருவாக்கினால் பற்பல தருமங்களை விற்பனமாகக் கேட்கவேண்டு மென்னும் விருப்பங்கொண்டு, உலகத்தாரும் அவ்விஷயங்களைக் கேட்டு கொண்டாடுங் கீர்த்தியையும் அடைய அதிக ஆவலுடன் பந்துஜனங்கள் சூழப்பட்டு வந்திருக்கின்றார்கள். பிரம்மாவினு முயர்ந்த மஹாரிஷிகளும் தத்வக்கியானமுள்ள முனிவர்களும் இன்னமுள்ளபெரியோர்களும் உம்மைச்சூழ்ந்து காத்திருக்கின்றார்கள். ஆகலால் வேதப்பொருளினுறைந்து மறைந்திருக்கும் மகத்துவங்களும் தருமமுதலிய நீதிகளெல்லாவற்றையும் இவர்கட்குக்குறைவில்லாமல் நிறைவாக உமதுதிருவாக்கினால் தேன்பொழிவதுபோல் மொழிந் தருளுஞ் அருட்செல்வனே, உமக்கு இனிவேறு உபசாரஞ் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை யென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மகிழ்ச்சியுடன் புகல, அம்மொழிகேட்டு, வீஷ்டுமர் நகைத்து மேகவண்ணனாகிய அண்ணலே! ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமான வள்ளலே! நீர் அறியாத மகத்துவங்களும் நீதியுந் தருமமும் நிலத்திலுண்டோ? சரசயனத்தின்மீதிருக்கின்ற எனக்கு மிகுந்த தள்ளாண்மையும் ஆயாசமும் களையும்அதிகரித்திருக்கின்றது. மேலும் என்னுவிபிடத்துப் பசையும் ஈரமுமில்லாமல் உலர்ந்திருக்கின்றது. ஆகையால் தேவரீரே திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று சொல்ல, திருமாலானவர் ஐயா வீஷ்டுமாசாரியரே! உம்முடையவாக்கினாற் கேட்கவேண்டுமென்று மகிழ்ச்சியுற்று வந்தவர்களுக்கு இன்னொருவர் சொன்னால் அதனால் அவர்கள் இன்பமடைவார்களோ? அது அவர்கட்குத் திருப்தியாயிராது; அவர்களாசைகொண்டு வந்த ஆவலடங்காது. ஆனதுபற்றி உமதுதேகமானது யோகத்தால் மேன்மைப்பட்டிருப்பதால், நீர்பால்யத்தில் எத்தன்மையாயிருந்தீரோ அத்தன்மையான மனோதிடமுடன் மாசற்றிருந்து போர்முகத்திற் பட்டபுண்ணெல்லா மாறி உடல் வருத்த முதலிய ஆயாசமுந் தீர்ந்து, திடகாத்திர

தேகதைரியம் பெறும்படிக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணினேம். நீர் இதுமுதலாகத் திடங்கொண்டு உச்சாகத்துடன் அருமையான தருமங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்த வண்ணஞ் சொல்லுமென்று, பணாமகுடப் பாம்பணையும் பாற்கடலுட்டங்கிய பரந்தாமன் அருள் செய்யவே, விஷ்டுமாசாரியருக்கு மனோ வாக்குக் காய மூன்றும் வலுவேறி வருத்தந் தீர்ந்து மனங் குளிர்ந்து, வாசுதேவனை ஆச்சிமாருடன் குலாவிய நேயனைத் தோத்திரஞ்செய்து, செந்தாமரைக் கரத்தைக் கூப்பி வணங்கி, இருதய கமலத்திலிருத்தி உள்ளன்பு கூடிய ஒளிக்கண்ணாற்கண்டு முக மலர்ந்து அக மகிழ்ந்து மொழி புகன்று துதிக்கின்றனர்:—

இன்னமும் உயர்ந்தோரினுயர்ந்தோராலும் எட்டப்படாத கனியே! பொன்னாசை பெண்ணாசை பூவாசைவெறுத்த பெரியோர்களுக்கு உறவே, பெருமையாகிய தரும சாஸ்திரத்தில் ஒட்டாதவனாகியும், ஒட்டினவனாகியும், ஆத்மகோடிகள்தோறும் கிட்டினவனாகியும், கிட்டாதவனாயும், ஓரிடத்துந் தட்டாதவனாகியும், தன்னைத்தானறிந்த தலைவருக்குத் தானறியுந் தலைவனாகியும், ஆணவப் பேய்கொண்டலைவார்க்குக் காணக்கிடையாக் கரும்பொருளாகியும், உள்ள கண்ணனே! நிர்மல நிரந்தர வஸ்துவாகிய தேவரீர் மகத்துவத்தை அடியேன் மதிக்குந்தரமோ! துதிக்குமதியோ! மிகவும் மபிர்க்குச் செழாநின்றேன் தேவரீர் திருவடி யநுக்கிரகஞ் செய்து தமது திருநாமத்தையும், திவ்ய திருவுருவத்தையும், எல்லா வஸ்துவுமா யிருக்கிற இன்பத்தையும், நான் எடுத்துப்பேசி எற்றிவணங்கி இறைஞ்சும்படிக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் ஈசனே! தேவரீர் முத்தலைச் சூலமும் தண்டு கமண்டலமும் சங்கு சக்கரமும் அன்னவாகனமும் கருடவாகனமும் ரிஷபவாகனமும் கயிலைமலையும் கமலமலரும் கடலிற்றுயின்ற யோகநித்திரை செய்யும் புண்ணியனே! எல்லாப்பொருட்களின் சம்பந்தமுமாய் ஐம்பூதமுமாய் ஐம்புலனுமாய் அவ்வைம்புலன்களினல் மயங்குகின்ற மயக்கமுமாய் அம்மயக்கங்களை மாற்றுகின்ற பேரறிவுமாய் இருளுமாய் ஒளியுமாய் உயிருமாய் இகமாய்ப் பரமாய் அருளுமாய் அன்புமாய்த் தலைவனுமா யிருக்கும் ஆதிமூலப்பொருளும் தேவரீராலுல்,உம்மை யாவரறியப் போகின்றார்கள்,ஐயனே! ஆதிமூலமுமாய் நான்மறையாய் முக்குணமுமாய் ஐந்தெழுத்தாய் எட்டெழுத்தாய் எல்லா வற்றிலும் பாலிநெய்போல் விளங்கிப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது என்னவிளையாட்டோ? நரகரி முரகரியென்னும்

திருநாரணனே என்று, வீஷ்டுமாசாரியார் அனேகவிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து தொழுது வாழ்த்தியபோது, தன்னந்தனியே தனக்குத்தானே யொப்பான பெருமானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சற்றே நகைத்தருளித் திருக்கண்மலர்ந்து கருணைகூர்ந்து, உவமானஞ் சொல்லுவதற்கு ஒப் பொருவருமில்லாத உண்மையான வீஷ்டுமாசாரியரே! உமது உடலைவிட்டு உயிர்போங்காலத்தில் பேசுதற்கரிய எட்டாம் வசுவின்பதங்கிடைக்கும். குறைவில்லையென்று அருள்புரிந்தருளினார். இவ்வண்ணமாகத் துளபமாலையணிவோன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யமொழியானது வீஷ்டுமரது செவியிற் புகுந்து நிறைந்து புளகாங்கித முண்டாக்க, அதனால் அழகிய அரவிந்தம்போன்ற அரியினுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, பக்தவத்சல பரந்தாமனது அருள்மொழியைக்கொண்டு, தனது பக்கத்தி லிராநின்ற ஸ்ரீ வேதவியாசர் நாரதமஹாமுநி முதலான முநிவர்கள் இன்னமுள்ள மகாரிஷிகளின் அருள்வாக்கியமும் பெற்றுக்கொண்டு, தமது குலத்திற் சுமதியெனப் பிறந்த தருமராஜனாகிய பேரனுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் சகல தருமருக்ஷங்களையுந் தடைபற வாலோசித்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளும் இராஜராஜர்களுக்குப் பெரியவனாகிய தருமராஜனே உட்காரும் இவ்விடத்தில் நிறைந்திருக்கின்ற முநீஸ்வரர்களின் கிருபையினாலும், நீருண்ட மேகவண்ணனாகிய கண்ணன் எனக்கெதிரிலிருந்து காட்சி தருகின்ற மாட்சிமையினாலும், புண்ணிய ஆட்சியாகிய சாஸ்திர புராண தருமங்க ளெல்லாவற்றையும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல், ஐயந்திரிபு அறியாமை முறியச் சொல்லுகிறேம். நீ உன் மனத்தில் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாத சந்தேக முள்ளவைக ளனைத்துஞ் சிறப்புடன் யோசித்துக் கேட்டுக்கொள்ளும். கருணைக்கு வித்தாகும் ஓர் முதல்வனாகிய வீஷ்டுமர் சொல்ல, தருமராஜன் மகிழ்ச்சியடைந்து, கலைகற்ற நிலைபெற்ற தலைவரைத்தொழுது முகுந்த கோவிந்த வைகுந்தபதத்தைக் கருத்திலிருத்தி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்திற்பொருத்திப் பொற்பிரகாசம் பொருந்திய வீஷ்மரைப் பணிந்து, அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று, அவருக் கருகாசனத்திலிருந்து, தனது பரிசுத்தமான மனத்தில் அடைபட்டிருந்த சந்தேகங்களை யெடுத்துக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

---

2. இராஜ வம்ச முறைமை விளக்கல்.

ஐயா! பெரியோர்களால் புகழ்ந்துயேசப்பட்ட பூலோகத்தில் அனேகங்கோடி புத்திமான்களும் பலவான்களு மிருக்க, ஒருவன் மாத்திரம் இராஜாவாகிப் பூமியிலுள்ள பேர்கள் யாவரும் வணங்கவுந் தண்டனை கண்டனை அபராதம் விதிவிலக்கு வருணாச்சிரமதருமம் வெற்றிமாலை வீரகண்டாமணி இவைகள் முதலிய வெல்லாங் கிடைத்துச் செங்கோல்செலுத்தவேண்டி வந்த திறமென்ன ? ஆதியில் இந்த இராஜவம்சம் எப்படி யுண்டாயிற்று? இந்தச் சந்தேகம் என் சிந்தையைவிட்டு நீங்காமல் நெடுநாளா யிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று வினவ, விஷ்டுமாசாரியர் புன்னகை கொண்டு பெருமையாக மதித்து வாசனை பெற்ற மலர்களிலிருக்குந் தேனை வண்டினங்கள் கண்டு களித்துண்பதுபோல், மகிழ்ந்து சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ முரசகேதனா! மனோ திடகாந்தி கிருபை சத்தியம் பொறுமை இவைகளினால் நிலைபெற்றிராநின்ற ஒருவன், யாவனோ அவன் உலகிற்கு அரசனாவன். அவ்வாறமைந்த அரசன் ஐம்புலன்களையும் சேட்டைசெய்யவொட்டாம லடக்கி, மிஞ்சி சேட்டை செய்தால் காவலில் மடக்கிக் குற்றமில்லாதவனாயும் பூலோக தேவர்களாகிய பிரம்மரிஷிகளாலும், மேலுலக தேவர்களுக்கும், யாகாதிமுதலிய யாகாதி பணிவிடைகளிலிருந்து பரிந்து அவர்களைப்பணிந்துஅன்பு பாராட்டி விசுவாசித்துவரும் நன்னெறியின் வல்லமையினால் தேசமுழுவதும் பூசித்து நேசித்துத் துதித்துக் கொண்டாடும்படியானவன் உலகத்தை ஆளுவான்.இத்தன்மைய நடுநிலைமை வாய்ந்த மன்னவன்,மும்மூர்த்திகளாகிய சிவபெருமான்,விஷ்ணு,பிரமா, தேவர்கள் முதலினோரைப் பார்க்கினும், பிரம்ஹரிஷிவேதோக்த பிராம்மணரினு மதிகமென்று, உண்மை மதித்து, உள்ளத்திற்றுதித்து ஊழியம் புரிந்து அன்பு பாராட்டி வருவானாகில், அவ்வரசன் ஒரு பிழையு மில்லாதவனாய்த் தீர்க்காயுளும் தரும விருத்தியும் பெறுவான். அவனுளுகைக் குள்ளாகிய உயிர்களுக்குத் துர்சோபம் துர்ப்பயங்கரம் துர்மரணம் துர்வியாதிமுதலிய துயரஞ் சேராது. பயிர்களுக்குச் சப்த மேகங்களுமுழங்கி மழை பொழியச்செய்யும் யாகாதி தருமங்கள் மேன்மேலாக நடக்கும். பிரம்ம தேஜசு உண்டாம். பலம் பிரபலமாகும். தைரியமேபலத்து சத்துரு ஜய முன்

டாம். நெறியே முறையாம். நிதானமே தனமாயோங்கும். குல கோத்திரங்களின் குற்றமெல்லா நீங்கும் மேற்கூறிய ஐமபுலன் களும் சொன்ன வண்ணம் ஒருவழிப்பட்டிருக்குமாகில், இகழ்ச்சி யில்லாத புகழ்ச்சியையுடைய இராஜ ராஜாக்களின் சம்பத்து. வல் லமை முதலிய வெல்லாம் இவ்வுலகிற் றெய்வமாய் இருக்குவேத முணர்ந்த வேதியர்களின் ஆசிர்வசன பிரதாபத்தாற் கைகூடி வந்த தென்றும், கதியோடி வரத்தக்கதென்றும், உன்கருத்தி லிருத்து வாய். கருணைப்பிரவாகமுள்ள தருமராஜனே? என்றுரைக்கத் தரு மரும் ரிஷிகளும் ஐயா? இத்தன்மையான மங்களாகர மகத்துவம் பெற்ற மறையவர்கள் இராஜ தண்டனைக் குட்படுவானேன்? என்று வினவிய இவர்களைப் பார்த்து, அப்பா! ஒப்பில்லாத ஆயுதமுதலிய தநுர்பாணங்களைக் கைக்கொண்டு, யுத்தமுனையிற் பிரவேசித்தால் வெற்றிபெறுகிற வீரத்திலும், உயிர்க்கொலைமுதலாகிய பொல்லாத மகா பாதகங்களைச் செய்தகாலத்திலும், பிராமணகிர்த்திய கர்மத் தை நித்தியாநுஷ்டான தருமத்தை விட்டுவிட்டபோதிலும், இரா ஜன் பிராமணர்களைத் தண்டிக்கலாம். அதனால் அரசனுக்கு இன் பமேயல்லது, ஒரு துன்பமுமில்லை. ஆகையால், பிராமணர்களின் ஆசிர்வசன மகத்துவம் இத்தன்மையுடையது. இன்னமும் இராஜ தர்மங்களைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்களென்று மனமுருகச் சொல்ல தொடங்கினர்.

ஓ சத்தியத்தை தழுவும் சாந்தத்தன்மையுடையவர்களே! மண் பொதுத் தந்தையாகிய பிரமதேவன் பிறந்தபோதே ஆஞ்ஞைபடி இவ்வுலகத்தைப் பாங்காகப்படைத்து ஆத்மகோடிகளை யுண்டாக்கி தேவர்களையும் அளித்தான். அப்படியாகப் பிறந்த தேவர்கள் மூவு லகத்திலும் போய்ச் சஞ்சரித்து பாபம் இப்பேர்ப்பட்டதென்றும், புண்ணியம் இத்தன்மையுடையதென்றும், நிதானித்து அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நடத்துவதற்குவழி தெரியாமல் விசாரப்பட்டு, பிரம தேவரிடத்தில் வந்து நமஸ்காரம் பண்ணி, சுவாமி பாபபுண்ணியம் இப்பேர்ப்பட்டதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை! அதைத் தெரி யச் செய்ய வேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்கவும், அப்போது பிரம தேவர் லக்ஷம் அத்தியாயமாய்த் தரும சாஸ்திரம் பண்ணிப் பிரம தருமமென்று பேயரிட்டு,தேவதைகளிடத்திற் கொடுத்தார். அந்தத் தருமசாஸ்திரத்தின் அருத்தமும் தர்ம சூக்ஷமமும் தெரியா மல் மயங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், பிரமாவினுடைய நெற் றியிலிருந்து பதினொரு உருத்திரர் பிறந்தார்கள் அவர்கள் பதினொரு

பேரும் இந்தத் தருமசாஸ்திரத்தைப் பார்த்துச் சுருக்கி உலோ கோபகாரமாய்ப் பதினாயிரம் அத்தியாயமாக உருத்திர தருமமே னப் பெயர் கொடுத்துப் பிரபலப்படுத்தினார்கள். அதனாலும் தேவ தைகளறிந்து கொள்ளமாட்டாமல் அலையும்போது, தேவராஜனா கிய தேவேந்திரன் ஆசையுடன் அந்தப் பதினாயிரம் அத்தியாயத் தைச் சுருக்கிச் சகலருக்கும் வெளிப்படையாய்த் தெரியும்படிக்கு, ஐயாயிரம் அத்தியாயமாக ஏற்படுத்திக்கொடுத்தான். அதை அப் படிச்செய்தும் தருமசூக்ஷமந் தெரிந்துகொள்ள சக்தியற்றவர்க ளாய் மயங்கினார்கள். அதைத் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி மூவாயி ரம் அத்தியாயமாக முடித்தருளினார். பின்பு அதனைச் சுக்கிராசா ரியர் சுருக்கி ஆயிரம் அத்தியாயமாக ஏற்படுத்திவைத்தார். அதைப் பார்த்துச் சகலதேவதைகளுக்குஞ் சந்தேக நிவாரணமாகித்தேறும் அறிவில்லாமல், கலங்கித்துயரமடைந்து பாபத்தையே யநுசரித்து மனமிருளடைந்து அக்கியானிகளாய் விசனமுற்று, இயாவரும் ஒருபெருங் கூட்டங்கூடித் தர்மத்தை நடத்திவைப்பதற்கும் தர்மந் தப்பி நடந்தவர்களைத் தண்டிப்பதற்கும் ஒரு கர்த்தனிருக்கவேண்டு மென்று யோசித்து, மகாவிஷ்ணுவினிடத்திற்குப்போய் முறை யிட்டார்கள். அந்த விஷ்ணுவானவர் பூலோகத்தில் யாவரும் புண் ணியத்தை மேற்கொண்டு நடப்பிக்கும்படியாய்த் தம்முடைய நினைப்பினாலே ஒரு மகாபுருடனை யுண்டாக்கி, அவனுக்கு விரசு என்று பெயரிட்டு அவனை நோக்கி நீ இவ்வுலகத்துக்கு ராஜனாயி ருந்து, தருமபரிபாலனம் பாபபுண்ணியம் பக்குவா பக்குவம் பார்த்து நடப்பியும். அவ்வாறு உன்சொல்லுக்கடங்கி நடவாதபே ரைத் தகுதியாகிய தண்டனைசெய்யுமென்று ஆக்ஞாபித்து, அனுப் பிவைத்தார். அந்த விரசு என்கின்ற இராஜன் இராச்சியபரிபால னம் பண்ணாமல் கருத்தமனென்கிற ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று அவனுக்குப் பட்டங் கட்டிவைத்து, இப்பிரபஞ்ச வாழ்வை வெறுத் துத் தபசு பண்ணி மேன்மை பெற்றான். அவனுடைய குமாரன் கருத்தமனென்பவன் தந்தையெவ்வழி அவ்வழி புதல்னென்பது போல், சம்பத்தை விரும்பாமல் பெரும்பாலும் தவமே தனமாகக் கொண்டு தவஞ் செய்யப்போய் விட்டான். அவனுடையபிள்ளை அநங்கனென்பவன் கடல்சூழ்ந்த காசினிமுழுமையும் திடமிகுந்த திரத்துடன் ஆளுகைசெய்து, தருமபரிபாலன சக்கிரம் நடத்தி, மாசற்ற மனைவியைப் புணர்ந்து நெடுநாளிருந்து, நாலெட்டு தரு மங்களுங் குறையாமல் நடுவு நிலைமை குன்றாமல் பூமிமுழுதுஞ்

கொண்டாடும்படிக்குப் புகழ்தேடி ஒருபிள்ளையைப் பெற்று அவ னுக்கு நன்னீதியென்னும் பெயரிட்டுச் சாஸ்திரபயிற்சி செய்வித் துப் பட்டாபிஷேக முடிகட்டிவிட்டு, எட்டாம்பதத்தை விரும்பித் தவஞ்செய்யப்போனான். அப்போது நன்னீதியென்னும் இராஜன் சத்தியம் சாந்தம் பொறுமை தயை தர்மம் இதுகளெல்லாவற்றையு மறந்து, காமக்குரோத லோப மோக மத மார்ச்சரியங்களிலே விழுந்து, அவ் வாறுபகையையும் நீறுசெய்ய மாட்டாமல், அதற் குள்ளகப்பட்டுக்கொண்டு உலகமெல்லாம் பொல்லாதவனென்று சொல்லத் தக்கவனாய் நிலைகடந்து நெறிதப்பி நடந்தனன். அப் பால், இராச்சிய பரிபாலனம்பண்ணுவதற்கு தக்க இராஜனில்லா மல் அநேக முனீஸ்வரர்களும் மந்திரி முதலிய வெகுஜனங்களும்மன வருத்தமடைந்து நாட்டுக்கு நலமுள்ள இராஜனில்லாமற்போனால் தர்மங்கள் ஒன்றும் நடவாது, வர்ணாச்சிரம தருமந் தப்பிப்போம், வரம்பு கடந்துபோம், காட்டில் மிருகங்கள் மிஞ்சிப்போம், நமக் கெல்லாம் உபத்திரவமுண்டாகும். பூமியை ரக்ஷிக்கிற கடமை மகா விஷ்ணுவுக்குச் சொந்தம், "மகாவிஷ்ணு பிரிதிவுபதே" என்று சுருதிவாக்கியமுண்டு; ஆகையால், அவர் முன்னிலையில் வந்த இராஜ வருக்கத்தாரில், இந்த நன்னீதியென்பவனுடைய வலதுதொடை யைத் தர்ப்பை தீக்கோலினால் கடைவோமாகில், நமக்கு இராஜன் கிடைப்பானென்று, ஒரேமனதாய் நிச்சயித்துக்கொண்டு வேதமந் திர விதிப்பிரகாரங் கடைந்தார்கள். கடையும்போது அவன் தொடையிலிருந்து சூடெழுந்து ஒருவன் பிறந்தான். அவனைப் பேர்ப்படடவனென்றால், தீப்பொறிக் கிடமாகிய பொல்லாதகண் களின் காச்சலும், புலிபாய்ச்சலும், அண்டம் பிளக்கும்படியான பெருங்கூச்சலும், திசையளாவும் கை வீச்சலுமாகப் பிறந்தான். அவனைக்கண்டு அப்பா? நீ காட்டுக்கெல்லாம் மேட்டிமையாயிருந்து தர்மந் தவறாமல் வேடர்களுக்கு அரசாகி நீதியுடன் ஆண்டுவரத் தக்கதென்று அவனைப் போக்கிவிட்டு, அப்பால் பரம கருணாநிதி யாகிய சிவபெருமானை தியானித்து அந்த நன்னீதியின் வலது புயத்தை மறுதரங் கடைந்தார்கள். அதிலிருந்து புண்ணிய தேக மும் விண்ணின் மின்னலிலிருந்து வருவதுபோல், ஆரகேயூர மணி மகரகுண்டல கிரீடத்துடன் கரத்தில் தனும்பாணந்தரித்துத் தயாகரத்துடன் மரமாகாரனென்கிற இராஜனொருவன் பிறந் தான். அப்போது தோன்றிய பரமாகாரனென்னும் பார்த்திபன், பிராமணர் முதலாகிய ரிஷியீஸ்வரரைக்கண்டு அதிசயப்பட்டு

ஆச்சரியமடைந்து ஆநந்தசித்தனாய் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து ஆசிர்வசன மேற்று சுவாமிகளே! அடியேன் செய்ய வேண்டியஊழிய மின்னதென்று கட்டளையிட்டால் அப்படிச் செய்து வருகிறேனென்று வணங்கி நின்றான்.

3. அரசன் நடக்கவேண்டிய முறைமை தெளிவித்தல்.

அப்படி வணங்கிய பரமாகாரமான பாத்திபனை மகாரிஷிகள் பெரியவர்கள் முதலியபேருங் கட்யயணைத்துக் கடாக்ஷித்து ஓ! இராஜகுலதீபமே? இப்பூமிக்கு நீ இராஜாவாகியிருந்து வெள்ளைக் குடை நீழலில் கொள்ளையாகிய புகழைத்தேடி "அரசாளவேண்டு மென்று, சகல சாஸ்திரங்களையும் தருமங்களையும் நீதியும் சதுர் வேதமும் சொல்லி நல்ல முகூர்த்தத்தில் மகுடாபிஷேகம் பண்ணி வைத்து, தீர்க்காயுளும் திரவிய விருத்தியும் திடகாத்திரமும் உண்டாகும்படி ஆசிர்வதித்தார்கள். அந்தப் பரமாகார மகாராஜன் சத்தியத்துடனே தர்மந்தப்பாமல் இராச்சியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, இப்பரமாகார இராஜனுக்கு வல்லமையுள்ள புருஷர்கள் துணையாகவேண்டுமென்று நிச்சயித்து மூன்றாந்தரம் முன் சொல்லிய நன்னீதிமனுடைய தொடையைக் கடைந்தபோது அதிலிருந்து இருவர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் மிகுந்த சொந்த தைரியத்தைப்பொருந்தி, தாதா, விதாதா, என்னும் பெயர் பெற்றவர்கள் அவர்க ளிரண்டுபேரும் பரமாகார மகாராஜனுக்குத் துணையாயிருந்தும் அக்காலையில் சுக்கிராசாரியர் குருவாகவும் மந்திரியாகவுமிருந்து. இரத கஜ துரக பதாதிகளான நால்வகைச்சேனைகளையும் விஸ்தாரமாக வைத்துக்கொண்டு பிரம்மாண்டமாகிய சுற்றுமதில் கோபுரம் அகழி மலை ஆறு நாடு அரண் நகரமுதலிய பட்டணமும் கோட்டையும், ஒன்றிற்கொன்று குறைவில்லாத சம்பிரம, மங்களகரமா யிருக்கத்தக்கதாகச் சபாமண்டபத்திலமைந்த சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, அசத்திய முதலிய பகை ஆறுங் கடந்து சத்திய நித்திய தருமத்தின்வழி நடத்தி முறை நெறிதப்பிய மூடரைத் தண்டித்து, முத்திக்கு வித்தாகிய முதல்வரைக் கும்பிட்டு எல்லா வுலகும் நல்லவனென்றுசொல்லும்படிக்கே வல்லமையுடன் ஆண்டுவந்து யாகாதி அவிர்ப்பாகங்களால் இந்திரன் முதலாகிய அந்தர தேவதைகளும் மந்திரதேவதைகளும் கொண்டாடும்படியாய் ஆக்

கிஞ சக்கரத்தாணைசெலுத்தினன். அவ்வரசனுடைய கால்வழியின் தவத்தால் வந்த அரசர்களியாவரும் சத்தியமும் சகலதர்மங்களும் மேற்கொண்டு மேலாகிய வேதமுணர்ந்த பிராமணர்களைப்பூசித்து வாழ்ந்துவந்தார்கள். மேலும் இராஜன் உலகத்தைக்காத்துரக்ஷிக்கவும், ஆறிலொருகடமை வாங்கிக்கொள்ளவும், இப்படிக்கெல்லாம் சில நிபந்தனையைப் பிராமணர்கள் ஏற்படுத்திவைத்து, எங்களேற்பாட்டின் படிக்கு நடந்தால், உனக்குச் சத்தியமும் நீதியும் ஜயமுமுண்டு. சத்தியந்தப்பி அசத்தியத்திற் பிரவேசித்து அதிக ஆசைப்படுவையாகில், தரித்திரமும் சாபனையும் ஆயுசு குறைவும் அபஜயமும் நேரிடும். இதன்றியும் எப்போதும் சத்துருஜயமே செய்து எதிரி தன்னை வணங்கவும், கப்பணம் கட்டவும் பண்ணிக்கொள்ளும் பாக்கியத்தில் கண்வைக்கவேண்டும். ஏமாறப்படாது. குடிகளும் படைகளும் கொழுத்திருக்கவேண்டும். தன்னிடத்தில்நெருங்கிய நேசமான பேர்களானலும், வயதில் முதிர்ந்தோர்களானலும் இராஜன் கொலுவிருக்கும்போது வித்தியாசமில்லாமல் வணங்கிப் பணியவேண்டும். இராஜனுக்கு நேசமானவர்கள் பணியாவிடில் மற்ற,மோசமான சத்துருக்கள் மதியார்கள். இராஜன் மகாவிஷ்ணுவின் சொரூபமென்று மறைகளிற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால் அந்த அம்ச மிருப்பவனுக்கே இராஜாங்கம் வருமென்று வேத மநுநீதி உரைக்கின்றது.

இராச்சியத்திற்கு இராஜனிருக்கவேண்டும். இல்லாமற்போனல், பூமி அனுதரணையாய்ப்போகும். தருமம் நடவாது. நன்மை தீமைகளும் விடுபட்டுப்போம். வருணச்சிரமமும் மறையாசிரமமும் கெட்டுப்போம். இவைகளெல்லாம் நல்ல இராஜாங்கத்தினல் அழியாமலிருக்கவேண்டும். இராஜ பயமிருக்கவேண்டும். பயந்து நடக்கவேண்டும் ஆகையால் இராஜனில்லாமலிருக்கும் நாடு மிருகமுலாவுங்காடு எனப்படும். முக்கியம் வேதமுணர்ந்த பிராமணர் மீது விசுவாசமுள்ள இராஜனிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, ரிஷிகள் யாவருங் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, பணிந்து, ஓ! கருணநிதியே வருணச்சிரமமென்பதும், மறையாச்சிரமமென்பதும், விபரமாயறியும்படிக்கு விரித்துரைக்க வேண்டுமென்று கேட்க பீஷ்டுமாச்சாரியானவர் மேலுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"காக்ஷிக்கேளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேன்
மீக்கூறு மன்னனிலம்."

4. பிராமண ரொழுக்கம்.

வருணாசிரமமும் மறையாசிரமமும் இன்னதெனப் போதித்தல்.

கேளும், தருமநந்தனா? பரிசுத்தமாகிய பிராமணர் வருணாசிரமமென்று சொல்லப்பட்ட நான்கு ஜாதிகளுக்கும் முதற்குலத்தோர். அந்தமேலான குலத்தோராகிய பிராமணர், செய்யவேண்டிய கிரமங்களைப் பொதுவிதியாகப் பேசி யிருக்கின்றார்கள்; அவற்றை நான் எடுத்து உமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

வேதியரென்போர் குற்றஞ்செய்யாமலும், கோபம்வையாமலும், சத்தியந்தப்பாமலும், ஆசையில்லாமலும், தருமமறவாமலும் பூததயை ஈஸ்வர கியாநத்துடன் பதிவிரதா யோக்கியதையுள்ள கன்னிகையைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு சுசியாசாரத்துடன் நித்தியஸ்நாநம் ஜபம் தப கரும தருமாக்கினி, காயத்திரி முதலிய காரியங்களில் வழுவில்லாமற் பழியில்லாமல், நல்வழியாய் நடத்துவது பிராமணர்விதி. இன்னமும் வேதமோதல் வேதமோதுவித்தல் யாகஞ்செய்தல். யாகம் பண்ணுவித்தல் தபசுசெய்தல் தெய்வத்தைப் போற்றல் தேவாராதனை முதலிய சத்கிருத்திய கருமம் பண்ணுதல், ஔபாசனம் புரிதல் அக்கினிசாக்ஷியாகக் கலியாணஞ்செய்தல், அரசர்களுக்கு. விவாகம் நடத்தி வைத்தல், அரசர் முதலிய எவர்கள் கொடுத்தாலும் தானம் ஏற்றல் தானமீதல் அதிதி அப்பியாசிகளுக்கு இரங்கி அன்புடன் அன்னம்படைத்தல், ஆக இத்தியாதி உத்தம குணங்களும் உடையவன் பிராமணன். இவர்களுக்கு நீரின்முன் ஜபமும் நெருப்பின்முன் தவமுஞ் செய்து நன்றியில் முக்கியமான ஒழுக்கமாகும்.

“அந்தண ரென்போரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்”

---

5. க்ஷத்திரிய ரொழுக்கம்.

இனி, இராஜமுறைமை சொல்லுகிறேன். கேளும்; அரசனானவன் அவயவங் குறையாதவனாய் அழகுடையவனாய், சூரிய சந்திர க்ஷத்திரிய குல கோத்திரக் கொழுமை பெற்றவனாய் வேதாத்தியயநஞ்செய்து பிராமணரைக்கொண்டே யக்ஞியஞ்செய்

வித்து, வில்வித்தை யானை ஏற்றம் இரதம் குதிரை தேர் கத்தி கேடயம் பாங்கு வரிசை இவைமுதலியதும் பழகி, நால் வகைச் சேனைகளையுங் காப்பாற்றி நன்மந்திரியைக்கொண்டு சத்துருவின் பேரில் சண்டைக்குப்போய் ஜயம்பெற்று, தன் தாரமேதாரம் பரதாரம்சகோதரம், கரவிடமில்லாமல் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போல் மதித்துப் சத்தியமாய் நடுநிலமையும் காக்ஷிக் கெளியனுமா யிருந்து திரவியஞ் சேகரித்துப் பரதேசிமுதலிய யாசகர்களுக்கு முன்பின் பாராமற் கொடுத்து; பக்ஷபாரமில்லாமல் பரராஜ பயங் கரனு யிருந்து, அரசாள்வது க்ஷத்திரியருக்கு முக்கிய தருமமாகும்.

"காக்ஷிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லனேன்
மீக்கூறு மன்னனிலம்"

---

6. வைசிய ரொழுக்கம்.

வைசியதருமந்தப்பாமல், நல்வழியில் திரவியஞ் சம்பாதித்து, உழவுவாணிபஞ் செய்து பசுவினங்காத்து, நாணயமில்லாரிடத்தில், கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யாதிருந்து, பொய்பேசாமல் பரதாரம் விரும்பாமல் சத்தியவழியினின்று புண்ணியந்தேடி நாவுதவருமல், பிராமண பூஜை புரிந்து, அன்னதானமிட்டு சமய தீக்ஷையுடன் தேவாராதனை முதலிய நோன்பு சுபசோபனுதிகளின் பொருட் செலவழித்துப் பூரணமாக முடித்துப் பற்றுவரவு கணக்கிற் சற்றும் பிசகாமல், சித்த மொருமித்துக் கோபத்தையடக்கிப் பொறுமையுடனிருந்து, அரசனது சன்மானம் பெற்றுக் காணி யாட்சிக்குரியவர்களாகி பிதுர் கருமமுதலிய தெய்வம் விருந்து வொக்கலும் தானும் வழுவாமல் வாழ்தலே வைசியதருமம் என்று அறிக.

"வித்துமிடல் வேண்ங் கொல்லோ
விருந்தோம்பி மிச்சின்மிசைவான்புலம்"

---

7. சூத்திர தருமம்.

மேற்கூறிய பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களாகிய மூன்றுஜாதி களுக்கும் பணிவிடை உபசாரம் பண்ணி உழுது பயிரிட்டு பூமிக்

குக் காணியாக்ஷிக்காரனுயிருந்து சந்நியாசி தரித்திரன் பாலர்: பிதுர்க்கள் சகலமானபேருக்கும் உதவிசெய்து தேவதாபக்தி ஆசாரிய வைதிககிருத்திய குருத்துவ பக்தி பூண்டு, பெரியோரைப் பணிதல் பசுகாத்தல் இவை முதலாகிய தொழில்களில் ஆளாகி யிருப்பது சூத்திர தரும மாகும்.

"செய்த்தக்கவல்ல செயக்கேடுஞ்
செய்த்தக்க செய்யாமையானுங் கெடும்."

---

8. பிரமசரியம்.

ஆன்ம லாபமாகிய நான் காசீர்மங்க ளொழுக்கம்.

இதில் பிரமச்சாரி நடக்கவேண்டிய முறைமை என்னவெனில் குருவணக்கம் வேதாகமப்பயிற்சி, ஜபம் தபம் விதிவழிக் கருமம், ஒருவேளை பிக்ஷை, தருப்பை சமுத்து புட்பம் இவைமுதலியன கொண்டுவந்து ஆசிரியர் பணிவிடைக்கு உபயோகப்படுத்தல், சந்தன சுகந்தபரிமள கந்த தைல தாம்பூலாதிகள் விலக்கல் எண்ணெ யிட்டு முழுகாமல் சுத்த ஜலத்தில் ஸ்நாநம்பண்ணல், கோவணத் தனித்தனுய் நித்திரையிலும் புத்தகம் மறவாது கைப்பற்றிருத்தல், ஜீவகாருண்ணியமுடைமை கோபத்தை யடக்கல் முதலிய வெல்லாம் முதலாசிரமத்தின் செய்கை.

---

9. இல்லறத்தாசீர்மம்.

இல்லறத்தன் நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான் குகுணங்களையும், இனிய குரலோசையும் கற்புடைமை வாய்ந்த நற்குண நற்செய்கை தோய்ந்த பதிவிரதாகன்னிகையை கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு அவளை விட்டு வேறு வழியிற்புகாமல் அவளுடன்கூடிவாழ்ந்து தாய்தந்தையரைப்பூசித்து, மகிழ்வன். பாலர்கள் பெண்கள்நேயினர் முதலியோரை ஆதரித்து அதிதிஅப்பியாசி பிதுர்த்தேவதைமுதலியபெர்களுக்கு இனியவசனத்துடன் விருந்த முதூட்டி ஜீவஹிம்சை செய்யாமல் பொய்சொல்லாமல் வஞ்சனை கபடம் பொருமை இல்லாமல் பிறருடைமைபின்பேரில் ஆசைப்ப

டாமல், கிழ்மைமுதலாகிய சுவரும் கள்ளுண்ணுமல் மண்ணிலிருந்து பெண்ணேரஞ் சொல்லாமல் பக்ஷபாரமாய் வழக்கழிவுரையாமல் பரதேசிகளுக்கு உபசாரத்துடன் பிக்ஷைவைத்து, பந்துக்கள் சுற்றத்தாரை நிந்தனை, சொல்லாது பாதுகாத்து, தேவதாபூஜைபூரிந்து நோன்பு முதலிய விரதமிருந்து, தேவதர்ப்பணம் ரிஷிதர்ப்பணம் பிதுர்ப்பணம் ஆசாரியதருப்சணமுஞ்செய்து, தேவதா பக்தி பிராமண விசுவாசம் பந்துஜந நேசம் சுப சோபன சந்தோஷங்களுடன் இருக்கவேண்டியவன், கிரஹஸ்தனென்னும் இல்லறத்தா ணுகும்.

---

9. வானப் பிரஸ்தா சிரமம்.

வாநப்பிரஸ்தன் பெண்ஜாதியுடனேயும் அக்கினியுடனேயும் காட்டுக்குப்போய்ப் புனித மாகிய வனத்தில் ஆசிரமங் கட்டிக்கொண்டு, போஜனத்தை யொழித்து கந்தமூலம் காய் இலை சருகு கனி முதலியவற்றைப்புசித்து வீண்காலம்போக்காமல், சூரிய கலையில்நின்று பிரம்மநிஷ்டை கூடிகாற்றுக்கும் பனிக்கும் மழைக்கும் வெய்யலுக்கும் பயப்படாமலிருந்து, பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தபசுபண்ணுகிறதுமன்றி, தன்வசமாய் எல்லாவற்றையும் அடைக்கிக்கொள்ளும் ஐம்புலன்களையும் ஆறு பகையாகிய காமகுரோத, லோப மோக மதமாச்சரியங்களையும் அடக்கித் தன்வசப்படுத்திக் கலைக்ஞானங்களும் கைவல்லியமாய்த் தேர்ந்துகர்மபூமியின்வாசனை விஷயத்தைக் கனவிலுங்கருதாம லிருந்து கர்த்தனைப்பணிவதே வானப்பிரஸ்தமாகிய மூன்ருவது ஆசிரமத்தின் முறைமை.

---

10. சந்நியாச ஆசிரமம்.

நான்காவதாகிய சகலமு நாசமென்பது சந்நியாசிசம் என்னும் ஆசிரமத்தைக் கேளும், அதாவது:—பெண்டு பிள்ளை பண்டுபதார்த்தமாகிய பாசபந்தமறுத்து ஓரிடத்திலிராமல் உலகமெங்குஞ்சஞ்சரித்தல். கிடைத்தபோது உண்ணல் உடுத்தல் படுக்கை முதலிய பக்குவம்; அறுசுவை சிங்காரம்பாராமல்அனுபவித்து, ஒருவருடன் பேசாமல் மௌனமாதல் நல்லதென்றும் தீய தென்றும் நாடாதிருத்தல், சிகை பூணுநூல் இதைச் சார்ந்த தருமக் கிரியைகளை நீக்

கல். காவிகாம்பரம் போர்த்துதல் தண்டுகமண்டலமேற்றல் வேத சாஸ்திரபுராணமுதலிய நூலெல்லாம் ஐயந் திரிபு அறவறிதல், மூன்றுகாலமும் முழுகல் சகலமும் பிரமார்ப்பணம் பண்ணல், நான் எனது என்னும் செருக்கறுத்தல் பொறுமை யாதல் விருப்பும் வெறுப்பும் முறைமையாகிய ஒப்புரவறிதலும் விட்டுவிடல் இன்னமுள்ள அநுஷ்டானங்கள் சீலங்கள் பலவுண்டு இவையெல்லாம் உடையவர்களை அதிதி யென்றுரைக்கலாம். ஆனல் இந்த நான்காம் அதிதிஆசிரமம் தபோபலமுள்ள பிரம்மக்ஞானிகளாகிய பிராமணர்களுக்குத் தகுமேயல்லது மற்ற மாம்ஸ பக்ஷணமுள்ள பேர்களுக்குக் கைகூடாது. கடினம் ஆகிலும் ஒரு பரிகாரமாய்க் கூடியிருந்தாலும் நெறியுடனிருக்கலாம். வைசியசூத்திரருக்கு இல்லறமே நல்லறமாகையால்மற்ற மூன்று ஆசிரமமும் அனுசரிக்க வேண்டிய தில்லை. அப்படிக்கு மேலாகிய காரியங்களை அபேக்ஷித்துத் தாங்களும் பெரியவர்களாகி உயர்ந்த பதத்தைப் பெறவேண்டுமென்று ஏக்கங்கொண்டு சற்சீலரா யிருப்பதே மேலாகிய பதத்திற் சேர்த்துவிடுமென்று பீஷ்டுமாசாரியர்சொல்ல தருமராஜன் தேவரீர்! திருவாய்மலர்ந்த தருமமானது தேவாமிர்தத்தினுஞ் சிறந்த இனிமையைத்தருகின்றது, என்று துதித்து நின்று தரும கருமங்களை யனுசரித்து தகுதியாகநடந்து கடைத்தேறுவதற்கு இராஜன்தவிர வேறொருவரால் இயலாதோ வென்று என்மனஞ்சந்தேகத்தைத்தழுவுகின்றது அந்த சந்தேகநிவிர்த்தியாகத் தயை செய்யு மென்றுகேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடக்கினர்.

"தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ்செய்வார் மற்றலலா ரவஞ்செய்வா ராசையுட்பட்டு"

அரசருடைய புண்ணிய மகிமை யுரைத்தல்.

கேளும் தருமநந்தன! பூர்வபுண்ணியகிருத்தியத்தினல் மேனுலகில் தேவபோகமனுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்தில் வரும் இராஜனேபிராமணன். இராஜனே பூலோகதருமதேவதை இராஜனே உலகத்திற்குத் தெய்வம். இராஜனே லோகரக்ஷகன் இராஜனே சம்மாரகர்த்தன். இராஜனே இத்தன்மையாகிய குணங்களை வாய்ந்த இராஜன். இராஜனில்லாவிட்டால் தருமம், புண்ணியம், சத்தியம், யாகம், வேதம், தவம், தானம், மழை, கோயில், குளம், சத்

திரம், சாவடி, ஒன்றுமுதவாது கிரமமாய் நடவாது. ஸ்திரீகள் முறை தப்பிப் போவார்கள். கருப்ப வுற்பத்தியில்லாமற் குறையும் புருஷர்கள் குலாச்சாரம் சத்தியம், சாந்தம், இவைகள் முதலியவற்றைவிட்டுத் தப்பி நடப்பார்கள் மழைபெய்யாது மாடுபலியாது, குடி, படைநோயும், கோத்திரமாயும், இராஜன் உலகத்திற்குப் பிராணனுவன். இராஜனே சமஸ்தமான உயிர்களுக்கும்நடுவு நிலையிலிருந்து கிருபையுடன் ஆளுங் கடவுள்போலாம், மேலும் சத்தியந் தப்பாமல் செங்கோல் செலுத்துவானுகில், வானமும்மாரி பெய்து மேற்கூறிய மூன்றுமாசிரமத்தின் பலனும், தபோபலனும் வேள்விப்பலனும் வேந்தனுக்குண்டாம். தேவாலயம் பிரம்மாலயம், ரிஷியீஸ்வரர்கள் முதலானவர்களின், யாகம், யோகம், முதலியவெல்லாம், அவனுலே நடக்கவேண்டுமாதலால், இராஜன் கிருபையினுல் உலகத்திலுள்ள பேர்களுக்குத் தாய் தந்தையை விட்டு பிரியாதிருப்பதுபோல் அன்புபொருந்தி ஆதரிப்பன். மற்ற ஆசிரமத்தவர்களெல்லாம் அந்த இராஜாவுக்குச் சகலமரியாதையும்நடத்தும் இனிமையான அன்பர்களென்று வேதத்திற்சொல்லியிருக்கின்றது. இன்னம் இராஜனில்லா நாடு சந்திர சூரியர் நுழையாக்காடு புத்திர்செல்வமில்லாதவிடு, பிராணன்போக்கிய பெருஞ்சடக்கூடு. என்றுரைத்த காங்கேயனை மூன்றுதரம் வலம்புரிந்து, பணிந்து, நிற்கின்ற தருமராஜனைநோக்கி ஆசிர்வசனம்புகன்று, ஆசைப்பெருக்குடன் ஆசனத்திலிருக்க உத்தரவுசெய்து, அப்பனே! இன்னமும் நீகேட்கவேண்டிய தருமசந்தேகங்களைக் கேளென்று சொல்லத் தருமராஜன் வணங்கி கேட்கத்தொடங்கினர்.

11. அரசர் நடத்தும் நீதியுரைத்தல்.

ஐயா! பூலோகத்திற்குத் தேவாம்சம்பெற்ற இராஜன், இராச்சியபாரம் பண்ணவேண்டியமுறைமை யெப்படி? அதை யெனக்கு விரித்துரைக்க வேண்டுமென்று கேட்க. வீஷ்டுமர் சொல்லத் தொடங்கினர்:— விவேகம்பெற்ற வேந்தனே? அரசனுக்கு குடை, கொடி, முரசு, வாத்தியம், அஸ்திரந்தொடுத்தபடை விஸ்தார மாகியகுடி, செழிப்பாகிய பயிர், நீதி தெரிந்த மந்திரி சேதி யறிந்த தந்திரி, மிகுந்துயர்ந்தமதில், மதிலுருப்பு முத்திரையமைந்தகோட்டை செடி நிறைந்த மலை, வெற்றிமாலை, வேலாயுதம், கரி, பரி, தேர், காலாள், இரத்தினபாணங்கள் நவரத்தினகசிதகுண்டலம், ஆரகே

பூர,கிரீடம்,சந்தன பரிமள குங்கும, கதம்ப கஸ்தூரி புனுகு, சவ்வாது, அஸ்திரசஸ்திரம், அனேகபூமி, பொக்கிஷ நிரம்பல் கொடிபடர்ந்த மேடு, குடிகளடர்ந்தநாடு, கொலுக்கூடமமைந்த நகர், குறைவில்லா வெள்ளநிறைந்த ஆறு, வேத மந்திரதொந்தமுள்ள வேள்வி, உயிருக்குயிராகிய தோழன், நான்கு வேதம் ஆறுசாஸ்திரம், பதினெண்புராணம், உபநிடதம், அறுபத்துநான்கு கலைஞானம், தனுர்வேதம், தருமசாஸ்திரம், நீதிசாஸ்திரம் புருடலக்ஷணம், ஸ்திரீலக்ஷணம், இதுக ளெல்லாம் உடைத்தா யிருக்கவேண்டும். இன்னம் சாதுசங்கம், தடைபடாக்கேள்வியோர்,சாதுரியவான்கள் இவர்களுடன் பெரியாரைத்துணைக் கொள்ளவேண்டும். நல்லமனத்தினளாய், மிருதுவசனமுடையவளாய் அதி ரூபவதியும் சிறுகுரலும்கற்பில்சிறந்த மாசற்றமனைவியும் புகழாபரணம் பூணும் பிள்ளையும், சத்தியவாக்கும், தனக்கு சிரோமணியாகிய மேன்மையைக் கோறப்பட்டபந்து ஜனங்களும், அன்பு பாராட்டிய அண்ணன் தம்பிகளும் பிராணனை விரும்பாத மானமுள்ள வீரரும், ஆசாரந்தப்பாதிருப்பவனும் சோர்வு மடிமை அதயிரியமில்லாதவனுமாய், சத்துருவின்பேரிற் சண்டைக்குப்போங்காலமும் போகத்தகாத காலமும், தன்பலமும் துணைபலமும் எதிரியின் பலமும் காலபலமும் அப்போதைக்கப்போதே வேவுகாரரால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். செங்கோல்செலுத்துந் திறமையும்முறைமையும் காக்ஷிக்கெளியனும் கண்ணிற் கனிகலமாகிய கண்ணோட்டமும் எண்ணித்துணியுங் கருமமு மிருக்கவேண்டும். வரும் விருந்தினர்களுக்கு பரிசைதந்து உபசரித்தலும், ஆபத்துவந்த காலத்தில் தயிரியம் விடாமலும், மநுவிக்ஞான மார்க்கமும், திரவியம் சேர்ப்பிக்குந்திறமும், ஆறிலொருகடமை வாங்கும் அறமும், குடியானவர்கள் பெற்ற ஐந்துகூறில் ஒருகூறு போஜனமும், ஒருகூறு விரை முதலும் போக, மற்றவை தருமத்தின் வழியே தென்புலத்தார்க்கும் தேவதைகளுக்கும், விருந்தினர்களுக்கும் சுற்றத்தார்களுக்கும் குறைவின்றி செலவழிக்க அதைப்பார்த்துத் திட்டமாய் நடத்தி வரவேண்டிய, செல்வமும், சாம, பேத, தான, தண்ட, மென்னும் உபாயம் நான்கில்; தண்டம் தவிர, மற்றமூன்றிலும் பார்த்துமுடியாமற் போமாகில், நான்காவது தண்டம் நாட்டி விடவேண்டும். அவசரப்பட்டு நிதானமின்றி கோபாக்கிரமமாய்கொள்ளப் படாது. அப்படி செய்யில் அதனல் பழியும், பாவமும், பட்டத்திற்கு இடையூறும் பாராமல்

வருவதுமன்றி மறுமையில் இழிந்தோர்குலத்தில் தள்ளிவிடும் இந்த நான்கு உபாயத்தை ஒரு சத்துருவினிடத்தில் மாத்திரமல்ல, சிநேகனிடத்திலும்செலுத்திப்பார்க்கவேண்டும். பின்னும்குத்துக் கால், கொடுங்கை, அச்சுமச்சு, வண்ணமுதலிய, இருசு, சிகர கலசம், குடை, கொடி, தோரணம், ஆலவட்டம், இதுகளமைந்ததேரும், இரத்தினங்கள் பதித்த, தங்கக் கட்டு, வெள்ளிக் கட்டு, செப்புக் கட்டு, இரும்புக் கட்டு. முதலிய பூண்களிட்டு, குச்சுகள் மாட்டிக் கத்திகள்பூட்டி, கும்பமத்தகம்பெற்று, மும்மதம்பொழிந்து, இறுமாந்து, எழு உறுப்பும் உயர்ந்து, இருக்கப்பட்ட, அரச குஞ்சரமும், அஞ்சுகதிகளும், பின்னிட்டுப்போக, முன்னிட்டோடும் குதிரைகளும், சண்டையென்று கேட்டவுடனே சந்தோஷங் கொண்டு சம்பிரமங்களங்கொண்டாடுங் கால்பலங்களும், இந்தக் கால்பலங்களில் வில்காரரென்றும், வேல்காரரென்றும், வாள்காரரென்றும், மூன்றுபிரிவுண்டு, முன்சொன்ன இம்மூவகைச்சேனையுஞ் சேர்த்து - ஆறுவிதப்படை யென்பாருமுளர். இதல்லாமல் ஆறுவிதப்படையாவது ; பந்துக்களின்மிகுந்தவர் படை, இப்போது எதிர்க்கப்போகிற சத்துருவின்பேரில், முன் எதிர்காட்டி சண்டைக்குப்போய்ச்செயிக்கமாட்டாமல் இளைத்துவந்துவிட்டவர்கள், நானும்வருகிறேனென்று சேர்ந்தபடை, பகையில்லாமல் சவுக்கியமாய் அரசுபுரியும் அவர்களின் படை, தீவு தீவாந்திரங்களில்-பெருக்கமாய் வைத்திருக்கிற படை, பகைநேரிட்டகாலத்தில்பொருட் செலவுசெய்து-நூதனமாய் வைத்துக்கொள்ளும் கால்படை, தன்னிடத்திலிருக்குஞ் சொந்தப்படை, இவை ஆறுவிதப்படையாகும்,இவைகளையெல்லாம் அரசன் தன்பிராணனைப்போல் காப்பாற்றவேண்டும். பழமையாய்ப் பூர்வாபூர்வீகமாயிருந்து அநுபோகந் தெரிந்தவர்கள், அற்ப உத்தியோகத்தி லிருந்தாலும் - உயர்ந்த வேலையி லிருந்தாலும், வேலையில்லாதிருந்தாலும், அவர்களைசொற்பகுற்றங்களால் நடுவின்றி தள்ளிவிடலாகாது. புதிதாய் ஒருத்தன் வந்து எத்தனைவித நன்மைகளைக்காட்டி அநுபோகந் தெரிந்தவனைப்போற்பேசி, இரவும் பகலும் பாடுபட்டாலும், அவனுடைய குணநிசயங்களையும் பிறந்தவிடமுதலிய குடும்ப காரியா காரியங்களையும் விசாரிக்காமல் அவனைச்சேர்த்து, உத்தியோகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது - உயர்ந்தவர்க் குயர்ந்த உத்தமனே; இதற்கொரு திருஷ்டாந்தஞ் செல்லுகிறேன்கேளும்.

14. அரசன் சிற்றினஞ் சேர்தலால் வருந் துன்பமும் நன் மந்திரிகளைக் கூடின சுகமும்.

கேளும் தருமராஜனே! இராஜன் அற்பமனிதரைச் சேர்க்கலாகாது, அவர்களால் பெரியகாரியம் ஆகமாட்டாது. தீமைவிளையுமல்லது நன்மைவிளையாது. அவர்களுக்கு என்ன உபகாரஞ் செய்த போதிலும் எவ்வளவு சகாயம் பண்ணின போதிலும், இவர்களாலே சீர்படுவோமென்று ஒருக்காலுஞ் சொல்லார்கள். பலனாளுதவிசெய்து ஒருநாளுதவாவிட்டால் பலநாளுஞ் செய்த உதவி பாழாய்ப்போம்; கமுகமரம், நித்தியந் தண்ணீர்விடாமற் போனால் எப்படி வாடுமோ, அப்படிப்போல் முகம்வாடி வம்பு வார்த்தைகளாடி அபகாரம் பண்ணுவார்கள். நமக்குப் பகையாயிருப்பவருடன் உறவாடி நமது உண்மைகளை வெளியிட்டு நமக்கு கேடு விளைவிப்பார்கள்.

அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளும் தருமசொரூபியே? ஒரு வனத்தில் பர்ணசாலைகட்டிக் கொண்டு அநுபமரென்கிற ரிஷீஸ்வரர் தபசுபண்ணிக் குற்றமற்றவராய் இடையூறுகளெல்லாவற்றையுங் களைந்து விரதத்திற்சிறந்து வெகுநாளிருக்கிற நாளையில். அந்தக்காட்டிலிருக்கின்ற மிருகங்களெல்லாம் அவ ரண்டையில் வந்து நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொண்டு பேதமில்லாமல்பயமற்றிருந்து அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் தங்களா லியன்ற மாத்திரம் உபகாரஞ் செய்துக்கொண்டு வரும், அந்த அநுபமரென்கிற ரிஷீஸ்வரர், அம்மிருகங்களிடத்தில் நிரம்பிய தயவாய் அவைகளுக்கு ஒருதுன்பமும்வரவொட்டாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டு, தன்னுயிர்போல்பக்ஷம்வைத்து வருவர். இப்படிக்கிருக்க, அந்தந்தக் காட்டிலுமுள்ள மிருகங்களெல்லாம் இவருடைய பர்ணசாலையைச் சூழ்ந்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்களுக் கிச்சையான இரையைப்புசித்து ததேச்சையாய் - இந்த ரிஷீஸ்வரனை வணங்கிக்கொண்டு பிரியாமலிருக்கிறபோது, ஒரு ஆண்நாயானது காட்டிலிருந்து சிறுமை யடைந்து காட்டிற் புகுந்து கிருபைக்கடலாகியும் தயாரசமாகியும், சீவகாருண்யமாகியும், இராநின்ற இந்த அநுபமரென்கிற மகாரிஷியினிடத்திற்கு வந்து வாலைக்குழைத்து, வாய்விட்டிரைந்து, அவரைவணங்கிக்கொண்டது. அந்த மகாநுபாவர் இதன்விஷயத்திலும் அன்புடையவராயிருந்தார். அவரெழுந்து

போனால் இந்த நாயும் கூடவே போகிறதாம். அவர் உட்கார்ந்தால் அவருக்கெதிரில் இந்தநாயும் இருக்கிறதாம். அவர்படுத்தால் இதுவும் படுக்கிறது. அவர் எழுந்தபோது சீக்கிரம் எழுந்துவிழுந்து தெண்டனிடுகிறதாம். அவருடையபாதங்களை முகந்துநாவினால்நக்குகிறதாம். நேருக்கு நேர்நின்று உடம்பை குலிக்கி சந்தோஷக்குறிப்பு குரைக்கிறது. இப்படிக்கு இரவும் பகலும் நீக்க மில்லாமலும் தூக்க மில்லாமலும். அதிகப் பிரீதியாய்க் காத்துக் கொண்டிருந்த நாயின்பேரில் அந்த ரிஷிக்கு ஆச்சரியம் பிறந்து, அற்புதமடைந்து அந்த சுனைங்கனிடத்தில் மிகுந்த தயவுடையவரா யிருந்தார். இப்படி யிருக்கிறபோது தவ சிரேஷ்டராகிய அந்த முநியையடுத்திருந்த ஒரு கலைமான் தங்களினத்துடன் பிள்ளை குட்டிகளும் வெருண்டு, தன்கொம்பைப் பூமியிற்றாழ்த்தி மருண்டு கும்மாளமிட்டு.இந்தநாயைக் குத்திக் கொல்லவேண்டுமென்று எழுந்து வருங்காலையில், அதை அந்த மகாரிஷிகண்டு இரக்கமுடையவராய் பயந்து தன்னைச் சரணமடைந்த பெரிய நாயைக்காக்க வேண்டுமென்று கருதி, தன் கமண்டலத்திலிருந்த சலத்தைத் தெளித்து கையிற் பிடித்திருந்த தண்டினால் தட்டினார். அப்படித் தட்டவே அவருடைய தபோ பலத்தினால் அந்த நாயானது வாயுதேவனுக்கு வாகனமாகிய கலைமான்போல் மேன்மேலாக உயர்ந்து தலை நிமிர்ந்துகொம்புகள் பணைத்துப் பரந்து உயர்ந்து நெறித்து முறித்துக் குறித்து பாய்ந்து, எதிர்த்து வந்தமானின்பேரில். அதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய விட, மெய்ம்மான் ஓடிப்போகவும், நாயாகியமான் செயிக்கவுஞ் செய்து, அந்தமானுருவத்துடன் சில நாள்வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியாயிருந்த அந்த நாயானது, சிலநாள் வரைக்கும் மகாரிஷியின்கால்மாட்டிலே படுத்துக்கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு தன்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கிற இந்த நாயாகியமானை ஒருவராலும் செயிக்கப்படாத பதினறடி வேங்கை பாய்ந்து தண்டெடுத்து மயிர்சிலுப்பி தனிக்குரலிட்டுக் கண் சிவந்து கடைவாய் நக்கி மீசை துடிக்க மேல்விழநெருங்கிவந்தது. அந்தநாயாகியமான் வேங்கைக்குப்பயந்து பெரியவரையடைந்து, அவர் பின்புறத்திலொதுங்கியது. அதை யந்தப் பெரியவர்பார்த்து முன்போல் கமண்டலத்துச் சலத்தை தெளித்துத் தண்டினாற்றட்டி முப்பத்திரண்டடி வேங்கையாக்கிமுடுக்கினார். இந்த மாயவேங்கையைக்கண்டு ஞாயமாகியவேங்கை ஓடியொதுங்கிப்போய்விட்டது இந்தநாயானது வேங்கைரூபமாகவே யிருந்து மேலோருக் குபசாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு

நாளில், ஒருமதயானை ஒருகரந்தூக்கி இருகொம்பாட்டி, மும்மதம் பொழிந்து, நால்வாயசைத்து, மிருகங்களனைத்தும் அஞ்சும்படியாக ஆருக்கோபத்துடன் அடர்ந்து முப்பத்திரண்டடி வேங்கையை மோதியபோது, காடெல்லாம் அதிர்ந்து, கண்கலங்கிகாலடியில் வாலடித்துச்சுற்றிய நாயாகிய புலியைமுன்போலவானமளாவிய மதயானையாக்கி விட்டார். இந்தப்போலியானையைக் கண்டு வந்தயானை மனம்வெந்து நொந்து ஓடிப்போய்விட்டது. பிறகு மிருகராஜனாகிய ஒரு சிங்கம் வந்து எதிர்த்தது. அப்போது இந்தபோலியானையை பஞ்சாநநமாகச் செய்து பகையாட அனுப்பினார். இந்தப்போலிசிங்கத்தைக் கண்ட அந்தமெய்ச்சிங்கம் அந்தஞ் சிந்தி சிந்தைநைந்து வந்தவழியேயோடிபிந்திப்போய் விட்டது. அப்பால் எண்காலுள்ளசரபம் வந்தெதிர்த்து அது அட்டகாசம்விளைவிக்கும் போது, இந்தத் தபோமுனியானவர் தயையுடையவராய்த் தனது தபோமகிமையால் நாயாகிய சிங்கத்தைச் சார்த்தூல சரபமாக்கி போர்விளைவித்துவிட்டார். இரண்டுசரபமும்புரண்டு விழுந்து-நாயாகிய சரபமேலிட்டுத் தாக்கும்போது, வந்தசரபம் எந்தவழியோ இளைத்துப்போய்விட்டது. அப்பால் நாயான சரபரூபத்துடனிருந்து தனக்கு ஒருவருநிகரில்லாமல் காடெல்லாந்திரிந்துமிருகங்கள்யாவுந் தனக்குப்பயப்படும்படியாய், ரிஷீஸ்வரனிடத்திற்பொருந்தி அவரருளாலே தான்மேன்மையடைந்தது. இப்படிப் பிரதிஷ்டையுடனே இருக்கப்பட்டபொய்ச்சரப நாயானது, தன்னை யிவ்வளவுக்குப் பெருமைப்படுத்திவைத்த மகாரிஷியைதன்னிஷ்ட தெய்வமென்று எண்ணவேண்டுமல்லவா? தானுஞ்சுகப்பட்டுத் தன்னைச்சுகப்படச்செய்த தவசியாலாளப்பட்டு பெருமையடையாமல் குலத்தளவேயாகுங் குணமென்பதுபோல் இந்த அற்பசெந்தாகிய நாயானது ஒருவஞ்சகமானஎண்ணம் எண்ணிற்று, அவ்வெண்ணத்தை நானென்னென்றுசொல்லுவேன். அந்தநாய் நினைப்பு என்னவெனில்:— நாமோ சாதியில் நாய் இவருடைய தவமகிமையால் உயர்ந்த அந்தஸ்தை யடைந் திருக்கின்றோம். ஒருவேளை நமது துற்குணத்தால் இந்த மகாதபாவராகிய ரிஷிக்குக் கோபம்வந்துவிட்டால் நம்மைமுன்போல் நாயாக்கிப் போடுவரே, அப்படிக்கு இவர் கோபத்தினலகப்பட்டு அநியாயமாய் பழய நாயாவதைப் பார்க்கிலும், முன்சாக்கிரதைப்பட்டு இவரையடித்து உயிரை முடித்து உதிரங்குடித்து, நாமும் கர்வம்பிடித்து இந்தக்காட்டிலிருப்போம்; என்று கருதிமகாரிஷியைக் கொல்லத்தருணம் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறநாய்சரபத்தின் எண்ணத்தையும் முகவல்லாசத்தையுங் கெலிப்பையும் இறுமாப்பையும் திரிகாலக்ஞானியாகிய அநுபமரென்னும் ரிஷியறிந்து சாகிரதையா யிருக்கும்போது, ஒருநாள் இந்தநாய் சரபமானது மகாரிஷியைக் கொல்லுகிறதற்கு தன் வாயைத்திறந்து நகத்தை விரித்துப் பறந்து வருங்காலையில், ரிஷி தண்டுன்றிப்பார்த்து என்பழையநாயே? இப்படிக்கெட்டாயே யென்றார். அப்படி யவரழைத்த உடன் எப்போதும்போல் நாயாகிப்போயிற்று. மூன்றுகாலமுந்தெரிந்த முதன்மை முநிவராகையால், தனக்குத்துன்பம் நேரிடுவதற்குமுன் தப்பித்துக் கொண்டு, சின்னமனிதனையுந் தன்னில் தன்னைக் காக்கும் படிக்கொண்டு வந்து விட்டார். கேளும்தருமனந்தனே? இன்னொருத்தரானல் எப்படி தப்பிப்போகலாம். நீர்சொல்லும், ஆனதால், என்றென்றைக்கும் இராஜாக்கள் சிற்றினங்களைச்சேர்க்கலாகாது, என்றிசைத்து, இன்னமும் அரசுசெய்யும் நாட்டில் நெற்பயிர்கள். கரும்புபோல் வளர்ந்து செழிப்படையும்படியான நீர்வளமு நிலவளமும் ஆற்றுக்கால் பாய்ச்சலும் ஏரி குளம் கால்வாய் கேணி கயம் தடாகம் தோப்பு ஊர்சூழ்ந்தசோலை இவைகளின் விருத்தியில் அரசன் ஞாபகம் வைத்திருக்கவேண்டியது. இது முக்கியகாரணம். இவ்வாறு நிலவளம் நீர்வளமுடைய பூமியை நடுவுநிலைமையுடைய இராஜன் ஆண்டு வருவானுகில், அந்தப்பூமியில் தவமோங்கும், தானமோங்கும், மும்மழைபெய்யும், பூமிதேவியும் மனங்கனிந்து வஞ்சனையில்லாமல் பலபண்டங்களையும் விருத்தி பண்ணிக் கொடுப்பாள். இராஜன் சத்தியந்தப்பி நடப்பானுகில், எத்தனை; செழிப்பாகிய பூமியும் விழுப்பாகிப்போம். பலப்பிராப்தி கிடைக்கமாட்டாது பூமிதேவியும் நடுங்கி யொடுங்கியோடிப்போவாள். இராஜனுக்கும் குடிகளுக்கும் தரித்திரமுண்டாம். அந்நியதேசஇராஜபகைமேலிட்டுவரும். ஆகையால், இராஜன் நெறிமுறை தப்பாமல் தருமத்தையனுசரித்து நடுநிலைமையாய் ஞாயஞ்செலுத்தித்தேவதாபத்திவைத்துச்செங்கோல் செலுத்துவானுகில்அவனிராச்சியத்தில்மிகவுஞ்செழிப்பாய் தானிய விளைவுண்டாம் பூமிவளங்கொடுக்கும் - பொழியு மழையடுக்கும், குடிபடைகளுந் தழைக்கும் கோயில்பூஜைகள் செழிக்கும். சத்தியமும் தைரியமுங்களிக்கும். அவ்வரசனுக்குச் சத்துருசெயமுண்டாகும். ஒருகாலத்தில் மாரிவறண்டு க்ஷாமகாலநேரிடுமாகில், குடிகளெல்லாங் குன்றிப்போம். அக்காலத்தில் அரசன்கிலேசப்படாமல் நமக்கென்ன குறைவென்றிராமல், பொருட்செலவென்று பின்

னடையாமல் குடியானவர்களுக்குத் திடஞ்சொல்லி, வருமையாகஞ் செய்வித்து சிறை முதலிய பொருள் விதை, மாடு, இவைகளெல்லாம் துணைக்கருவி உதவிபண்ணி எரு தழைமுதலானவைகளிட்டு ஏரி, குளங்கள் தூறுவாரி பார்வையிட்டுக் கீழ்நீர்கொண்டிரைப்பித்து பூமியைச் சேடைசெய்து உழுதுபயிரிடும்படிக்கு முயற்சிபண்ணி, அந்த வருஷத்தில் வந்தபலனைக் குடியானவர்களே அநுபவிக்கும்படிக் கொடுத்து மறுவருஷப்பலனில் பாதியிறை வாங்கி, அப்பாலோங்கியபோது தன் கடமையைப் பெறவேண்டும். அரசருக்குப் பூமியே ஆதரவு. பூமியே, பிராணன் பூமியே சாமி பூமியே கதி, இதுவே அரசருக்கு விதி. இதை உன்னுள்ளத்திற் பதி, ஓ அதிபதியாகிய அரசனே? தரித்திரமில்லாமற் காப்பது பூமி பசித்தவர்க்கு பாங்காயளிப்பது பூமி, இயாகாதிவேத முதலியவற்றிற்கு ஆதாரபூதம், பூமி. ரோகம் பிணி பீடைமுதலியவற்றை நீக்கிவைப்பதுபூமி, வேறொருசம்பத்தாலில்லாமல் சகலசம்பத்தையுங்கொடுக்கிறதுபூமி, பஞ்சபூதாந்திரிய விஷயராகிய பேர்களுக்குப் போகத்தையுண்டாக்குவது பூமி, பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகம் பண்ணியபேர்களுக்குப் பதவிபெறுதற்காதாரமாகிய தபசைவளர்ப்பதுபூமி, மும்மூர்த்திகளும் வந்து தங்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு போவதற்கு முக்கியமாயிருப்பது பூமி, இப்பேர்ப்பட்ட பூமியை யாளுகிற இராஜன் சகலகீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையும் அடையப்பெறுவான். இன்னம் இந்தப்பூமியின் பெருமையைச் சொல்லுகிறேன், அருமையாய்க் கேளும்! பொன் வெள்ளிமுதலான நவலோகங்களு முண்டாக இடமாயுள்ளது; பொன்மலை வெள்ளிமலை கருப்பொன்மலை இது முதலிய வெகுமலைகளிருக்கின்றது. பற்பலகோடிமரங்கள் கொடிகள் செடிகள் ஔஷதாதிகள் சஞ்சிவிகள் பிரபலமானகாடுகளுள்ளது இரண்டுகதிர் மூன்றுதேவர் நான்குதிசை ஐந்துபூதம் ஆறுமதம் ஏழுசமுத்திரம் எட்டுமலை ஒன்பதுகிரகம் பத்துதிக்குப் பதினொரு உருத்திரர் பன்னிரண்டு சூரியர் இதுகளுடனே மூன்றுகோடி அறுபத்தையாயிரந் தீர்த்தங்களையும் அநேகம்பறவை மிருகங்களையும் தன்னிடத்தி லுண்டாயிருப்பது இராஜராஜர்களுக்குக் கோட்டை கொத்தளம் கொம்மை அகழ் முதலியவற்றை தன்மேல் வைத்துக்கொண்டு இராசாக்கள் தன் தேகம்போல் காப்பது. எவரெவரெப்படி நினைத்தாலும் அவரவருக்கு அனந்தம் விளைப்பது. சகலபண்டங்களுந் தன்னிடத்திலுண்டாக்கித் தாய்போலருந்திவைத்து, எண்பதினாயிரம் யோசனை கன

த்தையுடையது. இப்பேர்ப்பட்ட பூமியை ஆளுகிற அரசனுக்கு என்னகுறையுண்டாகும். அமராவதி அளகாபுரிக்குச்சரியாயிருந்து அரசாட்சிசெய்ய உதவிபண்ணியிருக்கும், பூமியை உழுதுபயிரிடுங் குடிகளை தன் பிராணன்போல் காப்பாற்றிக்கொள்ளல், இராஜன் கடமை. இவ்வாறுகாக்கின்ற அரசனுக்கு கோட்டை,கொத்தளம், கொடி, முடி,வாழ்வு சம்பத்து, எல்லாம் நன்றாய்ப்பலிக்கும். பூமியைப்பாழ்ப்படுத்தி பூபாலகரைவருத்தப்படுத்ததினால் பொக்கிஷங் குறையும். இலட்சுமிவிலங்கிவிடுவாள். பூததயவுடைய இராஜனே, புண்ணியவானென்று பேரெடுக்கவேண்டும். மேலும் தர்மதான சாமர்த்தியத்தில் மேற்பட்ட அரசனாகயிருந்தாலும், செல்காலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால மூன்றுகாலமுமறிந்து மொழியும் பொருள் மொழியாப் பொருள் தெரிந்து பரிந்து சொல்லத்தக்க நன் மந்திரியிருக்கவேண்டும். மந்திரியைவிட்டு இராச்சியபாரம்பண்ணுவானேயாகில்,மைதிட்டியகண்களையுடையகன்னிகையானவள் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளுமுன்னமே பெற்றபிள்ளை, குலவழிநிறையினுங் கோத்திரமுறையினும் ஏற்றுக்கொள்ளும்யோக்கியமில்லாமல் எப்படி யிழிவுபடுவானோ, அப்படிப்போலாவான். மந்திரியில்லாதமன்னவன் தந்தியற்ற வீணையைப்போல் அரசாக்ஷி பிரயோசனப்படாது. மந்திரித்தனத்திற்கு நூலாராய்ச்சி சாந்தகுணமில்லாத பிராமணனும், க்ஷத்திரியனும் வைசியனுங் கூடாது. சகலகலைவல்லவனாய் ஞாயாஞாயந்தெரிந்த நல்லவனாய்விவேகமுயர்ந்தகல்விமானாய் முன்பின் யோசிக்கத்தக்க சாந்தஸ்தனாய்ப் புத்தி-யுத்தி பொருமை பெருமையுடையவனாய்ப் பெரியவர்களை நேசித்திருப்பவனாய்க்குல தோஷங் கூறாதவனாய்க் குணபூஷணனான வைசியனே மதிமந்திரி கிடைப்பானாகில், அந்தஅரசன் ஆகாமிய சஞ்சிதத்தி லழுந்தாமல், பிராரத்துவகன்மத்தை உடனுடனேபுசித்து, பூமண்டலமெல்லாம் ஒரு பொற் குடையிலாண்டு, நல்ல கதியைப் பெறுவான். ஆனதுபற்றி,மந்திரியைத் தாய்போற் பரிந்து அரசுபுரிந்து வருவானாகில், அவ்வரசன் சேய்போல் மகிழ்ச்சியாய் வளர்ந்து வருவான். தாய் வேறு-பிள்ளைவேறா யிருந்தாலும், இவ்விருவருக்கு மத்தியில் பட்சமுள்ளமனதே சாக்ஷியா யிருக்கவேண்டும். மேலும் இராஜன்புருடனைப்போலும், மந்திரி நல்லபதிவிரதையுடன் கூடிவாழும் பாங்குடைய ஸ்திரியைப்போலும் இருந்து, தாழ் வில்லாபாக்கியமோங்கி சுகபோகத்தையநுபவித்துக் குடிபடைகளென்னும் புத்திரசம்பத்துடன் வியாதியாகிய சத்துரு செயம்பண்ணி நல்ல கதியைப்பெறு

வார்கள். பதிவிரதையல்லாத துர்க்குணமுள்ளபெண்ணைக் கலியாணம்பண்ணிக்கொண்டுஇல்லறதருமமுங்கெட்டு,இன்பசுகத்தையும் விட்டு, தரித்திரமேலிட்டு, நோய்க்குடன்பட்டு, விரகத்திலழுந்தி, நரகத்தில் விழுவார்கள். இத்தன்மைபோல் புராணசாஸ்திரந்தெரியாமல் உலக நடைநொடிபாவனையுணராமல். வஞ்சநெஞ்சமுடைய மனத்தரை பொருள்வாக்கொண்டபித்தரை புண்ணியத்திற்குகேடு நினைக்கும்பேரை-பொருளறியாமற் பேசும் பெருவாயரையும் குருடன் நொண்டி முடம் செவிடர்களை மந்திரிகளாகவைத்துக் கொள்ளக்கூடாது அப்படிவைத்துக் கொண்டால் அடங்காப்பிடாரியைப் பெண்டுவைத்துக்கொண்ட அல்லலாய் முடியும். அப்பேர்ப்பட்ட மந்திரியையுடைய அரசனுக்கு அபஜயமும் வறுமையும் மனோவியாதியும் ஆருப்பிணியும் தேருத்துணிவும் நேரிட்டு அப்பூமியாளுகின்ற இராஜனும் மந்திரியும் நரகத்தி லழுந்தி மறுமையிலீனப்பிறவியை யடைவார்கள். ஆதலால், இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேளும்.

"அறனறிந்து மூத்த வறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்."

---

15. துன்மந்திரிகளால் வந்த விபத்துவ முரைத்தல்.

தருமக்கடவுளின் தனயனே? சகல வளப்பமுந் தழைத்திருக்கும் கோசலதேசத்தையாண்டுவந்த க்ஷேமதரிசியென்னும் இராஜன் நீதி செலுத்தி இராச்கியபாரம்பண்ணி வருகிறனளில், அவனிடத்தில் துன்மந்திரிகள் சேர்ந்து மிகுந்த பாபிகளாய்த் தெளிவில்லாதவர்களாய்த் தெரியாதவர்களாய் பொருமை, ஆசை, கோபம், லோபம், இவைகள்மேலிட்டு அதர்மங்களைச்செய்து இராஜனுக்குத்துர்ப்புத்தி கற்பித்து, உலகமெல்லா நிந்திக்கும்படியாய்க் குடிபடைகள் அழுதகண்ணீரும் சிந்தையுமாய் அலையும்படிக்குச் செய்து, வழக்கழிவுபேசி இலஞ்சம் பரிதானம் வாங்கி ஊரையடித்து உலையிற்போட்டு: மரத்தாலி கட்டிவாயாற் பகட்டி, இராஜனுடையபெருமை புகழ்முதலியவற்றைப் போக்கடித்து, அரசனை அபகீர்த்திக்கு ஆளாக்கி ஆழமாகிய பாழும் பாவக்குழியிலே அழுத்தி விட்டார்கள். அதனால், மழை பெய்யாமல் மாதவங் குறைந்து மகங்களடங்கிப் பயிர்களுங் காய்ந்து குடி படைகளு மோய்ந்து

பதிவிரதா மார்க்கமும் கெட்டுப் பிராமண கிருத்தியமும் விட்டுப் பல பண்டகளுங் குறைந்து பாபம் மேன்மேலும் நிறைந்து பயம் வியாதிசோபம் துர்மரணமேலிட்டு நாலெட்டறமும் நலிந்துநாடும் நகரமும் பட்ட பாட்டை நாம்சொல்லிமுடியாது. இத்தனை யிடையூறும் விதரணையில்லாத மந்திரிகளால் விளைந்தது. அப்படி யிருக்குங்காலத்தில், இந்தக் கேமதரிசியென்னும் இராஜனுடைய தந்தையி னிடத்தில் மந்திரியாயிருந்த காவலனென்பவன், தன் னுடைய இராஜ னிறந்தபிற்பாடு கூடவிருந்து ஈமவிதிக்கடன் முதலிய கருமங்களை நடாத்தி இந்தக் கேமதரிசியென்னும் பிள் ளைக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்துவிட்டு, இனி யொருவரிடத்திலும் தான் உத்தியோகம் பண்ணத்தக்க தல்லவென்று, பிரபஞ்ச ஆசை யை வெறுத்துத் துறவறத்தையடுத்து, மகாபெரியவராய்க் காமாக் கினியை யவித்துத் தாபாக்கினியை வளர்த்து, காட்டிலே தவமிழை த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெரியவர் ஒருநாள் கண் விழித்து நமது ராஜாவின்பிள்ளை எப்படியிருக்கின்றனோ, இராஜாங்கம் எவ் விதமாய் நடத்துகின்றனோ, நாடு நகரம் செழிப்பாயிருக்கிறதோ; நால்வகைச்சேனைகளும் நானிலத்தவரும் நன்மைகொண்டாடுகிறார் களோ இல்லையோ, அதைப்போ யறிந்து வருவோமென்று சிலதப சிகளுடன் புறப்பட்டுக் கோசல நாடு குலாவிய அயோத்தியாபுரி பட்டணத்துக்கு வந்து, மந்திரிமாரிடத்திலேயும் பிரதானிக ளிடத் திலேயும் சேனபதிகளிடத்திலேயும், பூர்வீகமா யிருக்கும் பெரிய வர்களிடத்திலேயும், பிராமணக் குருக்கள் சாஸ்திரிகளிடத்திலே யும் போய்பழகி சஞ்சரித்து, அனுபவங்களினாலேயும் கேள்விகளி னாலேயும் விசாரிக்கு மிடத்தில், எல்லோரும் பாவிகளாய் அன்னி யாயக்காரர்களாய், பாரபக்ஷம் பேசும் பதிதர்களாய், கனவிலுந் தருமத்தைக் கருதாதவர்களாய், நீதி நிறையையடுத்த இறையைக் கெடுத்து தாங்களு முறையைவிடுத்து, துரைதப்பி யிருக்கின்ற மந் திரிகளின் துர்குணத்தை யறிந்து துயரமடைந்து, ஐயோ ? பாவி களா? இராஜனைக் கெடுத்து நாசப்படுத்தினீர்களா? ஒழுக்கமுதலிய வருணாச்சிரமதருமம் ஒடுங்கிப்போயிற்றே; ஆ! ஆ! என்று விம் மியழுது அகங்கலாய்த்து இந்தப் பிள்ளையினாலே இவன் தந்தையா கிய பெரிய அரசனும் நரகம்புகுவானே, நாம் மந்திரியா யிருந்து துரைத்தனம் பண்ணும்போது சேர்த்துவைத்த பெரிதாகிய தரும மெல்லாம், விருதாவாய் போய்விட்டதே, இதற்கெப்படி என்ன செய்யலாம்; தருமத்துடன் கிரமமாக நடக்கும்படியாய்ச் செம்

மைப் படுத்த வேண்டும் புண்ணியவானுடைய சோற்றைப் பூரண மாகப் புசித்த நன்மைக்காக, இந்தப் பிள்ளையினளவில் நாம் பாடு படவேணு மென்று பூர்த்தியாய் நினைத்து, தமது தபோ மகி மையால் அலங்கார முள்ள ஒரு காக்கையை ஏற்படுத்தி, அதற்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்துப் பட்டுறை பூட்டிய வட்டத்திலேந்திக்கொண்டு, பட்டணத்தி லுண்டாகியபழைய மனி தர்களிடத்திலெல்லாம் போய்த் தான் பழைய மந்திரி யென்று, அவர்க ளறியாமல் உபசாரஞ்செய்ய மரியாதை யுடன் இந்தக்காக் கையைக் கண்டீர்களா ? இதனுடைய மகிமை யறிவீர்களா ? நான் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள், வேதாகம சாஸ்திர புராணங் கற்ற விதரணையோர்களுக்குந் தெரியாத ரகசியங்களைச் சொல் லும், அவர்களின்மனதில் நினைத்த நினைப்பெல்லாந் தெரிந்துக் கூறும், மனவஞ்சனை சூது வாதுபொய் கரவட முதலிய இம்மார்க் கமெல்லாம் கண்டுகொள்ளும். பாபபுண்ணியங்களைப் பகுத்து விள்ளும். பாலும் அன்னமும் உட்கொள்ளு மென்று, நாடு நகரங் களிற் காட்டிவரும்போது, ஒருவன்கூட்டிக்கொண்டுபோய் இராஜ சமுகத்தில் விட்டான், அங்கே இராஜனும் மந்திரிமார் முதலாகிய சகலரும் நிறைந்திருக்கின்றார்கள். இந்தப் பெரியவர் அந்தச்சபை யைப்பார்த்து, ஓ ! இறைவனே ? முறைபிறழாத மந்திரிகளே ? இந்தக் காகத்துக்குத்திரிகாலமும் தெரியும், ஆதலால் இந்தக்காக் கையை என்மனோவாக்குச் சரிப்பட்டிருந்த பெரிய இராஜனுடைய பிள்ளையான இளவரசனுக்குக் கொடுக்கிறேன். இதனால் ஒருவிவ காரங்களில் சாக்ஷிசாதகமுதலியவைகளை விசாரித்து சஞ்சலப்பட வேண்டுவதில்லை, சங்கதிகளைச்சொல்லி என்ன சொல்லுகிறாய், காகமேயென்றால், பளபள வென்று உண்மையாய் இன்னதிக்கில் சத்துருவுண்டு. இல்லையென் றுசொல்லும். இது ஞாயம் அனியாய மென்று காட்டும். மந்திரிகளிடத்திற் மாறுபாடிருந்தால் அவர் களின் பிராணனை மாட்டும். வஞ்சகநினைத்தபேரைத் தூரத்துலைக் கோட்டும். திரவியக்கொள்ளை யடித்தவரை எமனிடத்திற் கூட்டும். புண்ணிய மறந்தவர்களைப் பெருமை குறையவாட்டும். பொருள் வாக்கொண்ட பேர்களை மருள் கொண்டலையப்பண்ணும். இராஜத் துரோகம் கர்த்தத்துரோகம் வெகுஜனத் துரோகம் சிநேகத்து ரோகம் செய்யும் பேர்களைத் தெருவி லிழுத்து விடும். எக்காலு முக்கால முணருங் காக மென்று இதற்குப் பெயர். நடைதப்பின பேரைக் காட்டிக்கொடுக்கும். சீர்தப்பின பேரை ஆட்டிக்கெடுக்

கும். இனி இதையறிந்து பிழையுங்க ளென்று சொல்லி, அந்தக் காக்கையை இராஜ கொலுக்கூடத்தில் வைத்து, இராஜ புத்திர னுக்கும் புத்தி மதி சொல்லி, தன் பிள்ளைபோல் அன்பு பாராட்டி ஆசிர்வதிக்க, அந்த இராஜ குமாரன் தன் தகப்பனைக் கண்டது போற்களித்துச் சரணம் புகுந்து, சகலவிதமரியாதையும் உபசார முஞ்செய்து அவரை அனுப்பினன். அந்தப் பெரியவர் அவ்விடம் விட்டுப் பிரிந்து காட்டுக்குப் போய் விட்டார். இப்பால், அன்றி ராத்திரி பாபிஷ்டராகிய மந்திரிகளும் பதர்களாகிய தந்திரிகளுஞ் சேர்ந்து, அந்தரிஷியானவர் இந்தக் காக்கைக்கு எல்லாந் தெரியு மென்று சொல்லிப் போயிருக்கிருர். ஒருவேளை நம்முடைய துர் நடத்தைகளை யெடுத்து சொல்லுமாகில் இராஜன் கோபித்து இவ் வாருகவா என்னைக் கெடுத்தீர்களென்று, இரைந்து விரைந்து வெட்டிப் போடக் கட்டளையிடுவான் நமது பெருமை கெட்டுப் போம் ஆகையால், இந்தக்காக்கையை கொல்லுவது நல்லதென்று ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு, மிகுந்த தந்திர உபாயமாய் ஒதுங் கிப் பதுக்கி வந்து காகத்தைப் பிடித்து கழுத்தை யொடித்து அத னுயிரை முடித்துப்போட்டு, ஒருவருக்குந் தெரியாமல் அவர்கள் ஓடிப் போய் விட்டார்கள். பொழுது விடிந்த வுடனே, கிருபைக் கடலாகிய ரிஷீஸ்வரன் காலக்கடனை முடித்துக் கொண்டு இராஜ சபைக்கு வந்து கழுத்து முறிபட்டு இறந்துகிடக்கிற காகத்தைக் கண்டு, மனவருத்த மாய் வருந்தி, இந்த வேலைசெய்தவர்களை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து, இனி நாம் சும்மா யிருக்க லாகாது, பிர மாதம் விளையும், மோசம் வரும், அரசனுக்கு நாசம் வரும், பட் டினமுழுகிப் பாழாய்ப்போய் விடும், இவ்வரசனுடைய சந்ததியா ரும் நரகத்தில் விழுவார்கள் அப்படிக் கெல்லாம் வரவொட்டாமல் காப்பாற்றவேணுமென்றுகருதி, இளவரசன் சிங்காரவனத்திற்குப் போகும்போது, தானுங்கூடத் தொடர்ந்து அடர்ந்த வனத்தில் சந்தடியில்லாமல் தனித்து இளவரசை ஆசீர் வதித்து கடாட்ச வீக்ஷண்யங் காட்டி, இவர்தந்தை நாளையில் தான் மந்திரியாயிருந்த தர்மமெல்லாஞ் சொல்லி, அப்பா இப்போது உன்னிடத்திலிருக் கிற துஷ்டமந்திரிகளால் உன்னிஷ்ட காமியார்த்தங்களை யிழந்து போகிருய். உலகத்தார் உன்னைப் பொல்லாதவனென்று தூறுகி ருர்கள். சும்மாவிருக்கிற உன் தலையின்பேரில்பழியேறிவிட்டுகிறது, தருமத்தை மறந்ததினுல் மாத மும்மாரியாகிய மழைமாரி குன்றி விட்டது உன்மந்திரிகள் உன்னை வஞ்சித்து உள்ளடக்கிப் போட்

டுத்தாங்கள் வெளிப்பட்டு வேண்டிய திரவியங்களைத் தேடிக்கொண்டார்கள். ஊரை அனியாயம் பண்ணிவிட்டார்கள், அவர்களாலுண்டாகிற பாபமெல்லாந் தீர விசாரியாத மன்னனைச் சாரும். ஆதலால் உன்னைப் பாபம் பிடித்துக்கொண்டது. இன்னம் அனேகங் குறைக ளுண்டு. இதுகளை யெல்லாங்கண்டு என் மனந்தாளாமல், உங்கள் தகப்பனாரிடத்தில் உண்டு வளர்ந்த உண்மையைக் கொண்டு சீர் திருத்த வேண்டுமென்று வந்து, ஒரு காக்கையைக் காட்டி அதற்குக் காலத்திரயமுந் தெரியுமென்று சபையறியப்பேசிவைத்து விட்டுவந்தேன், இந்தத் துஷ்டமந்திரிகள் தங்களுடைய துர்னடைத்தைகளை அக்காகம் ஒருவேளை உனக்குச்சொல்லிவிடப் போகிறதென்கிற அச்சத்தினா லதைக் கொன்றுபோட்டார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பாபிகளுக்கு முன் நீ எப்படி பிழைக்கப்போகிறாய் எவ்வித இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மனம் எப்படி நிம்மதியாயிருக்கும்,ஒருவேளையிருக்கிற சிந்தை ஒருவேளையிராது ஏதாகிலும் ஒருகாரியங்களைப் பேசவேண்டிவரும்,அப்போது இந்தமந்திரிகளாகிய பாபிகள் வசனுபி சேர்த்துக் கொன்றுவிடுவார்கள். ஆதலால், இந்தமந்திரிகள் உன்னிடத்திலிருக்கலாகாது நீ இவர்களை நீக்கிவிடுவதே மேலாகிய பாக்கியமாக எனக்குத் தோற்றுகிறது அதன்றியும், உனக்குப் பட்டமான அன்றுமுதல் இன்றையவரையிலும் இவர்கள் நடத்திய அதர்மங்கள் இன்னின்னதென்று எடுத்துக்காட்டி, இதுவரையிலும் நீ யடைந்த துன்பமெல்லாம் போக; இனிமேலாகிலும் நல்ல மந்திரிகளைவைத்துக்கொண்டு இகபரானந்தத்தைப் பெறுவை யென்று மகாரிஷி சொல்ல அரசன் அந்த முனிவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, தேவரீர் ! என்னுடைய தந்தைக்குரிய பெரியமந்திரி யாகையால், எனக்கு ஆசிரியராயிருந்து கடைத்தேற்றவேண்டுமென்று, பணிந்து ஓ ! சுவாமிகளே? எனக்குப் புத்திமதி சொல்லிக்கொண்டு சிறுதுநா ளிவ்விடத்திலிருந்து என்னைபாதுகாத்து வருவீராகில், நானும்பக்குவகுணனாவேன் பிரதானமானபாபரகிதனாய், என்றும் பரத்துவவிசாரணைசெய்வேன். தேவரீர்பாதத்தை மறவேன் என்று; பற்பலவிதமாகப் பேசிப் பணிந்தான், அந்த இராஜகுமாரனை எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு அப்பா ! அப்படியே ஆகட்டும். நீ இனிமேல் எவ்விதமாவது அந்தப்பாபிகளாகிய மந்திரிமார்களை ஒழித்துப்போடு சாக்கிரதையாயிருந்து நீதிசெலுத்துவது, நெருப்பாறு மயிர்ப்பால மென்று நினைத்துக் கொள்ளென்றுசொல்லி; அவனுக்குத் தெளிவுபிறக்கும்

படியாய் நாளுக்குநாள் நல்லறிவு மேலிடும்படி தேற்றிவிட்டார். அன்று முதல் மனக்கவலை யுடையவனாய்ப் பொல்லாத மந்திரி மார்களின் பொய் பொறாமை வஞ்சனை முதலிய தீங்குகளை யறிந்து, அவர்களுக்கே மேவுதல் செய்து நாள்தோறும் ஒவ்வொருவனை யகற்றிவிட்டான். இப்பால் இந்த ரிஷீஸ்வரருடைய நீதியைக் கேட்டு நெறிமுறை நின்று தண்டுகள் கூட்டி அவர் திருவடிநிழலை மறவாதவனாய், உலகத்தார் கொண்டாடவும் சத்துருக்களழிந்தோடவும் தர்மதான நீளவும் செங்கோல் செழிப்பாகவும் தேவதைகள் கூடவும், பிரபலமாய் நீதி விசாரணை நெறியாய் நடத்தி நாடுகள் செழிக்க நல்மழை பொழிய நான்கு வருணாருஞ் சிதையாமல் பத்தினிமார்க ணிலை குறையாமல் இவ்வரசனது கீர்த்திமூன்று லோகமும் பூர்த்தியாகப்பகைவர்வந்து ஒதுங்கப் படைகளும்வந்து நெருங்க நித்தியசோபன மங்களபுத்திரபாக்கியம் சத்தியவாக்கியம் இவைமுதலிய யோக்கியங்களெல்லாம் உண்டாகி, மாதம்மும்மழை பெய்து சிலாக்கியனாக வாழ்ந்துவந்தான். ஓ! தருமனந்தனா? பிரம்மாவைப்போன்ற வேதமுதல்வனானாலும் துணைக்காரணமாகிய நன்மந்திரி யில்லாவிட்டால் இராஜனுக்குப் பிரதிஷ்டை இல்லை. ஆனால் யோக்கியமான நடத்தையும் சாந்தகுணமுள்ள மந்திரியுமிருக்க வேணும். இப்போது நான் சொல்லி வந்த திருஷ்டாந்தத்தில் சாம் பிரதாயனாகிய மந்திரி, இந்த அரசனுடைய தந்தை யிடத்திலும் அனேகநாளிருந்து அப்பால், தவம்புரிந்து ஆத்மலாபமும்பெற்று இப்பால் தன்னுடைய அரசனது புத்திரனுக்குத் துணையாயிருந்து காப்பாற்றினான். ஒரு நன் மந்திரியினால் அவன் பிறந்தகுலமும், அவனுக்குப் புகுந்தமனைவியின்குலமும், தன்னை இரட்சித்தபெரிய இராஜாவின் குலமும் அவ்விராஜனுடைய புத்திரமித்திர சந்ததிவருக்கமுந் தழைத்த புண்ணியத்தைப்பாரும், புனிதத்தை யோசியும், பழிபாபநீங்கிய பாக்கியத்தைப்பாரும் என்று வீஷ்டுமாச்சாரியர் புகன்று, மேலும் சொல்லுகின்றார் ஓ! புண்ணியவானே, இப்பேர்ப்பட்ட மந்திரி கிடைத்திருந்தாலும் பெரியவாளுடைய சகாயமிருக்க வேண்டும் அதெப்படி யென்னில்:—

"நல்லினத்தினூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தி
நல்லற்படுப்பதூவுமில்."

16. பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளும் பயன்.

நான்கு, வேதம் ஆறு, சாஸ்திரம் அறுபத்துநான்கு கலைக் ஞானம் முப்பத்திரண்டு உபநிடதம் பதினெண்புராணம் ஆகமாதி முதலிய யாவுமுணர்ந்த பெரியோரைத் துணைகொள்ளல்வேண்டும் வீண்காலம் போக்காமல் சத்காலக்ஷேபம் பண்ணவேண்டும் நல்ல நீதிநெறி முறைமைகளைத் தூண்டிக் கேட்கவேண்டும் தருமம் தானம், தவம், தயை, சாந்தம் இவைகளை யெல்லாங் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளல்வேண்டும், மந்திராலோசனையுடன் தன்மதியை யுங் கூட்டிப்பார்த்து, இதுசரியோ, அல்லவோவென்று பெரியோர்கள் காதிலிட்டு அவர்களுடைய வாக்கினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது முறைமை. மேலும், பெரியவர்கள் கிடைப்பது அருமையாயிருக்கும் அப்படிக் கிருந்தபோதிலும் எந்தப்பாடாகிலும் பட்டுத்தேடிவிசாரித்துச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதே னென்றால், பெண்டுபிள்ளை, பந்து மித்திரர்கள் முதலான பேர்களெல்லாம் இவனுடைமையைச் சிலவழித்து சாப்பிடுவார்களே யல்லாமல் இவனைக் கடைத் தேற்றுவாரில்லை. இவனுக்கொரு ஆபத்துவந்ததானால், தாங்களுங்கூடவிருந்து அழுவார்கள், அல்லது தூரப்போய் விடுவார்கள். வகையும் சொல்லத்தெரியாது, நீர் நிறைந்தகுளத்தில் சேர்ந்திருக்கும் பக்ஷிகள் நீர்வறண்டால் நெடுந் தூரம்பறக்கும். அதிலிருந்த தாமரைகளோ நீருடனிறக்கும். நீர் சுரக்கும்போது மறுபடி யுண்டாகும். அதுபோல் பெரியோரைத் துணைப்பற்றியிருந்தால், நல்ல கேள்விகளினாலும் சாஸ்திரப் பயிற்சியினாலும் ஞானோபதேசமாய். திடச்சித்தங்கொண்டு, தெய்வநிர்ணயந்தெரிந்து இப்பிரபஞ்சம் பொய் யென்றறிந்து, உண்மையில் நின்று போகாதவிஷயங்களில் புத்திகெட்டலையாமல் நிலைபெற்று நெறிபற்றி நன்மையைப் பெறலாம். அப்பெரியோரென்பது எந்த வருணத்திற் பிறந்திருந்தாலும், அவர்களுக்குச் சாதிபேதமிராது. பெருமையிலும் பொன்னிடமும் நாட்டமில்லாமலிருப்பார்கள். நன்மை தீமைகளைச்சமமாய் நாடுவார்கள். தருமமும் சத்தியமும் தவறார்கள், அத்தன்மையாகிய தெளிவுடையவர்களைவிட்டுப்பிரியாத இராசனிருப்பானாகில், அவனுக்குச் சகல காரியங்களும் வெற்றியாம். அப்படிக்கில்லாமற் போனால், உண்டதையுண்டு உடுத்தினதையுடுத்தி கண்டதைக்கண்டு களித்ததைக்களித்துக் கேட்ட

தைக் கேட்டுக் :கர்ம்ம பூமிக்கிலேசத்தி லழுந்தி, பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களிலே பாதைப்பட்டு, ஆத்மக்கியானமில்லாமல் ஆணவமாயை காமியத்திலே தோய்ந்து, ஐம்புலன்வழியிற்பாய்ந்து ஆறுபகையாற்காய்ந்து, மனமிருண்டு மண்ணாசை பெண்ணாசையி லழுந்தி மாய்ந்துபோய்விடுவான். ஆனதால், இப்பூலோகத்தில் பெரியோர்களுக்கு மிஞ்சின பதார்த்தமில்லை. உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டு என்றபடியே உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மய மாயிருக்கின்றது. ஈஸ்வரன் விளையாடுகிற இந்த ஜகத்தானது அந் தப்பெரியவர்களுக்காகவே யல்லது மற்றப்பேருக்கல்ல. ஜகதீசன் செய்யும் நன்மைகளெல்லாம் அவர்கள்நிமித்தமே. சர்வத்திர சாதா ரணமாய், நெல்லுக் கிறைக்குந் தண்ணீர் புல்லுக்குப் பாயுமாப் போல், பசுவாகிய ஜீவராசிகளெல்லாம் பெரியோர்களால் பிழைத் திருக்கின்றார்கள். அதுபற்றி இப்பிரபஞ்சசுகபோகவாழ்வை வைத் திருக்கிற பேராசையைப்பார்க்கினும், பெரியவர்கள்பேரில் அதிக அன்புவைத்து, அவர்கள் தன்னிடத்தில் விருப்பமாயிருக்கும்படிக் குப் போற்றி நடந்துக்கொண்டால் அவர்கள் எந்நேரமுங் கூடியி ருந்து திவ்ய கியானந் தெரிவித்து, சாஸ்திரக் கருத்தையேற்றிச் சஞ்சலச் சித்தத்தைமாற்றி, அக்கியானவிருளையகற்றிவிடுவார்கள் பெரியோர்களின் கேள்வியும் சாவகாசமும் இல்லாமற்போனால், இராஜனுக்கு எத்தனைபலமிருந்தாலும், மற்றையருக்கெவ்வளவு செல்வமிருந்தாலும் உண்மைப்பொருள் தெரிந்து ஒருபோதும் நற் கதிக்கு அருகராகமாட்டார்கள். பின்னு முன்னும் துன்பப் பிற விக்கிடமாய்விடும். இவைகளைப்பற்றி இராஜனுக்குத்துணைவலியும் தோள்வலியும் தூய்மையோர் கேள்வலியுமிருக்கவேண்டும். துணை வலியும்கேள்வலியு மில்லாவிட்டால் இராஜன் பொருட்பட மாட் டான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளும்.

---

17. கேள்வியற்றதனுல் நேரிட்டவிபத்து

அவிவேக ஒட்டகத்தின் கதை.

எமது குலத்திற்குரிய பேரனே? ஆகாயமேட்டை யளா விய ஒருபெருங் காட்டில் கழுத்துநீண்டு, கொழுத்து, உயர்ந்து, பருத்த ஒட்டகமொன்று பிரம்மாவைக்குறித்து அநேகநாள் தபசி

யிருந்து அதனது பக்தி ரசத்தால் பிரம்மாசந்தோஷப்பட்டு அன்னவாகனருடராய் காக்ஷிதந்து என்னைநோக்கி தவம்புரிந்ததென்னவென்றுகேட்க, ஒட்டகமானது விவேகசூனியத்தினாலும் அவசரகுணத்தினாலும் பிரம்மாவைப்பார்த்து ஐயா, சதுர்முகனே தேவர் முதலிய மானுடர்களும் ஆச்சரியப்பட்டு நகைக்கும்படியாக நூற்றன்பதுயோசனை நீளமாக என்கழுத்து வளரும்படிக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணவேணுமென்று கேட்க, அவ்வாறே ஆகுகவென்று கடாக்ஷித்து பிரம்மதேவர்போய்விட்டார். அப்பாலந்த ஒட்டகம் மேகமண்டலத்தையளாவிய கழுத்தையுடையதாய்மமதையடைந்து ஒருவருநிகரில்லாமல் காட்டிலிருக்கிறமிருகங்களெல்லாவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு தாட்டியாய் நின்று, மதோன்மத்தமாய்த் திரிந்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் விபரீதமான யுகாந்தகாலம் போல் காற்றுமழையுங்கலந்து இடியுமின்னலும் எங்குங்கடித்து தலைகாட்டவொட்டாமற்சாடும் வேளையில் பிரமாண்டமாகியதேகமும் நூற்றன்பது யோசனைதூரம் வளர்ந்திருக்கின்ற கழுத்துள்ள கொழுத்த ஒட்டகமானது ஒதுங்கியிருக்க இடங்கிடைக்காமல் மெத்தவுந்துக்கப்பட்டு பிரயாசத்துடன் நாலுபக்கங்களிலுமோட ஒரு பெரியமலையினிடத்தில் ஒரு சிறியகுகையிருக்கக்கண்டு அந்தகுகைக்குள் நூற்றன்பதுயோசனை நீளமுள்ள தன்கழுத்தை நுழைத்து இளைப்பாற்றியிருந்தது அந்தக்குகைக்குள் இதற்குமுன்வந்து புகுந்திருந்த ஒருகுள்ளநரியானது குகைக்குள்வந்து ஒட்டகம் சர்வித்து காட்டிலுள்ள சீவராசிகளைக் பயமுறுத்தி களிப்புற் றிருக்கின்றது நம்மைக்கண்டால் எப்படியுங் கொல்லுமென்றுபயந்து, இந்த மலைக்குகைக்குள் ளொளித்திருக்கிற நம்மைப் பிடித்துகடித்துக்கொல்ல,தலைநீட்டியதாகையால்,இதுநல்லசமயம் இதனுடைய கழுத்து சீக்கிரத்தில் திரும்பப்படாது இதற்குள்ளேதானே வேலைமுடித்து விடவேணுமென்று ஒருபக்கமாகச்சாய்ந்து, அவ்வொட்டகத்தின் கண்ணுக்குதெரியாமல் கழுத்துநரம்பைக்கடித்து, இரத்தத்தைக்குடித்து, பசியையுமொழித்து பகையையுமுடித்தது, அவ்வளவு பாரியும் பழும்பெற்ற ஒட்டகமானது ஒன்றுக்கு முதவாமல் இறந்துப்போய்விட்டது. பிரம்மாவைக்குறித்து தபசுசெய்துவரம்பெறுகிற வல்லமையிருந்தும் பெரியாரைத்துணைக்கொள்ளென்று பேரறிவின் பெருமையில்லாமையினால் பெறவேண்டிய வரத்தைப்பெற்று நெடுநாளிராமல் உயிர்நீங்கியது அதுவுமன்றி துணைவலியாகினு மிருக்குமாகில் நரியினுடைய பகைநேரிடாது

காட்டிலிருக்கும் ஜீவராசிகளைப் பகையாக்கிக்கொண்டு உதவியொருவருமில்லாமல் துணைவலியுமிழந்து சோர்வில்லாமல் போர்முனையில் பூமியைசெயிக்கும் வல்லவராகிய ஸ்ரீ ராமன் திரிபுவன ஜயதரனாகிய தம்பியிருந்தும் கவிக் குலங்களைப் படைகூட்டிக்கொண்டு போய் கடலைக்கடந்து அடலைத்தொடர்ந்து, இராவணவேட்டையாடி அயோத்தியில்வந்து, சீதையுடன்பட்டங்கட்டிக் கொண்டார். ஆனபடியால் எவ்வளவு வல்லமை சாமர்த்திய மிருந்த போதிலும் முக்கியம் துணைவலி யிருக்கவேண்டியது அந்த துணைவலிக்கு இவ்வளவென்று ஒருகணக்கில்லை சத்துருவின்பலம் எத்தன்மையுடையதோ அத்தனைவரைக்கும் விஸ்தாரம் துணைவலி வேண்டியது. பகைவர் மேலிட்டுப் பகைத்து வருங்காலத்தில் படைத்துணையானது கோட்டைவாயிற்கதவென்று குறிக்கலாம் இராஜனுடைய செங்கோல் காயமாயிருப்பதற்கு பெரியோர்களுடைய துணைவலியே துணையன்றி வேறில்லை இதைவிட்டு சின்னமனிதரை சேர்ப்பானாகில் உடனே அரசனுக்குப் பின்னம்வரும் அதெப்படி யென்னில் சிறியகதை யொன்று சொல்லுகிறேன் கேள்.

---

18. அபஜெயமடைந்த அரசு பெரியோர்களால் மீண்டு கிடைத்த சரித்திரம்.

பூர்வத்தில் கோசலதேசத்தை ஆண்டிருந்த மகரிசி என்னும் இராஜன் இருந்தான் அவனிடத்தில் நேசமாயிருந்தவர் காலவ ரிஷியென்பவர் என்னேரமும் திரியாக்கினிவளர்த்துக்கொண்டு வைதீகத்தையனுசரித்து வைதிகங்களை யோர்வழி யேர்ப்படுத்திசட்டதிட்டமாய் இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணும்படிக்கு கூடியிருந்து குணப்படுத்தினபின்புவிட்ட குறையாகிய பழையவாசனையை நினைத்து தபசுபண்ணப் போய்விட்டார் அவருடைய சிநேகம்பெற்ற இராஜன் அனேக நாள் இராச்சியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குநாளில் முன்னால் துற்கிருத்தியத்தால் தள்ளிவிட்ட மந்திரிகளில் ஒரு துஷ்டன்மெத்தவும்வணங்கி இராஜனிடத்தில் வரப்போகவிருந்து விதேகராஜனைகலந்து கலகம் விளைவித்தான் அதனால் விதேகராஜன் அனேக தண்டுகளுடனே புறப்பட்டு வடவாமுகாக்கினியைப்போற் கொதித்து மகரிசிராஜன்பேரிலெதிர்த்தான் இந்த மத

ரிசிராஜனும்படைகளுடனெதிர்த்து, பயங்கரமானசண்டைபுரிந்து கைகலந்தகாலத்தில், விதேகதேசாதிபன் மேலிட்டு கோசலதேசாதிபனைக் குன்றச்செய்து அவனது கோட்டைகொத்தளமெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு நாட்டைவிட்டோடப்பண்ணினன். அந்தக்கோசலதேசாதிபன் சகலசம்பத்துமிழந்து ஆரணியத்திற்புகுந்து, அலைந்துதிரிந்து வருந்தி வாடி முன்னே தன் தகப்பனிடத்தில் மந்திரியாயிருந்து துறந்து யாதவமிழைத்தவர் மறுபடியுந் தன்னிடத்தில் வந்திருந்து துஷ்ட மந்திரிகளை விலக்கி, இஷ்ட மந்திரிகளை நியமித்து தாமும் சிறிதுகாலமிருந்துபோயின காலவமகாரிஷி யெங்கேயென்று, காடெல்லாந்தேடி அவரைக்கண்டுபிடித்து நமஸ்கரித்து ஐயனே என்னுயிரைக்காக்குந்தெய்வமே என்குலமுதல்வனுகிய மூர்த்தியே துஷ்டமந்திரிகளால், நரகத்தில் விழுந்து முழுகிப்போக இருக்கிற என்னைக் கைதூக்கிக்கரையேற்றிவிட்டனை, என்ராச்சியத்தில் தருமத்தைநாட்டினை, இப்போது விதேகதேசராஜன்மேலிட்டுப் போர் விளைத்து மெலியப்படுத்தி இராச்சியமுதலிய அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டு என்னைக்காட்டிலோட்டினன் தேவரீருடைய திருவடியே தஞ்சமென்றடைந்தேன், என்னை இரட்சியும், ஐயாவென்றழுதான் அந்தரிஷியானவர் ஆசீர்வதித்து நல்லது பயப்படாமல் உட்காருமென்று தன்னுடனேகூட ஸ்நானம் பூசை சாப்பாடு முதலானது நடத்தி சிறிதுநாட் சென்றபின் இவ்வரசனைச்சுகப்படுத்த வேண்டுமென்று கிருபை கூர்ந்து தன்னுடைய சீடர்களுக்கு விதேகஇராஜனை அங்கே அழைத்துவரக் கட்டளையிட சீடர்கள் வணங்கி அவ்வாறேபோய் விதேகராசனை யழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள் வந்த அந்த இராசன், காலவமஹரிஷியைப் பனிந்து அவர்பாதங்களைக் கண்களிலும் சிரத்திலும் மார்பிலும் தோளிலும் ஒத்திக்கொண்டு முத்தமிட்டு நின்று நான் என்னபாக்கியஞ்செய்தேன் சுவாமி அடியேனொருவன் அடிமையா யிருக்கிறனென்று அன்புகூர்ந்து அழைத்த காரணம் யாதோவென்று அடிமேல்வீழ்ந்தான். அவனை யாதரித்து ஆசீர்வதித்து ஓ! அரசனே அளவில்லாத புகழ்பெற்ற பராக்கிரம சாலியாகிய என்னரசனுடைய குமாரன், எனக்கு மிகுந்த அன்பன் அந்த மகா ராசனை நீ எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணி வெற்றிபெற்று அவனது இராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு துறத்திவிட்டதாய், அவன் என்னிடத்தில்வந்து முறையிட்டுக்கொண்டான் இனியாகிலும் நீ என்சொல்லுக்கிரங்கி உன் பெண்ணை யவனுக்குக் கலியாணம்பண்ணிக்கொடுத்து இருவரும் சிநேகமாயிரு

ங்களென்று நித்தியாநித்திய வஸ்துவை போதித்து மங்களாசனம் பண்ணினர். அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு மிகுந்த பயங்கரத்துடன் விதேகதேச இராஜனும் கோசலதேச இராஜனும் சிநேகர்களாய் காலவரிஷியின் வாக்கியத்தை வேதமாகக்கருதி சுவாமி தமதிஷ்டப்படிக்கு நடத்துகிறேனென்று வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு கோசலதேசாதிபனும் விதேகதேசாதிபனும்கைகோர்த்துக்கொண்டு வந்து நல்ல முகூர்த்த தினத்தில் தன்பெண்ணை கோசலதேசாதிபனுக்குக்கலியாணம் பண்ணிக்கொடுத்து அவருடைய பட்டிணமும், இன்னம் அளவிறந்த மண்மனை பொன்வெள்ளி பூஷணம் பொற் காசும் பொற் றுகிலும் போர்மோதிய யானை முதற்றோரதி படைகளும் சீதனமாகக்கொடுத்து மஹாரிஷி வாக்கியப்படி மன்னர் முதலிய மகாசனங்களும் வேத வேதியரும் நாத கீத நாவலர்களுங் கொண்டாடிப்புகழ பொக்கிஷத்திலிருந்த திரவியங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து மகிழ்ந்திருந்தான். அப்போது கோசலதேசாதிபன் பெண்சாதியுடனே விதேகராஜனை வணங்கி விடைபெற்று தன்னுடைய பட்டணஞ்சேர்ந்து புகழுடையபோக வாழ்விற் சுகம்பெற்றிருந்தான் ஓ! தருமபூபனே ? பூரியர் சிநேகத்தைப்போக்கிநீதியமிக்க உத்தமர் நேசத்தை யடைவாராகில் அவர்கள் இயாவரானபோதிலும் மேன்பாட்டை யடைந்து வெற்றி பெறுவார்கள் இப்பேர்ப்பட்ட இராஜனைச்சிநேகித்திருக்கிறபேருக்கும் அவனுளப்பட்டபூமியிற்பிறந்து பாபிகளாகியபேருக்கும் பாபமானது, பஞ்சுப்பொதியிற் பட்ட நெருப்புப்போலும் இராசனுடைய நன்னெறித்துணை ஏர்ப்பாடு பாபங்களைப் போக்கிவிடும் அதற்கொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

---

19. விவேகமுள்ள வேடன் இராஜனான சரித்திரம்.

கேளும் தருமனந்தனு ? இந்நாட்டைச்சார்ந்த பெரியகாட்டில் பாரியாத்திர மென்னும் பர்வதமொன்றுண்டு, அந்த மலையினிடத்தில் காப்பவ்வியனென்று ஒருவேடனிருந்தான் அவன்சாதியில் வேடனானபோதிலும் உத்தமகுணமும் சத்திய வசனமும் தருமங்குடிகொண்டமனதும் தயாளுவாகியும் சாந்தமும் பொறுமையும் அருமையும் விரதமும்தூய்மையும் மேன்மையுமுடையவனாய் தாஷ்டீக புஜபலபராக்கிரம தகிரியம் படைத்தவனுமாய் வில் வித்தையில் வல்லவன்; பொய்வசனமறியாதவன்; தான் அந்தமலையில்வாசம்பண்

ணிக்கொண்டிருக்கிற காட்டுவழிகளில்மிருகபயம்வேடர்பயம் திருடர்பயம் இல்லாமல் காத்து தவசிகளுக்குத் தொண்டுபுரிந்து தன் குலாச்சாரப்படிக்கு பட்சி மிருகங்களை யடித்து உண்டு சுகித்து பெண்டுபிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்திருந்தான். இவன் உத்தமனென்று பெரியோர்கள் கொண்டாடினார்கள். அக்காட்டிலிருக்கும் ஏனாதியர் முதலிய நியரும் மற்றைச் சாதியருஞ் சேர்ந்து இவனது நற்குணங்களைப் பார்த்தும் ஞாயங்களை யோசித்து நடு நிலைமையாய் பேசுதல் யாவருங்கண்டு நீரெங்களுக்கெல்லாம் இராஜாவாயிருந்து நன்மார்க்கம்போதித்து ஆசாரவிவகாரம் பாவபுண்ணியம் நன்மை தீமை சுபாசுபம் இதுகளெல்லாம் வரன்முறை யேர்ப்படுத்தி நாங்கள் நரகம்புகாமல் நற்பதவி பெறும்படியாகக் கண்டனை தண்டனையுடன் நடத்திவரவேண்டும், நாங்களுமது ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறோமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்து புருடலக்ஷண மமைந்த தாமரைக்கண்ணனுடைய வேடன் சொல்லுகிறான் ஓ பிரசைகளே? நீங்களெல்லாந் தருமநீதிதெரியாதவர்கள். உங்களை யொருவழிப்படுத்தி ஆளுகிறபேர் ஒருவருமில்லை. ஆனாலும் நான்சொல்லுகிற வசனத்தைக்கேளுங்கள் எப்பேர்ப்பட்ட இடுக்கண் வந்தபோதிலும் உயிர்போங் காலத்திலும் என்னுடைய ஆஞ்ஞையைத்தட்டுகிறதில்லை யென்னுஞ் சத்தியம உங்களிடத்தி லுண்மையா யிருக்குமானால் நீங்கள் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் நான் இராஜாவா யிருக்கிறேன் என்ன சொல்லுகிறீர்களென்று, பச்சைமேனியையுடைய வேடன் கேட்க, இவன் மொழியைக்கேட்ட அவர்கள் யாவரும் அவசியம் சத்தியமாய் அப்படியே அத்துமீறாமல் உமது கட்டுப்பாட்டி லிருக்கிறோமென்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள். அப்போது சத்தியனாகிய வேடன் சந்தோஷித்து நீங்கள் என்னை இராஜாவாகயிருக்க கோருகின்றதும் நான் சம்மதித்துநடப்பதும் இனி நடந்துக்கொள்வதும் எல்லாம் நம்மையாளும் ஆண்டவன் செயலல்லாமல் நமது செயலல்லவென்று நிதானித்து பாரியாத்திர பர்வதத்தினிடத்தில் ஒரு ஆசனமேர்படுத்திக்கொண்டு காட்டிலிருக்கும் வேடர்முதலியபேர்களைக் கூட்டி சபை ஏர்ப்படுத்திவைத்து சிற்சில தருமத்தின் இயல்பெடுத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். அதாவது,கேளுங்கள் வெகு சனங்களே! இன்றுமுதல் பசுக்களையும் பிராமணர்களையும் வித்வான்களையும் தொழுது, அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து போற்றுங்கள். அவர்கள் உங்களைக்கோபித்தாலும் உதைத்தாலும்முட்டி

ஞலும் திட்டினலும் அடித்தாலும் நீங்கள் பதிலுக்குக்கோபிக்கக் கூடாது கோபத்தை நாயாகநினைத்துக் கட்டிவிடுங்கள் கோபமே பாவங்களுக்கெல்லாந் தாய் தந்தை சொற்கபதம் வேணுமென்கிற அக்கறை யிருக்குமாகில் தாய் தகப்பனை தமயனை தெய்வமென் றெண்ணிபூசித்து அவர்கள் சொல்லுக்கு எதிர்சொல்லாமல் வழி பட்டு நடவுங்கள். தன் பெண்சாதி பிள்ளைகளை அன்புடன் விசுவா சித்து போஷித்துவாருங்கள். பரஸ்திரீ கவனம் பண்ணுதீர்கள். அண்ணன் தமபிமாருடனேயும் தாயாதிகளுடனேயும் நிகமும் சதையும்போல் கலந் திருந்து வேற்றுமை யில்லாமல் சாப்பிடுங் கள். எந்த விஷயத்திலும் ஒருவரை யொருவர் வஞ்சிக்கவேண் டாம். நன்மை தீமைகளின் விரோதமில்லாமல் கலந்திருப்பது மன்றி பிறருக்கு இடங்கொடாதீர்கள் சத்துருவின்பேரில்சண்டை போடுகிறபோது சாந்தத்தையும் பொறுமையையும் தூரத்தள்ளி வையுங்கள். மற்றவேளையில் கோபத்தை நீக்கிப் போக்கிவிடுங்கள். நம்முடைய ஜாதியாசாரம் ஜீவ இம்சை செய்யுந் தொழிலாஞலும் நமது பசிக்கும் குடும்ப சவரட்சணைக்கும் தக்கதாய் உயிர்வதை பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியது சத்தியந் தப்பலாகாது, தலைபோ கிறகாலம் வந்தாலும் பொய் பொறுமை, புறங்கூறல் அதிகவாசை யுங் கூடாதென்று தருமசாஸ்திரம் போதித்து ஜாதிகட்டோலை யுடன் பட்டோலை ஏர்ப்படுத்தி அவ்வாறே அவர்கள் நல்லொழுக் கத்தை யனுசரித்த வேடராஜன் விதித்த விதியின்படிக்கு முறை தப்பாமல் ஒப்பாகநடந்து வந்தார்கள். அதனுல் தியவேடர்களெல் லாம் தீவினைகடந்து தெய்வலோகத்தில் ஸ்திரமாகிய நற்கதி புகுந் தார்கள். கேளும் தருமராஜனே? இராஜனுடைய நன்மைகளினல் ஜனங்களெல்லாம் நற்கதி புகுந்தார்கள். (அரசனெவ்வழி அவ்வழி குடிகள்) இதை நீ யறிந்துக் கொள்ளும் இனி தலைமையானவர்க ளின் சிநேகத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

---

20. விவேகமுள்ள தலையாயார் நட்பு.

உயர்ந்த குலத்திலுதித்து சகல கலைஞானமு மறிந்த பெரி யோரென்று துதித்துப் பூசிதைபெறற புண்ணியவான்கள் ஒரு வரை யடுத்து தந்திரம் பண்ணி சில பொருளைக் கிரகிக்க வேண்டு மென்று எண்ணங்கொண்டு நேசிக்கமாட்டார்கள் எந்தக் காலத்தி லும் ஒருவனுற் பெறும்பொருளுக்கு இச்சை கொள்ளார்கள் ஒரு

வனிடத்தில் வரும்போதே வீட்டில் உலைவைத்துப்போட்டு வாரார்கள் இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய சிநேகம் ஒப்பற்றநேசமென்று யோசித்துக்கொள்ளும் இவர்கள்தான் பனைமரம்போன்றவர்கள், மழை மேகம்போன்றவர்கள் பிரதி யுபகாரத்திற்கு எதிர் பாரார்கள்; மேலும் இத்தியாதிகுணங்களையுடைய சர்வக்கியானமுற்றின பேர்கள் நான்குவருணத்திலேயுமுண்டு பட்சிமுதலாகிய மிருகங்களிலேயுமுண்டு. எதிலேநல்லஆத்மக்கியானமும் ஈஸ்வரபக்தியும் வேதவிதியும் சத்தியபுத்தியும் தப்பில்லாமலிருக்கிறார்களோ அவர்களைத் தெரிந்து சந்தோஷித்து பூமியிலுள்ள மானிட ஆக்கையில் பேரறிவாளராகிய பிரபலரையறிந்து கன்மத்தாற் சாதியல்லது, சன்மத்தாற் சாதி இல்லை யென்றுகருத்தில் மதித்து, பாசிமுதலிய நுரையைநீக்கி நீரைக்கொள்வதுபோலும் உமியைப்போக்கிஅரிசி பெறுவதுபோலும் புல்லிதழைவிலக்கிப் பூவைதரிப்பதுபோலும் எந்தகுலத்திற் பிறந்தாலும் ஈசநடியார்க் கிழுக்கில்லை) என்பதுபோல் புன்மைகளையகற்றி நன்மைபெறுவதுபோலும் குலபேதம் பாராமல் அவர்களிடத்திலுற்ற அதிசயமகிமை ஆசாமுதலிய நன்னெறி நலத்தைப்பிரயோசனமாகக்கொண்டு அவர்களைப் பணிந்து அவர்களிடத்திலுள்ள மேலாகிய விஷயங்களைக்கண்டு விசுவாசிக்க வேண்டும் மேலும் சகலவித அலங்காரங்களுடனே வானமளாவிய இரதத்தை ஒருபொருட்டாய்மதியாமல் அதனது அஞ்சூராணியை ஆஸ்பதமாய்ப் பார்ப்பதுபோல குலத்தைமதியாமல் குணத்தை நிதானித்து சுகத்தைப்பெறவேணும் இப்பேர்ப்பட்ட நற்குணமுடைய பேர்களை சற்குணமுள்ள தெளிவினரென்றறிந்துக் கொள்வார்கள் அவர்களா லடையும் படியாகிய பேற்றை இன்னதென்று நான்சொல்லி யாற்றமாட்டேன் (அறக்கடவுள்குமானே) இத்தன்மைவாய்ந்த சிவக்ஞானம்பெற்ற முதன்மையானவர்களை சண்டைமூனையிற்சென்ற வீரனானாலும், பஞ்சமா பாவியானாலும், படியாத மூடனானாலும், சமயவாதியானாலும் சாதுசங்கமற்றவனானாலும் அவர்களை கண்டவுடனே தெண்டனிட்டு தங்களுடைய துற்குணங்களைத்துரத்திவிட்டு நற்குணம் பிறந்து தரிசனமகத்துவ பத்தியினாலே கடைத்தேறிப்போவார்கள். அவர்களின்பகையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டாலும் பாக்கியமுண்டு: "அறிவின் பகையேனுமன்புசேர் நட்பாம்." இதற்குச் சாட்சியாக ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

21. பகைத்தும் பதிவிரதா தருமத்தைக் காட்டிய புருவின்கதை.

காருண்யமுள்ள பெரியோர்போன்ற ஒரு ஆரண்யத்தில் விழுதுவிட்டுத் தழைத்திருக்கின்ற ஆலமரத்தின் கிளையில் புருடனும் பெண்சாதியுமாகிய இரண்டு புருக்களிருந்தது, அவ்விரண்டும் தங்கள் குடித்தன முறையில் குறைவறக்கலந்து மனதொருமையாய் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருநாளையில் ஒருநாள் ஆண்புரு வெளியேபோயிருக்குஞ் சமயத்தில் பெண்புரு தன்நாயகனைத்தேடி தங்களினத்தின் கூச்சலின்படியே கூவிக்கொண்டு இருக்கும்போது ஒருவேடன் வில்லும், அம்பும் பிடித்து, மிருகமுதலிய பட்சிகளைக்கண்டால் தாட்சணியமில்லாமலடித்து, நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்கிக் கடித்துத் தின்னும்படியாகிய; கடூரமானவன் என்னேரமும் கொலைசெய்யுந் தொழிற் குறிப்பினையுடையவன் கிறுகண்ணமைத்த முறுக்கிய வலையைக்கட்டி இரையைத்தெளித்துதிபகப்பட்சியை ஒன்றைகட்டிவைத்து உச்சுருக்குக் கயிற்றைக்கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, தழைகளினாலே தன்னை மறைத்து பட்சிமிருகங்களுக்குயமன்போல ஒளித்திருந்தான். அப்போது அம்மரத்திலிருந்த பெண்புருவானது கண்ணிக்குள் கட்டிவைத்திருக்கின்ற காரியந்தெரியாமல் வேடன் பழகிவைத்திருக்கிற தங்களினமாகிய புருக்களும்அங்கிருக்கக்கண்டு பறந்து வந்து வலையில் விழுந்து அகப்பட்டுக்கொண்டது. உடனே அந்த வேடனானவன் வலையின் சுருக்குக்கயிற்றை இழுத்து சுறுக்கில் ஓடிவந்து பெண்புருவைப்பிடித்து பையிலடைத்து இன்னம் பட்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆகாயத்தில மேகங்கவிழ்ந்து சூரியகிரணமாறி பெருங்காற்று, மின்னல், பேரிடியுடனே நறநறவென்று பெருமழை பொழிய, இந்த வேடனுடைய தோற்பை நனைந்து, நடுக்கமும், குளிரு முண்டாகி சரீரம் சிலிர்த்து வெளுத்து, கையுங்காலும், விரைத்து, கண்ணு மனமும் இருண்டு காது மூக்கும் அடைந்து கருவிகரணங்களுங் குறைந்து, பூமியில்விழுந்தான். அந்த சமயத்தில் ஆண்புருவானது ஆலமரத்திற்கு வந்து தன்னுடைய பெண்புருவைத் தேடி, ஐயோ பெண்ணாயகமே பெண்கள் சிகாமணியே! பெண்கள்பெருமாளே ! பெண்ணரசி! செங்காலன்னமே! செம்பொன் வன்னமே! மயிலே! குயிலே! மாடப்

புருவேயென்று மனநொந்துவாடி அந்தோ! இந்தமழையிலெங்கே அகப்பட்டுக் கொண்டாயோ ! வழிதெரியாமல் நின்றாயோ ! வருந்தியென்னைத்தேடுகின்றாயோ வென்று வாய்வறண்டு புலம்பி எவ்விடத்திலுமோடி இலையிலையாய்த்தேடி இனி என்னுசை யெவ்வாறுமோ ஏந்திழையே எனக்கிசைந்த இன்பமேயென்று வேடன்கையிலகப்பட்டு வலைப்பையிலிருக்கின்ற விதமறியாமல் வாய்விட்டலறி பேய்போற்பறதவித்தது; அதனுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவ்வனத்திலிருக்கின்றமாதவரெல்லாரும் வருந்தி ஆஹா ! பெண்ணுசையின்பெருமை இப்படிப்பட்டதோவென்று நினைத்துக்கொண்டு பேசுதற்றார்கள். மிருகங்கள், பட்சிகள். மரங்கள், மலைகளும், புண்ணீர்போன்ற கண்ணீர்விட்டதுகள். இப்படிக்கு மண்ணும்விண்ணுங் கலங்கும்படியாய் வருந்திய ஆண்புறு, சறறுநேரம் மூர்ச்சையாயிருந்து தெளிந்து, நெடுமூச்செறிந்து பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கியது.

ஓ ! பெண்ணுயகமே; நாம் கூடியநாண்முதல் இன்னாள்வரையிலும் ஒரு நிமிடமேனும் பிரிந்தறியோமே ! நீயும் என்னைவிட்டு நீங்கினதில்லையே நாயகனேதெய்வமென்று பூலோகவழக்கத்தை நற்றி என்னைப்பற்றிமிகுந்த உபசாரம் பண்ணியதுடன் உடலிரண்டும் உயிரொன்றுமாக இருந்தோமே ! உன்னைப்பிரிந்த என்னுயிர் இன்னமிருக்கின்னதே ! உன்மனமென்ன கல்லோ ! இரும்போ ! ஆருடைய துற்போதனையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாயோ ! என்ன வகைமோசம் வந்ததோ ! மதிமயங்கிப்போச்சுதோ! என்னை மறக்குங்காலம் ஆச்சுதோ ! மழையால் உயிர்மாயவாச்சுதோ ! உயிருடனிருந்து என்னைச் சோதிக்கிறாயோ விருதாவிலென்னை வாதிக்கிறாயோ! நீ பிடித்தபிடியைச் சாதிக்கிறாயோ! இல்லறதருமம் மறந்துவிட்டாயோ ! என்னைக்காணுதபடியால் இறந்துவிட்டாயோ ! பெருங்காற்றிலகப்பட்டுப் பறந்துவிட்டாயோ! இப்பூமியின்வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டாயோ ! இனியொருக்கால் நானுன்னைக் காண்பேனே ! இன்ப விளையாட்டைப் பூண்பேனே தெய்வமேயென்று பெண்சாதியை நினைத்துக்கொண்டு வருந்தி வருந்தி மருண்டு கிலேசத்துடன் கண்ணீர்விட்டழுதது. இந்த ஆண் புறு புலம்புஞ் சஞ்சல வசனங்களை யெல்லாம் வேடனுடையசிக்கப்பையிலகப்பட்டிருக்கிற பெண்புறுவானது கேட்டு, ஐயோ ! பாவம் நம்மைக்குறித்து எனிப்படி தயரப்படுகின்றாய் நாயகனே என்லயி இப்படியாச்சுதென்று சிந்தை கலங்கி மனம் நொந்து மிஞ்சிப்

போன காரியத்திற்கு வேறு செய்கை யென்ன யிருக்கின்றது இங் காலமெல்லாம் அன்புடன்வாழ்ந்தோம் இது போங்காலம் ஏதோ பொல்லாதகாலம் பிரிவினைகாலம் சாகுங்காலத்தைக்குறித்து சஞ் சலப்படுவானேன் இதை நம்மால் விலக்கிக்கொள்ளும் வல்லமை யுண்டானால் முன்னோர் முதலிய மன்னவர் பெரியோர்களெல்லாம் முடிக்காதிருப்பார்களா ஆகையால் வினைப்பகுதியைவெல்ல வல்ல வரில்லையென்று மனவுறுதிகொண்டு தன்னாயகனைக் கூவி யழைத்து, ஓ பிராண நாயகா ஓ பிராண வல்லபா ஓ பிராண சகிதா ஓ புருஷ சிரேஷ்டா ஓ புருஷ வன்னமே ஓ புருஷ சிகாமணியே ஓ புருஷபுனிதா என்வினைவசத்தால் இந்தவேடன்கட்டிய வலையில் விழுந்து கக்கத்திலிருக்குஞ் சிக்கத்திற்சிக்கி இவன்கைக்குள்ளாய் விட்டேன். நான் மகா தீவினையுடையவள், என்னையொருபொருட் டாக நினைத்து நீர் மனம்நையவேண்டிய மார்க்கமென்ன ? உம்மு டைய பேரறிவான்மையை எங்கே போக்கடித்துக்கொண்டீர், நீர் இப்பொழுது நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகக் கியானத்தைமறந்து சமயம்வந்தவேளையில் மயங்கி தாபத்திரியப்படலாமா ? அப்படி படுவதினால் பயனுண்டாகுமா ? இது நமக்கு முன்னும் பின்னும் நடந்திருக்கிறகாரியம் நாமும் அறிந்திருக்கின்றோமே, போனது போக நின்றவரைக்கும் நிலைதவறாமலிருந்து என்றென்றைக்கும் பயமில்லாத இனத்தைத்தேடும்; என்னுறவைத் துறவாகக்கொள் ளும், இந்த வேடனுடைய சமுகவிசார சல்லியம் எப்பேர்ப்பட் டதோ இவனது பசியெத்தன்மையுடையதோ நானொருபிராணி அகப்பட்டதை நம்பி வேறு ஆகாரம் அகப்படாமையால் வெம்பி அபேட்சை கொண்டுவந்து மழைகுளிர், காற்றினால், மாய்ந்தவர் போல் ஒய்ந்துகிடக்கின்றான். நான் இவனது பையிலடங்கி உய்யும் வகையில்லாமல் உபாதிப்படுகிறேன். ஆனதால் இந்தவேளை விரு தாவில் என்பிராணன்போகாமல் இவனுடையபசிக்கும் களைக்கும் உபயோகப்படும்படியாய் நீர்சகாயம்பண்ணும், ஐயா ! இவ்வுலகத் தில் தோற்றப்படும் நாமரூபமாகிய வஸ்துக்க ளெல்லாம் நசியும் பொருளேயல்லது வேறல்ல. இன்னம்பற்பலநாளிருந்தாலும் ஒரு நாளிறப்பது நிச்சயம், உறங்குவதுபோ லிறப்பு, தூங்கிவிழிப்பது போல் பிறப்பு, இதை யறிந்தும் பிரபஞ்சத்திற் பிறப்பும் இறப் புமே தொழிலாயிருக்கின்றது. அதுவே பந்தம், இந்தப் புன்மை யானபிறவியின் போகந்தெரிந்த புருஷனமான நீர் கலங்கி மயங்கு வதற்குக் காரணம்யாதோ அறிகிலேன். இந்த விசாரத்தை விவேக

விசாரணையில் விட்டுவிடும். நாம் வாழ்ந்த இல்லற தருமம் பழுது பட்டு நரகத்திற் கேதுவை யாகாமல் ஜன்ம பலிதமொன்றுண்டு. அதாவது இவ்வேடுவனுக்கு உபயோகமாகும்படியாய்ச்செய்யும். ஐயோ! இந்தவேடன் எண்ணியஎண்ணம் நிறைவேறாமலிருக்கின்றது, நாம் அருத்தியமனைவாழ்க்கையிலிருந்த இடத்தில் விரும்பி வந்த விருந்தாளிக்கு உபசாரத்துடன் உண்டி ஊட்டிவைக்கவேண்டியது வருமையல்லவா! வந்தவிருந்தாளி பட்டிணியாயிருக்க, நாம் பார்த்திருப்பது பாபமல்லவோ! நம்மிட வீடேறி வந்தவன் எப்படிப்பட்ட பகைவனு யிருந்தாலும், அவனை நாம் அதிதியாக நினைத்து ஆதரிக்கவேண்டுமே; ஆகையால், இந்தவேடனுகிய அதிதியை ஆயாசந்தீர்த்து பூசைபண்ணிவையும், ஐயனே; உம்மாலே எனக்கும் நல்ல பதவிகிடைக்கும் இனிமேல் நாமிருவருங் கூடி வாழ்ந்தபோதிலும், அனுபவிப்பது ஆசாபாசமே யல்லது, வேறேதாதன முண்டோ! எப்போதும் உமக்கு முந்திநான் போகவேணுமென்று முழுமனதுட னினைத்த என்னெண்ணத்தின் வண்ணம் திண்ணமாய் கண்ணியமாயிற்று: அண்ணலே, நமது பந்துக்களும் வந்து பார்க்கப் பாக்கியம் பண்ணுமற்போன பாபமென்னமோ; ஆனல் எவரும் வினையின்பயனை வெல்லமுடியாது, நாம் மனம் வாக்குக் காயங்களினுல் வஞ்சனை இல்லாமல் நடந்தால் வருவது வரட்டும், போவதுபோகட்டும். இப்போது நீர்நன்ருயிருக்க ஆபத்தினுல் ஒருவன் அவஸ்தையடைந்து விழுந்தால், அதைக்கண்டு சும்மாயிருப்பது பாபத்திற் கிடமல்லவோ என்று அனேகவிதமாகப் புருடன் மனதைத்தேற்றிய பெண் புருவின் சொல்லைக் கேட்டு ஆண்புருவானது அறிவுடன் தெளிவடைந்து ஸ்திரீயின் பேரிலிருந்த சொந்தபந்தத்தைத்துலைத்து மழைக்காற்றுவிட்டும் எழுந்திராமல் திடந்தப்பிவிழுந்துகிடக்கிறவேடனண்டைக்கு ஆண் புருவந்து நாங்களிருக்கும் இடந்தேடிவந்த நாதனே! நீரிப்போது அடைந்திருக்கும் வருத்தத்திற்கு நான் செய்யவேண்டிய உபசாரமின்னதென்று கட்டளையிட்டருளினுல், அவ்வாறு நடந்துக்கொள்ளுகிறேனென்ன, வேடன் சொல்லுகின்ருன்; ஓ! ஆண்புருவே! நானிந்தவேளை பிழைத்தெழும்படிக்கு என்னுடைய குளிரைப் போக்கி விடுவீராகில்; இதற்கு மிஞ்சின உபசாரமும், உபகாரமும், உதவியுமில்லை யென்று வேடன் வேண்டிக்கொண்டான், அன்னேரமே அந்தப்புருவானது, அதிக வேகமாய்ப்பறந்து முறிந்துலர்ந்து கிடக்கிற சிறியவிறகுகளை மூக்கினுற் கொண்டுவந்து

சேர்த்து காட்டுத்தீமூட்டி தன்னுடைய இரக்கையை வீசி காற்றினால் எரியச்செய்து வேடனுக்குச் சூடுறைக்கப் பண்ணியபோது, புரண்டெழுந்து முன்னும் பின்னுந் தீயைக்காய்ச்சி குளிருமகன்று சரீரம் உலர்ந்து திமிர்வாங்கி கையையுங் காலையும் நீட்டி யசைத்து நெட்டைபிட்டு கோட்டுவாய் விட்டு, மெள்ள எழுந்து மறுபடியுமிருந்து அதிகப்பசியினால்வருந்தி வாடுகிறவேடனுடையவெறுமை யறிந்து, இந்த ஆண் புருவானது, ஓ ! அரண்யவாசி ! உனக்கு மிகவும் இளைப்பும் களைப்பும்வந்திருக்கிறதாக யெனக்குத்தோற்றுகின்றது. நானிந்தப்பக்ஷியுடம்பெடுத்ததற்கு உன்பசியாறச் செய்வதே எனக்குப் போதுமான பிரயோசனமாகக்காணப்படுகிறது, ஆகையால் நீபசியினாலேவருந்தப்படவேண்டாம் நானிந்த நெருப்பிலே வீழ்ந்து இறக்கின்றேன் என்னைஎடுத்துப்புசித்து உன்பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளென்றுசொல்லி, ஆகாயத்திலெழுந்து பறந்து படபடவென்று இரக்கையையுதறி ஓ!ஜகத்ரக்ஷகனாகிய கடவுளே,உன்னாக்கினையால் நல்வினை தீவினைப்பயனை யனுபவிப்பதற்கு எடுத்த இந்தத்தேகமானது, பசித்து வந்த அதிதியாகிய வேடனுக்கு இரையாகக் கடவதென்று மூன்றுவிசைகூவிஇரக்கையை யொடிக்கிக்கொண்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திறந்தது. அதைப்பார்த்திருந்த வேடன் அதிசயப்பட்டு, ஒருபக்கம் வருத்துகிற பசியால் துன்பப்பட்டு அந்தப்புருவை வெந்தபின் னெடுத்துச் சாப்பிட்டு தண்ணீர் குடித்து பசி தணிந்து அகங்குளிர்ந்து முகமலர்ந்து தருமத்தை நினைத்து இத்தரணியிற்பிறந்த ஆத்மாக்களில் பேரறிவுடைய புருவானது மெத்த அருமையானது. நானிதுவரையிலும் இப்பேர்ப்பட்ட ஜெந்துவைப் பார்த்ததில்லை. ஐயோ ! இதனது பெண்சாதி என்கையிலகப்பட்டு என்னால் துன்பத்திலிருக்க பிரபஞ்சவாழ்க்கைப் படிக்குப் புலம்பித் தவித்து அந்தத்துக்கத்தை உடனே மறந்து எனது என்குளிரையும்போக்கி, உயிரைத்தந்து தனதுயிரையுமாய்த்து, தன்னுடலை பசிக்குஉதவியாக்கி இத்தனையுபகாரம் பண்ணிய ஒருபக்ஷிக்கிருந்த நல்லறிவு நமக்கில்லாமற்போனதென்ன, நான்மானுடதேகி, வழிதுரைதெரிந்து கியானமுதலியவைகளையுடைத்தாயிருந்தும் அழியும்பாழானதேகநிமித்தம்இதைப் புசித்து விட்டேனே. என்னைப்போல் பாபசனன மில்லையென்று பரதவித்து அல்ப உயிரை வளர்ப்பதற்காகவா, சில ஆத்மாக்களை வதைப்பது அப்படி உயிர்வதைசெய்து உண்டும், சுகித்தும், களித்தும், என்ன பலனைப்பெற்றோம். இந்தக்கொலைத் தொழில்புரிந்த

நமத்து குடும்பத்துப் பெரியோர் முதலியபேர்களெங்கே? எல்லா ரும் இறந்துதானே போனார்கள், இருந்தவரொருவருமில்லையே யென்று மனமிளகி வாடி இந்தஆண்புருவைப்போல் நமக்கு அதி தீவர பக்குவங்கிட்டுமா! ஏதோ இன்னமென்ன தீவினைக்காளாக யிருக்கின்றோமோ தெரியாதென்று, வலைப்பையி லிருக்கிறபெண் புருவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு உன்புருஷனுக் கொப்பான புண்ணியவானை இம்மண்ணுலகிற் கண்டதுமில்லை, கேட்டது மில்லை, அவரைநினைக்குந்தோறும் எனக்குமனக்கலக்க மாகிறது, அப்படிப்பட்ட உத்தமனுக்கு நான் துரோகியாய்விட்டேன், மிகு பாபியாய்விட்டேன். என்னாவி பரதவித்தலைகிறது, ஆனபடியால், அவருடன்கூடிப் பிரியாமல் வாழ்ந்த உன்னை எரியிலிட்டுக்கொல்ல மாட்டேன். என்பாழான அங்கத்திற்கு இரையாகவொட்டேன். உனக்கிஷ்டமானவிடத்திற்குப் போய்விடென்று விட்டுவிட்டான். அந்தவேடுவன் கையினின்று விடுபட்ட பெண்புருவானது வானத் தி லுயர்ந்து, பறந்து வேடனையடுத்து, ஐயா! நானும் என் புருஷ னும் (இல்லறமல்லது நல்லறமல்லவென்னும்) விதியைவிரும்பி வாழ்ந்தோம், இருவரும் மனங்கலந்து இன்பத்தி லாழ்ந்தோம், எங்களை யொருபொருளாய் நினைத்து நாங்களிருக்கும் வீடுதேடி வந்து நலிந்து, மெலிந்து, நாவுக்குரிசைதேடிய நீர் அதிதியாய் விட்டீர். இல்லறதருமத்தை இச்சித்தபேர்கள் பரதேசிகளுக்கு அன்னம் படைத்துபிராணதத்தங் கேட்டாலுங்கொடுத்து பசியகற் றிபரிவுடனனுப்பவேண்டிய பாதகரத்தினால், வேதாகமவிதியின் படிக்கு என் புருஷன் உம்முடையபசிக்கு உணவாயினார். இப் போது நீரென்னை எங்கேயாகிலும் போய் இன்பத்தை யடைந்து வாழென்றிசைத்தீர். அப்பனே என்நாயகன் வெளிப்பட்டபோதே எனக்குநாதம் போய்விட்டது. என்கணவன் நீங்கியவப்போதே ஆசையும் அலங்காரமு மகன்றது. கொண்டவன் கலைந்தபோதே என்கொண்டையுங்குலைந்தது மகிழ்நன் மடிந்தபோதே என்வாழ் வும் மடிந்தது இனிஎன் வாணாள்முடியவேண்டியது. நான் என்னா யகனுக்குப் பாரியாளாகையால், உயிர்போய் உடலிருப்பதினும் பதிபோய் பாரியாளிருப்பதினும் பயனென்ன, சையோகத்தலைவி யொத்திருந்தால் (ஐயமிட்டுண்) என்று சுருதிவாக்கியச் சொல்லி ருப்பதினால், என்னாயகன், அதிதியாகிய உமக்கு ஆத்மதிருப்தி பண்ணிவைத்தார். நானும் ஒத்துநடந்தால் மாத்திரம் அவருதவிய ஆகாரப்பலன் பயன்படும். நான்அவரிஷ்டம்போற் கலந்து நடவா

விடில் இதுவரையிலும் நாங்கள் ஒற்றுமையில் வாழ்ந்த இல்லற வாழ்வும், விரதமும், தருமதானமும், நிஷ்பலமாய்ப்போம். எனக்கும் நல்லகதி இல்லை, என் பதியின் எண்ணம்போல் நானும் உள்ளத்திற் பதிவிப்பேனுகில், பதியும், பாரியாளும் பதவியடைவோம், இல்லாமற்போனல் அவரங்கும் நானிங்கும் அலைந்து நரகத்தில் விழ்வோம். ஆதலால் என்காதலன் உம்மைப்போலொத்த நல்லோர்க்கு பசியாற்றி வருத்தப்பட்டாரென்கிற பேர்வாராமல் என்னையுங்கூட அனுப்பிவிடும் எந்தலே, ஸ்திரீகளுக்கு புருஷனை விடத்தெய்வம் வேறில்லை, விரதநோன்பில்லை, கோயிற்குளமில்லை, மூர்த்தி தீர்த்தமு மில்லை, மஞ்ச ளில்லை, மாலை இல்லை, வாசனை இல்லை, வாடைஇல்லை, குங்குமமில்லை, பூஷணமில்லை, பூர்த்தியான புசிப்பில்லை, எல்லாச்சிறப்பும் புருஷனன்றி வேறொன்றில்லை, என்று இந்தத்தருமங்களை அருமையாகப்போதித்து, இதனது உண்மையைத் தெரிவித்தபேர்களும், தேர்ந்துநடந்த உத்தமஸ்திரீகளும், எமவாதனையில்லாமல் இகபர சாதனத்தை என்றும் பெறுவார்கள். புருஷன் இறந்தவுடன் என்னுயிர்போகவேண்டும்; அப்படி போகாமையால் நீ என்னைப் பக்ஷிக்க ஆசைபட்டுப்பிடித்த இச்சைதிரப் புசிக்கக்கடவை, என்கணவனுடன் நானும்போய்ச் சேருகிறேனென்று உயரவெழும்பி தலைகிழாகவிழுந்து தன்னுயக னிறந்த நெருப்பில் தானும் பிராணனைவிட்டது. உடனே அப்புறுக்களிரண்டும் திவ்வியதேகம் பெற்று, தேவவிமானத்திலுற்று தேவதுந்துமிமுழங்க தேவகூட்டநெருங்க அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை, முதலாகிய அநேகம் அப்ஸர ஸ்திரீகள் நடனம்புரிய, தேவரிஷிகளும் அவர்களுடைய தருமபத்தினிகளும் ஆலவட்டம், சாமரம், குடை, கொடி, பூரணகும்பம், மாணிக்கதீபம், இவைமுதலிய உபசாரங்கள்செலுத்திவர தேவேந்திரன்முதலிய சப்தரிஷிகள், அஷ்டவசுக்கள் திக்குப்பாலகர், உருத்திரகணங்கள், பூதகணங்கள் தேவகணங்கள், சிவகணங்கள் முதலிய பேர்களெல்லாம் ஜயஜயவென்று கொண்டாட, இவ்வளவு சம்பிரமத்துடன் பெண்சாதி புருஷனுக மனதொத்து வாழ்ந்த புறுக்களிரண்டும் சுவற்கலோகம்போய் தேவரூபம்பெற்று சுகசீவியாயிருந்தார்கள். இத்தியாதிவைபவங்களைக் கண்டவனுகிய வேடுவன் மதிமருண்டு மண்மேற்புரண்டு ஐயையோ! இவ்வாறுகிய மகாபுருஷருக்குத் துரோகியானேனே! கொலைபாதகனுனேனே! நிலைக்குறையானேனே, பாபியாய்ப்போனேனே, பதிதனுனேனெ

ன்று மூர்சையாய் பின்னுந்தெளிந்து, நன்மைசெய்தார்நலம்பெறு வார், தீமைசெய்தார் தீமையுற்று நலிவர், என்னும் பழமொழிக் கிணங்க பிரான ஆசையையும் தேகாபிமானத்தையும் போக்கி பரிந்து நமக்குவிருந்தாக விருந்த புருக்களிரண்டும் தெய்வதேகம் பெற்று தேவலோகமுற்றுர்களே, அவர்களைக்கண்டு தரிசித்த நமக் குக் கதிகிடையாதா! மேலும் அவர்களைத் தின்றிருக்கிற நமது கர்ப்பம்புனிதம்பெறுதா, நான் பாபியானபோதிலும் நல்லோர்க ளால் உபசரிக்கப்பட்டு அவர்களையே உணவாகக்கொண்ட என் னுடலானது பதிபெறுமலிக்கப்போமா, இனிமேலிந்தத் தேகம் இருந்தென்ன இறந்தென்ன. வீடு, வாசல், பெண்சாதி, பிள்ளை யாருக்கு யார் சம்பந்தம் இதென்ன வீண்தொந்தம் என்று விக்கி யானம் பிறந்து இகத்திணசையைவெறுத்து பரத்திணசையை விரும்பி(நிலத்தின்குணத்தால் நன்னீர் உவர்ப்பும்கைப்பும் உருசியு முண்டாவதுபோல குலத்தின் குணம் நம்மைக்கூருக்கிவிட்டது.) அநேகம் உயிர்வதைகண்டோம், அவைகளைப்பசிக்கு உட்கொண் டோம், கொலைத்தொழிலுக்கு ஆலயமானேம், பாபத்திற்கு அதி பதியானேம் இன்னமிருந்து வினைமூட்டைகட்டிக்கொண்டு எமப டாளிடத்தில் அகப்பட்டு இருபத்தெட்டுகோடி நரகத்தில் விழ்ந்து இம்சைப்படுவதைப்பார்க்கினும், இப்பொழுதே உயிர்தப்புவது ஒப்பென்று, களங்கரகிதமாகிய கரும்புரு இரண்டையும் கியா னேபதேசக் குருவாகக்கொண்டு அப் புருக்களினது திருவடியைத் தியானித்து, ஓ! என்குருசுவாமியாகிய தெய்வமே! நல்லோர்களைக் கண்டாலும் நாவினுற் பேசிக்கொண்டாலும் நன்னிலத்தில் விழ்ந் தாலும் சரணமடைந்தாலும் தரிசனஞ்செய்தாலும், நல்லகதி உடனே உண்டாமென்று வேதசாஸ்திரங்களில் விளம்பியிருப்ப தாய் மேலோர் சொல்லுகின்றுர்கள். அவைகளைக் கிளிப்பிள்ளை போல், நெடுநாளாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் உங்களைக் கண்டு தரிசித்தேன். கையில்பிடித்துக்கொண்டு பரிசித்தேன். கடித் துப்புசித்தேன். என்பசியைத் தவிர்த்தேன் இப்போது உங்களைக் கதியென்று நம்பினேனென்று, பாபரகிதமான பவித்திர மனத் தையுடையவனுகி, புருக்கள்விழுந்த காட்டுத்தீயதிகரித்து தானும் அதில்விழுந்து விரிந்து காலமுடிந்துபோனுன், தக்ஷணமே இந்திர லோகவிமானம்வந்தது. நெருப்புக்குத்தத்தமானவேடன் தேவ ரூபம்பெற்று தேரிலேறிக்கொண்டு சிங்காரங்களுடன் தேவலோ கம் புகுந்தான். நாளும் பரிமள மிகுந்த குவளை புனைந்த தரும

ராஜனே! கேளும் பெரியோர்களுடன்கலந்து பேசிய மூலத்தினலா வது கோபக்குரோதத்தினலாவது நன்மார்க்கமும், நற்கதியும் நற் பாக்கியமும் உண்டாகும். பெரியோர்கள் நீர்பூத்த நெருப்புப் போல் ஒன்றிலுந் தட்டுப்படாமல், உலகத்தோடும் ஒத்திருப்பார் கள். ஏதோ ஒரு நாளைக்கு இஷ்டம்வந்தால் இராஜகொலுவுக்கு வருவார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடனே எந்தவேலையிருந்தாலும் நிறுத்திவிட்டுபசரித்து தரிசித்து ஒருநாட்கண்டதை பலநாளுங் கண்டதாக உணர்விலழுத்தி பிரியம்வைக்க வேண்டும். ஆதலினல் இராஜர்கள் சுகப்பட்டு இடையூறகன்று இன்பத்துடன் வாழ்வார் கள் இதற்குத்தான் பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளென்று பெரி யோர்கள் பேசியிருக்கின்ற வாசகமிஃது, இனி சிநேகம் பண்ணத் தகாத தீயரைக் குறித்துச் செப்புகிறேன் கேள்.

---

22 கூடா நட்பு.

அதாவது - மூடருறவு.

ஓ, காவலனே! விருட்சங்கள் அடர்ந்துநெருங்கிய காட்டில் ஒரு ஆலமரத்தின் அடிவாரத்தில் பெரிய வளைவைத்துக்கொண்டு, தங்களினத்துடன் சாராமல் தன்னந்தனியாய் பலாபலமும் புத்தி யுமுள்ள மாபலிதனென்னும் எலியொன்று வெகுநாளாயிருந்தது. அந்த ஆலமரத்தின்மேற் கிளைநுனியில் உரோமசன்மனென்கிற பூனையும் ஒன்றிருந்தது. இப்படியிருக்குநாளில் சூரிய சந்திரகிரண நுழையக்கூடாத அந்தக்காட்டில், மிகுந்த கடினசித்தமுள்ள வேடன் நாள்தோறும் வந்து புகுந்து அவ்விடத்திலிருக்கிற மிரு கங்களையும் பட்சிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான். அப்படியாயிருந்த வேடன் ஒருநாள் அந்த ஆலமரத்தின் கிளையின் பேரில் பூனையிருக்கக்கண்டு, அதைப்பிடித்துத் தின்னவேண்டு மென்று விருப்பங்கொண்டு, அப்பூனையில்லாத வேளையில் அம் மரத்தின் அடியில் ஒரு கண்ணி வைத்துப்போனன். அப்போது இரைதேடித் தின்னப்போயிருந்த பூனையானது திரும்பிவந்து, மரத் தில் ஏறப்போம்போது வேடுவன் வலைகட்டி இருக்கின்றானென்று தெரியாமல் (ஸ்ரீகளினுடைய மாயமயக்கவலையிலகப்படும்மானு டபாஸியரைப்போல்) அந்த வலையிலகப்பட்டுக் கொண்டு, ஆ! மோசம்போனேனென்றிரைந்து அழுதுபிராணபயமுற்று பதை

பதைத்து, துடி துடித்து, பெருமூச்சிட்டு, நாமுடியுங்காலம் இது வாயிருந்ததோ வென்று நான்குதிக்குநோக்கி படுபாவியாகிய வேடன் எங்கே பார்த்திருக்கின்ருனே, பதுங்கியிருப்பானே, நாம் அகப்பட்டக் குறிப்பையறிந்து ஐடிதியில்வருவானேவென்று காலி ஞலும் கையினலும், வாயினலும், வலையைக்கிழித்துப் பார்த்து தன்னல் முடியாமல் தவித்று, தெய்வத்தை நினைத்து தெய்வமே இதுவரையிலும் பெருமையாய்ப் பிழைத்தேனே இப்போது வேடன்வலையில்வீழ்ந்து கட்டுண்டேனே, இனிஎன்னுடையகதிஎப் படியோ நானறியேனென்று மனங்கலங்கி அகங்கலாய்க்கும்போது அவ்விருக்ஷத்தின் அடிவாரத்திலிருக்கின்றபலிதனென்னும் எலிக்கு இந்தப் பூனைபடுந்துயரந் தெரியும்படியாய், ஒரு கீரிப்பிள்ளையும் கோட்டானுங்கூவியது. அதுகளினுடைய ஓசைகேட்டு எலியோடி வந்து, பூனைக்குப் பக்கத்தில்நின்றது. இதைக்கண்டவுடன் கீரியும் கோட்டானும் கிளம்பி தாங்களிருக்கும் இடத்திற்குப் போய்விட் டது. இப்பால், ஓடிவந்த எலியானது, ஓய் உரோமசன்மனென் னும் பூனையே! இப்போது என்னலே நீ உயிர்பிழைக்க வேண்டி யிருக்கிறது, நீயகப்பட்டுக்கொண்டவலையை என்பல்லினலேகடித் துவிட்டு உன்னைக்காப்பாற்றுகிறேன் பயப்படாதே, கவலை வையாதே நானப்படியுபகாரம் பண்ணுவேனகில், நீர்செய்யப்போ கிற பிரதியுபகாரமென்ன! என்னையும் எங்களினத்தையுங் கண் டால் வாழைப்பழம்போல் விழுங்குவது தானேமரியாதை. நன்றி யறியாத்தனம் உங்கள்சுபாவம். நீங்கள் எலிப்புலியல்லவா? அப் பால் வாயிற்போட்டுக் கொள்ளுவீர்களே, நன்மைசெய்தார்க்குத் தீமைசெய்கிற சாதியாச்சுதே குலாசாரதருமம் விட்டுவிடுவீர்களா போகட்டும் ஆபத்து வந்திருக்கும்போது அவைகளையெல்லாம் பேசப்போகாது, உள்ளபடிமுடியும் தெய்வமிருக்கிறது, ஐயா! எங்கள் குலத்தின் பேரில் உங்களினத்தாருக்கிருக்கும் விரோ தத்தை வைக்காமல் என்னிடத்தில் சிநேகமாயிருப்பீரா, சாதியின் குணத்தைக் காட்டுவீரா தயவாயிருப்பீரா உறுதியாய்ச் சொல்லு மென்று கேட்க, பஞ்சேந்திரியங்களும் உடலும், உயிரும் நிலை தவரு குலாலன் சக்கரம்போற் சுழன்றுக்கொண்டிருக்கு மனத் தையுடைய உரோமசன்மனென்னும் பூனை, வெகுதூரப் பார்வை பெற்ற பலிதனெனும் எலியைப் பார்த்து, ஐயா! எலியரசனே, என்பிராண ரட்சகனே, இந்தவேளையில் எனக்குப் பிராணதாரை வார்த்தால் இந்த உபகாரத்தை நானெந்த நாளையிலும் மறவேன்.

நீர் கெட்டியாய் நம்பும், சிலர் காரியத்தைப் பற்றி தழுவுவார்கள் காரியமுடிந்தால் கடைக்கண்ணாலும் பாரார்கள், நானப்படியல்ல. காரியமுடியட்டும் முடியாமற்போகட்டும் ஒன்றின்பேரிற் கவலை கொண்டால் ஒரே பார்வையிருப்பது எங்கள் குலத்தொழில் ஆதலால் பாபஞ்செய்யும் பதிதரானாலும் சத்தியங்தப்புஞ் சண்டாளராலுனும், பிராணபிக்ஷைகொடுத்த நன்றியை மறப்பார்களோ? நீர் நினைக்கின்றீரா? ஐயோ! பெருங்குறையாகிய பிறவிக்கடலை கடக்கக் கருதியகருவாளிகள் செய்நன்றி குன்றுவார்களா? உயிருதவிக்கு மிஞ்சின உதவி வேறில்லை. இதெனக்கு உண்மையாய்த் தெரியும். அறக்கடவுளாகிய தருமதேவதைக்குச் சொல்லிய தருமமும் தப்பிப்போனாலும் என்னுடைய சொல்லும் சத்தியமும் தப்பமாட்டேன். உண்மைதான், வேடன் வருவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து வலையையறுத்து என்மயக்கத்தைத் தீரும் உயிர்பிச்சைதாரும், உமக்குச்சகல கீர்த்தியும் கண்ணியமும் உண்டாகும் என்னால் நீர் நல்லபேறு பெறுவீர், தாமசம் பண்ணாதீர் என்னுயிரை ரக்ஷியும் என்னுயிருள்ள மட்டும் என் கால்வழி சந்ததியுள்ளமட்டும் உம்மை எங்கள் வம்சத்திற்கு உயிரளித்த தெய்வமென்று, உச்சவங்களுடன் தலைமேற் சுமக்குறோம். விளக்கேற்றிவைத்துக் கும்பிடுகிறோம். சந்தேகப்படாமல்வாரும் சப்தகோடிமகாமந்திரங்களும் அளவிறந்த ஆகமங்களும் சாக்ஷியாக சத்தியம்பேசினேன். இனி சொல்பிசகமாட்டேன். துக்கத்தில்மூழ்கிய வென்னை அக்கரையாய்க் கரையேற்றும் மெத்தப்பேசுகிறதற்கு இந்தவேளைபக்குவமாயில்லை. நான்வலையை விட்டு வெளிவந்தவுடனே உம்மைவிட்டு அப்பாற்போவேனென்று எண்ணாதீர். நீர் என்கர்ப்பத்திலிருக்க வேண்டிய மனிதனுச்சுதே உம்மைவிட எனக்கு வேறு துணையில்லை. பிராணன் போகிறகாலத்தில் எங்கள் குலதெய்வம்போல் குறுக்கேவந்து வீழ்ந்து, என்னுயிரைக் காத்திரக்ஷிக்கு முமக்கு உன்னுயிரை நான்காக்கவேண்டாமோ, உமக்கு நான் தீங்கிழைப்பேனோ, இப்படியும் பாபிகளிருப்பார்களா? தெய்வந்தான்பொறுக்குமா? தீங்குசெய்யுந்தீயர்களைத் தெய்வஞ் சிறுதா? என்ன விபரீதம் எண்ணுகின்றீர், ஒருக்காலுமப்படிவாராது என்சொல்லுறுதியை நம்பி சீக்கிரம் வாருமென்றுமிகவும் வருந்திச் சொல்லுகின்ற பூனையைப்பார்த்து, எலியானது மனதிரங்கி பயப்படாதே, பயப்படாதே; நான் உன் பிராணபயந் தீர்க்கிறேன் நீ சந்தோஷமா யிருவென்று எலி வலையைக் கிட்டிக்

கடிக்காமல் அசைவின்றி குந்திக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட பூனை, ஏனையா இன்னம் மனமிரங்கவில்லையா, என்னை நம்பவில்லையா, என்வார்த்தையில் உண்மை இல்லையா உரியைச்சீக்கிரம் கடிக்கவில்லையா, நன்மைசெய்தார்க்குத்தீமைசெய்தால் தனக்குத்தானே கேடு நாடிவரும், தீமையோடிவரும் வறுமை மூடிவரும், மைந்தர் பெண்டீர் வாடியுறும். ஆதலால் சீக்கிரந்தயை செய்யும், செஞ்சேவகனேஎன்று திக்குநோக்கி விழுந்து தொழுது அழுது வேண்டிக்கொள்ளவும், அந்த உரோமசன்மனாகிய பூனையைநோக்கி பலிதனென்னும் எலிசொன்னது, ஓ! பூனையே நான் தூரத்திலிருக்கிறேனென்று நீ யோசிக்காதெ, இந்த வலைக்குரிய வனவரசன்கிட்டவந்தால் பட்டென்று உன்னைப்பாதுகாப்பேன். இப்போது முன்னதாக உன்னைவிடமாட்டேன், அதேனென்றால் தனக்குமேற்பட்ட சத்துருவின் நேசம் என்றைக்கும் ஆகாது, அவர்களைச் சிநேகிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரிட்டால் தூரத்தில் வைத்து மனோபயத்துடன் சாக்கிரதையாய் உறவாடியனுப்பவேணும், அப்படி செய்யாமல் ஏமாறிநெருங்கினால் உடனே துன்பமுண்டாம், இவ்வாறு நீதிசாஸ்திரத்தின்கருத்து. இவ்விதியை நான்கொஞ்சங் கேட்டிருக்கிறேன், உன்னைக்குறித்து நீ யோசனைபண்ணவேண்டாம், அந்தநீச வேடனைக் கண்டவுடனே ஒரு நிமிஷத்திலே வலையைக் கடித்து உன்னை வெளிபடுத்துவேன், அதற்குமுன் அவசரப்படலாகாது (எண்ணித்துணியாத காரிய மிளைப்பத்திற்கேதுவாம்,) நீர் கிலேசப்பட வேண்டாமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே எம படாளைப்போல்தண்டுங் கதையுந் தடியும் வலையும் வில்லும் பாணமும் வேலும் கோலும் கயிறுங் கையுமாய் வேடரோடிவந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டுபூனை நடுங்கி, இனி என்ன உபகாரம் பண்ணப்போகிறாய் பலிதனென்னும் எலியரசனே யென்று பரதவித்துக்கொண்டிருக்கும் போது வேடர்களுங்கிட்டி நெருங்கிவிட்டார்கள், எலியானது இதுதான் சமயமென்று வலையைக்கடித்துப் போட்டது. அவ்வலைக்குள்ளகப்பட்டிருந்த பூனையானது, சமூகவிசாரபந்தத்தை யறுத்துக்கொண்டோடும் சந்நியாசியைப்போல், ஓடிப்போயிற்று, எலியும் தன்னிருப்பிடத்தில் நுழைந்துகொண்டது; ஓடிவந்தவேடுவர் கானல் நீரைக்கண்டு களித்ததைப்போல் பார்த்து, ஏமாந்து அயர்ந்துப்போனார்கள். அன்றுபோக மறுநாள் உரோமசன்மனென்னும் பூனை பலிதனென்னும் எலியண்டைக்குவந்து ஓ, மஹாநுபாவா எனக்குப்பிராணதாரமாகிய புண்

ணியனே! என்னுபத்திரத்தீர்த்த அன்பனே எனக்கு உம்மைவிட வேறுதவியில்லை, ஆதரவில்லை, தாயுந் தந்தையுங்குருவுந் தெய்வமும் நீரென்று சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, எளியேன் மீது தயவுவைத்து, வெளியேவாருமையா எலியரசனே! நேற்றெல்லாம் பாவியாகிய வேடன் வலையிற்சிக்கிப் பசியாயிருந்தேன் இப்போது நான் எங்கேயாகிலும்போய் இரைதேடவேணும், உதவிசெய்த உம்மைப்பார்த்துவிட்டு போகலாமென்று வந்தேன், உம்மைக் கண்டால் என்பசியாறிப்போம். இன்றுமுதல் நாமிருவரும்ஒன்று பட்டு சந்தோஷமாயிருப்போம், உமக்குஒரு பொல்லாங்குமில்லாமல் நானும்மைக்கருப்பத்தில் வைத்துக்காக்கின்றேன். என்னுயிரை மீட்டுக்கொடுத்த இறைவனே, என்று பூனைசொல்ல, அம்மொழியைக்கேட்ட எலியானது ஐயா, பெரியவராகிய பூனையே! நம்மிருவருக்கும் சிநேகமென்பது விட்டுப்போகாது, மேகம் வானத்திற் கனத்தால் பூமியிலிருக்கும் மயில்களாடுகிறது. சூரியனுதித்தால் தாமரைமலருகிறதுபோல் அன்பர்களெங்கிருந்தாலும் பட்சம் விடப்போகிறதில்லை ஆதலால், நாம் இப்போதிருக்கிற இடத்திலேயே இருப்போம். மனதிலிருக்கும் அன்புமாத்திரம், மறவாதிருக்கவேண்டியதே யன்றி மற்றொன்றல்ல. நாமிருவரும் ஓரிடத்திற்கூடி யிருப்பதற்குச் சரிப்படாது. நானோ வளைவாசி. நீரோ வெளிவாசி, நமக்கும் உமக்கும் பிரியாவிடையா யிருக்கக்கூடுமோ? இந்தமட்டும் நீரும் நாமும் கலந்திருக்கிற பேச்சை விட்டுவிடும். எல்லாருக்கும் சிரேஷ்டராகிய சுக்கிராச்சாரியர் தன் சீஷருக்குச் சொல்லிகொண்டு வந்ததருமங்களில் சிலதுகேட்டிருக்கின்றேன், அதனாற் பெரியோர்கள் பேறுபெற்றார்கள். முதன்மையாகிய அதனை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன் ஞாபகமாகக்கேளும்.

இராஜனானவன் தன்னிலுமுயர்ந்த சத்துருவுடனே எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து ஜெயிக்கமாட்டாமற் போனால், நேசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்து, சமயம் பார்த்துக் கொல்லச் சொல்லியிருக்கிறது (பகையாளி குடியை உறவாடிக் கெடுவென்று பழயமொழி வாக்கியம்) தம்மிலுமுயர்ந்தபேர்களின் இஷ்டத்தைப் பெற்றோமென்று மகிழலாகாது. அப்படிக்கு மகிழ்ந்து அந்த நேசத்தை எதார்த்தமென்று நம்பினபேர்கள் துன்பப்படுவார்கள். தன்னிலுந் தாழ்ந்தவர்களுடன் சிநேகிக்கத்தகாது, அதுவும் அப்படியேகீர்த்தியைக் கெடுத்து கிலேசத்தைவிளைவிக்கும். ஏதோ ஒருகாரியம்நேரிட்டால்

அந்தக் கவையைப்பற்றி கூடவிருந்து காரியசாதனை பண்ணிக் கொண்டு காலங் கழிக்கவேண்டியவன் முழுவிரோதியென்றும், குலப்பகையென்றும், தெரிந்திருந்து கூடிக்குலாவுவது அறிவுள்ள பேருக்கு அடுக்காது. முறையன்று. சத்துருவுக்குக்கேடுசெய்யுங் காரியத்திலேயே கவலைகொண்டிருப்பான், எதிரியை வெல்லவே னுமென்கிற நினைப்பு என்னேரமுஞ் சொலித்துக் கொண்டிருக் கும், கொல்லுவதற்குத் தன்னாலே முடியாதாகில் அவனுக்கிப் பகைவனைக்கொண்டாகிலும் அல்லதுநல்லதனத்திலாகிலும்வேலை முடித்துப்போடுவான். சத்துருக்கள் வந்து பணிந்து கும்பிடுவார் களாகில் எதிராளி குவித்த கைகளுக்குள் ஒரு ஆயுதமிருக்கும், மேலும் அவர்கள்துயரம்போல் அபிநயித்து அழுவார்கள். அவர்க ளுடைய கண்ணீரைத்துடைத்தால் அது விஷமாகயிருந்து துன்ப நீக்கிய அன்பனைக் கொல்லும். ஆகையாலிப்பேர்ப்பட்ட சத்துரு வை நம்பி இன்பமாய் நேசிப்பதைப் பார்க்கிலும் அவன் கையில் இவன்பிராணனை ஒப்புக்கொடுத்துவிடுகிறது மெத்தவும் உத்தமம் பகைவனிடத்தில் முக்கியசிநேகஞ் செய்யவேண்டிய முறை நேரிடு மாகில், நெஞ்சிலே பயம்வைத்து நித்திரையற்று பஞ்சும் நெருப் பும், பக்கத்திலிருப்பதுபோல் ஜாக்கிரதையாயிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவேணும். தான்போகிற இடமும் படுக்கிற ஸ்தானமும் உண்ணுகிற உணவும் எதிரிக்குத் தெரியப்படாது. தெரிந்தால் உடனே பிராண ஆனிவரும். இதல்லாமல் இடையில் வந்த பகை யானாலும் ஒருவிதத்தில் மாறிப்போம், இது அனாதியாகிய ஈஸ்வர சிருஷ்டியினாலுண்டாகிய ஜன்மப்பகை. ஆகையால் என்றைக்குஞ் சேரலாகாது உன்பேரில்வைத்த இஷ்டத்தை யொருக்காலும்நான் மறக்கமாட்டேன். நீ என்மனதைவிட்டு நீங்கமாட்டாய். அதை விட்டு என்னேரமும் உன்னுடன்கூடி இருப்பதற்கு ஒப்பமாட்டே னென்று பலிதனென்னும் எலிசொல்ல, அதினுடைய வார்த்தை யைப் பூனைகேட்டு, எலியின் மனதில் ஐயம்நேரிட்டிருக்கிறபடி யால் நாமென்ன சொன்னாலும் நம்பமாட்டாது. நாமேன் வீணாய் இதையழைக்க வேண்டுமென்று தான்கொண்ட ஆசையை விட்டு விட்டு தானிருந்த ஆலமரத்தையும் விட்டு, வேறொரு இடத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. பலிதனாகிய எலியும் ஆலமரத் தின் அடிவாரத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்திற்குப்போய்விட்டது. ஆத லால் பூமியை ஆளப்பட்ட அரசர்கள் சத்துருக்களையும் கீழ்மக்க ளையும் தனக்கு மேர்ப்பட்டவர்களையும் நேசிக்கப்படாது, நேசம்

பண்ணினல் உடனேபிராணனுக்கு மோசம்வருவதுமன்றி நரகத்தையு மனுபவித்து, மறுமையில் ஈனமாகிய, இழிபிறப்பி லழித்திவிடும் இதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் கேள்.

---

23. அரசன் தன் துர்ச்செய்கையால் மறுபிறப்பில் நரியாகப் பிறந்த சரித்திரம்.

ஓ! தருமராஜனே ? அதருமராஜன் கதையைக்கேளும் புரிசைக் கிரியென்னும் ஒருபட்டினத்தில் பவிரகராஜன் அரசாக்ஷி செய்துவருங்காலத்தில்அவன்கொடுங்கோல்மன்னன்,பொல்லான். அருளில்லாதவன், அதருமங்களைப் புரிவதே அவனுக்குப் புண்ணியம. குடிபடைகளைவருத்தி இராஜதண்டங்கொண்டுவெகுபணங்களைக் கொள்ளையடித்து உயிர்வதைசெய்து, பெரியோர்மனநோவப்பண்ணி, அனேக பொருளை வைத்துவிட்ட பாவம் உலைபோல பொங்கிமேலெழும்பி பெருவியாதிபிடித்து உடல்தடித்துவெடித்து சீழும் இரத்தமுமாய் வடிந்துச்செத்தான். அந்தப்பாபி இந்த பூமியிற்செய்த பொல்லாங்கினல் ரௌரவாதி நரகங்களை அனேகநாள் அனுபவித்து, மீண்டு கோமாயுவென்கிற குள்ளநரியாய்ப்பிறந்து குவலயமெங்குந் திரிந்து ஒருசுடுகாட்டுக்குப் போய் நரிகளுடன் சேர்ந்து நாற்றமுள்ளபிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்று,நாளுமுழன்று வருநாளில் இந்தநரி பூர்வஜன்மத்தில் அநேகம் பொல்லாங்கைச் செய்தபோதிலும் ஒருகாலத்தில், நன்மைசெய்திருந்த படியினலே பூர்வக்கியானந்தோன்றி, ஐயையோ ? நாம்முன்னே வெகுபாபஞ் செய்திருந்தபடியினலே நரியாய்ப்பிறந்து இத்தனை பாடுபட்டு திரியாநின்ருேம், இனியாகிலும் நற்கருமங்களைச் செய்து பூர்வபாபத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நல்லறிவு பிறந்து, சாதியாசாரப்படிக்குமாமிசமுதலிய பிணங்களைத்தின்னமல், பழங்களையுங் காய்களையும் கிழங்குகளையும் புசித்து குளத்துத் தண்ணிரைக்குடித்து காலங்கழித்து வெகுநாளிருந்தது. இப்படி யிருக்கிறபோது அதன்குலத்தாராகிய நரிகளெல்லாம் இந்த நரியினிடத்திற்குவந்து, ஐயா! நீர்நமது குலாச்சாரந்தப்பி மாமிசம்புசியாமல் பட்டினியாயிருக்கின்றீரே ! ஒருவேளை மாமிசம் உமக்கு அகப்படாமையினலேயோ அல்லது காடுமேடு திரிந்து கஷ்டப்படக்கூடாத

பால்மாறிக்கை யினாலேயோ நீர்விலக்கிவிட்டது. அப்படிக்கானால் நிதம் நாங்கள்கொண்டுவந்து கொடுக்கிறோம் நீர்சாப்பிட்டுசந்தோஷமாயிருமையாவென்று அநேகவிதத்திற்சொல்லியும், அதுகளின் பேச்சை ஒத்துக்கொள்ளாமல் நிழலினுடைய அருமை வெய்யலிற் போனால் தெரியும் என்பதுபோல் பூர்வத்தில் எழுவகைத்தோற்றமாகிய எண்பத்துநான்கு நூறாயிரமென்னும் யோனிபேதத்திற் பிறந்து மறுபடியு மிறந்து சகடக்கால்போலும் கடலினுடைய அலையைப்போலும் மாறிவரும் ஜனனத்தில், எத்தனையோகோடி புண்ணிய வசத்தினால் ஐயறிவுள்ள ஆண் பிள்ளையாய்ப் பிறப்பதும் அந்த பிறவியிலும் கூன் குருடு செவிடு ஊமை பேடு முதலாகிய அவயவப் பழுதில்லாமற் ஜனித்து கல்வியைக் கற்று ஞானம், சத்தியம், சாந்தம், தயை, இரக்கமுடையதாய் நன்னீதி நடத்தும் அரசனாகப் பிறப்பது எவற்றினு மரிது. அப்பேர்ப்பட்ட இராச்சியபரிபாலனம் புண்ணிய விசேஷத்தால் பண்ணத்தக்கதாகக் கிடைத்திருந்தும் பெரியோர்களுடன் சிநேகஞ்செய்து நல்லதருமசாஸ்திரக் கேள்விகளைக்கேட்டு, சத்கருமங்களை யனுஷ்டித்து யோக்கியமாக தானதரும பரவுபகார முதலான ஜீவகாருண்ய முடையவனாயிருந்து கடைத்தேறாமல், ஐயையோ ? அநியாயமாய் பெரிய பாபங்களைப்பண்ணி பணத்தை சோரஞ்செய்து வைத்துவிட்டு செந்துக்களிற் றாழ்ந்த நரியாய்ப்பிறந்து, நாற்றமெடுத்த பிணங்களைப் பிடுங்கித் தின்று வயிறு வளர்க்கிறோமே என்று வருந்தி பூர்வக்கியானத்தினாலே யறிந்து, மெத்தவுந் துக்கப்பட்டு உங்களினத்தா ருண்ணுகிற புலாலை மறுத்தேனென்று சொல்ல; மற்றநரிகளெல்லாம் மெத்தவிரைந்து உத்தமரே ? எவனொருவனைத்தருமவானென்று சொல்லத்தக்கதோ அவனே குலாச்சார தருமந் தப்பாதவன், அதைவிட்டு வேறு தருமஞ் செய்பவன் அதருமன். (கைவினைகரவேல் என்ற வாக்கியத்தைக் கண்ணுற்றுப்பாரும்) ஆகையால் நமது குலமுறைமைப்படிக்கு நாமெல்லாங் கூடியுண்போம் வாருமென்று எத்தனைவிதத்திற் புத்தியை கலைத்தாலும், ஒரே பிடிவாதமாயிருந்து நிலைவிட்டுப் பிரியாமல் சருகாதி மூலங்களை அருந்திக்கொண்டிருந்தது, இந்த வர்த்தமானமெல்லாம் அந்தக்காட்டிலிருக்கின்ற மிருகங்களுக்கெல்லாம் இராஜாவாகிய வேங்கைப் புலிகேட்டு, ஆச்சரியப்பட்டு இந்த நரியண்டைக்கு வந்து ஒய் ! நரியே ! உம்முடைய விரதத்தின் திடத்தைக் கேட்டு அதிக சந்தோஷமாச்சுது உம்மையொத்த ஸ்திரமான

புத்திசாலிகளிடத்தில் சிநேகிக்கவேண்டுமென்று வந்தேன். இப்போது என்னிடத்திலிருக்கிற மந்திரிமார்களுக்கெல்லாம் பெரிய மந்திரியா யிருந்து மதிமந்திரித் தனஞ்செய்து எனக்கு நல்ல அறிவும் யோசனையும் போதித்துக் கொண்டிருமென்று சொல்லிற்று, அதற்கந்த ஆசாரநரியானது சொல்லுகிறது ஓ, புலி இராஜனே நான் உம்மிடத்தில் நூதனமாய்வந்து அமுல்நடத்தினல் பழைமையா யிருக்கிற பேரெல்லாம் பொருமைப்பட்டு மனங்கொள்ளாமல் என்பேரில் விரோதஞ் சொல்லுவார்கள்; எங்கே குற்ற முண்டோவென்று தேடுவார்கள் எந்தச்சமயத்தில் இவன்பேரில் குற்றஞ் சாற்றலாமென்று யோசனைசெய்யக் கூடுவார்கள் உம்மிடத்தில் என்பேரில் பொல்லாங்கு சொல்லி எனக்குத்தண்டனை கண்டனைசெய்விக்கும்படி நாடுவார்கள். (பார்க்கிறகண்ணுக்குக் கேழ்க்கிறகாது மேலென்பதுபோல்) அவர்கள் மொழியைக்கேட்டு நீர் கோபிக்கவேண்டிவரும் நீர் துரைத்தனம்பண்ணுகிறவர், உம்மிடத்தில் மந்திரித்தனஞ்செய்கிற என்னை நீர் என்னசெய்ய வேணுமோ அதெல்லாம் பக்ஷபாரம் பாராமற் செய்யலாம், உமக்கு எதிரில்லை எனக்குத்திக்கில்லை. ஆதலால், கேள்விச்சொற்கேட்டு கேடுநினைப்புக் கொள்ளுகிறதில்லையென்று இப்போதிருக்கிற இஷ்டம்போல் எப்போதுமிருக்கிறேனென்றும் கெட்டியாய்ச் சொல்லுவீராகில், நானும்மிடத்தி லிஷ்டப்படிக்கு இருக்கிறேனென்று சொல்ல, அதற்குப் புலியானது அப்படியே, (சொல்லுவார் வார்த்தைக் கேட்டு தோழைமையிகழ்வார் புல்லர்) என்று நினைத்து நான் ஒருத்தர்பேச்சையுங் கேளாமல் உன்னையே நம்பினேன், என்னை நீ உண்மையாய் நம்பு என்று அபயஸ்தங் கொடுத்தது. அப்பாலந்த நரியானது புலியினிடத்திற்போய் சகலவிசாரணையுஞ்செய்து மந்திரியாயிருந்து பாரமார்த்திய பக்குவ விசேடங்களை எங்கனுடன்கூடி வாழச்செய்து காலத்ரையமுங்கண்டுகாலக்ஷேபம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தது அந்த இராஜபுலியும் நரிசொன்னபேச்சைத் தள்ளாமற்கேட்டு வந்தது. இப்படிக்கிருக்க, அந்தப்புலியினிடத்தில் பழைமையா யிருந்த மந்திரி மிருகங்க ளெல்லாம் பொருமையடைந்து, அந்தப் புலியும் நரியும் பொருந்திவாழ்வது சரிப்படாமல், இந்த நரியைக் கொன்றுவிடவேண்டுமென்று ஆலோசித்து எந்தவிதத்திற் கொல்லலாமென்று தருணந் தேடிக்கொண்டிருக்கிற நாளையில், சமயம் வாய்க்காதபடியால்; இப்படிக்கெல்லாம் அதைக்கொல்லப்படாது. நமது புலிராஜாவுக்கும் இந்த நரிக்கும்

மித்திரபேதம்பண்ணி, அவரைக் கொண்டு இதைக் கொன்றுவிடச் செய்யவேண்டுமென்று கலந்துபேசி காலம்பார்த்திருந்து புலி இராஜன் பசியுடனே வருகிறவேளைப்பார்த்து அதற்குப் பக்ஷண மாக வைத்திருந்தமாமிசத்தை ஏடுத்து மறைத்துவிட்டிருந்ததுகள் அந்தப்புலிராஜன் காடெல்லாமோடித் திரிந்து களைத்து இளைத்து வந்து பசிநோயினால் வருந்தி இவ்விடத்தில் வைத்திருந்த இரை யெங்கேயென்று இரைந்து கோபமாக விரைந்து பூமியதிர்க்கும் பொல்லாத கோபவேளையை நோக்கி, ஏனையா? எங்கள்பேரிலெரி ந்து விழுகிறீர் உமக்கு உயிர்துணையாய் வந்திருக்கிற பிரியமான மந்திரி கோமாயுதன் அதை தின்பதற்காக இரகசியமாய்த் திருடி வைத்துக்கொண்டது; அந்த நரியானது நான் மாமிசபட்சணம் பண்ணுவ தில்லையென்று சொல்லிய பேச்சையெல்லாம் நம் பினையே அதுசுத்தவெளிச்சமே, வெளிக்கு வேஷமே, மாமிசதே கம் மாமிசத்தை மாற்றியதென்றால் யாவரும் இனத்தைத்தழுவாம லிருக்கவேண்டுமே. (இனத்தை இனந்தழுவு மென்பதுபொய்யா) ஐயா சைவமென்று வீணனபிரதிஷ்டைக்காகச்சொல்லிக்கொள்ளு வது, இதைப்பகுத்துப் பார்க்குமிடத்தில் உள்ளுக்குள்ளே உண்ணு வது ஊத்தைக்கவுச்சு, உதிரக்கவுச்சு, ஊனீர்க்கவுச்சு, சீக்கவுச்சு, சீலநீர்க்கவுச்சு, தேகக்கவுச்சு; போகக்கவுச்சு, புத்திரக்கவுச்சு, முலைப்பால்கவுச்சு, முகருங்கவுச்சு, இன்னமநேகங்கவுச்சுகளுண்டு தேகம்விட்ட அன்றைக்கல்லவோ சீலமென்று செப்ப வேண்டி யது. மாமிசத்தேக மிருக்கிறவரைக்கும் சைவமென்னும் மேல் மினுக்குப் பொய்வார்த்தையை நம்பப்படாது, ஆசாரமென்று பேர்வைத்துக்கொண்டு உமக்கிருக்கிற இறைச்சியில் கொஞ்சங் கொஞ்சம் உருசிபார்த்து பசியாற்றிவருகிறதே தனக்கு ஆதார ஆசாரமாக நினைத்திருக்கின்றது. நாங்களும் பாராமல் பார்த்து வருகின்றோம். ஒருவேளை உம்மிடத்திற்சொன்னால் அதனளவில் வைத்திருக்கிற புது மோகத்தால் எங்கள்பேரில் உமக்குக் கோபம் வருமேயென்று மெத்தவும் பயந்திருந்தோம். உமதுஅன்னத்தைப் புசித்த நாங்கள் உமக்கு பின்னந்தேடப் படாது. உண்மையை யுரைத்தோமென்று சமயோச்சிதமாய்ச் சொன்னார்கள். அந்த மட் டிற்கேட்ட மதப் புலியானது சொல்வலிமையினாற் சொன்ன பொய்யை மெய்யாகக்கொண்டு வாலடித்து, நகத்தைவிரித்து முகஞ்சிலிர்த்து கண்சிவந்து பல்லைக்கடித்து அந்த நரியைப்பிடித்து அடித்து விழுங்கிவிடுகிறேனென்று, ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமங்

காட்டி கழுத்து மயிரைச் சிலுப்பி கடைவாயை நக்கி வாயைத்திறந்து, உடம்பைக் குலுக்கி வருகிற ஆவேசத்தை அந்தப் புலியினுடைய தாயானவள்கண்டு, அடடா பழயபாவிகள்கெடுத்தார்கள் பகைமூட்டிவிட்டார்கள், அந்தநரி வந்தபிற்பாடு என்மகன் சுகப்பட்டானே, உள்ளபடிநடக்கிற குள்ளநரி நல்லதாச்சுதே! அது பொய்பேச மாட்டாதே, உத்தியோகத்திற்கு வருகிறமுன்னிலேயில் விஸ்தார வினைவிளையுமென்று கேட்டுக்கொண்டதே! துன்மார்க்கனெல்லாருங்கூடி, என்பிள்ளைக்குத் துற்போதனைபண்ணி இத்தனை தூரத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்களே, யென்று குலைகுலைந்து ஓடிவந்து குறுக்கே விழுந்து அப்பா மகனே அந்த நரியானது மெத்தவும் உத்தமச் செந்துவானது, அதற்குவாய்ப்பதட்டங்கைப்பதட்டங் கிடையாது, அதுவந்த நாள் முதல் இந்தநாள் வரையிலும் அநுபோகம்பார்த்துவருகிறேன், மெத்தவுநிதானமுடையது நான் ஸ்திரமாகச் சொல்லுகிறேன், நீ தீர்க்கவிசாரணைசெய்தாற்றெரியும், பொய்யு மெய்யும் வெளியாய்ப்போகும். புண்ணியபாவம் இரண்டுந் தெரிகிறது, நீ பொறுமையாயிருவென்று பிள்ளையினது கோபத்தைமாற்றினள். தாய் சொல்லைக்கேட்ட பாய்ந்த புலியானது சற்றுநேரநிதானித்து நிரவிசாரிக்கத் தெரியுமென்று கொலுவுக்கு வந்து, பழயமந்திரிகளையழைத்து ஒருவரோடொருவர் பேசாமலிருக்க காவல்வைத்து ஒவ்வொருவராயழைத்து தான் தின்னுகிற புலாலை நரியெப்படி எடுத்தது, எத்தனை நாளாய் அப்படிசெய்கிறது இயாவர் பார்த்தவர்கள், நீபார்க்கும்போது எந்த மாமிசத்தை எடுத்தது நீகண்ணுறக்கண்டாயா? கண்டபோதே எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமே, நல்லது அந்த நரிக்காகிலுஞ் சொல்லி மட்டடக்கவேண்டுமே? நல்லமனதுடையவர்களானல் எல்லாரு நன்றா யிருக்கப்பார்ப்பார்கள், கெட்டகுணத்தார் யாவருங் கெட்டுப்போம்படி துட்டத்தன நினைப்பார்களென்று, தனித்தனி பிரித்து அவர்கள் மனத்தினைப் பேதித்து விசாரிக்கும்போது பொய்பேசிச் சாதிக்கமாட்டாமல் புலிராஜனைப்பணிந்து ஐயா, நீர் அந்தநரியைக்கொன்று விடுவீரென்று நாங்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடி நீர் புசிப்பதற்காக இருந்த மாமிசத்தை எடுத்து ஒளித்துவைத்து, இப்படிக்கு அபாண்டஞ்சொன்னேமென்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். அத்தக்ஷணமே புலி அரசன், விசாரமடைந்து என்னபுத்தி எண்ணினேம், நரியானது முன் இவ்விஷயம் சொல்லியும் கவனிக்காமலும் நாம்நின்று விசாரியாமல் கொன்றுவிடப்

போனேமே யென்று மனங்குன்றி நரியையழைத்து இவ்விடத்தில் நடந்தகிரியைகளையுரைத்து உபசாரம்பண்ணி இனி என்சரீரமுள்ள மட்டும் உன்னைப்பிரியேன், உன்னிடத்தில் அவநம்பிக்கை வைக்க மாட்டேன், யாரென்னசொன்னாலும் கேட்கேன் இது சத்தியமென்று உறுதிவாக்கு சொல்லிக் கொடுத்து, அந்த நரிக்கு முன்னிருந்தபெருமையைப்பார்க்கினும்பின்னையும் அருமைபாராட்டி சகல விபகார அதிகாரங்களையும் அதன்வசத்தாய்விட்டுவிட்டுதன் தாயை வணங்கி, அம்மா ! உன்னாலே நான்பாபத்தில் வீழ்ந்து ஆபத்தை யடையாமல் கோபத்தைத் தவிர்த்து, குணவானுடைய உறவைப் படைத்து, பெருமை யடைந்தே னென்று அன்னையைப்போற்றி துன்மார்க்கராகிய பழயமந்திரிமார்களை சன்மார்க்கமுள்ள நரிக்கு ஊழியம் பண்ணும்படிக்கு விதித்து, மந்திரியான நரியைத் துதித்து சுகம்பெற்று வாழ்ந்தது. (கேளுந்தருமநந்தன) அறிவில்லாத பேரிடத்தில் அறிவுடையோர் சேர்ந்தாலும் குற்றம்வரும். ஆனதால் இராசர்களுடைய குணங்களை நன்குயறிந்து பின்பு அவர்களிடத்தில் மருவவேண்டும், எவர்களானாலும் தன்சுதா விவேகத்தினாலே தீர்க்காலோசனை செய்து தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டுஅவசரப்படலாகாது,அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுடையகாரியஞ் ஜயப்படுகிறதற்குப் பாடுபட்டு, எந்தவேளையில் எப்படிசெய்யவேண்டுமோ எவ்விதம் பேசவேண்டுமோ அதற்குத்தகுந்த காரியங்களைப்பேசுவார்கள். அயலார் சொன்ன பேச்சைப் புத்திமானாகியஇராஜன், சொன்னோக்கம் பொருனோக்கம் முன்பின்யோசித்து புருஷலட்சணம் சொல்லுகின்றதிசை இப்போது அவனுக்கு நடக்கிறதெசை இதையெல்லாம் நிதானித்துப் பார்த்து அதை நம்பவும்போகாது தள்ளவுங் கூடாது பராமுகமா யிருக்கவும் படாது. அவரவர்க ளக்கறைக்கு அவரவர்கள் பாடுபடுவார்களாதலால் பகுத்தறிவு இல்லாதபேர்களின் வார்த்தையை பத்தியமாய் எண்ணப்படாது. எண்ணினால், உடனே குற்றம் நேரிடும். எத்தனையோவிதத்தில் சொன்னபோதிலும் தன்னுடைய சுயபுத்தியைத் துணையாகக்கொண்டு யோசித்து நடக்கவேண்டும். அன்றியும் இராஜர்களுக்கு, (கண்ணுக்கணிகலம் கண்ணோகம் யென்பதுபோல்) தாக்ஷண்யம், காருண்ணியம், ஆசாரம் கருமக்கிரியை, ஒழுக்கம் ஈஸ்வரபக்தி இவைகளிருக்க வேண்டும் அவைகளில்லாவிட்டால், செல்வம் நில்லாது, ஜயம்பெற மாட்டார்கள். ஒருவேளை காலகதியால் தள்ளுண்டுப் போனாலும்

பிராணலய காலத்திலாவது ஒழுக்கத்தைத்தழுவி உயிர்விடவேண்டும், அதற்காக ஒரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

24. ஒழுக்கத்தினுல் ஜயத்தை யடைந்த இந்திரன் சரித்திரம்.

ஓ! நால்வருக்கு மூந்திய நற்புத்திரனே! தேவேந்திரனும், பிரகலாதனனும் ஒரு காலத்திற்பகைத்து நெருங்கிப்போர்புரிந்து கடைசியில் தேவேந்திரன்தோல்வியடைந்து பிரகலாதனன்வெற்றி பெற்று உத்தமனென்று உலகத்தார் கொண்டாட நின்றான். தேவேந்திரன் தியங்கி சோர்வடைந்து தெய்வ லோகத்திற்குப்போய் தங்களாசிரியனாகிய பிரகஸ்பதி பகவானுக்கு, நடந்த சண்டையின் பிரதாபமும் தான்பட்ட அபஜயமும் பிரகலாதனன்பெற்ற வெற்றியுஞ் சொல்லி மனவருத்தப்பட்டு, அந்தப் பிரகலாதனனை தான் செயிக்க வேணும், அதற்கு வேண்டிய உபாயஞ் சொல்லுமையா வென்றுகேட்டான். தேவ குருவானவர் சிடனைப் பார்த்து நீ செயிக்கவேண்டுமானால் இராக்ஷத குருவாகிய சுக்கிராச்சாரி இடத்திற்குப்போய்த் தெரிவித்துக்கொண்டால், அவருபாயஞ் சொல்லிக்கொடுப்பார் போவென்று அனுப்பிவைத்தார். அப்படியே இந்திரன் அவரிடத்திற்குப்போய் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ் செய்து சுவாமி, மஹானுபாவா, நான்மெத்தவுஞ் சிறுமையடைந்து உம்மாற் பெருமையடைய வேண்டுமென்று சரணம் புகுந்தேன், என்னைக் காத்திரட்சியுமையாவென்று நடந்த சங்கதியைத் தொடர்ந்துரைத்து தோத்திரம் பண்ணினான். அப்போது, சுக்கிராச்சாரியருக்கு தயைபிறந்து ஓ! தேவேந்திரனே? பிரகலாதனனிடத்திலிருக்கிற நல்லொழுக்கம் உன்னிடத்தில் வரும்படியாய்ச் செய்துக்கொள்ளுவையாகில் உடனே உனக்குச்செயமுண்டாம், அப்பால், உன்னை வெல்லும் வல்லவரில்லை என்றியம்பக்கேட்டு இந்திரன், சந்தோஷப்பட்டு அவரைவிட்டு சிலவுபெற்றுக்கொண்டு, இப்பால் இந்திரன் வந்து, தளர்ந்த பிராமணவேடமெடுத்து, பிரகலாதனனிடத்தி லடுத்து அவனுக்கு மனங்களிக்கத்தக்கதாக வழிபட்டுவந்தான். இந்தப் பிராமணனுடைய யோக்கிதைக்கு பிரகலாதனன் மகிழ்ந்து சுவாமி பெரியவரே, உமக்குவேணுமென்றதைக்கேளும் தருகிறேனென்று சாற்றினன். உடனே இந்திரன் ஐயா, உம்

மிடத்திலிருக்கிற ஒழுக்கத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிடுமென்று கேட்க, பிரகலாதனன் திடுக்கிட்டு ஓ! ஓ! மோசம்போனேம் இனிமேல் சொற்சோர்வு படலாகாது, தேகம் அநித்தியம், கீர்த்திநித்தியமென் றெண்ணி அவர்விரும்பிய அவ்வாறே கொடுத்துவிட்டான். இந்திரன் அவ்வொழுக்கத்தைத் தத்தமாக வாங்கி தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்து ஜயித்தோரைஜயித்து ஜயம்பெற்றிருந்தான். இவ்விடத்தில் சீலமான ஒழுக்கத்தை தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்த பிரகலாதனனிடத்திலிருந்து ஒருதிவ்ய ஆசாரபுருஷன் புறப்பட்டு ஓ! பிரகலாதனே, இதுவரையிலும் உன்னிடத்தில் நல்லொழுக்க மிருந்தபடியினலே பிராமணளுடைய சக்தியெல்லாம் உன்னைவிட் டொழியாதிருந்தது. அதை தேவேந்திரனுக்கு நீ தத்தம்பண்ணிய படியால் இனிமேலுன்னிடத்தி லிருக்கமாட்டேன், இதோபோகிறேனென்று வெளிப்பட்டு இந்திரனிடத்திற்பொருந்தி அவனுடலிற்றங்கியிருந்தது. அன்று முதலாய் வெற்றிபெறும்படி ஒழுக்கமென்னும் பிராமணஜீவாசார புருஷனும் மஹாலக்ஷ்மியும் ஜயலக்ஷ்மியும் தங்கள் தங்கள் ரூபத்தைக்காட்டி பிரத்தியக்ஷமாய் தேவேந்திர னிடத்திலிருந்து வந்துவிட்டார்கள். இவ்விருவரையும் பெற்றுக்கொண்ட இந்திரனனவன் இராக்கதரை ஜயித்து திரு புவனத்திற்கும் அதிபதியானன். ஆகையால், நல்லொழுக்கம் எவர்களிடத்தி லிருக்கின்றதோ அவர்களுக்குச் சத்துரு ஜயமுண்டாகும் மித்துருநயம் மேன்பாடாகும் சகலபாக்கியமும் பெருகும், அவர்களுக்குப் பூலோகத்திற்கிட்டாத பதார்த்தமொன்று மில்லை. அப்பேர்பட்ட ஒழுக்கம், சிவாச்சாரம், இவைகளைத் துணையாகக் கொண்டபேருக்குக் குறைவுவராது. சிலவேளை காலதேச, வர்த்தமானங்களினல் ஒருவேளை வந்தாலும் உலகம் பழிக்காமற்படிக்கு தன்னை யறிந்த தலைவர் ஜாக்கிரதையாயிருந்து ஆசாரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று வீஷ்டுமர்சொல்ல தருமராஜன் கேட்டு ஐயா! செங்கோல் எப்பேர்ப்பட்டது. எத்திறமுடையதென்று வினவியதற்கு வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

25. இராஜர்களின் செங்கோலியற்கையின் சட்டவிற்பத்தி.

ஓ! தருமபூபதியே? அரசருக்குச் செங்கோலாவது யாது? அந்தச் செங்கோலுக்கு அதிதேவதைகளார்? என்று கேட்க

அவைகளெல்லா முனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள்! சங்கினங்களூர்ந்து நாதமுழங்கி விளையாடித் திரியும் சேற்றினங்களும், நாற்றினங்களு மருவிய கழனிகள் சூழ்ந்த வளப்பங்களினாற் பொங்கிய அங்கதேசத்தில் வசுவேமன் என்போன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு தருமமே இயற்கைகுணம். அவிர்ப்பாகங்களினால் மகிழ்ந்து தேவதைகள் யாவருங் கொண்டாடாநின்றவன். வெகுநாள் இராச்சியபாரம்பண்ணி மண்ணாசையை நீக்கி, பெண்சாதியும் தானுமாய் இமோர்க்கிரிச் சாரலுக்குப்போய் அங்கே தவம்பண்ணுகிற பெரியோராகிய ஞானிகளுக்கு வணக்கம் புரிந்து அவர்களுடன் இணக்கமாயிருந்து தவஞ்செய்வதற்கு சிஷ்டாசாரத்தன்மை பயின்று வந்தான். அப்படியிருக்கின்ற காலத்தில் சுவர்க்க மத்திய பாதாளமும் கீர்த்திக்கொண்டாடி நாட்டிய மாந்தாதாவென்னும் பார்த்திபன் அவ்விடத்திற்கு வந்து வசுவேமனென்னும் அரசனுக்கு தாழ்ந்து வணங்கி வழிபட்டு செங்கோலாகிய தண்டனை நால்முறையை எங்கோனே? எனக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, பிரபஞ்சவாசனைவிட்ட அங்கதேசாதிபன் சந்தோஷத்துடன் ஓ! மாந்தாதாவே? நீர் கேட்கப்பட்ட செங்கோலியற்கையுந் தண்டனையும் அது வந்தவாலாறும் அதனுடையபலமும் விஸ்தரித்து விளம்புகிறேன். அந்தத்தண்டனை முறைமைப்பிரகாரம் நடத்தினால் அவர்களுக்கு என்றென்றைக்கும் பழிவரமாட்டாது பாபமணுகாது என்று மாந்தாதாவுக்கு வசுவேமன் சொல்லியவண்ணம் உமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும் தருமநந்தனா? மூலக்கமலத்தில் முளைத்தெழுந்த பிரம்மா, யாகம்பண்ணவேணுமென்று எத்தனித்து மானசத்திலே ஒரு பிள்ளைவரவேண்டி கர்ப்பந்தாங்கி நல்ல பிள்ளையைப் பெற்று, அவனை எக்கிய யோக்கிய கர்த்தாவாக்கி இமோர்க்கிரிச் சாரலில் சகல மேன்பாடும் வரத்தக்க யாகஞ்செய்யத்தொடங்கி, அந்தயாகத்தைப் பூரணப்படுத்தி தேவதைகளுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து வருகிறகாலத்தில் மானசத்திலுண்டாகியபிள்ளை மறைந்துபோய் விட்டான். அப்போது சதுர்முகனுக்குக் கோபம் பிறந்து மகாவிஷ்ணுவினிடத்திற்குப்போய் நடந்த விர்த்தாந்தங்களை விண்ணப்பம்பண்ணி வணங்கினான். அந்த சங்கதியை மகாவிஷ்ணு கேட்டு, பிரமனை யழைத்துக்கொண்டு எப்பொருட்கு மிறையாகிய ஈஸ்வரனிருக்கப்பட்ட கைலாயத்திற்குச் சென்று உமாபதியை வணங்கி சுவாமி! இவ்வாறு எக்கியம்பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது அந்த யாகம் நிறைவேறி வருகிறதற்கு முன்னமே பிரமனுடைய மானச

புத்திரன் மறைந்துப்போனானும். அந்தயாகம் பூரணமாகாமற்போயிற்று. வேள்வி விக்கினம்வரலாகாதே இதற்கென்ன செய்வோமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதற்கு பரமேஸ்வரன் இயாதொருவன் பொல்லாதககாரியம் பண்ணினால், தண்டனை நூலிற் செப்பியபிரகாரம் தண்டிக்கவேண்டியது. அப்படி உடனுக்குடனே தண்டித்தால் அவன் சொன்னபடி கேட்பான். அவன் செய்த தீவினையும் அற்றுப்போய்விடும். அவ்வாறு கண்டிக்காமற்போனால் காரியமுமுடியாது தீவினையும் நீங்காது. ஆகையால் ஒருவனிமித்தம் தண்டனைசெய்யத் தொடங்கினால் அதைப்பார்த்து உலகத்திலிருக்கிற மனுக்களெல்லாம் பிசகாய் நடவாமல் செப்பமாயும் செம்மையாயுமிருப்பார்கள். அதனால் இயாவருக்கும் பாவங்கள்தீர்ந்து புண்ணியதேகிகளாய் சுகப்பட்டு வாழ்வார்களென்று சிவபிரான் சொல்லியபோது பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் பணிந்து பரமசிவமே! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தண்டனை நூல் கற்பித்தருளவேண்டுமென்று காதலித்தார்கள். உடனேசாம்பமூர்த்தி தண்டனை நூலேர்ப்படுத்தி நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பரமஞானமான பதினெண்புராணங்களுஞ் சேர்த்து அவைகளில் ஒருபுறமாய் நீதி சாஸ்திரம், தருக்கசாஸ்திரம் வகுத்து இதல்லாமல் பதினான்குசாஸ்திரம் பிரத்யேகமாயமைத்து அத்துடன்கூட பரதசாஸ்திரம், ஆயுள்வேதம், தனுர்வேதம், மீமாம்ஸை இந்தநான்கையும் மேற்கூறிய பதினான்கையும் கூட்டி, ஆகபதினெட்டாக்கி, இந்தச் சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் மஹாவிஷ்ணுகையிற் கொடுத்து, அதனுடைய விபரங்களையும் போதித்து நீர் உலக ரக்ஷகனாகையாலும் மகா விஷ்ணு பிரிதீவுபதே யென்னும் வாக்கியத்தினாலும், உலகத்திற் பரவும்படியாய் விரித்து இந்தக்கருத்தை எவர்களும் தெரிந்துக்கொண்டு, இந்நூலின்படி நடக்கத்தக்கதாய் நீரே இராஜனாக இருந்து திட்டஞ்செய்து, இதையனுசரிக்காதபேரை உடனுக்குடனே தண்டித்து தருமசக்கர பரிபாலனம் பண்ணி தாரணியிற் காவற்கடவுளாயிருந்து இரட்சியுமென்று, சதாசிவ மூர்த்திகிருபையுடனே அநுக்கிரகஞ்செய்தனுப்பினார். அப்படியே விஷ்ணுவும் பிரம்மாவும் அவ்வருளைப்பெற்றுவந்தார்கள். இதற்குள்ளே இந்தச் சேதி தெரிந்து எக்கியகர்த்தாவாகிய மண்பொதுத் தந்தையினுடைய மானசபுத்திரன் எப்போதும்போல் வந்து யாகத்தை முடித்தான். அப்பால் மகாவிஷ்ணு அங்கிரா வென்கிற பிள்ளையை மானசத்திலே உண்டாக்கி அவருக்கு ஆதிபாண்டரங்கன்

அளித்தசாஸ்திரங்களையெல்லாம் படிப்பித்துக்கொடுத்து அவனைப் பூமிக்கு அரசனாக்கினர், அந்தப்பிள்ளை மரிசிமஹாரிஷிக்கு இந்த சாஸ்திரங்களைவழங்கி வையகத்திற் பிரசித்தம் பண்ணச்சொன்னர். அந்தமரிசி மகாரிஷி கொண்டல்வாசனாகிய தேவேந்திரனுக்கு உபதேசித்தருளினர். அந்தத்தேவேந்திரனால் அஷ்டதிசாமுகங்களிலுமிருந்த ரிஷி ஈஸ்வரர்களெல்லாரும் மகாதேவவாக்கியத்தையறிந்து பூலோகத்தில் விதைத்தார்கள். பூலோகத்திலுள்ளபேர்கள் சிஷ்டாசாரத் தன்மைப் பிரகாரம் தொண்டுபட்டு கிரகித்துக்கொண்டார்கள். இதுதான் தண்டனை நூல் வந்ததற்கு முகாந்திரம், அந்தத் தண்டனை நூலுக்குப் பெயர் கற்பதி. சங்கரன்றனு, உருத்திரபவன், உமாபதி, எனவாம் இப்பெயருடையவர்களால் இந்நூல் செய்யப்பட்டது, அவரவர்களே அந்தந்த நூலுக்குப் பெயரும், அதிதேவதையுமானர்கள், அந்த நூலின்வழியே நடவாமல் அதிக்கிரமித்து தீங்குசெய்தபேர்களை தண்டிக்கிறபோது, இன்னாரினியாரென்று பாராமல் தன்மனிதன் பிறமனிதனென்றுன்னமல் பயப்படாமல் அஞ்சாமல் இரக்கங்கொள்ளாமல், அந்தந்தக் காரியங்களுக்குத் தகுந்தபடி இராசன் தண்டிக்கவேண்டியது. அப்படி தண்டித்தால் அந்த ஆத்மாக்களுக்கு நல்லதெளிவும் நற்குணமும் புத்தியும் வரும் இரத்தினங்களுக்கு சாணைபிடிப்பதுபோலும், பயிருக்குக் களை எடுப்பது போலும், தாமரைத் தடாகத்திற் பாசி யகற்றுவது போலும், நெல்லுக்குப் பதர்போக்குவதுபோலும், இருட்டுக்கு வெளிச்சங் காட்டுவதுபோலும், ஆத்மாக்களுக்கு குற்ற நீக்கிக் குணங்கொடுத்துப் பாவத்தைபோக்குதலாம். ஆனதால் அரசர்கள் பகை, நட்பு தர்மாதர்மம் ஆராய்ந்து தண்டனை கண்டனை முதலியவை சாற்றிய பிரகாரம் நடத்துவதே செங்கோன்மை. இந்தப் படிக்கு எந்த இராஜன் நடத்துகின்றானே, அந்த இராஜனுக்கு எவர்கள் அடங்கிநடக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு இகபரசாதனம் உண்டாமென்று வசுவேமன் சொல்ல, மாந்தாதான்மகிழ்ந்து சந்தோஷப்பட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து, தன்னரசாட்சிக்குரிய தேசமெல்லாம் தர்மா தர்மம் விசாரித்து தண்டனை நூல் பிரகாரம் நடத்தி தானும் தன்னைச் சேர்ந்தபேர்களும் பெருமையுடன் பேறுபெற்றார்கள். அதனால் இராஜர்கள் விவகாரங்களில் தாட்சணிய மில்லாமல் தண்டிப்பதே முதற்காரியம். இதுதான் செங்கோல் வந்தவரலாறென்று விஷ்டுமர் சொல்லக்கேட்டு ரிஷியீஸ்வரர்கள் முனிஸ்வரர்கள் தவசிகள் தபோ

தனர்கள் தருமராஜன் அவருடைய தம்பிமார்கள் கிருஷ்ணபகவான் முதலாகியபேரும் உவகையோடு மனமகிழ்ந்து அனுதியில் தன்டனை நூல் வந்தமார்க்கம் இப்படியாவென்று கொண்டாடினூர்கள்.

"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போலமைந் தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க்கணி"

இன்னும் வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்ருர். இராஜன் தன்னிடத்திலிருக்கப்பட்டவர்களுக்கு அடிக்கடி சாக்கிரதையாய் நடவுங்களென்றும் நடவாமற்போனுல் கடின தண்டனை கிடைக்குமென்றும் பயம் பிறக்கத்தக்கதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வரவேண்டும், அப்படி சொல்லியும் தெரியாமையால் சிலகுற்றங்கள் செய்வார்களாகில், அந்தவேளையில் தண்டனை நூல்பிரகாரந் தண்டிக்காமல் மனம் பொறுத்து சற்றே தாழ்ந்த தண்டனை தண்டிப்பதே உயிர்களின் மீது தாட்சண்ணியமுடையவன் அதுதான் தயாளுவாகிய இராஜ முறைமை. கொடுந் தண்டனைகூடாது இத்தன்மையுடன் குடிபடைகளுக்குத் தந்தை போன்றவன் மகாபுண்ணியவான். அவனைத்தான் தருமஇராஜனென்று சாற்றுவது அதைவிட்டு அரசன் இராஜசம், தாமச சாத்வீககுணங்களிலே அகப்பட்டு மனம்போனபடிக்குப் போய் வஞ்சகம்வைத்து தாழ்ந்த குற்றத்திற்கு உயர்ந்த தண்டனை தண்டிக்கிறவன் மகாபாபி நிந்தையையுடைய கொடுங்கோல் வேந்தன் அவனிருக்கும் நாடு பெரும்புலி சேருங்காடு அவனுக்குப் பின்னே நிற்குங்கேடு, சாமபேத தானதண்ட சதுர்வித உபாயசத்தியந் தப்பாமல் முறைமைவிசாரித்து அதன் தகுதியும் வழக்கமும் ஒழுக்கமும் நியாயமுமறிந்து இருதரங்கேட்டு பெரியோர்களுக்கும் ஊராருக்கும் சரிப்படத்தெரிவித்து, தாங்கத்தக்க தண்டனை நடத்தி தன்னுயிர்காத்து வருகிறவன் நீதிபரன். அந்தச் சாந்தகுணந் தப்பி நாம் இராசனுச்சுதே நமக்கெதிர் யாரிருக்கின்ருர்களென்று எங்குமுள ளொருவரென்றெண்ணுமல் ஆணவ்மாயை அகந்தையடைந்து எவரையு மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்துபேசிய வண்ணமும் அடக்கம் ஒடுக்கம் ஒழுக்கமில்லாமலிருப்பவனும் அவனுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பலமிருந்தாலும் பணமிருந்தாலும்பாழாய்க்குறைந்து போம், அவனும் அபஜயப்பட்டு வறுமை யடைவான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று சொல்லுகின்ருர்.

"எண்ணித்துணிவது கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவதென்ப திழுக்கு"

---

26 வணக்கமில்லாதவர்களுக்கு கேடுவருமாறு.

இமவத்கிரிச்சாரலில் ஒரு இலவமரம் ஆகாயமட்டும் உயர்ந்து தன்னுடையகிளையை அஷ்டதிக்குமட்டும் நீட்டி தழையுங்கொழுந் துந் தளிர்த்து குடை கவிழ்ந்ததுபோலிருந்தது. அடிமரமானது பிரம்மாண்ட மாய்ப்பருத்து நெடுங்காலமா யிருக்கின்றது. அந்த மரத்தண்டைக்கு நாரதமகாமுனிவர் வந்து வெய்யலுக்கொதுங்கி நின்று அந்த இலவமரத்தை நோக்கி ஓ சான்மலிவிருட்சமே மக மேருமுதலிய மலைகாடு செடிகளெல்லாமுறித்து அதம் பண்ணு கிறவாயுதேவனுக்கும் உனக்கும் அதிக சிநேகிதமோ ? அவன் உன் னைமுறிக்காமல் விட்டிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன ? அதை யொளிக்காமற் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்க, அந்த இலவ மரம் சற்றேநகைத்து ஐயா நாரத மகாமுனியே என்பலத்திற்கு வாயு பகவான் ஈடாகமாட்டுவானா? எனக்கவன் எம்மாத்திரம் மற் றமரங்களைப்போல் என்னைமதித்துக் கேட்கின்றீரோ, அந்தவாயு வை மெத்தக்கொண்டாடிப் பேசுகிறீர். அவனுக்கு ஆயிரம் பங்கு நானதிகமாச்சதே என்னை இலேசாய்மதித்தீரோவென்று தன்னைத் தானே புகழ்ந்துபேசிய சான்மலிமரத்தைப் பார்த்துநாரதர் சொல் லுகின்றார். ஓ பூரணித் தருவேமகாமேருவினுடைய கொடிமுடியை யொடித்து ஆதிசேடனைக் கெலித்த பராக்கிரம சாலியாகிய வாயு தேவனை உனக்குச் சமானமல்லவென்றும் ஒன்றுக்கு ஆயிரம்பங்கு உயர்ந்தாயென்றும் சொன்னாயே இப்படியாகச் சொல்லத் தகு மோ ? நீ ஒரு அல்பவிருட்சம். உன்னைப்பார்க்கினும் வயிரம் பற் றியமரம் அநேகங்களிருக்கின்றது அதுகளொன்றும்இப்படிகர்வித் துச் சொல்லக்காணோம். நீர்பேசுவது அகந்தையா யிருக்கின்றது. இந்த ஆணவமும் அகந்தையும் வணங்காமுடிபெற்ற இறுமாப்பும் முட்டமுடியநிற்குமா ? வாயுதேவன்மதத்துவரும்போது இப்போ தென்னிடத்திலுளவளந்த நிலையின்படிக்கு கெட்டியாயிருப்பாயா ! இந்தச்சொல்லை மறவாதேயென்று நாரதர்சொல்ல அவர்மொழி யைக்கேட்ட இலவமரமானது பின்னையும்பெருமை பாராட்டி இன் னம் நான்சொல்ல வேண்டுமா ! வீண்பேச்சென்னத்திற்கு வெட் கப்படாமல் வாயுதேவன் இவ்விடத்திற்குவரும் போதுநான்படுகிற அவமானமும்அவனடையப்போகிற அவமானமும் நீரேபார்க்கலா மென்றுசொல்லிற்று. அந்த வார்த்தையின் வலுவைக்கேட்ட நாரத

ரானவர் நல்லது நாம் போவோமென்று இலவமரத்தினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய் நண்பனுகிய வாயுபகவானைக்கண்டு தனக்கும் இலவமரத்திற்கும் நடந்த சங்கதிகளைப் புகன்றார்.

அம்மொழிகேட்ட வாயுபகவான் இம்மென்றெழுந்து கோபாக்கினியுடன் சிறி நெருப்புபொறி பறக்கக் கண்களைநெறித்து விழித்து ஆக்கிரமித்து லோகாலோகமெங்குங் குலுங்கத் தக்கதாய் மலை ஆறு காடு நாடு கோபுரம் தோரணம் பம்யாவற்றும் அதிரும்படியாய் ஆரவாரத்துடன் புறப்பட்டு கீழது மேலது மேலது கீழது என்னப்புரட்டி ஊாடித்து வரும்போது, இலவமரங்கண்டு கிடுகிடென்று நடுநடுங்கி தன்னுடைய கப்புக்களையாகிய கிளைகளை முறித்துக்கொண்டு மொட்டையாய்நின்று தப்புவார்த்தை பேசினேனென்றசலித்து தன்னை வேருடனே சாய்த்துவிடப் போகிறானென்கிற பயத்தினுலே வாயுதேவனை வணங்கி, நல்லவார்த்தை சொல்லி இணங்கிய காலையில் காற்றானது கோபசாந்தியாய் மனங்குளிர்ந்துபோய்விட்டது. அதைக்கண்டு நாரதர்வந்து புன்சிரிப்புக்கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடி தன்னுடைய மகதியாழைத் தட்டிப்பாடி இலவமரத்தைநோக்கி, ஏன் பலமாகிய பொங்கர்விருட்சமே! உன்னுடைய கிளையெங்கே கப்புங்காயுமெங்கே இலையெங்கே! தளிரெங்கேயென்றுகேட்டு அது உன்னுடைய இறுமாப்பல்லவா உன்னைமொட்டையடித்துவிட்டது இனியெப்போதும் உனக்கும்மற்ற ஆத்மகோடிகளுக்கும் ஆணவம் மமதை அகந்தை எப்போதும் ஆகாதென்று சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய ஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளினர். ஆனபடியால் இயாவனொருத்தன் கல்வியினும் செல்வத்தினும் பலத்தினும் பெருமையினும் தனக்கொப்பாக ஒருத்தருமில்லை யென்று பிரதிஷ்டை பேசிதன்னைத்தானே புகழுகிறானோ அவன் எவனானபோதிலும் சீக்கிரத்தில் நால்வருங்கண்டு நகைக்க உடனே தாழ்ந்து அவமானப்பட்டு வருத்தமுறுவான். கேளுந் தரும நந்தனா! எவனொருவன் யோக்கியமும் அவை யடக்கமும் வணக்கமும் கியானமும் உடையவனோ அவன் மேல்வருங் காரியமறிந்து காலத்துக்குத் தக்கபடி தப்பித்துக்கொள்ளுவான் அப்படிவருங் காரியங்களுக்கு முயற்சிதேடிக் கொள்ளாமலிருப்பானாகில் அவன் உறுதியாய் காரியத் தாட்சியினுலே கலக்கமுற்றுகண் கலங்கி இறந்துபோவான். அதற்குச்சாக்ஷியாய் ஒருகதை சொல்லுகிறேன் கேளென்று வீஷ்டுமர் விளம்பலுற்றார்.

"எல்லார்க்கு நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கேசெல்வந் தகைத்து"

---

27. முன்ஜாக்கிரதையுடைய மும்மீன் கதை.

ஓ! தரும பூபதியே ? பூமியிலுள்ள ஒருநதியின் மடுவிலுற்ற அநேகஞ் சலசரத்தில் பெரியதாகிய அறிவையுடைய மூன்றுமீன்களிருந்தன. அவைகளின் பெயர் தீர்க்கதரிசி பிரார்த்தகாலதரிசி தீர்க்க சூத்திரதரிசி. இம் மீன்கள் மூன்றும் சிநேகமாய் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படிக்கிருக்க அந்த மடுவிலுள்ள சலமெல்லாங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் கால்வாயிலோடிக் காச்சலா லுலர்ந்து போவதைக்கண்டு மனதிலச்சங்கொண்டு தன்னுடன் கூடி மருவிய இரண்டுமீன்களையுங்கண்டு வருவது உணரும் தீர்க்கதரிசியென்னுமச்சம் சொல்லுவதாவது, என்னுடைய தோழர்களே நாமிருக்கிற மடுவினுடைய நீரெல்லாம் வறண்டும் வடிந்துப் போய்விடுகிறது இனிமேல் செம்படவர்சேர்ந்துவந்து வலைவீசினால் நாம் அகப்பட்டுக்கொள்ளுவோம் ஆதலால் இதில் இனி நாமிருக்கப் போகாது முன்னுடி மடைவாயிற்போகிற நீர்வழியேபோய் ஆழமுள்ள மடுவில் அல்லது குளங்களில் தடாகத்திலிருந்து பிழைப்போம், இனி இவ்விடத்தி லிருப்பது காரியமல்ல வென்றியம்ப மற்ற இரண்டு மீன்களும், இந்த இடத்தில் நாம்வெகுநாளாயிருந்தோம் இந்தமடுவைவிட்டுப் போகிறதேது நம்மைப்பிடிக்கிறதேது போ, போ இதெல்லாம் பயித்தியம். மேலும் நினைத்த உடனே போகக்கூடுமா எல்லாம் பின்னாலே பார்த்துக்கொள்வோமென்று வரும்போதறியும் பிரார்த்த காலதரிசியும் வந்தும் அறியாததீர்க்க சூத்திரதரிசியும் பேசியது. அதைக்கேட்டு இவர்களுக்கு மேல் வருங் காரியஞ்சொன்னால் தெரியவில்லை துன்பப்படுகிற முன்னிலையிற் றெரியுமென்று சொல்லி விட்டு தீர்க்க தரிசியானது நீர்வளமுள்ள பெருங் குளத்திற்குப் போய்விட்டது. மற்றிரண்டு மீன்களும் முன்னிருந்தமடுவிலிருக்கும்போது மீன்வேடுவர்வந்து வலை வீசினார்கள். அம்மடுவிலுள்ள மீன்களகப்படும்போது, இந்த பிரார்த்த தரிசியென்னும் மீன் அகப்பட்டு, ஐயோ! நமக்குப் பிராணன்போகிறகாலம் நேரிட்டதே ஆ! ஆ! நமதுதீர்க்க தரிசி

சொன்னதும் சரியாச்சுதேயென்று மனமயங்கி துக்கப்பட்டு கிதா ளித்து இனியாகிலும் ஜாக்கிரதையாய் இருப்போமென்று தயிரி யங்கொண்டிருந்து செம்படவன் வலையை உதறியபோது இறந்தது போற் கிடக்க, வலைவேடன் அதைநோக்காமலிருக்க, மறுபடியும் செம்படவன் வலைவீசும் சமயம்பார்த்து அம்மீன் மடுவில்குதித்து சேற்றில் ஒளித்தது, மற்றொரு மீனாகிய தீர்க்கதரிசி என்பது பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் வகையறியாமல் வலைஞரிடத் திலகப்பட்டு மாய்ந்தது. ஆனதால் முன்சாக்கிரதையும் பேரறிவு முள்ளபேர்கள் ஆபத்துகாலத்தில் எப்படியுந் தப்பித்துக்கொண்டு பிழைப்பார்கள். அறிவுஞ் சாக்கிரதையுமற்றவர்கள் சோம்பேரி யைப்போல் எந்தக்காரியங்களையும் எண்ணிப்பாராமல் எதிராளி இடத்திற்சிக்கி இறந்து போவார்கள் என்றிசைந்த பாட்டன்வாக்கி யத்தைக் கேட்ட தாஷ்டீகனான தருமஇராஜன் ஐயா, தேவரீரால் சகலநீதியுந் தெரியவந்து. ஆனந்தபாஷ்பத்துடன் ஆசையானேன். இதல்லாமல் சீமையாளப்பட்ட இராஜர்களுக்கு ஜெயம்வருகிற விதமும், அபஜெயமுண்டாகிற காரணமும் சமையத்துக்குத்தக்க படி ஜயத்தையடைவதற்கு யோக்கியமுமுள்ள விஷயங்களை தேவ ரீர் அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்க வீஷ்டுமர் அதற்கொரு கதை சொல்லத்தொடங்கினர்.

"வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்கையெரிமுன்னர்
வைத்தூறுபோலக் கோடும்"

---

28. சமுத்திரதீரத்திற்கும் கங்காநதிக்கும் வினாவிடை.

முன்னொருகாலத்தில் கங்காப்பிரவாகம் வந்து கடலிற்கலந்த போது சமுத்திரமும் கங்கையைக்கண்டு ஓ! கங்கையே? இந்தப் பெருவெள்ளம் வரும்போது உங்களருகி லிருக்கப்பட்ட செடி, கொடி, புற்பூடுகளை விட்டுவிடுகிறீர்கள் பெரியமரம் கிளை எல்லாம் அடிவேருடன் பிடுங்கி, அசைத்து, அலைத்து ஆட்டி, முறித்து வீழ்த்துகிறீர்கள், அது என்னத்தினாலே? இந்த விருட்சங்கள் பண் ணுகிற அபகாரமென்ன? புற்பூடுகள்செய்கிற உபகாரமென்ன என்றுகேட்ட அந்தக்கேள்விக்கு கங்காநதி விசுவாசமாய் சொன் னதாவது, நாங்கள் பெருகிமும்மரமாய் வரும்போது எங்களுக்கு அடக்கமாயும் ஒடுக்கமாயும்,வணங்கப்பட்டதை வருத்தப்படமாட்

போம் வணங்காமல் நிமிர்ந்து இறுமாந்து கட்டையாயிருப்பதை வேருடன்பறித்து மொட்டையாக விழ்த்துவோம். வணங்குவது பிழைக்கும், வணங்காதது உயிரிழக்குமென்ன, அந்தவார்த்தயைச் சமுத்திரம்கேட்டு சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டது. ஆதலால் சிலபாவங்களால் னேரிட்ட இளைத்த அரசன் வணக்கத்துடன் கனத்த பலவானையடுத்து நல்லவார்த்தைகளைப்பேசி அவ்விராஜனுடைய மன்ம் போனபடிக்குத் தானும்போய் அண்டிப்பிழைப்பான், பலவான்களுக்குத் தாழ்ந்து நடந்தால் என்றைக்குங் குறைவு வாராது யாதொருகுற்றமு மில்லையென்றார். இதுவரையிலும் இராஜநீதிகளைக் கேட்டு இன்பமடைந்தேன் இனி எண்பத்து நான்கு கோடி ஜீவாத்துமாக்களும் எவ்விதத்தில் சனனமரண வேதையைக்கடந்து தனிக்கைபெறுவார்கள், அதனதுவிபரத்தை அடியேனுக்குச்சொல்லவேண்டுமையனே யென்று தருமராஜன் கேட்க வீஷ்டுமாச்சாரியார் விரித்துச்சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அறிவுடையா ராவ தறிவா ரறிவிலா ரஃதறி கல்லா தவர்."

---

29. தருமசாஸ்திர வியல்புரைத்தல்.

ஓ! எனக்கன்புள்ள தருமபுத்திரனே? தருமங்களை பலகோடி விதங்களாக எடுத்துச் சொல்லாத சாஸ்திரங்களில்லை நல்ல அறிவுடைய பெரியோர்கள் தருமமார்க்கமாய் எல்லாமறிந்து அப்பிரகாரம் நடந்து நற்கதி பெறுவார்கள், தருமந்தெரியாத மூடர்களெல்லாம் பாவங்களை விருத்திபண்ணிக்கொண்டு நரகத்திற் கேதுவாவார்கள். நல்வினை தீவினைகளினாலே இந்த உலகம் நடந்து வருகின்றது உலகுண்டானதும் உடலுண்டானதும் வினைப்பயனென்றறிந்துக்கொள்ளும் மெய்யனே! அப்படி வினைக்காரணமாகவுண்டாக்கப்பட்ட பூமியில் தருமத்தின்பேரில் கருத்தைவைத்துக் கடைத்தேற வேண்டும். கடைத்தேறுவதற்கு அனேகம் வழிகளுண்டு எந்தவழியைப்பற்றி எவன் முடிவுகாண்கிறானோ அவனுக்கு அவ்வழியிற்சுகமுண்டு அவைகளில் ஏதாகிலுமொன்றைக் கேட்பையானால் அதற்குவழி காட்டுகிறேனென்று விஷ்டுமர் சொல்ல தருமராஜன் ஐயா! மெத்தப்பிரயாசப்பட்டு எடுத்த இந்த உடலானதுதற்செயலாய் விழுந்து இறந்துபோவதற்கு முன்சோம்பலில்லாமல் எந்தக்காரியத்தைச்செய்தால் சுலபத்திற் கரையேறக்

கூடும் இது உலகத்தாருக்கும் எளிதிற்றெரியவேண்டியது, அப்படிப்பட்டமார்க்கத்தை எனக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணிவையுமென்று கேட்க, அதற்கு பிரமசாரியாகிய வீஷ்டுமர் ஒரு திருஷ்டாந்தரஞ்சொல்லுகின்றார்.

---

30. அனித்திய தேகிகளாகிய ஜீவர்கள் இல்லறத்திலிருந்து மூத்தியடைகின்ற விதம்.

பிராமண குலத்திற்பிறந்த மேதாவியென்னும்பெயர் வாய்ந்த ஒருவர் இருந்தார். அவர் மேலானசாஸ்திரங்களைச்சோதித்து சுருதி குரு சுவானுபவத்தினூற் சிறந்து பிரபஞ்சத்தையு மறந்துபொருந்தியபோது அவருடைய தகப்பனானவன் சமஸ்த பூதாதி உயிர்வருக்கங்களெல்லாம் பூமியிற்பிறக்கிறதும், இறக்கிறதுங்கண்டு மனம் வெறுத்து தன்பிள்ளையாகிய மேதாவியைப்பார்த்துக் கேட்கிறான். அப்பா குழந்தையே? இந்தக் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தினாலே ஆத்மலாபம் ஒன்றுமில்லை உயிர் கதிபெறுவதற்கு முகாந்திரமில்லை இந்த இல்லற வாழ்க்கையால் நல்லறங்கிட்டுமென்று எனக்குத்தோன்றவில்லை இகபர சாதனமாகிய இல்லறத்தை யொழித்து மனஞ்சலித்து வனத்திற்குப்போய் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாழாக்கி பெரியோர்களுடைய சாவகாசம் பெற்று உபதேசக்கிரமமுற்று உட்பகையாகிய காமக்குரோதாதிகளை நீக்கி பிராணவாயுவிற்கு யோகவலுவேற்றிக்கொண்டு சம்மாரகர்த்தாவாகிய எமனை ஜயித்து விஷ்ணுமாயை வென்று பரத்தின் பதத்தைக்கண்டுவாழவேண்டுமென்று இச்சைகொண் டிருக்கின்றேனென்று சொல்ல மெய்யஞன மேதாவிகேட்டு ஐயா காட்டுக்குப்போய் தபசுசெய்துகதியடைகிறேனென்று கழறுகின்றீர் இல்லறத்திற் கூடாதென்றும் துறவறத்திற் பரத்தை யடையலாமென்றும் இரண்டு விதங் கற்பித்தீர் இவ்விடத்தை விட்டு அவ்விடத்திற்குப்போனால் ஆத்மலாபம்வரும் இல்லாவிட்டா லில்லையென்பதல்லவோ உம்முடைய கருத்து ஆத்மலாபம் ஆசிரமத்தின்பேரிலேறிற்று, அதப்படியல்ல, ஞியானவுறுதி கிட்டாதபேர்களுக்கு ஸ்திரீயின்மயக்கமும் அசத்தியமும் அவாவும் புறங்கூறுதலும் பொறாமையும் ஜீவஇச்சையுமிகுந்து அதனால் ஈஸ்வரன்சார்பு பெறமாட்டாமற் போய் கருமபூமியைக் காதலித்து ஐம்புலன்களையுமடக்காமல் யான் எனது

என்னும் அஞ்ஞானப்பற்றால் மயங்கி நின்றவர்கள் எவர்களோ அவர்கள்தான் அடிக்கடிஜனனமெடுத்து எமதண்டனைக்கு ஈடுபட்டு பாசக்கயிற்றாற்கட்டுண்டு கதையினால்மொத்துண்டு சூலத்தாற்குத் துண்டு சோம்பிக்கிடப்பார்கள். கியான உறுதியைக் கடைப்பிடியாய்க் கொண்டவர்கள் ஜீவகாருண்யத்துடன் இருந்து அவர்கள் பெண் மாயையடையாமல் சத்தியந்தப்பாமல் சதாசிவச்சார்பு பெற்று ஐம்புலனையுமடக்கி யமனையும் புறம்போக்கி அருள்வடிவு பெறுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர் இங்கிருந்தா லென்ன எங்கிருந்தாலு மென்ன வீட்டிலிருந்தால் வியசனம் காட்டிலிருந்தால் தரிசனமென்று இரண்டுமில்லை. அவர்கள் பெண்சாதிபிள்ளைகளுடன் கலந்து குலாவி நெருங்கிவாழ்ந்தாலும் அவர்களை மாயை அசைக்க மாட்டாது. மனத்தெளிவும் உறுதியும் உண்மைக் கியானமும் நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகமும் மலபரிபாகமும் இல்லாதவர்கள் காட்டுக்குப் போனாலும் காலூன்றித் தவமிழைத்தாலும் ஆகப்போகிற தொன்றுமில்லை. இருந்த இடத்திற் றவங்கூடாதபேருக்கு எங்கேபோனால்தா னென்னகைகூடும் பெரியவர்களின் நேசமும் விசுவாசமும் சாவகாசமும் உபதேசமும் இங்குமுண்டு அங்கேமாத்திரம் உண்டென்பது அபத்தம் மோட்சம் பெறுகிறவனுக்கு இடபேதமில்லை. இருந்தஇடத்திலிருந்து அனுபவிக்கமாட்டாதவன் வனத்திற்குப்போய் பசியுற்றுபுலிக்கிரையாகி மறுபடியும் சுகமற்றஜன்மமாகப் பிறக்கவேண்டியதாய் முடியும் உள்ளபடியே மோக்ஷலாப மடைகிறவன் மனோதிடமுடையவனாய் இல்லத்திலிருந்து ஈஸ்வர பணிவிடைப்புரிந்து சித்தந்தெளிவுடையவனாயிருப்பானாகில் அதிலிருந்து கிஞ்சித்துபிசகின போதிலும் சுவர்க்காதி போகங்கிட்டி மீண்டு சுகஜீவியாய்ப்பிறந்து முத்தியடைவதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆகையால் மனோதிடமுடையவன் எங்குமிருக்கலா மென்று வார்த்தைவழங்கிய மேதாவியின் வசனத்தை தந்தைகேட்டு சரிதானென்று தனியனாய் ஈஸ்வரபக்தியும் இருதயசுத்தியும் பெற்று இரக்கமும் பூததயவும் அருளுடமை அன்புடமை உறுதிக்கியானமுற்று ரிஷிகளுக்கெல்லாம் பெரியவராகி பூமியிற்பிரசித்தரானார். ஆதலால் உலகிலுள்ளபேர்களெல்லாரும் கடைத்தேறுவ தெப்படி யென்று உசாவியபடியால் இனிநான் உனக்குச்சொல்லவேண்டியதென்ன இவ்வாறு இல்லறவாழ்க்கையைக்குறித்து பேசியிருக்கிற வண்ணம் நல்லமனைவியுடன்கலந்து இல்லறம் நடத்தினால் எல்லவர்க்கும் இன்பமுண்டா

கும் மதிகுலமன்னனேயென்று வழங்கக்கேட்டு தருமராஜன்தருக் கடைந்து ஐயா வெகுதிரவியம் பெற்ற ஒருவன் வாழ்வதும்; செல் வமில்லாதொருவன் அவனைத்தாழ்வதும்உயர்ந்தவனொருவன்தாழ்ந் தவனொருவன் என்பதும் என்னகாரணத்தாலென்று கேட்க வீஷ் டுமரியம்புகின்றார்.

---

31. செல்வமுடையவர்களை வறுமையுடையவர்கள் தாழ்வதற்கு காரணம்.

மனவுறுதிகொண்ட மாதவத்தருமனே! கேளும் தனமுள்ளவருக்கு மதமிருக்கும் கோபம் பிறக்கும் நமக்கெதிர் ஒருவருமில்லையென்று கர்வப் பேய்பிடிக்கும் கல்வி கேள்வியுடைய பேர்களைக் கண்டால் அவர்களை மதியாமலும் வணங்காமலும் அகந்தை ஆங்காரத்தையடைந்து ஐஸ்வரியம் சாஸ்வதமென்று அக்கியானத்தை மதித்து விக்கியானத்தை விடுத்திருப்பார்கள். அன்றியும் பெண்மயக்கம் பொருண்மயக்கம் மண்மயக்கம் இவைகளைப் பெருமையாகப் பெற்றிருப்பார்கள் சம்பத்தில்லாதவர்களுக்கு இத்தியாதிசங்கடங்களொன்றுமில்லை. அதனால் தரித்திரன். ஜன்மாந்திரத்தில் இத்தியாதி மமதையடைந்து பெரியவர்கள்மனம் பேதிக்கநடந்து பெரியோரையிகழ்ந்து ஈஸ்வரனைமறந்து இந்தப்பிறப்பில் நொந்து வந்து பிறந்து இனிநோதலடையப் போகிறதனவானிடத்தில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். திரவியமுள்ளவன் உயர்ந்தவன். பூர்வ புண்ணியத்தினால் வந்தபொருளைப்போற்றி இன்னம் புண்ணியந் தேடிக்கொள்ள முயன்று எவரையும் நொய்யவுரையாமல் நோதல் புரியாமல் செய்யுங்கருமந் தீங்கறச்செய்து ஜீவராசியில்இரக்கம் நாட்டி ஸ்திரத்திலிருந்து தெய்வமிகழாமற் றொழுது சிந்தையொருமித்து மமதைநீக்கி வாழ்வானாகில் அவன் தேவபோகத்தை யனுபவித்து இன்னொரு ஜன்மத்தில் இறைவனாவான். அப்படிக்கில்லாமல் நடந்தால் அதிக பாவமூட்டை கட்டிக்கொண்டு நால்வருநகைக் கநலிவுற்றிருந்து நரகவாதனையி லழுந்திக்கிடந்து இவன் நன்றாயிருக்கும்போது மனமரிந்து செய்தநன்மையோ மனமறியாமற் செய்த தன்மையோ அந்தப் பலனிருந்து வேறொருயோனியிற் புகவொட்டாமல் ஏழையின்வயிற்றில் மேலாகியமானிட ஆக்கையிற் பிறந்து மேற்கூறிய மாதவப்பேறுபெற்ற மகாராஜனிடத்தில் வறு

மையாய்க் காத்திருக்கவேண்டிவரும். கூடியமட்டும் பாரமார்த்திகமாய் நன்மையைநாடி நடந்தவன் பின்னும் முற்பதவியின் பெருமையிலே செல்வனாய்ப் பிறப்பான். தீரக்கெட்டு ஆணவப்பட்டு அழிபவன் வேறு யோனியிற் பிறந்து வெகுகஷ்டப்படுவான் அதனால்திரவியமில்லாதவன் கர்வமற்றவன். திரவியம்படைத்தவன் கர்வமுற்றவன். எல்லாப் பொல்லாங்கும் பெரும்பழியும் பொருளிருப்பவனைப் பிடிக்குமேயொழிய பொருளில்லாமல் அருளிருப்பவனைபிடிக்கமாட்டாது தருமராஜனேயென்ன, அதைகேட்டஅறன் மைந்தன் ஐயா தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வண்ணமானால் திரவியம் படைத்தவர்கள் எவ்விதத்தில் கடைத்தேறுவார்கள் அதைச்சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டினான். அதற்கு வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார், பொருள் அவாவைபோக்கி, இப்பொருள் யாரிடத்திலும் நிலைத்திருப்பதல்லவென்று அநுபோகத்தினாலும், நல்லஆசிரியர் முன்னிலையினாலும்,சாஸ்திரவழக்கத்தினாலும் ஆசையாகியவேரைக்களைந்து, அண்ணழி ஆண்டழியென்று அலக்ஷியப்படுத்தி அருளாசைவைத்து நன்மார்க்கம் பற்றிநிற்பாராகில் அவர்கள் நல்லகதியைவிதியாய்ப் பெறுவதுமன்றி ஜனனம் நேரிட்டபோதிலும் நாலாவிதத்திலும்பொருள்மிகுந்துகுடிபெறுத்துகுபேரசம்பத்தைப்பெறலாகும்அதற்கொருகதைசொல்லுகிறேன் கேள்

"மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்கீழல்லார் கீழல்லர்,,

---

32. செல்வமுடன் நற்கதியடையும் உபாயம் வருமாறு.

வேதநெறிதப்பாத மங்கனென்னு மறையவன் பணத்தாசைப் பிடித்து எந்த விதத்திலாவது எந்தத் தொழிலினாலாவதுபொருள் சேர்ந்தால் போதுமென்று தன்னுடைய சாதியாசாரந் தப்பி திரவியந்தேடினான். அதை தரும கருமங்களிலும் சற்பாத்திரங்களிலும் செலவழித்து அதற்குத் தகுந்த நல்லபயனை யடையாமல் பிரயோஜன மில்லாமல் பூமியிற்புதைத்து உலோபமிகுத்து பின்னையும் ஆசைப்பிடித்து ஆத்துமக்கியானமற்று அறிவும் பொறையும் நெறியும் முறைமையுங்கெட்டு தான் போகிறகதி தனக்குத் தெரியாமல் நாம் சாஸ்வதமாயிருப்போமென்றும் இந்தத்தனம்நம்மை விட்டுப்போகாது செல்வநிலையாமை இளமைநிலையாமையென்னும்

நீதிசாஸ்திரம் தருமசாஸ்திரங்களைப் பார்க்காமலும் பொருளெந்த வழி வந்ததோ அந்தவழியே போய்விடும் இந்தப் பொருளிருக்கும் போதே அருளைத் தேடிக்கொள்ளுவோமென்று யோசிக்காமலும் கியான சூனியத்தால்; மயங்கி சரீரந் தளர்ந்து நோய்கள் மேலிட்டு சிலேத்துமராஜன் காலிட்டு வெளிப்படுகிற காலத்திற் வெள்ளைக் கொடிபோன்ற கறுத்த மயிர் நரைத்து மறைவு செய்வதுபோல திரைவந்து பேரிகை முழங்குவதுபோல் இருமிக் கனைத்து கட்டுங் கலகலத்து கால்வாங்கி யோடும் நாடிகளோட்டத்தைக் கூடிக் குதிக்க பாரியாள் புத்திரமித்திரரும் பதைபதைத்து விழி மேல் கீழாய் வெருண்டு வழிந்து உடலும் உயிரும் ஒடுங்குங் காலையில் யாத்திரைக்கியானம்வந்துகுதித்து ஐயோ நாமிறந்துபோய்விட்டால் நமக்குப்பின்னாலே நம்மைத்தொடர்ந்து இந்தப்பெண்டுபிள்ளை உற்றார் பெற்றார் சுற்றமும் நாம் தேடிப் புதைத்த பொருளும் நம்முடன் வரப்போகிறதோ ? ஒன்று முதவப்போகிறதில்லையே, நாம்செய்த நல்வினை தீவினை அல்லது பாவ புண்ணியம் இதுதானே நமக்கு வழித் துணையாய் வருவது நமக்குங் காலம் சமீபித்தது. இந்தப் பொருளைப் போற்றி வைத்திருப்பதினால் பிரயோசனமென்ன வென்று போங்காலக் கியானம் பிறந்து புண்ணியர்களாகிய நல்ல சத்கருமங்களில் அனேகமாய் சிலவுசெய்து ஒருகாசும் வையாமல் ஆசையுஞ் செய்யாமல் பரப் பிரமத்தையே பொருளாகக்கொண்டு பிராணனை விட்டான். உடனே சிவகண தரிசனமாகி மோட்சம் லபித்தது ஒ ! வல்லவனேயென்று வீஷ்டுமர் சொல்ல நல்லவன் கேட்டு நன்குடன் இதமகிழ்ந்து எங்கட்கிசைந்த இறையேசரணம் சரணம் சரணம் [இவ்வுலகமானது பஞ்சபூதசகிதமென்றும் பஞ்ச கோசமெய்யென்றும் பகர்கின்றார்களே அந்தப் பஞ்சபூத மெங்கே இருந்தது அதுவந்து இந்தத்தேகத்திற் சம்பந்தப்பட்டவிதமென்ன வென்றுகேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லுகிறார்.

---

33. உடலானது பஞ்சபூதவடிவென்றும், பஞ்சகோச மெய்யென்றும் உணர்ந்த பூதங்கள் இத் தேகத்திற் புகுந்தவிதம் வருமாறு.

கேளும், தருமனந்தனே ! பராபரமாகிய பரமேசுவரன் தராதலம் படைக்கத் தானினைந்தருளிய பராபரத்திற் : பரந்தோன்றி

அப்பரத்திற் சிவந்தோன்றி சிவத்திற்சத்திதோன்றி சத்தியில்நாதந் தோன்றி நாதத்தில் விந்துதோன்றி விந்துவில் சதாசிவந்தோன்றி சதாசிவத்தில் மகேசுரந் தோன்றி மகேசுரத்தில் உருத்திரன் தோன்றி உருத்திரனில்விஷ்ணுதோன்றி விஷ்ணுவில்பிரம்மாதோன்றி பிரம்மாவில் ஆகாயந்தோன்றி ஆகாயத்தில்வாயுதோன்றி வாயுவில் அக்கினிதோன்றி அக்கினியில் அப்புதோன்றி அப்புவில் பிருதிவு தோன்றி, பிருதிவியில் அன்னந்தோன்றி. அன்னத்தின் கண்ணே நரர், மிருகம், பட்சி, தாவரசங்கமாதிகள் யாவற்றும் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த்தோன்றிய நரர் மிருகம் பட்சி தாவரசங்கமாதிகள் அன்னத்திலொடுங்கி அன்னம் பிருதிவிலொடுங்கி பிருதிவுஅப்புவிலொடுங்கி அப்பு தேயுவிலொடுங்கி தேயு வாயுவிலொடுங்கி வாயு ஆகாசத்திலொடுங்கி ஆகாசம் பிரம்மாவிலொடுங்கி பிரம்மா விஷ்ணுவிலொடுங்கி விஷ்ணு உருத்திரனிலொடுங்கி உருத்திரன் மகேசுவரத்திலொடுங்கி மகேசுவரன் சதாசிவத்திலொடுங்கி சதாசிவம் விந்துவிலொடுங்கி விந்து நாதத்திலொடுங்கி நாதஞ் சத்தியிலொடுங்கி சத்தி சிவத்திலொடுங்கி சிவம் பரத்திலொடுங்கி பரம் பராபரமாகிய பரமேசுவரனிடத்தில் ஒடுங்குமென் றறிந்துக்கொள்ளும் இந்தபிருதிவாதி பூதம் ஐந்துவிலிருந்து அன்னமய கோசங்களாகிஅன்னத்தில் இரசந்தோன்றி இரசத்தில் உதிரந்தோன்றி உதிரத்தில் மாம்சந்தோன்றி மாம்சத்தில் மேதைதோன்றி மேதையில் அஸ்தி தோன்றி அஸ்தியில் மச்சை தோன்றி மச்சையில் சுக்கிலந் தோன்றி சுக்கிலத்தில் சுரோணிதந் தோன்றியது:

இப்படித் தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருபுபோலப் பாய்த்து குதித்து பேரிகைபோல் கண்டித்து நடுவெளியில் ஒருசுழி முனையுண்டாகி அம்முனையினடுவே ஒரு துவாரமுண்டாகி அத்துவாரத்தினடுவேயுள்ள இரண்டெழுத்துகளாலே அபிமந்திரத்துப் பிண்டமாகி எழுமளவில், சுக்கிலம் பெருகில் ஆணும் சுரோணிதம் பெருகில் பெண்ணும் இந்த ஐந்து பெரும் பூதங்களினல் சமஸ்தமான பிராணிகள் தோன்றின அகில முதலாகிய பாதாளலோகமேழும் பூலோக முதலாகிய சத்திய லோகம் மேழும் ஆகப் பதினன்கு லோகங்களும் முகமாகவும், எழு சமுத்திரம் வயிறுகவும், பர்வதங்கள் முழுதும் எலும்பாகவும், தோப்புகள்வனங்கள் காடுகளெல்லாம் ரோமமாகவும், வானமும் பூமியும் உடலாகவும், சக்கிரவாளகிரி கையாகவும், சந்திர

சூரியர் கண்களாகவும், வடவாமுகாக்கினி யுகாந்த காலாக்கினி உதராக்கினியாகவும். ஆறு கால்வாய் அருவி முதலாகியதும் இரத்தநாடியாகவும், திசையே காலாகவும் உருக்கொண்டிருக்கின்ற தம்பிரானுகிய ஆண்டவன்கர்த்தா; அவர்தான் அண்டநாதன் பிரம்மாண்டநாதன் இதில் சரங்களாயுள்ளதெல்லாம் பஞ்சபூத சொருபமென்றும் அசரங்களாயுள்ள மலை,மரம்,ஆறு,குகை, கோபுரங்கள், பஞ்சபூதசகிதமல்லவென்றும் சிலர் நினைப்பார்கள், நீயப்படி எண்ணலாகாது, சரங்களைப்போலவே அசரங்களென்றும் அவ்வசரங்களெல்லாம் சலத்தினுதரவால் முளைத்துவளருவதேயல்லது வேறல்ல ஆனதைப்பற்றி அந்த பஞ்சபூதத்தினுலாகிய இத்தேகமுமப்படியே வந்ததென்றுநினைத்து அக்காரியங்களை அதிதீவரத்திலுன்னி யறிந்துக்கொள். அப்படி வந்த விவேகமும் பகுத்தறிவும்படியாயுள்ளமையானதேகமென்றெண்ணி நற்கதிபெறும் பெரியோர்களுடைய ஆசாரமும் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

சூரியஉதயமாக ஐந்துநாழிகைக்கு முன்னெழுந்துகமண்டலத்துநீரால், கரம்,வாய், முகம், ஆசமனியம்பண்ணிக்கொண்டு பரிசுத்த மனதுடன். தனது ஆத்மார்த்தகடவுளின் அடிமலரைத் தியானித்து,செவிமறைய சிரவேஷ்டிகட்டி நிருதிமூலைக்குப்போய் களர் நிலத்திலே மற்றொருநினைப்புகள்வரவொட்டாமல் உன்மத்தனுயிருந்து மலமிரண்டையுங் கழித்து எவர்களுடனேயும் பேசாமல் இருகைநிறையமிருத்திகைசேர்த்து குதத்திற்குப்பதினென்றும்,இடதுகரத்திற்கு ஏழும், வலதுகரத்திற்கு ஐந்தும், காலுக்குப் பத்தும், ஆக முப்பத்து மூன்றுதரம் சௌசமாற்றி அந்தத் தொகையே வாய் கொப்பளித்து, பதினொரு அங்குலம், ஐந்து அங்குலமாக நல்லபூங்கொம்பு அல்லது பாற்கொம்புகளால் பல்விளக்கி அங்கந்நியாசம்,கரந்நியாசம், பண்ணிக்கொண்டு ஈஸ்வரத்தியானஞ்செய்து தடாகத்திலிரங்கி பரிசுத்த கங்கையாகப் பாவனைபண்ணி சங்கல்பித்து, ஸ்நானமாடி நீரைத் துவட்டி மடிவஸ்திரமுடுத்தி சூரியமந்திர சகிதமாய் சூரிய நமஸ்காரம்பண்ணி நித்திய கர்மாநுஷ்டான முடித்து ஆத்மார்த்தக் கடவுளைப்பூசித்து தோத்திர நமஸ்காரந் தொடங்கி ஆசமன்னியங்கொண்டு அசுத்தமானவழியிற் செல்லாமல் நல்லவழியாய் நடந்து, தானிருக்கும் இடம்புகுந்து, பசித்துவந்த பரதேசிகளுண்டோவென்று தேடி பஞ்சகச்சாய அன்னமும் புசிர்ந்து, உபசரித்து கோபத்தை விடுத்து, சத்திபத்தை யடுத்து,

குரோதத்தை தடுத்து, மனதுக்கினமாகிய ஈனவிருத்திகட் கிசையாமல்,பெரியோரையடுத்து இதுசத்து, அசத்து,சடம், என்கின்ற பதார்த்தபேதமுணர்ந்து, எதார்த்தமான தன்னைத்தா னறிந்து, காலந்தெரிந்து உண்டு கழிக்கத்தக்கதைக் கழித்து, அதிக பிரசா பத்தியத்தி லகப்படாமல் நாவைக்காத்து நன்மைபெற் றிருப்பதே ஆச்சாரம். இதற்கு வேண்டிய மந்திரங்களை யெல்லாம், மர்மமாய் மனதிலுணர்ந்து அம்மகா மந்திரங்களை பிரயோகத்தின் வழிபோக்கி பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகம் பண்ணி தான்கடைத்தேறத் தக்கதாக எவனொருவன் நிலையினின்று மந்திரஞ் செபிக்கின்றானோ அவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பேரின்பலோகம் பெறுவான்.

இதிப்படியிருக்க,யோகிகளுடைய தன்மையை யுரைக்கிறேன் கேள், இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி, இவைகள், அட்டாங்கயோகம், இவ்வெட்டினுடைய, ஆசனம், மந்திரம், இயற்கை, இருக்கை பேதாபேதம் இவைகளை நன்று யனுபவித்தறிந்த பெரியோர்களிடத்தில் அனுபவிக்கும் விதமறிந்து, விபூதிதூளிதமணிந்து அக்ஷரரூபமாய் வாயுவை கும்பித்து யோகாப்பியாசமனுஷ்டிப்பார்களென்று விஷ்டுமாச்சாரிசொல்ல தருமராஜன், ஐயா? அந்தவிபூதியின் மகிமை உலகத்தாருக்கும் எளிதில்தெரிய, அந்த மகத்துவத்தை எனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணிவைக்கவேண்டுமென்று கேட்க அதற்கு நான் சூதமுநிவரால்கேட்ட விபூதி மான்மியத்தைசொல்லுகிறேன் கேளுங்களென் றுரைக்கின்றார்.

---

34. விபூதியின் மகிமை.

கேளும், தருமனந்தன! விபூதி தரிப்பதனல் முத்தியடைந்தவர்களெவர்களோ அவர்களுடைய சரித்திரம் கேட்க மிகு ஆவலுடையவர்களா யிருக்கிறோமென்று, நைமிசாரண்ணிய முநிவர்கள், சூதமுனிவரைக்கேட்கஅவர்புகழ்ந்து சொல்லத்தொடங்குகின்றார்:

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யமுனிவர்களே! கைலாசபதியின்பரிசுத்தமான நிறமுள்ளபெருமைதங்கிய விபூதியும் உருத்திராக்ஷமணி மகிமையும் அம் மணியின் திருமுகத்தின் பலன்களையும் முற்றும் அவைகளின்பெருமையைச்சொல்லஅளவுகடந்திருந்தாலும் கூடிய

மாத்திரம் நானறிந்த அவ்வளவும் உங்களுக்கு அறிவிக்குறேன் கேட்பீராக.

விபூதிக்கு பெருமை நீறு, பஸ்பம், பசிதம், சாரம், இரக்ஷை யெனப் பெயர்பெறும், பூதியென்பது, ஐசுவரியம் யென்று அருத்தம். அதனைத் தரித்தவர்களுக்கு அழிவில்லாத ஐசுவரியத்தைக் கொடுப்பதால் பூதியெனப் பெயர்பெற்றது. ஐசுவரியமென்பது முத்திபேற்றினையாம்.

விபூதியானது மிருகங்களுட்சிறந்த பசுவின் சாணத்தையே கொண்டு ஆகுங்காரணத்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள், முன்னைப்பழம்பொருளாகிய, பரமசிவக்கடவுள், பிரம்மதேவர் விஷ்ணு உருத்திரனுர் அனந்தேசுரர் சதாசிவப்பரமார்த்தர் என்னும், பஞ்சமூர்த்திகளானும் முறையே சங்கரிக்கப்படுகின்ற, நிவிர்த்திகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளுக்கு முட்பட்ட தத்துவபுவனங்களின் சங்காரங்களாகிய, பிரம்மாண்டபிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயம், பிரதமமகாப்பிரளயம் என்கிற ஐவகை சங்காரத்துள் மாயாப்புவனமுடிவுவரைக்குஞ் சங்கரிக்கப்படுகின்ற அக்காலத்திலே அனுசாதாக்கிய யிறுதியாகவுள்ள தேவர்களது உடலங்களெல்லாம் தாம் தமது நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றும் ஒரு தீப்பொறியினுற்தகித்து, சாம்பராக்கி அவற்றைத்தமது திருமேனியிற் பூசித் தாண்டவ மாடினபடியால் ஆண்டவனுக்கு சுடலையாடியென்றும் திருநாமம்வந்தது. அந்ததேவர்கள் யாவரும் பசுவின் ஒவ்வோர் உருப்புகளிலும் வசிக்கப்பெற்ற அருட்பெருமையால் அப்பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினுல் தகித்து அதனுல் நீர்த்து பொடித்த நீற்றை அதற்கு அறிகுறியாக ஆன்மாக்களும் பூசும்படியாக விதித்தருளினர். அன்றியும் மும்மலங்களால் கட்டுப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும், பசுவென்னும் பெயரிருத்தல்போல, ஆசையாற் கட்டுப்படும் பசுவென்னும்பெயரைக்கொண்டிருக்கும் உண்மையினுலும் தேவர்கள் வசிக்கும் பசுக்களின் மலம் நீராகப் படுத்தல்போல, ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களின் மலங்களும், சிவஞ்ஞான அக்கினியாற்றகிக்கப்படும் என்னும் காரணத்தினுலுமாம்.

பசுக்களின் ஒவ்வொரு உறுப்புகளின்மீதும் பிரம்ம விஷ்ணு உருத்திரன் முதலான தேவர்களும், ரிஷீஸ்வரர்களும், புண்ணிய தீர்த்தத்தின் தேவதைகளும் வசித்திருப்பதால் அப்புண்ணிய

பெருமைவாய்ந்த பசுவின் சாணமேயாதரித்து விபூதியுண்டாக் கதற்காக, விதிக்கப்பட்டது. இதனாலே உச்சிட்டமுதலான அசுத் தமானவிடங்களெல்லாம் இப்பசுஞ்சாணத்தால் சுத்தமாகின்றது அதுபோல அக்கினிசொருபராகிய சிவபெருமானுடைய அக்கி னியால் தகித்த திருவெண்ணீற்றை ஆன்மகோடிகள் தரிப்பதனால் ஆணவமலத்தைப்போக்கி அவர்களை பரிசுத்தராக்கி சிவபெரு மான் அவர்களுக்கு சிவசாம்பிராச்சியத்தைக் கொடுக்கின்றார்.

அதற்கு திருஷ்டாந்திரம் ஒரு சரித்திரம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்.

பரமசிவத்தின் திருநீற்றின்பெருமையை தேவர்களாலும் நிச் சயித்து அறியக்கூடாத தன்மை யுடையதென்றால், வெவ்வேறு தேகமெடுத்து உழலுகின்ற மனிதர்களோ அறியத் தக்கவர்கள். ஆயினும், ஒருவாறு அப்பெருமையை சொல்லத் துணிகின்றேன்.

நற்குண நற்செய்கை யுடையவராய் சதா விபூதிதாரணராய் சிவ சின்னங்களைத் தாங்கி காலமுழுவதும் கடவுளை தியானித்திரா நின்ற வேதமுதலான சாஸ்திரங்களுணர்ந்து பரிசுத்தராயிராநின்ற வாமதேவனென்னும ஒரு முனிவரிருந்தார், அவர் இவ்வுலகத்தி லிருப்பவர்களுக்கு இனிய அருள்பொழியும் பெரியோராக்கும். அவரோ சாந்தகுணமே மேற்கொண்டு தேசமெங்குந்திரிந்து அன் பர்களாயுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள்பொழியும் எண்ணமுடை யவராய் போகும் பாதையில் ஓர்வனத்தை யடைந்தவளவில், வேல் போன்ற பற்களும், அகன்ற வாயும் கடலின் அலைபோன்ற புருவ மும், பனமரம்போல் நீண்டகரங்களும், கால்களும், அக்கினிமய மாய் சுழன்று பருத்த கண்களும், செம்மயிரினை யுடையவனும், மேகத்தின் இடிபோல ஒலிக்கின்ற குரலோசை யுடையவனுமாய், வேறொரு ரிஷியின்சாபத்தால் நேரிட்ட இக்கொடுமையான வஞ் சனையுடைய ஒருராக்ஷதன் அந்தவனத்தில்வந்த தவமகிமையுடைய வாமதேவனைக்கொன்றுதின்னமனதிற் கோபக்குறியோடும் மெது வாகவந்து,வாமதேவமுனிவனைப்பார்த்து நீபோகாமல் நில்லும்நில் லுமென்று கோபத்துடன் உறுதிச் சொல்லி இரண்டு நீண்ட கைக ளால் பிடித்துக்கொண்டு அவரைக்கொன்று தின்ன பனைபோன்ற நீண்ட கைகளால் தழுவியிருக்கவும் பரிசுத்தராகிய அம்முனிவ ருடைய திருத்தோள்களிற் பூசியிருக்கும், விபூதியானது அவ்வரக் கன் சரீரத்திற் பட்டதனாலும் அம்முனிவனது திருமேனியை

ஸ்பரிசித்ததனுலும் அந்த இராக்ஷதனுடைய அகோரரூபமும், பாவமும் தொலையவே, மன்மதன்போல் பிரகாசியாநின்ற செளந்தரியமுள்ள தன்பழைய சரீரத்துடன் நின்ருன் அந்த ராக்ஷத வருவம்மறைந்துநிற்கவே அவனுக்கு தாகமும், பசியும், மாராமலிருந்த தீய குணமும் தொலைந்து, பூர்வஜன்மத்தின் இயற்கையானசெயல்களையறிந்து மனதாற்றியானித்து, வாமதேவ முனிவனை வணங்கி ஓ மகா தபசியாகிய முனி சிரேஷ்டரே! என்னுடைய சரித்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீரென்று பிரார்த்தித்தான்

சுவாமி நான் எப்போதும் மாராமலிருக்கும்பசியினுல் இக்காட்டில்வருந்தினேன் அப்படியிருந்த நான்தவத்தின்பெருமையுடைய உமது திருமேனியை ஸ்பரிசித்த அதிர்ஷ்டம் அடியேன் பெற்றதனுல் எனக்கிருந்த இராக்ஷத உருவமும் அடக்கக்கூடாத பசியும், கொலைத்தொழிலும் நீங்கிச் சொல்லத் தகாத நல்லுருவத்தையுமடைந்தேன். ஒரு க்ஷணப்பொழுது உம்முடைய திருக்கண்களால் என்னைப் பார்க்கும்படி பாக்கியம்பெற்ற அடியேன் இயல்பாகவே, பற்றற்றகுணத்தையுடைய பரமசிவத்தின் கிருபை பெறவும், இவ்வுலகத்தில் உழலுகின்ற பிறவிப்பிணி நீங்கவும் என்னை ரக்ஷிப்பது தேவரீர் கடமையேயென்று சொன்னுன்.

பழையபடி நல்லுருவம்பெற்ற அந்தராக்ஷதன் இப்படிசொன்னதைக் கேட்ட வாமதேவமுனிவர் ஆச்சரியத்துடன் சந்தோஷமும் கிருபையும் பொருந்தி அந்த ராக்ஷதனைப்பார்த்து, காட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற கொடியசெய்கையையுடைய அரக்கனே! இங்ஙனம் பேசுகின்ற நீ யாவன் நீ வுருமாறி இவ்வனத்தில் வந்த காரணம் என்னை? நீபாவத்தினுல்வரத்தக்க தீயதாகிய இராக்ஷதரூபம் எடுக்கும்படி என்னபிழை செய்தனையென்று கேட்டருள; அந்த வார்த்தையை அவ்வரக்கன்கேட்டவுடன் மனமகிழ்ந்து வணங்கி, என்னையனே! உம்முடைய கிருபையை பெற்றதனுல் இருபத்தைந்து பிறப்புமறிந்தேன், நான் வந்த வரலாற்றையும் சொல்லுகிறேன் கிருபைசெய்துகேட்பீராக, எனக்கு முன்னுலே சம்பவித்ததையும், வனத்தில் வந்த கதையும் ஒழிவில்லாமற் சொல்வானுயினுன்.

என்னையனே! இந்த ஜன்மத்துக்குமுன் இருபத்தைந்தாம்பிறவிபில் இவ்வுலகம்புகழும்படி துச்சயனென்னும் இராஜனுய்பிறந்து கொடுமையான பாவங்களைச்செய்யும்மிலேச்சர்களுக்கு இறைவனுகி இழித்தொழில்களைச் செய்துக்கொண்டிருந்து உலகுக்கெல்லாம்

வருத்தமுண்டாகும்படி கொடுங்கோல் செலுத்தினதுமன்றி மயில் போன்றசாயலும், கோவைக்கனிபோன்ற வாயையுடைய அநேக பிரம்ம, க்ஷத்திர, வைசிய, சூத்திரகுலத்தில் அநேகம் பெண்களை கலியாணஞ்செய்து ஒருநாள் அவர்களைப்புணர்ந்து அதன் பின்பு அவர்களை பலமான சிறையினிடத்தில் காவற்படுத்தி அப்படியே அநேக மாதர்களைவிவாகஞ்செய்துகொண்ட தினந்தவிர மறுபடியும் ஒருநாளேனும் அம்மாதர்களை பாராமல் துன்பத்திலாழ்ந்தச் செய்தேன் இப்படி கோடிமாதரைப்புணர்ந்தும் எனக்குண்டாகிய ஆசையொழிந்தேதில்லை. நான்என்னேரமும் காமவிகாரமே மேற்கொண்டு ஈனத்தொழில்தனிலே பொருந்தினவனாய் அரசாக்ஷியிலிருந்து சிறுதும்விசாரித்தறியேன். வெற்றிபொருந்திய குதிரை ஏறி செலுத்தும் புத்திரர்களும். இகழத்தக்க நோய்கள்படர்ந்து அதனால் படாதபாடும்பட்டு இறந்துவிட்டேன். இவ்விதமாக இருந்து இறந்தபின்பு காலதூதர்கள் பாசத்தினலிருக்கிக்கட்டி இருப்புத் தூண்டின்முள்ளை என்னுடைய கோசத்தினேராக;அறைந்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் இயமன் முன்னேகாட்ட அந்த இயமதருமன் ஏவலாளிகளைப்பார்த்து இந்தப்பாவி அழகிய வஸ்திரமணிந்த தன் மனைவியரைப் புணராமல் சிறையில் வைத்த துரோகியும், பொய்யொழுக்கமுள்ளவனுகிய, இவனை இந்திரியக்குழம்புநிறைந்த (கும்பிபாகமென்னும்) நரகில்விடுங்களென்று உத்திரவு செய்தனிப்பினன். அத்தூதுவர்கள் சமுத்திரத்தைப்போல் பெரியதாகிய நரகத்தில் விரைவாகக் கொண்டுபோய் சேர்க்க, நாறுகின்ற இந்திரிய நீரக்குழம்பில் முழுகியும், நீந்தியும், குடம்போன்ற வயிறும் விலாப்புறமும் நிறையும்படிகுடித்தும் இவ்வாறு முப்பதுனுயிரம் வருஷம் அதிலிருந்து துன்பமுற்றேன். இன்நரகத்தைவிட்டு நீங்கி நூறுவருஷம் பேயுருவங்கொண்டு கானகத்தில் காலங்கழித்தேன் அதன்பின்பு கொலைத்தொழிலையுடைய புலியாகபிறந்தேன். அதன் பின்புபாம்பாகவும், செந்நுயாகவும், பன்றியாகவும், நாயாகவும், முயலாகவும், மானுகவும், குரங்காகவும், பருந்தாகவும், கிரியாகவும்,காகமாகவும், யானையாகவும், ஆமையாகவும்,பெருச்சாளியாகவும், இப்படிக்கெல்லாம்பிறந்து, இருபத்தைந்தாம் பிறப்பில் இவ்வனத்தில் இராக்ஷதனுகவந்து, இக்காட்டில்பலபக்ஷிகளையும், மிருகங்களையும், பலமனிதர்களையும்கண்டு பிடித்துக்கொன்று மாமிசங்களைத்தின்றும் வருத்தத்தைத்தருகின்ற பசியடங்காமல் துன்பங்கொண்டிருந்தேன் இப்படியிருக்கையில் அமிர்தமழைபொழி

யும் மேகம்போற் கிருபைபொழியும் உம்மைக்கண்டேன் அத்தரு ணமே முன்னிருந்ததுயரத்தையும் விண்டேனானேன்.

அடியேன் இப்பொழுது தேவரீரைத்தரிசித்து தேவனானேன் இப்படியாவதற்கு என்னபுண்ணியம் செய்தேனென்று சொல்ல வேண்டும் ஐயனேயென்று அரக்கன்கேட்க. தவமுனிசொல்லு கின்றார்.

முட்கள்தைக்கும் இந்தக்கானகத்தில் ஓடிவந்து என்னை உன் கைகளாற்கட்டி பிடித்தபோது, என்சரீரத்தில்அழகுள்ளதாயிருந்த திருநீரானது உன்மேற்பட்டது அதனால் உன்பாவம் நீங்கி முற் பிறப்பின் தன்மைகளும் தெரியப்பெற்றாய். அன்றியும் திவ்விய சரீரத்தையுடைய தேவனாய்நின்றனை, மூங்கிலையொத்த தோள்களை யுடைய பார்வதிசமேதராகிய பரமசிவத்தின் திருநீற்றின் பெரு மையைமுழுவதும், பரிசுத்தனாகிய பிரம்மதேவனும், மாயவனும் நிச்சயித்து அறியக்கூடாத தன்மையுடையதென்றால் வெவ்வேறு தேகமெடுத்து உழலுகின்ற மனிதர்களோ அறியத்தக்கவர்கள்; ஆகையால் ராக்ஷத அண்ணலே திருநீற்றின்பெருமையைச் சொல் லுதற்கெளிதானதல்ல உலகில் பொல்லாத துன்பத்தை யடை கின்ற பாவிகளேயானாலும், விபூதியைத் தொட்டமாத்திரத்தில் புனிதர்களாய் பொன்னுலகமடைவார்கள் அந்த விபூதியைநானும் சிவனடியார்களும் தரித்துக்கொள்வதுபோல் இந்த சரீரமுழுவ தும் பால்நிறம்போல் விளங்கும்படி தரித்துக்கொண்டிருக்கிறே னென்று, வாமதேவமுனிவர் சொல்லி யருளினார்.

தேவவுருவங்கொண்ட இராக்ஷதனானவன் மனமகிழ்ந்து வாம தேவமுனிவரை துதித்து தோத்திரஞ்செய்து, நாயேன் முற்பிறப் பில் அரசனாயிருந்தபோது வேதமோதிய ஒரு பிராமணனிடத்தில் என்விளைநிலத்தை நீர்வார்த்து தானம் வாங்கிக்கொள்ளென்று தத் தஞ்செய்துகொடுத்த அந்தப்புண்ணியம்' ஒன்றால் இருபத்தைந் தாம்பிறவியில் ஒரு சிவயோகியை தரிசிப்பாய் அப்பொழுது உன் பாவம் நீங்கிவிடுவாயென்று, எமதருமராஜனும் அன்னாளிற்சொல் லியிருக்கின்றார் அத்தன்மையாகவே இப்போது விளைந்த நன்மை யால் அடியேன் தேவரீரை தரிசித்து என்மேற்பட்ட விபூதியின் பெருமையின் மகிமையால் என்னைப் பற்றிய பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று பரிசுத்தமான தேவ ரூபத்துடன் நல்ல நிலமையுள்ள உணர்ச்சியும்பெற்றேனென்றுபணிந்தபோது,வாமதேவரிஷியான

வர் இந்த அற்புதமான விபூதியானது ஆராயுங்கால், கற்பம், அநு கற்பம், உபகற்பம், யென்று சொல்லப்படும். அப்பேர்ப்பட்ட மேலான விபூதியை சிரம், நெற்றி, மார்பு, உந்தி, முழந்தாள், புஜங்கள், முழங்கைகள், கணுக்கால்கள், முதுகு, பக்கங்கள், கழுத்து, காது முதலான இடங்களில் தரிப்பவர்கள்செய்த பாவங்களெல்லா மகன்று சிவலோகத்தை யுற்றுநீங்காது வாழ்ந்திருப்பார்களென்று வாமதேவமுனிவர்சொல்ல நல்லுருவங்கொண்ட இராக்ஷதன் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, ஆசீர் வசனம்பெற்று மறுபடியும் இராஜ்ஜிய பரிபாலனஞ்செய்துமுத்தியடைந்தானென்று, சூதமுனிவர்சொல்ல, நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் பணிந்து உருத்திராக்ஷ மகிமையும் அதனது திருமுகத்தின் பெருமையும் அருள்புரிய வேண்டுமென்று வணங்கிக்கேட்க அதற்கு சூதமுனிவர் உருத்திராக்ஷத்தின் பெருமையை ஒருவாறு கூறுவேனென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

பரதார கமனம்பண்ணிய பாவியான ஒருபிராமணன் துர்மரணமடைந்து நரகத்தில்மூழ்கி உடனே தன்பிரேத உடலில் விபூதி பட்டதனால், சுவர்க்க லோகத்தை யடைந்தனன் இது பிரமோத்திரகாண்டத்திலும் காண்க.

திருஞானசம்பந்த சுவாமியானவர் கூன்பாண்டியனது வெப்பு நோயைத் திருநீற்றால் தீர்த்தருளினர்.

முழுநீறுபூசிய முநிவர்கள் எண்ணிறந்தோர்கள் சிவசாயுச்சிய முத்தியை யடைந்தனர் இதல்லாமல். பெரியபுராணம் அகஸ்தியர் வைத்திய சாஸ்திரம் பக்தவிலாச முதலிய உண்மை நூல்கள் முழங்குகின்றன. ஆதலால் நாமெல்லோரும் சதாகாலம் விபூதி யணிதலே பெரும் பாக்கிய மாகும்.

---

35. உருத்திராக்ஷ மகிமையுரைத்தல்.

கேளும் தருமனந்தனு! திரிநேத்திரமுள்ள பரமசிவன் அருள் பெற்ற அடியார்கள் விரும்பி அணிந்துகொள்ளும் உருத்திராக்ஷ மகிமையை விவரித்துரைக்கவேண்டுமென்று தவமேன்மையுடைய நைமிசாரண்யமுனிவர்கள் சூத முனிவரைக்கேட்க அவர்சொன்ன

உருத்திராக்ஷ மகிமையை நான் உனக்கு சொல்லுகிறேன்கேள். திரிநேத்திரங்களையுடைய பரமசிவனுக்கு அடிமைத்திறம் பூண்டவர்கள் தரிக்கும் உருத்திராக்ஷத்தின் பெருமை அற்புதமானதென்று சூதமுனிவர் கூட்டமாக இருக்கும் நைமிசாரண்ய முனிவர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! எத்தன்மையுடையவர்களானாலும் இழிவான தொழில் செய்யுந் தன்மை யுடையவர்களேயானாலும் பார்வதிநேயனைத் துதிசெய்யும் சித்தமில்லாதவர்களே யானாலும் பரமசிவனுடைய சிறப்புள்ள உருத்திராக்ஷம் தரிப்பார்களானால், அவர்கள் சீவன் முத்தர்க ளென்று வேதங்களெல்லாஞ் சொல்லும் நமது கடவுளுடைய திருநேத்திரங்களி னின்றும் உதித்துண்டாகிய தேவர்களாற் புகழப்பட்ட உருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக்கொள்ளும் விவேகமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகில் நேரிடும் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நீங்கிச் சிவலோகத்திற் பரமசிவனை யொத்துச் சேர்வார்கள், பல பல நதிகளிற்சென்று முழுகுவதினு லென்னபலன் அசுவமேத முதலாகிய யாகங்கள் செய்வதனு லென்னபலன், சதகோடி மகாமந்திரங்களைச் செபித்ததனுலென்னபலன் தவமென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருப்பதனு லென்னபலன். உருத்திராக்ஷமென்னும் அரியமணியானது நதிகளில் முழுகுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட இவைகளெல்லாம் கொடுக்கும்பலன் யாதோ ? அதனிலும் எண்மடங்கு அதிகபலன் கொடுக்கத்தக்கது என்று புராதன முனிவர்களாகிய ஞானவான்கள் தரித்துக்கொள்வார்கள் ஆதலால் அந்தமணியிலுஞ் சிறந்தபொருள் வேறென்றுண்டோ ? இல்லை. அத்தன்மையுள்ள உருத்திராக்ஷமணிகளை ஆயிரம்அணிந்து கொள்வார்களானல் அவர்களை விஷ்ணு, பிரமன், தேவேந்திரன், தேவர்கள் முதலானவர்கள் தாவிச்செல்லும் இரிஷபவாகன ரூடராகிய பரமசிவனென்று கருதி வணங்குவார்களென்றால் அம்மணியைத் தரிப்பவர் மானிடப்பிறப்பில் மேன்மையானவர்கள். அவ்வுருத்திராக்ஷமணியைச் சிரசிலும் செவிகளிலும் கழுத்திலும் பரந்தமார்பிலும் தோள்களிலும் கைகளிலும் தரிக்கவேண்டிய தொகையின்படி வகுத்து,நன்மை தங்கிய அங்குஷ்டவிரலிலு மணியவேண்டிய கிரமத்தை யறிந்து, தரித்துக்கொள்ளுகின்றவர்களும் மாணிக்கமுதலாகிய ரத்திநங்களுடன் சேர்த்துத் தங்கத்தகட்டினுற்செய்யப்பட்ட ஆபரணம்போல உருத்திராக்ஷமணியை இவ்வுலகத்திற்

றரித்துக் கொள்ளுகின்றவர்களுமாகிய இவர்களுடைய திருவடித் தாமரைகளைத் தொழுகின்றவர்கள் ஜன்மசாகரத்தில்அழுந்தார்கள் பரமசிவனிடத்தில் அன்பில்லாதவர்களும் உருத்திராக்ஷமும் விபூதியுந் தங்கள் சரீரத்திற் றரித்துக்கொள்ளாதவர்கள், மோக்ஷமடைவதற்குரிய பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிப்பவர்களைப் பரியாசஞ்செய்பவர்களும் அவற்றின் மகிமையை அறியாத தன்மையுள்ளவர்களும் இந்தப்பெரிய உலகத்திற் கழுதையாகவும் நாயாகவும் பிறந்திறந்து கர்மசேஷத்தில் காலம் கழிப்பார்கள்.

சந்திரனைத் திருமுடியி லணிந்தருளும் சிவபெருமானது மணியாகிய உருத்திராக்ஷ மாலிகையினுற் ஜபிக்கத்தக்க மந்திரம் தருகின்ற பலனை இவ்வளவென மதித்துப் புத்தியினுற் றெளிந்து அறிகின்றவர்கள் யாவர்; நீரில் முழுகுமவர்களுக்கு உருத்திராக்ஷ பரிசத்தோடு தம்மேல் விழுகின்ற நீர் சிவகங்கைத் தீர்த்தமாம். ஒருமுகமுதலாகப் பதின்மூன்று முகமீறாகவுள்ள அம்மணிகளில் ஒரு மணியினைக் கருதியபுண்ணியர்கள் முறைமையுடன் பூசைசெய்தால் அப்பூசை தெளிவாகிய நல்வினையுடைய பிறை மதியணிந்த பரமசிவன் பூசையாகவே சிறக்கும்.

இத்தன்மையுள்ள உருத்திராக்ஷத்தின் பெருமைகளை யெல்லாம் எடுத்து விவரமாகச் சொல்லின் பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் அமையாதென்றுல். மற்றயாவர் அதன் பெருமையைச்சொல்லத் தக்கவர்களோ: ஆயினும் இந்த உருத்திராக்ஷத்தினுல் ஆதியில் நடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்க ளென்றூர்.

மாமரத்தி லிருக்குங் குயில்கள் சோர்வடைந்து ஒளிக்கவும், மயிலின் கூட்டங்கள் சந்தோஷிக்கவும், உஷ்ணக்குறைகள் நீங்கவும், மேகங்கள் அனுதினமும் பொழிந்து நிறைந்த சீர்தங்கிய காஸ்மீரதேசத்துக்கு அரசனும் மிகுந்த சேனையையுடையவனுமாகிய பத்திரசேனனென்னும் வெற்றியுள்ள அரசன் பெற்றருளிய இளவரசாகிய குற்றம் நீங்கிய தருமனென்னும் புத்திரனும், கற்றுணர்ந்து பெருமைதங்கிய மந்திரிபெற்ற புத்திரனுகிய தாருகனென்னும் பெயரையுடைய வீரனும், வேதசாஸ்திர முதலாகிய கல்விகள் முழுவதும் ஓதி யுணர்ந்தார்கள். இந்தப் புத்திரர்கள் உருவத்தி லிரண்டு பேராகக் காணப்பட்டாலும் இராஜநீதியும் தனுர்வேத விநோதப் பயிற்சியும் ஒப்பில்லாத உருவமும் ஆயுளும் இள

மையும் அழகும், தருமமும் கிருபையும், தயவும் மாட்சிமையும் ஆகிய இவைகளில் வேற்றுமை இல்லையென்னும்படி வளர்ந்தார்கள். அத்தன்மையுள்ள புத்திரர்களிருவரும், விலையளவு அறியப்படாததும், பிரகாசிப்பது மாகிய நல்ல இரத்நாபரணங்களும் வாசனை தங்கிய சந்தனமும் சௌந்தரியமுள்ள தங்கள் சரீரத்திற்றரித்துக் கொள்ளாதவர்களாய் விபூதியும் நிலைபெற்ற உருத்திராக்ஷமுமே சரீரமுழுவதும் அணிந்து கொண்டார்கள். அவ்வரசனும் மந்திரியும் அருமையாகப் பெற்ற தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களைத் தனித்தனியாக அழைத்து இனிதான வசனங்கள் சொல்லி வாசனையுள்ள நல்ல கூட்டுவர்க்கஞ் சேர்த்த சந்தனமும் ஆபரணங்களுங் கொடுக்கவும், நிகரற்றவர்களாகிய அந்தப்புத்திரர்கள் அவைகளில் விருப்பம்வையாமல் மறுத்து விட்டார்கள். அந்தப்புத்திரர்கள் இவ்வாறு நடந்துவருநாளில் ஒரு நாள் உலகமெங்கும் புகழ்பெற்ற பராசரரென்று சொல்லும் பெயருள்ள தவசீலராகிய முனிவர் வரவும் அந்தஇராசன், எதிர்கொண்டு சென்று பணிந்து அவர் மனதுக்குச் சந்தோஷ முண்டாகும்படித் தகுதியுள்ள பூசைசெய்து அந்தப் பராசரமுனிவர் மனமகிழ்ந்து ஆசீர்வசனஞ்சொல்ல, அரசன் அந்தமுனிவரைப் பொன்மயமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, பணிந்து, என்புத்திரனும் மந்திரி குமாரனும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியாத சிநேகமுள்ளவர்களாய், நவரத்தினம் பதித்த ஆபரணங்கள் முதலான பல ஆபரணங்களை இகழ்ந்து அந்த ஆபரணங்களைக் கையினுற் றெடாதவர்களாயும், கண்களாற் பாராதவர்களாயும், நீக்கிவிட்டுப் புனிதமாகிய விபூதியும் உருத்திராக்ஷங்களுமே சரீரத்தில் பிரகாசிக்கும்படித் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் அதன்காரண மின்னதென்று அடியேன் அறிந்திலேன்; ஐயனே! எனக்குஅதைச் சொல்லுமென்று பணிவுடன்கேட்க அந்த வார்த்தையைப் பராசரமுனிவர்கேட்டுதன்னைஎதிர்த்துவரும் பகைவருடைய போரைக்கடக்கும் வேலாயுதத்தையுடைய ராஜசிங்கமே! பூர்வம் இவர்களுக்குப் பொருந்திய பிறப்பில் பழகிய தொடர்ச்சியைக் கொண்டு இப்போது வந்த பிறப்பிலும் அந்தப்பழக்கத்தை விடாமலிருக்கின்றார்கள்; அதற்கொருகாரணமுண்டு; அந்தக்காரணக் கிரமத்தைக் கேளென்று சொல்லுவாராயினர்.

மாளிகையினுச்சியிலும், மேகந்தவழ்கின்ற வீடுகளிலும், நாடகச்சாலைகளிலும் கட்டியிராநின்ற பொற்கொடிக் கூட்டத்தின்மே

லே அசைகின்ற தோற்றமானது ஆகாயத்திற் செல்லுகின்ற சந்திர னுடைய களங்கத்தைத் துடைப்பதுபோல்பிரகாசிக்கவும், வளமை பெற்ற கெடுதலில்லாத சிறப்பினையுடைய பெரும்பதியான வளப் பம் பொருந்திய நந்திக்கிராமமென்றொரு நகரமுண்டு. அந்தப் பெரியநகரத்தில் மானங்தை யென்னும் பெயரினையும் பவளம் போலும் அதரத்தினையுமுடைய ஒரு கணிகையானவள் சித்திரக் காரர் தீட்டிய திவ்வியமான பதுமை உயிர்பெற்றிருப்பதுபோலும் அழகிற் சிறந்திருந்தனள். அவளை யாவரும் விரும்பத்தக்க பொன் மயமான வடிவுடையவள்; அவள் வீட்டினைத்தாவிச் செல்லுங் குதிரைப்படை முதலாகிய படைகளையுடைய இராசகுமாரர்களும் மந்திராலோசனைக்குரிய சாஸ்திரங்கள் கற்றுணர்ந்த மந்திரிகளு டைய புத்திரர்களும் மிகுந்த திரவியங்கள் கொடுக்கத்தக்க வைசிய புத்திரர்களுங் கூட்டமாகச் சேர்ந்திருப்பார்கள். மிகுதியாகிய திர வியமுள்ள வளப்பத்தினாலும் பெண்தன்மையினாலும் பூலோகத்தி லெல்லாரும் பார்க்கும்படி வந்திருக்குந் திருமகளே இவளென்று சொல்லத்தக்க சௌந்தரியமுள்ள அந்தக் கணிகை மாதிடத்தில் ஒரு இராத்திரி வருகின்றவர்கள் கொடுக்கும் உரையாணிவைத்து மாற்றுப்பார்க்க வேண்டுவதல்லாத உயர்ந்தபொன்தொகை ஆயி ரங் கழஞ்சியென்று சொல்லுவார்கள்.

அத்தன்மையுடையவள் நாள்தோறும் வாசனைதங்கிய மலர்க ளால் ஆகமவிதிப்படி அருச்சித்து மன்மதனைவென்ற நெற்றிக்கண் ணையுடைய பரமசிவனை ஆராதனைசெய்யும் திருவேடமுடைய அன் பர்களைக் கண்டு சிவமென உள்ளமுருகி வந்தனை செய்வாள். இதுவுமன்றி குற்றம் நீங்கிய தரித்திரர்களாகிய யாசகர் வந்தால் அவர்களுக்குத் திரவியங்கொடுப்பாள். மெய்யறிவினிலுயர்ந்த அந் தக்கணிகையானவள் நடனஞ்செய்யும் நாடகசாலையில் புள்ளிகள் பொருந்திய சேவலும், வானரக்குட்டியும் பொருந்தக் கற்றூணிற் கட்டி உருத்திராக்ஷமணிகள் தொடுத்த மாலையை அவ்விரண்டுக் கும் அழகுபெறத் தரித்து வானரக்குட்டியுடன் பழகிய கோழி நடப்பதை வாசனைதங்கிய அரிய அளகபாரத்தையுடைய, தோழிக ளுடன் பார்த்து முகம் வேர்க்கும்படி நகைசெய்து விளையாடி, இனிதாக அமர்ந்து நாள்தோறும் அவைகளிடத்தில் தயையுடனி ருப்பாள். இவ்வாறு அன்புடனிருந்த அவள்வீட்டினில் பிரகாசியா நின்ற சடாமகுடத்தையுடைய முனிவர் வேடத்தை குறைவரப்

பொருந்திப் பொன்னிலுஞ் சிறந்த விபூதியும் உருத்திராக்ஷமுந் தரித்துக்கொண்டு இரத்தின கடகம்பொருந்திய கரத்தையுடைய சுத்தசைவ வைசியத்தலைவனாகிய ஒரு வணிகன் வந்தான். அவ்வணிககுலதிலகனைக் கண்டெழுந்து இளந்திங்களை அணிந்த சாம்பசிவ மூர்த்தியினுடைய அடியவரிவரென்று முறைமையுடன் பணிந்து, என்னிறைவனே! இவ்வுலகத்தையெல்லாம் விலையாக மதிக்கும்படி பொன்தகடிட்டு மணிகள்பதித்து அணிந்துகொண்டிருக்கும் இரத்தின கடகத்தின் விலையாதோ, எனக்குத் தெரியச்சொல்லுமென்றாள். சந்திரனைப்போல விளங்குகின்ற ஒப்பற்ற குடையின்கீழ் வருகின்ற மன்னவர் முன் கையில் அணிந்திருக்கும் இரத்தின கடகங்களெல்லாம் இந்த வயிரமணி கடகத்தை ஒப்பாகாதென்று, மயிலிறகின் குருத்துப்போன்ற தந்த பந்தியை யுடையாளுக்கு வாங்கிக்கொள்ளும் விருப்பமுண்டாகும்படிச் சொல்ல, அப்பெண் பதில்கூறியதும், அவள் மனதில் எண்ணிய குறிப்பும் வந்த வைசியன் அறிந்துகொண்டு நகைசெய்து, பெண்ணே! சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் இந்தரத்தினகடகம் இன்ன விலையென்று சொல்லுகிறேன். நீ அதற்குப் பொருள் கொடுக்கத் துணியமாட்டுவையோ?வென்று வைசியன் சொல்ல மானந்தை என்னும் கணிகைசொல்லுகிறாள், மலைபோன்ற புஜங்களையுடைய வணிகேசனே! ஸ்தனங்களை விலக்குவிற்கும் புன்றொழிலையுடையவர்கள் ஒரு பொருளை வாங்கிக்கொண்டு அதற்கு விலையாகத் திரவியங்கொடுத்தால் அந்தப்பெண்களுடைய பெண்தன்மையும் இன்பமும் நன்றேயாகுமா? வாழ்கின்ற யாவர்க்கும் பொதுவாகிய இன்பத்தையுடைய கணிகைமாதர்கள் மாயன்விரும்புகின்ற கவுத்துவமணியேயானாலும் விற்பவர்கள் கொண்டுவந்தால் புணர்ச்சியினால் தழுவி வாங்கிக்கொள்ளுவதல்லது மிகுந்த திரவியம் விலையாகக் கொடுப்பது பழமையாகிய இவ்வுலகத்திலுண்டோ? இல்லை யல்லவா! இறைவனே அன்புடன் இந்தக் கடகத்தை என் கையிலிட்டால், மூன்றுநாள்வரைக்கும் உனக்குரிய முல்லைமலரணிந்த அன்புள்ள மனைவியைப்போல் இன்பம் உண்டாகச் சயனத்தில் உன்னை நான் அணைவேனென்றுமின்னலைப்போன்ற நுண்ணிய இடையையுடைய கணிகைசொல்ல, வைசியன் ஓ! கணிகைமாதே? நன்றாகச் சொல்லினை சுத்த-பொன் பொரும்படியான இந்தக்கடகத்தை உன்கையிற் கொடுக்கிறேன், கொடுத்தால் எனக்குரிய மனைவிபோலிருப்பதாக நீ சொன்ன மூன்றுநாளும் சொன்ன மொழிதவறி மற்றொருவர்

போகத்தை அநுபவிக்கிறதில்லையென்று என்னுடன்ஒருமனதா யிருக்க உறுதிவார்த்தையைச் சொல்லென்றான்.

நின்மலனாகிய அந்த வர்த்தகன் சொல்லிய வார்த்தைக்கு அவள் சம்மதித்து, மனிதர்களேயல்லாமல் தேவேந்திரன் இவ் விடத்தில் வந்தாலும் இந்த மூன்றுநாள்வரையில் நீக்கிவிடுவனே யல்லாமல் நான் புணரேன்; வார்த்தையுமாடேன் குளிர்ச்சி தங் கிய சடைமுடியையுடைய சிவனது ஆணையின்படியென்று சொன் னாள். அப்படிச் சொல்லிய மானந்தை யென்பவளுக்கு வணிகன் இருள்கெடப்பிரகாசிக்கும் இரத்தினக் கடகத்தை விருப்பமுடன் கொடுத்து பின்னும் ஒரு மாணிக்கலிங்கத்தைக் காட்டி அன்னம் போன்ற மின்னலையுடையவளே ! இதைப் பத்திரமாகவைத்திருந்து மறுபடியும் எனக்குக் கொடுப்பையோ வென்றான். தெய்வப்பெண் ணையொத்த தன்மையையுடைய மானந்தை என்பவள் அப்படியே செய்கிறேன்சுவாமி யென்றுசொல்லி வணக்கஞ்செய்து அந்த லிங் கத்தை வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடைய நாடகசாலையினிடத்தில் வைத்து மாலைப்பொழுது வந்தவளவில் பஞ்சணைமெத்தையில் உல் லாசமாய் தன் கணவனாகிய வணிகன் மார்பில் தேமலைப் பொருந்தி வளர்ந்திருக்கும் அழகிய தன் ஸ்தனங்களின் தழும்புபொருந்திய யழுந்தப் புணர்ந்திருந்தாள். மன்மதனும் இரதியும்போலக் கலந்து வாசனைப்புகைகலந்த சயனத்தில் நித்திரைசெய்யும் அர்த்தராத்திரி யானவேளையில், இரத்தினமாலைகள் கட்டிய பொன்னாலாகிய நா டகசாலை வேகும்படி தீயானது பற்றிங்கொண்டு அவர்கள் நித் திரைசெய்யும்போது மேகம்போலத் தவழ்கின்ற புகையுடன் தீப் பொறிகள் நெருங்கத்தக்கதாகச் சிவந்த சிகைகளை விட்டெழுகின்ற அக்கினியானது அதிகவேகமாகப் பற்றிக்கொண்டுவீடுமுழுவதும் எரிக்க, அவ்விருவருந் திடுக்கிட்டு நித்திரைநீங்கிப் பெட்டையன்ன மும் ஆணன்னமும் ஓடுவதுபோலப் பயந்து ஓடினார்கள்.

அவ்வாறு ஓடும்போது மானந்தைஎன்பவள் விரைவில்திரும்பி நிர்த்தனஞ்செய்யும் நாடகசாலையில் கிளைகளில் வாசஞ்செய்யும் (உருத்திராக்ஷந் தரிக்கப்பட்ட குரங்குகுட்டியையும் சிவந்த உச் சிக்கொண்டையுடைய கோழியினையுந் தேடிக்கண்டு கட்டியிருந்த கயிற்றை யவிழ்த்துவிட்டமாத்திரத்தில் குரங்குங்கோழியும் பற்றி க்கொண்டெரியுங்கூட்டமாகிய தீ இருக்குமிடத்தைவிட்டுஅப்புறம் போய்விட்டன. அந்தவர்த்தகன்கொடுத்த மாணிக்கலிங்கமானது

மானந்தைக்கு ஞாபகம் வருவதற்குமுன் வெந்து நீருய்விட்டது. தூரமாகப்போய் நின்ற வர்த்தகன் மாணிக்கலிங்கம் வெந்து போனதைப் பார்த்துப் பெண்ணே! நான் உன் கையிற்கொடுத்த சிவலிங்கப்பெருமான் பலமுள்ள தீபற்ற, அதனல் வெந்து சாம்பராய் விட்டதைக் கண்டனையோ? ஆதலால் என்வாழ்நாளின்றே முடிந்துவிட்டதென்று துயரத்துடன் சொன்னுன். அதைக்கேட்ட மானந்தையானவள் வளையலணிந்த கைகளால் இரண்டு தனத்தின் மேலும் மோதிக்கொண்டு, துயரமுற்று நம்பனே! சங்கரனே! என்று வாய்திறந்து உதிரம் படியத்தக்க வேல்போன்ற கண்களில் ஆறுபோல நீர்பெருகும்படி அழுது அறிவழிந்துசோர்ந்து விட்டாள், அதைக்கண்ட வணிகராவந்த பெருமான் சொல்லுகிருர். மைச் சாந்தணிந்த நீண்ட அளகத்தையும் நெருங்கிய ஸ்தனங்களையுடைய பூக்கொம்புபோல்பவளே! நீ துயரப்படவேண்டாம் எம்போலியருக்கு இவ்விதத்துன்பம் நேரிட்டால் உயிரைப் போக்கிக்கொள்வார்களேயன்றி, அதை எப்படிவிடுகிறதென்று இரங்கார்கள்; நாடக சாலையில்வைத்த என்சிவலிங்கம் வெந்து சாம்பராய்விடுமானல், தேவேந்திரன் முதலானவர்கள் வந்துவிலக்கினுலுந் தீயில்விழுந்து விடுவதேதருமம். நீவேறென்றும் நினையாதே, தீயில்விழுந்து நானிறப்பதற்கு உலர்ந்த விறகுகளை யடுக்கி எரியுந் தீயைமூட்டும்படி நீஉத்தரவுசெய்யென்று வணிகன்சொல்லச்சிறிய இடையையுடையவளாய்க் கொடிபோன்ற மானந்தையானவள் இடியுண்டநாகம்போற்றிகைத்து நின்று யாதொன்றுக்கும் அஞ்சாத நிலைமையையுடைய வணிகேசனே! வேண்டியதிரவியங்கள் கொடுக்கிறேன், பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துச் செய்யத்தக்க விரதங்களையும் பழுதறச்செய்து, இப்போது நீர் தீயில்விழும்படிநேரிட்ட குற்றம் நீங்கத்தக்கதாகப் பெரியோர்களைக்கொண்டு பிராயச்சித்தஞ் செய்துக்கொள்ளென்ருள். அப்போது வணிகன் சொன்னதாவது பூமியுந் தாங்கமாட்டாத மிகுந்த பொன்னையுடைய குடியிற் பிறந்தேன், ஆபரணங்களைத் தாங்கமாட்டாத நுண்ணிய இடையையுடையவளே! நீ என்னை வறுமையாளர்போல் நினைத்து எங்கள் குலம் பொறுக்காத இழிவான வார்த்தை சொல்லுவதைவிட்டு இவ்வுலகத்தார் பார்த்துச் சகிக்கக்கூடாததான வேகமாய் மூளும் தீமூட்டுவாயாக என்று வணிகேசன் சொல்ல, இவ்வாறு கோபித்துச் சுடுச்சொல்லினுல் வணிகேசன் சொல்லுகையில் பொன்மலைபோல்வளர்ந்த ஸ்தனத்தையுடைய மானந்தையானவள் தான்

தடுப்பதை யொத்துக்கொள்ளாமல் யாகத்தில் இறந்துபோவே னென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சொல்லுதலால் ஏவலாளிகளை அழைத்து விறகுகளிட்டு விரைவாகத் தீமூட்டுங்களென்றாள்.

அந்த ஏவலாளிகள் மானங்கை கட்டளையிட்ட வார்த்தையைச் சிரசிலேற்றுக் கொண்டுபோய், அளவில்லாத விறகுகள் அடுக்கித் தீ மூட்டித் தீச்சிகை மேலோங்கும்படிக் குடங் குடமாக நெய்யை ஊற்றினார்கள். அப்படி ஊற்றிய அளவில் கொடிய தீயானது கற்றைக் கற்றையாகச் சிகைவிட்டுக் கொண்டு மேலோங்கிவளர்ந்தது.

அதைகண்ட வணிகமுநிவர் வாசனைதங்கிய நீரில் ஸ்நானஞ் செய்து கொழுந்து விட்டெரியுந் தீயை மூன்றுதரம் பிரதக்ஷணஞ் செய்து வணங்கி, இளம்பிறையணிந்தருளிய சடாமகுடத்தையுடைய சிவபெருமான் திருவடிகளைதொழுது அண்ட கூடவரையில் ஓசையெழும்படி அந்தத்தீயில் மூழ்கினார். அந்த வணிகேசர் தீயில் முழுகினதைக்கண்டு துயரங்கொண்டு நின்ற மானங்கையானவள், தனக்குப் பந்தமாயிருக்கிற சுற்றத்தார்முகங்களைப்பார்த்து கேளுங்கள், பந்துக்களே! இப்பொழுது இத்தீயில் விழுந்து இறந்துபோனவணிகேசர் கொடுத்தது இந்தக் கங்கணம், இதைக்குறித்து நடந்தசெய்தி சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள், இக்கடகம் பொருமான விலைக்காக மூன்றுநாள் அவரது வாழ்க்கைக்குரிய மனைவீபோல் அவருடன் நான் வாழ்கிறேனென்று சம்மதித்துக் கொண்டேன்; அந்த மூன்று நாளைக்குள் வணிகேசர் உயிர்துறந்து இறந்ததினாலே, நானும் அவருடன் இந்தத்தீயில் விழுந்து இறப்பதல்லது இனி உயிருடன் வாழேன். அந்தச்சிவலிங்கத்தை வணிகேசன் என்கையிற் கொடுத்தபோது "இது என் உயிர்போலிருப்பது ஆகையால் பத்திரமாகக் காத்துத் தருவாயென்று சொன்னதுண்டு அப்படிக்கிருக்கப் பாவியாகிய நான் மறந்துமதிமோசம்போனேனே இது என்ன காரணம் சிவலிங்கம் வெந்து போய்விட்டபடியால் தனக்கொப்பில்லாத சைவசமயப் பக்திமையுள்ள அவ்வணிகேசர் இறந்துபோனார். இத்தனை காரியமும் என்னிமித்தம் நேரிட்ட தாகையால், நான் தீயில்விழுவதல்லது சொன்னசொல் தவறி உயிர்வாழேன். சொன்னசொல் தவறலாகாதென்று நம்முடைய ஆண்டவனால் சொல்லப்பட்ட ஆகமங்கள் புராணங்கள் வேதங்கள் முதலாகிய எல்லாவற்றிலும் விதித்திருக்கிற உண்மையல்லவோ? சமுத்திரமானது கரைக்குள் அடங்கிமேலுயர்ந்துநிற்பதும், காலே

மாலைகளில் முறையாகச் சூரிய சந்திரர்கள் உதிப்பதும் மறைவதும் பிருதிவிமுதலாகிய பஞ்சபூதங்கள் பொருந்தி அந்தரத்தில் பூமி எப்போதுமிருப்பதும் ஆலகாலமுண்ட பரமசிவனுடைய ஆக்கினையன்றி உண்டாகாததாதலால், உண்மை தவறியவர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஈனர்களாய்ப் பாபத்தை அடைந்து பெரியோர்கள் பழிக்கும்படித் திரிந்துபின்பு தூய்மையற்ற கும்பிபாகமென்னும் நரகத்தில் விழுந்து,வருந்துவார்களென்று வாய்மையுற்ற மந்திரங்களைப்பகர்கின்ற வேதமுழுதுஞ்சொல்லுகின்றன. ஆகையால் என்னைகுறித்து நீங்கள் வருத்தப்படுவது தகாதென்று மானநங்கை தன் சுற்றத்தார் தெளியும்படி சொல்லித் தான் சம்பாதித்த திரவியங்களை எல்லாம் வேதமோதிய பிராமணர்களுக்கும், பெரிதாகியவிரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் தபசிகளுக்கும், தன்சுற்றத்திற்கும் ஏழைகளாய் வருபவர்கட்கும் போதுமானமட்டும் பொருள்கொடுத்து, மௌனவிரதங்கொண்டு ஒருவருடனும்பேசாமல் பசுமையான மஞ்சள்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்து திரிபுர தகனஞ்செய்த மெய்ஞ்ஞான சொரூபியாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைவணங்கி நல்லதீப்பிழம்பைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து அக்கினி குண்டத்தில் விழப்போகும் சமயத்தில், இளந்திங்கள் அணிந்தசடை முடியையுடைய கைலாசபதியானவர் தரிசனமானார். கொன்றைமாலை யணிந்த சடாமகுடமும், குளிர்ச்சியுள்ள ஐந்து திருமுகங்களும் கறுத்த காளகண்டமும், செந்தாமரை மலர் போன்ற திருஅஸ்தங்களும், ஒளிகொண்ட பொன்மலைபோல விளங்குந் திருப்புயங்களும் திருவுந்தியும் அழகு பொருந்திய திருவடிகளுந் தரிசனமாகக்கண்ட மானநங்கையென்பவள் பூமியில் விழுந்து பணிந்தாள். அவ்வாறு பணிந்து நிற்பவளைப் பார்த்து, அடியாளே! நீ தீயில் விழுவதை நீக்கு, உன்மனதிற் பொருந்திய மெய்யன்பினையுன்னி இவ்வுலகத்தாருக்குக் கணிகையின் செய்கையும் சிவபக்தியின் உண்மையும் தெரிவிக்கும்பொருட்டுப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கடகத்தினுடன் இவ்விடத்திற்கு வந்து உன்னுடன் அளவளாவி உன்னைசோதிக்கத் தீயில்விழுந்த வணிகன் நாமே. இந்த இராத்திரியில் நீ உன்தேகத்தை லக்ஷியம் பண்ணாமல் தீயில் விழும்படி நிச்சயித்தகாரியம் மிகவும் நன்று.

பிறைபோல்வளைவாகிய நெற்றியையுடையவளே! பொதுமகளாயிருப்பவர்கள் பொருளாசையை விட்டு உன்னைப்போல் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவார்களோ? இவ்வுலகத்தில் இது அதிசயமான காரியம் உன்னிடத்தில் நலமாகக்கண்டறிந்தோம்; நீ அடையவே

ண்டியபதவியெதுவோ அதை விரும்பியவண்ணஞ்சொல்லுவாயாக. அவ்வண்ணம் பரமசிவன் அருளிச்செய்த திருவாக்கினைக் கேட்டு மலைகளும் மரங்களும் நின்றுருகும்படி மானந்தை யென்பவள் எழுந்து ஆனந்தக் கண்ணீர்ததும்பத் தொழுது, கடலமுதுண்ட கருணைக்கடலே தங்களடியவளாகியயான் ஒன்றுமறியாதவன் இன்னவாறு தங்களைத் துதிப்பதென்பதும் அறியாச் சிறியவள் என்று துதித்து நின்றாள்.

தேவர்கள் முதல் திரிலோகத்தி லிருப்பவர்களில் எவர்கள் வாழும்பதவியும் யான் இனிவேண்டேன்; திரிமூர்த்திகளாயும் முக்குணங்களாகியும் முத்தொழிற்குங் கர்த்தாவாகியும் இவைகளை எல்லாங்கடந்த, காரணனுயு மிருக்கும் ஆண்டவனே சுவாமி! அடியாள் தேவர் கருணைக்குப் பாத்திரமாகிறதோடு அன்புள்ள என் சுற்றத்தார் எல்லாருந்துக்கசாகரத்தில் முழுகாமல் அடியேனைப் போலப் பேரின்பமுள்ள சிவலோகத்திற் சேர்ந்து இன்பமுடன் எக்காலமும் ஒரே தன்மையாக வாழும்படிக் கிருபை செய்யவேண்டுமென்றாள்.

கொம்பினையுடைய ரிஷபவாகன ஆரோஹணராய்வந்த பரமசிவன் மானந்தைகேட்ட வரமெல்லாங் கொடுத்தோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, சுற்றத்தாருடன் பேரின்பவீட்டிற் போய்ச் சேரும்படி அருளிச்செய்து, கைலையங்கிரிக்கு எழுந்தருளினர். முன் நாடகசாலையைத் தீப்பற்றி எரிக்குங் காலத்தில், தெய்வப் பெண்ணை யொத்த மானந்தையானவள் கட்டவிழ்த்துவிட்ட குரங்கும் கோழியும்போய் நெடுங்காலம் இவ்வுலகத்திலிருந்து இறந்துபோன அக்குரங்குதான் உன்னுடைய புத்திரன். உதிரம் பொருந்தி யொத்த உச்சிக் கொண்டையையுடைய கோழி தான் சிறப்புள்ள சாத்திரங்கள் உணர்ந்த மந்திரிகுமாரன்: இவர்களிருவரும் பூலோகத்திற் பிறந்தும, பூர்வவாசனையினுல் பெரிதான முறைமையுடன் உருத்திராக்ஷமும்விபூதியும் விரும்பியணிந்தார்கள். மன்னர் தொழும் மன்னனே! முன்னீங்கிய பிறவியில் பரமசிவனுடைய மணியாகிய உருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்த தபோபல புண்ணியத்தினுல், உனக்கும் நன்மதியையுடைய அமைச்சனுக்கும் குமாரர்களானுர்கள். இந்த இரண்டு புத்திரர்களும் பரமசிவனுடைய திருவடிகளை இடைவிடாமல் நெடுநாள் பூசித்து, வாளைகள் குதிக்கும் நீர்வளமுள்ள இந்தத்தேசத்தை அதிக இன்பமுடன் ஆண்டு, காம

தகனராகிய பரமசிவனுடைய திருவருளினல் மோக்ஷசாம்பிராச்சியத்தை யடைவார்கள்.

இவ்விருவருடைய முற்பிறப்பின் தன்மையையும் அப்போது அணிந்த உருத்திராக்ஷத்தின் பெருமையும் அருமையையும் அதனல் அடைய வேண்டியபயனையும் இப்போது அடைந்ததையும் பராசரமுநிவரால் நடந்ததைக்கேட்டு உமக்குச் சொன்னேம் உன் மனதின் மிகுந்த விருப்பத்தினல் இன்னம் ஏதாகிலும் சந்தேகம் கேட்கவேண்டியிருந்தால் கேளென்றுசொல்ல அப்போது தரும ராஜன் ஆனந்தப் பரவசராய் சிறுதுநேரம் கடவுளை தியானித்து மறுபடியும் ஐயா உருத்திராக்ஷத்தின் திருமுகப் பெருமையும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க பீஷ்டுமாச்சாரியா ரதைக் சொல்லத்தொடங்கினர்.

36. உருத்திராக்ஷத்தின் திருமுகங்களின் மகத்துவம்.

உருத்திராக்ஷம் முகம் ஒன்றுமுதல் பதினறுமுகம் வரைக்கும் உண்டெனவறிக,

ஒருமுக மணிதரிக்கில், சிவனுக்கும், இரண்டுமுகமணி சிவ சத்திக்கும், மூன்றுமுகமணி திருமூர்த்திகளுக்கும், நான்குமுக மணி, பிரம்மாவுக்கும், ஐந்துமுகமணி சதாசிவமூர்த்திக்கும், ஆறு முகமணி சுப்பிறமணியருக்கும், ஏழுமுகமணி சத்திமாதர்களுக்கும், எட்டுமுகமணி அஷ்டவித்தியேசுரர்களுக்கும், ஒன்பதுமுக மணி கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களுக்கும், பத்துமுகமணி பத்து திக்கு பாலகர்களுக்கும், பதினெறு முகமணி பதினெறு உருத்திரர்களுக்கும், பன்னிரண்டு முகமணி விஷ்ணுமூர்த்திகளாகிய வாசுதேவமுதலிய, பன்னிருவர்களுக்கும், பதின்மூன்று முகமணி சதருத்திரர்களுக்கும், பதினன்கு முகமணி அஸ்வனி தேவதைகளுக்கும், அஷ்டவசுக்களுக்கும்,பதினைந்து முகமணி வருணன் முதலியவர்களுக்கும், பதினறு முகமணிக்கு முப்பத்து முக்கோடிதேவர்கள், பிரம்மா. விஷ்ணு சிவபிரான் எல்லாருக்கும், பிரியமாமென்று சிவாகமத்திற் கூறுகின்றன:—

விசேஷ மகத்துவமணி இலட்சண பலன்.

ஒருமுக மணியை தரிக்கில் பிரம்மஹத்தியைப் போக்கும், இரண்டு முகமணியை தரிக்கில் கோஹத்தியைப் போக்கும், மூன்

மூமுக மணியைதரிக்கில் ஸ்திரீயத்தியைப் போக்கும், நான்குமுக மணியைதரிக்கில், நரகத்தியைப்போக்கும், ஐந்துமுக மணியைத் தரிக்கில், அன்னிய ஸ்திரீயைப் புணர்ந்த பாவத்தையும், மாம்ஸ முண்ட தோஷத்தையும் போக்கும், ஆறுமுகமணியை தரிக்கில் பிரமஹத்தி முதலிய பாவங்களைப்போக்கும், ஏழுமுகமணியை தரிக்கில், கோஹத்தியும் பொற்களவின் பாவத்தையும் போக்கும், எட்டுமுகமணியை தரிக்கில் குருபத்தினியை பாவக்குறியால் கண்ட பாவத்தைப்போக்கும், ஒன்பதுமுக மணிக்கு நூறுபிராம்மண ஹத்தியும், பூதப்பிசாசும் சற்பமுதலியவற்ருலாகும் விஷவிக்கினங்களையும்போக்கி சித்திமுத்திகளைக்கொடுக்கும், பத்துமுகமணிக்கு பேய் பூதம் பிரம்மராக்ஷசமுதலியவற்ருலுண்டாகிய தீங்குகளெல்லாவற்றையும்போக்கும், பதினொருமுக மணிக்கு அசுவமேதயாக பலத்தையும், ஆயிரம் கோதானம்பண்ணபலத்தையும் கொடுக்கும், பன்னிரண்டு முகமணிக்கு அசுவமேதயாக பலத்தையும், சுவர்ன தானபலத்தையும் கொடுக்கும், பதின்மூன்று முகமணிக்கு, சர்வாபீஷ்டத்தையும், சர்வசித்தியையும்கொடுக்கும். அதன்றியில் புத்திரரையும் கருவையுங்கொன்ற பாவங்களையும்போக்கும், பதினான்கு முகமணிக்கு தேவர்முனிவர் முதலாயினோரெல்லாரையும் வசப்படுத்தி சிவபதத்தை கொடுக்கும் இது கிடைப்பதரிது, பதினைந்து பதினாறு முகமணிகள் இக்காலத்தில் கிடைப்பது அரிமையாதலால் விடப்பட்டன.

ஆறுமுகமணி வலதுபுயத்திலும், ஒன்பதுமுகமணி இடது புயத்திலும், பதினொருமுகமணி சிகையிலும், பன்னிரண்டு முக மணி காதுகளிலும், பதினான்குமுகமணி சிரசிலும், தரிப்பது உத்தமம்.

ஜபமாலைக்கு ஒருவித முகங்களையுடைய மணியேயிருப்பது உத்தமம்.

ஜபமாலைக்கு இரண்டுமுகமணியும், மூன்றுமுகமணியும் பன்னிரண்டு முகமணியும், பதின்மூன்று முகமணியும் ஆகாவாம் குற்றந்தரும்.

ஜபமாலையில், முத்துமாலை, பொன்மாலை, பவழமாலை, சங்கு மாலை, படிகமாலை, தாமரைமணிமாலை, புத்திரமணி தீபமாலை, இவைகளெல்லாவற்றைப் பார்க்கினும், உருத்திராக்ஷமணி மாலையானது. கையிற்கொண்டு ஜபிக்கிறது லக்ஷமடங்குபலன் அதிகமென்றும், சரீரத்திலே தரித்தவர்களுக்கு கோடிமடங்குபலன்

அதிகமென்றும் கனகமுதலாகிய இடையில் கட்டி சிங்காரமாக தரித்தவர்கள் இரண்டுகோடிமடங்கு அதிக பலனென்றும் ஜபம் பண்ணும்பொழுது மணியைதள்ளுவது பிறருடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பரிவட்டத்தால் மறைத்துக்கொண்டு ஜபிக்கப்பல னும், பிறர்கண்ணுக்கு புலப்படில் பயன்படாவாம், என்பது சிவா கமங்களிற் கூறுகின்றது.

---

37. செல்வ நிலையாமையைப்பற்றி தேவேந்திரனும் மாபலிச்சக்கிரவர்த்தியும் பேசிய சரித்திரம்.

ஓ, முரசகேதனு! முற்காலத்தில் தேவேந்திரனும் மாபலிச் சக்கிரவர்த்தியும் செல்வத்தைப்பற்றிப் பேசிய வினு விடைகளை உமக்கு விரித்துரைக்கிறேன். அதாவது சதமகனுன இந்திரன், சத்தியலோகத்திற்குப்போய் நான்முகனைக்கண்டு நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொண்டு, ஐயா, மூலக்கமலாசனனே! விரோசனனென்கிற இராக்ஷத இராஜன்பிள்ளை, மாபலிச்சக்கிரவர்த்தி, மூன்றுலோகாதி பத்தியமும்பெற்று சக்கிரவர்த்தியென்று பெயரேந்தி ஒரு குடை நீழலில் உலகையடக்கி திருக்கில்லாத பெருவாழ்வு வாழ்ந்து வந்த வனைக் காணேமே, அவனிப்போது எங்கிருக்கின்றான் அந்த இடத்தை எனக்குத் தெரிவிக்கவேணுமென்று கேட்க, அதற்குப் பிரமன் நகைத்து இந்திரனைப்பார்த்து உன்மனதினினைத்துக் கேட்டது எனக்குத் தெரியலாயிற்று, முன்னே மூவர்முதலாகிய தேவர்களையும் தலை காட்டவொட்டாமலடித்து இருமாப்படைந்து, தனக்கு மேலான சம்பத்துடையவர்களில்லையென்று திருவிற்சிறந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவன் அந்தவாழ்வெல்லாம் நம்முடைய கையிற் கொடுத்துவிட்டு தாழ்வை யடைந்துபோனுனென்கிற தயாளத்தினுலல்லவோ, என்னைக் கேட்கவந்தாய் சசிமணுளனே, அது எனக்குத் தெரியவந்தது ஆகினும், இப்போது அவனிருக்கிற இடமும் ஐஸ்வரியத்திடமும் உனக்குத் தெரியச் சொல்லுகிறேன் கேள், அவன் சுரபிபயமென்கிற எலிரூபமெடுத்து பூமியிற் சஞ்சரிக்கின்ருன். அவனைக்கண்டு நீயென்ன செய்யப்போகிருய் அதை எனக்குதெரிச சொல்லென்று கேட்க, சுவாமி! அடியேன் அந்த மாபலிச் சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து சிலவார்த்தைசொல்லவேண்டி இருக்கிறது தாங்கள் முழுமனதுடன் சிலவு கொடுக்கவேண்டு

மென்று பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம்புரிய, அப்படியே நான்முகனிடம் விடைபெற்று சத்தியலோகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு பூலோகத்தில் வந்து, காடுகள், செடிகள், மலைகள், வனாந்திரங்கள், நாடுகள், நகரங்கள், மேடுகள், பள்ளங்கள், ஆறுகள், குளங்கள், குன்றுகள், குகைகள் எங்குந்திரிந்து தேடி பூமியெல்லாம் வலமாகவந்து ஒரிடத்தில் மாறுருவத்துடன்' வாசம்பண்ணுகின்ற மாபலியாகிய எலியைக்கண்டு ஓ மாபலிசக்கிரவர்த்தி! ஜயிக்கப்படாதயுத்தங்களெல்லாஞ் ஜயித்து, விஜயங்கொண்டு, முடிக்கக்கூடாத யாகமுதலிய வேலைகளை முடித்து பிரபல மேன்மையடைந்து வாழ்ந்தவாழ்வெல்லாமறைந்து போக நீர் இந்த எலிரூபமெடுத்து உமியும்நெல்லுந் தின்றுக்கொண்டு உயிர்பிழைக்கும்படியாய் நேரிட்டதல்லவா! ஐயோ, உம்முடைய பரிவட்டனையும் வைபவமும் பெருஞ்செல்வமும், பிரதிஷ்டையும், வீராப்பும், எங்களைப்போன்றவர்களை ஒரு விதத்திலும் மதிக்காத இறுமாப்பும் இயாவரையும் அவமதிக்கும் மமதையும் அருமையும் பெருமையும், எங்கே மறைந்ததோ ஐயோ இம்மட்டோ இந்த போகம், தனுகரண புவனபோகமெல்லாஞ் சதமல்லவென்றுச் சாற்றியது உண்மைதான், தெய்வமேயென்று, சித்தங்கலங்கிச் சற்று நேரம் பொறுத்துகிட்ட நெருங்கி நீ பயப்படாதே நான்தேவேந்திரன், உன்னைப்பார்க்கவேண்டி பேராசைகொண்டு வந்தேன் யென்று பகர்ந்தான். அந்த மகாராஜனைப் பார்த்து மாபலிச்சக்கிரவர்த்தி சொல்லுகிறான், ஓ வச்சிராயுதனே, எனக்கு இந்தவேளைசமயமென்றறிந்து பயம்விட்டு என்னைக்கிட்டி இழிவானவார்த்தை இசைந்து இகட்சியாய் ஏளனம் பண்ணுகின்றனையே நீ இப்படி பேசுவதினால் பெருங்கூட்டமாகிய இராக்ஷதர்களுக்கு பலங் குறைந்துபோயிற்றென்று நினைத்தாயோ? இராக்ஷதர்களுக்கு இரக்கினும் பலஞ் சிறக்குமேயொழிய குறைச்சலாகாது. முற்காலத்தில் நான் பிரபலமாயிருக்கும்போது, எனக்கெதிரிலே நீ வந்து நிற்கப் பயப்பட்டு மூலைக்குமூலை யொதுங்கிக்கிடந்தவன். வாரத்திற்கொருதரம் புறப்பட்டு (வனவேடர் மான்கூட்டத்தை கலைத்துவிடுவதுபோல்) உன்னையும் தேவர்களையும் பொன்னுலகத்திற் றங்கவொட்டாமல் ஓட்டிக்கொண்டு திரியும்போது நீ எங்கேயோ நானெங்கேயோ, அப்பேர்ப்பட்ட அழகன் இப்போது அச்சமின்றி என் அருகில்வந்து மனோதிடங்கொண்டு பயப்படாதே, பயப்படாதே, என்று எனக்குத்தைகிரியங்காட்டி காலபேத சமயங்கண்டு கசட்டுமொழி வகுக்கத்தக்கது, உன்நல்லகாலமோ. உனக்கு முறைமையோ, இப்படி

நீ இசைக்கத்தகாது, நான் இப்போது அநுபவிப்பதெல்லாம் உன்னாலும், என்னாலும் வந்த செயலல்ல, சர்வேஸ்வரனாகிய பசுபதியின் செயலென்றறிந்து அகந்தையடக்கக்கடவாய், உலகில் ஒருவருக்கு ஆங்காலத்தில் எல்லாந் தற்செயலாயமைந்து கைகூடும். திக்கெட்டும் ஜயமுண்டாகும், இடுக்கணிராது, பயமில்லை, பிடித்தகாரியம் (கடித்தவாய் துடைத்தாற்போல்வரும்) போங்காலம் வந்தால் எத்தனை பொருட்பலமுற்றிருந்தாலும் பெண்டீர், பிள்ளை, மண், மனை, பந்துமித்திரர்கள், மந்திரி, மாதவர், குருக்கள், குடி, படை, அரண்மனை, நாடு, நகரம், காடு, கரம்பு, நிரம்பி இருந்தாலும்,சமயத்திற் குதவாமல் எல்லாந் தட்டுக்கெட்டுதடமாடிப்போய் விடும். ஆகையால் செவ்வையாய்த்தேறித்தெளிந்த அறிவுடையோர்கள் ஜயமும், அபஜயமும், நன்மையுந், தீமையும், சுகமுந், துக்கமும், இன்பமும், துன்பமும், வாழ்வுந், தாழ்வும், வறுமையுந், திறமையும், பெருமையுஞ், சிறுமையும், சமமென்று பாராட்டி, வாக்கினாற் பேசியவண்ணம் மனமுங்குவிந்து, அகம்புறமொத்து அரன் செயலென்று ஆனந்தத்தைக் கைவிடாமல் அநுபவிப்பார்கள், நன்மை தீமையிலும், நொய்யவுரையார்கள், நொந்ததை கண்ணாற் பாரார்கள் நாவையடக்கி ஜீவகாருண்ணியராய் எல்லாஞ் சிவன் செயலென்றிருப்பார்கள், இதுதான் பெரியோர்க ணிலை. சிரியோர்கணிலை, நானிப்படி இருக்கிறேனென்று தெரிந்து அஞ்சாமலடுத்துஇங்குவந்து இரக்கப்படுவதுபோல் ஏசிக்காட்டினையே இதுதான். எரியுங் கொள்ளியை உபகாரத்திற்கு ஏறத்தள்ளித் தீ மூட்டுவதுபோலுமாயிற்று, இந்திரனே யென்று மாபலி நவின்று மனஞ்சலித்தான்.

இப்பிரகாரந்தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு தீவினையை நினைத்துத் தியங்கிய மாபலியின் தேகத்திலிருந்து சௌந்திரியமாய் ஒருவராலும் எழுதிமுடியாததாய் ககனவாசிகளாலுங் கண் விழித்துக் காணக்கூடததாய் ஆபரணவலங்கார வஸ்திரந் தரித்துக்கொண்டு சகலபாக்கிய சுந்தரமுள்ள இரட்சகியாகிய மகாலட்சுமி வெளிப்பட்டு, ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனுக்கு எதிரில் தரிசனங்கொடுக்க. அந்தமகாதேவியை ஆயிரங் கண்களினாலுங்கண்டு ஆரூமைகொண்டு அம்மணீ நீ இந்த மாபலிச் சக்கிரவர்த்தியினுடைய உடலைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாயேனுக் கெதிரிலிருக்கின்றாயே என்தாயே மநோன்மணீ நீ யாரம்மா நான் தெரிந்துகொள்ளுஞ் சக்தியற்றவனா இருக்கின்றேன், தெரிவிக்கவேண்டுமென்று

சிந்தித்தான். அந்த வேளையில் முப்புவன நிறைந்த செந்தாமரைக் கமலத்திற் பிறந்த கோகநகை, சமஸ்தகோடி ஜீவாத்மாக்களையும் இரட்சிக்கா நின்ற அரிப்பிரியாளென்று என்னையறியாயா ஆகண்டலனே! நான் மகாலட்சுமி; இதுவரைக்கும் இந்தமாபலிச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்திலிருந்து சகல சம்பிரமமும் பெறச்செய்தேன். இவன் முன்போலில்லை கிழமகனாகி அதற்குத்தகுந்த நினைப்பு, நடை, நொடி, பாவனை, ஆசார முதலிய யாவுங் குன்றினான். இனிமேல் இவனண்டையிலிருக்க மனமொப்பாமல் உன்னை நாடிவந்தேன், இந்திரன், சந்திரபிம்பச் சுந்தரியைப் பிரதட்சணம்பண்ணி எழுந்திருந்து இரண்டுகரத்தையுஞ் சிரசில்வைத்து தோத்திரஞ்செய்து துதிக்கின்றான். ஓம்: நாதாநாதாந்த ரூபி, பாலபாலாந்த சீலி, மோகமோகாந்த பாலி, சீலசீலாந்தசீலி, மிர்கமதபயோதரி, கோடிசூரியப் பிரகாசவல்லி, அமுர்தாநாந்தவசனி, ஆதிசத்திவல்லி, ஜகன்மோகினி, சர்வபூதசொரூபி, சத்காரிய காரணி, ஜகத்திரட்சகி, தேவதேவகி, திருவே, தருவே, அருவே, உருவே, மருவே, ஐஸ்வரிய குருவே, அம்மணீ, வருக வருக, மனோன்மணி வருக, நவமணி வருக, உருக்குமணி வருக வருக, சிந்தாமணி வருக, வருக வென்று மதித்துத் துதித்து வணங்கினான், அப்பொது அந்தப்பொன்னுலகத் திறையைக்கண்டுபூரித்து சந்தோஷித்து ஆயிரங்கண்ணுடைய தேவேந்திரன் புகழ ஜகச்ஜோதியான லட்சுமி, நான் சிலகாலத்திற்குள் உன்னிடம் வந்திருப்பேனென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தெழுந்தருளினாள் இதுகளையெல்லாம் அரிகிலிருந்து பார்த்த மாபலியானவன் எட்டப்போயிருந்து (ஊக்கமது கைவிடேலென்னும்) வாக்கியப்பிரகாரம் தகிரியத்தைவிடாமல் ஆகட்டும் எங்கேபோகின்றாள், நமக்கு நல்லகாலம்வந்தால் அம்மை திரும்பி நம்மிடம்வருவாள், இந்திரனைச் சுமையெடுக்க வைப்பாள், இவ்வாறு தானே மாறி மாறிக்கொண்டு இன்னான் இனியானென்றெண்ணாமல் இந்தப்பூமி மலபந்தப் பூமியென்றுணராமல், எங்குந் திரிந்துழலுகிறாள், நமக்கென்னவென்று மனஞ் சுளிக்காமல்மேன்மையோடிருந்தான். தேவேந்திரன் சிந்தைகளித்து மாபலியினிடத்திற் சொல்லி விடைவாங்கிக்கொண்டு வானுலகை யடைந்தான்.

இப்பால், மாபலி எலியானவன் இன்னுஞ் சிலநாள் தரித்து இருந்த இடத்தைவிட்டு மலைப் பாம்புகள் மலிந்த இமயகிரிக்குச் சென்று அம்மலையின் குகையிற் பிரவேசித்து தபசுபண்ணப்போயினான். இதுஇப்படிக்கிருக்க மேலுலகத்தில் விஜயம் பெற்று பிரதானனுயிருக்கிற வெள்ளை வாரணன், மறுபடியும் மாபலியைப்பார்க்க

வேண்டுமென்றுவந்து முன்னிருந்த இடங்களெல்லாம் ஆராய்ந்து, காணாமையால் துயரமடைந்துபனிமலையைக்கண்டு ஒன்றுமறியாத வனைப்போல் உருத்தெரியாமனின்று அரக்கன் மனது அரக்கென உருகும்படிக்கு சுடச் சுடச் சொல்லுகின்றான். ஏனையா, இராக்கத ராஜனே! நவரத்தின கசிதமாயிருக்கப்பட்ட தேர்களையும் பொன் பூணணிந்த கொம்புகளுடைய யானைகளையும் வாயுவேகத்திலுமிஞ் சிய குதிரைகளையும் சமுத்திரம்போனிறைந்த சேனைகளையும், சூரிய கிரணம்போற் சொலிக்கும் ரத்தினாபரணகேயூரமணிமகுடகுண்ட ல கிரீடங்களையும் விட்டு சமஸ்தகோடிதேவதைகளுஞ் சயசயவென் று கைகட்டிச் சேவிக்கத்தக்கதாக பரிவட்டனைகளுடன் ஆடம்பர மாய் நின்று லோக முதல்வனென்று பெருமிதம் பெற்று நிறைந்த கொலுமண்டபத்தில் சிம்மாசனமேறி சிங்கம்போல் வீறிய சக்கிர வர்த்தியா யிருந்த நீர் விருதாவாய் அப்பிரயோசனப்பட்டு இந்தப் பனிமலைச்சாரலில் குகைக்குட்புகுந்து கிடக்கத்தக்கதாக பிரம னெழுதினானோ? அடபாவி, ஐயோ! வினையேயென்று பரிதாபப் பட்டான். இவன் கூறிய மொழியெல்லாங்கேட்டு தேவேந்திரனெ ன்று தெரிந்து, மாபலி சினந்து, ஓ இந்திரனே நெடுங்காலமாய்ப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தபேர்களானாலும் ஜயத்தையடைந்தவீரரானா லும் அழகு ஆண்மைபடைத்தவர்களானாலும் அதிகசாஸ்திரங்கள் கல்விகற்றவர்களானாலும் தெய்வபக்தி ஆசாரிய பக்தியுமுள்ளவ ரானாலும் இவ்வுலகத்தில் ஆத்மகோடிகளைப் படைக்கின்ற அயனா னாலும் அவனைப்பெற்றவனானாலும் சிறிதுகாலம், போகமும்சிறிது நாள் யோகமும் கொஞ்சதினம் மோகமும் சின்னாள்சமத்தும் பின் னாள் விபத்து மடைந்து பின்னுஞ் சிலபொழுதில் எல்லாவற்றையும் மிழந்து நிறுவகிக்கமாட்டாமல் துக்கப்பட்டு தன்னைப் பணிவா ரைத் தான்போய்ப்பணிந்து தரித்திரப் படுவது கர்மபூமியின் சுபா வம், இதுதான் இகத்தின்லாபம் நல்வினை தீவினை இரண்டினாலும் வரும்படியாகிய போகத்தை அனுபவிப்பதற்கு எடுத்தது இந்தத் தேகம் இதை நீயறியமாட்டாயா பேச்சிலும் ஏச்சிலுமிருந்தவனே நீ பூர்வத்தில் சகலசம்பத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு சத்துரு வினால் மெத்த வருத்தப்படவில்லையோ எழுபதினாயிரம் தேவவ ருஷம் சீகாழியில், மூங்கில் வடிவெடுத்து புதர்மூடி புத்திகெ ட்டு பயந்திருக்கவில்லையோ இமயகிரிச்சாரலில் சலநிறைந்த தடா கத்தில் தாமரைத்தண்டில் அணுரூபம்படைத்து அலைச்சலடைந்தா யில்லையோ இத்தன்மையுள்ள எத்தனைகேடுக்கும் ஈடுபட்ட நீ தன்னை

மறந்து பேசினுய் இது உலகமுறைமையென் றெண்ணுமல் எம்மைப் பழிப்பதற் கிசைந்தையே எக்காலத்தில் எது அனுபவிக்க வேண்டுமோ அது வந்து தீரும் உறுதிபெற்ற உத்தமர்கள் கற்ற கல்வியின் திறத்தால் இதற்கு கவலைப்படுவார்களோ? கோடை காலத்தினுல் தீரக்காய்ந்த பயிரானது மறுபடியும் மழையினுல் துளிர்த்துத் தளிர்த்துக் காய்க்குமல்லவா சிலநாளிருட்டும் சிலநாள் நிலவுமல்லவா செல்வம் இல்லாதபோது துக்கப்படுகிறதும் இருக்கிறபோது சந்தோஷப்படுகிறதும் ஒரு அறிவா? அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் சற்றில் மகிழ்ந்து தயிரி லழகுபார்க்கின்ற அறிவில்லாதவர்கள். இதற்கொரு திருஷ்டாந்தங் கேளும் காற்றினுலே நெருப்புப் பிரபலமாகிறதுஅந்தக்காற்றினுலேயே அவிழ்ந்துபோகிறது,நெருப்புனுலே நீருண்டாகின்றது,அந்த நீரினுலேயே நெருப்பவிந்துபோகிறது, நீரினுலே மண்ணுண்டாகிறது, மண்ணினுலே நீர்மறைந்துபோகிறது,சகலமும் நீரினுற்பிழைப்பது,ஜலவெள்ளத்தால் சகலமுநாசமாகிறது,சூரியனுல் தாமரைப் பூவிரியும் அந்தச்சூரியனுலேயே காய்ந்துப்போகிறது,இவையோசிக்கு மிடத்து உடலிலே பகையுண்டென்பது உனக்குத்தெரியவில்லையா? எல்லாம் காலத்துக்குத் தகுந்தபடி நடப்பதற்குக் காத்திருக்கும் நல்லதும் பொல்லதும் நாம் தேடிக்கொண்டதல்ல, ஒன்றையுண்டாக்கிக் கொள்வதற்கும் உண்டானதை விலக்குவதற்கும் ஒருவருக்கும் ஆதாரமில்லை ஆதலால் நான் முன்னிருந்து அனுபவிக்க வேண்டியகாலம் அது, இப்பொழுது இப்படியாகக் குகைகுட் புகுந்து இருக்கும்படியான காலமிது; என்னுடைய நல்வினைக்காலத்தில் என் கண்ணில் அகப்படாமல் நீ ஒளித்துக்கொண்டிருந்தாயே, அந்தக் காலத்தையும் இப்போது தேவராஜனுய் வச்சிராயுத பாணியாய் முத்தாரம்பூண்டு எனக்கு முன்னின்று விஸ்தாரம் பேசுகின்றனையே இந்தக்காலத்தையும் நீயே எண்ணிப்பார்த்துக் கொள்ளலாம். எதிர்காலத்தில் எனக்கு ஈஸ்வரன் என்னென்ன அதிசயங் காட்டுகிருரோ அதையறிந்து, சொல்லுகிறதற்கு ஆருடைய தரம், மேகவாகனு வென்றுன். அதைக்கேட்டு தேவேந்திரன் மாபலிச்சக்கிரவர்த்தியின் மனோதிடத்தையும் தகிரியத்தையும் கௌரவத்தையும் பார்த்து மகிட்சியடைந்து நல்லது சக்கிரவர்த்தியேநான்போய்வருகிறேனென்று சிலவுபெற்றுக்கொண்டு விண்ணகரத்திற்குப்போய் போக பாக்கியத்திலிருந்து பின்னும் பன்னுட் போனபிற்பாடு பூலோகத்திற்கு வந்து அவரவர்கள் நினைத்த காரியங்களை தரப்பட்ட கங்கா

நதியில் ஸ்நானம் பண்ணி கரையருகிலிருந்து சபஞ்செய்யுஞ் சம யத்தில் சத்தியலோகவாசியான பிரம்மாவுக்குச் சமானமாகிய நார தமகாமுனிவர் அந்த பாகீரதியில் ஸ்நானம் பண்ணி சபங்கை கூடிய தேவேந்திரனுக் கருகில்வந்தார் அந்தவேளையில், சூரியப் பிர காசம்போன்ற தேரிலேறிக் கோண்டு திவ்ய சோரூப சுந்தரபிம்பம் போன்ற அம்மன்வந்து எதிரில் நின்றனள். தேவேந்திரனும் நாரத ரும் சீக்கிரமெழுந்து தீர்க்கதண்டமாய் விழுந்து இருவருங் கைகூப்பி திவ்யக் காட்சியே ஜகத்தின் மாட்சியே,ஜீவகாருண்ணியே தேவரீருடைய பெயரென்ன அம்மாவென் றுகேட்கசூரியப்பிரகாச அன்னமாகிய கன்னி சொல்லுகின்றுள். நான் மகாலட்சுமி; இது வரையிலும் ராக்ஷசராஜனிடத்திலிருந்து இப்போ தெனக்குச் சம் மதி இல்லாமற் புறப்பட்டு வந்து விட்டேனென்றுள். அவள் வார்த் தையைக் கேட்ட நாரதரும் தேவேந்திரனும் பிரதக்ஷணம் பண்ணி நமஸ்கரித்து ஓம்: மகாதேவி அகிலாண்ட நாயகி ஓங்காரி, பரப்பிர்ம சோரூபி, நிருவாகி, நிராகரி, நிற்குணி, நிற்டாலாட்சி, சகுணி, சற்குணி சௌந்தரி, ஜீவரட்சகி, ஜீவகாட்சி,போற்கமலவாசி, பிரதாப விசுவாசி பரமதியாகி, கலாமுக சுந்தரதேசி, விஷ்ணுநேசி கேசவப்பிரிய நாரா யணி கிருபாசமுத்திரி, கருணைக் கண்காட்சி, காமனுட்சி கமலவல்லி தீனதயாபரி பக்தவற்சலி வேதவேதாந்த முதல்வி மெய்ப் போருட்த லைவி யேன்று அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ்சொல்லி அஞ்சலித்து அம்மணி; நீ, இராக்கதனை விட்டு நீங்கிய தற்குக் காரணமென்ன வென்ன? அவ்விருவருக்கும் சொல்லுகின்றுள். ஓ நாரதரே! ஓ வெள்ளையானை யூர்தியே என் செய்கையின் கதி நீங்களறியமாட்டீர் களா, எவரொருவர் தீவினை செய்கிறுர்களோ அவர்களிடத்தில் நான் அரைக்கணப் போதும் பொருந்தேனே (தீவினையாவ தென் னவெனில்) கொடும்பாவம், அதாவது, சூரியோதயத்திலும் அஸ்த மிக்கும்போதும் தூங்குவதும் வேதத்தை தெய்வத்தை விதியை, விலக்கை, ஆசாரத்தை, ஆசாரியரை, பூசாவிதியை, பெரியோர் தவத்தை, புண்ணியத்தை, விரதத்தை, நோன்பை, தாயை தந்தை, தமயனை, தம்பியை, தனயரை, தருமபத்தினியை எளியாரை, இன் னமுதலிய நன்மைகளை இகழ்ந்து பேசுவதும் சுயஸ்திரீயைத்துக்கப் பட வைத்து பரஸ்திரீயைப் பக்கத்தில் வைப்பதும் ஞாயந்தப்பி அனியாயநடப்பது வழக்கழியுரைப்பது லஞ்சம் பரதாரத்தை இச் சிப்பது, பொய்சாட்சி பேசுவது, ஒருவர் சொத்தை அபகரிப்பது, மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்றும்மாய் வசனிப்பது, வஞ்சிப்ப

தும் நன்றி குன்றுவது,ஜீவஹிம்சை பண்ணுவது,திரவிசாரியாமற் றண்டிப்பது, நிந்திப்பது குடும்பதோஷங் கூறுவது அபாண்டம் போசுவது, பயனில்லா வார்த்தை பகருவது, கோபத்தினுற் சீறு வது, சோம்பலால் குளித்து, முழுகாது, அசுசியா இருப்பது, சூதாடுவது கள்ளுண்பது, தூஷித்து நிந்திப்பதே தொழிலாயிருப் பது, தெய்வ மிகழ்வது, இன்னமுள்ள நன்மைகளுக் கிடராகிய தன்மைசெய்கின்ற நலமிலாரிடத்தில் நானிருக்கமாட்டேன். ஒரு குணமேனும் உத்தமமா யிருந்தால் அந்த இடத்தில் சற்று நேர மிருக்க மனஞ்சம்மதிக்கும். அவர்களாரென்னில்! விருந்தினரைப் பரிந்து பூசைபுரிந்து அமு தூட்டி உபசரிப்போரிடத்தும், துறந் தார், இறந்தார், இவர்கள் கடமையைச் சோராமற் செய்பவரிடத் தும், உண்மையான ஆசார பராளிடத்தும் கடிந்துரையாடாத கருணையோரிடத்தும், குளிர்ந்த முகமுடையோ ரிடத்தும்,எல்லா ருக்கு நல்லவரென்றிருப்போ ரிடத்தும் நித்தியமான சத்தியகீர்த் தியை நிலைநாட்டுவோரிடத்தும் தெய்வபக்தி ஆசாரியபக்தி செலு த்து வோரிடத்தும் தந்தைதாயை தயவாக காப்பாற்றுவோரிடத் தும் கோபிசந்தனம் விபூதி நாமம் பற்றியபேரிடத்தும் தருமச்சிந் தையுள்ளபேரிடத்தும், துளசி வில்வவிருக்ஷத்தினிடத்தும், இலட் சணமமைந்தயானை குதிரை, பசு, ரிஷபம், பூமி இப்பேர்ப்பட்ட இடத்தும் அநீதி இல்லாத அதிகாரியிடத்தும் என்னுயகனது இரு தயஸ்தானத்தைப் பார்க்கினும் இன்பமாயிருப்பேன். இன்னும் சத்திரம், சாவடி, தடாகம், மடம், சாலை, சோலை, தண்ணீர்ப்பந்தல் எரி, குளம், ஆறு, ஊர்களின்கயம்,தாமரைத்தடாகம்,இவ்விடத்தி லும் இவைகளை ஏர்ப்படுத்தப் ப்பட்டபேர்களிடத்திலும் குலாச்சா ரங்களெல்லாமுக்கியம் எல்லா ஆசாரத்திற்கு மேலானவைகளை யும் குலமுறைமைகளையுந் தப்பாமல் நடத்துகிறவர்க ளிடத்தும் நான் நீங்காதிருப்பேன். என்னை விட்டு அவர்களும் பிரியாமல் பிரிய மாயிருப்பார்கள்.என்று உருக்குமணிதேவியா ருரைத்தனள். அம் மொழியை நாரதரும் தேவேந்திரனும் கேட்டு அற்புதப்பட்டு அம் மா நல்லது;மகாபாவியாயிருப்பவன் மகாராஜனுஇருக்கின்றுனே, அவனடத்தையெல்லாம் பாவமாயும் அக்கிரமுமாயுமிருக்க ஏதாகி லும் ஒருநற்காரியஞ் செய்திருந்தால் மற்றப் பொல்லாங்கை எல் லாமறந்து அவனிடத்திற்குப் போவையோ?புகலுந்தாயே என்று போற்றினர்கள். சுகந்தபரிமளமலர்மாலை சூடியமகாலட்சுமி சிறு நகை விளைத்துச் சொல்லுகின்ருள் ஓ,அறிவுடையவரே! காலத்திற்

குத் தக்கபடி குற்றம் மூன்றுபாகம் குணம் ஒருபாகமிருந்தால், அவர்களிடத்திலும் போவேன். போய் எப்படி இருப்பேனென்றால்; தீயின்பேரிலும் முள்ளின்பேரிலும் தேகநடுங்கிச் செல்பவர்போல சிடசிடவென்றுசிறிதுநாள் நின்று ஏதாகிலுமொரு முகாந்திரத்தை நாட்டி அவர்கட் கிசையக்காட்டி மறைந்துபோவேன். நற்செய்கையாகிய நல்வினை மூன்றுபங்கும் தீவினையாகிய துற்செய்கை ஒருபங்கு மிருந்தால் அவர்களிடத்தில் நான் போயிருந்து மேலுமேலும் கல்வியுடன் நல்வினை தேடச்செய்து தீவினையை மறந்து நாளுக்குநாள் விருத்தியாகி நன்னடத்தை நற்காரியம் நற்செய்கை நற்றவம் நற்புத்திரன் நற்பெண்டீர் எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து நானும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பேன். கர்ம்மானுபவத்தால் அகந்தை அக்கிரமஞ் செய்யப் பிரவேசிப்பாராகில், மகிட்சியின்படியே இகட்சிவிளைத்து நானும் நீங்கிப்போவேன். அந்த அகந்தை அகங்கார மறைந்து நன்மார்க்கவழி வந்தால் நானுந் துணையாயிருந்து கைதூக்கி விடுவேன். ஒருவேளை தெரிந்துந் தெரியாமல் குற்றங்கள்செய்தால் நானிருக்கிற வரைக்கும் அக்குற்றங்களை விசாரணைக்குக் கொண்டுவராமல் வெகுபேர் சந்தோஷிக்கும்படி விடுத்து நானும் பொறுத்துக் கொண்டே இருப்பேன், புண்ணியவான்களிடத்திலிருப்பது எனக்குப் பூசிதையுண்டு, அவர்கள்செய்கிற குற்றத்தை மன்னிப்பது என்கடமை. அக்குற்றம் அதிகப்பட்டால் எவற்றையும் ஒரே தரமாகச் சாய்த்துவிட்டு ஓடிப்போவேன் என்று இயம்பினள். அந்தவார்த்தையை இந்திரனும் நாரதரிஷியுங் கேட்டு சந்தோஷமுற்று என்மனோன்மணித்தாயே அம்மணியென்று தோத்திரம் புகன்று இப்போது நீ வந்தது என்னத்திற்கு எவ்விடத்திற்குப் போகிறீர் ஒன்றுமில்லாதவனை, உலகு காவலனுக்கி வைப்பதற்கோ, நீங்கள் புறப்பட்டது உண்மையாகச் சொல்லும் உத்தம பூஷணி என்றும் பணிந்தார்கள். ஓ தேவேந்திரனே! உன்னிடத்திலிருக்கும்படியாகவே முன்னமே உரைத்திருக்கின்றேன். இது காலமானதால், உன்னைத்தேடி வந்தேன் என்று தனது சுயப்பிரகாசத்தைக் காட்டி உடனே மறைந்து பரம அணுவடிவமெடுத்து இந்திரனுடலிற்புகுந்து மகிழ்ந்திருந்தனள் (தருமசொரூபியாகிய தருமராஜனே) நீ முன்னமே கேட்ட கேள்விக்கு இதுவேசாட்சியாய் இருதயத்தி லிருத்துமென்று சொல்ல சகலரிஷிஈஸ்வரர் முதலிய தேவர்களுங் கொண்டாடுகின்ற வீஷ்டுமாச்சாரியர் குறிக்கவும் அந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்து தருமநந்தனன் அதிசயப்

பட்டு மறுபடியும் பாட்டனை வணங்கிக் கேட்டனர். சுவாமி காலம் காலமென்று சொல்லுகின்றார்களே, அந்தக்காலமாவதென்ன ? அந்தக்காலத்தினளவை எனக்குத்தெரியக் கிருபைபுரிந்தருளும் (என் குலகுருவேயென்று) சிரத்தையாய்க் கேட்க விளம்பத்தொடங்கினர்.

---

37. கால அளவின்பிரமாணம்.

அப்பா, பாண்டு புத்திரனே! நிமிஷம் பதினெட்டுக் கூடியது காஷ்டம், காஷ்டமுப்பதுகூடியது கலை, கலைமுந்நூற் றன்பதுகூடியது சிறுமுகூர்த்தம், சிறுமுகூர்த்த மிரண்டு கூடியது பெருமுகூர்த்தம், பெருமுகூர்த்தம், பதினாறுகூடியது இராப்பகல், சேர்ந்த ஒருநாள். அந்தநாள் ஏழு தழுவியது வாரம், அவ்வார மிரண்டு கலந்தது பட்சம் அப்பட்சத்துவயம் மாதம், மாதம் ஒன்றுக்கு முப்பது நாள். அம்மாத மிரண்டுசேரில், இருது, இருது மூன்று கூடினால், அயனம். அயனம்இரண்டு வரில் ஒருவருஷம். அந்தவருஷத்திற்குள்ளே தக்ஷணாயனம், உத்தராயணம், இரண்டுண்டு, இது பூலோகவருடம். அயனமிரண்டு சேர்ந்தது ஒருவருடம் இது தேவதைகளுக்கு ஒரு நாள். இந்நாளில், உத்தராயனம் பகல் தக்ஷணாயனம் இரவு, இந்நாள் முந்நூற்றறுபது கூடியது, தேவவருஷம். அவ்வருஷம் பன்னீரா யிரத்தை நான்குனாற்பெருக்கிக் கண்டதொகை, கிரேதாயுகம், மேற்கூறிய பன்னீராயிரத்தை மூன்றினாற் பெருக்கி ஏர்ப்பட்ட தொகை திரேதாயுகம், அப்பன்னீராயிரத்தை இரண்டிற் பெருக்கி ஏர்ப்பட்ட தொகை துவாபரயுகம், அதைஒன்றிற் பெருக்க நின்றதொகை, கலியுகம். முன்சொல்லி வந்தமுன்னூற்றறுபது நாளாகிய வருஷம் பன்னீராயிரத்தை நான்கில்,மூன்றில், இரண்டில், ஒன்றில் பெருக்கிய தொகை கூடியது நான்குயுகம் அப்படியாகப் பெருக்கிக் கூட்டிய தமிழ்வருஷத்திற்கு தொகையைச் சாற்றுகின்றேன்.

முதலாகிய கிரேதாயுகத்திற்கு வருஷம் பதினேழுலட்சத்திருபத்தெண்ணாயிரம், இரண்டாவது திரேதா யுகத்திற்கு வருஷம் பனிரண்டு லட்சத்துத் தொண்ணூறாயிரம். மூன்றாவது துவாபர யுகத்திற்கு வருஷம் எட்டுலட்சத்தறுபத்துநாலாயிரம். நான்காவது கலியுகத்திற்கு வருஷம் நாலுலட்சத்துமுப்பத்திராயிரம். இப்பேர்

பட்ட யுகம் நான்கு கூடியது ஒரு சதுர்யுகம். இந்தச் சதுர்யுகம் ஆயிரமானால் சிருஷ்டி கர்த்தனுக்கு ஒரு பகல். இன்னம் ஆயிரஞ் சதுர்யுகஞ் சேர்ந்தால் நான்முகனுக்கு இரவு. ஆக இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகம் முப்பதுசேரில் ஒருமாதம். அந்த மாதம் பன்னிரண்டு கலந்தால், ஒருவருடம். அவ்வருடம் நூறு கூடினால் அயனுக்கு ஆயுள்முடிவு. அப்பிரம்மதேவன் பகலில் சகல ஆத்மாக்களையும் சிருஷ்டிப்பார். இரவில் எண்பத்து நான்குலட்சம் யோனிபேதமும் இறந்துப்போம். அப்போது சலப்பிரளயம் வந்துமூடிக்கொள்ளும் இராத்திரிமுழுது மப்படியே யிருக்கும். முதற்கூறிய நிமிஷந் தொடங்கி மண்பொதுத் தந்தையின் ஆயுசு பரியந்தம் உனக்குணர்த்தினேன்; இப்பால் அந்தக்காலம் பெருகி வளர்ந்துபோமே, அதை யாரறிந்து அறையப்போகின்றார்கள் இதுதான் காலமென்பது. இந்தக் காலஅளவைப் பாற்கடலிற் பிறந்த ஆலால விடத்தைக் கண்டத்திற் றரித்தருளிய ஆதிபாண்டரங்கனும், அகலிட முழுதும் விழுங்கிய ஆதிநாராயணனும் அறிந்து பேசமாட்டுவார்களல்லது மண்டலத்திலும் விண்டலத்திலும் எண்டிசையிலு முள்ளவர்கள் என்ன அறியப் போகின்றார்கள். இறைவனே என்று வீஷ்டுமர் சொல்ல, தருமராஜன் கேட்டானந்தித்து ஐயா பூகோள விஷயம் தெரிந்துக்கொள்ள வேணுமென்றும் அதின் விஸ்தீரணங்களும் விபரங்களும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

39. பூகோள சங்கிரஹம்.

இந்த அண்டமானது முட்டைவடிவம். அதில் சுவர்க்கம் மத்தியம், பாதாளம், என்கிற மூன்றுபிரிவுண்டு, அவற்றுள் ஏழு உலகங்கள் ஒருகூறு அவையாவன:—

பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், இதில் மானிடர்வசிக்கும் இடம் பூலோகம் இப்பூலோகத்தில் உதயகிரியும், அஸ்தகிரியும், சக்கிரவாளகிரியும், சமுத்திரங்களும் இருக்கின்றன. இதற்கப்பால் பெரும்புரக்கடலும் இருட்பூமியுமிருக்கின்றன.

சக்கிரவாளகிரிக்கு உட்பட்டபூமியானது ஏழு துவீபமாகவகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது: புஷ்கரத்துவீபம், சாகத்துவீபம்

கிரவுஞ்சத்துவீபம், கோமேதகத்துவீபம், சான்மலித்துவீபம், குசைத்துவீபம், சம்புத்துவீபம், என ஏழாம் அவைகளின் விவரம்.

1. இவ்வேழில் ஒன்றாகிய புஷ்கர துவீபத்தில் குமுதவரை என்கிற மலையொன்றுண்டு அதில் நன்னீர் கடலாகிய கடலில் தாமரை புஷ்பங்கள் விசேஷமாக புஷ்பித்திருக்கும்.

2. சாகத்துவீபத்தில் மந்தரகிரிமலையும் பால்சமுத்திரமும் இருக்கின்றன அதனருகில் கீரைதண்டுகள் விசேஷமாயிருக்கின்றன.

3. கிரவுஞ்ச துவீபத்தில், கிரவுஞ்சமலை தயிர்கடல் அமைந்து அதில் அன்றில்முதலிய பலவிதபக்ஷிகள் மிகுதியாய் உள்ளன.

4. கோமேதக துவீபத்தில் நீளுகமென்கிற மலையும் நெய் கடலும் அதில் கோமேதக ரத்தினங்கள் மிகுதியா யுள்ளனவாம்.

5. சான்மலி துவீபத்தில் மேருமந்தரகிரியும், மதுக்கடலும் அமைந்து அவ்விடம் இலவமரம் மிகுதியாய் செழித்திருக்கும்.

6. குசைத்துவீபத்தில் பாரிசகிரியும் கரும்புரக்கடலும் தருப்பைப்புல்லும் மிகுதியாய் விளைந்திருக்கும்.

7. சமபுத்துவீபத்தில், அயவரையென்கிற மலையும் உவர்கடலும், ஜம்புநாவல் விருக்ஷமும் அதிகமாயிருக்கும்.

இந்த ஏழு தீவுகளும் மகா மேருவைச்சுற்றி இருக்கின்றன இதில்நாம் இருக்கும் சம்புத்திவு விசேஷமானது இதில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள்வாசம்.

1. மகாமேருவுக்கு வடக்கில் வடகிழக்கில், வடமேற்கில் நீலகிரி, சுவேதகிரி, சிருங்ககிரி, இம்மூன்றுமிருக்கின்றன. கீழ்திசையில் மாலியவான்கிரி, மேல்திசையில் கந்தமாதனபர்வதமிருக்கின்றன.

2. தென்திசையில் தென்மேற்கில், தென்கிழக்கில் நிடதகிரி, ஏமகூடம், இமையவரை என்று மூன்று மலைகளுண்டு இந்த எட்டு மலைகளையே அஷ்டகுல பர்வதமென்று சொல்லுவர்.

3. மகாமேருவுக்கு கீழ்ப்புரமாயிருக்கிற மந்தரகிரியில் மாமரங்கள்விசேஷம். அவ்விடத்தில் பாற்சுனை உண்டு அதிலே முனிவர்கள் தேவர்கள் உண்டு வாசஞ்செய்வார்கள்.

4. மகாமேருவுக்கு தென்திசையில் மேருமந்தரகிரியில் சம்பு விருக்ஷம்விஸ்தாரம் அதில் மதுச்சுனையுண்டு.

5. பாரிசகிரியில் கடம்பவிருக்ஷம் விஸ்தாரம் அங்கே கருப்பஞ்சாற்றுச் சுனையுண்டு.

6. குமுதகிரியில் வடவிருக்ஷம் மிகுதி அதில் (ஆல்) நன்னீர்ச் சுனையுண்டு.

7. மகாமேருவின் பராரை எண்பதுனுயிரம் யோசனைகனம், நடுமத்தி பதினுயிரம்யோசனை அகலம் ஆகாயத்தில் உயரம் முப்பத்திரண்டாயிரயோசனை அதில் மூன்று சிகரங்கள் உண்டு. அவை யாவன! பிரம்மபீடம், விஷ்ணுபீடம், சிவபீடம், ஆம்.

8. மகாமேருவின் எட்டுதிக்கிலும் திக்குபாலகராகிய இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் இவர்கள் வாசஞ்செய்வார்கள்.

9. மகாமேருவின் பக்கத்தில் மாமரங்கள் நிறைந்தபாகத்தில் வழிந்தோடும் பழச்சாற்றினுல் சோகநதியென்று ஒன்று ஓடும் அந்த தண்ணீரை பானம்பண்ணுவதனுல் அங்கேவசிக்கும் பிராணிகளுடைய சுவாசம் பாழாய்ப்போகாமல் ஆயுள்விருத்தியுண்டாயிருக்கிறுர்கள்.

1. கிழக்குமுதல் மேற்கு சமுத்திரபரியந்தம் இருக்கப்பட்ட பூமிக்கு குருக்ஷேத்திர கண்டமென்று பெயர்பெறும்.

2. சிருங்கமலைக்கு தெற்கு சுவேதமலைக்கு வடக்கு கீழ்கடல் மேல்கடலுக்கு மத்தியில் உள்ளபூமிக்கு இரணிய கண்டமென்று பெயர்.

3. சுவேதகிரிக்கும், நீலகிரிக்கும்கிழக்கு, மேற்குக்கடலுக்கு மத்தியிலிருக்கும் பூமிநிரம்மியகண்ட மென்னப்படும்.

4. நீலகிரிக்குத் தெற்கு மேருவுக்குவடக்கு மேல்கீழ் கடல்களுக்கு மத்தியில் உள்ள பூமிக்கு இளாவிருதகண்டம் யென்று பெயராம்.

5. மேருவுக்கு தெற்கு மாலியவான் பருவதத்திற்கு வடக்கு கீழ்கடல்வரைக்கும் பத்திரகண்டமெனப் பெயர்பெறும்.

6. கந்தமாதன பருவதத்திற்கு மேற்கு மேலைச்சமுத்திரத்திற்கு கிழக்கு கேதுமாலவருஷ கண்டம்.

7. நிடதகிரிக்கு தெற்கு இமயமலைக்கு வடக்கு மேல்கடல் கீழ்கடல்வரைக்கும் மத்தியிலுள்ளது அரிவருஷகண்டம்.

8. ஏமமலைக்கு தெற்கு இமயமலைக்கு வடக்கு கீழ் மேல்சமுத்திரம் வரையில் இருக்கும் பூமிக்கு கிம்புருஷவருஷகண்டம்,

9. இமயமலைக்குத்தெற்கு தென்கடலுக்குவடக்குமேல்கடல் கீழ்கடல்களுக்கு நடுவாகயிருக்கும் பூமிக்கு பாரதவருஷ கண்டமென்று பெயர்.

இந்த ஒன்பதுபூமிகளையும் அங்கிதிர இராசன் பிள்ளைகள் ஆண்டமையால் அவர்கள்பெயரால் விளங்கும் நவகண்டமென்பார்.

சிருஷ்டிக்கர்த்தாவாகிய பிரம்மாவின் புத்திரன் சுவாயம்பு மனுவென்பவர் இந்தசப்ததீவுகளையும் ஆண்டுவந்தவர் அவருக்கு, நந்தன், சயித்திரதன், பிரைசன், சர்வதோபத்திரன் கரதீரன், மனுதாரன், அங்கிதிரன், என்று ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஏழு தீவுகளையும் பேருக்கு ஒன்றாகப் பகுத்துக் கொடுத்தார் அவர்களில் அங்கிதிர னென்பவன் இந்த ஜம்பு தீவத்தைஆண்டுவந்தான் அவனுக்கு குரு, இரணியன்,கிரம்மியன், இளாவிருதன், பத்திரன், கேதுமாலன், அரி, கிம்புருஷன் பாரதன் என்று ஒன்பதின்மர் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் அவர்கள் இந்த ஜம்புத்தீவத்தை ஒன்பது பங்காகபிரித்து ஆண்டுவந்தார்கள் அதனால் இதற்கு நவகண்டமெனப்பெயர் பிறந்தது.

ஆகாயகங்கையானது மகாமேருவில் பாய்ந்து மூன்றுகால்களாகி கும்பகிரியில்வரும். அதில் ஒருகாலானது நான்குவாய்க்கால்களாய் சமுத்திரத்தில் போய்க்கலக்கின்றது.

குலகிரியில்வரும் மற்றொருகாலானது தெற்குமுகமாய்வருங் கங்கை இந்த பரதகண்டத்தில் பிரவேசித்து வருவதுமன்றி, சரஸ்வதி, யமுனை, கோதாவிரி, நருமதை, கௌசிகை, துங்கபத்திரை சரயுநதி, பாலி, பெண்ணை காவேரி, கிருஷ்ணை, தாம்பரபரணிமுதலிய நதிகளில் கங்கைதீர்த்தம் கலக்கின்றபடியால் இந் நதியெல்லாம் புண்ணியதீர்த்தமென்றும் பாவத்தையொழிக்கும் தீர்த்தமாகையாலும் இக்கண்டத்திலே தேவாலயங்களும் திவ்வியாலயங்களும் அனேகமாயிருப்பதால் இந்த கண்டம் விசேஷமென்றும் தெய்வலோகத்திற்கு அடுத்ததென்றும் மோக்ஷபூமியென்றும் விசேஷித்தது.

இந்த பாரதகண்டத்தில் குருக்ஷேத்திரம் என்றது பரிசுத்தமான மகிமையுள்ள ஸ்தலங்களும் பரசுராமர் இராஜவம்சங்களைக் கருவறுத்து அவர்கள் தேகங்களினின்றும் பெருகிய உதிரத்தினுண்டாகிய ஆற்றுக்கு சிமந்த பஞ்சகமென்றுசொல்லும் தீர்த்த மகத்துவமுண்டாயிற்று. இந்த குருக்ஷேத்திரம் எவ்விடத்திலிருக்கிறதென்றால், சாஸ்வதிநதிக்குத் தென்பாரிசத்தில் இருக்கின்றன,

இந்தஜம்புத்திவுதவிர மற்றதிவுகளில் புஷ்கரதிபத்தையாண்ட சர்வதோபத்திரனென்னும் இராஜனுக்கு. பிராசினன், சுவேதன்; பிரத்தியக்கன், உத்தரன், ஆக நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், அவர்கள் அதை நான்குபங்காக பிரித்துக்கொண்டு ஆண்டு அதில் வசிப்போர்கள் பிரம்மாவைப் பூசிப்பவர்கள் வயசு ஆயிரம் உடைத்தாயிருந்தார்கள்.

கிரவுஞ்ச துவீபத்தில் வசிப்போர் வருணனை மாத்திரம் தொழுவார்கள்.

கோமேதகத்துவீபத்தில் வசிப்பவர் சூரியனைமாத்திரம் வணங்குவார்கள்.

சாகத்துவீபத்தோர் வாயுவை ஆராதிப்பார்கள்.

சான்மலி துவீபத்தோர்சந்திரனைமாத்திரம் போற்றுவார்கள்.

குசைத்துவீபத்தோர் அக்கினியைக் கொண்டாடுவார்கள்.

இந்த ஜம்புத்தீவோர் ஆதிமூலக்கடவுளர்களாகிய பரமசிவத்தையும், ஸ்ரீமன் நாராயணரையும் தொழுது முத்தியடைகின்றதாகையால் அதனுல் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு தெய்வபூமியென்றும் புண்ணிய ஸ்தலங்களென்றும் பெயர்வந்ததற்கு காரணமாம்.

கீழேழுலகத்தின் விவரம்.

அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம், இவைகள் கீழேழு லோகங்களாம். ஒவ்வொன்று ஒன்பது யோசனைதூரம் விஸ்தாரம். பாதாளலோகத்தில் காண்டவர் என்னும் பெரியவரிருக்கின்ருர். பாதாளத்துக்கு அப்பால் அள்ளல், ரவுரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம்பூதி, மாபூதி, என்னும் ஏழுநரகங்கள் உண்டு, அதற்கப்பால் தேவர்கள் தொழும் உருத்திரசங்கமம் என்கிற சிவஸ்தானம் இருக்கின்றது அதற்காதாரமாகிய ஆமையும் அங்கேயிருக்கிறது. இந்த பூலோக முதல் அண்டசுவர்வரையிலும் ஐம்பதுகோடியோசனை விஸ்தீரணமாக இருக்கின்றது.

மேலேழுலகத்தின் விவரம்.

இந்த பூமிக்குமேல் பத்துயோசனை தூரத்துக்கப்பால் வாயு மண்டலம் அதற்குமேல் பதினுயிரம் யோசனைக்கப்பால், மேக மண்டலம் இந்தமட்டும் பூலோகம். இதற்குமேல்,

1. புவர்லோகம், அதிலே கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், இயக்கர், சித்தர்கள் வசிக்கின்றார்கள். அதற்குமேல் ஆகாய கங்கை இருக்கின்றது அதற்கு லக்ஷம் யோசனைக்கப்பால் சூரிய மண்டலம். அதுவே தேவர்கள்நடக்கும் வீதி, அதற்குமேல் லக்ஷம் யோசனை தூரத்தில் சந்திரமண்டலம் அதற்குமேல் ஒருயோசனை தூரத்துக் கப்பால் லக்ஷம்யோசனை தூரம்வரையில் நக்ஷத்திரமண்டலம். அதற்குமேல் இரண்டுலக்ஷம் யோசனை தூரம் புதன்மண்டலம், அப்பால் சுக்கிரமண்டலம் அப்பால் அங்காரக ரூபமாகிய செவ்வாய்மண்டலம். அதற்கப்பால் குருமண்டலம். சனிமண்டலம், அதுகளில் ஒன்றுக்கொன்று தூரத்தின் அளவு இரண்டு லக்ஷம் யோசனை தூரமாம்.

சனிமண்டலத்துக்கு லக்ஷம் யோசனைக்கப்பால் சப்த்தரிஷி மண்டலம். அதற்கு லக்ஷம் யோசனை தூரத்தில் துருவமண்டலம், இதுவரையிலும் பதினைந்துலக்ஷம் யோசனைதூரம் விஸ்தீரணமுள்ள இவ்வளவும் புவர்லோகம்.

2. சுவர்லோகம் என்பது எண்பத்தைந்துலக்ஷம்யோசனை தூரமுடையது அதில் கற்பகவிருக்ஷமுதல் புண்ணியவான்கள் கேட்ட பொருள்களெல்லாங்கொடுத்து, சுகானுபோகத்தைஅனுபவிக்கும் புண்ணிய லோகமாம்.

3. மகா லோகம் இருநூறுலக்ஷம் யோசனை தூரமுடையது, அதில் தேவேந்திரனுக்கு இராஜதானி அதிலே மார்க்கண்டேயர் முதலாகிய, மகாமுனிவர்களும் அரம்பை, ஊர்வசி முதலாகிய தேவதாசிகளும் வீற்றிருப்பார்கள். அதற்குமேல் எட்டுகோடி யோசனையுள்ளது.

4. ஜனலோகம் என்பது எட்டுகோடி யோசனையுள்ளது அதில் பிதிர் தேவதைகள் முதலிய புண்ணியவான்களுக்கு வாசஸ்தலம். அதற்குமேல்,

5. தபோலோகம் பன்னிரெண்டுயோசனை வீஸ்தீரணம் இருப்பது அதில்ஜனகர், ஜனந்தரர், ஜனக்குமாரர், ஜனந்தரர்முதலிய திரிகாலங்கண்ட ஞானிகள் இருக்கும் இருப்பிடம். இதற்குமேல்,

6. பிரம்மலோகம். பதினாறுகோடி யோசனை தூரமுடையது இந்தலோகத்தில் பிரம்மா வாசஞ்செய்கின்றலோகம் இம்மட்டும் இதுயேழுலகங்களாம்.

சத்திய லோகம் மூன்றுகோடி யோசனைதூரம் விஸ்தீரணம் அதில் பரமபதமென்னும் மகாவிஷ்ணு வாசமா யிருக்கும் வாசஸ்தானம் அதற்குமேல்,

சிவ லோகம். இந்த சிவலோகம் மூன்றுகோடி யோசனைதூர விஸ்தீர்ணமுடையது அதில் ஈஸ்வரனும் உமாமகேஸ்வரியும் வாசஸ்தானம். இதுகளல்லாமல் நூற்றெட்டு உருத்திரர்கள் வாழும் புவனங்களும் சமுத்திரமத்தியில் இலங்கைமுதலிய அனேக தீவுகளுமுள்ளன.

ஏமகூடம் இமையமலைக்கு தெற்கும் வடக்கில் கிம்புருஷவருஷத்தில் கைலையங்கிரியும் இருக்கின்றது அந்த இடத்தில்தான் அர்ச்சுனனும் தவம்புரிந்து பாசுபதாஸ்திரம்பெற்று சண்டையில் ஜயித்தது.

---

40. விரைவிற் செய்யவேண்டிய பதி-பசு புண்ணியவிபரம்.

விரைவிற் செய்யுங்காரியம் இரண்டு விதமுண்டு. அதை யறிகிறவித மெப்படி யென்றால் சகலசாஸ்திர புராண வேதாகமங்களுணர்ந்து, அதுகளில் சாரமான காரியங்களையும் பகுத்தறிந்து பிரபஞ்சத்தோடு கூடி பெண்டு, பிள்ளை, பண்டு, பதார்த்தம், மண் மனை வீடு, வாசல், தோட்டந்தொறவு, ஆனை, சேனை, ஆபரணம், ஆடைகள் இத்தியாதி முதலியவெல்லாம் மாயாபதார்த்தமென்று இந்த உடலைவிட்டு உயிர்நீங்கி உடல் உலகைவிட்டுமறையும்போது மேற்குறித்தபொருளனைத்துங் கூடவாராதென்றும். முன் பின்னோருக்கும் இது பிரத்தியட்சமே, ஆதலால் ஆசாபாசத்தி லழுந்திக் கிடவாமல் அதில் அசிரத்தை வைத்து இந்தக் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு நீதிசாஸ்திரம் எவ்வளவு பிரமாணம் பேசி இருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்குப் பாடுபட்டு பிரபலித்த மனம் நாட்டி; தண்ணீர்ப் பானையைத் தலைமேற் கொண்டுபோகிற, தையல், தன் எதிர் பார்வையினும் நினைப்புக் குடத்திலும்பதித்து போவதுபோல, பார்வையெல்லாஞ் சமூக விசாரமாகிய சமுசாரத்திற் போக்கி தன்னுயிர்த் துணையாய் தானெங்கே போனாலும் அவிடமும் வழித்துணையாநின்ற தருமத்தில் நினைவைத்தாக்கி சரீரமிருப்பதும், அச்சரீரத்திற் சஞ்சரிப்பவன் ஒளிப்பதும் தெரியாதபடி

யால் சீக்கிரத்திற்ருனே தாமசமில்லாமல் பதிபுண்ணிய தருமத்தைத் தேடவேணும், அந்தத்தருமமே ஜயமோட்சத்தின், கதவைத்திறக்கு முதற்சாவியென்று அரை நிமிஷமும் சும்மா இராமல் எப்போதெப்போ தென்று சமயத்தில் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். தருணந்தப்பினல் மரண நிச்சயம், ஐயோ அநியாயமாய்ப் போய் விடாதீர்கள். அவசரத்திற் செய்யுங்களென்று சான்ருேருரைக்கும் வாசகம். ஆனல், தருமம் பலவிதமுண்டு. அதுகளில் பசு, புண்ணியமென்றும், பதி புண்ணியமென்றும். இரண்டுண்டு. அவ்விரண்டினுள், எல்லாப்புண்ணியங்களும் அடங்கிப்போம். அப்படிக்கிருந்தாலும் தருமமென்பது பொதுப்பெயர். எதுவானுலும் சீக்கிரத்திற்செய்வது நல்லது. அதிலும் பதிபுண்ணியம் பத்தத்தனே உத்தமம்இதனல் சுத்த பதிபுண்ணியமெல்லாம்மோக்ஷம்.பசுபுண்ணியத்தினுற் பலப்படுங் கருமமாம். கருமமாவது சொற்காதிபோகம். பெரியவர்களுக்கு உற்றவிடத்துதவி, திருப்பணி :உற்சவம், வேதமந்திரப் பிரதிஷ்டை, ஆசாரிய பூசை, ஜபம் இன்னம்பலவித புண்ணியங்கள் பதிதருமத்திற் சேர்ந்து பலனேத்தரும். யாகாதி கிருத்தியங்கள் அன்னதானங்கள், பசுபுண்ணியத்திற் சேர்ந்து கலந்து சுவர்க்காதி போகங்களேக் கொடுக்கத்தக்கது. இதுமறுமையில்நற்பிறவியும் கல்வியையும் செல்வத்தையும் கொடுக்குமாகையால் எந்த விதத்திலாவது பேரறிவாளனுனவன் நிலே இல்லாக் காயத்தை நிச்சயமாய் நம்பாமல் கெட்டுப்போகுஞ் செல்வத்தை மயக்கத்தால் மறந்து இஷ்ட மொன்றெண்ணுமல் விட்டுப்போவார்கள், கஷ்டப் பட்டானுலும் சற்கருமங்களேத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும் மெய்விரதனே உடனுறுப்பாகிய இளமை, தேகம். செல்வம், நித்தியமல்லாத அநித்தியப் பொருளாதலால், சீக்கிரம் புண்ணியஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதாம் மெதுவிற் செய்கிற காரியமுண்டு. அதையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்

"நாச்சேற்று விக்குண்மேல் வாராமுன் நல்வினே
மேற்சேன்று செய்யப்படும்"

---

41. மெதுவில் செய்யத்தக்கவைகள் வருமாறு.

சீர்காரி என்னும் தபசியாகிய ரிஷிக்கு மேதையென்று ஒரு பிள்ளே பிறந்திருந்தான். அவன் மன்மதனுக்கு நேராகிய வடிவ

முடையவன். ஆதிசேடனுக் கொப்பாக அருமறை கற்றவன். மேலாகிய தபசுகளை மெதுவாகப் பெற்றவன். இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையின்பேரில் பட்சமுடைய மகாதபசியான சிர்காரியானவர் ஆசிரமத்திலிருக்கும்போது பெண்சாதிக்கும் தனக்கும், பிணக்கு நேரிட்டு மரியாதைக்குறைவாகிய வார்த்தை பலதரம்தடுத்து சொல்லியதும் சண்டை விளைத்து அத்துமீறிப் பேசியபடியால் குணமாகிய குன்றின்மேலிருந்தவர் கோபமாகிய குண நிலமீதி லிறங்கி ஆக்குரோஷப்பட்டு மேதை என்கிற மெய்யனைப்பார்த்து அப்பாவுன் தாய் அத்துமீறி தடுத்துபேசியபடியால் அவளை வெட்டிப்போடென்றுவெகுளியா யுரைத்து, ஆசிரம வீட்டைவிட்டு பூசரமாகிய சோலையிற் புகுந்துபோய்விட்டார். தாயாருக்கு ஆயுள் நீடித்திருப்பதனுல் தந்தைசொற்படிக்குவெட்ட, மனம்வாராமல் மெத்தத்துக்காக்கிராந்தனுய் பத்துமாதஞ் சுமந்து, பெற்றெடுத்து, வளர்த்து, சிராட்டித் தாலாட்டிக் காத்துரட்சித்த மாதாவை எப்படி வெட்டுவேன் ஒரு உபத்திரம் பண்ணுமல் அவள்சாகப்போகிற தில்லையே, என்கைவாளினுல் என்தாயை நானெப்படிமுடிப்பேன் என்று மனதிலுன்னியுன்னி இந்தக்கருமசங்கடத்திற்கு நாமென்னசெய்வோம் தந்தைசொல்லுக்கு மேலாகிய, மந்திர மில்லையே இந்தப்படி நடத்துவது தருமந்தானே? தாயைப் பிள்ளை கொல்லப் போகாது, ஒ தருமதேவதையே இதுவுந் தருமந்தானே? நானென்ன செய்வேனென்று மனங்குன்றி, ஒ பரமகருணுநிதியே இவ்விரண்டு தருமத்தினும் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வது மேலான தருமமென்று துணிவுகொண்டு யோசித்திருக்குங்காலத்தில் கோபங்கொண்டுகுறும்பொறையிற்புகுந்த சிர்காரி ரிஷியானவர் சினந்தெளிந்து ஆசிரமத்தை நோக்கித் திரும்பி ஐயையோ என் பிராணனுக்குப் பிராணன், ஆவிக்காவி. உயிர்க்குயிராகிய உரியவளை இன்னேரம், வெட்டிவிட்டானே என்னமோ தெய்வமே தெய்வமே நாம்போகிற வரையிலும் பேரறிவாளனுகிய பிள்ளை வெட்டாமலிருக்கானு என் மேன்மைக் குமாரன் கொல்லாம லிருக்கானு வென்றுகோவென்றழுது நாம் கோபத்தினுற் கூறினேமென்று தெரிந்து கொள்ளானு நன்றாய்ப் படித்தவன் தாயைக் கொல்லச் சம்மதிப்பானு சமதக்கினி சொல்லைக்கேட்டு பரசுராமன், தாயைக்கொன்றானே அதுவும் புண்ணியருரைத்த விரதந்தானே அவ்வாறு, புரிந்திருப்பானே ஆமாம் அப்படியாகிய தரும விரதத் தந்தைவார்த்தையால் முந்தினுலும் தகுந் தகாதென்று எண்ணிப் பார்ப்பதல்லவோ தரு

மம். எல்லார் தருமந்தானு பதளுத காரியஞ்சிதளுது ஒரு தரும மல்லவா மேலும் நமது புத்திரன் மெத்தவும் புத்திமான். அவ சரப்படமாட்டான். ஆகிலும் தெய்வமிருக்கிறது அவனைக்கண்ணி ஞற் காண்பேனே ஆ தெய்வமே, ஒ வினையே நான் ஆசிரமத் திற்குப்போனபோது என்வயிறு குளிரப்பண்ணுவையோ? வயிறு எரியச்செய்வையோ வென்று எண்ணுது வெண்ணி அகங்கலாய் த்துக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். தன்பிள்ளையும், பெண்சாதி யும் எதிர்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து வணங்கி தோத்திரம் புரியக்கண்டு, உள்ளங்குளிர்ந்து கண்ணீர் வெள்ளமா யோட புன்சிரிப்புக்காட்டி, பிள்ளையின் புத்திக்கு மெச்சினவராய் பெண்சாதியை ஆசீர்வதித்து பிள்ளையையும், பெண்சாதியையும் இரண்டு கைகளினுலு மேந்தித்தாங்கித் தழுவி மனங்குளிர்ந்து மணவாளனுேடு மனவியர் என்ன சொன்னபோதிலும் எதிர்த்து வார்த்தையாடக்கூடாது வார்த்தை யில்லாதிருந்தால், ஈரேழுலோ கத்தையும் வெல்லலாம். அன்றியும் (தெய்வந்தொழாள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்) என்பதுதான் பெண்களுக்கு இருக்க வேண் டிய தருமமென்று இரசமாகிய வார்த்தைகளினல் பிரியவசனமும் புத்தியுஞ் சொல்லி நன்மையுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள் ஆனபடியி ஞலே, குவளை மாலை தரித்தருளிய கோவே துணிவினல், கோபத் தினல், அதிகாரத்தினல், ஆக்கினையினல் அகங்காரத்தினல், அவ சரத்தினல், பொறுமையினல் பொல்லாங்கினல், பகையினல், பணச்செருக்கினல் எண்ணிப்பாராமையினல் இன்னுமநேக விதங் களாகிய மதமாச்சரியத்தினல், கொலை, பொய், களவு, கட் காம, முதலாகிய பாதகங்களைச் செய்வதற்கு மன துவருவ துண்டு. கோப மேபாபம்கொடியது கோபஞ் சண்டாளம் மகாபாதகங்களை உண் டாக்குவதற்கு வித்தாயிருப்பது கோபமுதலிய குறைகளினல் குற் றம் நேரிடுகிறதாயிருந்தால் சற்றுநேரம் கோபத்தை யடக்கி தன்பி ழையும், எதிரி பிழையையும், ஆராய்ந்து, தனக்குள்ளிருக்கும் ஒரு வனுக்குச் சரிப்படுத்தி, இது தகுந் தகாதகாரியமென்று கண்டறிந் துக் கொண்டு அதுகளில் தாரதம்மியம் பார்த்து பொறுமையாகிய விரதபூஷணத்தைப் பூணுவதே உத்தமத்திலும் உத்தமம், முன்னு ரைத்த சிர்காரியென்னுந் தவசியின் புத்திரன் மேதையென்பவன் தகப்பன் பேச்சைக்கேட்டு உடனே தாயை வெட்டிப் போடாமல் தந்தையினுடைய வார்த்தையையும் தாயினுடைய மூர்ச்சையையுஞ் சமரசப்படுத்தி துரிதப்படாமல் எண்ணி நிதானித்தபடியால், மைந்

தனுந் தந்தையுந் தாயுஞ் சுகப்பட்டார்கள். (நிறையுடைமை நீங்காமைவேண்டிற் பொறையுடைமை போற்றியொழுக்கப்படும்) ஒதருமனந்தனு யாதாமொருத்தர் பொல்லாத பாவங்களைச்செய்ய மனங்குவியுமாகில் உடனே பேரறிவினாலே பிரித்து பார்த்து கோபத்தை மாற்றிவிடவேண்டும். ஆறிப்போனகோபம் எதிரிக்கு ஆதரவாகும், அப்போதே இரக்கந் தோன்றும். தீர்க்காலோசனை பண்ணித் துணிந்தபேர்கள் யாவரோ அவர்களுக்கு வரும்பலனை அரும் பதவியாகிய பெருங்கீர்த்தியை, என்னுலிசையத் தக்கதன்று. அவர்கள் பொன்னாட்டின் போகத்தைப் பெறுவார்கள். ஆகையால் சத்கருமங்களைச் சடுதியிற் செய்யவேணும், துஷ்கருமங்களை சோர்வாய் விடவேணும். சீக்கிரத்திற்செய்கிற காரியமும் மெதுவிற் செய்கிற காரியமும் இதனாலறிந்துக் கொள்ளென்று வீஷ்டுமர்சொல்ல, தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு ஐயா, தர்மார்த்த காமமென்கிற மூன்று காரியங்களிலேயும் ஜீவனுக்குறுதியாகிய சகாயஞ்செய்யத் தக்கது இன்னதென்று எடுத்துக்காட்டவேண்டும் இறைவனே யென்று இறைஞ்சிக்கேட்க, அதற்குக் கங்காபுத்திரன் கரைக்கத் தொடங்கினர்.

---

42. தருமார்த்த காமமோக்ஷ மகிமையுரைத்தல்.

இன்பமென்பது இலட்சுமியைப் போலும் குளிர்ந்த தாமரை முகத்தளாய் மெதுவாய்ப் பேசுகிற மிருது பாஷியாய் கோப மில்லாதவளாய் குலைக்கு நாய்போற் சீறுதவளாய் நோயற்றவளாய் பழிப்பில்லாக் குலத்திற் பிறந்தவளாய் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, இந்த நான்கு குண முடையவளாய் மாமி, மாமனார் மைத்துனர், சுற்றத்தார்,பந்துமித்திரர்கள் இவர்களுக்கு இதம்பட நடப்பவளாயும் விருந்தினரைக் கண்டால் பரிந்தெதிர்கொண்டு வருந்தி அன்புடன் அன்னம் படைப்பவளாய், நாயகன் சொல்லுகின்ற முறைமை வழியினின்று நடப்பவளாய், மலடியாய்ப் போகாமல் புத்திர பாக்கிய முடையவளாய் இந்திராணி இரதி இவர்களைப்போல் இன்பலீலை புரிபவளாய், அன்னியர் அயலார் வீட்டிற் போகாதவளாய், நித்திய ஸ்தான செப தப, நியமத்துடன் சூரிய நமஸ்காரம்பண்ணி நாயகனுக்கடங்கி நடக்கும்அதிபாலியமுடையவளாய் இன்னமுள்ள ஸ்திரீகளுக்குரிய லட்சணமும், சற்குணமும்

பொருந்திய பெண்சாதியுடன் மனதொத்து ஆசையாய்க் கலந்து வாழ்வதுதான் பேரின்பத்திற்கும் பெரிதாகிய இன்பம். இது இம்மைப் பிரயோசனம். பொருளாவது, இத்தியாதி குணங்களமைந்து சொல் தவறாத மனையாளுடன் கூடிவாழ்கின்ற மனைவாழ்க்கையில் போசன முதலாகிய பிதுர்க்கருமஞ் செய்வதற்குத் தேடும் பொருள் வழியறிந்து முறைமையாய் ஒருவர்மன நோவாமல் தன்னைத் தீவினைசாராமல் சோழி சூது சொக்கட்டான், சதுரங்க முதலிய பாவசொத்துகளல்லாமல் பொய்கொலை களவு கள் காமத்தினால்வரும்பொருளில்லாமல்குறைபுகன்றேர்க்காமல், கணக்கழிவு கூறாமல், நம்பினபேர் நடுங்காமல், அடைக்கலம்வைத்தவர் கமுறாமல், தருமதான, சாவடி, மடம், ஆலயம், ஏரி, குளம், குட்டை, தோப்பு, தொறவு, இவைகளைச்சார்ந்து வாராமல் மனமடிந்துபிறரிகழாமல் நன்மைபிற் கிடைத்தது போதுமென்று சம்பாதித்த பொருளை நன்மார்க்கத்திற் சிலவழித்து ஜீவகாருண்யனாயிருப்பானாகில் அவனுக்கு இம்மைப்பயனும் மறுமைப்போகமும் உண்டு. இப்பால் தருமமாவது காலந்தப்பாது நித்தியானுஷ்டான கருமங்களைக் கருதி குருநாதனையும் ஈஸ்வரனையுந் துதித்து பூசாவிதியும் ஆசாரநியமமும் செபதப நமஸ்காரமும்புரிந்து தானென்கிற ஆணவசுதந்தரத்தைத் தள்ளியாவற்றையும் பிரம்மார்ப்பணமாகத் தத்தம் பண்ணி அவனல்லது வேறில்லை என்று அறிந்து நடப்பதுவேதருமம். இந்தத்தருமத்தினால் இம்மைப்பயனும் அம்மைப்போகமும் உம்மையாகிய மோட்சமுங் கிடைக்கும். இம்மைப்பயனாவது பூமியிற்செல்வமும் அம்மைப் போகமாவது, சொற்காதிபோகம் உம்மைப்பயனாவது இனிமேற்கிடைக்கப்போகிறமோட்சம். இம்மூன்றும் தருமமாகிய தவத்தினாற் பெறலாகும் தருமராஜனே தர்மார்த்தகாம மோக்ஷமென்கிற மூன்றிலும் பிரானுதாரலாபம்தருமமே. இதற்குச்சாட்சியாக ஒரு கதைகேளும்.

---

43. தருமார்த்த காமமோக்ஷத்தைத் தழுவிய சரித்திரம்.

கடல்வளைந்த காசினியில் திடம்விளைந்திருக்கின்றதேவப்பிராமணகுலத்திற் பிறந்த ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் காமத்தை விட்டு அனர்த்தமாகிய பொருள்மேலாசைவைத்து பூமி எல்லாந்

திரிந்து பொன்னுசையிற் பரிந்து முடிவில் தபசுபண்ணி திரவியம் பெறவேணுமென்று மனதிலெண்ணி ஒரு பர்ணசாலை எற்படுத்தி அதிலிருந்து தவம்பண்ணுகிற தருணத்தில், ஒரு மஹாபுருஷன் தேவ சொருபசுந்தர திவ்விய திருமங்கள ரூபத்துடன் பிரசன்னமானுன். அவரைக் கண்டு அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, அடிபணிந்து நிற்கின்ற பிராமணனைநோக்கி உனக்குவேண்டியதென்னவென்று வினவ, சுவாமி எனக்கு மிகுந்த திரவியம் வேண்டுமென்ன, அப்போது அந்தத் தேவன் ஒருயக்ஷனை வரும்படியாக நினைத்தான். அப்படியே 'யக்ஷன் வந்து தொழுதான். அவனைப் பார்த்து தாமரைமலரை தரிக்கப்பட்ட இந்தப் பிராமணன் எவ்வளவு திரவியங்கேட்டாலும் கொடுக்கமாட்டேனென்னுமல் வழங்கி வரக்கடவாயென்று வகுத்தான். அப்போதே யக்ஷன் அந்தப் பிராமணனை நோக்கி ஒ, ஐயரே நீர் ஆசைப்பட்ட நிதி எவ்வளவோ அவ்வளவு தருகிறேன் பெற்றுக் கொள்ளுமென்று பொக்கிஷத்தைத் திறந்து விட்டான். அதைக் கண்டபோதே அவ்வேதியனுக்கு கியானம் பிறந்து மனந்தெளிந்து, ஐயோ, என்ன அருமையான தவத்தைச் செய்து நிலையற்ற திரவியத்தைப் பெரிய பொருளாய் விரும்பினேம். செல்வம் பிரயோசனமா ? கல்வி பிரயோசனமா ? தவம் பிரயோசனமா ? ஐஸ்வரியத்தினுல் பெருமையும் பூலோகப்பிரதிஷ்டையும் பூதசம்பந்தமான உடலுக்குச் சுகந் தேடுவதல்லது உயிருக்கென்னசுகம். இந்தப்பொருளால் கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சல்லியம், பகை, மமகாங்காரம், ஆணவமலம், அக்கியானகேவலம் இதெல்லாம் விளையுமே இதை விருதாவிற்கேட்டேன், என்விரதமெல்லாம்விட்டேன், வீணுசைப் பட்டேனென்று, தன்னைத்தானே நொந்துக்கொண்டு தனக்கெதிரிலே, காட்சியாயிருக்கிற புட்பகவிமானனை நோக்கி, பிரதட்சணம்வந்து நமஸ்கரித்து, சுவாமி, அடியேன், மடைமையினுல் பொருளை விரும்பிக் கேட்டேன். தேவரீர் அருள்செய்யத் துணிந்தீர். இந்தப்பொருள், மருளை விளக்கத்தக்கது. ஆதலால்தெருளை விளக்கும்படியாகிய, ஆன்மாவுக்கு லாபத்தைத் தருகின்ற அம்மைப்பொருளைக் கை கூட்டிவைக்கும் தருமமான தவத்தைப் பெறும்படிக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுமையாவென்று வேண்டிக் கொண்டான். அந்தத்தேவனுக்கு கிருபைவந்து நீர் நல்லகாரியத்தைநாடினீர் இதுதான் சாஸ்திரவிசாரணைசெய்த சாதுக்களின் விவேக முறைமையென்று வாழ்த்தி, அதனுல் உயிருக்குச்சார்பு

தருமம், தவம், பிரதானம். மகாதானமென்று நிச்சயித்து, அதன் பிறகு தவப்பெருளே சிந்திக்கத்தக்கதென்று, கிருபைகூர்ந்து மறைந்துபோனார், நெடுங்காலந் தவம்பண்ணி நெறிவழிபற்றி ஒப்பில்லாத மெய்ப்போதரிஷியென்று எப்போது மிருந்தார். அப்பா தருமராஜனே காமத்துக்கும் பொருளுக்கும் பெரிது தரும மென்று, தானென்பதற்ற வீஷ்டுமர் சாற்றி, அப்பேர்ப்பட்ட தபசுக்கு நினைவு முக்கியமான துணையானது. இவ்வாறிருந்து பேறு பெற்ற தபசிகளின் பெருமையும் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஒ வேந்தனே குணசாந்தனே! வேதவேதாந்த உபநிடதமுதலாகிய வேதாகமங்களையும்; நன்காராய்ந்துணர்ந்த நாதப்பிரம்ம மென்ருெரு பிராமணுேத்தம ரிருந்தார். அவர் தன்மனையாளுடன் சாத்துவிகம், இராசதம் தாமசம் இம்மூன்று குணங்களையுங் கெடுத்து திரிகுணதோஷஞ் சாராமல் கொல்லாவிரதங்கொண்டு காட்டிலிருந்து தபசு செய்து வந்தார். நாளுக்குநாள் அவருடைய தபசு அதிகப்பட்டு வருகிறநாளையில், வேதவிதியால் விளம்பி இருக்கின்ற பசுவை இட்டு வேள்விசெய்யாமல் பழவர்க்கமுதலிய வகையாதிகளைக் கொண்டு பசுவபைக்குப் பிரதியாய் ஓமம் பண்ணவேண்டுமென்று மனமகிட்சியுடனே எக்கிய முடிப்பதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, இந்தச் சங்கதியை தேவேந்திரன் கேள்விப்பட்டு; அந்தப்பிராமணனிடத்தி மாறுவேஷங்கொண்டு வந்து ஒ பிர்ம்மகுல சிரேஷ்டரே வேதத்திற் சொல்லி இருக்கின்ற சகலயாகங்களுக்கும் பசுபந்தனம் பிரதானமென்று பேசியும், அப்படியே அனேகம் பேர்கள் நடத்தியுமிருக்க; அதற்குமாருக இலைகளையும் காய்களையும் கனிகளையும் போட்டு எக்கியம் பண்ணுவது உமது குலத்திற்கு இயல்போ; நீர் படித்ததிறமோ, வேதவிதிக்கு வேறுபட்டு நீர் நடத்தினுல் அது உமக்கு செல்லாது. அதனுல் வரும்பயனுமில்லாது. இது மிகவும் பொல்லாது, என்று புகன்று புரந்தரன் போயினுன். அப்பால். சிலரிஷியீஸ்வரர்கள் வந்து ஐயரே விரதமெய்யரே அக்கினிக்கையரே நீர் பசுபந்தனமில்லாமல் எக்கியம் பண்ணப்போகிறதாய்க்கேள்வியானுேம். நீர் அப்படிக்குச் செய்யக்கூடுமோ? உமக்கு அது முறைமையாமா அதனுல் வரும் பாபம் வீண்போமா விதிதப்பி நடப்பார்க்கு விதித்திருக்கின்ற தண்டனை வீணுமா இப்படி செய்வதனுற் பலன் கிட்டுமா நீர்கொல்லாவிரதங்கொண்டிருந்தாலும், வேதத்திற்கூறியவண்ணம் பண்ணினுல் விரதபங்கமி

ராதாவென்று விதம்விதமாய் விளம்பினர்கள். அவர்கள் சொல்லை யுங்கேளாமல் யாகஞ்செய்ய எத்தனித்திருந்த பெரியவரைப் பார்த்து அவருடைய பெண்சாதியானவள்கேளும்பர்த்தாவே, தேவேந்திரன் சொன்னவார்த்தையும் ரிஷியீஸ்வரர்கள் விளம்பிய விதியையும் பொருட்செய்யாமல் உமது மனம் போனவாறே செய்வதற்கு முயற்சிபண்ணுகிறீர். நமக்கெல்லாம் வேதமே ஆதாரம், அதைத் தள்ளி நடந்தால் வேதபுருஷன் உமது யாகத்தையும், விரதத்தையும், நிறைவேற்றமாட்டார் அதனால் பழியும் பாவமும் அபரோதனையுஞ் சம்பவிக்குமென்று, தன்னாற் கூடியமட்டும் தருமபத்தினி சாற்றியும், அவள்வார்த்தையையு மிகழ்ந்து மண்டல குண்டலங்கள் வகுத்து வேதிகையமைத்து திரியாக்கினி திரித்து சமஸ்காரம் பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து சங்கல்ப விதி தரித்து வாகிச வாகிசுபலிபூசைபண்ணி அக்கினியை ஒமகுண்டத்தில்வைத்து ஜொலிக்கச் செய்து அடிமேகலையிலே தருப்பையும் நடுமேகலையிலே கூற்சமும் மேல்மேகலையிலே பருதி இஷ்டமும்வைத்து அக்கினிக்கு ஜனிப்பு ஜாதகன்ம முதலானது நடத்திசிறுக்கு சிருவத்துக்குப் பூசைமுடித்து திரிமூர்த்தி சொரூபமாய்ப்பாவித்து ஆச்சியத்திற்கு சமஸ்காரஞ்செய்து ஆச்சியமாகிய அந்தநெய்யை தருப்பையினாலேதொட்டு இடைபின்கலை சுழிமுனையாய்ப்பாவித்து மூலாதார ஆகுதிபண்ணி பூரணகுதிசெய்து அப்பிரப பிரதான ஒமம் பண்ணத்தக்கதாக ஆரம்பித்தார். அப்போது அக்கினி பிரபலியாமலடங்கி மடங்கி அவிந்து போயிற்று. எத்தனை விதத்தில் மூட்டினாலும் கர்ப்பூரம், நெய், சமுத்து, இதுகளைக் காட்டினாலும், நெருப்பு மூளாமற் போனதை ரிஷியீஸ்வரன்கண்டு, இதென்னகாரணமென்று நிதானித்து ஆலோசனையிலிருக்கும்போது, அவருக்கெதிரிலே ஒரு மான் வந்து நின்று ஒ ஐயா, நீரென்னயாகம்பண்ணுகிறீர் குசை யாகமேயல்லது தசையாகமாகுமா எங்கேயாகிலும் இப்படி நடந்திருக்கிறதா ஒமத்திற்கு உயிரைக்கொன்று வயிற்றினுபிக்குள் வெண்டுகில்போன்ற நிணமாகிய வபையை எடுத்து மந்திரதேவதைகையிற் கொடுத்து யாகம்பண்ணினல் புண்ணியபல னுண்டாம். புகழுண்டாம். பொருளுண்டாம். போதமுண்டாம். புனிதர்களாசீர்வாதமுண்டாம். முத்தியுண்டாம். அதனலொரு பாவமுமில்லை என்பதாய்வேதத்தில் விளம்பி இருக்க, நீர்அப்படிபுரியாமற் போனபடியினல் அக்கினி எரியாமல் அவிந்துவிடுகிறது, ஆதலால் என்னை நீர் பசுவாகக்கொண்டுவபை எடுத்து ஒமம்பண்ணு

மாதவனே என்று சொல்ல, அதற்கும் ஒப்பாமல் நடத்துகிற விப் பிரனைப்பார்த்து பின்னும் மானனது ஒய், ரிஷியே பாவம் வருமென்று பயப்படாதீர் வேதத்திற் சொல்லி இருக்கின்ற மேன் பாட்டின்படிக்கு மெய்யாகநம்பி, அவிர்ப்பாகமளித்தால், தேவதைகளெல்லாஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து, உம்மிடத்தில் வந்து கண்டு, நிந்தை நீங்க வாழ்த்துவார்கள். நீர் எக்கியம்பண்ணுகிறீர், அதில் முக்கியமாகிய அவிர்ப்பாகம் வாங்கிச் சாப்பிடலாமென்று அக்கரையாக ஆசைகொண்டு, தேவர்களெல்லாம் ஆகாயத்தில் கூட்டங்கூட்டமாய்க் குவிந்துவந்திருக்கின்றார்கள். அதோதேவேந்திரன் முதலிய பேர்களுந்திகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாருமென்று அந்த மான்யாகஞ்செய்யும் பிராமணனுக்குத் தெரியும் படியாக அனுக்கிரகம்பண்ணிற்று அந்தமான் வசனத்தைத்கேட்டு வானத்தைப் பார்க்க சகலகோடிதேவதைகளையும் சதமகனையும் பிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு ஐயம் நீங்கி (செய்வினை திருந்தச் செய்) என்னும் வேதவிதியை அநுசரித்து மனதைஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டுவருகிற தருணத்தில் தருமதேவதை பிரசன்னமாய் ஒகொல்லாவிரதங்கொண்ட குணக்கியனே, வேதத்தின் உண்மையை வெளியிடுகிறேன் கேளுமென்றுயாக அத்தியாயம் நவின்றிருக்கின்றசத்கிரமத்தையும், எழுதாக்கிளவியாகிய ஈஸ்வரவாக்கியத்தையும், தமரகவோசையாற் பிறந்த அட்சரசொரூபத்தையும், கிரமமாகச் சொல்லிமறைந்து போய்விட்டது, மறை முதல்வனாகிய மறையவன், மனந்துணிந்து வேதமே உன்னை நம்பினேன் நம்பினேனென்று எல்லாவற்றிற்கு மேலாகிய எக்கியத்தில் திரிமூர்த்திகள் முதலாகிய தேவேந்திரன் தேவர்கள்யாவருக்கும் பசுவபையினால் ஒமம்பனுணி, அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து திருப்திபண்ணிவைத்தான், அப்போது திரிமூர்த்திகள் முதலானபேர்களும் சந்தோஷப்பட்டார்கள் அப்படிப்பட்ட மேலான எக்கியத்தைப் பண்ணி அநேக விஜயமும், தபமும், நன்மையுங், கூடிவரந்தக்கதாக ஒமப்பசு எக்கியத்தினாலடைந்து பசுவும்கூட பதவி பெற்றதனால், இனிமேல் நானுனக்குச் சொல்லவேண்டியதென்னவேதமே, நமக்கு அத்து, அதைக் கற்று அதின் சொற்படி அவிர்ப்பாகம் வைத்து நடந்தால் எல்லாப் பலன்களுமுண்டாமென்று வீஷ்டுமர் சொல்ல தருமநந்தனன் தன்னியனானன்.

பின்னும் பாட்டனரைப்பணிந்து இந்துகுலத்தில்வந்து தபஞ்செய்த ஐயனே நன்மையான பேர்களிற் பிரவேசித்த காரியங்

களுக்கு, எல்லாரும் பழிக்கும்படியாக துன்பம்வந்து சமபவித்துத் துயரப்படுகிறார்களே, அதென்னத்தினாலே, இருளைப்போக்கிப் பிரகாசிக்கப்பட்ட சூரியனைப்போல் ஆத்மாவுக்கு அக்கியானமான இருளைநீக்கி சுக்கியானமென்னுஞ் சோதியைப்பிரகாசிக்கச் செய்யாநின்ற சுகுணரே இந்தச் சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று சரணம் புகுந்த சற்புத்திரனை நோக்கிச் சாற்றுகின்றார்.

---

44. உலகில் நன்மையான காரியத்தில் பிரவேசித்தபேர்களுக்கு துன்பம் வந்து சம்பவிக்கும் காரணம்.

ஓ மைந்தனே கேளும், குளிர்ந்த பிரகாசத்தை யுடைய இளம் பிறையையும் பிரவாகமாகிய கங்கையையுந் தரித்தருளிய சடாமகுடத்தைப் பொருந்த தாணுவாகிய மூலகாரணப்பொருளானவர், வீணைமுனி முதலாகிய சகலகோடி தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தேவகண பூதகணங்களுஞ் சேவிக்கும்படி தாமரை மலர்போலுஞ் சிவந்த இதழினையுடைய ஆதிசக்தியான தேவி வாமபாகத்தில் வந்திருக்கும்படிக்கு கோடாகோடி கொன்றைமரங்கள் குலாவிய அநேக நந்தவனங்களும் வில்வ வனங்களும் தழைந் திருக்கப்பட்ட கைலையங் கிரியில் மாணிக்கச் சிம்மாசனத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும்போது சில ரிஷியீஸ்வரர்கள் முதலாகிய மெய்யடியார்களும் அவ்விடத்திற்கு வந்து அதிகார நந்திதேவருடைய அநுமதியின் பேரில் திருக்கோயிலுக்குட் புகுந்து பிரதட்சண நமஸ்காரம் பண்ணி தேவதேவ மஹாதேவ தத்துவநித்த பரிசுத்த நிர்மல கருணாநிதியாகிய கடவுளே ! பிரமன் குமாரனாகிய தட்சப் பிரம்மாவானவர் தேவரீரொருவரை விலக்கி மற்றபேர்களுடன் சபைகூடி ஒருமித்து யாகமொன்றுசெய்கின்றான், அந்தயாகத்தில் தங்களுக்குமாத்திரம் அவிர்ப்பாகம்கொடாமல் செய்கின்றானே அது எப்படி நடக்கும், எப்பொருட்குமிறையாய் எல்லாவற்றிற்குஞ் ஜோதிசொரூபமாயிருக்கின்ற ஈஸ்வரனே,உம்முடையகருணை எப்படியோஎங்களுக்கொன்றுந் தெரியவில்லை என்று இறைஞ்சித் தோத்திரம் புரிந்தார்கள். அவ்வுரைகேட்ட ஆதிபகவன் புன்னகையோடுபொருந்தி இருந்தனர். அந்நேர வேளையில் அம்மனுக்குக் கோபம்பிறந்து அரகர சம்போவென்று வணங்கி பூலோகத்திற்செய்கின்ற, யாகம்

போற்செய்யாமல் அகங்காரத்தினாலும், அறிவீனத்தினாலும் செய்யப்பட்டதக்கனுடைய எக்கியம் அழியத்தக்கதாக, தேவரீர் சிந்திக்கவேண்டுமென்று அந்தரி மொழிந்தனள். கணக்கிறந்ததிருவிளையாடலை யுடைய கண்ணுதலானவர் சங்கரி வார்த்தையைக் கேட்டு சகலதேவ கணங்களும் புடைசூழ ரிஷபவாகனரூடராய் பார்வதா தேவியுடன், பதிதன் செய்கிற யாகசாலைக்கு வந்து அந்தரவாசியாயிருந்தபோது, அதைத் தக்கன் கண்டு நிலைதளராமல் மனநடுங்காமல் தானெடுத்தகாரிய முடிவுபெறும்படி ஓமம்பண்ணிக்கொண்டு தேவதைகளுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது தானல்லாத பொருளில்லாத பசுபதியானவர் ஞானதிபர்களாகிய ஜீவன்முத்தர்களினது மனமகிழத்தக்கதாக தம்முடைய, நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து ஒரு வீரனைப் பிறப்பித்தார். அந்த வீரபத்திரன் பலவித ஆயுதங்களுடனே கோபாக்கிரந்தனாய் நெருப்பெரியுங்கண்ணும் சிரிப்பெறியுங் கோரதந்தமுமாகி, வந்து பரமேஸ்வரனைப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கோண்டு யாகத்திற்புகுந்து அநேகம் படை வீரகணங்களை ஏர்ப்படுத்தி ஓமஞ்செய்கின்ற வேள்விச்சாலையைச் சுற்றிலுங் காவலாக்கியபோது, சற்றேனுந் தாட்சண்ணியம் பாராமல் யுகாந்தகாலத்தில் சமுத்திரமும் பொங்கி உலகத்தைவளைத்துக்கொள்ளும் உபத்திரவமெப்படியோ அத்தன்மைபோல் யாகசாலையை வளைத்துக்கொள்ளவே அதற்குள் ஏகப்பட்டுக்கொண்ட அயன் அரிமுதலாகிய தேவதைகளெல்லாம் கைநெறித்து மெய்பதைத்து, என்னசெய்யப்போகிறோமென்று ஏங்கித் தளர்ந்தார்கள். அந்தவேளையில் வேள்விச்சாலைக்குட் புகுந்த வீரபத்திரர் வீராவேசங்கொண்டு அந்தயாகத்திற் குடன்பட்டிருந்த சகலதேவதைகளையும் கண்டகண்டமட்டுஞ் சேதித்து மூலைக்கு மூலைசோதித்து பஞ்சுப்பொதியிற்பற்றிய நெருப்புப்போல் அதமாக்கி எரித்து விஷம்போன்ற தக்கனையும், எச்சனையும் தலையை வெட்டிப்போட்டார். அதுகாலையில் பிரமதேவன் நாலுபக்கத்திலும் ஓடி வாடி அகிலலோகநாதனாகிய ஆதி பரமேஸ்வரருடைய அடிமலரிணையில் அலறிவிழுந்து தோத்திரித்து ஆண்டவனே தக்கனுக்குக் கர்வபங்கமாயிற்று இனிமேல்; தேவரீருக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுப்பதற்குச் சந்தேகமுல்லை அவன் பிழைக்கும்படிக்கு கருணைசுரக்க வேண்டுமென்று மஹாதேவனை வேண்டிக்கொள்ள அதனால் மனதிரங்கி பிரம்மாவினுடைய பரிதாபம் பார்க்கமாட்டாமல் வெய்யலில் வைத்த மெழுகுபோலுருகி வீரபத்திரரால், வெட்டுப்பட்டுவிழுந்த

பேரெல்லாம் பிழைக்கும்படிக்கு தயைபுரிந்தருளினார். சகலமான பேரும் சஞ்சலப்படாமல் முன்போலவே முளைவீசியவாறுபோல் பிழைத்தெழுந்தார்கள். எழுந்தபேர்களியாவரும் வீரபத்திரசுவாமி கையால் வீழ்ந்து மேலாகிய பரமசிவத்தி னருளால் பிழைத்தோ மென்றறிந்து இருவரையும் பணிந்து யாகம் அழிந்துபோய்க்கிடக் கிற அமக்களத்தையுங்கண்டு கிடுகிடென்று நடுங்கி பயபக்தியுடன் தோத்திரஞ் சொல்லி சுவாமி, நாங்கள் செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்துரட்சிக்கவேண்டு மென்பதாய் தக்கன் முதலாகிய பேர் களும் ஒக்கனுடன்சேர்ந்து பொருமலும் விக்கலுங்கொண்டு வாய் தடமாறி புலம்பித்தவித்து தயாபரா பராபராவென்று வேண்டிக் கொண்டு மறுபடியும் வேள்வியைத் தொடங்கச்செய்து வேதவிதி யின் படிக்கு முதலில் மஹாதேவனுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து மற்றவர்களையும் பூசித்தார்கள். பரமன் தக்கனை மாத்திரம் தலை மாறனுடன் வைத்திருந்தார். இதைப்போல் நல்லகாரியமா இருந் தாலும், செய்யத்தக்க காரியம், தவரானகாரியம் இரண்டுமறிந்து ஈஸ்வரபக்தியு மிருந்து பெரியவாளிடம் யோசித்து நடத்துவா ரா கில் நிறைவேறும் இல்லாவிட்டால் கெட்டுப்போம் நன்மையைநா டிய தருமநந்தனனுவென்று வீஷ்டுமர் புகன்றார். பாட்டனுக்குப் பணிவிடைபுரிந்து என்குலதெய்வமே பார்க்கவரென்னும் பெரிய வரை சுக்கிரனென்று உலகத்தார் சொல்லுகின்றார்களே, அவருக் கு இந்தப் பெயர்வந்த வரலா றென்னவென்று பேரன்கேட்க, மே லோனகிய வீஷ்டுமர் பட்சத்துடன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

---

45. பார்க்கவனுக்கு சுக்கிரனென்று பெயர் வந்ததற்கு காரணம.

முன்னொருநாள் பார்க்கவனானவன் அளகாபுரிக்கதிபதியாகிய குபேரனிடத்திற்குப் போய் அவனைப்பயங்கரப்படுத்தினான். அத னால் துயரமடைந்த இருநிதிக்கிழவன் தரித்துச் சகிக்கமாட்டா தவனாய் தனது தோழமைபூண்ட பரமசிவனிடத்திற் சென்று பர தவித்தான் அச்சங்கதியைக்கேட்ட பார்வதி சமேதராகிய சிவபெ ருமான், குபேரன்பேரிற்பரிந்து பார்க்கவன்பேரில் குரோதங் கொண்டெரிந்து அவனைப்பிடித்து விழுங்கிப் போட்டார். அப் பால் தேவர்கள் ரிஷிகள் முனிவர்கள் யாவரும் அழுது ஆதிசிவ

னைத்தொழுது பார்க்கவனைத் தரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதன்பேரில் பாலநேத்திரனுக்கு அருளுண்டாகி விழுங்கியபார்க்கவனை வீரியவழியினால் விட்டுவிட்டார். இந்தப் பார்க்கவன் ஈஸ்வரனுடைய சுக்கிலமாய் அதோ முகத்தால் வந்தபடியால் அன்றுமுதல் இவனைச்சுக்கிலனென்று சொல்லப்பட்டு இவ்வுலகத்தில் சுக்கிரனென்று மருவியது. ஓ தருமராஜனே என்று சாற்றவும் சந்தோஷப்பட்டு துதித்து ஓ நாதனே நன்னிலங்கொண்டாடா னின்ற வேத வியாசருடைய பிள்ளை சுகயோகியின் விருத்தாந்தமெல்லாம் கேட்க விருப்பமுற்றிருக்கின்றேன் என்னபேட்சையடங்க அருள் செய்யவேண்டும் ஐயனே என்ன, சுத்தவித்தகனாகிய வீஷ்டுமர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

---

46. சுகப்பிரம்மரிஷியின் சரித்திரம்.

சகலகல்யாணகுண அச்சுதனுக்குமைத்துனனேகேளும், கோடா கோடிகோடியாகிய வேதங்களை எல்லாம் சிக்கறுத்து, இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணமென்று நான்காகப் பிரித்துஜடைசாகைகளுடன் உலகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரமாகும்படி செய்தருளிய ஆதியில் சகல தபசுஞ்செய்து திரிகாலக்கியானியாய் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமுடையவராய் அதிக தூய்மையா யிருக்கப்பட்ட வேதவியாசமகா முனியானவர் வெகுநாளாய் பிள்ளை இல்லாமல் புத்திரன் வேணுமென்கிற அபேட்சையினாலே, சூரியன் தினமும் பிரதக்ஷணநமஸ்காரம்பண்ணிக் கொண்டு வராநின்ற வெள்ளியங்கிரிச்சாரலில் அருந்தவமிருந்து, பர்வதராஜ புத்திரியையும் பரமசிவனையும் கருத்திலிருத்தி கடுந்தவசுபண்ணி வருங்காலத்திலே, சிவனுக்கற்புதமாகிய சிலயாகங்களைச் செய்துமந்திரமூலமாய் அவிர்ப்பாகமளித்து சிவனைத்தியானித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்டழுது, சரீரம் பொடித்துப் பூரிக்க நாவானது குழகுழத்துத் தழும் பேற நெஞ்சம் பஞ்சு போலாகி வெண்ணெய்போலுருகி, உடல் குழைந்து சிவானந்த வெள்ளத்திலமிழ்கி பரவசமாய்த் தியானஞ்செய்து தன்னைமறந்தபோது, ஏழைபங்காளனுக்குக் கிருபைவந்து யக்ஷ, கின்னர, கருட, காந்தருவ, சித்தர், வித்தியாதரருடன், அநேகங்கோடி ரிஷீஸ்வரர்கள் தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு மொய்த்து வரும்படியாக சகலஜீவாத்மகோடிகளையும் இரட்சிக்கப்பட்டசம்பு

வாகியநாதன் ரிஷபவாகனரூடராய் பார்வதியம்மனுடன் மான் மழுசதுர்ப்புஜம் காளகண்டத்திரிநேத்திரத்துடனே காட்சிகொடுக்க, அதைப்பார்த்தவேதவியாசர் சூரியனைக்கண்டசெந்தாமரைக் கமலம்போல் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து, ஆனந்தமாயக் கூத்தாடி பஞ்சாங்கநமஸ்காரம் பண்ணி சாம்பசிவ மூர்த்தியின் திருக்கோலத்தை பார்த்து, தன்னிலுமடங்காமல் மகிழ்ச்சி பூரித்து, ஆனந்த வியர்வை விர்த்து அனேக விதமாக தோத்தரித்து மகாவிலாச உல்லாச கைலாசவாசியாகிய சுவாமியே என்று உள்ளமுருகிஎன்பு குழைந்து, அன்புதழைந்த வேதவியாசரை, விடையோனேக்கி நீரிழைத்த தவத்திற்கு நாம் மிகவுமெச்சினேம், உமது கோறிக்கையைக் கூறினல் கொடுப்போமென்று மொழிந்தார். வேதவியாசர் பணிந்துநிர்மலநிர்க்குணநிராகார நிச்சயமே அடியேனுக்கு ஆத்மக்கியானமும்யோக்கியமும் அறிவும் பக்தியும் பஞ்சபூதசேஷ்டைகளிலகப்படாப்பான்மையும், மாயையுமொழித்த மைந்தனெருவனைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்க, அப்படியே கொடுத்தேனென்று திருவாக்கருளி, அரன்வெள்ளி யங்கிரிக்கெழுந்தருளினர். இப்பால் வேதவியாசர்தபசு நிலைநீங்கி கைலையங் கிரிச்சாரலைவிட்டு இமோத்கிரிச்சாரலரிகில்போய் பர்ணசாலை ஏர்ப்படுத்திக்கொண்டு வைதீகமடங்கட்டி வாசம்பண்ணி வருநாளையில் ஒருநாள்தீக் கடையுங்கோலை செங்கையிற்பிடித்து அக்கினிபிறக்கும்படிக்குக் கடையும்போது மைதீட்டியமயில்கண்போன்ற செவ்வரிபறந்தகண்களையுடைய அரம்பையானவள் அவ்விடம்வரக்கண்டார். அவளுடைய மதிமுகமும் மதத்தவிழிகளும் சுருட்டிய கடைக்கண்ணும் சுவர்ன குடம் போற்கதித்துப் பெருத்தகனஸ்னமும், ஆல்வயிறும் மால் ரோமவரையுமாகத் தோற்றிய சுந்தரத்தைக்கண்டு, வேதவியாசர் மிகுமோகங்கொண்டு விலக்கக் கூடாதமன்மதபாணத்திற்கு இலக்காகி. ஓமத்தீயில் உய்வது விடுத்து காமத்தீயிற் கருகிமெலிந்து கண்பஞ்சடைந்து கலங்கிவருவதை முல்லைக்கொப்பாகிய பல்லையுடைய வல்லியறிந்து மன்மதன்கணையால் வாடிய வேதவியாசரை நாடி மையல்தீரக்கலவிகூடி மருவவேண்டு மென்றேடிவருபவள் போல நடைகாட்டி, கெஞ்சிக் கொஞ்சிக்கொஞ்சிப் பஞ்சவர்ண அஞ்சுகம்போல் அஞ்சியஞ்சி வஞ்சி தஞ்சநீயென்று அளியாய் அழகிய கிளியாய் களிகொண்டு ஒருமரத்தின் கிளையிலிருந்தாள். வியாசர்வேள்வின்கணையால் மெலிந்து வேசாறி விரகம் பொறுக்கமாட்டாமல் நேரிற்கண்ட நேரிழையழகும் அவள் நெறிப்பும்

காமப்பார்வையின் குறிப்பும் இவருக்குட் புகுந்து அவளைநினைந்து நினைந்து உருக அவருக்கு வீரியம் பெருகும்போது அது பூமியில் விழப்படாதென்னும் புண்ணியத்தை எண்ணி அதை கையிற்றாங்கிய காலையில் கையுநிறைந்துமெய்யுமறந்து நெருப்புக்கடைந்த குழியில்நிரம்பியது. அது இவருக்குத் தெரியாமல் தன்னைத்தான் மறந்தவராய் நீக்கடைக்கோலால் ஓயாமற்கடையும்போது அந்தச் சூடும் இந்தச் சூடுங்கலந்து அக்கினி ஜொலித் தெழுந்ததுபோல் மகத்தாகிய திவ்ய சுகமஹாரிஷிபிறந்து எழுந்தார். உதயகிரியிலிருக்குஞ் சூரியனும் நாணும்படிக்குச் சுயம்பிரகாசகாந்தியுடன் தோன்றிய சுகனென்னும் சுதனைக்கண்டு வேதாகமசாஸ்திர புராணமுதலாகிய கலைகளுக்குரிய புருஷரும் பெரியோர்களும் அரிய தவத்திற் குரியோர்களும் மெய்யன்பிறந்தான், எங்களையன் பிறந்தானென்று துதித்துக்கொண்டாடினார்கள். தருமதேவதை நீதிதேவதை வனதேவதை பூமிதேவதை முதலிய பேர்களு மநித்து மகிழ்ந்தார்கள். தேவதுந்துமி முழக்கி புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். சகலாத்ம கோடிகளுக்கும் தற்செயலாய்ச் சம்பிரமமும் சந்தோஷமும்பிறந்து, நித்தியோற்சவங் கொண்டாடினார்கள். பாரினுள்ளபாவங்கள் பறந்தோடவும் தருமக்குழுமித் தலை எடுத்தாடவு பெரும் பேறுங் கலந்த வைபவத்துடன் ஜனித்தபிள்ளையைப்பார்த்துக் களித்து நீராத வறுமையிலகப்பட்டுத் தேம்பிய ஒருவனுக்கு மாறாத திரவியவாழ்வு வந்தால் அவனடையும் மகிழ்வ தெப்படியோ அப்படிப் போலும், பிறந்திறந்துழலுகின்ற பிராணனானது நாளுக்கு நாள் கொஞ்சம் நல்வினை தேடி அதனாற் புண்ணியங்கூடி விவேகம் விளைந்து மந்தம் மந்ததரங்களெல்லாங் கடந்து தீவிரம் அதிதீவிரதரத்தில் கடைசியாய்ப் பிறந்து இருவினை யொப்பு மலபரிபாகமாய்ஜனன முளை தீய்ந்து இருவினைப் பயனுங்காய்ந்து உற்பவ விடயமாய்ந்து சுவர்க்கலோகமடைந்து ஆனந்தத்தைபெறுவது போல் வேதவியாசர் பிரம்மாநந்தத்தில்மூழ்கி எழுந்தார். அந்தகாலத்தில்தேவர்களும்தேவேந்திரனும் ரிஷிகளும் முனீஸ்வரர்களும் பிரம்மதேவனும் சரஸ்வதியும் லட்சுமியும் ஆகாயகங்கையும் பூமிதேவியும் சித்தசாத்தியரும் வந்துஞானமே நிறைந்த சொரூபமாகப் பிறந்தமைந்தனை உவந்து ஏந்திஉச்சிமுகந்து நீராட்டி ஆசீர்வதித்து சட்கர்ம்மப்பிரகாரம் புத்திரோற்சவம் ஜாதகன்மம் ஓமம் கிரமமாக நடப்பித்து சாமவேதகானத்தை வீணையில் மீட்டி தேவரம்பைகள் பாடிக்கொண்டிருக்க, பார்வதிசமேதராகிய பரமசிவன்

ரிஷபவாகனரூடராய், நாரதர்முதல்ஞானக்கடலாகிய மோனமுனிவர்கள் முன்னும் பின்னு மொய்த்துவரும்படிக்கு எழுந்தருளிவேதவியாசருடைய சேய்தனைப்பார்த்து கிருபாசமுத்திரத்துடன் திருவருண் முகூர்த்தஞ் செய்துமதிவளரக்கலைவளரு மாப்போல்மதிவளரக் கலைவளரவென்று வாழ்த்தி மஹாதேவியுடன் வெள்ளியங்கிரிக் கெழுந்தருளினர். பிரமன்முதலான தேவர்களும் போனர்கள். இப்பால் சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் தந்தையைப் பணிந்து திரிகரண சுத்தியாய் புத்திசெனுத்தி திடனென்கின்ற பிராமணனிடத்தில் வேதாகம சாஸ்திரவிதி நூலெல்லாங்கற்று புராணசாரம், ஆசாரம் விவகாரம் நமஸ்காரம், சிஷ்டாச்சாரம், அதிகாரம், தருமவுபகாரம், இயாவுந்தெரிந்து ரிஷிகளுக் கெல்லாம் முதன்மையாயிருந்து தனது தந்தைஇருக்கின்ற ஆசிரமத்திற்கு வந்து முறைமைப் பிரகார மிருந்து ரிஷிகளுடன் வாசம்பண்ணி விரிந்த திறமைக்குரிய பெரிய விரதங்களை யனுஷ்டித்து, பிரபஞ்ச மயக்கத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு ஒருவர் கண்ணிலுந் தோற்றுமல் காரணப்பொருள்போல் நின்று, சிலநாட் சென்றபின் வியாசர், அப்பா உலகமென்பதும், இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல பேதங்களும் தாறுமாறுகியமாயை யல்லது வேறில்லை, இனிமேலதைக்கூறுவதிலென்ன சிலாக்கியம், பிரம்மம் ஒன்றுதான் நிச்சயபதார்த்தம் குற்றமற்றசத்குணனே இது எதார்த்தம், அகிலபுவன சராசரங்களில் உள்ளும் புறம்புமாயுநிறைந்து விளையாடுவது பரப்பிரம்மமே, அவரசைந்தாலல்லது அணுவுமசையாது அவரேசுதந்தரன், மற்றவர்கள்யாவரும் பரதந்திரர்கள், ஒ துரந்தரனே என்று இந்தப்படிக்கு எந்தெந்தத் தருணத்திற் சொல்லவேண்டியதோ அந்தந்த தருணத்தில் வேதத்திலெடுத்துக் காட்டினர். (தந்தைசொன்மிக்கமந்திரமில்லை யென்னும்) விதிப்பிரகாரம் வியாசராலறிந்துக்கொண்ட மெஞ்ஞான தேசிகன் மறையாச்சிரமத்தில் பிரமசரியம், கிரகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், என்று விளம்பி இருக்கின்றவகைதொகை விரிவு மூன்றையு மறிந்து இதுகளைப்பார்ப்பதினுலும் கேட்பதினுலும் பிரபஞ்ச ஆசாபசாசம் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டும், அது சிலருக்குக் கொண்டாட்டம் அப்படிப்பட்ட கொண்டாட்டங்களை மாற்றுகின்ற ஞானநூலை நவிலு மையா வென்று கேட்டார், மைந்தன் வசனத்தைக்கேட்ட வாதராயணர் நகைத்து சகல கலைக்ஞானமும் உருவாய்ச் சமைந்த பிள்ளாய் மேற்சொல்லிய மூன்ருச்சிரமங்களினுலும் பற்றுவையாமல் புத்தியினுல்விலக்

கிவிடலாமென்று பார்க்கிறாய், .அதைவிட்டு விடப்போமா மேலே றுகிறவன் முதற்படியிலிருந்தேறுவதா அல்லது மூன்றுபடியைத் தாண்டி நான்காவது படியிற்காலூன்றி ஏறுவதா சொல்லும் தரா சின் முட்போன்ற மனதையுடையவர்களானலும் பாபத்திற்கு பயமும் தயாரசமும் தண்ணளியும் தலைமையும் தன்னுயிர் போல் சராசரவுயிரும் சமமென்றுன்னி இருக்குந் தவத்தினை யுடையவர்,களுக்கும் இந்த ஆசிரமம்மூன்றைத் தள்ளிவேறில்லை, இம்மூன்றிலேயே பழகிவரும்போது சகலமுநாசமாகிய சந்நியா சமிருக்கிறதே யென்றியம்பிய பிதாவுக்கு பிள்ளை சொல்லுகிறார் ஐயா, நீர் சொன்னதென்ன இந்தப் பிரபஞ்சவாழ்க்கைப் போகங் களை விரும்பிய ஆக்கையுடையோர்க்கு நீர் போதிக்கவேண்டியது இதுதான். என்னைக்கூடச் சேர்த்துக்கொண்டு சொல்லவேண் டாம் நானிந்தப் பூவாசை பொன்னாசை பெண்ணாசையை விரும் பினவனல்ல நீரிதை மறந்துபோம், இந்தப் பிரபஞ்சமானது நல் வினை தீவினைகளின் போகமாய்மருவி இருப்பது. நல்வினையாவது தானம் தருமம் பிருபகாரம் பரோபகாரம் இன்னம்பற்பல சற் காரியங்க ளுண்டாயிருக்கின்றது. தீவினையாவது பொய், கொலை, களவு கள், காமம் இவைகள் மயமாயிருப்பதுதான் இருவினை. இவைகளில் நல்வினைகளைச் செய்தவன் இங்கும் அங்கும் வீடுவாசல் மண், மனை. பெண்டுபிள்ளை. பண்டுபதார்த்தம், பாக்கியம், யோக் கியம், சத்தியவாக்கியங்களினற் சிலாக்கியம், விமானம்தேவ சமா னம், வெகுமானம், சுகமானம் விதானம் நிதானத்துடன் உலகாதி பனுகி கலைமதியோடிருப்பான் இந்தவாழ்வினல் அதிசெயமென்ன, இவனடையப்போகிற லாபமென்ன, தீவினையைச் செய்தவன்பாபி யாய், தரித்திரனய், நோய்பிடித்து உண்ணல் உடுக்கல், படுக்கை, கொடுக்கை யற்று வீடுவாசலில்லாமல் கைகால் குறைந்து கவலை மேலிடுவான். அதனற் குறைவென்ன செல்வத்தினற் சுகமென்ன, கண்டது. எதுமகிழ்ந்தது இன்மையால் எது துக்கப்பட்டது, எது துயரங் கொண்டது எண்ணிப்பார்க்கு மிடத்தில் இதுவும் பாவமே அதுவும் பாவமே, ஒருமரம், இரண்டுபாளை, ஒன்று நுங்கு,ஒன்று கள்ளு. அறிவாளிகட்க்கு சம்பந்த விசேடத்தால் இரண்டு மொன் றே; அறிவில்லாத பேர்கட்க்கு அதுவேறு, இது வேறுதான்.சுகத் தினல் நன்மையும். அசுகத்தினல் தீமையுமில்லை. இவனுடையபே தைமனமானது பிரமாதத்திற் கொண்டுபோய்விட்டது. நினைப்பி னல் நெடுந்தூரம்போன இவன்திரும்பிவந்து எப்படிதேறுவானே

வென்றால் சாஸ்திரக்கியானத்தைச் சார்ந்து, சாதுசங்கமப் பழக்கத்தினலோர்ந்து சங்கதி இன்ன தென்னத்தேர்ந்து அநுபவத்தாலறிந்து அறிவாளிகட்கு சுகதுக்கமான வினை இரண்டும், செம்பொன்விலங்கு கரும்பொன்விலங்கு தான்,பிறவிக்கிடமே, ஐயோ ஆத்மா கடைத்தேறப்போகிற வழி ஈதல்லவே, தனுகரண புவன போகங்களுக்குரிய பல்லக்குக், குதிரை, இரதங்களில் பவனிவந்தா லென்ன, பாரெல்லாந் திரிந்து நடந்துவந்தாலென்னஇருவருக்கும் துன்ப இன்பமொன்றே ஒருபிள்ளை துன்பப்படுகிறான் ஒருபிள்ளை இன்பப்படுகிறான் இந்தஇரண்டு பிள்ளைகளையுந் தாய் தகப்பன்பார்த்துசந்தோஷப்படுவார்களா இல்லையாசர்வபூதாத்மாவிலும்நின்ற ஈஸ்வரன் எல்லாரிடத்திலுமிருந்து பார்ப்பது நிசமா அபத்தமா,நிசமானல், பிள்ளைகளிற்பேதம் வரவேண்டிய தென்ன, பெற்றவர்களுக்குப் பிள்ளைகளொன்றே, சகலாத்மகோடிகளுந் தன்னை நினைத்துப் புசிக்கும்படி ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார். அந்தப் புசிப்பு எப்படியும் இவனுக்குக் கிடைக்கக் காத்திருக்கின்றது. பிறத்தல், இறத்தல், அநுபவித்தல், ஆநந்தப்படுதல், எல்லாம்இருவினைக்காளராகிய இருவருக்குஞ் சரியே, இப்படிக்கிருக்க ஈஸ்வரத்தியானம் பண்ணி விதியையனுசரித்து நடவாமல் வெகுபேர் கெட்டுப்போகின்றார்கள்.மநோநிச்சயமில்லாமல் துக்கத்தைவருவித்துக் கொண்டு வாடுகிறார்கள், விருதாவாய் வாழ்வென்றும், தாழ்வென்றும் பிராந்தியுட்கொண்டு மெய்மயங்கி வீழ்கின்றார்கள். பிராந்தி மயக்கந்தீர்ந்தால் மாறிப்போ மல்லவோ, நிதான முண்டாகுமே, நாம் இன்னான் நமக்கு வீடு இன்ன இடத்தில் நாம் இன்னத்தினல் முழுகிப்போ யிருந்தோம் நம்மை இன்னான் கைகொடுத்து அழைத்துவந்து நல்ல இடஞ் சேர்த்தான், இனிமேல் வீட்டுக்குப் போகலாம் அல்லை ஒருவருந் துணையில்லா விட்டாலும் ஒரு பக்கத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தால் சிலநேரத்தில் தெளிந்துபோம். இது போல மோனமாய் ஒரு மூலையில் விழுந்து கிடந்தாலும் தான்கொண்ட பிராந்திமயக்கம் விண்டுபோய்விடும். அல்லது, அகன்றுபோய் விடும். கடைசியில் பசிக்கு ஆன்மா உடலுடன் காணப்போகிறது உணவு; மற்ற தென்னவிருந்தாலும் பயனில்லை யென்று ஞானநூக்குமமறிந்து, ஈஸ்வரபக்திபண்ணி, எந்தவேளையிலுஞ் சிந்தை தெளிந்து, களிம்பைமாற்றிக் கண்டுணராமல் ஏன்வீணிற்கெட்டுப்போகின்றார்கள் நல்வினை தீவினைசம்பந்தமான விலகாத விலங்கினது பிறப்பு மாறாமல் வந்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த இரு வினைகளில்

நல்வினை நல்லதென்றும் தீவினை தீயதென்றுமகிழ்வார்கள். இவ்விரண்டு வினைக்கும் வித்தியாச மென்னவென்றால்; இரண்டும் விலங்குதான்; விலங்கானாலும். நல்வினைசெம்பொன்விலங்கு. தீவினையானது கரும்பொன்விலங்கு இவ்வளவுதாரதம்மியமுடையது இதனுடைய தன்மையறியாமல் உயிர்வர்க்கங்கள் நல்வினை வேணுமென்று மயங்கி முயங்கி தானதருமம் பண்ணினால் சுகம் பெறலாமென்ன சஞ்சலப்பட்டு அலைகின்றார்கள், ஆனால், கீர்த்தியுண்டு, பெருமைபெறலாகும். அப்போது, பூஷணை உடலுக்கல்லது, உயிருக்கொன்றுமில்லை. இப்படிப்பட்ட பெருமையும் புண்ணியமும், வாழ்வும், மேன்பாடும், எனக்குவேண்டாம் சீக்கிரத்தில் ஜனன மரணவேதை யொழிந்து மோட்ச மடையவேண்டும், இதற்குவேண்டிய முத்திசொரூப லட்சண மெல்லாம் மொழிந்து, எனக்கு மோக்ஷங்கிடைக்கும் ஆக்கத்தைத் தேடுமையா வென்றுசுகப்பிரமம்சொல்ல வேதவியாசர் ஓ மெய்யனே ஒரு திருஷ்டாந்தமாக ஜனகமகாராஜன் கதை சொல்லுகிறேன்கேள்.

---

47. சுகருக்கு வியாசர் சொல்லுகின்ற ஜனகராஜன் கதை.

விதேகதேசத்திற் கலந்த மிதுலா புரியில் ஜனகமகாராஜன் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டுபத்தினி புத்திர மித்திரதேகபந்தம்பற்றியதைப் போலிருந்து, பிள்ளைப் பூச்சி போலும், புளியம் பழத்தோடுபோலும், பொருந்தி, மாயையாகியமரத்தை வேர்களைந்து வெட்டி, அது மறுபடியும் கிளைத்து எட்டிப்பாராம லழியும் படியாய் விரதாக்கினி கொளுத்தினவனே ஜீவன் முத்தன் அவனே பிரமசொரூபன் உலகத்தோடொத்து வாழ்பவர்களி லொருவன்; கலைமுற்றுங் கற்று கற்றோரோடிணங்கி கல்லாருடன் கலந்து நாலுபேர் நடக்கிறமார்க்கத்தின்படிக்கு நடந்து லோகமாயைக்குட்படாமல் நீறுபூத்த நெருப்புப்போ லிருக்கிறான். அவனுக்கொப்பானவர்களில்லை, அப்பேர்ப்பட்ட பக்குவனாகி யடங்கி யிருப்பவனிடத்திற்கு நீ போவாயாகில் உன் மனதிலிருக்கிற சந்தேகங்களை யெல்லா மாற்றிவைப்பார், நீ அவரை நாடிப்போகிறபோது பிரபஞ்சத்திற்கு வேறுபாடாய்ப்போகாமல் ஞானத்தையொளித்து, லோகத்தை யனுசரித்து, உலகிலுள்ள சாதாரணமான ஒருவனைப்போல்

போய்ப்பாரென்று வியாசருரைத்தார். விஞ்ஞான வீறுபெற்ற சுக யோகியும் தன் பிதாவைப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று தேவதைகள் கொண்டாடப்பட்ட பரதகண்டத்திற் புகுந்து, வானமளாவிய மலைகளும், காசினி நிறைந்த காடுகளும், தண்ணீர் வறண்ட சவுட்டுப்பூமியான பாலைநிலங்களும், முல்லை முதலிய மேடும், பள்ளமுங் கடந்து தாமரை மலர்களானது ஸ்திரீகளுடைய முகங்களுக் கிடுபடாமல் வெட்கித் தண்ணீரில் ஒற்றைக் காலில் நின்று, தவமிழைக்கின்ற கோலமும், தேன்பெருகி அருகிலிருக்கும் ஆறுகளிலோடி, மருதநிலத்தை வளர்க்கும்படியாகிய வளமும், மண்ணரம்பைகள், விண்ணரம்பையரிடத்தில் மருவியாடும் வண்மையும் மந்திகள் வேர் பலாப்பழத்தை மகிழ்ந்துண்ணுந் தன்மையுமுடைய விதேகநாட்டின் எல்லையளவைக் கண்டு மகிழ்ந்துசென்று மிதுலாபுரியைச் சார்ந்தபோது, பரதநாட்டியங்களும், சுரக்கியானங்களும், தாளங்களுக்கிணங்கிய, மேளங்களும் வீணைவேணு, தம்பூர், முதலாகிய, கருவிகளைக்கொண்டு சங்கீதம் பாடுகின்ற சரசமாதர்களும், சகோரயாழ், மகதியாழ், பேரியாழ், செங்கோட்டியாழ், வாசிக்கின்ற புருஷருடன், சரசசல்லாப, உல்லாசங்களை யனுபவித்திருக்கின்ற ஸ்திரீகளும் நாயகனுடன் கலந்து பாடுகின்றவர்களும், கலவியிற் புரண்டு ஊடுகிறவர்களும் ஊடல் தவிர்ந்து கூடுகிறவர்களும், கொஞ்சுகிறவர்களு மன்மதன் கணையால் வாடி இருவருயிரும், ஒன்றுயணைந்த பேரும் இத்தன்மையானவளங்கள் பலவாயிருக்கின்ற சின்னங்களைக் கண்டுங்காணுதவர்போல் தலைகுனிந்து சம்பிரமங்களைக் கேட்டு, மாடமாளிகை கூடகோபுர மருவியதெருவீதி கடந்து, மிதுலைக்குட் பிரவேசித்து அங்கே வாழை, கமுகு, கரும்பு, இளநீர், பலா, மா, தாழை, மகர தோரணம் கொடி, மேல் விநோதம் இவைகளெல்லாம் அலங்கரித்திருக்கின்ற, வீதிகளின் விநோதங்களையும் பொற்குடங்களால் பூரணகும்பம் இழைத்திருக்கின்ற மேடை வேதிகைகளின் சம்பிரமங்களையும், யானை, குதிரை, தேர், பதாதி, முதலியவைகணெருங்கிய பெருக்கமும், நவரத்தினங்களாற் செய்த குன்றுபோல் சிங்கார மண்டபங்களும், வசந்த மண்டபங்களும், ஆயிரக்கா லுயர்ந்த மண்டபங்களும். ஆமை, காடை, கோழி, கவுதாரி கடாமுதலியவைகள், சண்டைபோடவிட்டிருக்கிற சந்தடியும், அன்னம், மயில் கிள்ளை, குயில், மான்குட்டி, மாடப்புளு முதலிய பட்சிகூட்டங்களும், இராஜஸ்திரீகள், முதலாகிய மற்ற தாதிமார்களும் போற்று

நின்ற அம் மகாராஜனைத் துதிக்கும் பந்துமுதலிய ஆரவாரமும் இன்னமுள்ள சம்பிரமங்களெல்லாவற்றையுங் கண்டு களித்து சித்திர விசித்திரமுள்ள இரத்தின இராஜசிங்காசனக் கொலுக்கூடத்திற்கு வந்தார். அவ்விடத்திற் காவலாயிருந்த துவாரபாலகர்கண்டு ஆரையா போகிறது நில்லுமென்றதட்டினார்கள். அதைக்கேட்ட ஞானவித்தாகிய சுகரானவர் சந்தோஷத்தினால் வாழ்த்தினாலும் தீவினைவசத்தாற்றிட்டினாலும் சமமாயனுபவிக்கப்பட்டசாது அவ்விடத்திலேயே அசையாம நின்றுவிட்டார். உடனே துவாரபாலகர் போய் ஐயா ஆரோ ஒருவர்வந்திருக்கின்றாரென்று ஜனகராஜனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். இப்படி மகானுபாவராகிய சுகப்பிரம்மமே வந்தாரென் றறிந்துக்கொண்டு, இன்று நமக்கு நல்லகாலமென்று கண்ணீருதிர்த்துக்களித்து பக்கத்திலிருக்கப்பட்ட மந்திரிகள் சாஸ்திரிகளுடனே எழுந்து எதிர்சென்றுகண்டு, பிரதக்ஷணநமஸ்காரம் பண்ணி மிகுந்த தேவதா வுபசாரத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, அர்க்கிய பாத்தியம். ஆசமன்னியம் பாதோதகம், வஸ்திராலங்கிர்தம் புட்பம் அட்சதை, தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், சோடசபூசைகளுட நடத்தி சுவாமி தேவரீர் இங்கெழுந் தருளிய காரணமியாதோ தெரிவிக்க விரும்புகிறேனென்று தெண்டனிட்டிருக்க், சுகபிரம்ம ரிஷி சொல்லுகின்றார், என்றந்தை வேதவியாசர் உம்மிடத்திற்குப் போகச்சொன்னார். என்னத்திற்காகவென்றால் இறப்புப் பிறப்பு இல்லாத பேரானந்த ஞானம் உம்மா லறிந்துக் கொள்ளுவதற்காக வென்று தெரிவிக்கவும், அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஜனகன் பயந்து மஹா ரிஷிகளுக்கெல்லாம் மாயையின் லட்சணத்தை வகுத்துச்சொல்லி மாயைகடந்து அப்பாற் கரையேறுமாற்கமுங் காட்டாநின்ற மகானுபாவர் தூய்மைக்குத் தூய்மையானவர் வேதவித்தாக விளங்கிவியாசப்பிரமம் அவரறியாததும் ஒன்றிருக்கின்றதோ ஆ? என்னிடத்திற்கிருபைவைத்து மாயையின் புணர்ப்பையும் மறப்பையும் ஜனனமரணமற்ற திடஞானத்தையும் போதித்து ஆத்மதெரிசன மாகும்படி செய்தருளிதங்கியனுக்கிவைத்த சர்வலோக நாயகன் தம்மிடமாகத் தெரிந்துக்கொண்டதை மறந்துவிடப் போகிறேனென்று, பழம் பாடம் பார்க்கிறாப்போலத் தூண்டினாரோ?

ஐயா, பொய்யாகிய உலகமென்று உமது தந்தையினிடத்து மெய்யாகிய இரகசியம் படித்துக்கொண்டு கிருதார்த்தனானேன். அவரெனக்கு உபதேசம்பண்ணி இருக்கிறபடிக்கு, தலையானஞான

மார்க்கத்தை உமக்குச்சாற்றுகிறேன். அதனுடைய கிரமங்களெல்லாம் கேட்டருளும். கர்த்தனுடைய காதலனே என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

48. ஜனகராஜன் சுகப்பிர்மரிஷிக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தல்.

கேளும் சுகப்பிரமசோதியே உலகத்தில் பிராமணாள், ஆசிரம நான்கையும் அனுசரிக்க வேண்டும். அதில் முதலாவதாசிரமம் வேதாத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட உபாத்தியாயரை வணங்கி சிஷ்ய பணிவிடைபுரிந்து வழிபட்டுசாங்கோபாங்கமாய் வேதம்படித்துக் கொள்ளல்வேண்டும். பிராமணர்வீடுகளில்பிட்சைவாங்கி சாப்பிடவேணும். எண்ணெய் இட்டுக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்யப்படாது: தறையிலே படுக்கவேணும். சந்தனாதி வாசனை திரவியம் தாம்பூலமாகாது. கோவணத்தனாய் ஈஸ்வரத்தியானம் என்னேரமு மிருக்கவேணும். இரண்டாவதாசிரமம், நற்குண நற்செய்கையையுடைய, பொற்குடிப்பிறப்பாகிய பெண்ணை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளுடன் மருவிசகலதருமங்களையுந் தாட்சி இல்லாமற்செய்து பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுபுரிந்து புத்திரப்பேறுற்று வருந்திவிருந்தினரைப் பரிந்து உபசரித்து, விரதபின்னம் வராமல் அன்னமருத்தி சத்திய தருமம் நித்திய மென்றிருக்கத் தக்கது. மூன்றுவது ஆசிரமம் சந்ததியை இல்லறவாழ்க்கையிலிருத்தி பந்தபாசங்களையறுத்து நாட்டை யகன்று காட்டிட மருவி நாட்டம் பிரியாமலிருந்து மனோதிடமாய் தபசுபுரிந்து தியானஞ் செலுத்துதலாகும். இந்தவானப் பிரஸ்தத்தில் மருவியிருந்து இதனுடைய மார்க்கமறிந்து மனந்துறந்து, நான்காவது ஆசிரமமாகிய படிமேலேறி மோட்ச முடியேறுவார்கள். இப்படி வரன்முறைதப்பாமலனுசரித்து ஒவ்வொன்றின் பலனையு முணர்ந்து ஞானம் பிறக்கவேணும். இஞ்ஞானவிஞ்ஞானம் அஞ்ஞானத்தை அடுக்கடுக்காயறுத்துப் படியேறினவர்கள் பாக்கியவான்கள் என்று ஜனகர்சொல்ல, அதைச் சுகப்பிரமங்கேட்டு தீக்கடைக்கோலில்தேகம் தேகியாயிருந்த தீப்போன்ற சுகப்பிரமயோகி இராஜனைக்குறித்து! ஓ, ஜனகனே வேதவிதிப்பிரகாரம் ஒவ்வொரு ஆசிரமத்துறையையும் அனுசரித்து அந்தந்தவித்தியாசங்களைக்கண்டு வெறுப்படைந்து

அதியாச்சிரமஞ் சேர்ந்து அதனுல்தான் ஞானம் வரவேண்டுமோ, ஒருவேளை நல்லபுண்ணியவசத்தால் முதலாச்சிரமத்திலேயே ஞானம்வந்துவிட்டால் அது பிரயோசனப்படாதோ ? வாராதென்கிற வழக்குண்டோ ? நல்லது நல்வினைப்பயனுற் கிடைத்ததானுல் மற்ற மூன்ருச்சிரமத்தையும் அனுசரிக்க வேண்டிய முறையில்லையே, இதனுடையதிறத்தைச் செப்புமையாவென்று சுகர்கேட்க, ஜனகவரோதயன், சுவாமி தேவரீர் திருவாய் மலந்தபடியே ஆச்சிரமதருமங்களை அனுசரித்துத் தேருமல் பிறவிஞானம் பெற்றிருக்கப்பட்டபெரியோர்களுமுண்டு; அவ்வாறு நேரிட்டிருந்த போதிலும், வேதத்தில் விதித்தவண்ணம் ஆசிரமநான்கையுங் கைவிடாம லனுசரிப்பார்கள். ஞானம் வந்தவர்கள் நான்காச்சிரமத்தையுந் தழுவவேண்டியதென்னவென்னில், தாங்கள் படியேறி விட்டோமென்றும் பற்றில்லாத ஞானவான்களென்றும் அலட்சியமாய் விட்டுவிட்டால்அகப்பற்று புறப்பற்றையுடைய அக்கியானிகள் தவத்தைவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கமாட்டாத சோம்பலுடையவர்கள். பெரியோர்களெல்லாம் இந்த ஆச்சிரமத்திற் பிரயோசன மில்லையென்று விட்டுவிட்டார்களே பலனிருந்தால் விட்டுவிடுவார்களோ, இல்லையில்லை நாமேன் அந்தநான் காச்சிரமத்தையுங் கட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று விட்டுவிட்டு சிக்கிரம்கெட்டுப்போவார்கள். சர்வேஸ்வரன் சகல ஆத்ம கோடிகளுங் கடைத்தேறவேண்டுமென்று மோட்ச வீட்டுக்கு ஏறிப்போகின்ற வழியாய் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், இதற்கு முறையே பிரமச்சாரி, கிரகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசன், என்று சோபானக்கிரமமாய் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கின்ருர். ஆகையால்முடிந்தஞானம் பெற்றவர்களும் அனுசரித்துத் தீரவேணும். அப்படிக்கனுசரியாமல் விடும் பெரியோரால், உலகங்கெடும். அதனுற்பாவம் படும். ஆசைவிட்ட பெரியோரைக் கொண்டாடுகின்ற ஈஸ்வரனுக்கும் அபராதியாவன் ஞானமுதல்வர்களுக்கு அவசியமில்லாமற் போனுலும். உலகத்தாருக்காக தான் நடந்துகாட்டி சிஷ்டாசாரத் தன்மையாய் செய்விக்கவேண்டும், அதைக்கண்ட பூலோகத்தார் ஓ, பெரியோர்களெல்லாம் அனுஷ்டிக்கின்ருர்களே யென்று பேய்போல் விழுந்து பிடிவாதத்தினுற்றேறுவார்கள். சகலமுந் தெரிந்த தானுவே, உமக்குநான் சொல்லவேண்டிய தென்ன ? வேதத்திற்குரிய தேவரீரே வேதவிதியை இகழாமல் மூன்ருசிரமத்தை யனுசரித்து படிப்படியா ஏறி நான்காவது ஆசிரமம் நன்னெறி நிலையிலிருப்பதே உத்தமமென்று

ஜனகர் நவில, சுகப்பிரம்மயோகி சொல்லுகின்றார், தலைமைஞானம்பெற்ற தபோதனர்கள் இவ்வுலகத்தி லிருக்குங் காலத்தில் தங்களுடலை எவ்விதமாய் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்த முறைமையை எனக்கறையவேண்டு மென்ன, காமக்குரோதாதி அறுவகைப் பகைகளையுங்களைந்த இறையாகிய ஜனகர் இசைக்கின்றார்.

49. ஞானிகள் உடலைவைத்திருக்கும் நிலை.

கேளும்சுகபாமிரம்மரிஷியே! உண்மை ஞானமுணர்ந்த உத்தமர்கள் எந்த ஆசிரமத்திலிருந்தாலும், உலகத்தை இந்திரஜாலமாகவும் கனவுகண்டதைபோலுமனதிலுன்னி ஒருயிரைக் கொல்லார்கள். இடையூறு செய்யார்கள். குற்றங்களைத் தேடார்கள். குறைகளெவருக்கும் புரியார்கள். கர்மிகளைப்போல் பந்தங்களிற் பட்டுழலார்கள், பற்றுவையார்கள். மனமும்வாக்கும் வேறுபடார்கள். உள்ளும்புறம்பும் ஒத்திருப்பார்கள். எல்லா உயிரிடத்திலும் பிரியங்கொண்டு ஒருமைப் பட்டிருப்பார்கள், ஒரு பதார்த்தத்தின்பேரில் விருப்பும் மற்றொருபதார்த்தத்தின்பேரில் வெறுப்பும் வைக்கமாட்டார்கள். உபகாரம் பண்ணினவர்களென்று பட்சமும் அபகாரஞ் செய்தவர்களென்று அபட்சமும் நினையார்கள். ஒருவர்மேற் கோபமும் இன்னொருவர் மேற்சந்தோஷமும் காட்டார்கள், ஒருவேளை நினைப்பும் பின்னொருவேளை மறப்புமாயிரார்கள். என்றைக்கும் ஒரே நினைப்பும் ஒரேசீருமாயுறுவார்கள். இறப்புப்பிறப்பு என்கிற அறியாமையை அகற்றி நன்னடக்கையுடையவர்களை மெய்ஞ்ஞானிகளென் றறிந்து விளம்புவது தகும். இன்னஞ் சொல்லுகிறேன் கரும்பொன் வேறு, செம்பொன் வேறென் றெண்ணார்கள் கரும்பும், வேம்பும், சமமாய்க்கொள்வார்கள். மகமேருவையும், சிறுய துரும்பையும், சரியென்று மதிப்பார்கள். அதி தீவரபக்குவமாய் நிர்மலசுத்த பரிபக்குவமாய் அரும்பாய், மொக்காய், அலராய், மலராயிருக்கப்பட்ட, மோட்ச வீட்டைக்கண்டு அதனது முடிவைத்தெரிந்தவர்கள் பெரியோர்கள் இதுவுமல்லாமல், ஒருவர் திட்டினாலும், தோத்திரம் பண்ணினாலும், புகழ்ந்தாலும், இகழ்ந்தாலும், அடித்தாலும், இடித்தாலும், சீறினாலும், தூறினாலும், உடலுக்கேயன்றி"உயிருக் கொன்றுமில்லை"யென்று ஐயோ என்பர்வத்துகளாகிறுறென்று இரக்கமுற்று கோபங்கொள்ளாதிருப்பார்கள். லௌகிகத்திலழுந்திமயங்கார்கள் தவப்பிரம்மானந்தத்திற் றங்கியிருப்பார்கள். இப்பேர்ப்பட்டநல்ல

ஆத்மாக்கள் முன்சொல்லிய நான்காசிரமத்தை நண்ணி இருந்தாலும், நாடாதிருந்தாலும், அதனால் அவர்களுக்கு யாதொரு குற்றமுமில்லை. அவர்களிச்சா சுதந்தராள் ஒ சுகப்பிரம்மமே இதுதான் ஞானவரம்பு; இதற்காதாரம் மோனவரம்பு. ஞானவான்கள், தேகத்தை எப்படிவைத் திருப்பார்களென்று நீர்கேட்ட படியால். இப்போதுரைத்த இயற்கையின்படியே தேகாபிமானஞ் சிதைத்து உடற்சார்பில்லாமல் தேகம் பிராரத்துவ கன்மபோகத்தைப்புசிப்பதற்கெடுத்ததென்று பூர்த்தியாய்த் தெரிந்துக்கொண்டு உடலுக்கு பலம் இளப்பம் என்னவந்தபோதிலும் தன்னபிமான மென்பதில்லாமல் புளியம்பழத்தின் ஒடுபோலும் தாமரையிலைதண்ணீர்போலும் ஒட்டாமனின்று, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் உடலென்று காட்டி உண்மை ஞானத்தால் பந்துமித்திரரை நீயாரோ நானாரோ வென்று விட்டு மீந்திருப்பார்கள். இனிமேல் உன்றந்தையாகிய வியாசரிடத்திற்குச் சென்று தன்னைத்தானறியுந்தன்மையை விசாரித்து சம்பந்தமில்லாமல் தனியே இருப்பதுதகுதியென்று ஜனகமஹாராஜன் சொல்லி சரணம் புகுந்தபோது, பிரம்மருடநீபமாகிய சுகயோகி யானவர் கிருபாநோக்கமாக ஆசீர்வதித்து ஆசாரியபக்தி செலுத்தி சிலவு வாங்கிக்கொண்டு தந்தையாகிய வேதவியாசரிடத்திற்கு வந்து பணிந்து, ஜனகரிடத்திற்போய்க்கண்டதுமுதல் இப்போதிவ்விடத்தில் நின்றதுவரைக்கும் நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி தான்கேள்விப்பட்டுவந்த ஞானசாஸ்திரத்தினலத்தைச் சொன்ன சுகயோகியை வேதவியாசர் குளிர்ந்த முகமாய்க் காருண்யப் பார்வையுடன் கடாட்சித்து, அப்பாஞானசாஸ்திரங்களெல்லாம் நன்றாயறிந்துக்கொண்டாய் நீ இங்கேதானே இருவென்று சொல்லவும் அவ்வாறே தகப்பனுடைய சீடர்களாகிய சுமந்தர், பயிலவர், வைசம்பாயனர், இம்மூவருடனிருந்து செயல்வேறு, சிந்தனைவேறில்லாமல் வேதமோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கிற நாளையில் அருமையான வேதசாஸ்திரபுராணங்களை எல்லாம் ஐயமறப் படித்திருக்கின்ற சீடர்கள் மூன்றுபேரும் ஆசாரியருக்குப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்கரித்து சிரத்திற்கரத்தைக்குவித்து சுவாமி தேவரீரிடத்திற் கற்றுக்கொண்ட வேதமுதலியவற்றை தங்களுடைய போதன சக்திப்பிரகாரம் பூலோகத்திலிருக்கின்றவர்களுக்கெல்லாஞ் சொல்லிவைத்தால் லோகோபகாரமாயிருக்கும். தங்களுக்கும் பிரதிஷ்டையுண்டாம் ஆதலால், அனுக்கிரகம்பண்ணவேணும் ஐயா வென்று வணங்கிக் கூறவும்; மலரிகித

ரான வேதவியாசர் நகைத்து உலகத்திலுள்ள யாவருங்கடைத்தே றும்படியாக மிகவும் நல்லவார்த்தையைச் சொன்னீர்கள், இது முக்கியஞ்செய்ய வேண்டிய காரியந்தான், மேலும் நல்ல நூல்க ளைக்கற்றவன் தன்னைப்போல் பல்லோரும் நல்லவராகப்போதித்து வைக்கவேணும், அப்படிக்குச் சொல்லிவையாதபேர் படியாத மூடரிடத்திற்பயன்பட்டு அவர்கள்செய்த தவங்கெட்டு குறுகிக் குன்றுவார்களென்றிருக்கின்றதை நீங்களோதி யுணர்ந்திலீரோ; அதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் பாருங்கள் பஞ்சப் பிரணவ மந்திர மாகிய மௌனத்திலிருக்கின்ற ரிஷிகள், மோட்சமடையும்போது தன்னைச்சூழ்ந்த சகலருங்கதிபெற வேணுமென்று உபதேசித்துப் போகிறார்கள், குற்றமற்றஞான இருதயர்களாகையால் தன்னைப் போல் மற்றையரையும் பார்க்கிறார்கள். நீங்களுமப்படியே போதி த்து உபசரிக்கவேண்டியது முறைமையே, என்று புகன்றவேத வியாசரைப்பார்த்து அப்படிக்குத்தருமமிருந்தாலுந் தங்களுடைய பேரருளைப் பெருந்துணையாகக் கொண்டுபோனால் எங்களுக்குப் பெருமையுண்டு ஆதலால் விடை கொடுங்களென்று கேட்டார்கள்.

அச் சொல்லின் பொருளை யறிந்த வியாசர் மன மகிழ்ந்து ஓ அன்பர்களே எல்லா நூல்களையுஞ் சாம்பிரதாயமாய்க் கற்று என் னிலுஞ் சிறந்த கீர்த்திபெற் றிருந்தும் நாமேபோய் உலகத்திற் சொல்லிவைப்போமென்று வித்தியாகர்வம் படையாமல் ஆசாரிய ருடைய அருளைப்பெற்று அப்பால் போதிக்கவேணு மென்கிற அன்புடனே இருப்பீர்க ளாகையால்; நீங்கள்தான் எனக்குதகுந்த பிள்ளைகள். இப்பொழுதுதான் சந்தோஷப் பட்டேன் என்னிடத் தில் கற்ற நூலும் கேட்டகேள்வியுஞ் சிறக்கக்கடவது என்று புகன்று மூன்று பிள்ளைகளையும் எடுத்து மார்பிலணைத்து, முத்த மிட்டு, சுகனைப்பார்க்கினும் அதிகமென்று சொந்த பந்ததொந்தங் காட்டி, பூலோகத்தில், வேதங்களை விரித்துரைக்கும்படிக்கு அனுப் பிவிட்டு அகந்தையற்றிருக்கும் வேதவியாசர் யோகியாகிய தன் குமாரனுடனே பர்ணசாலையிலிருந்தார். அப்போது, சரிகமபதனி சவென்னும் இசையை யாழிலேற்றி வாசிக்கப்பட்ட நாரதர்வந் தார் அவரைக்கண்டு பெரியோர்களுக்குச்செய்யவேண்டுவனவெல் லாம் பிசகாமற் செய்து பூசித்த வியாசரை நாரதர் நோக்கி சுவாமி வேதவியாச மூர்த்தியே நானிந்த வனத்திற்கு வரும்போ தெல்லாம் சப்த மேக முழக்கம்போலும் சமுத்திர இரைச்சல் போலும் சற்றேனு மோயாமல் சார்வதா முழங்கிக்கொண்டி

ருக்கின்ற வேதகோஷ்டம் இப்போது தங்களாசிரமத்தில்முழங்காம லிருப்பதற்குக் காரண மென்ன ? உம்மிடத்தில் வேருன்றி இருக்கவேண்டுமே, தேவாள் வேதவித்தே இது என்ன நிமித்தத்தில் விட்டிருக்கின்றது வேதவியாசரென்று மிகுந்த பெயரைப் பொருந்தியவித்தகனே சொல்லுமென்று வினவ, வியாசர் சொல்லுகின்ருர். கர்மபூமியிலுள்ள பிராமணருக்கு வேதமோதிவிக்கும் படிக்கு என்னிடத்தில்வாசித்த சிஷர்களை அனுப்பி வைத்தேன், இவ்விடத்திற் படிப்பவரொருவரு மில்லாமையால் வேதம்ஒதுகிற சந்தடியற்றிருக்கிற தென்றுபராசர் குமாரர் வேதவியாசர் பேசிய பின்னும் ஒப் பெரியவரே, உம்முடைய கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினல் என் பிள்ளையாகியசுகனும் நானும் பூமியெல்லாந் திரிந்து வண்டுபோற் சுழன்று வேதங்களைப்போதிக்கப் போகிருேம், அப்படிக்குப் பிரயாசை எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் வேதம்பரவுகிறதாயிருக்கவில்லை யென்று சொன்னர். அந்தவார்த்தை கேட்ட நாரதர் அப்பிரகாரமே சொல்லிப் போதித்துத்திரிய வேண்டியது முறைமைதானென்று விடை பெற்றுக் கொண்டுபோய்விட்டார். இப்பால் வியாசர் சுகயோகியுடன் கடல்சூழ்ந்த காசினியை வலமாகத்திரிந்து தன்பிள்ளைக்கும் பூமியிலுள்ள பிள்ளைகட்கும்போதித்து,பிள்ளை ஆகாசமார்க்கத்திலும்தான்பூமியிலும்வேதாத்தியனம் பண்ணிவைத்து சாங்கோபாங்கமாக நான்குவேதமும் சுகயோகிக்கு வரும்படியாகச் செய்து வேதாந்த இரகசியமும்விளம் பியருளினர். பிற்பாடு ஆகாயகங்கையில் ஸ்தானமாட வேணுமென்று பிள்ளையை ஒருபக்கத்தில் நிற்கவைத்து ஸ்நானஞ் செய்யப் போனர்இப்பால், சுகப்பிரமம் ஒரு சுசியாகிய பூமியிலிருந்து வேதபாராயணம் பண்ணும்போது சிவந்த சடாமகுடதாரியாகிய நாரதர் வந்து சுகனைப்பார்த்து அப்பா நீ பூரண சப்தமாய் தொனியாய் நாதமயமாய் கிதலலிதமாய் வேதமோதுவதைக் கேட்டு உன்னைப் பார்க்கவந்தேன், மிகவுஞ்சந்தோஷமடைந்தேன், ஆனந்தமாயிற்று உனக்கு வேண்டிய காரியத்தை விரும்பிக் கேட்டால் நான் கொடுக்கிறே னென்ருர். சுவாமி எனக்கு வேருென்றும் வேண்டாம் என்னை இன்னனென்றறிந்து அப்பால் என்னை என்பதும் யானென்பதும் அறிந்தவ னென்பதும் அறியத்தக்க தென்பதும் அற்று சுகமுற்றிருக்கும் வரங் கொடுக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்தினன்.அதைக்கேட்ட நாரதர் இவருக்குஞானம்போதிக்கவேண்டு மென்று தன்மனதில் நினைத்து பருவகாலம் யார்த்திருந்த பதப்

பொருளைக் குறித்துக் கேட்டபடியால் அப்பொருளுக்குரியவன் இவனே யென்று வேதமுடிவின்சாரத்தை விளம்பத் தொடக்கினர்.

---

50. நாரதர் சுகருக்கு வேதத்தின் முடிவாகிய ஞானேபதேசஞ் செய்தல்.

வேதாந்த சாரமறிவதற்கு மிகு மோகியாகிய சுகயோகியே கேளும், வருணசிரமம் நான்கு, அவை யாதென்னில், பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர, ரென்பது, இந்நான்கினுடைய பேதமாவது அஞ்ஞானப் போர்வையல்லது வேறில்லை உயர்ந்தசாதி இதுவென்றும் அதுவே முக்கியமென்றும் தாழ்ந்த சாதி இதுவென்றும் இதுவேதாழ்மையொன்றும் இல்லை அஞ்ஞானமகன்றவிஞ்ஞானம் எந்த இடத்தில் விளங்குகிறதோ அதுவே பிரதானம், கர்மத்தினற் சாதி யல்லது சென்மத்தினற்சாதி இல்லை. சாதி என்பது பிறப்பு, உயர்வு தாழ்வு பேசுவதெல்லாம் அஞ்ஞானம், பிரபஞ்சமயக்கம். பிரபஞ்சமாவது இல்வாழ்வோன் இவன் நாட்டில் கிரகத்தாசிரமங் கட்டிக்கொண்டிருப்பவன் இது இரண்டு காலுக்கும் போட்டுக்கொண்ட விலங்குகள் பிள்ளை குட்டி யென்னும் கடையாணியினலிறுக்கித் தறிக்கப்பட்டது. பிரமசாரியாசிரமம், வானப்பிரஸ்தாசிரமம், இவ்விரண்டும் பெருமையுள்ளதென்று, பெரியோர்கள் ஒப்புக்கொள்வது, அதிலும் பயனில்லை, அப்பால்யதியாச்சிரமத்தில் தயாரசமும் சத்தியமுமிருக்கவேண்டியது. இவ்விரண்டில் கடுகத்தனை தப்பிப்போனல் மலையத்தனை நரகம் வந்து முன்னிற்கும். தெரியாமற் றவரினவனுக்கும் ஒருபங்கு தண்டனை ஆனபடியால் வண்டியுருளைப்போல் கீழதுமேலதாய் சுழன்றுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட ஜனனமரணமானது தீராது. அது என்றைக்குத் தீருமென்றல் நானென்பது நசித்து தானென்பதுதவிர்ந்து ஆணவமல மகன்றதனல் சராசரக்கோடி சகலாத்மாவும் தானேயல்லது வேறில்லை. சமஸ்ததேகாதிக ளெல்லாஞ் மாயை சம்பந்தம் ஆத்மா பரிசுத்தம் மாயாமயக்கத்தி லகப்பட்டு மருண்டு கிடக்கிறது, மாயைவசத்தாகிய உடலுக்கும் களங்கரகிதமான உயிருக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்று இது என்றைக்கு வேருகக் காண்பானே அன்றே மோட்ச, மென்றறிக அப்போது நிராமயமும் நிட்களமும் நிர்விகற்பமும் நிற்குணமும் தானேயாவான், அப்படிக்கு

இருளும் வெளிச்சமும் இல்லாத இடத்திலிருந்து பார்க்கில் சகலமும் எளிதில் வெளிச்சமாய்த் தோற்றும், அப்படிப்பட்ட ஞானசொரூபியாய்த்தானிருக்க அதை விட்டுவிட்டு மாயாமயக்கமாகிய உலகத்தைத் தானென்றெடுத்து மேற்போட்டுக்கொண்டு தனக்குரிய ஞானசொரூபத்தை மறந்து எத்தனைநாள் திரிகின்றானோ அத்தனைநாளும் தன்னைத்தானறிகிற தெளிவு வரமாட்டாது; பிரபஞ்சவாஞ்சை மயக்கத்திற் படியாமல் தற்சுபாவ தற்சொரூபமான சுகயோகியேயென்று ஞானோபதேசம் பண்ணிவைத்து அநுபோகமுங் காட்டியபோது சோதிவிளக்க சுத்தஞான சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஜனனக்கடலைத் தாண்டி எங்குந்தானாகிய பிரம்மஞானம் விளங்கி பற்றின்றி உற்ற உத்தமச் சுகயோகியானவர் நற்றவமுடைய உத்தரதிசைக்குப்போகவேணுமென்றுவியாசரைப்பணிந்து சிலவுகேட்டார், அப்போது வேதவியாசர் அப்பா மகனே அடா சுகனே என்னைப்பிரிய மனமெப்படிக் கிசைந்ததோ பிரியமானவனே யென்று பேசியகாலையில் நாரதருணர்த்திய ஞானநற்கிரியை எடுத்துப் பலபல விதங்களைக் காட்டவும் அதைக் கேட்டு பிரம்மித்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து சுகுணமான பிள்ளை தன்னை விட்டகன்று போகிறானேயென்கிற கிலேசத்தால் பெருந்துயரப்படுகிற பிதாவை ஏகசொரூபமாக காட்டித் தேற்றி பொருமலைமாற்றி அதிதீவரமாகிய யோகப்பரியேறி பூலோகத்தைப் பிரிந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் போகும்போது மேலோகவாசிகளாகிய தேவதைகள் கண்டு அநேகங்கோடி சூரியப்பிரகாசம்போலச் சுகப்பிரமம் இதோ போகிறாரென்று பூரித்து ஐயோ இவர் குலஞ்செய்த நலம் யாதோ? வேதவியாசரிழைத்த தவமெத்தன்மைத்தோ இந்தப்பிள்ளை பிறவிக் ஞானோதயமூர்த்தியாய்ச் ஜனித்ததேயென்று யாவருங் கரத்தைச் சிரத்திலேற்றி சிவசிவயென்று தியானித்து தரிசனங்கண்டு தெளிவுகொண் டிருந்தார்கள். சராசரங்களியாவுந்தானாயிருக்கப்பட்ட சுகயோகியும் பிரசண்டமாருதவேகம் பின்னிட்டுப் போகும்படியாய் தான் முன்னிட்டு வடமுகத்தை நாடிவருகிற வேளையில் சகல சராசரங்களையும் பார்த்து உங்களிலே ஒருவன் தா னிவனென்றுரைத்து லோகோபகாரத் தந்தையாகிய வேதவியாசர் இந்தவழியேவந்து மைந்தா மைந்தாவென்று இவன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவாராகில் நீங்களியாவரும் ஏன் ஏனென்று சொல்லுங்களென்றியம்பி சோதிமயமாய்ச் செல்லும்போது ஆகாயமளாவிய சிகரங்களையுடையமலைச்சுனைகளில்தீர்த்தமாடவரு

கின்ற தேவஸ்திரிகள் வஸ்திரங்களைக் களைந்து வைத்து நிர்வாண மாய் நீராடியகாலையில் அந்த வழியாய்ப்போகிற சுகயோகியைப் பார்த்து நாணம் வெட்கம் அச்சமில்லாமல் தங்களிச்சையின்ப டிக்கு ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண் டிருந்தார்கள் சுகப்பிரமம் விகல் பமில்லாமல் பிரம்மக்ஞானத்துடன் செல்லுகின்ற விசையினால் பர்வதங்கள் மலைகள் விருட்சங்கள் இதுகளெல்லாம் அசைந்தும் முறிந்தும் அறுந்தும் ஒடிந்தும் படிந்தும் பொடிப்பொடியாய்ப் போகத்தக்கதாக மகாமேருவுக்குவடபாரிசத்திற் புகுந்துபோய் விட்டார்.

இப்பால் இரணிய கருப்பனுக்குச் சமானமான வேதவியா சர்ஒப்பில்லாத புத்திர சோபத்தினால் அரணியிலுற்பவித்துப் பிரிந் துபோன மகன் சுகன்போன வழியைத் தொடர்ந்து போகிற போது இமையாநாட்டத் தவர்கள் எல்லோரும் பார்த்து ஐயா! உம்முடைய குமாரன் இளஞ்சூரிய பிம்பம்போல் ஆகாயமார்க்க மாய்ப் போனார். அவர் போன வேகத்தில் பர்வதங்களுங் குலுங்கி பட்சி மிருகங்களுங் கலங்கி விருட்சங்களும் விலங்கிப்போய்விட் டன, இன்னேரம் நெடுந்தூரம் போயிருப்பார் நீர் நடக்கிற நடைக் கும் அவர் சென்ற வேகத்திற்கும் சரிப்படாது நீர் அவரை எந்த நாளையிற் காணப்போகிறீர், ஏதேது கண்டுபிடிக்க மாட்டீர், பூமி யிலிழிந்து போமென்றுரைக்க, அவர்கள் சொல்லையுந் தட்டி பிள் ளையைப்பற்றி பெருங்காட்டைச்சுற்றி பெருமூச்சிவிட்டு ஒருபர்வ தத்திற் போயிறங்கினார். அவ்விடத்திலுள்ள சுனைநீரில் விளையா டிக்கொண்டிருந்த தேவஸ்திரீகளியாவரும் வேத வியாசரைக் காண்பதற்கு முன்னமே வெட்கப்பட்டு வஸ்திரங்களினால் தேக த்தை மறைத்துக்கொண்டார்கள். அதை வியாசர் கண்டு சற்று நின்று இதற்குமுன் இந்தவழியிற்போன ரிஷியைப் பார்த்தீர்களா வென்றார், ஆமென்றார்கள் இப்போதுடுத்திய ஆடையை அப்போ து தரித்தீர்களாவென இல்லையென்றார்கள், முன்சென்றவன் என் மகன் நானவனைத் தேடிவந்தேன், என்பெயர் வியாசன் அவனும் புருஷன் நானும்புருஷன் அப்படிக்கிருக்க அவன் போனபோது அச்சமில்லாமல் நீராடிக்கொண்டிருந்த நீங்கள், என்னைக் கண்டு லச்சைப்பட்டு பட்டுவஸ்திர முடுத்திக்கொள்ளவேண்டிய பரிசெ ன்ன இந்தப்பேதத்தைப் பகருங்களென்று கேட்கவும், உசிதகசித உத்தமஸ்திரிகள் ஐயா, வியாசரேமுன்னேபோன முனிவரான வர் சுத்தமாயையற்றவர் சொருபக் கியானமுற்றவர், அதனால்

எங்குமவரா யிருப்பாரென் றுணர்ந்து நிர்வாண திசையினின்று ஸ்நானம்பண்ணினேம், அவர் மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்கமுத்தஞான வானுனதால் எங்களுக்கு அவரைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய சம்பந்தமில்லை. எங்களை அவர் தெரிந்தவர், நாங்கள் அவரை அறிந்தவர்கள், நீரவ்வாறல்ல இப்பிரபஞ்ச மாயையின்மூழ்கிய பெரியகியாநி உம்மைப் பார்த்தவுடனே அங்கம் பேதித்து வெட்கமேலிட்டு வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டோ மென்றூர்கள். அம்மொழியைக்கேட்டு வேதவியாசருக்குத் தெளிவுபிறந்துநிரம்பிய வியசனமாய்நெடுமூச்செறிந்து பிள்ளையை நினைந்து பிரிவாற்ருமையால் பெருங்குரலிட்டு அப்பா மகனே ஐயா சுகனேயென்று கூப்பிட்டார். அங்ஙனம் நிலைத்திருந்த, மலைகள், மரங்கள், செடிகள், முதலியதும் ஓரறிவுமுதலாகிய ஆறறிவுடன் கூடிய ஆத்மகோடிகளியாவும் அண்டரடங்களும், என் ஏனென்று எதிர்மொழி ஈந்தன. வியாசர் வெருண்டு நமது புத்திரனைக் கூவினுல் இந்தப் பூமி முதல் மகாபூதங்களெல்லாம் ஏன் ஏனென்று கேட்கிறது, இதையோசிக்குமிடத்தில் இப்பூமியாவும் பூதபேதங்களாயும் பூதகோடிகளாயும் பரவிய பரப்பிரமம் ஒன்று, அதை தெரிந்துக்கொள்ளாமல் தகப்பனென்கிற பெருமையும் தனயனென்கிற அருமையும் பாராட்டுகிற பிள்ளை யார், தந்தை யார், ஆருக்கு ஆர் பிள்ளை, யாருக்கு யார் தகப்பன், நீ வேறு நான்வேறென்பதென்னை; ஒன்றுமில்லை. நாதப்பிரமம் ஒன்றென்றே இன்று முதலென்றுங் கண்டுகொள்ளென்று அறிவுறுத்துகிற மொழியாக்களும், பிறந்ததென்று தெளிந்து தெளியா மனத்தினை யுடையவராய் செல்வனே; சிறுவனே, சேயனே, என்று தினமும் மனமுந் திகினுமாயிருந்தார். இப்படிக்குப் பிரபஞ்ச ஆசாபாச ஆபாச மகற்றியவேத வியாசரும் புத்திரபாசப் பற்றுவிடாயல் தெய்வமே தெய்வமே என்று, தியங்கிமயங்கிய நாளில் பிரம்மா, விஷ்ணு, தேவேந்திரன், முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகள், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள் யக்ஷ கின்னரர், கருட, காந்தருவர், சௌனகாதி முனீஸ்வரர் சிவகணம் பூதகண இராக்ஷசகணங்களுடன் பச்சைக்கொடி படர்ந்த பார்வதிகலந்த, பவளம்போன்ற பரமசிவன் இடபவாகன ரூடராய் மான்மழுசதுர்புசம் காளகண்டம் திரிநேத்திரம் சூலம் டமரகம் கபாலமுடையவர் ஆலகால விடத்தைப்பட்சித்து அரியயனுதிகளாகிய தேவர்களை ஆதரித்ததனில் முதலானவர், எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரண முதல்வனுனவர் அற்புதமான ஆதிமூர்த்தி, கிருபா

நோக்கமாய் வேதவியாசரிடத்திற்குவந்து பெருங்காட்சியாய் நின்றபோது, வேதவியாசர் எழுந்து அநேகவிதமாக விழுந்து சாமவேதக் கானஞ்சாற்றி பரவசமடைந்து பாயுங்கண்ணீருடன் என்புகளுருகி பட்சமாகக் கூத்தாடி தன்பிள்ளையைப் பிரிந்த வருத்தம் பாசபந்த நெருப்பு இவைகளெல்லாம்பரந்தோடிப் போகும்படியாய் சிறந்த தேவாதிதேவனைப்பணிந்து எழுந்திருந்து கைகட்டி வாய்பொற்றிபக்தியுடன் புத்தியாய்ப்பாடினர். அவ்விடத்திருந்த சாம்பமூர்த்தி வியந்து புகழ்ந்து சிரக்கம்பஞ்செய்து ஓ பேரறிவுடைய பெரியோனே நீர் பூர்வகாலத்தில் புத்திரன்வேண்டுமென்று நம்மைக்குறித்து தபசு பண்ணியபோது உமக்கு வேண்டியதென்னவென்று நாம் வந்துகேட்க பஞ்சபூதத்தையும் ஜயிக்கத்தக்க பாலகன்வேண்டுமென்றுகேட்டீர், நாமும்பட்சமாய் அநுக்கிரகம் பண்ணினோம் அவ்வாறே பிறந்தபுத்திரன் பரமானந்த ஞானத்தைப்பெற்று ஒருவரும் பெறுதற்கரிய புகழைக்கைக்கொண்ட பெரியவராயினர். நீர் பிரபஞ்சமாயையி லழுந்திய அறிவீனரைப்போல் துன்பப்படவேண்டிய துயரமென்ன? வேதஞ் சுரக்கிறவாக்கினல் மெஞ்ஞான சொரூபமெல்லாம் விளம்பியநீர் கான்முளையைக் குறித்துக் கவலைப்படுவது ஞாயமோ ? இப்பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமாகிய ஞானத்திலிருக்கிற பேர்கள் சமூக விசாரத்திலும் தழுவி தாம்கொண்ட கருத்திற்கு தவறுதல் வாராமல் பிள்ளைப்பூச்சிபோல் பூரணகலையுடன் பொருந்தி வாழ்வார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் பரிபூரண கியானம் பெற்ற பாக்கியனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்கிற மனவலிமையுடன் அவனைத் தேடப் புறப்பட்டது உமக்கு முறைமையோ ? அப்படிக்குப் போனலும் அவனுமக்கு அகப்படமாட்டான். ஒருவேளை யகப்பட்டாலும் உன்னுடனே கலந்திருக்க வரமாட்டான். பூமி கடல் மலை மேகம் சந்திர சூரியர் முதலாகிய பிரம்மாண்ட முள்ளவரையிலும் உன் பெயரும் உன்பிள்ளையின்பெயரும் நிலைநிற்கும் படிக்குக் கீர்த்தி தேடிக்கொண்ட மைந்தனைக்குறித்து சிந்தனைப்படுவதை மறந்துவிடு. ஆனல் புத்திரவாஞ்சையால் பிள்ளையைக் காணவேணுமென்று எப்போது நீ அபேக்ஷிக்கின்றையோ அப்போது உன் பிள்ளையின் சாயலை உனக்குத் தோன்றும்படியாய் வரங்கொடுத்தேன், நீர் பூலோகத்திற்கு போமென்று விடைகொடுத்து தரும சமுத்திரதாணுவானவர் மறைந்துவிட்டார். இப்பால் வியாசர் பரமேஸ்வருடைய அநுக்கிரகத்தைப்பெற்று தம்முடையபர்ணசாலைக்கு

வந்து மனோ நிச்சயங்கொண்டு மைந்தன் பிரிவை மறந்து உலகத்தவர்க்கு உண்மைஞானத்தைத் தெரிவிக்கவேணுமென்று ஒருபரியாயமாய்ச் சொல்லி வேதநான்கையும் விரித்து பதினெண்புராணங்களையுந் தழுவிநடக்கும்படி போதித்து அவ்வாறு நடத்திக் கொண்டு வரும்போது மெய்மைக்கியானம் விருதாவாய்ப் போய் விடுகிறதேயென்று விசனப்பட்டு, இதை யொருவருக்கும் விளம்பலாகாது ஏனெனில், நாரதர்நம்முடைய பிள்ளைக்கு பூட்டைத்திறந்து காட்டிவிட்டுப் போயினர். நாட்டைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த நமது மகன் நல்லறிவாளனாகியசுகன் பக்குவப்பட்டிருந்தமையால் காட்டியசோதி கற்பூரதீபம் போல்கலந்து பரிபூரணபாக்கியவானானன், இனிநாம் செய்யவேண்டிய தென்னை யென்று இகத்தைத்தழுவி இதற்குவேண்டிய சாஸ்திரங்களை எல்லாம் அதவா ஏர்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். சகலமானபேருங்கேட்டு அறுவகைப்பகைகளையு மறுத்து அப்பொழுதே ஞானம்பெற்றவர்களைப்போல் மகிழ்ந்து புராணவைராக்கிய புனிதரானார்கள், இந்தச்சுகப்பிரம்மத்தின் சரித்திரத்தைப் படித்தபேர் கேட்டபேர் லோகவாழ்க்கையில் மூழ்கியிருந்த போதிலும் நொடிக்கு நொடி மனத்தெளிவும் அப்போது நேரிட்டிருக்கிற வியாதியும் மனோவியாதியுநீங்குந் தூய்மை. அன்றியும் பரிசுத்தமனமும் இரக்கமும் உடையராவார்கள். மேலும்நாரதர் பதரிகாச்சிரமத்திற்குப் போய்ப் பேசுகிற சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று காங்கேயர் பகரத் தொடங்கினர்.

---

51. நாரதர் பதரிகாச்சிரமத்தின் பெருமை யுரைத்தல்.

ஓ! தயாளுவாகிய ஜனார்த்தனனுக்கு மைத்துனனான சதுரனேகேளும் மூலக்கமத்தில் முளைத்த முதல்வனான பிரமனுடைய மகன் நாரதன் பூமண்டல மெல்லாந்திரிந்து, மகதியாழ் தாங்கி வரும்போது பதரி காச்சிரமத்தின் வழியாய் வந்து அங்கிருக்கப்பட்ட மகானுபாவராகிய நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு அவரிடத்திற் சென்று மதுரவாசகமாய் இதவாய் வசனித்திருந்துக்கொண்டிருக்கும்போது தருத்திபோன்ற அற்ப உடலை எடுத்ததற்குப் பயனென்ன வெனில் பரப்பிரமத்தை உள்ளும் புறம்பும் ஒத்தி

ருக்க ஏகமாய்க்காண்பதே ஆன்மாவுக்கு உறுதியென்பதாய் பெரியோர்களெல்லோரு மிசைத்திருக்கின்றார்கள். நடலை, குற்றங்களை ந்த நாராயணரே, அந்தச் சூட்சுமத்தை அடியேனுக்கு அருள் செய்யக்கோருகிறேனென்று வினவ, நாராயணர் சொல்லுகின்றார். ஓ! நாரதரே இப்போது நீரிசைத்தசோதியை உள்ளும்புறமும் பார்ப்பதே உண்மைஞானம். உள்ளே என்ன ஆனந்தத்திற் கண்டானோ அந்த ஆனந்தமாகப்புறம்பிலுங்காணவேணும். இதல்லாமல் மகாமேருவுக்கு வடபுறத்திற் போகிறபேர்களுக்கெல்லாம் சுத்தமுத்தி என்று சுருதியும் ஆகமங்களுஞ் சொல்லுகின்றது அச் சுத்தாத்து மாக்களெல்லாம் சுவேதவனமயமாக அவ்விடத்திலிருக்கின்றார்கள். அங்கிருக்கின்ற ரிஷிகளியாவரும் உண்மையுடையவர்களேயல்லது பொய்யரென்பது சற்றேனுமில்லை, இப்படிக்கு அளவிறந்தபேர்க ளிருக்கின்றார்கள். எல்லாம் சக்கிரதாரணாகிய மகாவிஷ்ணுவைச் சதாகாலமு நினைத்து அந்தி, சந்தி, செப மந்திரமும் அதுவாகச் சமைந்து சலனமில்லா திருப்பவர்களும் அருட்சோதியைத்தரிசிப்பவர்களுமாயிருப்பார்கள். ஓ! வேதமுனியே? நீரும் போனாற் காணலாமென்று நாராயணர் சொல்ல, நாரதரும், மன மகிழ்ந்து மேருவுக்கு உத்தரபாகத்திற் சென்று நாராயணர் நவின்ற காட்சிகளெல்லாங்கண் டுணர்ந்து பூலோகத்திற்கு வந்து சகலருக்கும் விளம்பினர், வசவனென்னும் இராஜன் அந்தப்பிரகாச வெளிச்சத்தைக்கண்டு மோட்சமடைந்தான். சீவசிருஷ்டி செய்கின்ற பிரம்மகுமாரனாகிய அத்திரி மகாரிஷியும் அந்த ஒளியைப் பார்த்து உள்ளந் திருத்தினர். பிரம்மாவினாலும் காணப்படாத விஷ்ணுவினுடைய திருமேனிப் பொலிவை யாவராற் காணக்கூடும், கண்டாற் பதவிகைகூடும், அமலமாயிருக்கப்பட்ட சுவேதவனத்து ரிஷிகளல்லாமல் மற்றொருவராலுங் காணக் கூடாதென்று வீஷ்டுமர் விளம்பினர். இராஜ விரோதயனாகிய தருமராஜன் ஐயா, கிருதார்த்தனானேன் சகல ஜனசமூகங்களுக்கும் பொருந்தும்படியாய் சமமான தருமமொன்று சொல்லவேண்டும். அந்தத் தருமத்திற்கு ஒன்றும் நிகரில்லாமலிருக்கவேண்டும், என்றென்றைக்கும் நிலையான காரியங் கொடுப்பதாயிருக்கவேண்டும், சொல்லப்பட்டது மோட்சம் தரத்தக்கதா யிருக்கவேண்டும், பிராணிகள் அதை யனுஷ்டிப்பதற்குச் எளிதாயிருக்கவேண்டும், அப்பேர்ப்பட்ட தருமமாக ஒன்று ஆராய்ந் தெடுத்துச் சொல்லுமையாவென்று கேட்க, விரதசீல வீஷ்டுமர் வியந்து, புகழ்ந்து சொல்லுகின்றார்.

---

52. தருமங்களுக்கெல்லாம் மேலாகிய தருமம்

சூரியலோகங் கண்ட அதிசயம்.

முன்னொரு காலத்தில், நாரதர், தேவேந்திர னிடத்திற்குப் போகும்போது அவனிவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து, ஆசனத்திலிருத்தி சோடசவுபசார பூசை புரிந்து, சுவாமிகளே இங்குதேவரீர் எழுந்தருளுவதற்கு அடியேன் என்ன தவமிழைத்தேன் பிழைத்தேனென்று தோத்திரம்பண்ணி ஆசீர்வசனம் பெற்றுக்கொண்டு நின்றான். அவனைச் சிங்காசனத்தி லுட்காரச்சொல்லி ஒருவருக் கொருவர் க்ஷேமவிசாரணை செய்து கொண்டிருக்கும்போது இந்திரன், ஐயா, நாரதரே பூமியில் அற்புதங்களேதாகிலு முண்டோ அப்படிக்குண்டானாற் சொல்லு மென்று தூண்டினான். அந்த இந்திரனை நாரதர் பார்த்து உண்டா யிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார், ஓ! வச்சிராயுதனே, உலகத்தா ரைக் கடைத்தேற்றிவைப்பதற்காக கங்கைக்கரையில் பத்மநகர மென்றொரு பட்டணம் உண்டு அதில், பிருகு வென்னும் பிராமண னிருக்கின்றான் அவன் சகலகோடி பிராணிகளையும் தன்னுயிர் போற் பார்க்கப்பட்ட தயாரசகுணமுடையவன், நித்திய சத்திய விரதன் யாவரும் நல்லவனென்று கொண்டாடப் பெயர் பெற்ற வன் கோபத்தைக் கோபித்தவன் பெருமையான உத்தமஸ்திரீயை மணந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றவன், வந்தவிருந்துக்குபசரித்து இனி மேல்வரப்போகிற விருந்துக்கு எதிர்பார்த்திருப்பவன், பாக்கியத் திலும் நன்நடைக்கையான யோக்கியத்திலும்,சிலாக்கியமானவன், நோயற்றவாழ்வுடையவன் இப்படி யொன்றிலும் குறைவில்லாமல் நிறைவாக வாழ்ந்து வருகிற நாளையில், தருமசாஸ்திரங்களையும் நீதிசாஸ்திரங்களையும் வாசித்து, அதனுடைய நுட்பா நுட்பங்களை வடித்தெடுத்து தேர்ந்து தெளிந்து, அநேக தருமங்களில் எது ஒன் றுமாத்திரம் பரமதரும மென்று முதன்மையாகிய முக்கியமான தை அறியவேண்டுமென்று மெத்தவுஞ் சாஸ்திரவிசாரணை செய்து, மேலோராகிய மெய்யறிவோர்களையுங் கேட்டு ஒருவருந்தெரியச் சொல்லாமையால் கிரகஸ்த்தாசிரமத்திலேயே வாழ்ந்து வந்தான். இப்படிநெடுநாள் கடந்தபிற்பாடு ஒருநாள் அவரிடத்திற்கு ஒருரிஷி யீஸ்வரர் வந்தார் அவரைக் கண்டுவணங்கி புட்பார்ச்சனை புரிந்து, அன்னவாகனக் கடவுளுக்கொப்பானவரே வாருமென்று உப

சரித்து போசனமுண்பித்து அவரால் மங்களாசனம் பெற்று, சுவாமி தருமங்களில் மேன்மையாகிய மேலான தருமமென்ன அதை எனக்குத்தெரிவிக்கவேண்டுந் தேவனேயென்று சிந்தனைசெய்தார். அந்தப் பெரியவர் சொல்லுகின்றார் அப்பா பலநூல்களும் பலவாறாகப் பேசியிருக்கின்றது, உலகத்தில் சிறிதுபேர் சத்தியமென்றும், சிலர்தயாரசமென்றும், சிலர்கொல்லாமையென்றும், பலர் விருந்தினர்க்குபசரிப்பதென்றும், சிலர் உபசாரமென்றும் பலர்வேதவிதியாகிய ஆசிரமங்களிற்சொல்லி இருக்கப்பட்ட தருமமென்றும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கின்ற உண்மைப் பொருளென்றும். பேசுவார்கள். அப்படிக்கிருக்க தருமங்களில் இன்னது மேலாகிய தருமமென்று விளம்புதற்கு நான் பாத்திரனல்ல, ஆனாலும் குற்ற மில்லா நற்றவங்களைச் செய்கின்ற நைமிசாரணியத்திற்குப் பக்கத்தில் கோமதியென்னுந் தீர்த்தக்கரைக்கடுத்த பத்மதடாகமென்னும் பேர்பூண்ட மகத்துவமுள்ள சர்ப்பராஜன் துரைத்தனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவர்(இல்லறமல்லது நல்லறமல்ல யென்னுஞ்) சுருதிவாக்கியத்தை அவர் பிடித்து அதற்கு வேண்டிய கருவி நூல்களெல்லாம் வாசித்து கிரகஸ்தாசிரமத்தைக்கிரமமாய் நடத்திவந்தார். அவர்மகத்தாகிய தருமசொரூபி நித்தியநைமித்தியப் பிரமாணத்திலே இருக்கப்பட்டவர்,ஆனந்தசமுத்திரத்தைக் கண்டிருக்கப்பட்டபேர்களுக்கெல்லாம் புண்ணிய தருமங்களை விரித்துரைக்கப்பட்டவர், நல்ல மகாத்மாக்கள் தபோநிதிகள் பிதுர்க்கள் முதலிய பேர்களுக்குப் பூசை பண்ணப்பட்டவர், அவருடைய பெருமையை ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லப்படாது, அவருடைய ரூபம் சர்ப்பரூபமென்று நினையாமல் அவரிடத்திற்குப்போய் நீர் கேட்கவேண்டிய சந்தேகங்களை நிவர்த்திபண்ணிக்கொண்டு வரலாம் அவருனக்குச் சொல்லுவாரென்று புகன்று ரிஷியீஸ்வரர் தன்னாசிரமத்திற்கு போயினார், அவர்போய்விட்ட வுடனே இவருக்கு ஆசையும் அன்பும் மேலிட்டு பத்மமென்னும் பாக்கியவானைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பக்திமேலாய் தன்னுடைய பெண்சாதி பிள்ளை, பந்து மித்திராள், யாவரையுங் கூட்டி அவர்களுக்கு நல்லவார்த்தை சொல்லி இந்த வர்த்த மானங்களைத் தெரிவித்து சந்தோஷமாக அவர்களிடத்தி லுத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு மகாரிஷி கூறிய அடையாளப்படிக்குத் தேடிச் சென்றான், இவன் அவர்வீட்டுக்குப் போனபோது அந்தப் புண்ணியனாகிய பதுமன் வீட்டிலில்லாமல்

அப்புறம் போயிருந்தபடியால் அந்த நாகராஜனுடைய, பெண் சாதி, இந்தப் பிராமணனுக்கு எதிரில் வந்து பாதபூசை பண்ணி அர்க்ய பாத்திய அர்ச்சனை புரிந்து வீட்டுக்குள் அழைத்துப் போய் ஆண்டவனே தேவரீர் வந்த காரியம் யாதோ அடியாளுக் குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அந்தப் புண்ணிய குணவதி செய்த உபசாரத்தினால் இவள் புருஷன் இன்னிலையுடையவனென்றும் இவர்களின் இல்லறதருமம் நல்லறமா மென்றும் நிதானித்து வேதங்களை யாராய்ந்த வேதியன் மிகப் பயந்து வெருவாய்நயந்து அம்மணி நான்சிலசந்தேகங்களை உன்னையகனால் அறிந்துக்கொள்ள வேண்டியதற்காகவந்தேனென்றான். அது கேட்டு அந்த அம்மன் சொல்லுகிறாள். ஐயரே என்கணவர் வாரிச நண்பனாகிய பகவானிடத்திற்குப் போயிருக்கின்றார், அவர் வருவதற்கு எட்டுநாள் செல்லுமென்று அதிகபத்தியும் அன்புபாராட்டி வார்த்தை சொன்னாள். வந்தபிராமணன் அதைக்கேட்டு அப்படியே வரட்டும் அவர்வரும்வழியிற்காத்திருந்து அழைத்துக்கொண்டுவருகிறேன் அல்லது அவர் வந்தபிற்பாடு வருகிறேனென்று மகாபதி விரதையாகிய மடமாதுக்குச் சொல்லி, அவர்கள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு அவசரமாக நடந்து அவர்வருகிற வழியிலிருந்து அந்த மகானுபாவர் வந்து தரிசனங்கொடுக்கிற வரைக்கும் உபவாசவிரத மிழைப்போமென்று ஆறுநாளிருந்தார் அதை யந்த உத்தமியறிந்து இந்தப்பிராமண ரிஷியினிடத்தில் வந்து. கர்த்தனே நான்குவேத முங் கரைகண்டிருக்கிற நாயகத்தூய்மைவாய்ந்த நாதனே, அடியாளுக்கு அன்பாகிய நாயகன் அனுமதி ஆஞ்ஞை இட்டிருப்பது என்னவென்னில், நம்முடைய ஆசிரமத்திற்கு யாவரேனும் பெரியவர்கள் வந்தால் அவர்களுக்குச் சொடசோப சாரம்பண்ணி அவர்களிஷ்டப்படிக்கு அன்னங்கொடுக்கச் சொல்லிப் போயிருக்கின்றார், அப்படிக்கிருக்க தேவரீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளியும், அமுது கொள்ளாமல் உபவாசமா இருந்தால் முறைமையாகாது, மேலும் நாயகனால் எனக்குக் குற்றம்வந்து சம்பவிக்கும் அதல்லாமலும் எங்களுடைய இல்லறதரும நியமமுங் கெட்டுப்போம், நானும் நாயகனும் நரகத்திற் கிடமாவோம், ஆதலால் அடியாள் அன்னம் எடுப்பித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வருகிறேன், தேவரீருக்கு இஷ்டமான மட்டும் பிட்சை ஏற்றுக்கொண்டு ரட்சித்து எங்களைக்கடைத்தேற்றவேண்டும் கண்ணருண்ணிறைந்த கற்பகமேயென்று பலவாறு இனியவசனங்கூறி, பத்தத்தனையாய்ப்

பணிந்து வேண்டி உபசரித்தாள். அதற்கந்த பிராமணன் அருந்த தியினும் அதிக புகழ் பொருந்தி வருந்தியபெருந் திருவனைய பெண்கணுயகமே உன்புருஷனெங்கே யென்று கேட்டபோது சூரிய னிடத்திற்குப் போயிருக்கின்ருர் வருவதற்கு ஒருவாரம் செல்லுமென்று வசனித்த அப்போதே அவரைக் காணுகிற பரி யந்தம் புசிப்ப தில்லையென்று சங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு உப வாச மிருந்தேன், அந்த விரதங்கெட உமது வார்த்தைக் குடன் படேன், அன்னமும் அருந்தேன் உன்னுடைய காதலன் எட்டாம் நாள் வராவிட்டால் ஒன்பதாளுதய முதற்கொண்டே உண்ணுகி றேன் இதனுல் உங்கள் விரதத்திற் கொருபங்கமில்லை, உங்க ளுடைய நியமம் இயமயோகத்தின் பலனைப்பெறும் உங்களுக் கொரு தீமையுஞ்சேராது, உங்கள்வாய்மையுஞ் சோராது வல் வினையும் வாராது தாயே மனோன்மணி நீர் போமென்று சாற்றி ஞர். அவரது மொழியைக்கேட்டு நாகராஜாவின் நாயகியாகிய நாககன்னி தன்வளவுக்குவந்து விட்டாள். சூரியபகவானிடத்திற் சென்றிருந்த சுகுணவானுன நாகராஜன் வந்தபோது ஆசிரமத்தி லிருந்த பதிவிரதை எதிரேரடி வந்து பாதபூசை முதலிய உபசாரங் கள் செய்து சிங்காசனத்தி லிருக்கச்செய்து சேடியர் தோழி களால்,ஆலவட்டம், சாமரம் விசிறி, பனிநீர்சந்தனுதி முதலியவற் ருல் இளைப்பாற்றி அவருக்கு முன்னின்று, சுவாமி அடியாளொரு விண்ணப்பம்,தாங்கள் சூரியமண்டலம் போயிருந்தபோது தம்மிட த்திற்கு பிருகுவென்னும் பெரியவர்வந்தார். அவரை வந்தனை வழி பாடுடன் உபசரித்தேன் அவர் தங்களை விசாரித்தபோது, செங்கதி ரோனிடத்திற்குச்சென்ருர்,இங்கு ஒருவாரத்தில்வருவாரென்றேன் அப்படியானுல் அவர்வருகிற வரைக்கும் நான் உபவாசவிரதம் பூண்பேனென்று தங்கள்வரும்வழியிற்றவ முற்றிருந்தனர், இச் செய்தியறிந்த அடியாள் திருவடியிற்பணிந்து அநேகவிதத்திற்றெரி வித்துத் தேற்றியபோதும் தீரம் விடாமலிருந்தனரென்று செப்பி ஞள். அம்மொழிக்கேட்ட நாகராஜன்அப்போதே எங்கேஅவரெங் கேயென்று கொழுந்து விட்டெரியுங் கொப்பறையில் விழுந்த புழுப்போற்றுள்ளி இளைப்பைப்பாராட்டாமலெழுந்து பரிந்து பிருகுவிடத்திற்குப்போய், தேடியுங்கிட்டத்தெரியாப்பெருமானே யென்றுகண்டு நாயனைப் பேயனை நாடி வந்தகாரணம் யாதோ இக் குடிசையிலடி பெயர்த்த குணமென்னமோ, சீரடிவருந்தப் பெற்ற செயலியாதோ வென்று, முகமுன்கூறி தாம் வந்தது இன்னகாரிய

மென்று வழங்கினல் அந்தக்காரியத்தை க்ஷணத்தில் சாக்கிரதை செய்யமாட்டுவேனென்று சாற்றவும், பிறப்பிறப்பற்ற தவப்பலத்தையுடைய பிருகு மஹாரிஷி சொல்லுகின்றனர். ஓ! நாகபோகனே நான் வந்தகாரியத்தைக் குறித்துப் பிற்பாடு பேசுகிறேன், நீர் சூரியமண்டலத்திற்குப் போய்வந்த துரிதமென்ன. அம்மண்டலச்சிறப்பும், விசாலப் பரப்பும், நேர்மையும், சீர்மையும், அதிசயமும், சூரியனிருக்கின்ற ஆசாரமும், சம்பிரமமும், நீர்வார்த்தையாடிய வகையும் விநோதங்களும் விந்தைகளும் உண்டாயிருப்பதை நீர்கண்டபடியே கரைக்கவேண்டுங் காவலனேயென்று பிருகுமஹாரிஷி கேட்க அவருடைய செவியில் தேவாமிர்தஞ் சொரிவதுபோல் நாகராஜன் செப்பலுற்றனர். ஓ! பிரம்மவித்தாகிய தேவனே கேளும் சூரியமண்டலத்தில் முரசு, ஜயபேரிகை கறடிப்பறை, குடமுழவு, மல்லரி, துத்தாரி, பூரி, டமாரகம், எக்காளம், தாரை, வீரசின்னம், தப்பட்டை, தவண்டை, மேளமுதலிய சகலவாத்தியங்களும், சப்த மேகமுழக்கம்போல் ஒருபக்கத்தில் ஒலிக்க, தேவநா ஸ்திரீகள் கந்தருவப்பெண்கள் யக்ஷகன்னியர்கள் யாவரும் சதி, சுதி, தாள, மேளங்களுடன் பரதநாட்டியமாடுகின்ற பரிசு ஒருபக்கங்கோஷிக்க, பேரறிவிலுயர்ந்த பெரியோர்கள் உறுதியுடையவர்கள் கரையற்ற வேதாகமங்களைக் கழறுகின்ற சப்தமொருபக்கம், ஸ்மிருதி, இதிஹாசம் பஞ்சவிலக்கணபாவகம் தற்கம் மீமாம்சம் அறுபத்துநான்கு கலைக்ஞானமும் அப்பியாசம் பண்ணுகிற ஆரவாரம் ஒருபக்கம், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் சகலசாதியருங் குலவேதியரும்தோத்திரஞ் செய்கின்றது வொருபக்கம். தவசிகள் முனிவர்கள் வேதமந்திரம் வினவுகின்ற கீதநாத மொருபக்கம். தரிசிப்பவர்கள் துதிக்கின்ற சந்தடி யொருபக்கம். ஆலவட்டசாமரங்கள் சத்திரங்கள் மயிற்பீலிகள் குஞ்சங்கள் பிஞ்சங்கள் சுருட்டிகள் முத்துக்குடைகள் இவைகளால் உபசரிக்கின்ற ஒலி பலபக்கம், ஆசீர்வசன ஆர்ப்பொருபக்கம், அஷ்டமங்கலம் லாலி சுபமங்களம் முதலிய ஆரவாரசம்பிரமம் ஒருபக்கம். மேற்கட்டிய விதானம் மகரதோரணம் பராக்கு கட்டியம் எச்சரிக்கை முதலான உபசார அவசரங்களொருபக்கமும் இன்னமனேகவைபவங்களுடன் உஷாதேவி பிரத்துஷாதேவி சாயாதேவி சமேதனாய் நவரத்நகசித சிங்காதனத்தின்பேரில் ஆபிரங்கிரணத்துட னிருங்கப்பட்ட திவ்விய தேவநிர்மாணஜோதிமணியை மார்பிற் றரித்துப்பிரகாசிக்கப்பட்ட

சூரியபகவான் பிரபையுடன்கொலுவீற்றிருந்தார்; அவருக்கு ஒற்றையாழித்தேர் சப்தமாகுதிரை சிவந்த திருமேனிபொருந்திய அருணன் சாரதி மனோவேக வாயுவேகமாய் மகமேருவைப் பிரதட்சணஞ்செய்துவையகத்தார் வாணாளை யளந்து காட்டிய மகாமூர்த்தி, அவருடைய கிருபையினால் மழை பெய்கிறதும் தானியாதிகள் மலிகிறதும் வருஷம், மாசம், வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம், உத்தராயனம் தக்ஷிணாயனம் நடப்பதும், சராசரங்களுண்டாகித் தழைவதும், சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரமாகிய,முக்குணமும் இக்குணங்களுக்குரிய பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரர் முதலிய மூவரும் அந்தச் சூரியபகவானுடைய ஒளியினாலே ஒளியாய் உட்கலந்திருக்கின்றார்கள். இம் மும்மூர்த்திகளும் அவருடைய பிரகாசமென்றால் சகலாத்ம கோடிகளுக்குஞ் சூரியனைவிடவேறு சுடரும் தெய்வங்களுமுண்டோ. இப்பேர்ப்பட்ட சூரியபகவானுக்கு முக்கோடி தேவதைகள் அர்க்கியங்கொடுத்து சுவர்னபுஷ்பம்பொழிய, கருடனுடைய தமையன் அருணன் அதிக விசையுடன் விமானத்தைச்செலுத்த வேகவிதாகத்துடன் சப்த மானடிக்க அலைகடல் வளைந்த உலகத்திற்கெல்லாம் கண்கண்ட தெய்வமாகிய கதிரவன் கொலுவிருக்கையில் மிகுந்த ஜோதியுடன் ஒருமகாபுருஷன்வந்தான். அவனுடையபிரதாப மென்னவென்னில் தேவதைகளைப் போல் திவ்வியதேகம்பெற்றவன், ஆரகேயூர மணிமகுட குண்டல கிரீடபூஷணாலங்கிருதன், திடகாத்திரவச்சிரதேக உச்சிதபலவான், அருணனுடைய காந்தியிலும் அதிகமானவன், அப்பேர்ப்பட்ட சூரியபகவானுடைய கொலுமுகத்தில் வந்து நின்று சிலாக்கியாசாரமான தோத்திரவாக்கியங்களைச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட சூரியன் ஆநந்தமுற்றிருக்க மறுபடியும் அந்தத் திவ்விய புருஷன், சகலகோடி ரிஷியீஸ்வரர் முதலாகிய பிரம்மதகணங்களும் பணிந்து வணங்கித் தோத்திரம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற சமயத்தில், அந்தச் சூரியசோதியிற் புகுந்து உள்ளேகலந்து ஒன்றுபட்டுப்போனான். அதைக்கண்ட தேவதைகளும் அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்தார்கள். இந்த விந்தையை நானுங்கண்டு அற்புதமடைந்து ஆயிரங்கிரணங்களையுள்ள ஐயா, உம்மிடத்திலும் ஒளியாய் வந்து உன்னுட்புகுந்து ஒன்றியாய்ப்போன உத்தமரா ரோ,அவருடைய உண்மையைச்சொல்லவேண்டுமென்று உறுத்திக்கேட்டேன்.என்பால்வைத்த அன்பினால் வண்டுமொய்க்குந்தேனிறைந்த தாமரைமலர்மாலை சூடிய சூரியதேவன் குலுங்க நகைத்து

மகத்துவமும் மர்மமுமான வசனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினர். ஒ நாகராஜனே! என்னிற்கலந்தவர் தேவதைகளிலொருவர், மிகவும் நல்லவர். பூலோகத்தில் வேதமோதுகின்ற பிராமணர்களில் இவரும் ஒருகுட்டிப்பார்ப்பான். சகலகோடி தருமங்களும் யாதொரு பலனைக்குறித்துச் செய்யாமல் நிராசையாய்ச் செய்யப்பட்டவர். குற்றமற்றநிர்மல உதகம்போல் பற்றற்றிருப்பவர். தேகாபிமானமற்றவர். ஸ்தூல பூததேகம் போய்விட்ட உடனே சூக்குமதேகத்திற் பிரவேசித்து என்னுடன் கலந்து பிரிவரப் பரவினர். இதுதான் இடரில்லாதமுத்தி, இதன்றி வேறதிசயமில்லை. யாவனொருவன் ஆசாபாசத்திலகப்பட்டுக் கெட்டலையாமல் ஆசையற்றிருக்கின்றானே அவனே பிறவிவேதைகடந்தவன். அவனே முத்தாத்மா. ஆசையுடனும் இருபற்றுடனும் செய்கிற தருமமெல்லாம் பிறவிக் கேதுவாகும். அவாவிருக்கிறவரைக்கும் தவாப்பிறப்பு, ஜனன மரணம் நீங்காது. ஆகையால் எல்லாத் தருமங்களிலும் முதன்மையான நிராசையோடிருந்து ஒருவழிப்பட்ட உண்மையோனுதலால் சீக்கிரம் ஜனன மொழிந்தது, பிறவித்துன்பம் போய் என்னுடலிற் கலந்து ஜோதியோடு ஜோதியாய்ப் பரவிவிட்டனர். கேட்டீரோ! நாகராஜனே என்று சூரியன் கூற மகிழ்ந்து சந்தோஷமடைந்தேன். இது நேற்றியதினம்சூரியனிடத்தில் நடந்த சமாச்சாரமென்று சொல்ல, பிருகுமகாரிஷி கேட்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி, நாம் நினைத்துவந்த கருத்து சங்கையற்ற செயலாய்வெளியாயிற்று, நமது விரதமும் பலித்தது. தருமசூட்சமும் தெரிந்ததென்று நினைத்து அந்த நாகராஜனைமிகுந்த உபசாரத்துடன் ஆசீர்வதித்து, மகானுபாவரே நான் வெகுநாளாய் முடிவான தருமம் அறியவேண்டுமென்று அநேகம் பெரியோர்களை உசாவினேன், ஒருவருஞ்சொல்லமாட்டாமல் சந்தேகத்தில் விட்டார்கள், உம்முடைய மகிமையைக் கேட்டு இந்த ரகசியத்தை உம்மால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வந்த இடத்தில் நீரில்லாமற் போனபடியால், உம்மைக்காணுகிற பரியந்தம் உபவாச விரதமிருந்து கண்டு சூரியலோகத்தில் நடந்த ஆச்சரிய சமாச்சாரங்களை உம்மாற் கேள்விப்பட்டு, நான் கொண்டிருந்த சங்கைதீர்ந்து கிருதார்த்தனானேனென்று பிருகு மகாரிஷிவினவ, அந்தச் சொல்லைக் கேட்ட நாகராசனும் அவரை வணங்கி வழிபட்டு உபசாரங்கள் செய்து சுவாமி, தேவரீர் நிரம்பிய பசியும் இளைப்புமாய் இருக்கின்றீர், அடியேனை நாடிவந்து ஆறுநாள் பசித்திருந்து போவது அழகும்

அறமல்லவே ? அடியேனுக்குப் புகழல்லவே ? எழுந்திருந்து வாரு மென்று இதவாகப் பேசி, மனைக்குள்ளழைத்துப்போய் நெய்யளா விய அன்னங்களும் அறுசுவை பதார்த்தங்களும் பாயசம் வடை பணியாரங்களுடன் படைத்து, ஆசையும் அன்பும் பொருந்திய புருஷனும் பெண்சாதியும் உண்பித்து கரம் வாய்தலுத்து ஆசமன் னியமருந்தி களைதீர்ந்து ஓரிடத்தி லிருவரும் உட்கார்ந்து ஒரு வருக்கொருவர் பேசவேண்டிய தரும ரகசியங்களைப் பேசிக் கொண்டு வரும்போது பிருகு ரிஷியானவர் தானனுஷ்டித்து வரு கின்ற இயல்பெல்லாம்பேசி பரம தருமம் அறியவேண்டிய பான் மையால் வந்தேனென்று பகர்ந்தார். இவருடைய விருத்தாந்தங்க ளைக் கேட்ட பதும ராஜனனவர் தன்னுடைய சரித்திரங்களைச் சாற்றி தருமபத்தினி கிடைத்திருக்கின்றதவத்தினுல், சிவநாமத் தை மறவாச் செல்வம் பெற்றிருக்கிறேனென்று செப்பி, ஆத்ம விதேகமுக்தி அடைகிறவர்களுக்கு அதிதீவர பக்குவமும் பேரறி வும் தனக்குத்தானே வந்து கைகூடும்படிநல்வினை நடத்திவைக்கு மென்று நவின்று எல்லாவற்றிற்கு மேலான தருமமானது, எந்தப் பதார்த்தத்தின்பேரிலும் இச்சைவையாததுதான் பரமதருமம்,இச் சைப்படுவது அபரதருமம். அந்த இச்சையை விட்டேனென்பது வாசகப்பாடன்றி வாச்சியப்பாடமன்று. அகமும்மனமும் ஒத்து ஒருமையாய் நிராசைப் படுவானுகில் அவனெவனுனபோதிலும் உடனே முத்திபெறுவான். அவனுக்கு எல்லாக்காரியங்களும் பொருந்திக் கைவல்லியமாம். நினைத்தது சித்தியாம். அவனெத் தனை காலமிருந்தாலும் மாயாதேக வருத்தமின்றி சாயாதேகச் சம் பிரமத்துட னிருப்பான். அவன்தான் அகங்கையில் மோட்சத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவன். சுகதுக்க மற்றவன். தூக்கம் ஏக்கம் விட்டவன். சோதிரூபமாகிய சூரியனிற்கலந்து சுடராயிருப்பவனெ ன்று உணருமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டபிருகுவானவர் அதிக லாபம் பெற்றவர்போல்மகிழ்ந்து பரவசமாய் ஐயா,நெடுநாளிருந்த சந்தேகங்களை ஒருநிமிஷத்திற்றெளியச்செய்தீர், இன்றுமுதல் உம் மை என்குலதெய்வமென்று ஏற்றிப்போற்றிவருவேனென்று அவ ருடைய பெண்சாதி தருமசீலியினிடத்தும் வார்த்தையாடி தாயே ! சிந்தாமணி, இவ்வுலக மாதாவாகிய அம்மணிக்குச் சமானமான அறம்வளர்த்த தாயென்று உன்னைஎன்னேரமும் நான்சிந்திக்கவே ண்டியது, கற்புள்ள காதலியேயென்றுங் கணவனுடன் கூடிவாழ்தி யென்றும் இன்சொல்லுரைத்து இருவரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்

கொண்டு சனகர் சனகானந்தர் சனற்குமாரர் சனுர்த்தனர்முதலிய பேர்களுங் கொண்டாடப்பட்ட பிருகுமகாரிஷி தன்னிருப்பிடத்திற்குச் செல்லும்போது சவனகமகா ரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போய் ஐயா, தேவரீர் போதித்த அடையாளப்படிக்குச் சென்று இல்லற வாழ்வினுயர்ந்த அந்தப் பதுமமகாராஜனைக் கண்டு பரம தருமார்த்தம் பக்குவமாயுணர்ந்து, அதுவே நிச்சயமென்றெண்ணி அதைக்குறித்து விரையங்கள் பண்ணுமளும் அதி சூக்குமமானபரமரகசியத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டேன். இந்தரகசியத்தைத் தெரியப்படுத்தினது தேவரீருடைய புண்ணியமென்றுரைத்து தன்னுடைய எதாஸ்தானம் போய்ச்சேர்ந்தார். அன்றுமுதலாக ஒன்றினும் பற்றில்லாதவராய் சிலநாளிருந்து பூமி பிரதக்ஷணம்புரிந்து வருகின்ற புண்ணியனுன சூரியனிடத்திற்பொருந்தி பாலும் நீரும் போலக் கலந்துபோயினர்.

இதுதான் ஆத்மக்ஞான முத்தியென்பது. இந்த அற்புதங்களைப் பார்த்து வந்தேன் ஓ, தேவந்திரனேயென்று ஜீவன் முத்தாத்மாவான நாரதபகவான்சொல்ல மேகநாதனுக்கு மெய்யறிவுவந்து பரமதருமம் இதுவென்றுணர்ந்து, பூமண்டல மெல்லாம் நொடியிற்போய்வருகின்ற புனிதனே உம்மாலே இந்தத்தருமந்தெரிந்தேனென்று தோத்திரம்பண்ணி நாரதரை வணங்கினன். அவரும் ஆசீர்வதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னெதாஸ்தானத்திற்குப் போனர், கேளும் தருமநந்தனுவென்று பிரியமகலாத வீஷ்டுமர்சொல்ல உரிமையுள்ள தருமராஜன் சரீரம் பூரித்து தன்னைமறந்து உலகத்தார் கடைத்தேறுவதற்காக சுலபத்தில் ஒரே தருமத்தை உரைத்தருளிய உத்தமனே சித்தமதனைச் செயித்த சிதேந்திரியனே சரணம் சரணமென்று தலைமேற் கரங் கூப்பித்தொழுது சிலவு பெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினுபுரம் போனர்கள் மகாரிஷிகள் கிருபாச்சாரியர் விதுர மகாராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், வேத வியாசர், முனிவர், பரதர், வசிஷ்டாதிப்பிரம கூட்டங்களும் பாண்டவர்களும், ஞானசோதிப் பிரகாசம்போல முகமலர்ந்து பிரம்ம தேஜசுடையவர்களாய் நம்முடைய பாக்கியமே சிலாக்கியமென்று தங்களுக்குள் தாங்களே மகிழ்ந்துகொண்டாடிக்கொண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து அவரவர்கள் ஸ்தானங்களுக்கு போய்ச் சேர்ந்து உண்டுடுத்தி சுகித்திருந்தார்கள் கேட்டிருந்த ரிஷிகளெல்லாஞ்சேர்ந்து, இதை படித்தவர்கள் எழுதினவர்கள் படிப்பித்தவர்கள் படிக்கச் செய்தவர்கள் படித்ததைக் கேட்டு பயன் விடாம

னுரைத்தவர்கள் இதனுடைய தத்துவமறிந்து நடந்தவர்கள் இவர்கட்கெல்லாம் இகத்திலுண்டாகியதுன்பம்நீக்கி இன்பமுடன் மன்மனை மக்கள் மாடு விடு யாவத்துமான சம்பத்தும் பெற்று வாழ்ந்து தீர்க்காயுளுமுடையவர்களாய் முடிவில் மோக்ஷம் பெறுவார்களென்றார்கள் அதை கேட்டானந்தத்தை யடைந்த தருமராஜன் முதலானவர்கள் மறுநாள் வந்து தவத்திலுயர்ந்த ஐயா ஒரு ஜீவனுக்கு மற்றொரு ஜீவனால் வரும் துன்பம் அஜாக்கிரதையா யல்லது தெய்வச் செயலா அதை விசிதமா யனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

53. மனிதர்களுக்கு தற்செயலாய் நேரிடும் மரணாவஸ்தை யானது யாருடைய செயலென்பதற்கு உத்தரம்.

இந்தக்கரும பூமியில் அருமையான களங்கரகிதனா யிருக்கப்பட்ட பிராமணனொருவர் இருந்தார். அவருடைய ஸ்திரீயானவள் புண்ணியவதி. அவளுக்கு ஒரேபிள்ளை. அந்தப்பிள்ளைகாலோபாதி கழிக்க கால்வாய்க்குபோகும்போது பாம்பு கடித்து அந்தவிஷம் நீங்க ஔஷத முதலிய சிகிச்சைகளும் பண்ணினார்கள். அதனால் உபயோகப்படாமல் அந்தப்பிள்ளை இறந்துபோயிற்று. இந்த பிள்ளையைப்பற்றி யாவரும் தியங்கி,மயங்கி, கலங்கி இரங்கத்தக்கதாக இறந்துகிடக்கிற புத்திரனைப்பார்த்து பெற்றவள் மனங்குன்றி வயிறுதாளாமல் முறையோ முறையோ வென்று கதறிப்பதறும்போது, பொருச்சுன னென்னும் பெயரினையுடைய, ஒரு வேடன் பேரறிவாளன்கண்டு ஓட்டமாயோடிவந்து அந்தப்பிள்ளையைக் கடித்த பாம்பை கையிற் பிடித்துக்கொண்டு இறந்துபோன பிள்ளையின் தாயாருக் கெதிரில் விட்டுக்காட்டி இதோ உன்பிள்ளையைக் கொன்ற பாம்பைக் கொல்லுகிறேன் பாரென்றான். அந்த பிராமணஸ்திரீயானவள் அப்பா வேடனே என்குழந்தை இறந்தது என்முன்வினை போகத்தால் விளைந்த கொடுமையே யல்லாமல் கொன்றவர்களுடையகுற்றமல்ல. நீஏன் வீணில் இந்தப்பாம்பைக்கொல்லுகின்றாய் இதனுடைய பிள்ளை குட்டி பெண்சாதியுடன் சுகமே வாழட்டும் இதை கொல்லவேண்டாம் விட்டு விடென்றாள். பவளம்போன்ற வாய்திறந்து பகர்ந்த பிராமணப் பெண்ணின் பேச்சைக்கேட்ட வேடன் ஐயோ மானிடப்பிறவியில் சந்ததி முக்கியமானது அப்

பேர்ப்பட்ட சந்ததியைக்கடித்துகொன்ற பாம்பை அடித்து விடுவதே தருமம். இதைக்கொல்லுவதில் ஒரு துன்பமுமில்லை; யாவரும் இதற்கு இரக்கப்படார்கள். பசும்பொன் மாலையைத் தரித்த அம்மணி உனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை, உலகவியல்பு, யாவனொருத்தன் தான் ஜயம் பெறவேணுமென்று நினைக்கின்றானோ அவன் சத்துருவைக் கொல்வது தருமமே. தேவேந்திரனும் தான் ஜயமடைவதற்கு விருத்திரா சூரனை வெகு பாடுபட்டு முடித்தான். பரமேஸ்வரர் தன்னைப்பகைத்து யாகம்விளைத்த *தக்கனைக் கொன்றார். ஆகையால் பகைவரை உடனே கொல்லுவது உறுதி. அதனளவில் விசாரப்படலாகாது. தயை தாட்சணியம் எண்ணிப்பார்க்கப்போகாது துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணவிட்டால் அக்கிரமமேலிட்டுப்போம். அம்மணியென்று கிராதகன்சொல்ல; அதற்கும் அந்தப் பிராமணப்பெண் மனங்கூசாமல் பசையுள்ள பால்மரத்தை வெட்டுவதுபோல் நஞ்சையுடைய நாகத்தை பதபதைக்கக் கொல்லுவையாகில் அதனாலிறந்தபிள்ளை எழுந்து வருவானா? ஒருபோதுமில்லை. அப்படிக்கிருக்க விருதாவாய்ப் பாம்பை கொல்லுவதில் லாபமென்ன, வேலையில்லாவேலை அதைக்கொல்லும்போது தலையும் வாலும் உடலும் உயிரும் துடிப்பதைப் பார்த்து, நமது மனந்துடிப்போமே! இதுதான் காக்ஷி யல்லது வேறொன்று மில்லை. நீரதை கொலைசெய்யத் துணிவீராகில் நானதைப்பார்க்கப் பயப்படுவேன்; கொல்லாவிரதமே விரதம் (புலையுங், கொலையுங் களவுந் தவிர்வதே) புண்ணியம். ஓ, கண்ணியனே இந்தப்பாம்பை விட்டுவிடு மென்று உள்ளமுந் தேகமு நடுங்கியுரைத்தாள். இப்படியாகவாதாடிக்கொண்டிருக்கிற பிராமணஸ்திரீயின் பேச்சையும், வேடனுடைய பெருமூச்சையும் கேட்டு அவ்வேடன்கையிற் சிக்கிக்கொண் டிருக்கின்ற சற்பம் கோபாவேசங் கொண்டு ஆர்ப்பரிக்கின்ற வேடனை நோக்கி ஓ,மெத்தவுந் தெரிந்த வில்வேடனே, என்னைக் கொல்லுகிறேனென்று நீ எந்தமுறைமையினாற் சொல்லுகிறாய், உமக்கென்ன தருமமிருக்கின்றது நானென்ன செய்வேன் உன்னை ஏதாகிலும் கடித்தேனா இந்தக்காட்டில் நீயும் நானும் புரண்டுக்கொண் டிருக்க, இது வரையிலும் எத்தனையோ தரம் என்னை நீ மிதித்திருப்பாய் உன்னை நான் வருத்தி இருப்பேனா, மிர்த்தியுதேவதை விதித்தபடிக்கு, இந்தப்பிள்ளையை நான் வந்து கடித்தேன், அப்படிக்கில்லாமல் என்சுயபுத்தியால் துஷ்டத்தனத்தால்தீண்டி இருப்பேனாகில் நீர்சொல்லவேண்டியதுந்

கொல்ல வேண்டியதும் நீதியே, எய்தவ னரிகிலிருக்க, அம்பை நோவது பயனென்பதுபோல், செய்தவ் னொருவன் பழியும் பிரா ணன்போகிற வழியும் நான் சுமக்கலானேன் பண்டமொரு பக்கம் பாவமொரு பக்கமென்பதுபோல் என்னை வருத்தப்படுத்துவது தருமத்திற்குப்பொருத்தமல்ல; ஞாயஞ்சரிதானு சொல்லுமென்று கேட்க, அந்தப் பாம்புக்கு வேடன் சொல்லுகின்றான். இப்போது நீ சொல்லிய மிர்த்தியு தேவதையை ஆரறிவார்கள் பிரபஞ்ச மெல் லாம் பாம்புகடித் திறந்தானென்று பழி யுன்பேரிற் சுமந்திருக்க நீயேதோ ஒருவழிகாட்டுகிறாய் பொல்லாதகொடுமை புரிந்தவன் நீ யல்லவா அடா படுபாவி சற்றேனு மனமிரக்கமில்லையா? தாய் தந்தையர் பந்துக்கள் வந்தவர்போனவர் நின்றவர் பார்த்தவர் கேட் டவர்களும் பதறுகிறார்களே, ஆதலால் பழிக்குப்பழி உன்னை கொல்லுவதே வழியென்று பகர்ந்தான். இப்படிக்கு வேடனும் பாம்பும் வெகுநேரம் வாதாடிக்கொண்டிருக்கிறபோது மிர்த்தியு தேவதை பிரசன்னமாய் மூவுலகத்திலும் தன்னதிகாரத்தை நடத் திக்கொண்டிரா நின்றவன் காலன் அவன் கட்டளைப்படிக்கு காற் றெனத்திரிந்து காரியமுடிப்பதுநாம். அவன் எம்மை, அம்புபோல் எய்துவிடுவன். அவனெங்கே குறிவைத்தாலும் தப்பாமற்கொல்லு வோம் நாங்கள் ஒருவர்கையிலடங்கியவேலைக்காரர்கள் நீங்கள், எங் களைக்கோபிப்பதும் நிந்திப்பதும் உங்களுக்குப் பாவனேரிடும் இப் போது இந்தப்பாம்பைக் கொல்லுவதனால் ஒருபலனுமில்லை. உல கத்தில் கர்மிகளாயிருக்கிறபேதைகள் சாஸ்திரத்தின் முடிவு அறி யாதமூடர்கள் பேசுகின்ற பேச்சைப்போல் நீயும் பேசுகிறாய், பெரியோர்கள் வாசம்பண்ணுகிற காட்டுக் குரியவனுயிருக்கிற நீ, விவகாரந்தப்பி யொருவேலை செய்யப்போமாவென்று, மிர்த்தியு தேவதை விளம்பியது. அதன் சொல்லைக்கேட்டு கானகவேடன் களைத்து, நீர் எனக்கொரு பழமொழி படித்தீர் அதாவது எய்தவ னரிகிலிருக்க அம்பைநோவதெப்படி என்பதாய் நீர் கூறியமொழி யாதொரு குற்றமில்லை. ஒருவன்மீது வெகுகோடி பாணங்களை எய் யும்படியானவன் எதிரிலேநிற்கிறபோது அவன் விட்டபாணங்களை முன்னுதாக அறுத்துப்போட்டு அப்பால் எய்தவன்பேரில் தாக் கிறார்கள் அதை நிதானிக்குமிடத்தில் அம்பைபோன்ற உன்னைக் கொன்றுவிட்டு தேகவருத்தந் தீர்ந்தபிற்பாடு உன்னையேவிய காலன்முதலாய்க் கணக்காகயிருக்கின்ற எய்தவன்பேரில் எய்வது தகுதியாதலால் பிரத்தியட்சத்தில் இந்தப்பாம்பு கடித்தபடியால்

புத்திரன் இறந்தான், இதை எடுத்துப் பேசவேண்டுமே யொழிய மற்றதைக்குறித்துப் பேசுவதற்கு வியவகாரமென்ன வென்று வேடன் சொல்ல, நீ, நானென்று பேசிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் இயாவருங் கொண்டாடப்பட்ட காலன்வந்து வேடனுக்கு முன்னின்றான். ஏன் பிள்ளாய் இந்தப்பாம்பைப் பிடித்துக் கொல்லுவேனென்றாய், ஒருவ ரொருவரைக் கொல்லக்கூடுமோ எப்போதும் ஊழ்வினையின்படிக்கு நடக்குமல்லாமல் வேறுண்டோ? வேதமுதலிய சாஸ்திர புராணங்களிற் றேறித் தெளிந்த பெரியோர்கள் (தாம்தாம் செய்தவினை தாமேயனுபவிப்பரென்று) சாற்றுகிறார்களல்லது அன்னியர்கள்பேரில் பின்னஞ் சொல்லுவதில்லை, எல்லாம் நல்வினை தீவினையின் சுபாஅனுபவமென்று எதுவந்தாலுஞ் சந்தோஷப்படுகிறதே யல்லாமல் வேறொன்று நினைப்பதில்லை, நன்மைவருங்காலத்தில் எல்லாம் நன்மையாகவே வரும், தீமைவருங்காலத்தில் துன்பமேவரும், நல்வினை தீவினைகளின்படி, நடத்திவைக்கிறது எங்கள் சுபாவம் ஓ! வனவேடனே? அநியாயமாய் இந்தப் பாம்பைக் கொல்லுகிறேனென்பது அவசியமல்லவென்றறைந்த காலனுடைய முகத்தை வேடன் ஏறநோக்கி நின்றான். இவ்வாறு வாதித்துக்கொண்டிருக்கையில் பர்வதம்போன்ற தனத்தையுடைய, பிராமணஸ்திரீ சொல்லுகின்றாள். ஓ ஐயமாரே? வீணாய்ச் சம்வாதம் பண்ணுவதில் என்ன பிரயோஜனம், மேல் வரும் வினையைத்தள்ளிக்கொண்டவர்கள் யாராகிலு மிருக்கின்றார்களா? நீங்கள் வாதுபுரிவதனால் பொழுதுபோகின்றது இறந்துபோன என் குமாரனுக்கு வயிறுப்பிப்போகிறது. அவனை சுடுகாட்டிற் கொண்டுபோய் முடிக்கத்தக்க கடனை முடிப்பதற்கில்லாமற்போகிறது, மடிந்த பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு வயிறெரிவதைப் பார்க்கினும் எரிமூட்டி வைத்து தலைமுழுகிப் போட்டால் என் துயரம் நீங்கிப்போம், ஐயா! வேடனே? உமக்குக் கோடி சரணம் பாம்பை விட்டுவிடுமென்று வேண்டினாள். அந்த உத்தமியின் வார்த்தையைக்கேட்ட வேடன் ஐயோ! உன்பாவ மிப்படியாவென்று மனதிரங்கி பாம்பை விட்டு விட்டான். அந்தப் பாம்பு வேடன்கரத்தி லகப்பட்ட மெலிவுதீர்ந்து சரசரவென்று போய் விட்டவுடனே, அக்கிராரத்திலுள்ளவர்களெல்லாஞ் சேர்ந்து பிராமணப்பிள்ளைக்கு நீர்க்கடனும், நெருப்புக்கடனும் நடத்தி ஸ்நானம் பண்ணி தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். இங்ஙனம் வந்திருந்த வேடன்மிர்த்தியுதேவதை காலன்முதலானபேரும் அவர்க

ளிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இது முற்காலத்தில் நடந்த கதை யானபடியினலே ஒருவர் ஒருவரைக் கொல்லக்கூடாது ஒருவரா லொருவர் இறந்தார்களென்று சொல்லப்படாது. எல்லாம் வினை யின் செயலென்று வினையொழிந்தால் தினையளவும் நிற்காது அவு ஷதமும்செல்லாது இதை விசிதமா யறிந்துக்கொள்ளும். இன்னம் நீங்கள்கொன்றதாகவும் உங்களாலவர்கள்மடிந்ததாகவும்பிரம்மை முதலியசந்தேகமுண்டோ, உலக இயற்கை இடத்தைப்பற்றியுமுன் னிருந்த இறந்தவர்களைப்பற்றியுஞ்சொல்லுவதும் கவனிப்பதே கா ரியம். மேல்வினைமூண்டுமுடிந்தது காரணம்பற்றியே இதனல் உன க்கொருகொடுமையுமில்லையென்றுகடுமையகன்ற மனத்தினனுகிய வீஷ்டுமருரைக்க தருமராஜன் சங்கடநீங்கி இன்னமொன்று கேட் கின்ருர். ஞானவல்லவனே இவ்வுலகத்தில் இல்லற தருமத்துட னிருக்கிறபேர்கள் மிர்த்தியுமுதலிய எமனை வென்று மாருத இன் பத்தை அனுபவித்தவருண்டோ அப்படியுண்டானல் அருள்செய்ய வேண்டு மையனேயென்று வேண்ட வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்ருர்.

---

54. எமவாதனைவென்ற கற்புடைய போகவதியின் சரித்திரம்.

ஓ! என்னன்புக்குரிய மன்னனே? மநுகுலத்திற் பிறந்து கறைதோய்ந்த வேலைக் கையிலேந்திய காவலன் சுயோதனராஜ னென்பவன் இப்பூமியில் பிரசித்தமாயிருக்கப்பட்ட நருமதை நதி யே ஒரு ஸ்திரீயாக வந்து இவனைப் பதியாகக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறநாளையில், உலகத்திலிருக்கப்பட்ட பெண்களுடைய அழ கெல்லாந்திரண்டு அவர்களுடையபுகழாகிய பதிவிரதா தன்மமெல் லாம் பொருந்தி ஒருபெண்ணுய்ப் பிறந்ததென்னும்படியாய்ப் புக முள்ள அந்த ராஜனுடைய பெண்சாதி வயற்றில் ஒரு பெண்ணுய கம் பிறந்தாள். தாயுந் தந்தையும் அற்புதமடைந்து பெண்பிறந்த சந்தோஷத்தால் உச்சவாதிகள் நடத்தி அப்பெண்குழந்தைக்கு சுதானையென்று பெயரிட்டு இராஜமுறைமையாக வளர்த்துவருகிற நாளையில், பேதை பெதும்பைப் பருவங்கடந்து பதினன்கு வய திற்குமேல் மங்கைப்பருவ நேரிட்டதை மாதாபிதாமகிழ்ந்து உதா சனக்கடவுளாகிய அக்கினிபகவானைப் பூசித்து வரச்சொல்லிக் கட் டளையிட்டார்கள். அந்தப் பெண்ணினுடைய தண்டை, சதங்கை,

சிலம்புகொஞ்சத்தக்கதாகவும் சகலாபரணங்களுங் கலகலவென்று ஒலிக்கத்தக்கதாகவும் இரண்டு பொற்கிரிபோற்றிரண்டு தொய்ய லெழுந்துப் புரண்டு கொங்கையைச் சுமந்து இடைதாங்கமாட்டா தென்று எங்கிச் சிவ்வாடத்தக்க தாகவும் கரத்திற் றரித்திருக்கப் பட்ட வளையல்கள் கலகலவென்று கோஷிக்கவும் மேகலாபரணம் பதினாறு கோர்வையுடன் பின்னும் முன்னும் மின்னிப் பாரிக்கும் படியாகவும் செவ்வரி, கருவரி, படர்ந்த செங்கண்களானது செவி வரையிலும் பாய்ந்திருக்கவும் பவளம்போன்ற வாயில் பற்களாகிய ஆணிமுத்துப்போல் பிரகாசிக்கவும், இன்னம் விசித்திரமான ரூப சித்திர பொற்பிரதிமைபோல் வருகிறபோது, புருவமாகிய வில்லை வளைத்து சொருபமாகிய கண்ணம்பு தொடுத்து முகவுல்லாச மிகு நகையும்பொடித்து மிகுசல்லாப சுரபதமும்படித்து அக்கினி தேவ னிடத்திற்கு வந்தாள். இந்த விந்தைவந்த மிகுந்த சௌந்தரியத் தைப்பார்த்து கண் ணம்புக்குப் பயந்தவனாய் கால் பதறி, மயங்கி காமாக்கினியாற்கலங்கி சரீர முலர்ந்து, சருகாய்ப் புலர்ந்துஅடக்க மாட்டாத ஆசைகொண்டிருக்கப்பட்ட அக்கினி பகவான் சுதா னையநோக்கி, சுமுகமதியே, சுகுணவதியே, சுகிர்தமொழியே நீ யெனக்குப் பெண்சாதியாயிருவென்று வருந்தினான். இந்தச்சொற் கேட்டு அந்தப் பெண்மிகுந்த நாணத்துடன் தலை இறங்கி நின்று தோகைமயில்போற் சாய்ந்து, குயில்போற் கூவி கிளிபோல் வச னித்தாள், என் தாய் தந்தை என்னைப் பெற்று வளர்த்த சந்தோ ஷந்தீரச் சம்பிரமமாய் ஒருவருக்குப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொடுப்பதற்கு முன்னே என்னிச்சையாய் ஒருவர்பேரி லாசைப் பட்டிணங்குவதுஅழகோ? எல்லாந்தெரிந்த உமக்கு நான்சொல்ல வேண்டிய தென்னை உமதிஷ்டப்படிக்கு நடத்திக்கொள்ள வேணு மென்றால், உள்ளத்தில் விளைந்த ஆசையை விருதாவாய்ப் போக் காமல் என்தாய் தகப்பனிடத்திற்சென்று அவர்கள் சம்மதிக்கக் கொண்டு உமதிஷ்டப்படிக்கு முடித்துக்கொள்ளு மென்று சாற்றி தனது தாய்தந்தை இருக்குமிடத்திற்குப் போயினாள். இப்பால் அக்கினிபகவான் வெட்கப்பட்டு வேதக்குன்று வளர்ந்ததுபோல் வேதியன் வடிவங்கொண்டு சுயோதனராஜனிடத்திற்குப் போனான் அந்த ராஜன் இந்தப்பிராமணனைக் கண்டு வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்று தேவரீர் ஆரையா எங்கிருந்து வருகின்றீரென்று கேட்க அக்கினிதேவன் வெற்றிமாலை தரித்தவேந்தனே உருவத்தில் மிகுந்த அழகைப்படைத்த உன்னுடையசுதானையை எனக்குக் கலியாணம்

பண்ணிக்கொடும் நான் அதற்காக வந்தேனென்றான். இராஜன் அதற்கு ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான். அந்தவேளையில் பர்வதம் போன்ற தோளையுடைய அக்கினிதேவன் நாணி அப்புறம்போய் தன்னுடைய சுடர்க்கலையைச் சுருட்டிக்கொண்டு மறைந்துபோய் விட்டான். அப்பால் மூன்று லோகத்திலும் அக்கினியைக்காணா மல் அலைந்து திரிந்து தேவர் முனிவர் பிராமணர் முதலியபேரும் வருந்தி தீக்கடைக்கோலைத் திரித்தார்கள், அதனிடத்திலும் அக்கினி பிறக்காமற் போனபடியால் நித்தியாக்கினி, ஓமம், யாகம், சமையல்பாகம் தீபம் ஒன்றுமில்லாமல் உலகம் இருண்டுபோயிற்று இப்பேர்ப்பட்ட வேலைகளெல்லாங் குறைவற நடத்துகின்ற செங்கோலையுடைய இராஜன்மனம் வேறுபட்டு சந்தோஷமில்லாமல்சலித்துக்கொண்டான். இதென்ன நான்செய்தபாவமோ? என்னைச் சேர்ந்தவர்களால் எய்தியகுற்றமோ தருமந் தவறிப்போயிற்றோ காரணந்தெரியவில்லை யென்று கண்கலக்கமுடையவனாய் அக்கினிபகவான் ஓமத்தினிடத்திலிருந்து எப்போதும்போல்அவியேற்றுக்கொள்ளாமற் போனதென்ன அதிசயமென்று வெகுவிசாரமாய் நடுங்கி பெருமூச்செறிந்து யோசனையாயிருக்குங்காலத்தில், பிராமணர்களியாவருந் தபித்து ஸ்நானமுதலிய ஆசமனீயமில்லாமல் யோசனைபண்ணிப்பார்க்குங்காலத்தில் அக்கினிபகவான்வேதியருடனே விசாரப்பட்டுக்கொண்டான், ஓ, ஐயமார்களே சுதானையென்னும் பெண்ணிடத்தில் எனக்கு மோகமுண்டாயிருக்கிறது அந்த ஆசைநீக்கினால் நான்புனிதனாகத்திரிவேன் இல்லாவிட்டால் என்சுடுகையைப்பார்க்கினும்காமாக்கினிகொளுத்திவிடுகிறதுஅது சகிக்கமாட்டாமல்ஒளித்துக்கொண்டிருக்கின்றேனென்றான்.அதைக்கேட்டபிராமணாள் இராஜனிடத்திற்றெரிவித்தார்கள். அப்படியாவென்று அரசன் மகிழ்ந்து தன் குமாரத்தியை சகலாலங்காரகன்னிகாதானமாக அக்கினிதேவனுக்கு தாராதத்தம்பண்ணினான்.அக்கினியும் மன்மதசொரூபங்கொண்டு பெண் கையைப்பிடித்து அரசு ஆல் முருக்கினால் நாட்டிய அரசாணிக்காலைப் பிரதக்ஷணம் வந்து பெரியவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணி தலைமையான பெண்ணாயகத்தின் இளமையான குஜத்தைத்தழுவி பெரும்போக வாரிதியிலழுந்திவடவைக்கனலாகியபெருந்தீயென்னப்பொருந்தி இன்பமாதுரிய இதயத்தேனருந்தி மருவிய சுதானையின் கருப்பத்தில் புண்ணிய உருவமேதிரண்டு ஒரு பிள்ளை பிறந்தான், தவத்தி லுயர்ந்த தவசிகளும் திரியாக்கினிக்கதிகாரிகளாகியவேதியர்களும் மங்களாசனஞ்

சொல்லி வாழ்த்தும்படியாய் தேவர்கள் புஷ்பமாரி தூற்றும்படியாய் புத்திரோற்சவ முதலிய கருமங்களைத் தாட்சி இல்லாமற் செய்து அப்பிள்ளைக்கு ஞான சுதெரிசனன் என்கிற நாமங்கொடுத்து குழவிப்பிறைவளருந் தன்மைபோல வளர்ந்துவருகிற குமாரனுக்குப் பூணூற் கலியாணமும்பொருத்தி வேதாகமசாஸ்திர புராணங்களும் ஐயந்திரியில்லாம லறிவித்து தன்மகன் உலகத்தில் முயற்சியடைந்த பிற்பாடு கலியாணம்செய்வதற்கு விருப்பமாய் அன்னப்பட்சி நாணிய நடையும் சொர்ண ஸ்தம்பந்தோற்குந் தொடையும் மின்னற்கொடிவெட்கிய இடையும் பொன்னைப்போற்பிரகாசிக்கும் உடையும் கிளிமொழியும் விற்கொண்ட வண்டினுஞ்சிறந்த விழியும் கொண்டலைப்போன்ற கொண்டையும் கற்கொண் டுருண்டு முழங்கிய தண்டையும் களங்கமற்றிலங்கிய முகமும் இளங்கனிக்கிசைந்த தனமாகிய நலமும் இங்கிதமனமும் எழிலார்கனமும் அருந்ததிக்கொப்பாகிய கற்பும் ஆசாரபூசை ஆகமத்திற்கொப்பும் போகவதியென்னப்பெயர் சொல்லும் ஒரு மஹாரிஷியின் மகளாகிய பெண்ணரசியைப்பேசி நல்லமுகூர்த்தத்தில் தன்மகனுக்கு விவாகநடத்தி பெண்ணும்பிள்ளையும் இல்லறவாழ்க்கையிலிருந்து தருமங்களெல்லாவற்றையும் புரிந்து கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் இருக்கிற விதிமுறை சொல்லி தப்பாமல் நடந்து விரதமிருந்து தருமத்தாட்சியும்கருமத்தாட்சியுமில்லாமல் தவமேலிடவாழுநாளையில்; சண்டனைவென்றிடவேண்டுமென்று உட்கொண்டு அங்ஙனமிருக்கும் பெரியோருடனுரைத்து தானும்பெண்சாதியும் குருக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று விசாலமான பர்ணசாலையொன்று ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவ்விடத்திற் றவமாக நின்று அங்கே வருகின்ற மாதவர்கள் மஹாரிஷிகள் இவர்கள் முதலாகிய பேர்களுக்குப் பாதபூசை அர்க்கிய பாத்திய உபசாரங்கள் செய்து திவ்யகந்தமூல கனிவர்க்கங்கள் கொடுத்து வந்தனை வழிபாடிழைத்து சத்திய நித்திய பத்திமுதலிய சாந்த வேதாந்த விரதத் தபோநிதியாகிய சுதெரிசன மஹாரிஷியானவர் பொற்புடைமைவாய்ந்தகற்புடைமையணிந்தகாதலியாகிய போகவதி கணவன்சொற் றவறும லிருந்தபடியால் அவளுடன் பொருந்திவாழ்ந்து, நாளுக்குநாள் தவமுமுயர்ந்து நான்குதிக்கும் அடர்ந்து வரும் விருந்தினராகிய அதிதிகளுக்குப்பரிந்து உபசரித்து பதியும் சதியும் விதியும் இதுவேயென்று தேவர்களெல்லாருங் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து எல்லாத்தருமங்களினும் இவர்கள் இல்லற தருமம் சொல்லத்தரமல்லவென்று பல்லோருந் துதித்

தார்கள். இப்படிக்கிருக்கிறகாலத்தில் சுதெரிசன ரிஷியானவர் தன் மனதிற் குடிகொண்டிருக்கப்பட்ட விரதமுடிவெல்லாம் தமது தருமபத்தினிக்குத் தெரியப்படுத்தினூர். என் கண்ணுக்கினிமையான பெண்ணே யாதாமொரு அதிதி இந்த ஆசிரமத்தின் வழிவந்தால் யாரோ எவரோவென் றெண்ணுமல் அன்புபாராட்டி முழுக வைத்து அர்க்கியாதி பூசைபுரிந்து அட்சதை தாம்பூலசந்தனம் வைத்து தூபதீபங் கொடுத்து சுயம்பிரகாசச் சோதியாகிய சிவபெருமாணுகவும் ஆதிமூல விஷ்ணுவாகவும் ஆத்மாக்களைப் படைக்கும் பிரம்மாவாகவும் வந்தனை வழிபாடு செய்வையல்லது வேறுமாறுபாடாய் நினையாதே. அவரை சிவசொரூபம் விஷ்ணுமயம் பிரம்மமேதயசு என் றுமதித்து பணிந்துதுதித்து அவர்களுடைய உடல் வருத்தந் தீர்த்து உணவருத்திப் பொருந்தி ஆலவட்டம்போட்டு அடிமலரை வருடிப்பிடித்து அறுசுவையன்னம் வருந்தியுண்பித்து, அவர்கள் திருப்தியடைந்து இளைப்பாறி அவர்களாய்ப்போனல் ஆசீர்வசனம்பெற்று அடிமலரை நமது முடியுற வணங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. இதைவிட வேறு தருமம் புண்ணியம் எங்கணுமில்லை திங்கள்வதனுய் அதிதி பூசையே பூசை மற்றப் பூசை யெல்லாம் ஆசாரவயிற் றுப்பூசை இல்லறந் தேடிவந்த அதிதிகள் எந்தப்பொருளையும் விரும்பார்கள். ஒருவேளை எதைக்கேட்டாலும் சந்தோஷத்துடன் கொடுக்கவேண்டியதே முக்கியதருமம். கேட்டோருக்கிட்டோர், பெரியோர் இடாதோ ரிழிந்தவாழ்வினையுடையோர். அவர்கள் ஒருவேளை ஆநந்தமாய் உன்னை விரும்பினுலும் முகஞ்சுளியாமல் மேனி நெளியாமல் வீட்டிலொளியாமல் மேனிவிடுவதே மேன்மையும் தருமத்திற்கு வேராகும். இதன்றி நானில்லாதபோது துறந்தோர் முதலிய பேர்கள் வந்தால் இப்போது நானுனக்குத் தெரிவித்திருப்பதை பிரணவப்பொருளாகக் கொண்டு பூசித்தனுப்புவதே உனக்குக் கடைமை. என்னுடைய வார்த்தை உனக்குக் கடைப்பிடியுடைமை. இதுவே தருமமென்று இன்னுஞ் சொல்லவேண்டிய இயற்கைகளெல்லாஞ் சொல்லி இதனுல் இல்லற தருமத்தைக் கிரமமாக நடத்தினபேர்கள் பெற்ற பேறும் பலப்பேறும் எல்லாம் எடுத்துக்காட்டி இருவருமனங் கலந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஒருநாள் பெண்சாதியை பர்ணசாலையில் வைத்து தருப்பை சமித்து மாவிலை முருக்கிலை புரசிலை கொண்டுவரும்படியாய்க்காட்டுக்குப்போனூர். இந்தப்பதிவிரதா சிரோமணியானவளிருந்த இடத்திற்கு ஒரு பிராமணன் சரேலென்று

வந்தான். அவன் சாஸ்திர, வேத ஆகம புராணஞ் சகலமுங் கற்ற வன், திடமனம்பெற்றவன் அவனைப்பார்த்ததேய்ந்த இடையுடனே முனமுஞ் சோரும்படிக்குப் பயந்து திடுக்கிட்டு திடீலென் றெழுந்து எதிர்சென்று நின்று உபசாரம்பேசி வேதியர்களிருக்கப் படுக்கப் புசிக்க விதித்திருக்கின்ற பர்ணசாலைப் பாங்கிலழைத் துக்கொண்டுபோய், தர்ப்பாசனத்தி லுட்காரவைத்து பாதார்ச் சனை முதலிய தூபதீப பரிசுங்கொடுத்து; அவருடைய அடிகளில் தன்முடியைப் பதித்து தண்டனிட்டு சுவாமி அடியாள் செய்யவே ண்டிய பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளையிடவேணும் நாயேன் கடைத்தேறுவதற்காக எழுந்தருளிய ஞானக்கனியே யென்று தொழுதனள். வந்த பிராமணன் சந்தோஷப்பட்டு அந்தத்தில் மிகுந்த தோடியே கந்தற்பன் கணையால் நொந்து வந்துன்னை யடைந்தேன் என்சிந்தை மையலைத் தீர்த்தருள் தையலே உன்ன முதக்குடமலையையும் அதரக்கனியையும் கேட்டோடிவந்த என் மோகத்தைத்தீரும் தாகத்தைத் தாரும், என்றுபலவாறுகவேண்டி ஞன். அவன் சொல்லைக்கேட்ட உத்தமி சற்றுங் கலங்காமல் அந்த இடத்தை விட்டும் விலங்காமல் பத்திரசமாய்ப்பணிந்து ஐயனே! இதுமுற்றுமுணர்ந்த முனிவர்கள்சொல்லுமுறைமையோ தாங்கள் விரும்பிக்கேட்டதானத்தை நிதானித்தால் வானத்தில் மேலாகிய பதவிதருமோ? இல்லை, இது உயிருக்குதவியாய் வருமோ ஐயோ அற்பகாமத்தினல் உமதுவிற்பனமெல்லாம்விணுய்ப்போய், சொற் பனங்கண்டவர்போற், சோம்பிகற்பனையாகியநரகத்தில் விழக்காரி யமேன். உம்மைத்தொட்டு என்னையுமிழுக்குமே தீமைக் கேதுவா கிய காரியங்களிற் பெரியோர்கள் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள். விருப் பங்கொள்ளார்கள். அனித்திய தேகத்திற்குஅனித்தியந் தேடுவது அனித்தியமே; ஆதலால், பெண்ணின்பந்தவிர்த்து இந்த இல்லறத்தி லிருக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களில் எதைகேட்கினுந் தருகிறேன் பின்னை எதுவேண்டினுங் கேளுமையாவென்றும் பிறன்மனைநோக் காதபேராண்மை சான்றோர்க்கு அறமென்றும் நீதியுரையிருக்க தாங்கள் இப்படிச்சொல்வதுஅழகாகுமாவென்று அந்தப்புனிதவதி புகல, அந்தவார்த்தையைக்கேட்ட பிராமணன் நகைத்து,இந்தவே ளையிலெனக்குவேண்டியது இன்பம், நீ வீண்ஜம்பம்பேசுகிருய், நீ என்ன தந்தாலும் என்மனத்தினலுங், கரத்தினலும், தீண்டேன் ஒருபொருளை ஒருவரிடத்திலும் வாங்குவதில்லை என்னும் விரதமு டையேன், இப்போது நான் மோகவிகாரங்கொண்டிருக்கின்றேன்

நீ தடை படுத்தாமல் உன்னதரபானந்தருவாயா? தரமாட்டாயா ? என் பிராணன் போய்விடும்போ லிருக்கிறது உனக்கு பாவ மும் பழியும் வரும் ஆகையால் சீக்கிரம் வாரும் உட்காரு மென்று செப்பினன். அந்த ஆரணனுரைத்த காரணத்தைக்கேட்ட பூரணசந்திரோதயம் போன்ற வாரணதனத்தையுடைய புண்ணி யக்கன்னி அநேகவிதமாகஎண்ணி தீர்க்காலோசனைபண்ணி கிலேச முள்ளவளாய்இனி என்னசெய்வேன் தெய்வமே! இவருரைத்த வார் த்தையோ தடுக்கக்கூடாமலிருக்கிறது நமதுநாயகன் கட்டளையோ அதிதியானவர் என்னகேட்டாலுந் தடையறக் கொடுப்பதே தரும மென்று மொழிந்து தானும் இல்லை என்னமல் எதுவுங்கொடுக் கிறேனென்பதாய் விரதங்கொண்டிருக்கின்றார் அவருடைய விரத மும்பங்கமாகப்படாது;(கற்பனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை)என் னும் நீதிவாக்கியப்பிரகாரம் நமது பதியினுத்தரவின்படி நடக்கி றது பழுதில்லாத தருமம், அதிதிகளின்மனது திருப்தியாக்கிறது இல்லறவாழ்க்கையினியல்பு இவைகளை கவனித்துப்பாராமல் விலக் கிவிட்டால் இதுவரையிலுந் தேடியமனைவாழ்க்கைப் பெருந்தவம் அடியோடழிந்துபோம்,நாடியதைக் கொடுக்கிறது நல்லறமே, இல் லறம், நாமிவருக்குடன்பட்டால் நாணம், மடம், அச்சம், பயிற்பு இந்நான்கு மடக்குணமுங் கற்புடைமையுங் கெட்டுப்போம். இதற் குயாது செய்யத்தக்கதென்று கிலேசங்கொண்டு முடிவில் ஸ்திரீக ளுக்கு புருடன் தெய்வம் அவருடைய ஆக்ஞை திருமந்திரம் ஆத லால் நம்முடைய கணவன் நவின்றிருக்கின்றபடிக்கு மனஞ்சளுக் கில்லாமல் உடன்படுவதே மஹாபதிவிரதாதன்ம மென்று மன உறுதிகொண்டு, தன்புருஷனைத் தெய்வமாகச் சிந்தையிலிருத்தி சுவாமி, என் கர்த்தாவாகிய பர்த்தாவின் சொற்கடவாமல் நடப் பேனுகில் லோகாபவாதத் தடையாகிய இடையூறு என்னையென்ன செய்யக்கூடும் மற்றென்றுக்கும் யான் பயப்பட வேண்டியதில்லை யென்று குலமடந்தை யானவள் அந்தப் பிராமண அதிதியை நோக்கி ஓ! ஐயரே, தேவரீரிச்சைதீரும்படிக்குச்செய்யலாமென்று முல்லையரும்பைப் போன்ற தந்தங்கள் பிரகாசிக்கும் படியாய் நகைத்து கட்டியணைத்து முத்தமாடி அதரபான மூட்டினள். இவ ளருந்தக்கொடுத்தஇன்பரச சரசசல்லாபங்களினல் உல்லாசமாயி ருந்து அந்தப்பெண்கொடியாகிய போகவதியும் வந்தவேதியனும் ஒரு அறைக்குள்நுழைந்து இன்பமனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அந்தவேளையில் காட்டுக்குப்போயிருந்த கணவன் வந்து

தான் கொண்டுவந்த தருப்பை முதலிய சமுத்துகளை ஓமவேதிகை யில் வைத்துவிட்டு தன் பத்தினியாகிய உத்தமியைக் காணுமல் படபடப்புடனே அவள்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். அந்த ஓசையை போகவதிகேட்டு வந்த வைதீகபிராமணன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அந்த அதிதியானவன் கடகடவென்று பற்கடித்து நீ கடைத்தேறுவாய் பேசாதே? பேசாதே? மிஞ்சிப்பேசுவையாகில் உன்னைச் சபிப்பேனென்றான். அதைக்குறித்து யோசித்து நாமிப் போது இவருக்கு உடன்பட்டோம், இந்த அதிதியின் வாதைதீர்ந்து இவர் ஆநந்தப் படுவதற்குமுன்னே நாமுறித்துக்கொண்டுபோவது முதன்மையன்று. நல்லது நாயகனுக்கு நாமிங்கிருக்கிறேமென்று தெரியச்செய்யலாமென்றால் இந்தப்பிராமணர் சபிப்பார். ஆகை யால் நம்முடைய வினைப்பிரகார முடியு மென்று பேசாமலிருந்து விட்டாள். இப்பால், இவள் புருஷனானவன் அநேகந்தரம் கூப்பிட்டு மனந்திடுக்கிட்டு வீட்டுக்குள்நுழைந்துபார்த்தபோது அவ்வீட்டி லிருந்த அதிதிப் பிராமணன், ஓய் பிராமணனே மதிமருளாதே கவலைபடாதே உன் மனைவி அதிதிபூசை பண்ணுகிறாளென்ன: இக் கோதைக்கிசைந்த மணவாளன் சொற்குறிப்பறிந்த குணவாளன் மேலானகதிசம்பாதிக்க விரும்பினவன் புண்ணியமெல்லாவற்றை யும் ஒரே திரட்டாக உருட்டி தானேகைக் கொள்ளவேண்டுமென் னுங்கருத்தையுடையவன், அதிதியின்பேச்சைக்கேட்டு ஆநந்தமாய் சரீரம் புளகித்து மனங்குளிர்ந்து மேன்மேலான பாக்கியங் கண்ட வன்போல் பூரித்து ஆடிப் பாடினான். வேதபாடங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடினான். ஜன்மசாபல்யமானேன், என் தந்தை தாய் தேடிய தவமேதவம். மற்றதெல்லாம் அவம் நானென்னென்று சொ ல்லுவேன். அதிதியாயெழுந்தருளிய ஆதியுமவரே யாவற்றிற்குமே லான அறிவுமவரே. திரிமூர்த்தி சொரூபமுமவரே, எனக்கு முன் பிறந்த முதல்வருமவரே. விரதமுமவரே. விவேகமுமவரே. வெற் றியுமவரே. யுக்தியுமவரே. சக்தியுமவரே. சித்தியுமவரே யாவும் அவரேயென்றெண்ணுவது என்வழக்கம், இது நிச்சயம் இதற்குப் பஞ்சபூதமும் சூரியசந்திரரும் என்மனமும் சாட்சி. உண்மை என் பதற்கு திருஷ்டாந்தக்காட்சி, இதுவே தருமக்காணியாட்சியென் றுரைத்து ஐயா, மஹானுபாவா! அதிதிகள் ஆசைப்பட்டு விரும்பி னபடிக்கு வழிபடச் சொல்லி உத்தரவு செய்திருந்தேன், முன்னம் நானுரைத்த வண்ணம் என்பெண்சாதிசொற்றவராமல்அதிதி பூசை பண்ணுகிறாள். மிகவுஞ் சந்தோஷம் சந்தோஷமென்று வாசலிற்

போய் நின்றுவாயோயாமற்றுதித்தான்; அப்போது அசரீரி இதெல் லாந்தெரிந்து ஓ! அதிதியே! இந்தமஹானுபாவன்சொன்னவார்த்தை களியாவும்சத்தியமே. உண்மைதான் அகம்புறமிரண்டும் ஒத்தவன் குற்றமில்லையென்றது. அந்தவேளையில் அந்தப்பதிவிரதையைப்பக்கத் தில் வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளிருந்த வேதியன், தான் எடுத் துக்கொண்டுவந்த வேடத்தையொழித்து எமதருமராஜனாகிய எதா ரூபமெடுத்து காலபாச தண்டு சூல கோலத்தைத்தாங்கி எருமைக் கடா வாகனத்துடன் தேவதைகள் ரிஷிகள் திக்குப்பாலகர் சூழப் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே போகவதியும் அவள் புருடனை புண்ணியவானும் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து அனேகவிதமா கத் தோத்திரஞ்சொல்லிப் போற்றிவாழ்த்தினார்கள். நான்கு திக்கு களிலும்தேவதைகள் புஷ்பமாரிவாரித்தூற்றினார்கள். உலகெல்லா நிறையக் குறைதவிர்ந்தார்கள். தருமதேவதையும் உடல்குளிர்ந்து இல்லற நடத்திய சதிபுருஷா ளிருவரையும் பாரத்து, உலகத்தில் உங்களைப்போல் ஒருவரையுங் கண்டிலேன், உத்தமகுணத்தரே! உமக்குவேண்டிய வரங்கேளும் தருகிறேனென்ன, சுவாமி அடியே னுக்கு எமதண்டனை எமவாதனை இல்லாம லிருக்கும்படிக்கு வரங் கொடுக்கவேண்டுமென்ன, அப்படியே எத்தனைகாலம் இவ்வுலகிலி ருக்க இச்சையோ அத்தனைகாலமும் அன்போடிருந்து அதிதிபூசை புரிந்து பிரபஞ்சத்தாசைபின்னிட்டபோது தேவலோகத்திற்போயி ருந்து போகபாக்கியங்களை யனுபவிக்கும்படி வரங்கொடுத்தேன், இன்று முதல் என்றென்றைக்கும் எமனுடைய உபத்திரமில்லை. என்றியம்பி பதிவிரதா சிரோமணியாகிய போகவதி யம்மனைப் பார்த்து அம்மா உன்னுடையதானம் நிதானத்திற்குமெச்சினேன். சந்தோஷமானேன், நீ இன்றுமுதல் போகவதியென்னும் பெரு மையுடன்வேகவதியென்கின்ற நதியாய் புனிதமாய்தீர்த்தமகத்துவ மாய் என்னாளும் வற்றாமல் உன்புருஷனுக்குமாத்திரம் ஸ்திரீயாய் மற்றவர்களுக்கு சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கின்ற புண்ணிய நதியாய்வாழ்கவென்று வரங்கொடுத்து, பெரியோர் முதலிய பேர்க ளும் புகழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கும்படிக்குக் கண்டுகளித்து தங்கள் தங்க ளெதாஸ்தானம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்த தருமதேவதை கொ டுத்த வரத்தின்படிக்கு எமனை ஜயித்து இன்பமாகவாழ்ந்திருந்தார் கள். விரிந்தபூமாலைபொருந்தியதருமநந்தனா! இல்லறத்திற்கு எடுத் துரைத் திருக்கின்றநெறிமுறை நீதிவழியின்படி நடந்தால் காலனை வெல்லலாம், கதியையும் பெறலாமென்று வீஷ்டுமர் பலபலவித மாய்ப் பன்னினர்.

---

55. விசுவாமித்திரர் பிரம்மரிஷியான வரலாறு.

அப்பா, அரியோனே சூரியகுலத்திலவதரித்த காதிராஜனுடைய காதலன் கௌசிகராஜன் வெகுநாள் இராச்சியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்துகடைசியில் பிரம்மரிஷியானவனது வரலாற்றைக் கேளும். தமக்கையுந்தங்கையுமிருவர், ஒருத்தி ரிஷிக்குவாழ்க்கைப் பட்டாள். மற்றொருத்தி ராஜனைக் கட்டிக்கொண்டாள். இவ்விருவருக்கும் பிள்ளை இல்லாமல் ரிஷியுடன் சொல்லி பிரார்த்தித்தார்கள். அந்தரிஷி நீங்களிண்டுபேரும்மாதவிடாய்வந்த நான்காம்நாள் கங்கையில் ஸ்நானம்பண்ணி, அக்கரையோரத்தி லிருக்கின்ற இரண்டு மரத்தின் பெயரை அவைகளுக்கு உபதேசம்போற்சொல்லி, அதைத் தழுவிக்கொள்வீராகில் கர்ப்பமுண்டாகுமென்றார். அவர்களவ்வாறு செய்யாமல் மறைதியினால் தங்கைக்கு குறித்த மரம் அக்காளும் அக்காளுக்கு குறித்தமரம் தங்கையும் அணைந்துவந்தார்கள், ரிஷிபார்த்து நீங்கள் நான் சொன்னபடிக்கு நடவாமல் மாறிப்போனபடியால் ரிஷி பத்தினியாகிய உன்வயிற்றில் பிள்ளை பிறந்து பிராமணகுலமென்கிற பேர்மாத்திர மிருக்க க்ஷத்திரிய கிருத்தியமாய் நடப்பான். ராஜபத்தினியான உன் கர்ப்பத்தில் க்ஷத்திரியனாகப் பிள்ளைபிறந்து பிராமண நெறிமுறை பிசகாதவனாவான். இது வினைவசத்தால் நீங்கள் தேடிக்கொண்ட நியமமென்று அனுப்பினார். அப்படியே கருப்பமுற்றி இருவரும் பெற்றார்கள். இதுபூர்வகர்மம் இவ்விதத்தாற்பிறந்த கௌசிகராஜன் வெகுகோடிகாலந் தவசுபண்ணி பிராமணனாகிறதற்கு மெத்தவும் பிரயாசப்பட்டு பிரம்மரிஷிக் கொப்பாய் விசுவாமித்திரரென்று பெயர்வகித்தார். அவர் பட்டபாடெல்லாம் நீ கேட்டிருப்பாய் அதைக்குறித்து நான் பேசவேண்டியதில்லை. ஆதலால் பிராமணமகத்துவம் மகா பெரிதென்று சதுர்முகனும் சொல்லி இருக்கிறானென்று அவர்களுக்கு அருள்புரிகின்றார்.

---

56. க்ஷத்திரியன் பிராமணனான பிரகரணம்.

முற்காலத்தில் வீதிவ்வியராஜனென்று யாவராலும் கொண்டாடத்தக்க ஒரு இராஜன் இராச்சியபாரம் பண்ணுகிறநாளில்,

அவனுக்குச் சமானமான பிள்ளைகள் நூறுபேர் பிறந்தார்கள். அவர்கள் நூறுபேரும் பிரபலமாய் காசிதேசத்தை ஆளப்பட்ட ராஜனுடைய குமாரர்களுடன் கனத்த சண்டை விளைவித்து அவர்களைக் கொன்றார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளின் தந்தையாகிய காசிராஜன் பார்த்து பரத்துவாச ரிஷியினுடைய ஆசிரமத்திற்குப் போய் அவரைக்கண்டு கும்பிட்டுநின்று தோத்தரித்து தீர்க்கதண்டன் சமர்ப்பித்து தன் குமாரர்களுக்கும் வீதிவ்வியராஜன் புத்திரர்களுக்கும் யுத்தம்நேரிட்டு அந்த யுத்தத்தில் தன் பிள்ளைகளிறந்துபோன விருத்தாந்தமெல்லாஞ்சொல்லி மிகுந்த குறையுடன் விசனப்பட்டார். அதனால் பரத்துவாசருக்குக் கிருபைவந்து காசிராஜனுக்கு நீதிவசனங்களை சொல்லி எல்லாச் சோபமுந் தீர்ந்து பழமையைப் பார்க்கினும் புதுமையாய்ப் பிரபலமாய்ச் சுகம் பெறும்படியாக ஒரு யாகஞ்செய்வித்து அந்த எக்கியத்திலிருந்து ஒரு புஜபலமுள்ள சுத்த வீரனை உண்டாக்கினர். அந்த வீரன்திரிலோகத்தையுஞ் செயிக்கும்படியாகிய திடதீரன். அவனைக் கண்டு சகல பெரியோர்களும் வாழ்த்தினர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையானவன் வீதிவ்வியராஜன் பிள்ளைகள்பேரிற் பகைத்து எதிர்த்து சண்டைவிளைத்து அவன் நூறு பிள்ளைகளையு நுறுக்கி, அப்பால் இப்பேர்ப்பட்ட திட்டரைப்பெற்றவனெங்கேயென்று சதுரங்கப் படைகூட்டி வீதிவ்வியராஜனைத் தேடிப்போகிறபோது இந்தச் சேதியைக் கேட்ட இராஜன் ஓட்டமாயோடி பிருகு மஹாரிஷியினுசிர்மத்திற்புகுந்து சுவாமி! உமது திருவடிக் கடைக்கலம் எனது பிராணனுக்க பயஸ்தங்கொடுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனைத் தொடர்ந்து முக்கியமாய்ச்சென்ற காசிராஜனுடைய எக்கிய குமாரன் பிருகுமஹாரிஷியின் பர்ணசாலைக் குட்புகுந்து அவருக்குத் தகுந்த தோத்திரம் பகர்ந்து ஐயனே, எங்கள் குலத்தைக் கருவறுத்தபலத்த திருடரைப் பெற்றவன் தங்களிடத்தி னுழைந்து மறைந்திருக்கிறான். அவனைக்கைப்பிடியாகக் கொண்டு போக வேண்டும். அதற்குத் தடைசொல்லாமற் செலவுகொடுஞ் சுவாமியென்று பாதத்தில் வீழ்ந்து கரங்குவித் திறைஞ்சினன். அதற்குப் பிருகுமஹாரிஷி இதங்கி ஓ! சகலகலையுங்கற்ற இராஜபுத்திரா உனக்குரியசத்துரு இவ்விடத்திற்கு வரக்காணேம். இந்த ஆசிரமத்தினுமில்லை இருந்தானாகில் கண்டு பிடித்துக் கொண்டுபோவென்று இரண்டுதரஞ்சொன்னர், அந்த வீரன்கேட்டு கோபங்கொண்டு குறித்துப் பார்க்கிறபோது, அந்தப் பிருகு நம்மிடத்தி

லடைக்கலமென்று அடைந்தவனை எப்படி காட்டிக்கொடுப்பது ஐயோ, அதிக பாவமாயிற்றே யென்று அருள்சுரந்து தமதுதவ மகிமையால் வீதிவ்வியன் அனேகம் பிராமணரூபமாயிருக்கிறதை காசிராஜபுத்திரனுக வந்து புகுந்த வீரன்கண்ணுக்குத்தோன்றும் படியாக நினைத்தார். அவரெண்ணிய வண்ணம் வேதபாராயணம் பண்ணிபுண்ணியனுகப் பொருந்தி இருந்தான். வந்த எக்கிய இராஜ குமாரன் அந்த ஆசிரம மெல்லாந்தேடி பகைவனைக் காணுதபடி யால் மறுபடியும் பிருகுமஹாரிஷியினிடத்தில்வந்து, சுவாமிகளே அபசாரமென்று வெகுவித உபசாரமாய் வேண்டிக்கொள்ளு கிறேன். மனம்பொறுத் தருளல்வேண்டு மாதவனே என்றுவணங் கினுன். அவருஞ் சந்தோஷமாய் ஆசீர்வதித்தருளினுர். அவரிடத் திற் செலவுவாங்கிக்கொண்டு காசிபட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். அன்று முதலாகபிருகுமுனிவர் தம்முடைய சொற்பழுதாமல் வீதிவ்வியனைப்பார்த்து நீ இன்று முதலென்றென்றைக்கும் பிரா மணுகவே இருந்துவிடென்று கட்டளையிட்டருளினுர். பிரமா ணந்தப்பாமற் செய்தபேரருளினுல் பெறுதற்கரிய பிராமண ஜன னப்பேறும்பெற்று மகிட்சியுடன் தவம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து திரியாக்கினியிடத்தில் அநேகம் பிள்ளைகளை யுண்டாக்கிக்கொண் டான். அந்த ஓமாக்கினியிலுதித்த பிள்ளைகளும் பிராமண பிரம்ம குலமேயானுர்கள். இதைக் குறித்துப் பார்க்குங் காலத்தில் அப் பிள்ளைகள் அக்கினியிற் பிறந்தபடியினுலேயும் இவர்களின் தந்தை பிருகுரிஷியி னனுக்கிரகத்தினுல் பிராமணனுன படியினுலேயும் அவருக்குப்பிறந்த பிள்ளைகள் பிராமணராகக் கூடுமென்பதுதகுதி யான விதிமுறைமைதான் சந்தேகமில்லை. தருமபூபதியேயென்று பிரம்மாவுக்கீடாகிய வீஷ்டுமர் விடைகொடுத் தருளினுர்.

"பொய்மையும் வாய்மை யிடத்தபுரை தீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்"

---

57. தங்கள் தங்கள் எண்ணத்தை நிறவேற்றிக்கொள்வது அவர்கள் வல்லபமா அல்லது வினையின் வல்லபமா என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

ஐயா, இந்த உலகத்தில் சிலபேர் ஒவ்வொரு பிரதிக்கினைபண் ணி அந்தப் பிரதிக்கினைப் பிரகார முடித்துக்கொள்வது அவர்களு டைய வல்லமையா? அல்லது வினையினுடைய வல்லமையா என்று

கேட்க, வீஷ்டுமர் சொல்லத் தொடங்கினர். கேளும் தருமநந்தன யாதொருத்தர் பிரதிக்கினைபண்ணி அதுமுடிவுபெறுவதற்கு அதற் குண்டான முயற்சிகள்எத்தனை இயற்றவேண்டுமோ அத்தனையுஞ் சோம்பலில்லாமற் பண்ணினாலும் அதுமுடிவதற்கு மேல்வினை விளைந்திருந்ததே யாகில், அந்த வினையே எல்லாவற்றையு முடிப்ப தற்குஅனுகூலமாயிருக்கும், தீவினை இருக்குமாயின் தேடிச்செய்யு முயற்சியெல்லாந் தீதாய்ப்போய்விடும். ஆனல் நல்வினை தீவினை யென்று நாடி சோம்பலாய் முயற்சிசெய்யாமலிருக்கப்படாது. முயற்சிபாராட்டாமற் போனல் மேல்வினைக்கு ஆதரவில்லை. அது வுங் கைகூடாது, அப்படியானல் மேல்வினை என்னமாய்ப்போ மென்று கேட்பாயாகில்; மேகத்தில் பளிச்சென்று வெளிச்சங்கா ட்டி மறைந்துபோகின்ற மின்னல்போல் இவருக்குச்சற்றே கிரம மிருக்கக்காட்டி மறைந்துபோம். இதுதான் மேல்வினையின் விளைவு ஆகையால் என்னேரமும் முயற்சியிலேயே இருக்கவேணும். அவரவர்கள் முயற்சிக்குத் தகுந்ததுபோல் இருவினை விளையு மென்றறி யும். முளைந்து பிரகாசிக்கச்செய்யு முயற்சியாவது காரியம். வினை யானது காரணம். காரணமின்றிக் காரியங்கைகூடாது. அதெப் படியென்றல், நன்ருய்முற்றிக்காய்ந்து தேறியவித்தானுலும் நல்ல நிலத்தில் விதைத்து எருமுதலியதுங் கொடுத்துத் தண்ணீர்பாய்ச்ச லினல் அந்த விதை முளைத்து கொழுமையுடன் வளர்ந்து குண முள்ள பலனைக்கொடுக்கும் அந்தநல்விதையை உவர்நிலத்தில்விதை த்தால் முளையாது. தப்பிமுளைத்தாலும் பலனைத்தராது. அத்தன் மைபோல் முயற்சிசெய்யாமற்போனல் நல்வினையுங் கெட்டுப் போம். எவ்வளவு முயற்சிசெய்கின்றர்களோ அவ்வளவும்நல்வினை யானது பிரகாசிக்கச்செய்யும். நெய்யிருக்கிறவரைக்கும் வர்த்தி யிற்பற்றிய விளக்குபிரகாசிக்கும். நெய்யற்றல் திரியெரிந்து நெரு ப்புங்கூட அவிந்து அப்பாற்புகையும். இன்னும் முயற்சி இருந்து ஒருவேளை வினை இல்லாமற்போனல் அதிகபலன்கைகூடமாட்டாது முயற்சியும் வினையும் சமத்துவமானல் மெத்தப்பிரபலிக்கச்செய் யும் இதனல் காரணமில்லாமல் காரியமும்பண்புபெருது. காரண மின்றிக் காரியமுமாகாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் காற்றில்லா மல் அக்கினி ஜொலிக்காது. நெருப்பில்லாமல் காற்றினலேயாகம் நடக்காது, இதை உன்னறிவினற் றெரிந்துக்கொள்ளும் அறன்கு மாரனேயென்று வீஷ்டுமருறைத்தருளினர். அதற்கு தருமர்பணி ந்து சொல்லுகிறர்,

ஐயா ! ஒருவருக்குச் சுகமிருக்குங்காலத்தில் அவருடனிருந்து விருந்து முதலியது மநுபவித்து அவர்கட்குத் துன்பம் வருங்காலத்தில் மிக்கனவாய்க்கூடிய விகிதத்தை நாடாமல் விட்டுவிடுகிறதா ? அல்லது கூட இருந்து அவர்களுடைய நல்வினை தீவினை தம்முடையதென்று அநுபவிக்கிறதா ? இதற்கு விதிவழிச்சொல்ல வேண்டுமென்ன வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

58. ஒருவருக்கு சுகமுள்ளபோது சிநேகமும், சுகம் நீங்கினபோது விரோதமும், கூடாதென் கிறதற்கு திருஷ்டாந்தம்.

அப்பா ! காசிதேசத்தில் வில்லுங்கணையுங் கைக்கொண்டு திரிகின்ற கானவனொருவன் பட்சிமுதலிய மிருகங்களைக்கொல்லுந் தொழிலிற் சற்றேனுங் கூசாதவன், பட்சிகளின்பேரில் பாணங்கள் தொடுக்கும்போ தெல்லாம் அந்தபாணங்கள் ஒருமரத்தின் மேற் போய்ப் படவும் அந்தபாணங்களில் விஷந்தோய்ந் திருப்பதனாலே அப்பாணம்பட்ட அம்மரத்தினது, பிஞ்சு, காய், கனி, இலை, பூ, முதலியவெல்லாம் உதிர்ந்துபோய் மொட்டை மரமாய் வெட்ட வெளியாயிற்று. அம்மரத்தில்வாசம் பண்ணிக்கொண்டு நெடுநாளா இருந்த ஒரு கிளியானது தழைந்தமரம் உலர்ந்துபோனதைக்கண்டு சஞ்சலங்கொண்டு இம்மரத்தின் பழத்தைத் தின்று காலங்கருப்பு தெரியாமல் பிழைத்திருந்தோமே ! இப்போதிந்தமரம் பட்டுப்போனது போலாயிற்றே, இதுதழைத் திருக்கும்போது நாம் செழித் திருந்தோமே, இப்போதிளைத்த காலத்தில் இதைவிட்டுப் போய் விடுகிறது தருமமல்லவேயென்று, அம்மரத்திலேயே இருந்து மழைக்கு நனைந்து வெய்யலுக்குக்காய்ந்து மேனிமெலிந்து குளிரெடுத்து காற்று, இடி, மின்னல், இவைகளால் பாடுபட்டு கருத்தழியாமல், தைரியம்விடாமல், கவலைப்படாமல், சலனமுறாமல், நன்றிகுன்றாமல், பழமைபாராட்டி அறிவையும், பலத்தையும், அநுகூலமாக்கி அவ்விருட்சத்தைவிட்டுப் போகாமலிருந்தது இப்படி இருக்கிறகாலத்தில், மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரன் இந்த விந்தையையறிந்து ஒரு கிழப்பிராமணனைப்போ லுருவெடுத்து அந்தவிருட்சத்தி னிடத்திற்குவந்து விஷக்கணைகள் பட்டு வெந்து போயிருக்கிற மரக்கிளையிலிருக்கும் ஸ்திரக்கிளியைக் கண்டு ஓ !

அஞ்சுகமே! உன்னுடல் இத்தனைவருந்த முறத்தக்கதாக இவ்விடத்திற்காய்ந்து தீய்ந்துமாய்ந்து போனமரத்திலிருப்பானேன். வேறே தழைத்துப்பழுத்திருக்கிற மரங்களைச்சார்ந்து சௌக்கியம்பெறக் கூடாதோ? நீ எனிப்படி வருத்தப்படவேணும் (ஒருவிடில்லார்க்கு உலகம் விடென்பதுபோல்) ஈஸ்வரனு லேர்ப்படுத்தியகாடு அனேகமுண்டு. அவைகளில் வாசம்பண்ணிக் காலம்போக்கலாமே? ஐயோ! வீண்காலம் போக்கிறாயே என்று வேதியன்கேட்க, கிளியானது ஒ, பிராமணரே உமக்கு நமஸ்காரம், நானிந்த மரத்தின் பேரில் நெடுநாள் என் சொந்தமரம் போலிருந்து பிராதக்காலம், மத்தியானம், சாயுங்காலம், இம்மூன்று காலங்களிலேயும் பசிநோய் தாகந்தோன்றுமற்படிக்கு இம்மரத்தின் பழங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு பக்குவமாய் வாழ்வுபூண்டேன். இப்போது இந்த மரத்திற்கு இடையூறு வந்துவிட்டதென்று மதிகெட்ட மாந்தரைப்போல் செய்நன்றி குன்றி சிந்தைமறந்து, அயல்விருட்சத்தில் அணுகமாட்டேன். இதுவே பேரறிவாளருடைய தன்மை, உலகத்தில் ஒருவன் சுகமுஞ் செல்வமும் பெற்றிருக்கும்போது அவனுடன்கூடி சுகத்தை யனுபவித்து அவனுக்குக்கெடுதியும், வறுமையுங் கிட்டியநாளில், கடன்காரர்முதலியபேர்களிடத்தில் அவனைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு அப்பாற்போகின்ற கயவர், கசடர், கல்லாநன்றி இல்லாதவரைப்போல் நானு நீங்கிப்போவது, ஞாயமோ தருமமோ? நாதனே! சுகத்துக் கெப்படிபகுத்து சுகித்தோமோ அப்படியே தீமைக்கும் உடன்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி இராமற்போவாராகில் அவருக்குப் பழியும்பாவமும், பங்கமும் வரும். அதுவுமல்லாமல் இவன் கொடியநரகமே குளிக்கவேண்டிவரும். இந்தத் தருமசூட்சந் தெரிந்திருக்கப்பட்டநான் வேறொரு விருட்சத்திற்குப் போகலாமாவென்று பேசியபோது, பிராமணனாகிய தேவேந்திரன் இந்த அஞ்சுகத்தைப் பார்த்துசொல்லுகிறான்; யாவரும் விரும்பும்படியாகிய இந்த ஜகத்தில் தேகவருத்தம் பாராமலும். பசியைப்பாராட்டாமலும், நித்திரை இல்லாமலும், பழிச்சொல்லுக்குப் பயப்படாமலும், அருமையோராமலும், இருந்தார்கள் கூறுகின்ற அவமதிப்புணராமலும், நிலைதப்பாமலும், இருப்பதனாற் பயனென்ன? என்றைக்கிருந்தாலும் இறந்துபோகிற தேகம். இருக்கிறவரைக்கும் உண்ணலுறங்கலென்பதையோர்ந்து அனுபவியாமல் வருந்துவது என்ன பிரயோசன மென்று கிழப்பிராமணன் கேட்கவும், கிளியானது ஓ! ஐயரே! நீர் வேதவேதி

யர். சகல விதிமுறையுந் தெரிந்தவர் தருமசொரூபி. உன்னைவிட சத்தியகுணி வேறில்லை. நீரே இப்படி சொல்லுவீராகில் நீச்சத் துரோகிகளாகிய நன்றிமறந்தவருக்குக் கொழுக்கொம்புபோலாம் தேகமோ அழிந்துப்போகிறது செல்வமோ இந்த மரம் பட்டது போல் போய்விடும் அல்லது யிருந்தபோதிலும் தன்னுடன் வரப் போகிறதில்லை அதை யறிந்து நடப்பதே தருமமென்று கிளிசொல்ல அம்மொழிகேட்ட தேவேந்திரன் ஆநந்தமடைந்து ஐயோ, அற்பமாகிய பட்சிக்கு இவ்வளவு பேரறிவு பிறந்தது அருமை யென்று அகமகிழ்ந்து தன்னுடைய ரூபத்துடன் பிரசன்னமாய், ஓ அஞ்சுகமே! நீ சுகமாயிரு. நான் தேவராஜன், உன்னுடைய நிலை யுணர்வதற்காக வந்தேன்; நீ மெத்தவும் நன்னெறி பற்றி இருக்கின்றாய். அதனால் நான் கிருபைகூர்ந்தேன். உனக்கு வேண்டியதைக் கேட்பாயாகில் தடை இல்லாமல் தருகிறே னென்றான். அதைக் கிளிகேட்டு எனக்கு வரங்கொடுக்க உமக்கிஷ்டமிருக்குமாகில், இப்போது நானிருக்கிற மரம் எப்போதும் போலவே இடையூறில்லாம லிருக்கும்படியாக அனுக்கிரகம் பண்ணுமையா வென்று கேட்டது. இந்திரன் அப்படியே அடிக்கிற காற்றிற்கும், பெய்கிற மழைக்கும் அம்மரம் பயமற்றிருக்கும்படியாய்க் கிருபைபுரிந்தருளினர். உடனே அந்த விருட்சம் முன் போற்றழைத்து கொழுந்தோடிப் படர்ந்து நெருக்கமாயடர்ந்து வானம்வரையிற் றொடர்ந்து பூர்த்து, காய்த்து, பழுத்து, சிரக்கம் பஞ் செய்திருந்தது. அப்பா! தருமபூபதியே! அமுதபூபனுகிய ஆகண்டலனே? இந்தக் கிளியினிடத்திலிருந்த நன்றிகுறையாத் தருமத்திற்காக முன்னின்று அதனது மனதைச் சோதித்து திறமகலாத திடத்தைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு அந்தக்கிளி கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்துப் போனர். ஆகையால் நல்லவர்களாகிய உத்தமர்கள் சுகதுக்கத்துக்கு உடன்பட்டு நேசமாயிருப்பார்கள். மத்திமர்கள் நீர்நிறைந்த குளத்தில் பறவைதெரிந்து, இருந்து நீர் வற்றினுற் பறந்துபோம் பான்மைபோல் நீங்கிப்போவார்களென்று நன்றியறிந்த வீஷ்டுமர் நவின்றருளினர். பண்டிதனுகிய பாண்டுபுத்திரன் ஐயா, உலகிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் அறிவே பொருளென்றுபேசுகிறர்களே அந்த அறிவினல் அறியவேண்டிய அரும் பொருளென்ன? திரிகாலமுந்தெரிந்த திவ்வியஞானியாகிய தேவரீர் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வணங்கிக் கேழ்க்க வீஷ்டுமர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

59. அறிவே பொருளென்ற நிச்சயங்கூறல்.

கேளும் தருமநந்தனு! நீலமேக சாமளவர்ணனுகிய நெடியோன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் கோவிந்த கோபால கேசவ வாசுதேவ கோவர்த்தனகிரிதரனுகிய இந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதபத்மங்களைப்பற்றிப் பக்தியாய்க் காண்பதே பேரறிவாகும், இந்தப் பரவாசுதேவனது திருவடிகள் பஞ்சபூதமாகியும் பஞ்சகோசங்களாயும், ஞானேந்திரியங்களாயும், கர்ம்மேந்திரியங்களாயும், பிராணமயமாயும், மனோமயமாயும், விஞ்ஞானமயமாயும், ஆனந்தமயமாயும், அன்னியமாயும், உன்னியமாயும், அன்னியோன்யமாயும், அறிவாயும் அவ்வறிவுக்கறிவாய், எங்கும் எல்லா ஜீவராசிகளினும் நிறைந்து அவரவர்வினைசரியாய் தனுகரணபுரநடத்துகின்ற கர்த்தாவாகிய சாக்ஷியே, தானுகவிளங்கிய பொருளாகியும் ஓமயாகத்திற் குமையாகியும் சத்தியமும் நித்தியமும் ஞானஞ்ஞானவிஞ்ஞானபதமாகியும் எல்லாவற்றிற்குமேலான மோட்சசாம்பிராஜ்ஜியத்தை விளக்குவதனுல், இனி வேறு பொருளுண்டென்று விளம்பலாமோ? பசும்பொன் னுரம்பூண்ட பாக்கியனே! பாவவினுசனுகிய பரமபதநாதனும் கைலாசவாசனும் சத்தியலோகவாசியும் வைகுண்டநாதனும் மயில்வாகனனும் இன்னும் வேதங்களி லியம்பியபலபேத தேவதைகளும் சுருதிச் சொரூபமும் தோற்றமாற்றமும் இந்தத்துவாரகாபுரிவாசனென்று உணரத்தக்கதே அறிவினுயர்ந்த அறிவென்று வீஷ்டுமர் சொல்ல, ரிஷீஸ்வரர் முதலாகிய முனிவர்களுங் கேட்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு எதிரிலிருக்கின்ற முகில்மேனியானைப் பார்த்து இவர் சிலநாளைக்குமுன்னே தேவகிதேவியார் வயிற்றிற் பிறந்தவர். யாதவர்குல ராஜ திலகனுனவர் நம்மிலொருவராய் நலம்பொலத்திற்கு உடன்பட்டிருப்பவரைநான்குவேத முதல்வரென்றும் திருநாரணனென்றும் கொண்டாடுவதென்னசொல்லுமென்று வினவ, வீஷ்டுமர் விளம்புகின்ருர். ஓரிஷிகளே, தீக்கடைக்கோலிலிருந்து பிறந்த நெருப்பானது கொஞ்சமேனுங் குறையாமல் தன்னுடைய பலத்தையும் குணத்தையும் பாரினில் விரித்துத் தகிக்கும்பான்மைபோல் சந்திரகுலத்தோன்றலாகிய தருமராஜனது தபோபலத்தினுல் காருண்யத்திற்கு முதன்மையாகிய கடவுள் திருவவதாரம்பண்ணி பாண்டவர்சகாயனென்றும் பார்த்தசாரதி யென்றும் பெயர்தாங்கிநமது ராஜகுலத்திலொருவராய் வாசம்பண்ணி சுபாசுபங்களுக்கு உடன்பட்டு பக்த

பராதீனனு யிருக்கின்ருர். இவருடைய அனந்த கலியாணகுண லீலாவிநோதங்கள் அதிசயங்கள் திருக்கூத்துகள் ஆனந்தநடனங்கள் ஆருக்காகிலுந் தெரியுமோ? வேதாகமங்களினுலும் அறியத்தக்கதோவென்றும் ஐம்பொறிச்சேட்டையு மடைக்கி அகோரதபஞ்செய்து அறியத்தக்க பொருளாயும் தத்துவங்களையும் நவநவமாக பிரித்துதன்னையறிந்துணர்ந்தறிவுக்கறிவாய் நிறைந்து ஆனந்தப்பொருளாயும், அறிந்தஅறிவே பொருளாய்நின்ற அற்புதவிலாச லீலாவிபூதியைத் தோத்திரம்பண்ணி ஆனந்தப்பரவசராய் அகங்குழைந்து அன்புபாராட்டி துதிக்கும்வேளையில் அந்த வீஷ்டுமருடைய பக்திரசத்தைப் பக்கத்திலிருந்து பார்த்திருந்த லோகவிரட்சகன்யராகிய கிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்புடனிருக்கவும், வேதவியாசர்முதலிய பாண்டவர்கள் ரிஷிகள் முனிவர்கள் தவசிகளியாவரும் பேரானந்தத்திற் புரண்டு புளகாங்கிதம்போர்த்துமெய் மறந்து நான்குவேதத்தின் முடிவானபரம கருணாநிதியே கேசவ நாராயண வாசுதேவ அப்பிரமேய அரிமுகுந்த மாதவ மதுசூதன ஹரிஹரியென்று வாழ்த்திப் போற்றினர்கள். அப்பால் தருமராஜன்பாட்டனைப் பணிந்து பதுமமுகத்தைப் பார்த்து பற்பல இரகசியங்களும் விற்பனவிவேகங்களும் தேவரீரா லறிந்து கிருதார்த்தனுபினேனென்று பணிந்து ஐயா! இப்பவும் சற்பாத்திரமான பேருக்கும் சகலவேத சம்பன்னனுகிய பிரமக்ஞான பிராமணனுக்கும் மற்றபிராணிகளுக்கும் யாதொருவஸ்து தருகிறேனென்று சந்தோஷமுண்டாகச் சொல்லி இன்றைக்கு நாளைக்கென்று இதம்படக்கூறி அப்பால் இல்லையென்று சொன்னவனும் ஒன்றுங் கொடாமற்போனவனும் இவர்களென்ன பேறடைவார்கள்சொல்லவேண்டுமென்று வேண்ட, வீஷ்டுமர் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்ருர்.

---

60. வாக்குத்தானத்தின் மகிமை கூறல்.

முற்காலத்தில் ஒரு குள்ளநரியுடன் வெள்ளைக்குரங்கானது கூடி சிநேகம் பண்ணிக்கொண் டிருந்தது. ஒருநாள் நரி, மனிதர் மாமிசம் தோல் நரம்பு எலும்புகளைக் கடித்துத் தின்னும்போது, குரங்குபார்த்து ஓ நரியே! நீ பூர்வஜன்மத்தில் என்னபாவம் பண்ணினுய் நாயுந்தீண்டாத நரனுடலைப் பிடுங்கித் தின்னுகிறையேஎன

அதற்கு நரியானது ஐயா குரங்கே நான் முன்பிறப்பில் ஒரு பிராமணனுக்குச் சிறிது திரவியங் கொடுக்கிறேனென்று ஆசைவார்த்தை சொல்லி நாளைநாளை யென்றுசொல்லி என்னுயிர் நமனுடைய நாளாகி நான் மோசம்போனேன். அந்தப் பாவத்தினல் இந்த ஜனனமெடுத்துப்பூர்வக்கியானத்துடன் சொல்லுகிறேன் என்றது. அதைக்குரங்குகேட்டு அப்படியா உன் பூர்வோத்திரமென்று விசனப்பட்டு போய்விட்டது. தருமராஜனே பூமியில் யாவனொருவன் பூர்வ புண்ணியவசத்தால் பொருளுடைத்தாயிருப்பானுகில் அவனுக்கு இடம் பொருள் ஏவல் முதலாகியதுணையுமுண்டாகுமாதலால் அவர்கள் சாஸ்திரங்களை அறிந்த பண்டிதர்களையடுத்து அவர்களுக்கு உபசாரத்துடன் அவர்களிடம் கல்விகேள்வியால் தருமமுதலாகிய சத்திய நீதிநெறி முறையறிந்து தானதருமஞ்செய்து முயன்று பிராமணன்முதலிய ஏழைகளுக்கு அப்போதைக்கப்போதேகொடுத்துவிடவேணும். அப்படிக்கில்லாமல் கொடுக்கிறேனென்று பேராசைகாட்டி பிற்பாடுகொடுக்காமலும் இன்றைக்குநாளைக்கென்றும் இழுத்தலைக் கழிப்பானுகில் அவனுக்கே பிணந்தின்னு நரியாகிய பிறப்பு கிடைக்குமென்று நவின்றார். அப்போது தருமராஜன் புத்தியிற் றெளிந்து பத்தியாய்ப் பணிந்து சுவாமி நான்கு வருணசிரமத்தின் தாழ்ந்த குலத்தன் வேதமந்திரங்களை பிரணவ சகிதமாய் ஜபித்தால் அவனுக்கு நற்கதியும், உபதேசித்த குருவிற்கு துற்கதியும் உண்டாகும் தருமத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க அதற்கு வீஷ்டுமர் ஒரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

61. சூத்திரன் பிரணவ மந்திரத்தை ஜபித்ததனுல் இராஜனுக வந்த வரலாறு.

கேளுந் தருமபாலனே! இமோத்கிரிச் சாரலில் எண்ணிறந்த பிராமணர்கள் மிகவும் பொறுமையுடனே தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப்பார்த்து நான்காம் வருணத்தினனுகிய ஒரு சூத்திரன் அந்தப் பிராமணரிடத்திற்குப் போய்ப் பணிந்து அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசாரியராயிருக்கின்ற பெரியவரைக் கண்டு செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற திருவடியில்வீழ்ந்து வாய் புதைத்து கைகட்டி மெய்யொடுக்கி ஐயா அடியேனுடைய பிறவி வேரறும்படியாக அனுக்கிரகித்து கடைத்தேறும் வழியைக் காட்டும். தவம்

புரியுமார்க்கத்தைக் கூட்டுந் தங்களைப் போலாவதற்கு வேதசாரத்தையூட்டும் சுவாமிசரணம், சரணம், சதுராசரணம் தவமே சரணமென்று போற்றித் தாழ்ந்தான். அந்தப் பெரியவர் ஆசீர்வதித்து அப்பா உனக்குத் தவம் எளிதில் வாராது. இங்ஙனந் தவம்புரிவோர்க்கு வழிபாடுபட்டுக்கொண்டு மனத்தூய்மையா யிருப்பாயாகில் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று அருள்புரிந்தார். அன்றுமுதல் பொறிபுலன்வென்ற பெரியோர்களுடைய உத்தரவின்படிக்கு பழுதறவழுவற்ற பணிவிடை பண்ணிக்கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்தி லிருந்து மகாபத்தியுடையவனாய் தேவதைகள் திருப்தியுடையும்படியாய் விரதங்கள் செபங்கள் நன்னெறிகள் இவைகளின் தவறுமல் தன்ஜாதிமுறைமை நீதிருமைமுதலிய காரியங்களைத் தள்ளி மேலாகிய விரதசீலராய் தன் குருஸ்வாமியை :மறவாமல் பிதுர்த்தேவதைகள் ஆனப்படும்படியாகப பூசைவைத்து நித[illegible] கடன்றமறை கழித்து கருத்துடையவனாய் கோபத்தையறுத்து ஆசையைவெறுத்து கிருபை காருண்யமுள்ளவனாய், திரிலோகமும் கொண்டாடும்படிக்கு சுத்தசீலசாந்த உத்தமகுணமா யிருக்கிற காலையில், இவனே பெரியோர்களுக்கு ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டிருவென்று போதித்த பெரியாசிரியர் இவனது நன்னடைக்கைகளால் நயந்து மிகவும் புகழ்ந்து அகமுங் குளிர்ந்து முகமு மலர்ந்து இவனிடத்திற்கு வந்து அழைத்தார். வந்த குருவைக்கண்ட அந்தமனிதன்வணங்கி திருவடிகளைவாழ்த்தி ஆண்டவனே ! அருந்தவம் பூண்டவனே ! நான் கடைத்தேறினேனென்று ஆசையுடன் சொல்லி ஆசானைப் பூசைசெய்து பெரிய ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து, அண்டையில் கைகட்டிக்கொண்டு நின்றான். அவனுடைய நிலையெல்லாம் நன்றாய்ப் பரிசோதித்து ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்குச் சந்தோஷித்து மகா மந்திர மர்மங்க ளெல்லாம் வழங்கி தாழ்வான காரிய தந்திரங்களைத் தள்ளி நன்மார்க்கங்க ளெல்லாஞ் சொல்லி. பூரணபட்சம் வைத்து இந்த முறைமைப் படிக்கு முயற்சியோடிருந்து தவம் முற்றினால் நீ நற்கதி புகுவாயென்று அனுக்கிரகம் செய்து விட்டு அகன்றார். அவ்வாறுரைத்த ஆசான்வாக்கியப் பிரகாரம் சூத்திரன் சற்பாத்திரனாய் ஜெபதபங்கள் செய்து வெகுகாலமிருந்து நிரியாண பருவபக்குவஞ் சார்ந்து தபத்தின்பயனால் மறுபிறப்பு ஒரு மகாராஜாவின் புத்திரனாகப்பிறந்து, மிகுந்த கல்வி முதலிய திறத்திலும் கடவுளை வணங்குங் கருத்திலும் பிரபலமா இருக்கின்ற பெருமையை அவன்

தந்தை யறிந்து சந்தோஷமடைந்து நல்லமுகூர்த்தத்தில் பட்டாபிஷேகங் கட்டி விட்டு வானப்பிரஸ்த்தாசிரமத்திற்குப் போனான். தந்தை நீங்கியவுடன் பிள்ளை நீதியாய் உலகாண்டு வருகையில், பூர்வசன்மத்தில் தனக்குத் தருமநெறி நீதி தவஞ் சொல்லிவைத்த சகலகலை வல்லவராகிய ஆசாரியன் இந்தராஜனுடைய பட்டணத்தில் அரண்மனைப்புரோகிதனுடைய பிள்ளையாய்ப்பிறந்து வளர்ந்து வந்தான். இப்படிக்கிருக்க ஒருநாள் அந்தப் புரோகிதப்பிள்ளை நால்வகைச் சேனையுள்ள இராஜனரண்மனைக்கு வரவும், அவரைக் காணவே அந்த இராஜனுக்குப் பூர்வக்ஞானம் வந்தபடியினால் சிம்மாசனம் விட்டுத் திடீலென்றிழிந்து கலகலவென்று நகைத்தான். புரோகிதப்பிள்ளை இராஜனையடுத்து கிட்டிவந்து வணக்கத்துடன் என்ன ஐயா! இராஜ பூச்சியசீலனே! என்னைக்கண்டவுடனே நகைத்தகாரணமென்னமோ? என்பேரிற் குற்றங்குறைகளுண்டோ நான்செய்த அபராதம் யாதோ? சிரிப்புவந்ததற்கு முகாந்திர மென்னமோ ? அதை எனக்கு தயவுசெய்தருளுமென்று பயந்து கேட்க, இராஜன் புரோகிதனைப் பார்த்து ஐயா! நீங்கள் பூர்வம் இமோத்கிரிச்சாரலில் வெகுபிராமணருக்கெல்லாம் ஆசாரியராயிருந்தவர்கள் நானொருசூத்திரன் அப்போது உம்மைச் சரணென்றடைந்தேன், என்பேரிற்கிருபைவைத்து மந்திரோபதேசம் செய்து என்னைத் தன்னியனாக்கினீர். தேவரீரருளினால் இப்பிறப்பில் இராஜனாக்கிவைத்ததென்று நடந்தவிர்த்தாந்தங்களைச்சொன்னான். இந்த விர்த்தாந்தம் தெரிந்துக்கொண்ட புரோகிதச் சிறுவன் விசனமுற்றுநாமிவருக்கு மந்திரோபதேசம் பண்ணியபாவத்தினாலே நம்முடைய தவமெல்லாமடிந்து நம்மையும் இந்தப்பிறப்பிற் கொண்டு வந்து விட்டது. நாமுபதேசித்த மந்திரத்தை இவரனுஷ்டித்த படியினாலே பூர்வக் ஞானபுண்ணியகனமும் சார்வபூம சம்பிரமத்தனமும் பெற்றார். நம்முடைய பாவமிப்படியாச்சுதென்று நலிந்து, மெலிந்து, பெருமூச்சு விட்டார். அந்தப் புரோகிதனை இராஜன் வணங்கி மிகுந்த பாற்பசுக்களும் தகுந்த திரவியங்களும் பொன் மலைபோல் குவித்து சுவாமி, தாழ்ந்த குலத்தனுக்குபதேசித்த தன்மையால் தமக்கு நேரிட்ட பாவங்களை எல்லாம் இப்போதே போக்கடித்துக் கொள்ளுமென்று இராஜன்சொல்ல (காஞ்சனம் கர்மவினாசனம்) செய்யுமாகையால் இந்தாரும் இஷ்டப்படி தானம் பண்ணி நீர்வாரும் இறைவனேயென்று பிராமணன்கேட்க, எத்தனையோகோடி பொன்னும் முத்தும், பவளமும் விஸ்தார வஸ்தி

ரங்களுங் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். அப்பால் அந்தப்புரோகி தர் ஓரிடத்திற்போயிருந்து தருமங்களெல்லாம் புரிந்து வேதவிதியின்பிரகாரம் கருமங்களும்பிரிந்து செய்யும்யாகாதிகிர்த்தியங்களு நடத்தி தேவதார்ச்சனை பிதுர்க்கருமம் அதிதிபூசை ஆசாரமுதலியதும் அனுஷ்டித்து பூமி பிரதக்ஷணம்பண்ணி அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி, ஐம்புலன்களும் புறம் போகாதடக்கி ஆறு பகையுமறுத்து பூர்வஜென்மப் புண்ணியத்தால் யோகத்தினின்று பூரணதேஜசையடைந்து மறுபடியும் எப்போதும் போலவே ரிஷி குலத்திலவதரித்து முதல்வனுனர். இராஜனும் நான்முறை செங்கோல் நிறைதவறுமல், மனுவிக்கியான மறவாமல் அரசுபுரிந்து கீர்த்தியடைந்து மேலானகதியை விரும்பிப்புகுந்தான். கேளுந்தரும ராஜனே, நான் ரிஷிதரும சந்தேகங்களை உனக்கு விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய நிமித்தியமில்லை, உன்விவேகத்தால் நீயறிந்துக் கொள்ளலாம் குற்றமற்ற வெற்றியைப் பெற்றவனே குறைவற்ற கல்வியைக்கற்றவனே, இழிந்த குலமானுலும் நற்குணநற்செய்கை மந்திரோபதேசத்துடனே இருந்து வழிபட்டால் மேற்பட்டகதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். தப்பினுல் அவனுக்குபதேசித்தவனை இடர்ப்படுத்தி தாழ்ந்தகதியிற் றள்ளிவிடும் ஆனதால் ஒருவருக்குபதேசம் பண்ணுவதற்கு முன்னமே அவனுடைய பருவத்தையும், செய்கையும் குலத்தின் தொகுப்பையும், குணத்தையும் நன்ருயறிந்து உபதேசிக்கவேண்டும். மற்றப்படிக்கு பொன்னுசையாலும், பேராசையாலும், தாட்சணியத்தாலும் போதிக்கக் கூடாது. தான்பெற்ற மந்திரத்தை ஒருவருக்கு முணர்த்தாமலிருக்கவேணும், மந்திரமென்பது எளிதல்ல; மந்திரம் தேவப்பிரம்ம சொரூபம். மந்திரமேமாதவம். மந்திரமே யாகம் மந்திரமே யோகம். மந்திரமே தர்மார்த்த காமமோட்சம். மந்திரமே தெய்வம். மந்திர மென்பது இரகசியம். மந்திரத்தினு லாவது மற்றென்றினுலுமாகாது. மனத்தூய்மையுடையமந்திரமே பெரியோர்கள் சிஷ்ய பருவபக்குவ காலமறிந்து செப்புவார்கள். திங்கள்குலனே யென்று விஷ்டுமர் சொல்ல தருமராஜன் கேட்டு அதனுலானந்தமடைந்து, கருணுநிதியே! இந்தச் சக்கிரதரனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது வல்லமையைக்கேட்க மனமுவந்தேன். திருவாக்காலுரைத்தருள வேண்டுமென்று வணங்கிய தருமருக்கு ஆசிர்வதித்து மூலப்பிரகிர்தியின் முதலறிந்த முதல்வன் திரிகரண சுத்தியாய்ச் செப்பத்தொடங்கினுர்.

62. ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய மஹாத்மியம்.

கேளும் தருமபாலகா, அச்சுதனுக்கு மைத்துனனுன அறன் காதலனே ஒருவராலும் பெருமையை யுரைத்தற்கருமையாகிய கெருடன், பூமியிற்பிறந்து, தாயாருடைய சாபந்தீர்க்கவேண்டிசத் துருவின் பிள்ளைகளாகிய சர்ப்பங்களைகொல்ல தேவாமிர்தங் கொண்டு வரும்படியாய் தெய்வலோகத்தைக் குறித்துப்போகிறபோது எதிர்த்துப்பகைத்த தேவர்களை எல்லாஞ்ஜயித்து தேவாமிர்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பிவருங்காலையில் ஞானேதயமூர்த்தியான கருடனுக்கெதிரிலே யானையின்பேரிலாரோகணித்து; ஆரோ ஒருவர்போல் மகாவிஷ்ணுவந்து வழிமறித்து நின்று நல்லவார்த்தை நவின்று நானுவிதவரங்களளித்து ஸ்ரீமன் நாராயணபகவான்போய் விட்டார் அப்பால், பெற்றவள் அனுபவிக்கிற ஆபத்தை தீர்த்தபிற்பாடு தந்தையான காசிபரிடத்தில்வந்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்புரிந்து ஐயனே, நான்தேவாமிர்தத்திற்குப் போய்வரும்போது, மகாவிஷ்ணு குறுக்கேவந்து எனக்கு அநேகவரங்கொடுத்துப் போனுரென்று நடந்தசங்கதிகளை ஒளியாமல் நவின்றபோது, கருணைக் கடலாகிய காசிபர்கருத்துருகிக் கசிந்து கருடனைக்குறித்து அப்பா லோகாராட்டியன் தாயினுங் கிருபையுடைய தயாளன் சகலாத்மகோடிகளையும் ரட்சிக்கப்பட்டவன் பக்தபராதீனன் ஆதிமூலப் பொருளாகிய அவரேயுனக்கு காட்சிகொடுத்தாராஞல், அநேகங் கோடிநாள் தவம்புரிந்தாலுங் கிடைத்தற்கருமையாகிய திருவடி; வேதங்களினுலு மறியக்கூடாத பாதம்கிடைத்தது உன்னுடைய தவமென்றுன்னி நாங்களியாவருங் கொண்டாடுகின்றேம், எத்தனையோ காலமெல்லாம் வருந்தித் தவமிழைத்த ஜீவன் முத்தர்கள் முதலிய அருந்தவமுடையவர்களும் பெறக்கூடாத பெரியபதம் பெற்ருய். இவ்வுலகமெல்லாம் அவருடைய ஆதீனம். பாலாழியிற் றுயிலும் பரந்தாமனுகிய ஸ்ரீமந்நாரயண மூர்த்தியை கிருபைக் கடலை அருள்மாரிபொழியு மேகத்தை ஆபத்பந்துவை, பிரமனைத் தந்த திருநாபிக்கமலனை சோதியாய்த்துலங்குந்துளபமணி மார்பனை நீண்ட மேனி நெடுமாலை வாசுதேவனை கோவிந்தனை அச்சுதனை கேசவனை, வாசவனை, முரஹரியை, முகுந்தனை மூலப்பொருளாகிய முதல்வனை நீ தரிசித்ததே பாக்கியம், இப்பவும் அந்த மகானுபாவர் பதரிகாசிரமத்தி லிருப்பார். அவரைக் கண்டு பணி

விடைந்தொண்டுபண்ணிக்கொண்டு பாவரகிதனாயிருவென்று புத்
திரனுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகளைப் போதித்து சுவாமியின் பிர
தாபங்களெல்லாஞ் சொல்லி யனுப்பினார். தந்தையுரைத்த மந்திர
மொழிப்படி சர்வக்கியனாய் பதரிகாசிரமத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீமந்
நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு ஆனந்தத்துடனே மயிர்க்குச்செறிய
அநேகமாய்க் கண்ணீர்பொழிய ஆடிப்பாடிக் கோடிகோடியாக
அடிமேற்பணிந்து மனத்திலுணர்ந்து நாவுகுளறத் தோத்தரித்து,
நிற்கின்ற கருடனை வைகுண்டவாசன் பார்த்து நகைமுகத்துடன்
கிருபைகூர்ந்து ஓ! பட்சிராஜனே, என்னைத் தேடிக்கொண்டு என்
மீது அன்புவைத்து வந்தமையால் என்னிடத்தில் எப்போதுமிருக்
கக் கடவதென்று அருள் புரிந்து பதரிகாசிரமம் விட்டெழுந்து
கருடனுக்கு முன்னாகநடந்தார். சுவாமி எழுந்தருளியபோது கரு
டனுங் கூடக்கடுகியோடினார். ஸ்ரீமந்நாராயணக்கடவுள் கொத்தா
கிய கொன்றைமலரை முடித்துச் சத்தாகிய அம்பிகையை வாமபா
கத்திலமைத்து கங்கையையுந் திங்களையுந்தரித்து புலித்தோலும்
பொங்கரவமும் பொருந்திய சங்கரன் யோகத்திலிருக்கின்ற கைலை
மலையையும் சந்தனம் கமுகுமரங்கள் மலிந்த, நந்தவனத்தையுங்
கடந்து உத்தரதிசையை நாடிச்சென்றபோது அவ்விடத்தில் ஒரு
வராலு முரைக்கூடாத இருட்பூமிதோன்றவும், தவத்தைப்பெற்ற
கருடனுக்கு வழிதெரியாமல் மனத்துணிவு நீங்கிமதிமருண்டு மய
ங்கினான் அந்தவேளையில் பரவாசுதேவனுடைய பக்தனான கருட
னுக்கு சூரியப்பிரகாசச் சோதியைப்போல் இருள்கெட ஒளியுண்
டாக்கினார், உடனே கருடன்கண்டு அக்ஞானத்திலழுந்தி எழுந்து
விக்ஞானசோதியில் மெய்மறந்தவர்போல், மகிழ்ந்து சர்வலோக
நாயகன் அந்த இருள்வனத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் உலா
விக்கொண்டிருப்பதும் பலபுவனமும் சகலசராசரமும் அண்ட
ரண்ட பிரம்மாண்டமும் சிருஷ்டி திதி, சங்காரங்களும், முக்குண
மும் மும்மூர்த்தியும், பற்பல பேதாபேதமான சில்லறை தெய்வங்
களும் முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும் நாற்பத் தெண்ணாயி
ரம் ரிஷிகளும், ஏகாதச ருத்திரரும், துவாதசாதித்தரும், அஷ்ட
வசுக்களும், திக்குப்பாலகரும்; பஞ்சபூதமும்; சப்தசமுதிரமும்,
பெரும்பாறைக் கடலும், சக்கிரவாளகிரியும், பரமபதம், கைலா
யம், சத்தியலோகம், மகமேரு முதலான குலாசலமும் மூன்று
கோடி யறுபதினாயிரம் புண்ணியதீர்த்தமும். நாவல், இறலி, குசை
கிரவுஞ்சம் புட்கரம் தேனனை கமுகு இவ்வேழுவிருட்சங்களும் பாரி

யாத்திர சுவேதமுதலான நான்குவனங்களும், நான்கு மடுவுகளும் அநேகங்கோடி பர்வதங்களும் தும்புருநாரதர் முதலாகிய சப்த ரிஷிகளும், மற்றரிஷிகளும், பிரிதிவு மண்டலத்திலுண்டான அற்புதங்களெயாவற்றும் இவரல்லா தில்லை யென்று கண்டுகொண்டு அதிசயப்பட்டு தன்னுற்பார்க்கச் சக்தியுமில்லாமல் பிரமித்து இனி நாம் பார்த்து முடியாதென்று பகவானைச் சிந்தித்து, வந்தித்துத் தோத்தரித்து, சுவாமி தேவரீருடைய பரிபூரணலீலாவினோத விபூதியைநான்கண்டு களிக்கமாட்டுவேனே;வேதாகமசாஸ்திரங்களும் அதை உணரமாட்டாதே நானறியாச் சிறியேன்பயப்படுவேன். இந்தமகாவிலாசசொரூபத்தை மறையுமென்று நா நடுங்கிகண்களை மூடிக்கொண்டு க்ஷணநேரம் பொறுத்துகண்ணை விழித்துப்பார்த்து கருணையங்கடலேயென்று கருதியபோது சாரங்கபாணியாய்த் தனிந்திருப்பதைக் கண்டு, இதென்ன விந்தை ஆரிடத்திலிந்த அதிசயங்களைப் பார்த்தோம். (அவரே ஆலமரத்தையடக்கிய வித்துப்போலிருக்கக் கண்டோம்.) சர்வஜீவ தயாபரனென்று வணங்கிப்போற்றிய கருடனை மகாவிஷ்ணு பார்த்து இதெல்லாம் என்னுடைய மாயாவிலாசம். இதையறியத்தக்கனபே ராரென்றுரைத்து அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினர். அப்படிப்பட்ட ஆண்டவன் எப்பேர்ப்பட்டவர்க்குமெட்டாதவன். முத்திமுதற் பொருளென்றுகற்றுணர்ந்த வீஷ்டுமர் சொன்னர். அதைக்கேட்ட தருமராஜன் புகழ்ந்து ஐயா நீண்ட அளகத்தையுடைய மாதர்களியாவரும் பாபரூபமென்று பகருகின்றார்கள், என்னிதயத்திலும் அப்படியே இருக்கின்றது. அதனுடைய விவரத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று கேட்க, வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்குகின்றார்.

---

63. ஸ்திரீகள் பாபஜென்மமா என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

கேளும் என்னருமையான தருமனே ! மகதியாழ் வல்லவராகிய நாரதர் பூமிசஞ்சாரம் பண்ணி வரும்போது அவருக்கெதிரில் பெருமை பொருந்திய ரூபலட்சணமமைந்த ஒருபெண்கள் சிகாமணி செந்தாமரைமீது சிந்தாமணியைப்போல் வந்தாள். அவளது சௌந்தரியமானது இரதியோ தவ விரதியோ என்னும்படிக்கிருந்தது. அவளை நாரதர் கண்டு அதிமோகங்கொண்டு ஆபரண வலங்

கார சிங்காரமா யிருக்கப்பட்ட பெண்ணைப் பார்த்து பாபசென்ம மென்று படித்த பெரியோர்கள் விதித்திருக்கின்றார்கள். அதென்னத்தினாலென்ன, அந்த அப்ஸர ஸ்திரீயானவள், ஒ பிரம்மபுத்திரரே நீர் கேட்டகேள்விக் கொப்பில்லை யாதொருபிசகில்லை உண்மைதான். உன் தந்தையான பிரமன் சகல பாவங்களையுந் திரட்டிப் பெண்ணுருவாக்கினார். அந்த மகா பாவிகளுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க தேவரீர் செவிக்கு விருப்பமா யிருக்கின்றதோ! ஆனால் நானறிந்தமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன் நீர் கவனமாய்க் கேளும். ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் சொல்லும்போது வேறு சிந்தை கொள்ளாமல் விருப்பமாகக் கேட்டு திரும்பி யுத்தரஞ்சொல்பவன் உத்தமன். மற்றவன் செத்தவன். இதை நீர் அறிந்துகொள்ளும் ஐயா, இவ்வுலகத்தில் உமக்குத் தெரியாத விஷயங்களொன்றுமில்லை. அக்கியான கேவல பாவமே ஸ்திரீகள். அதெப்படி யென்னில். விக்ஞான மேலோங்கி எப்பேர்ப்பட்ட புருடரையும் மாயைவலையில் வசப்படுத்திக்கொண்டு தாங்களே அவர்களுக்குப் பிராண சஞ்சீவி யென்றுஞ் சகலசுகமு மிவர்கள்தானென்றுந் தோன்றச் செய்து, எண்சாணுடம்பிலிருக்கும் புண்காணியை அவன் பார்க்கப்பார்க்க மயங்கி பிரமைகொண்டு முயங்கி கரும்பின் ருசியினுங் காமமதிகமென்று அதரோஷ்ட ரசமருந்தி அவள் காலடியேகதி யென்று, செபதப விரத நோன்பு தெய்வம் பிதுர்க்கரும முதலிய வெல்லாமறந்து. பந்து மித்திர சுற்றத்தாரையுந் துறந்து, இவளே தனது குலதெய்வமென்று சிறந்து உடல் தீரப்பணிந்து, அவள் ஆளடிமைபோல் வீழ்ந்து கிடக்கத்தக்கதாகச் செய்துக்கொள்வாள் சமுத்திரத்தையும் மழைத்துளியையும் வான்மீனையும் கருமண்ணுண்மையும் கணக்கிட்டு கண்டள்ளிக் கொள்ளலாம், பெண்களுடைய கருத்தின் அளவையும் அவர்கள் கொண்ட காமப்பெருக்கத்தையும் அளவிடப்படாது. அவர்கள். மோனமான ஞானியையும் மோசம்போகச்செய்வார்கள். ஞானதிபத்திற்கொருபற்று, கோபத்துக்கொருகொத்து தீராத பாவத்துக்கொருவித்து, அவர்களை நம்பின ஆபத்தால் வரும் விபத்து, நரகத்திற்கொரு மந்திர மூலம், நகைமுகமோகமோ இந்திரஜாலம், நயமொழியோ செவிக்கேறிய ஆலம்தளிர்போன்ற உயிர்கேறிய சூலம், நரகக்குழியும் நவத்துவார வழியுஞ் சரியென்பதற்குச் சாட்சி. சீழு. இரத்தம், நிணம், புழு, வெப்புநீர் இவை தொக்கிக்கிடக் குங் குழி இதிலழுந்தியபேர்கள் கணக்கில்லை ஐயா நாரதரே! நெருப்பைத் தொட்

டாற் சுடும். இப்பேர்ப்பட்ட பெரும் பாவிகளை நினைத்தாற் சுடும். இத்தியாதி குரூரகுணமுடைய துரோகிகளைக் கூடினானாகில் அந்தப் பாவம் இவனுக்குஏழேழுசென்மத்திற்கு நீங்காது. இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடன் சேருவது மகா சௌக்கிய சுகமென்று எண்ணுவ தொன்றே ஒழிய கூத்தனுடைய தீயென்றெண்ணுவதேயல்லது சுக மென்பது கிடையாது. துக்கமென்பது இவனை விட்டகலாது. அதெப்படியென்றால், சுனங்கன் (பசையற்ற என்பைக்கடித்து தன்னுடைய உதிரத்தை சுகித்து பசியாறுவது போலாம்.) இந்த ஸ்திரீகளிடத்து ஆசாபாசவிசுவாச நேசம் வைத்தாலும் முத்து முத்தாய்ப் பேசிக் கொஞ்சினாலும் உனக்கு நான் முறியென்று கெஞ்சினாலும் நெஞ்சிலடக்கிய வஞ்சம் விலக்கார்கள். துரோகம், கபடு, தித்திரிப்பு, மோசம், கரவிடம், பொய், சண்டை, கூச்சல் இதுகளே மெய்யாயிருக்கிற பெண்போகத்திற்கு மிஞ்சிய போகம் எந்தநாளு மில்லையென்று எவனொருவன் எண்ணி இருக்கின்றானோ அந்த நாள் முதலாக பாவத்திற் குடன்பட்டு துக்கங்களை யனுபவி த்து, சங்கடத்தினால் வருந்தி நோயினால் நுறுங்கி நொந்து நைந்து புகைந்து இருகி தலை நடுங்கிச் சத்துப்போம்போது ஸ்தூலதேக த்தை நீங்கி சூட்சம தேகமாகிய யாதனா தேகத்தில் ஆத்மாவை வருத்தி நரகத்திற் பொருத்தி எரித்து இம்சைப் படுத்துவார்கள் ஆகையால் பெண்களைப்பாபரூபமென் றுபகருவதாம்,மேலும்,எந் நாளும் புருடர்களுக்கு ஸ்திரீகளால் துக்கமேயல்லது சுகமில்லை, சுகமென்கிற கிஞ்சித்போகம் சஞ்சிதபாவம். யாவனொருவனுக்கு அதிக துன்பமடைவதாய் தீவினை யுளதோ அவர்களைத்தான் பெ ண்ணாசைப் பேய்ப்பிடித்து பேய்போல், பித்தேறியசித்தம். மெத் தத்துடிப்பது. புண்ணியவான்கள் விஞ்ஞானப் பொருளைப்பற்றிப் பேசுவதல்லது காமத்தைக்குறித்துப் பேசார்கள். கயவர் கருமம் பெற்ற கண்களையுடையவர் கண்ணாட்டி யென்று ஆசைமயக்கேறி மோச மையல் மீறி கண்ணோய், வெட்டை, சிரங்கு, சூலை, கிரந்தி, மூலம், பவுத்திரம், அரையாப்பு, வெள்ளை, காங்கைமேலிட்டு அன் னங்கசந்து பசிமாறி அஜீரணப்பட்டு தேகம்வியர்த்துதாகமெடுத்து ஈளை இருமல்மிகுத்து பெருமைகுறைந்து பீடைதழைத்து மதி மயங்கி முடிவாகிற பரியந்தம் முக்கல் கக்கல் விக்கல் ஒக்கலுடன் கூடியழ தலை எடுக்க வொட்டாமற் றரைமட்டமாக்கி உயிரென் னும் பயிரையறுக்கிற காம அரிவாளை நினைந்து அதற்குரியவர் களாகிய துரோகிகளை மறந்து, தெய்வமே என்னை வதைக்காமற்

கொண்டுபோய் விடுவென்று அக்காலத்தில் கண்ணீர் பெருகி ஆலாலவிடமானாலும் வடவைக்கனலானாலும் வாசியே, அடிபாவி வேசியே நாளும் வருத்தி நலிக்குதே, சீழுமிகுத்துவலிக்குதே திட்டென்று விழுந்துபொட்டென்று போகாமல் சித்திரவதைசெய்கிறதே, எத்தனைவிதமா இணங்கிக் கலந்திருந்தாலும் இடைதிருந்த என்மனதுபோலவே இப்படி இருந்தாளே, ஒன்றிருக்க ஒன்றைச் சொல்வதுபோல் வஞ்சித்தாளே, திரிபுவனங்களிலுள்ள தேவதைகளும் ஸ்திரீகள் மனதைத்தெரிந்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்கள்மனம்வஞ்சனை குடிகொண்டகப்பல், மாயையடைத்து வைத்திருக்கும் பேராசை கொண்ட பெட்டி, பேதைமாந்தரைப் புதைக்கு மண்வெட்டி, இவைகளைப்பாரம்பரியமாய்த் தெரிந்திருந்தும் விளக்கைப் பிடித்துக் கிணற்றில்விழுவார்போல் மூடர்கள் நம்பி அவளெப்படி சொன்னாலும் அப்படியே கேட்டு நடந்து மனோவாக்குக் காயமூன்றும் அவளுக்கு வசமாக்கிப் படுகுழியிற் பட்ட யானைபோல் சிக்கிக்கொண்ட பேர்களியாரோ அவர்கள்தான் பிறவியென்கிற துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கப்பட்ட பேர்கள். ஸ்திரீகளெல்லோரும் பாவிகள்தானோவென்றால்; ஏகதேசத்தில் கடலிற்கல் மிதந்தாப்போல் கற்புடைய பதிவிரதைகளாய் தன் புருஷனே தெய்வமென்று, மணவாளன் சொல்லுக்கு மாறுபேசாத மாதர்கள் சிலருண்டா யிருக்கலாம், அப்படிக்கில்லாவிட்டால் பெண்களென்கிற வாசனை யற்றுப்போம், ஒரு தீக்கடைக் கோலினிடத்திற் செனித்த தீயானது அதிகசுவாலையாய் சோதியாய் மிகுந்தகிரணங்களுடனே வெப்பங்கொண்டு குளிர்ந்து குழைந்து கிடக்கிற சேறுகிய ஈரத்தையும் உலரச்செய்வதெப்படியோ அப்படிப்போல் உத்தமஸ்திரீகளாகிய பத்தினிகளுடைய தரிசனத்தினால் சகலபாவமும் தோஷமும் பொரிந்துபோய்விடுகிறது அத்தன்மையுடைய (பெண்டீர் பெருஞ் சிறப்பு) ஆனதால் அவர்களைக்குறித்து நினைக்க வேண்டுவதில்லை. இது அற்புதமே அநேகங் கோடிஆத்மாக்களில் சுகர், வாமதேவர் என்னப்பட்ட சிறிதுபேர் மாத்திரம் எவ்வாறு ஞானவான் களாயிருந்து அவரைக் கண்டு தரிசித்த பேர்களெல்லாம் ஞானோதயமாய் பிறவிக்கடலைக் கடந்தார்களோ, அப்படிப்போல் அநேகங்கோடி பெண்களுக் குள்ளே ஒவ்வொருத்தர் உத்தமிகளா யிருப்பதுண்டு. மற்றமாதர்க ளியாவரும் பாவிகளே. பெண்களினாலே புருஷர்கெட்டுப் போவார்களென்பது பொய்யல்ல. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் பூரணசந்திர

னுக்குச் சமானமானமுகத்தினை யுடைய கௌதமர் பெண்சாதி அகலிகையினாலேதேவேந்திரன் எந்த நாளையினு நீங்காத பழியும் பாவமும் தேகமுழுதும் ஆயிரம்யோனி ஆகவும் சாபம்பெற்றான், உலகிலுள்ள பெண்களினழகில் எள்ளத்தனை எடுத்துப் படைத்த மூன்றாம் பிறைபோன்ற நெற்றியையுடைய திலோத்தமை யானவளால் ஒரு முகமாயிருந்த பிரமன் நான்கு முகமாய் நாணமடைந்தான். சுந்தோபசுந்தன் உடலுயிரும்போலிருந்த அண்ணன் தம்பி இருவரும் ஒருவராலுஞ் செயிக்கப்படாத உரமுடையவர்கள்மேனகையாலழிந்தார்கள். சந்திரன் தீராத சாபம்பெற்று தேகங்குறைந்து திரிந்தலைந்து தாரையென்னுங் குருபத்தினியால் தாழ்வினை பூண்டான். மூன்றரைக்கோடிவயது பெற்ற இராவணன் சீதாதேவி பந்தத்தால் புத்திர மித்திரகளத்திராதி சோதரருடன் மாண்டு போனான் இன்னம் பூதலத்திலும் பாதலத்திலு முள்ளரிஷிகள் முனிவர்கள். தபசிகள் அரசர்கள் தேவர்கள் யாவர்களும் மாதர்களாலே பழியும் பாவமும் இழிவும் ரோகமும் தாரித்திரமும் வருத்தமு மடைந்து வாளுளொழிந்தார்கள். இதுகளெல்லாம் காமமாகிற கிஞ்சித்து மோகமல்லவோ இப்பாட்டுக்குங் கேட்டுக்கும் வாட்டமாயிருந்தது, மேலும் பெண்கள் நல்லபுட்பம் ஆடை ஆபரணம் இவைகளைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கச்சொல்லி கேட்பார்கள், அவர்களிட்டப்படி கொடாமற்போனால் கெட்டமனத்துடன் இகழ்வார்கள், இல்லை என்னுமற் கொடுத்தால் அதைச் சிங்காரித்துக்கொண்டு அடக்கமில்லாமல் வெளிப்பட்டு காமக் கிழத்திகளாய் விரகமேலிட்டிருந்து எத்தனை விடநாயகன் கூடினாலும் சித்தினியாகிய ஸ்திரீகளுக்கு சற்றேனுங்காமத்தணிவிருக்கமாட்டாது. புருடனுக்கு உண்டாகிய போகத்தில் ஏழுபங்கு அதிக மாயிருக்கும். புருடன்மனது அல்பம், பெண்கள் மனசு காயகல்பம் அதனால் ஆணுக்குப் போகமுந்தும் அவர்கட்குப்போகம் பிந்தும் சரிப்படாது அப்படிக்குச் சமப்பட்டிருப்பது அருமை. இப்பேர்ப்பட்டஸ்திரீகள் எப்படி அடங்கி இருக்கிறார்களென்றால் சாதிக்கட்டுப் பாட்டுக்கும் இராஜதண்டனைக்கும் பழிச்சொல்லுக்கும் பதுங்கி இருக்கிறார்கள். இத்தியாதிகாரியங்களும் பிரயோசனமில்லாமல் இட்டமாகிய இன்பந்தேடுவார்கள். பெண்ணென்கிற பெயரும் ரூபமும்காமமே. நாயகன் எத்தனை லயமாகவும் நலமாகவும் நன்மையாகவும் நாகரீகமாகவும், நல்லம்மான் பிள்ளையாகவும் கிடைத்திருந்தபோதிலும் (அயலார் மேலாகு மனம்,)

பரபுருஷனைச் சேருவதே பாக்கியசுகமென்றெண்ணுவார்கள். இதன்றியும் தந்தையானபோதிலும் கருவிலமைந்தமைந்தனானபோதிலும் அண்ணன்தம்பியானபோதிலும் அழகுடையவராயிருக்கில் பெண்களுக்கு நிதம்பக்குடித் துதிரம்பொழியும், அதனால் அந்தப் புருஷனை எப்போது சேருவோமென்று முப்போதுங் கவலைகொண்டு அன்னிய நாயகனை அணையும் பெருமையே அனுதினமு நினைவார்கள். இப்படிப்பட்ட கெட்ட நினைப்பையுடைய துட்டப் பெண்கள் கொடுமையான பாவத்தைக் குடிவைத்துக் கொண்டவர்கள். அவர்களுக்குசுசி, சுத்தமிராதுஅதேனெனில் முதிர்ந்தஉதிரம், மூத்திரம் இந்திரியம், மதசலம்,மும்மல பாசம், மொய்க்குங் கிருமிகள்வாசம் கீழ்வாய்நேசம் வியர்வை யுல்லாசம் வெகுசுக மோசம், இதுகள் இடைவிடாம லூறிகொண்டிருக்கிற துற்கந்த சேற்றுக்கயம். அதனாற் சுசிஇல்லை சுத்தமுமில்லை. இது புத்திமான்களுக்குத் தோற்றும் புத்தி ஈனருக்குத்தோன்றாது. இவ்வளவுதானையா பெண்ணுருவெல்லாம் பெரும்பாவ ரூபமென்று மகா மகதியாழ் கைக்கொண்ட நாரதருடனவின்று தேவதைகள் கொண்டாடுஞ் சௌந்தரியமாகிய அப்சரஸ்திரீயென்பவள் நாரதரை யகன்றுபோய்விட்டாள். கேளுந்தருமராஜனே யென்று பகர்ந்த பாட்டனைப் பணிந்து ஐயா, இத்தியாதி குணங்களை யுடைய பெண்களை எப்படி மணம்புரிவது எவ்வாறு காக்கவேண்டியதென்றுகேட்க,அப்பா அவர்களைக்காக்க அரியரப்பிரம்மாதிகளாலு மாகாது. மெத்தப்பிரயாசம். மோகமும்பிரயாசமும்தேகமா இருப்பவர்கள், அவர்களுடைய மனதை பெரிதுசெய்து முந்தானைக் காவலாயிருந்து முன்னவனைப் பெருமைப்படுத்தி மனைவாழ்க்கை நடத்திவந்தால் நல்லதாயிற்று இல்லாமற்போனால் எழுமதிலிட்டிருந்தாலும் எட்டுத்திசைக் காவலானாலும் உருவியகத்தி கைக்கொண்டு நித்திரை இல்லாமற் காத்திருந்தாலும் ஒருவரால் கட்டுத்திட்டம் பண்ணமுடியாது. (அறைக் காத்தவன் பெண்டிழந்தானென்னும்) பழமொழி யுண்டு. அப்படிக்குக் கடூரமாகவும் கட்டுப் பண்ணக் கூடாது, காவலில்லாமலும்விட்டுவிடப்போகாது, சாக்கிரதையோடிருப்பதாகக் காட்டிக்கொண் டிருக்கவேணும். அதற்கொரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

64. குருத்துரோகம் சம்பவித்த காரணம்.

ஒரு அப்ஸரஸ்திரீயானவள் மிகுந்த அழகுடனும் மகாசம்பிரமவிலாச உல்லாசத்துடனும் ஆகாசத்திற் போனாள்; அவள் கையிற்பிடித்திருந்த பொன்னுருவப் பூமாலைதவறி மேற்சொல்லிய தேவசருமரிஷியின் ஆசிர்மத்தில் விழுந்தது. அந்தரிஷிபத்தினியாகிய உலிசை என்பவள் சீக்கிரத்திலெடுத்து. தன்னுடைய கூந்தலில் முடித்துக்கொண்டு கிடைத்தற்கருமையான மாலைகிட்டியதென்று சந்தோஷ சம்பிரமங்கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிக்கிருக்கும்போது இவளுடைய தங்கைபுருஷன் காட்டில் வேட்டையாடி இவர்களிருக்கிற ஆசீர்மத்தின் வழியே வந்தான். மைத்துனனைக்கண்ட மகாரிஷியின்பத்தினியானவள் எத்தனைதூரம் வேட்டைக்குப்போனீர், இத்தனைநேரம் சாப்பிட வில்லையோ, இளைப்பாஇருக்கிறீரே கொஞ்சங் கந்தமூலங்கள் தின்று தாகமருந்திப் போமென்று உபசரித்தாள். அவன் தான்வந்த களையைப்பாராமல் மூத்தமாமியார்முகத்தைப்பார்த்து நீர்முடித்திருக்கிற புட்பமாலை திவ்வியதேவமணமா இருந்து திக்கெட்டும் பரிமளிக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பூமாலை உண்டென்று இதுவரையிலும் நானிந்தப் பூலோகத்திற் கண்டதில்லை. இந்தமலர்மாலை உனக்குக்கிடைத்தவரலாறு எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டினான். அதற்கவள் சந்தோஷமடைந்து தன்புருடனாகிய தேவசருமருடனே சிரித்துவார்த்தையாடி என்தங்கைபுருஷன் அங்கதேசாதிபனானவர் நான் முடித்திருக்கின்ற பூமாலையைப் பார்த்து இதனது பரிமளமும் பொன்னிறமும் மிகுத்துவரும் தன்புத்தியை மயக்கிவிட்டது தானெங்குங்கண்ட தில்லையென்று இச்சையாகப் பேசினார். இப்பேர்பட்டபொன்னுருவமாலை என்தங்கையுமுடிக்கும்படியாக தேவரனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று உபசாரஞ்சொன்னாள், அவளுடைய அமுதம்போன்ற மெல்லியமொழிக்கு தேவசருமர் மயங்கி மாசற்ற விபுலனென்னுஞ் சீடனை வரவழைத்து நீ தேவலோகம்போய் இந்தப்பொன் னுருவமாலையைச் சீக்கிரங்கொண்டுவர வேண்டுமென்று அனுப்பினார். உடனே சீடன் ஆசாரியருக்குப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து ஆசீர்வசனமும் அனுக்கிரகமும் பெற்று அமரருலகத்திற்குச்சென்று அழகியமலர்மாலைகொண்டு ஆசாரியருடைய பர்ணசாலையைநோக்கி வருகிற வழியில், ஒரு

பெண்ணும் ஒரு புருஷனும் தோற்புக் கெலிப்புத் தோன்ருமல் பொருமைமேலிட்டு ஆர்ப்பரித்துச் சண்டை செய்திருந்தார்கள். அதை இந்த சிஷியன்கண்டு இச்சண்டையால் நமக்கென்னகாரியம் ஆசாரியர் பணிவிடையே விரதமென்று அவசரமா யோடிவரும் போது ஆறுபேர்கூடிய கூட்டம், சூதமாடிய தேட்டம், கேட்டப் பந்தயம் ஆட்டத்தில்நேரிட்ட வாட்டத்தால் ஏசிக்கொண்ட இழி வையும் பேசிக்கொண்டசபதத்தையுங்கேட்டு இது நமக்குப் பொரு ளல்லவென்று அருள் நிறைந்த ஆசானிடத்தில்வந்து அடிமலர்மேல் பொன்மலர்வைத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து கைகட்டிநின் ருன். தேவசருமர் சிந்தைமகிழ்ந்து தெய்வலோகத்துத் திவ்வியமா லையை தருமபத்தினியினிடத்திற் கொடுத்து அங்கதேசாதிபனை அரசனுக்குக்கொடுபித்து அவனுடைய பட்டணத்துக்குப் போகு ம்படிக்கு அனுப்பிவைத்தார். இப்பால் சீடனை விபுலன் குருவின் திருவடியைத்தொழுது ஐயனே, தெய்வலோகம்போய் பூமாலை கொண்டுவந்தவழியில் விந்தையான அதிசயங்கள் வெகுவாய்க்கண் டேன், அந்த விஷயங்களில் ஒருபுருடனும், ஒருஸ்திரீயும் சண்டை போட்டு அந்தரத்திற் சுழன்ருர்கள். அதைப்பார்த்துக்கொண்டு இப்பால்வரும்போது இருமூன்றுபேர்கூடிச்சூதாடுகையில்யாதோ ஒரு காரியத்தைப்பற்றி ஒருத்தருக்கொருத்தர் சபதம் பண்ணிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறுபேரி லொருத்தன் வழியே வருகிற என்னைப்பார்த்து இதோபோகின்ருனே குருத்துரோகி இவனடை யப்போகிற பாவநரகத்தில் நானும் விழக்கடவேனென்ருன். அந் தச் சொல்லைக்கேட்டதுமுதல் இதுவரையிலும் எந்தகாரியத்திலும் அசைவற்றிருக்கின்ற கருங்கல்லாகிய என்மனது கரைந்துகலைந்து கலங்கிக்கவலைப்படுகின்றது. ஆண்டவனே என்மனமறிய ஒருபாவ மும் செய்திலேன், அப்படிக்கிருக்க இப்படிப்பட்ட குருத்துரோ கியென்னும் பெயர்வருவானேன் சுவாமி, விபரமாய் எனக்குத்தெரி யச்சொல்லவேண்டுமென்று விசனமுற்று விம்மி விம்மி முறையிட் டழுதான். அதற்கு ஆசாரியர் சொல்லுகின்ருர் அப்பாகலக்கமு ருதே, நீவந்தமார்க்கத்தில் அந்தரத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சுழன்று சண்டை செய்தார்களென்ருயே அவர்களிருவரும்பகலு மிரவுமாம். மற்ற இருமூன்று பேரும் இருதுக்கள், அவர்க ளுன் னைக்கண்டு நீபோகிறகதியிலே போவேனென்று சபதம்பேசியது உன்னிடத்திலிருக்கும் குற்றத்தைக்கண்டு சொன்னுர்கள். அது என்னவென்ருல் தேவேந்திரன் என்பெண்சாதியினிடத்தில் வராம

லிருக்கும்படி உன்னைக்காவலாக்கிப் போயினேன் நீ என்பத்தினி புத்திக்குத் தெரியாமல் அவளுள்ளத்தில் புகுந்து கலந்து மறைந் திருந்தது உனக்கு அது தருமமுறைமை யல்ல, மேலும் இப்படி யாகக் கலந்திருந்து இந்திரனோடு வார்த்தை ஆடிவென்றேனென் று என்னிடத்திலுஞ் சொல்லாமற்போனாய்,ஸ்திரீயையறியாமல் அவ ளுடைய அவயவங்களிற் சேர்ந்து பொருந்திமருவி இருந்தனை, அவ ளெப்படியும் ஸ்திரீசென்மம், பேதமைக்குணப் பிழையானவர்கள் சரியாயிருப்பார்க ளென்று சாதிக்கப்படாது. சந்தேகப்படக்கூ டாது ஆசாரிய பத்தினியாகிய அவளுக்கு நீபுத்திரன், தாய்கருப் பத்தி லூறிக்கிடந்த தநயன் யோனித்தழும்பு படவந்தமையால், ஒருவருடம் அவளுட னூடாடிக்கொண் டிருக்கின்றான். இது அப் படியல்ல சம்மந்தபாவம், நேத்திரபாவம், நினைக்கும்பாவம்,பரிசப் பாவம் இப்படிக்கெல்லாம் பகுத்தறிவுடையோர், பகர்ந்திருக்கின் றார்கள். ஆகிலும் இதிலொருசாந்தம் வன்மை இல்லாமல் உண்மை பேசினால் தோஷம் அறுமென்று சுருதிப்பிரமாணமுண்டு. நான் வந்தபோது என்னுடன்சொல்லி விடுவையாகில் உருகி இளகிப் போய்விடும். எனக்கு நீ மிகவும் சரியான பிரியசீடனாகையால் நீ நினையாமல்வந்த இந்தப்பாவம். இதைநீங்கும்படி செய்தேன், இனி நீ நிந்தை இல்லாமல் அருந்தவம்புரிகவென்று பெருந்தவனாகிய ஆசான்மொழிந்த பேரருள் கொண்டுதன்குற்றந் தனக்குத்தானே தெரிந்துகொண்டு தான் செய்தது பிசகென்றோர்ந்து என்னவேலை செய்தோமென்று இதயங்கலங்கி வெகுகாலந் தபசுபண்ணி அப் பால் ஆசானுஞ் சீடனுங் குருபத்தினியும் நற்கதிபுகுந்தார்கள்.

பூமண்டலத்தை ஒரு வெள்ளைக்குடை நிழலிலடக்கிப் புரந்தர னுந் துரந்தரனே என்று நிரந்தரமான யோகநிஷ்டை குலையாத வீஷ்டுமர் சொல்ல, தருமராசன் முதலியபேர்களுஞ் சந்தோஷப் பட்டு நமஸ்கரித்து உலகத்தில் யாவரினும் பெரியவர் இன்னா ரென்று சொல்லவேணு மென்ன வீஷ்டுமருரைக்கலுற்றார்.

---

65. உலகத்தில் எல்லாரிலும் பெரியவர் யாரென்ற கேழ்விக்கு உத்தரம்.

ஓ! அரன் குமாரனே பூர்வத்தில் இதோ இருக்கின்ற ஸ்ரீகிரு ஷ்ணபகவான் நாரதரைக்குறித்து நீராரைவணங்கு வீரென்று

கேட்க, அதற்கு நாரதர் சொன்னதாவது ஓ! சௌரிராஜப் பெருமாளேபரமேஸ்வரன் மகாவிஷ்ணு பிரமன் விநாயகர் வேலாயுதக்கடள் வாயு வருணபகவான் அக்கினிதேவன் தேவேந்திரன் இவர்களைப் பணியப்பட்ட அடியார்களுடைய பாதங்களுக்கு நானடிமையாய் வணங்குவேன், பின்னும் கதிக்கு வழிகாட்டப்பட்ட தேகாதிதத்துவங்களை நியதிகளைந்து தன்னையறிந்த குருஸ்வாமியினுடைய வார்த்தை கடவாதபேர் ஒருவராலும் நீக்கப்படாத மாயையையவென்ற பெரியோர் மனவெறுக்காமல் இல்லறத்தில் நல்லறத்துடன் முகஞ்சுளிக்காமல் வந்தவிருந்தை உபசரித்துண்பிக்கும் உரியோர் வேதாகம விதிவிலக்கு பிசகாத மெய்யர், தென்புலத்தார் பூசை ஸ்திரமாய் நடத்தும் விரதர், பிராமண விசுவாசம் பசு தருமம் புரியப்பட்ட புண்ணியர், தங்களுடைய நித்தியகர்ம அனுஷ்டானம் விடாத நெறியோர், இவர்களுக்கெல்லாம் தாழ்ந்து வணங்குவேனென்ருர். இவ்வார்த்தைகேட்டு இக்கிருஷ்ணமூர்த்தி சந்தோஷமானுர். ஆதலால் இப்போது நான் சொல்லிவந்த இவர்கள்தான் எல்லாவற்றிலும் பெரியோர்களென்று பிரியமானவீஷ்டுமர் பேசவும் அன்புடன் கேட்டு தருமராஜன் அகமும் முகமுமலர்ந்து ஐயா? பசுக்களின் பெருமையும் பகரவேணு மென்னதயாரசத்தையுடைய வீஷ்டுமர் ஆயாசத்தைப் பராமற் சொல்லுகின்ருர்.

---

66. பசுக்களினுடைய அருமையும் பாத்திரங்களினுடைய பெருமையும் உரைத்தல்.

ஓ! சத்தியவிரதனே! சௌநகரென்கிற ரிஷியானவர் பூமிக்கு ஆதாரவாகிய பாகீரதிநதியின் முகத்துவாரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி மூழ்கப்போய் சலத்திற்குள்ளே நல்ல இடத்திலிருந்து அருமையான தவம்புரிந்து பன்னிரண்டுவருஷம் ஆரியர்களுங் கண்டு களிக்கும்படிக்கு அசைவற்றிருந்து விட்டார், அப்போது வலைஞர்கள் மீன்பிடிக்க வேண்டுமென்று வந்து வலைவீசி அதிர்த்துக் கலைத்து நாலுபக்கமுங் கவிந்து வலைவலித்து இழுக்கும்போது மாயைவலைக்குத் தப்பியிருந்த மாமுனியான, சௌநகரிஷி வலைக்குளகப்பட்டுக் கொண்டார். என்னமோ கனமாஇருக்கிறதென்று இழுத்து அவரை கரைமேலேற்றினுர்கள், அந்த வலைக்குட்பட்டு வந்தமகா

ரிஷியை மீன் பிடிப்போர்கண்டு மிகுந்த பயங்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகநமஸ்கரித்து சுவாமிநாங்கள் எங்கள்குலாச்சாரதருமப்படிக்கு வலைபோட்டோம் இந்த முகத்துவாரப் பள்ளத்தில் தேவரீர் மூழ்கி இருந்ததையறியோம் ஆகினும் எங்கள் பிழையைபொறுக்கவேண்டும்ஆண்டவனேயென்று மிகவும்வேண்டினார்கள். சௌநகமகாரிஷியானவர் சாக்கிரத்திலிருந்து ஒ செம்படவரே நீங்கள் உங்கள்சாதியாசாரத்திற்குத் தப்பில்லாமற் செய்தீர்கள். அதனாலுங்களுக்குத் தோஷமில்லை சலசரத்தைப்போல் உங்கள்வலையிலகப்பட்டஎன்னையும் மீனுடன்சேர்த்து விற்றுப்போடுங்கள் என்னை மிகுத்துவிடாதீர்களென்று சொன்னார். அம்மொழிக் கேட்டவலைஞர் தேகந்திடுக்கிட்டு மகானுபாவரே இப்படிச்சொன்னால் நாங்களெப்படி பிழைப்போம், என்னமாய் விற்போம் என்று ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்துக்கொண் டிருக்குங்காலத்தில் உலகாண்டிருந்த சந்திரகுலாதிபனான நமது நகுஷமகாராஜனிடத்திற்போய்காலிற்படிந்து நடந்தவிருத்தாந்தங்களைச்சொல்லி கடற்கரையிலிருக்கும் எங்களைக்கரையேறச் செய்யுங்காவலனே யென்று கண்ணீர்விட்டழுதார்கள். நகுஷராஜன் உடனே புறப்பட்டு சௌநக ரிஷியிடத்திற்குவந்து சரணம்புகன்று சுவாமி சிற்றறிவுள்ளதீனர்களறியாமற்செய்த குற்றத்தை க்ஷமிக்கவேணும் ஞானானந்த நாயகமேயென்று துதித்துபின்னு முன்னும் பணிந்தேற்றினான். அதற்கந்தச் சௌநக ரிஷியானவர் இவர்களுக்கொரு குற்றமு மில்லை குறையுமில்லை அவர்கள் சாதித்தொழிலைத் தாராளமாய் நடத்தி பெரும்வலைவீசிப் பிரயாசத்துட னிழுத்து காத்திரமான மீன் அகப்பட்டதென்று களித்துப்பேரானந்தங்கொண்ட பேராசை வீண்போகாமல்என்னை விற்றுப்பொருள்கொள்ளச் சொன்னேன், இம் மண்ணுலகிற்கு மன்னவனான உன்னிடத்தில் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டதற்கு நீ என்னிடத்தில் வந்து இதஞ்சொல்லுகிறாய், நல்லது எனக்குண்டானவிலையை இவர்களுக்குக்கொடுத்து, தருமந்தப்பாமல் என்னை மீட்டுக்கொள்ளுமென்றார். அரசனதற் கிசைந்து அப்பா சம்டப்படை யுடையவர்களே மும்மலமும் முக்குணமும், முப்பிணியுமற்ற முனிவருக்காக ஆயிரம்பொன் கொடுக்கிறேன் அதை வாங்கிக்கொண்டு இவரைக் கொடுத்துவிடுங்களென்று கேட்டான். அந்தரிஷியானவர் கண்விழித்துப்பார்த்து ஒ அரசனே நீர் முறைமைதப்பிச் சொல்லுகின்றீர். நிறைகுணவான்களாகிய எம்போலியருக்குத்தகுமான விலைகொடுத்துமீட்காமல் ஆயிரம்பொன்கொடுப்பதாக ஒரு

தொகையைச் சொல்லுகிறாய். இவ்வளவுவிலைதானோ நான் பெறத்தக்கது இம்மட்டா மதிப்பிட்டதென்னவும் அதை அரசன் கேட்டுப் பயந்து ஓ கழிக்கரையாரே லக்ஷம்பொன் தருகிறேனென்ன, மகாரிஷிநகைத்து எனக்கு விலைவைத்தது இதுவோ இம்மாத்திரத்திற்குத்தானோநான் உடலெடுத்தது என்றார், மறுபடியும் மன்னன் கலங்கி கோடிபொன் கொடுக்கிறே னென்றான். ஐயோவென்றலறி மையலிலாழ்ந்து மாதவமிழைத்த உடல் இந்தவிலையோ பெருவதென்று தன்னைவெறுத்துக்கொண்டு,இராஜனே உமதுமந்திரிமார்கள் வேதசம்பன்ன சாஸ்த்திரப்பிராமணர்கள் சத்தாகியபெரியோர்கள் மகத்தாகிய மாதவர்கள் அவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து நான் இன்னவிலை பெருவேனென்பதாக விலைமதித்து அப்பாற்சொல்லுமென்ன, வேந்தன் திடுக்கிட்டு இருகரத்தையு நெரித்து மனக்கவலையோடு கிதானித்து சஞ்சலப்பட்டு தன்னிடத்தி லன்புவைத்திருக்கின்ற கவிசாதனரென்னும் முனியைக் கண்டு கைதொழுது (சுவாமி) நான் தருமசங்கடத்தி லகபட்டுக்கொண்டு தவிக்கின்றேன், இந்த வேளை என்னை இரட்சிக்கவேணுமென்று திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டுச் சிந்தனைசெய்தான். அந்தக்ஷணமே அவர்வந்தெதிர்நிற்கவும் அவரைக்கண்ட இறைவன் முறையோவென்றழுது அவரடியிற்றொழுது, தழைத்தோங்குங் குலமானது ஆலம் விழுது தானேபட்டுப் போகவந்திருக்கிறது, நானென்ன செய்வேனென்றுசகல உபசாரமும்புகன்று இவ்விடத்தில்நடந்திருக்கிற விருத்தாந்தங்களை எல்லா நவின்றான். அவ்வசனங்களை வித்தகனாகிய உத்தமமுனிவரறிந்து ஓ! அரசனே இந்தமகானுபாவராகிய மகாரிஷிக்கு பிரம்மாவும் இன்னஞ்சொல்லாகின்றதேவர்களும் ஈடாகமாட்டார்கள்.மேலும்பெரியோர்களுக்குச் சரியாக உலகத்திலுள்ள பொருள்களை எல்லாங் கொடுத்தாலும்பொருந்தாது.இவர்களுக்குச்சமமாயிருக்கிறவஸ்து என்னவென்றால் பசுக்கள், பிராமணர்களுக்கு,பஞ்சகவ்வியங்கொடுக்கிற தருமதேவதைசொருபமாகிய பசுவானதுதுற்சோபம்தூர்ப்பயங்கரம்:துர்மரணம் துர்வியாதி நீக்கிச் சுகந்தருகின்ற பிராமணரும்,உலகபவித்திரப் பொருளாகிறது. பசுவென்பது பாரிலில்லாவிட்டால் பிராமணர்முதலிய ரிஷிகளுக்குப் பெருந்தவம், ஓமம், விரதம்,ஆசாரம்முதலியவைகளும்பொருந்திடவாது. வேதமுதல்வராகிய மும்மூர்த்திகளிலேயும் சிறந்தவர்கள் பேரானந்தமுனிவர்கள்.ஜீவன்முக்தர்களுக்கும் உயர்ந்தவர்கள்ரிஷிகள். இவர்களிலும் பெரியவர்களை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுவதில்லை. அப்பேர்பட்ட

ரிஷிகளுக்கு பசுவல்லாமல் மற்றென்றும் ஈடுபடாது. பசுவில்லாமற் பதிதபாவனமில்லை. பசுவின்பெருமையைப் பகர்வதற்கு என்னுல் முடியாது. ஒரு பசுவை உத்தமமாகிய வேதமுணர்ந்த வேதியர் ஒருவருக்கு உவந்து தானங்கொடுக்கில் உலகெல்லாம் புகழும்படியாக வாழ்ந்து மேலான பயனைப் பெறுங்கதி யடைவார்கள் யென்று வேதங்கள் விளம்புகின்றன. அந்தப் பசுவின் தேகத்திலிருக்கிற உரோமமொன்றுக்கு ஒருவருஷக் கணக்கின்படிக்கு எத்தனை மயிரிருக்கின்றதோ அத்தனைவருடம் முத்தியிலிருப்பார்கள். இதன்றி எக்கியம், ஓமம், அக்கினி தேவதைகள், பெரியோர்கள், தென்புலத்தார் யாவருக்கும் துன்பமகற்றி இன்பத்தைத் தரப்பட்டவர்கள் பிராமணர்கள். (எவராலுஞ் சகிக்கப்படாத எம்முடைய ஏந்தலே) நீ இதுகளின் தாரதம்மிய மறிந்து சௌநகரிஷிக்குப் பதிலாக ஒரு பசு கொடுக்கிறேனென்று பேசினல் பக்குவமாகுமென்று கவிசாதனமகாரிஷி கழற்றினர். அப்போது புவியாளும் நகுஷன் மகிழ்ந்து நாணு மனத்துடன் சௌநகரைப் பணிந்து சுவாமி உமக்குக் கிரையமாக ஒரு கபிலைப்பசு கொடுக்கிறேன், அடியேனைக் கவலைப்படுத்தவேண்டாமென்று அவர்பாதத்தில் வீழ்ந்தான். அதைக்கேட்டசௌநகரிஷி ஆநந்தப்பட்டு மிகவும் சந்தோஷமாய் திருபனைவாழ்த்தி, இதுதான் எனக்குத்தகுந்த விலையென்று பூரித்தார். உடனே கழிக்கரையாருக்கு ஒரு பசுவைக் கொடுத்து மகாரிஷியை மஹாராஜன் மீட்டுக்கொண்டான். அந்த வலைஞர்கள் சௌநகரிஷியைத் தொழுது சுவாமி எங்கள் குறை தீர்ந்து நாங்கள் கரையேறும்படியாக இக்கபிலையை உமக்குத் தானமாகக் கொடுக்கச் சம்மதித்தோம். தேவரீர் தடைப்படுத்தாமல் சம்பிரமமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களைக் குலகோத்திர குடும்பத்துடன் காத்து ரட்சியுமென்று கூட்டமாகக்கூடிப் பணிந்தார்கள். அதைக் கண்ட மகாரிஷியானவர் அவர்கள் திரிகரணசுத்தியாய்ச் சொன்ன திறத்தையறிந்து மீன்பிடிப்போரிடத்தில் பசுவைத் தானமேற்றுவதற்கு அப்பா வலைஞர்களே நானிதுவரையிலும் ஒருவரிடத்திலொன்றும் பெற்றவநல்லன். உங்கள் வேண்டுதலினுலும் உபசாரத்தினுலும் நீங்கள் நற்கதி யடையவேணுமென்கிற ஞாபகத்தினுலும் உங்களிடம் கோதானம் பெற்றேன். அருள்பெறுவீரென்று அனுக்கிரகம் பண்ணப் போகிற தருணத்தில் இவருடனே கூட வலையிற் சிக்கிய மச்சங்களெல்லாம் தேவசொரூபம் பெற்று ஆசாரிய ரிடத்திலுற்று

தோத்திரஞ் சாற்றியது. அதுகண்டு ஆனந்தங் கொண்டு அன்புடையவராய் நீங்களியாவருந் தேகத்துடனே தேவலோகம் போகக்கடவதென்று ஆசீர்வதித்து செலவு கொடுத்து வலை வேடரை நோக்கி, எனக்கு நீங்கள் சுத்த மனதொத்து சுரபி தான மளித்தமையால் குடும்பவர்க்கத்துடன் சொர்க்கலோகம்போய்ச்சேருங்களென்று எக்கியஞ்செய்கிற கரங்களினால் அர்க்கியங்கொடுத்தருளினார். தக்ஷணமே அவர்களுந்திவ்விய தேகிகளாகிய தேவவிமானருடராய் தேவேந்திரமோகிகளாய் திருவிற்சுகபோகிகளாய் தேவதுந்துமி வாத்தியங்களுடன் பூமாரி பொழிய அமுதம் பெருகிவழிய அஞ்ஞான ஜனனமொழிய அப்சரஸ்திரீகள் நடனம்புரிந்து பாடல்மொழிய ஐந்துதரு நீழலி லமர்ந்தார்கள். பின்பு பலவானாக நகுஷனைப்பார்த்து தருமஉருவமாகிய சௌநகமகாரிஷிதயைவைத்து திடகாத்திரதேககாவலனே உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேளும் தருகிறே னென்ன இராஜன் நான்குவேத சொருபராகிய தேவரீர் இப்பூமி செய்ததவத்தினால் இவ்விடத்திற்கு வந்தீர், தேன்மருவிய செந்தாமரைபோன்ற உம்முடைய திருவடிகளுக்கு சாஸ்திரங்களிற் செப்பி இருக்குந்தன்மைப்பிரகாரம் அன்பசையாமனிருத்தி அருச்சனைசெய்வதே அடிமைக்குப்போதுமான புண்ணியமென்று புகன்றான்.

அச்சொற்கேட்ட அருந்தவரிஷியானவர் இவ்வரசனது பக்திவசனத்திற்கு மெத்தமகிழ்ந்து மிகவும்புகழ்ந்து நீ இகத்திலிருந்து சுகத்தையடைந்து ஏகாந்தமாகியும் தேகாந்தத்தில் தேவதைகளியாவரும் எதிர்கொண்டு அஞ்சலிசெய்து வாழ்த்தி நவரத்தின முடிசூட்டிப் போகத்தக்கதாக தெய்வலோகசிம்மாசனமேறி தேவதைகட்குக் கோவாய் தேவேந்திரனாவாயென்று ஆசீர்வதித்துப்போனார். இராஜன் அவரடிவைத்த இடத்தைப் பூசித்து ஆலயங்கட்டி நித்தியோற்சவமுதலாகிய பூசைநிறைவேற்றினான். சத்தியமுந் தருமமுந் திரண்டுருவான தருமனந்தனே! சற்பாத்திரமாகிய ஸ்தானபலமும் பசுவின்தானபலமும் இத்தன்மையுடையதென் றுரைத்து மேலும் ஜலசரங்களாகிய மீன்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்டசெம்மை இல்லாத இடத்திற்பொருந்தியகுற்றத்தினால் இவர் அருமையான நிஷ்டைகூடிய மகாத்துமாவானாலும் பாவைய ரிழுக்கும் வலைக்கண்ணியின் பந்தத்தி லகப்படினும் பெரியோருடைய சாவகாசத்தினாலும் நன்மை கிடைக்குமென்று சொல்லுவதற்குச் சரியாய் அவ்வலையிலகப்பட்ட இவருடன்வந்த மீன்களும் அம்மீன் பிடிப்பவர்

களும் பேறடைந்த பெருமையைப் பாரும். இன்னும் சௌனக ரிஷிக்கு எந்தப் பொருளுஞ் சரிப்படாமல் கபிலைப்பசு ஈடானபடி யினாலே பசுவின் மகத்துவம் இப்பேர்ப்பட்டது; பாருமென்று பகர்ந்த பாட்டனைவேண்டிக்கொண்டு என் குலமணியே இகத்தில் என்னென்ன தானதருமம் பண்ணவேண்டியது எந்தத்தானத்தால் என்னபலன் கிடைக்கும் இதுகளை விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டும், மேலவனே என்று விரும்பிக்கேட்க வீஷ்டுமர் பகருகின்றார்.

---

67. இகத்தில் செய்யத்தக்க தான தருமங்களில் என்னவித பலன்கள் கிட்டுமென்கிற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

அங்கந் தங்கமான பொங்கமுடைய அண்ணலே கேளும். மாற்றுயர்ந்த தங்கம், பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரத்தினங் கள், வஸ்திரம், யானை, குதிரை, சிவிகை, தேர், இவைகளைத் தானஞ் செய்தால் என்னபலன் கிடைக்குமோ இதற்கெல்லாம் மேலான பலன், தான் பெற்ற கன்னிகையை நற்குண முள்ள பெரியோர்களுக்குத்தானம்பண்ணுவது, அதனிலும் பெரியபலன் நல்லன்பர்கட்கு இன்பமாய் அன்னதானஞ்செய்வது, அந்ததானத் திலுஞ் சிறந்தது தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து உபசரித்தளிப்பது, அத்தண்ணீர் வார்ப்பதிலும்மேலானது வித்தியாதானம் புரிவது, அதனிலும் பெரியது சற்பாத்திரவான்களுக்குத் தடையறக்கொ டுப்பது, எல்லாவற்றிற்கு மேலானது பூதானமீவது, பூதானத் தினு முயர்ந்தது கோதனம்; கோதானத்திலும் அந்தப் பசு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்றால் குலம் நலம் வருணம் சாந்தம் பாற்பெருக்கம் விருத்தி சுபலட்சணம் காதுநெறிப்பு மறுவில்லா நிறம் மாசற்றதாய் அங்கக்குறைவில்லாததாய்நோயற்றதாய் கடா ரிக்கன்றை யுடையதாய் கன்மபிலைபாய்ந்ததாய் வாலுங்காலும் பூமியிலமர்ந்ததாய்தோலிற் சூடுறுதபசுவை, நான்குவேதமுணர்ந்த பிரம்மக் கியானிக்குக் கொடுத்தால் முற்கூறிய தானங்களெவற் றிற்கு மேலாகச்சிறந்ததாம் அப்பலன்களை எல்லாம் அடையவே கொடுக்கும். என்றென்றைக்கும் இருளில்லாத ஆனுலகஞ்சேர் வார்கள். அந்தக் கோதானத்திலும் அதிதி அப்பியாகதிக்குபூசை

செய்து அவர்கள் விரும்பியதைப் பெரும்பயனென்றளிப்பது, அதனிலும் பெரிது குறிப்பறிந் தீதல், அதனிலும் பெரிது கல்விக்கியானமுடையோருக்குக்கொடுப்பது, அதனிலும்நன்று ஏழைகள் கேட்பதை ஒளியாமலீவது, அதனிலும்பெரிது கூலி குறையாமற் கொடுப்பது, அதனிலுமுயர்ந்தது குடும்பரட்சணை, அவற்றினும் பெரிது சத்தியதருமம், யாவற்றினுமுயர்ந்தது அன்னை தந்தையர் சொல்தவறுதது. இவைகளெல்லாத் தானங்களின் பலனைத் தருமென்று வீஷ்டுமர் புகல, தருமராஜன் ஐயா, அவசியமறியத்தக்க அனேக இரகசியங்களை யறியலானேன் இப்போது தேவரீர் பசுலோகஞ் சேர்வார்களென்று பகர்ந்தவண்ணம் அந்த ஆனுலகம் எங்கிருக்கின்றது அதை நானறிய நவிலவேண்டும் நாயகனே யென்ன, கங்காகுமரன் சிங்காரமாகச் சொல்லுகின்றார்.

---

68. பசுலோகம் என்பது யாது அதை எப்பேர்ப்பட்டவர்கள் அடைகிறது என்ற கேழ்விக்கு உத்தரம்.

ஓ பூபால பேரனே! பூலோகமுதற்கொண்டு சொல்லப்பட்ட மேலுலகத்திற் சத்தியலோகத்திற்கப்பால் அண்டச்சுவரென்னும் ஒன்றுண்டு. அவ்வுலகத்தை எவரும் காண்பதுமிகவுமரிது. கண்டவர் விண்டிருக்கின்றபடி உட்கொண்டிருப்பதை பூர்வம்தேவேந்திரன் பிரம்மாவைவணங்கி இப்போது நீரென்னைக்கேட்டபடியே சங்கைசெய்தான். அவனுக்குப்பிரமதேவ னறைந்திருக்கின்றபடிநான் சொல்லுகிறேன் கேள். பசுலோக மெவ்விடமென்னில் அண்டகோளகைக்கு அருகாமையில் சத்தியலோகத்திற்குமேலாகச்சேரவிருக்கின்றது அதுபாசபந்த வினையையறுத்து பதம்பாலித்தருளுகின்ற பசுலோகம் அவ்வுலகத்தில் நானும் என் பிள்ளைகளாகிய உபப் பிரமாக்களிற் சிலரும் மானிடதேகத்தில் சத்தியந்தப்பாமல் வாழ்ந்த ஞானவித்தகரும் அவ்விடத்தில் வாசம்பண்ணி அவ்வுலகின் அதிசயங்களையறிந்து அனுபவிக்கத்தக்கதேயொழிய மற்றொருவராலும் முடியாது. பூலோகமெல்லாம் ஒருகுடை நீழலிலடக்கி ஆண்டுவந்த அரசர்களும் தேகம் வருந்தி தவங்கள் புரிந்து நிதம் சதம் மகம் யாகம் தொடர்ந்து தானதருமங்கள் வழங்கி பெருமை பாராட்டாமல் கீர்த்தி முழங்கி கிருபை யுடைவராய் இருமாந்து போகாமல் அடக்கிய மூன்றுலோகமுங் கொண்டாட

கின்ற அரசர்களும் லட்சணமான பசுவை போஷித்து அதன், பாதத்தை மஞ்சள் குங்கும புஷ்பங்களினால் பூசைபண்ணி பொன் மனிகளினால் அலங்கரித்து பூரணக்ஞான பூசுரருக்குப் புனிதரோடு டன்தானமளித்து மனங்குவிந்திருந்தபேர்களும் ஆனுலகத்தை யடைந்திருப்பார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட மேலானபசுலோகத்தினது கோடிசூரியப்பிரகாசங்குலாவி இருப்பது. சுத்தவெண்மையுடைய து சோதிமயமான துபொன்மேனியான பாசுபதமளித்த பரமனையும், நீலமணியுடல்பெற்ற மாயனையும் பவளம்போன்ற யானை முகத்தினனையும் சுப்ரமணியக் கடவுளையும் மீன்போன்ற கடாக்ஷமுள்ள சிவகாமசுந்தரியையும் வேறுபடுத்திக் கூறாமல் பக்தியுடனினைத்து அன்பினாலே வழிபாடுசெய்து ஆராதனை முதலாகிய உபசாரஞ் செய்பவர்கள் ஆனுலகம் உறுதியாய்ச் சேருவார்கள். இத்தியாதி பெருமையுடைய தாகையால் சாம்பவமூர்த்தியாகிய பசுபதியும் தன்னுடைய கொடியிலே பசுவைநிறுத்தி அதனையே வாகனமாக்கிக்கொண்டு அதனது சத்தையே விபூதியாகப் பூசிக்கொண்டு சகல பாவ தோஷ சுபா சுப சந்தோஷங்களுக்கும் பூதப்பிரேத பிசாசு சடாராக்கினி டோகினி முதலிய பேய்களுக்கும் நீறுபட்டு அவர் வினை நீறுகும்படிக்குச் செய்து நேமங்கண்டருளினர். எப்பொருட் கிறையாகிய ஈஸ்வரனே ஏற்றுக் கொள்வாராகில் இனி நான் பசுவின் பான்மையுடைய தூய்மையைப் பகர வல்லவனோ இவ்வளவு தூரம் அதை எடுத்துப் பேசியது உன்னிஷ்டத்தினலும் என்னுடைய அறியாமையாலும் சொன்னேன் ஓ ! தேவேந்திரனே என்று பிரம்மதேவர் சொல்லக்கேட்டு இந்திரன் மகிழ்ந்து எழுந்து புகழ்ந்து தன்னுலகம்போனன். கேளுந் தருமரேயென்று வீஷ்டுமர்சாற்றினர். வாசனையுள்ள குவளைமாலையைத்தரித்த வாய்மையோன் மகிழ்ந்து மேற்கூறிய பசுவினுடைய அவையவங்களில் எந்தெந்தத் தேவதைகளிருப்பார்கள் அதை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று தருமனந்தனன் கேழ்க்க அருமையான விந்தையை சிந்தையுடைய மேலோர் களிக்கப் புகலுகின்றார்.

---

69. பசுக்களிடத்தில் வசிக்கும் தேவதைகள்

கேளும் தருமனந்தன பசுவினுடைய முகத்தில் தேவேந்திரன், கர்னத்தில் சப்தரிஷிகள். கொம்பில் காலன், மூக்கில் வாயு

பாதங்களில் குபேரன், புஷ்டத்தில் சிவன் முத்தர்கள், முகவாய்க் கடையில் சூரிய சந்திரர், கண்டத்தில் பரமேஸ்வரன்,வரிமடிப்பில் பார்வதி, வயிற்றில் அக்கினி இடையில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்,தவடையில் அஷ்டவசுக்கள், முசுப்பில்சாவித்திரி, நெஞ்சில் பகலவனென்னுந்தேவதை, வாலில்தருமதேவதை, மயிரில்முக்கோடிதேவர்கள், காலில் காலப்பிரமாணக் கடவுளர், நடுநெற்றியில்சித்தர்கள், அடிவயிற்றில் பன்னகாதிபர், மடியில் அமுதகூபாளர்,யோனியில் இந்திராணி, முலேயில் சரஸ்வதி, மூத்திரத்தில் கீர்த்திலட்சுமி,சாணத்தில்; இலட்சுமிதேவி, இரத்தம் சந்திரகலே, மாம்சம் சத்தி இவ்விதமாக இருப்பதானல்அந்தப்பசுவின்பெருமையைப்பகரலாகுமோ? இந்தப்பிரகாரம் அவையவங்களிற் சகலதேவதைகளு மிருப்பார்கள், அதன் தூய்மையான புனிதத்தை ஆராயப் போகிருர்கள், மஹாதெளிவையுடைய விவேகிகள் இதனுடைய பொருளறிந்து பெருமைதெரிந்து போஷிப்பார்கள்,பசுவை பிரம்பினுலும்கொம்புகளினுலுங் கயிற்றினுலும் தோல் வாருகளாலும் தடியினுலும் மற்றெதுகளினுலும் அடிக்கப்போகாது. பயிர்ப் புலத்தில் மேய்ந்தபோதினும்மூன்றுதரங் கையைத்தட்டி துரத்தவேண்டும். அதற்கும் போகாமற் போனல் தருப்பைப் புல்லால் வைக்கோலாற்றட்டியோட்டுவதே தருமம், அதற்கு மேலிட்டுச்செய்வது அதருமம், இவ்விதமாகக் கொண்டாடி வெகுபேர்கடைத்தேறினர்கள். அதினுனக்கொரு கதைசொல்லுகிறேன் கேள்.

மகாரிஷியாகிய சுமித்திரனென்பவருக்கு ஒருபசுவுண்டு அவர் பொதுவாகப்பொழுதுவிடிந்தால்அந்தப்பசுவை நன்றாய்த்தேய்த்து மேய்த்து போஷித்துப் பூசித்துவருவார் இப்படி இருக்கிற நாளிலொருநாள் சுமித்திரமுனி உதயத்திலெழுந்துஅதனுடம்பெல்லாஞ் சொரிந்து தடவிக் கொடுத்து குளிர்ப்பாட்டி புல்லுள்ள புலத்தில் மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறபோது, ஒரு ரிஷபம் சம்பந்தப்பட்டது. அந்தப்பசு அதனல் கருப்பமுண்டாயிருந்து கிடாரிக்கன்றை ஈன்றது. அக்கன்றும் பசுவும் பெரிதாகியபோது தாயொன்றும் கன்றென்றுமாகக் கன்றுபோட்டு இவ்வாறு, வருஷந்தோறும் கன்றுகள் விருத்தியாய் (தருமந் தழைவதுபோற்பெருகி) ஒருமந்தைப்பசுவாயிற்று. இந்தச் சுமித்திரன் மேலு மேலும் ஆசையாய் சவரட்சணைபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். இவ்விதமாக நாள்தோறும் பழகிய பந்தத்தினல் இவரெவ்விடம் போனலும் அந்தப் பசுக்களும் கூடப்போகிறதுண்டு. எங்கு நின்றாலும் எந்த இடத்திலுட்

கார்தாலும் படுத்துக்கொண்டாலும் இவரைவிட்டுப் பிரியாமலி ருந்தன. அவரும் அவைகளிடத்தில் மனவெறுப்பில்லாமல் பசி யறிந்து தாகமறிந்து தேகஸ்திதியறிந்து காப்பாற்றி அதுகளுக்கு பேரிட்டழைத்து தானும் அவைகளுடன் ஒருவராய் விளையாடிக் கொண்டு அப்பசுவின் கன்றுபோல் அதனது முலைகளில் வாய் வைத்துண்டு, மாடென்றும் மனிதனென்றும் வேற்றுமையில்லா மல்வெறுப்பின்றி விருப்பமா இருந்தார். இதைக்கண்ட சகல ரிஷி களும் இவரை பீனரிஷி என்று பெயரிட்டழைத்தார்கள். இப்ப டிக்கு வெகுநாளாகிறபோது பத்துநூறு பசுக்கூட்ட மாயிற்று. அப் பசுக்களை எல்லாம் ஒரு மடுவின் கரையருகில் மேய்க்குங் காலையில் அம்மடுவில் சப்திக்கப்பட்ட வளையலும் பாத கடகமுத லிய சிலம்பும் கறுத்த அளகமும் பருத்த ஸ்தனபாரமும் படைத்த மாதர்கள் கரைபுரளும்படி சலத்தைக்கலக்கி அலையரியுநீரில் ஆந ந்தமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களைக்கண்டு பசுக் கூட்டங்களெல்லாஞ் சொன்னதாவது, நீங்களிந்தமடுவில் வந்து விளையாடுகின்றீர்களே நீங்களியார் ? ஏனிந்தமடுவில் மூழ்கிறீர்கள் எந்தவூரென்ன, அதற்கு அந்தஸ்திரீகள் பூர்வத்தில் நாங்கள் பசுச் சென்மங்கள் இப்போது புனிதமாதர்களின் பிறப்பாயிருக்கின் றோம். எங்கள் நாடுபசுலோகம் ஆனுலகென்று அறைந்தார்கள் அம்மொழிகேட்ட பசுக்கூட்டமெல்லாம் நாங்களும் பசுலோகஞ் சேரும்படிக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணமாட்டுவீர்களா வென்று கேட்க அவர்களிரக்கப்பட்டு நீங்களியாவரும் இந்த அந்திராஜன் தேவயாக எக்கியப் பசுக்களாய் உயிர் விட்டீர்களானால் ஆனு லக மடைவீர்களென்று உறுதியாகிய உபாயஞ் சொல்லிப் போய் விட்டார்கள். அதைக்கேட்ட கோவினங்கள் அந்த அந்திரா ஜன் தேவயாகத்திற் பிராணனை விடும்படிக்கு நிச்சயித்து மறுபடி யுந் திரும்பி நாமெல்லாம் சுமித்திர முநிவரால் விருத்திவந்து போஷிக்கப்பட்டும் பிழைத்திருந்தோமே நம்முடன் பழகி இருந்த வரை நாம்விடலாமா அவருக்குநாம் சொந்தஉடைமையே. அவர் நம்மை இதுவரையிலுங் காத்திரட்சித்தாரே அவரை விட்டு விட்டு நன்றி மறந்தவர்போல் நா மாத்திரங் கதியடையலாமா? அது நன்மையல்லவேயென்று யோசித்து நல்லது நாம்போய் அவரை யழைத்தால் அவருயிர்பிரியாமல் உடன்படமாட்டார், அவருக்குப் பிராணன் இந்தயுகத்திற் பிரிகிறதாக இல்லை, அவர்நம்முடனே கதி பெறவரப்போகிறது மில்லை, அவர்வராவிட்டாலும் நாம் பலவந்

தம்பண்ணி ரிஷியின் பிராணனை மாய்த்து பசுலோகங் கொண்டு போவது பாக்கியம், இதனால்நமக்குப்பாவமில்லை எந்தக்காலத்தில் இவரிந்தப்பதவிபெறப்போகிறார். நம்மைக்காத்த பலனுக்கு நாம் அவரைக் காப்பாற்றுவோ மென்றுமனோதிடங்கொண்டு ஆவினங் களெல்லாம் சுமித்திரமுனி இடத்திற்சேர்ந்து அவர்முகத்தைஏரிட் டுப் பார்த்துச் சொல்லுவதெப்படியென்று மனங்கூசி வாடிமயங்கி ஒன்றையொன்றுப்பார்த்து ஒதுங்கும்போது அந்த ஊரிலுள்ள பசுவினங்களாகிய சிற்சில கபிலைப்பசுக்கள் இந்தமந்தைப் பசுக் களைப்பாத்து ஐயோ நீங்கள்சொல்லமாட்டீர்கள் துணிவுபோராது, வைதீகரிடத்தில் பழகினவர்கள் உங்களுக்குச்சீவகாருண்யமுண்டு, நீங்கள் காட்டில் வாசம், எங்களுக்கு நானாவித உபாயம், தருமம், தந்திரம், உலகத்தார் நடக்கிறவஞ்சகம், மாறுபாடு, மோசம், பொய், பொறாமை, கலகம், ஆசை, அன்பு, நாங்கள் கன்றுக்கும் பாலடக்காமற் கறந்தால் ராஜபோஜனம் தேவபோஜனம் காட்டுகி றது, கறக்காமல்மறுத்தால் மாட்டுக்காறனிடம் ஓட்டுகிறது. இவ் வளவு யோக்கியர்களிடத்திலிருந்து பழகி இருக்கிற நாங்கள் எங்க ளுக்கெல்லாந்தெரியும். வேண்டுமானால் நாங்கள் சொல்லுகிறோம் இந்த மகாரிஷியைக் கொன்றால் எங்களுக்கென்ன உண்டு விரதங் கெட்டாலுஞ் சுகந்தக்க வேண்டுமே சொல்லுங்களென்று கேட்க வும், அக்கபிலைபசுக்களை நோக்கி இந்த மந்தைப்பசுக்கள் சொல்லு வது, எங்களை ஆரொருத்தன் அன்பாகத் தானங்கொடுக்கின்றானோ அந்தக்கோதானபலனுக்கு நூறத்தனைபங்கு உங்களைத்தானம்பண் ணுகிறபேருக்கு வரத்தக்கதாகவும் உலகமெல்லாங் கொண்டாடும் படியாகவும் வரங்கொடுத்தோமென்று வாக்குதத்தம் பண்ணியது கள். அவ்வரம் வாங்கிக்கொண்டு கபிலைப்பசுக்கள் ஒருமித்துக் கன் சிவந்திருக்கும்போது மற்றப்பசுக்கள் ரிஷியினண்டைக்குப்போய் ஓ ரிஷியே! நீரெங்களைக் காத்திரட்சித்த கடமைக்காக எவர்களும் பெறுதற்கரிதாகிய பசுபதங் கொடுக்கிறோம் வருகிறீராவென்று அதுக ளழைக்க. அவரதற்குச் சம்மதியாமல் முகத்தைச் சுளித் துக் காட்டினார், உடனே பக்கத்தில் நின்றகபிலைப்பசுக்கள் பாய்ந் தது அதனால் அந்தரிஷிமாய்ந்துப்போனார் அறிவுடையானை ஆவு லகத்தாரும் எதிர்கொண்டழைக்கும்படிக்குகோகுலத்தோடுகூடிப் பசுலோகமடைந்தார். நல்லகாரியத்திற் கிடங்கொடாமல் முகத் திற் கோபங்காட்டிச் சுளித்தபடியினால் பிராமணன் முகத்தில் அசு சியாகிய மூதேவி வாசமமைந்ததாதலால் பிராதக்காலமுழுகுதலினு

னும் பிரம்ம காயத்திரி முதலிய அர்க்கிய ஓமங்களினுலும் போக்கி சூரியதேயசுகாட்டி சத்தியவிரத உத்தமகாரியங்களினுல் பிரம்ம தேயசுபூணக் காண்பதென்றும் அப்படிச்செய்யாத பிராமணர்கள் முகத்தில் அசூசி வாசமென்று தேவர்கள் சொல்லி இருக்கின்ருர்கள். இதல்லாமலும் அண்டமுகடு இடம் பெருமல் சந்திரசூரிய கிரணங்களைத் தோய்ந்து முளைத்திருக்கும் ஒருமகாரிஷி முதுகில் வளர்ந்த மூங்கிலைகாமதேனு நாவினுல் நீங்கச்செய்தபோது சல்லிவேரெல்லாமறுத்து மூலவேர் நீங்குஞ்சமயத்தில் அந்தமகானுபாவருக்கு வருத்தமாய் நோயால்மெலிந்து சீ மூதேவியென்று திரும்பிப்பார்த்துரைத்தனர். அதனுலும் இந்தமகாரிஷியைக்கொன்றதன்மையினுலும் அன்றுமுதல் பிராமணர் முகத்திலும் பசுக்கள் முகத்திலும் அசூசந்தங்கி இருந்தது. இப்பால்மகாரிஷி வளர்த்த பசுக்களெல்லாம் குற்றமற்ற அந்திராஜனிடத்திற்குப் போய். ஓ ! மகானுபாவா? நாங்கள் நற்கதிபெறும்படியாக எங்களை யாகப்பசுவாய்வாங்கிக்கொண்டு அக் கரையேற்றிவிடுங் காவலனே யென்று சொல்ல. அப்பசுக்களின் காரியந்தெரியாத பார்த்திபன் திகைத்து திப்பிரமைகொண்டு, அப்பாஇத்தனை பசுக்களையும் எந்தயாகத்தில் முடிக்கிறது இதென்ன விபரீதம், எதுவுமிதமாயிருக்கில் மகத்துவ வழிவரும், அதிகமானுல் அகத்தியம் பழிதருமென்று உங்களை நான் கொல்லமாட்டேன் போங்களென்ருன். அந்தப்பசுக்கள் ஓ இராஜனே நீர்வேறு யோசனை பண்ணுதீர். நாங்கள் மனப்பூர்வமாய் நல்லகதியடைவதற்கு காலநேரிட்டிருக்கிறது. அதனுல் உம்மை வேண்டுகிருேம் ! இதனுல் உமக்கும் நற்கதியுண்டாம் இதரயோசனை செய்யாமல் யாகநடத்துமென்று சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு அந்திராஜன் சிந்தனைசெய்து செந்தழல்கரத்து அந்தணரையழைத்து வந்தனைதந்து, யாகசாலை எர்ப்படுத்தி ஓராயிரவருஷம் கோமேதயாகம் புரிந்தான். யூபஸ்தம்பத்தில் பசுக்களை தர்ப்பையினுல் பந்திக்கிறபோது அந்திராஜன் பசுவினங்களை நோக்கி ஓதரும சொரூப சாதுக்களே 'உங்கள் வார்த்தையை நம்பி யாகஞ்செய்கின்றேன், மந்திர உச்சாடனம் பண்ணி ஓமம்வளர்க்கும்போது நீங்களியாவரும், மகாதேவனைச் சிந்தையிலிருத்தி வந்தித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் அஃறிணையறிவால் துன்பப்பட்டுகண்களிலே தண்ணீர் விடுவீர்களாகில், தக்ஷணமே யாகத்தைநிறுத்திவிடுவே னென்ருன். அம்மொழிக்கு ஆவினங்கள் சம்மதித்துக்கொண்டு அதுநிமித்தமாய்

ஓமாக்கினியை வளர்த்தி பூரணாகுதிகொடுத்து வரும்போது ஒரு நாள் முறையில் யூபஸ்தம்பத்தில் ஒரு பசுவைக்கட்டி வைத்தார்கள். அதனுடையகன்று தாயைக்கண்டு அதனிடத்தில் வந்து நின்றது அந்தப்பசுவானது தன் பிள்ளையின் உடம்பெல்லாம் நாவினால் நகர்ந்து ஐயோ மகனே, நீ இன்று முதல்யாரிடத்திலிருப்பையோ, யார் ஆதரிப்பார்களோ யாரை அம்மாவென்றழைப்பையோ, இதோநான் எக்கியப்பசுவாகப் போகிறேன் பாசபந்த ஆசை பொல்லாது, மற்றொரு மாடுகளை மனிதர்களை முட்டிக் கொல்லாதிருந்து வாழென்று சொல்லாதுஞ் சொல்லி நல்லதாகிய பசு கண்ணீர்விட்டது. வல்லவனாகிய மகாராஜன்கண்டு யான்முன் சொன்ன வண்ணஞ் செய்வேனென்று கைகூப்பிநின்று யாகத்தை கண்டு, உங்கள் சொல்லின் உதவி உபாயத்தினால் அந்திராஜன் யாக நிறுத்தி விட்டான். தன்னினமான மற்றப் பசுக்களையும் பிரிந்து தானும் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிற் பரிந்து கண்ணீர்சொரிந்த காலியுடனே மற்ற மிகுதிப் பசுக்களையும் விட்டோட்டிவிட்டு சாந்தி வேள்வியைத் தன்மட்டுஞ் செய்து சர்வத்திற்கும் மேலான சாயுச்சியம் பெற்றான். மனங்கலங்காமல் ஒரே நினைவாயிருந்து எக்கியத்திலிறந்த ஆனினங்களையெல்லாம், அப்சர ஸ்திரீகளும் பெரியவர்களுந் தேவர்களும் எதிர்வந்து வணங்கி, ஆநந்தங்கொள்ளும்படியாய்ப் பசுலோகம்போய்ச்சேர்ந்து அங்கிருந்த அரிவையரைக் கண்டு உங்கள்சொல்லின் உதவி உபாயத்தினால்அந்திராஜன்யாகப் பசுவாய் ஆனுலகடைந்தனமென்று அன்புடன் மருவி இருந்தார்கள். அப்பசுக்களை சவரட்சணை பண்ணிக்கொண்டிருந்த பீனமகாரிஷியும் அவரைச்சார்ந்த இனத்தாருங் குலத்தாரும் தானிருந்த தலத்தாரும் வணங்கும்படிக்குவாழ்வு பூண்டிருந்தார்கள். ஓ, தருமராஜனே! சகல தேவதைகளும் பசுவினிடத்தில் வாசமாயிருக்கிறபடியால் தேவதைகளைப் பார்க்கிலும் பசுக்க ளதிகமென்றுரைத்தார், அதைக்கேட்டு தருமராஜன் சந்தோஷித்து வணங்கி கர்த்தனே நான் கண்ணும் காதுங் கருத்தும் பெற்றதற்கு உம்மால் உரியபலனடைந்தேன். இம்மை, அம்மை, உம்மைக்கும் உதவி தேடிக்கொண்டேனென்று உடம்புமறந்து உள்ளமகிழ்ந்து பூமியில் விழ்ந்து புரண்டு பணிந்து பூசித்துப் போற்றித் தோத்திரம்செய்தார். புங்கவர் முதலியபேர்களும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள். இந்தச்சரித்திரத்தை எழுதினோர் படித்தோர், இன்பமாய்க் கேட்டோர் இதயத்தி நிறுத்தினோர் அனுஷ்டித்தோர் ஒருவருக்கு

ரைத்தோர் இவர்களெல்லாம் தன்தானிய போகமும், சாம்பி ராஜ்ஜியமும், புத்திரசம்பத்தும் பெண்சாதிபாக்கியமும், இல்லற தருமமும் பெற்று ஆயுசுடன் நோயற்று வாழ்ந்து முடிவில் பசு லோகமடைவார்களென்று சுருதிவாக்கியம்.

---

70. கபிலைப்பசுமகிமை யுரைத்தல்.

நான்கு திசையும் கீர்த்தியை யுடைய தருமநந்தனனானவர் வீஷ்டுமரை வணங்கி, எந்தையே? பசுக்களிலே கபிலைப் பசுவென்று வேறே பிரித்துப் பகர்ந்தமையால் அதனது குணத்தையும், நிறத்தையும், அருளுகவென்று கேட்க, லோகசீலராகிய வீஷ்டுமாச்சாரி பகருகின்றார். குணம், அந்தப் பசுவுக்கு நிறம்,பிறப்பு, சிறப்பு அப்பசுவைப்போல் அவை யவ லட்சண மமைந்திருந்தாலும் காதுங், கண்ணும், மடியும், மூக்கும், கறுப்பா யிருக்கும். அவைகளின் ஒருகுறிப்பிருந்தாலும் அதுவுங் கபிலையென்று பேசுவார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கபிலைப் பசுவை யாவரேனும் பூசித்து அருச்சனை புரிந்து தருமதேவதை யென்று பாவித்துப் போற்றினால் மேன்மையிற் சிறந்த மேலானகதி பெறுவார்கள். மனுவிக்கியானத்துக்குமாறாய் நடந்தவர்கள் வேதவிதிகளை விலக்கிய பேர்கள் தீவினை முதலிய பாவங்களைத் தேடிக்கொள்வார்கள். பொய் பேசினவர்கள் தெய்வ நிந்தைசெய்தவர்களானாலும் ஒரு கபிலைப் பசுவைக்காப்பாற்றி அதற்குவாயுற இரைகொடுத்துவளர்த்துஅதை வழியிற் கண்டாலும் வணங்கித்தொழுது அதனுடைய பாலைதேவதைகளுக்கு அபிஷேகமாகும்படி அளித்து உபசரித்தாலும் தீமைகள்தீர்ந்து செம்மையாகிய பலனையடைவார்கள். அந்தக்கபிலையை அடித்து உதைத்து வதைத்து இறைபோடாமற் கட்டி இம்சை பண்ணின பேர்கள் எமலோகத்தில் வருணபாசப் பிணிப்பினால் வாடி தீராநரகத்தில் நேராயமூழ்குவார்கள், அந்தப் பசுவின்பால் மனிதர் சாப்பிடப் போகாது. சாப்பிட்டால் பசுவின் இரத்தத்தைப் பானம்பண்ணியதுபோலாகும். சிவலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் பண்ணலாம். இப்படி சிவனுக்கற்புதஞ் செய்தவர்களின்பெயரைச்சொல்லுவதற்கு பிரம்மா முதலாகிய தேவர்களும் பயப்படுவார்கள். மேலும், அபிஷேகஞ் செய்வித்தவர்களுடைய பெருமையை அறியவுமாட்டார்களென்றால். நான் சொல்லத்தறமல்ல, அப்

பேர்ப்பட்ட கபிலையைச் சுசியாய் தயாரசனைய் சத்தியவானய் நித்தியவிதி தப்பாதவனுகிய வேதியனுக்குத் தானமாகக்கொடுத்தால் அவனுக்குக் கிடைக்கிறபேறு சாற்றத்தக்கதோ? இத்தன்மையகிய பசுக்களுக்கு தினமும் புற்கொடுத்து குளிர்ப்பாட்டி மஞ்சள் குங்கும புஷ்பமணிந்து தண்ணீர் குடிப்பித்து தளைநீக்கி வழிபட்டால் உடலெடுத்த நாண்முதல் ஒரு புண்ணியமுஞ்செய்யாத உலுத்தனானும் கல்லாக் கசடனானுங் கியானமில்லாத மூடனானுங்காமியானாலும் பொய்திருட்டுக் கபடியானாலும் பிழை நீங்கியொதுங்கி பெருங்கதி பெறுவான்

இவவளவு பெருமையும் அருமையும் இந்தக்கபிலைக்கு எப்படி வந்ததென்றால் முன்காலத்தில் அக்கினிபகவான் தேவர்கள்!பேரில் கோபமாய் கபிலைப்பசுவின் வயிற்றுக்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வுளவறியாமல் உலகெல்லாந் தேடி எங்குங்காணாமலேங்கி மெத்தவிசாரமாய் கபிலையினிடத்திற்குவந்து ஒ, புண்ணிய உருவே! பொய்யாதபுனிதமெய்யே அக்கினி தேவன் எங்கேயோ மறைந்துப்போனான். அவனில்லாமல் நித்திய பூசை நைவேத்தியம் ஓமம் யாகந்தடையாய் நாங்களும் பெரியோர்களும் வருந்தி வாடுகிறோம் நீர் தருமதேவதை யாகையால், எங்கள் வருத்தந் தீரத்தக்கதாக இன்ன இடத்தில் இருக்கிறான் அக்கினிபகவானென்று எதார்த்தஞ்சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அத்தேவர்கள் படுந்துயரத்தைக் கண்டு சிந்தை இரங்கி அக்கினி தேவன் என்னுடலிலே இருக்கிறானென்றுரைத்தது. அப்போது அக்கினிதேவன் வெளியில்வந்து தேவர்களை வெறுத்துக்கொண்டான். அவர்கள் அக்கினிக்கடவுளுக்குச் சாந்தஞ் சொல்லி அவன் கேட்ட வரங்களைக்கொடுத்து பூலோகமுதலிய புண்ணியலோகத்திற்கும் பூசை நைவேத்தியம் பொருட்படும்படிக்குப் பொருத்தினர்கள். அந்தநாளையில் சகலதேவதைகளுஞ் சங்கடநீங்கி கபிலைப்பசுவைக்கொண்டாடிப்புகழ்ந்து உலகிலுள்ளபொருளுக்கெல்லாம் சுத்த பவித்திரமான பொருள் கபிலைகளென்று சுசி ஆசார புனிதங்களும் உங்களால் சுத்தமாகத் தக்கதென்று உங்களைப் போஷித்தபேர்களுக்கு பூரணபதவி கிடைக்குமென்று பேரானந்த வீட்டுக்கு நீங்களே சோபானமென்று மேலானவரங்களை ஸ்திரம்பெறக் கொடுத்தார்கள். அந்த நாள்முதல் இந்தக் கபிலைப் பசுக்களுக்குப்பரிசுத்தமுண்டாய் பதங்கிடைத்ததென்று வீஷ்டுமர் விளம்பினர். அதனாற் சந்தோஷப்பட்டு ஐயா இறந்துபோன பேர்களுக்கு

நல்லகதிவரும்படியாக அவரவர்களுடையபிள்ளைகள் செய்யவேண்டிய திதி சிரார்த்தங்களென்ன? அது செய்கிற கிரமமென்ன? அதனால் வரும் பலனென்ன சொல்ல வேண்டுமென்று தொழுத தருமராஜனுக்கு வீஷ்டுமர் விரித்துரைக்கின்றார்.

---

71. இறந்துபோன தாய் தந்தையர்களுக்கு பிள்ளைகள் செய்யவேண்டிய திதி, சிரார்த்தங்களினால் வரும் பலன்.

இயாவனொருவன் எக்கியம்பண்ணி அவிர்ப்பாகம் வைக்கும்போது தேவர்கள்பிரசன்னமாவதுபோல,மாண்டுபோனவர்களுக்காகபிதுர்லோகதேவதைகள் முதன்மையாயிருக்கிறார்கள். இறந்த தாய்தந்தையைக்குறித்து அன்னம் தர்ப்பணம் பிண்டப்பிரசாதம் பிரதானமாகச் செய்யவேணுமென்று சொல்லுவதுண்டு. அது மூன்றுபிரிவாயிருக்கும். அதாவதுபிராமணர்களுக்குஅன்னம்பகர்தல்,எள்ளுடனே தண்ணீர்வார்த்து விடுகிறது, பிண்டம் பிண்டமாய்ப்பிடித்து பிதுர்திருப்தியாய்க்கொடுக்கிறது, விலக்கினதைவிட்டு விதித்திருப்பதைச்சேர்த்து ஆசாரயீனஅசுத்தனாகிய பிராமணனைத் தள்ளி வேதவித்தாய் சுசிக்கிரமமாய் விஞ்ஞானவிகிர்தனாகிய வேதியனை வைத்துக்கொண்டு ஆத்மசுசியுற்ற பூதனாய் ஸ்நானமுதலிய புறத்தூய்மை அகத்தூய்மையோடிருந்து சாஸ்திரவிதிப்பிரகாரம் ஓமாக்கினிவளர்த்தி அவிசொரிந்து திதிகொடுப்பாராகில் இவர்களுடைய பிதுர்க்கள் இவர்கள் நினைத்தளித்த கதிபோய்ச் சேர்வார்கள். முக்கியமாய் மொழிந்திருக்கின்ற எக்கியம் ஐந்தில், பிதுர்க்கருமம் பிரதானமான 'எக்கியம். இந்தப் பிதுர்க்காரியம் பெரியோர்களைக் கண்டபோதும் புண்ணியதீர்த்தங்களைப் பார்த்தபோதும் செய்யவேண்டும். அல்லது பிதுர்த்தினம் வருகிறவரையிலுங் காத்திருந்து செய்யவேண்டும். இப்படிக்குச் செய்யக்கூடாமற் போனாலும் தன்குற்றந் தீரும்படியாய் தந்தைதாயிறந்த திதியை மறவாமல் சுத்திபத்தியாயிருந்து திவசஞ்கொடுக்கவேணும் ஒருவேளை திதி மறந்திருந்தால் மாளிய அமாவாசிலாகிலும் மாசிமகத்தில் சமுத்திரதீரத்தில் அல்லது புண்ணிய தீர்த்தத்தில்போய் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்யாமற்போனால், அந்த வம்ஸத்தார் முழுவதும் நசித்து மீளாநரகத்

தில் வீழ்வாரென்றும்மனுவிக்கியானத்திற் பேசியிருக்கின்றது ஆதலால், (விக்கியானேஸ்வரம்) யென்னும் ஆகமத்தைப் பார்த்தால் இதனது விவரங்களெல்லாம் விள்ளுமென்றுரைத்த பாட்டனை தருமராஜன் பணிந்து சுவாமி! விரதமுறையை பற்பலவிதங்களாய்ப் பேசுகிறீர்களே அதனுடையவிவரஞ் சொல்லவேணுமென்று கேட்க, குந்திமைந்தனுக்குக் கங்கைமைந்தன்கூறுகின்றார்.

---

72. விரதமகிமை.

எழுகடலும், எழுகிரியும், எழுலகமும், எட்டுத்திக்குப்பாலகரும் எட்டுவசுக்களும் ஒன்பதுகிரகங்களும் ஒன்பதுமணிநிதியும் ஒருங்கேகொண்டாடாநின்ற உதிஷ்டிரனே கேளும், தபசுசெய்கிற ரிஷிகளியாவரும் உபவாசமிருந்து ஈஸ்வரனுடையதிருவிளையாடல்களையும் அவரது திருவுருவத்தையும் சிந்தித்து தபத்துடனிருப்பார்கள். இல்லறத்தாருக்கு ஏகாதசியிலுங் காரியத்தாட்சிவந்தால் அக்காரியங் கைகூடுகிறவரையிலும் இத்தனை நாளைக்கென்று விரதமிருந்து ஒருவேளையுண்டு காரியசாதனம் பண்ணிக்கொள்வார்கள். இதல்லாமல், பெரிய விரதமொன்றுண்டு. அதாவது, இல்லறதருமத்திற் கடுத்திருக்கிற விவரப்படிக்குத் தப்பாமல் விருந்தினரையும் சுற்றத்தாரையும் இனிய வசனத்துடன் உபசரித்து அமாவாசி ஏகாதசி, சதுர்த்தசி, சஷ்டி, பூரணை முதலிய திதிகளிலும், கார்த்திகை, விசாகம், திருவாதிரை நக்ஷத்திரங்களிலும், சோமவாரம், சுக்கிரவாரம் சனிவாரங்களின் விரதங்களில் அவரவர் குலாச்சார தருமந் தப்பாமல் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து மலஜலங்கழித்து ஜலக்கரையுற்று மிருத்தியுடன் சவுசமியற்றி ஆசமன்னியந் தந்தசுத்திசெய்து புண்ணியதீர்த்தங்களாக சங்கல்ப்பித்து ஸ்நானஞ் செய்து ஈரந்துவட்டி மடிவேஷ்டிதரித்து அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசஞ்செய்து விபூதிதூளிதம் திருநாமந்தரித்து இஷ்டதேவதைக்குரிய திருமந்திரம் திருப்பாடல்களும் முறையேயுணர்ந்தோதி ஆண்டவன் திருவடியிலன்புவைத்து அருச்சித்து நமஸ்காரஞ் செய்து ஆராதனை நைவேத்தியத்துடன் அனுஷ்டித்தவரும் மேலான விரதம் சுசியாயிருந்து ஒருவேளையுண்டு நடப்பதும் இம்மையில் இஷ்டகாமியார்த்தங்களை கொடுத்து அந்தியத்தில் சொர்க்காதி போகமும் மறுமையில் மேலாகிய அழகும், செல்வமும் சுபமங்கலங்களும் புத்திரபௌத்திர பிரபலமும் புகழுங்கொடுக்குமென்று

வீஷ்டுமர் சொல்ல, தருமராஜன் சரணமடைந்து சுவாமிகளே! உலகத்தில் எந்தத்தானம் பண்ணினாலும் எந்தவிரதம் நோன்பு இழைத்தாலும் இரணியதானங் கூடவைக்கும்படி ஏற்படுத்தி இருப்பானேன். தக்ஷிணை திரவியங் கொடுக்காமற் செய்யலாகாதோவென்ன வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

73. தானத்துக்கு தக்ஷிணை இல்லாமல் செய்யலாகாதா என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

கேளும் தருமனந்தன முற்காலத்தில் பரமேஸ்வரன்தன்னுடைய வீரியத்தை அக்கினி பகவானிடத்தில் வைத்தார். அக்கினி தேவன். அதைச் சகிக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கும்போது கொஞ்சம் பூமியிற் சிந்தி அது உடனே சொர்ணமாயிற்று அந்தத் தங்கத்தை தேவதைகள்கண்டு எவர்க்கு எந்தத் தானந் தந்தாலும் அந்தச் சொர்ணத்தைக்கூடவைத்துக் கொடுத்தால் வீசேஷம் இல்லாவிட்டால் பலனில்லையென்று விதித்து வைத்தார்கள். ஆனபடியால் சொர்ணம் எல்லாப்பொருளுக்கும் மேலான பரிசுத்தமுடையது. பாவவினை போக்குவது அயோக்கியரை யோக்கியராக்குவதும்பெரும்போகக் கடல் கடக்குங் கப்பலுக்கும் சகல தருமங்களுக்கும் உச்சவாதிகளுக்குந் தலையாயிருப்பதும் அரசனல் அதிகாரஞ்செய்வதும் கீழ்மக்களை மேன்மக்களாக்குவதும் அற்பகல்வியுடையவனயிருந்தாலும் அவனைமேன்மையான குணத்தை வளர்ப்பதும் குலத்தைவிளைப்பதும் இல்லாதபொருளை உண்டென்பதும் உண்டென்பதை இல்லை என்பதும்இன்னமுள்ள பெருமை சிறுமை எல்லாவற்றிற்கும் பொன்னே காரணம். யுகந்தோறும் இதனுடையசொரூபங் குறைந்துபோம். ஆனல் இதனது மகத்துவங்குன்றாது ஆதலால் எந்தக் காரியத்திற்கும் ஈஸ்வரசகிதமாக இரணியதக்ஷிணை ஈயவேண்டுமென்று வீஷ்டுமரியம்ப தருமராஜன் சந்தோஷித்து ஐயா கபிலையின் கோஜலம் கோமயம் அசுசம்போக்குகிறதாய்மையென்று முன் குறிப்பிட்டிருப்பதைவிரித்துரைக்க வேண்டுமென்று வேண்டிய காலையில் குறைவில்லாத தவம்பெற்ற வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

---

74. கோமயப்பெருமை.

பூர்வம் செந்தாமரைக் கமலத்தில் வீற்றிருக்குந் திருமகளானவள் பசுக்களித்திற்குப் போய் ஓ! கபிலைப்பசுக்களே நானெப்போதுந் தப்பாமல் உங்களிடத்திலிருக்கும்படியாக விருப்பங்கொண்டு வந்தேன் நீங்களொருமைப்பட்டு என்னிஷ்டப்படிக்கு வரங்கொடுக்கவேணுமென்ன அதற்குப்பசுவினங்கள் ஓ, மகாலட்சுமியே! நீ எங்குந் தங்குவதில்லை நிலைஇல்லாதவள் மின்னல்போற்றோன்றி மறைந்துபோவாய் நீ போனபிற்பாடு உன்னை நினைத்து நினைத்து கிலேசப்படவேண்டி இருக்கும். நீ யாரை அழவொட்டாமல் வாழவைத்தாய் அதுதானில்லை நீ எங்களிடத்திலிருக்க வேண்டாமென்று வெறுத்ததுகள். அதைக்கேட்ட இலட்சுமிசொல்லுகின்றுள் ஓ, கோவினமே! நான் உண்மையாகஒருவரிடத்தில் நிலைத்திருப்பதில்லை அதுநிச்சயம் நானிருக்கும் இடத்தில் சிலவித்தியாசங் கண்டால் அங்கே தரித்திருப்பதற்குத் தாளாமல் இன்னேரிடத்திற்கு நான்போய்விடுவதுண்டு. மேலும் ஞாயந்தவறி, பொய்மொழிபேசி புண்ணியத்தைமறந்து பாவத்தைவிளைத்துபொருமைமேலிட்டுபின் புறணிபேசி புருஷனை அவமதிக்கும் நாய்போற் பிதற்றும்பேய்களிடத்திற்பொருந்தேன். நீங்கள்புனிதர்கள் எக்கியயோக்கியர்களில் உங்களிலுயர்ந்தவ ரொருவருமில்லை நீங்கள் சகலதேவதாசொரூபம் தருமபீடம்மாயையுமர்மமும் அற்றவர்கள் இப்பேர்ப்பட்ட உங்களிடத்தில் வாசமாயிருக்கவேண்டுமென்றுஇச்சையைவைத்தேன் உங்களாலே என்பெயர்விளங்கவேணும் தருமதேவதையாகிய நீங்களே தள்ளிவிட்டால் என்னருமை யறிந்து யார்கொண்டாடுவார்கள் முக்கியமுள்ளவர்களே யென்று அப்பசுக்களின்மனது பரிவுறும்படியாகப்பன்னினுள். அப்போது ஆனினங்களெல்லாங்கூடி ஆலோசித்து நல்லதுஎங்களுடைய சாணத்தில் நீ வாசமாய் எக்கிய யாகாதிமுதலிய புண்ணியவசனத்திற்குப்புனிதமாய் கோஜலகோமயமென்று கொண்டாடும் பெருமையாய் வீடுவாசல் மெழுகிச் சுத்திசெய்கிற அகத்தத்திற்கு அருமையாய் பாபசண்டாளத்துவ பைசாசகணத் துஷ்டர்களுக்குப் பவித்திரமாயிருந்து அங்கங்கும் வாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியானமொழி கொடுத்துகோமயத்திற் குலாவும்படி வரங்கொடுத்தார்கள்: ஸ்ரீமகாலட்சுமி தனக்கு நற்பேறுகிடைத்ததென்று கொண்டாடி முகமலர்ச்சியாய் மனமகிட்சியாய் எவைகளினும் உச்சாகமாய் பசுக்

களின் கோமயமான சாணத்திற் பதிவுகொண்டிருந்தாள் அவளுக்குத்தங்கையாகிய கீர்த்திலட்சுமியும் அந்தமுறைமைப்படிக்கு கோஜலகோமயம்மேன்மையாயிற்று அதுகள்பட்டஇடமெல்லாம் புனிதமாய் லட்சுமீகரமாய் அசூசங்களைப்போக்கடித்து ஆசாரமாயிருந்து அலங்காரஞ்செய்வதும் அவ்வாசனையால் நலியற்று மனதுக்கு சந்தோஷமாக்குவது மதுவே என்று சொல்லவும்.

இதைச்சந்திரகுலாதிபனான தருமராஜன் கேட்டு சந்தோஷத்துடன் ஐயா அதருமவழியிற்சம்பாதித்த திரவியத்தை தானமாகக் கொடுத்தவர்களுக்கு எந்தக் கதிகிடைக்கும் எப்பலனைப் பெறுவார்களென்று கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர். தாஷ்டீகமான தருமராஜனே அதற்கொருசரித்திரம் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

75. சந்தேக வழிகளால் சம்பாதிக்கும் பொருளை தானமாக கொடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு எந்தகதி கிடைக்கும் என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

நான் சொல்லப்போகிற சரித்திரத்தைக்கேட்டால் உன்மனதிலுற்றசங்கையுந் தீரும் மற்றவர்கள் சந்தேகநிவர்த்தியாவதுமன்றி ஜன்மஜன்மங்களி லிழைத்த தீவினைமுதலிய பாவங்களும் தீராத ரோகங்களும் தெளியாதமூடத்தன்மையும் தெளியப்பின்னுந்தரித்திரமும்போய் பிறவிப் பெருங்கடலி லாழாமல் குற்றங்குறைவில்லாச்செல்வத்துடன் புத்திர மித்திர பாக்கியமும் பெற்று கீர்த்தியாய் வாழ்ந்து முடிவில்பரமபதமடைவார்கள். இவ்விதமாகச்சகல சாம்பிராச்சியத்தையுங் கொடுக்கப்பட்ட கதை யிதுவாகுமென்று கழறுகின்றூர்.

76. சப்தரிஷிகளின் பாபப்பிரமாண வாக்கியம்.

அத்திரி வதிஷ்டர் ஜமதக்கினி கௌசிகர் பரத்துவாசர் கௌதமர் காசிபர் இவர்களேழு பேரும் திரிபுவனங்களுங்கொண்டாடப்பட்டசெல்வர்கள், கவலையற்றிருக்கின்ற அருந்ததியும், புருடனை

விட்டு க்ஷணப்போதும் பிரிந்தறியாதவள். சண்டியென்பவளும் அவளுடைய நாயகன் பசுசகனென்கிற ரிஷியும் இவர்கள் பத்து பெயரும் அதிகமான தபசுபண்ணி பூலோகத்திற் சஞ்சரிக்குநாளை யில் மழை இல்லாமல், சகலாத்துமாக்களும் வருத்தமடைந்து துன்பப்பட்டு சோர்வடையுங்காலத்தில் இந்தமகானு பாவர்களாகிய சப்தரிஷிகளுக்குங் கந்தமூலபலங் கிட்டாமல்காடுநாடெல்லாந் திரிந்து, கவலைப்பட்டு அந்தந்த இடங்களிலிருந்த ரிஷிகளும் மஹா தபசிகளும் அருந்தவர்களும் உற்சாகமில்லாமலுறங்கி பசிமிகுத்து பறந்துந்திருந்தும் ஒன்றுந்தோன்றாமல் அறிவழிந்து, சிரமையடைந்து உலகத்தவரைப் பார்க்கினும் ஒடுங்கி மெலிந்து உயிரூசலாடப்பொருந்தி இருப்பதைப்பார்த்து, தாங்களுமோரிடத்திலுட் கார்ந்து பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் பரதவித் திருக்கும் போது, சத்துப்போன ஒருபிணத்தைவைத்துவிட்டுப்போன இனத்தைப் பார்த்து இந்தப் பிணத்தை யாகிலுந்தின்று பசிதீர்த்துக் கொள்ளுவோமென்றுஅப்பிணத்தின் சமீபத்திற்போய்ச் சுற்றிக் கொண்டு மாம்சத்தைப் பிடுங்கினார்கள். அந்தவேளையில் விடாதருவென்கிற இராஜன் காட்டில் வேட்டையாடி, அந்தவழியே வருகிறவன் இவர்கள் பிணந்தின்னப் புகுந்ததைக்கண்டு நெருங்கிவந்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து போற்றி மகா பெருமைபெற்ற பேரானந்த மூர்த்திகளே, உங்களுக்கு நேரிட்ட நெடும்பசிவருத்தத்தினால் இந்தப்பிணத்தைப் புசிக்கப் புகுந்தீர்களோ ஐயோ இப்படிக்கேன் வரவேணும் சொர்ணங்கள் நவரத்தினங்கள், ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் நெல்முதலாகிய நவதானியங்கள், பற்பலபண்டங்கள், நல்லபாலைத்தரும் வெள்ளைப் பசுக்கள் இதுகளெல்லாம் வேண்டினமட்டும் உபசாரத்துடன் தருகிறேன் உங்கள்பசிநோய் தீரத்தக்கதாக வாங்கிக்கொள்ளுங்களென்றுபகர்ந்து பணிந்தான். அதற்குச் சப்தரிஷிகளும், தலையசைத்து இப்போதுநேரிட்டிருக்கின்ற பெரும்பசியினால் நாங்கள் உடலொடுங்கிவிழுந்தாலும் உயிர் போனாலும் நல்லதே. உடலோடிருக்கவேணுமென்கிற ஆசை ஒருக்காலுமில்லை. பிணத்தைத்தின்றுவதுபெரும்பசி தணிப்பது பெருமை. இதைவிட்டு கை சாய்ந்து, காலோய்ந்து மனமடிந்து, உடலொடுங்கி, தனக்கில்லையென்று ஒருவரிடத்திற் குறைபுகன்று வாங்குவதுகூடாது, அப்படி அல்லவென்றுவாங்கினாலும் நல்லவர்களாய் தருமத்தின் வழியிற் சம்பாதித்தவராய் பாவசொத்தல்லாமலிருப்பதாய்பாரமார்த்தியராய் குடிப்பிறப்பினுயர்ந்தவராய்கேட்ட

வர்களுக்கு இல்லை என்றுதவராய் கெடு நினைப்பற்றவராய் ஆசார பூசாவிதி அன்புடையவராய் ஜீவகாருண்யமுள்ளவராய் இருப்பார்களாகில் அவர்களிடத்திற்பெறலாகும் அவ்வளவேயன்றி நாயினுந் தாழ்வாகிய தாசிகள் வெட்கம் விட்டு லச்சைக் கெட்டு மேல்விழுந் துறவாடிவஞ்சனையாற் சம்பாதிக்கப்பட்டதிரவியத்தையும் அநீதியால் வந்ததனத்தையும் பெரியவர்களென்று பேர்பெற்றவர்கள் இறந்துபோனாலும்மறந்துந்தீண்டமாட்டார்கள். அதைப்பார்க்கினுங்கெட்டசொத்துகொடுங்கோல்மன்னர்பொருள். அப்படிப்பட்ட பொருளை நாங்களுன்னிடத்திற் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டோம், நீயேன் வருந்துகிறாய் அரசனேயென்று சப்தரிஷிகளும் சாற்றிவெறுத்தார்கள். அம்மொழியைக் கேட்ட இராஜன்மிகவும் மனநொந்து தன்பட்டணம் புகுந்து சகல சாஸ்திரங்களுந் தெரிந்த குற்றமற்ற பெரியோர்கள் சொன்ன சொல்லறிந்து, இழிவாகிய முறைபுரிந்து தேடுஞ் செல்வமானது கடலைபோ லொத்ததென்றுணர்ந்து புத்திமான்களாகிய மந்திரிகளுக்கு சப்தரிஷிகள் சொன்னதாட்சியைப்புகன்று அவர்களும் அரசனும் ஆலோசனைசெய்து இன்னவிதமாய் நடத்தலாமென்று நிச்சயித்து காய்கனிபண்டங்களுக்குள்ளே திரவியத்தை மறைத்து சப்தரிஷிகளுக்குங் கொடுத்து அவர்கட்குக் குற்றநேரிடும்படிக்குச் செய்யவேண்டு மென்றுவினைவசத்தால் வேந்தனுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் புத்திசபலப்பட்டு தாங்கள் செய்வதுமெத்த உபாயமென்று நினைத்து மந்திரிமார்கள் சப்தரிஷிகளிருக்கிற இடத்தைநாடிப்போய், காய்கனி கிழங்குமுதலியவற்றைக் கொடுத்துக் காலில் விழுந்தார்கள். அக்கனிகளைரிஷிகள் வாங்கிப்பார்த்து அதற்குள்ளே சுவர்ணம் நிறைந்திருக்கின்ற குற்றத்தை யோர்ந்து யாதொன்றும் எங்கட்கு வேண்டியதில்லை உங்கள் இராஜனுக்குப் புத்தி போதியுங்கள் நாங்களொருவரிடத்திலும் வாங்குவதில்லை யென்று மறுத்து மறுபடியுங் கொடுத்துவிட்டார்கள். அதனை வாங்கிக்கொண்டுபோய் இவ்விடத்தில் நடந்தவிர்த்தாந்தங்களை எல்லாம் இயம்பினார்கள். கொடுங்கோல்மன்னனுக்குக் கோபம் பிறந்து மகாரிஷிகளென்று மனங் கொள்ளாமல் துணிவாய் அவர்களைக் கொல்லுங் கருத்துடையவனாய் சற்றேனுமிரக்கமில்லாமல் மாரண ஓமம் பண்ணினான். அந்த ஓமாக்கினியிலிருந்து ஒரு இராக்ஷசி ஆர்ப்பரித்தெழுந்து அண்டரண்டபகிரண்டமும் அதிர வெளிப்பட்டாள். மகா புஜபலத்தையுடைய இராஜன் பார்த்து இன்னஇடத்தில் வேதப்பிராமண ரிஷிகளிருக்கின்றார்கள்

அவர்கள் ஆசாரயினுள் பிணத்தைப் பிடுங்கித் தின்னப்பட்டவர்கள் அவர்களண்டைக்கு நீபோய் மெனியைப்பிடித்து கோரதந்தத்தாற் கடித்துக் கொன்றுவரக் கடவையென்று மந்திரவனுவேற்றி யனுப்பினன். அந்த பிரம்ம ராக்ஷசக்கன்னி ரிஷிகளிருக்கப்பட்ட விசாலமான பொய்கைக்கரையிற் புகுந்து வானம்வரையிலு நிமிர்ந்தாள் சத்தியமே நித்தியவிரதமாகப்பெற்ற உத்தமரிஷிகளும் தங்கட்குரிய விசாலக்கண்களையுடைய பத்தினிமாரும் தாமும் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருந்து நிஷ்டைகலைந் தெழுந்திருந்து பசியாற்றிக் கொள்ளுவதற்குபட்சணைகள் ஒன்றுங்காணுமல், அந்தப் பொய்கைக்குவந்து அதிற்றழைத்திருக்கப்பட்ட தாமரைத்தண்டு அதின் கிழங்கு காய் கொழுந்து முதலியவற்றைத்தின்று தண்ணீருண்டு பசிதாகந்தணியப்பண்ணும் வேளையில், கோரதந்தமும் செம்பட்டமயிரும் கறுத்த உடலும் சிவந்தகண்ணும் வாயும்நாக்கும் வடிவுங்காட்டி கொடிய ஆயுதங்களும்பூட்டி அவர்கட்குத் தோற்றும் படிக்கு எதிரில் எதிரியாயிருந்தாள். இவர்கள் அவளைக்கண்டுங் காணுதவர்போலிருந்தார்கள். அவள் கனைத்து நலமோங்கியுயர்ந்த தவரிஷிகளே நீங்களியாரென்றும் இந்தத் தடாகத்திற்கு ஏன் வந்தீர்களென்றும் போராடிப் பேசினுள். சப்தரிஷிகளும் நீயார் அரக்கி, உன்பூர்வோத்திர புகலென்று கேட்டார்கள். அந்தப் பூதஸ்திரியானவள் இந்தத்தடாகத்து நீரை ஒருவருந் தீண்டாமலும், எவருக்கும் உதவியாகவொட்டாமலும், காவலிருக்கப்பட்டவளென்று கழறினுள். அதுகேட்டு முனிவர் மொழிகின்றூர்கள். நாங்கள் இந்தக்குளத்திலிருக்கின்ற தாமரைக் கிழங்கை உண்டு தண்டுமுதலியவற்றைமென்று தழைகளைத் தின்று தரித்திர காலங் கழிக்க வேண்டி வந்தோமென்று சொன்னுர்கள், அரக்கியானவள் முன்னதாய் உங்கள் பெயரைப் புகன்று அப்பால் நீங்கள் வந்த சங்கதி சொல்லுங்களென்று அதட்டிப்பேசினுள் அவள் வாக்கியத்தினுல். மகாரிஷிகள் மருண்டு இவளே துசண்டி புரண்டு பேசுகிறுள் தர்க்கமிடுகிறுள் சமர்த்தைக்காட்டுகிறு ளென்று ஞானதிருஷ்டியினுல் காடினுர்கள், இவள்பிறந்த விதமும் வந்திருக்கிற காரணமும் இவளை யனுப்பி வைத்த இராஜன் முயற்சியும் அறிந்துகொண்டு, இப்படியாக நமது பிராணனைப் பிடிக்கவந்த பேய் யென்று நகைத்து இவளதுவல்லமையை யறிவோமென்று தங்களுக்குரிய பெயரைச்சொல்லாமல் வேறுமாறுபாடான பெயரைச்சொன்னுர்கள். அந்த வேளையில் இன்னொரு ரிஷீஸ்வரன் எங்கேயோ இருந்து

அந்தப் பங்கஜதடாகத்திற்குவந்தார். அந்த ரிஷி இங்கிருந்த சப்த ரிஷிகளையுங் கண்டு ஆநந்தங்கொண்டு பேசிவருகிறவேளையில் இராக்ஷத ஸ்திரீயானவள் படபடவென்று ஓடிவந்து ஓ! புதிதாய்வந்த ரிஷியே உன்னுடைய யெயரென்ன சொல்லுமென்று பின்னுங் கேட்டாள். அவருஞ் சொன்னார் அவளுக்கு அவருடைய பெயர் பொருள் விளங்காமையால் அரக்கி இரட்டித்துக் கெட்டியாய்ச் சொல்லு எனக்கு நன்றாய்த்தெரியப்படுத்துமென்று சீறினாள். அதனால் அவருக்குக் கோபப்பிறந்து அடி போடி மகளே உனக்கித்தனை அகங்காரமா அல்பஸ்திரீயாகிய அரக்கி நீயா என்னை அலட்சியம் பண்ணி அதட்டிக் கேட்கிறவளென்று கையிற்பிடித்திருந்த தண்டத்தைச் சுழற்றி எறிந்தார் அதுபோய் அவளுடைய தலைமாய்ந்து விழச்சாடியது. அவள் நீலகிரிமலைபோல் நிலத்தில் விழுந்தாள் மகாரிஷியினுடைய கோபாக்கினி புறப்பட்டு அவளுடலை எரித்துப் போட்டது. அதனாற்சாம்பரானாள். வனத்திலுள்ள மாதவர்களும் சப்தரிஷிகளும் சந்தோஷப்பட்டு அந்த ரிஷியைப் புகழ்ந்து கூட அழைத்துக்கொண்டு மகாயோக்கியமான தடாகத்திற் புகுந்து ஸ்நானம்பண்ணிகாலக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு தாமரைக்கிழங்குதண்டு இலைகள் இவைகளைப்பிடுங்கி சேறில்லாமலலம்பி சுமையாகக்கட்டி ஒருபக்கத்தில்வைத்து தாங்கள் செபத்திலிருந்து விழித்துப்பார்க்கும்போது அந்தச் சுமை இல்லாமற்போயிற்று பசியினால் வருந்தி பலவிடங்களிலும் பார்த்து காணாமல் ஐயப்பட்டு என்ன ஆச்சரியம் இவ்விடத்தில் அயலார் வரவில்லையே நாம் வைத்த சுமையை யாரெடுத்தவர்கள், எப்படிப் போயிற்று, இங்கிருந்தவர்கள் தானே எடுத்திருக்கவேண்டும் நீங்களாராவது எடுத்தீர்களா வென்று கேட்க அங்குள்ள ஒருவருமறியோ மென்றார்கள். பிரமாணஞ்சொல்லிக்கொடுங்களென்று கேட்டு, ஓ சுனக ரிஷியே நாங்கள் சொல்லுகிற பிரமணாகளுக்கு நீர் சாட்சி பூதமாயிருந்து கேளுமென்று சத்தியம் பண்ணினார்கள்.

1. (அத்திரியகாரிஷி) சொல்லும் பிராமாணவாக்கியம். நானந்ததாமரைத்தண்டுச்சுமையை எடுத்திருப்பேனாகிலும், எடுத்தபேர்களைப்பார்த்திருப்பேனாகிலும், பசுவை உதைத்துஅடித்தவர், சூரிய சந்திரருக்கு நேரில்மலம் மூத்திரம் விடுத்தவர், வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற தருமந்தப்பி நடந்த வேதியர், வேள்வி யாகக்கருமங்களில் மந்திரக்குறைவு சொன்னவர் இவர்கள் போகிற பாபத்தில் நானும் போகக்கடவனென்றார்.

2. (வசிட்டர்சொல்லியது) நானந்த தாமரைக்கிழங்கு சுமையை எடுத்ததுமில்லை ஒருவரெடுக்கப்பார்த்து விட்டதுமில்லை எடுத்திருப்பேனாகில் வேதம்படியாத வேதியன், துறவுபூண்டபின் பெண்போகம் விரும்பினவன், ஆளைக்கண்டுகுரைத்து மேல்விழும் நாயைக்கூட இழுத்துக்கொண்டு திரிபவன், அடுத்தவரைக் கெடுப்பவன், ஆசார நெறிதப்பினவன், பசித்தவர்க்கு அன்னமிடாமலுண்டவன், இவர்கள்விழுநரகத்தில் நானும் படியக்கடவேனென்று, சொன்னார்.

3. (காசிபரிஷிசொல்வது) அந்த தாமரைக்கிழங்குமூட்டையை நானெடுக்கவில்லை, எடுத்திருப்பேனாகில் பெற்ற பிள்ளையை விற்றுண்டவன், சரண மடைந்தவனைத் தள்ளி இகழ்ந்தவன், திரவியமிருந்தும் தீனர்களை இரட்சியாதவன், மெஞ்ஞானிகளை வெறுத்து நிந்தித்தவன், பொய்சாட்சிபுகன்றவன், கர்மமான தானங்களை ஒருநாளையில் இரண்டுதரம் ஏற்றவன், எடுக்கப்படாத சுமையை எருதின்பேரி லேற்றினவன், எருது முக்கி இழுத்துச் சம்பாதிப்பதை ஜீவனஞ் செய்பவன், எருதின்மனநோவ அடித்தவன், கிழப்பசுவைக் காப்பாற்றாமல் விட்டவன், போகிறகதியில் நானும் போகக்கடவே னென்றார்.

4. (பரத்துவாச ரிஷிசொன்னதாவது) இந்தத் தாமரைக்கிழங்குசுமையை அபகரித்திருப்பேனாகில் தங்கள் தங்களுடைய ஞாதிகளை வஞ்சித்தவன், அவர்களுடன் குடும்பரட்சணை பண்ணாதவன், பசுக்களைவிற்றுப் புசிப்பவன், பொறுமையற்றவன், ஐயமிட்டுண் உள்ளபொருளை தருமபரிபாலனம் புரியாமல் பெரியோர்வைத்ததைத் தடுத்தவன், தரும சத்திரத்தைச்சாவடியை ஏரி குளங்களை இடித்துக் கெடுத்தவன் ஒருவருக்கு விற்றபின் மறு விலைக்குக் கொடுத்தவன், வழியடைத்தவன், போகிற நரகத்தில் நானும் போகக்கடவேனென்றார்.

5. (ஜமதக்கினிகூறுவது) இந்த தாமரைக்கிழங்குச் சுமையை கிரஹித்தேனாகில் வீடுதூரமான ஸ்திரீயுடன்மருவினவன், தீர்த்த முதலிய ஜலங்களில் மலசலம்விட்டவன், பெண்டுகளுக்குத் தூது முதலிய துஷ்கிர்த்தியத்திலே சீவனஞ்செய்பவன், கொண்ட நல்லவன் மனநுகுன்றச் செய்தவன், கூத்திமோகத்தால் தந்தை தாயையப்பழித்தவன்; இவர்கள்போகிற நரகம் எனக்கும் உண்டாகுமென்றார்.

6. (கௌதமரிஷிவாக்கியமாவது) இந்தத் தாமரைக்கிழங்கு மூட்டையை நானறியேன் எடுத்திருப்பேனாகில் பெரியோர்மனஞ் சலிக்கப்பேசினவன், அகந்தைசெய்தவன், தான்செய்த தருமத்தை நடுவில்விட்டவன், அதை விலைக்கி விற்க உடன்பட்டவன், நித்தியாக்கினி ஹோமத்தை அவித்து நீக்கினவன் ஆத்மஞ்ஞானமற்று தன் தாரத்தையொதுக்கி பரதாரத்தைப் புணருபவன், சோரஸ்திரீ கையிலன்னஞ் சாப்பிட்டவன், பாலின் அன்னத்துடன்பழத்தை நீக்கி உப்பிட்டமுதுண்ணவன், உண்ணும்போது தீப ஒளியை யொழித்து உண்டவன், பெரியோர்களுக்குப்பொருளைக்கொடுத்து அருளைப்பெறுமல் அந்நீதியில்வழக்காடிக்கெட்டவன், நல்லோரை நிந்திப்பவன், முன்னொன்று பின்னொன்று சொல்பவன், போகிற கதியில் நானும் புகுவேனென்றார்.

7. (விசுவாமித்திரர்) சொல்லிய வாக்கியம் நானந்ததாமரை கிழங்கு மூட்டையைத் தொட்டெடுத்திருப்பேனாகில் வினைமூட்டை சுமப்பதுமன்றி நால்வகைச்சேனையைக் காப்பாற்றுதராஜாக்கள், தனக்குரிய வேலைக்காறரிடத்து கடிகடிந்து பேசுகிறவர்கள், குடிகளை வருத்திக் கொடுமைசெய்பவர்கள், அனியாயத் தீர்வை தண்டமிடுபவர்கள், தீரவிசாரித்தறியாதவர்கள், பட்சபாதம் பேசுகிறவர்கள், கண்ணோட்டமற்றவர்கள், கற்றவர் கல்லானைநட்டவர்கள், உற்றவர்களை பாதுகாக்காதவர், மனுவிக்கியானந்தப்பி நடப்பவர்கள், மாற்றார்வார்த்தையை நம்பின அரசர்கள், எந்த நரகத்திலிறங்குவார்களோ அந்தநரகமே அடியேனுக்கென்றனர்.

இந்தப்பிரகாரம் ஏழுரிஷிகளுஞ் சொன்ன பிரமாணங்களை ரிஷிகேட்டு வடமீனாகிய அருந்ததியை நோக்கி அம்மா நீயும் பிரமாணம் பண்ணவேண்டுமென்றனர் அப்படியே மஹாபாக்கியமென்று சொற்றுகின்றாள்.

(அருந்ததிதேவி) நானந்தச் சுமையை எடுத்திலேன், எடுத்திருப்பேனாகில் மாமன்மாமிபேரில் அன்பில்லாமல்நிந்தைசொல்லி சண்டை இட்டுத் திட்டுகிறவள், தன் மாமியை கணவனுடன் தாறுமாறுபேசி நிற்பவள், புருடனுடைய குறையைப்பிறரிடத்திற் சொல்லியபேதைகள், போஜனமுதலாகிய பொரிக் கறிகள்பாகிக்கும் வடைபாயசங்கள் பண்டம் பலகாரங்கள் பழத்தினுசுகள் இவைகளை புருஷனுண்பதற்கு முன்னே புசிப்பவள், பிள்ளையை வஞ்சித்தவள், கருவழித்தவள், காலையிலெழாதவள் அறுசுவையுடன்

சமயற்செய்து அரிகிலிருந்து அன்பனுக்கிடாமல் முளக்காய்த் தண்ணீரும் சுண்டக்காய் வற்றலும் அதோகிடக்கிறது கதுக்கு போவென்று அலக்ஷியமாய் அவன் மனம்பதைக்கச் சொல்பவளும், எந்தக்கதி யடைவார்களோ அந்தக்கதிக்கு அடியாளும் பாத்திரமென்றாள்.

(அருந்ததியின் தோழிப்பெண் சொன்னதாவது) நானந்தக் கிழங்குமூட்டையைத்தொட்டிருப்பேனுகில் சாதம் சமைத்துக்காலமறிந்துதன் 'கணவனுக்கிடாதவள், வீட்டுவேலைசெய்வதற்கு மனமில்லாமல் முகஞ்சுளித்துக்கொண்டவள், பொய்பேசுகிறவள் விலையாகக்கொண்டு வளர்த்தபெண்பிள்ளையை கன்னிகழிக்காமல் கலியாணப்பிள்ளையை பார்க்காமல் தன்புருஷன்முதலிய பேர்களுக்குக் கூட்டிவைத்து தான் கொண்டகருத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறவள், பிச்சை அன்ன மிடாதவள், சுன்னங் கொடாதவள், யாசகரையதட்டி திட்டித் துறத்தினவள் புருட னிடத்தில் உதட்டியாய் பேசினவள் இவர்களெக்கதி ஏறுவார்களோ அக்கதி ஏறுவேனென்றாள்.

அவளுக் கருகாமையிலிருந்த பசுச்சகரென்னும் பாஸ்கரர் நானுமந்தத் தாமரைக்கிழங்கையும் தண்டையும் பார்த்தறியேன், எடுத்தறியேன் சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் வேசிவயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளையாயும் ஒருவருக்கு அடிமைத்தொழில் செய்பவனாய்ப் போவேன், இது இந்தச் சன்மத்தில் மாத்திரமல்ல சென்ம சென்மந்தோறும் அப்படியே திரிவேனென்றனள்.

எல்லோர் மொழியையுங்கேட்ட சுனகரிஷியைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள் எங்கள் வாக்கில் வந்தவண்ணம் மனதும் ஒருமைப்பட்டு சத்தியம் பண்ணினேம். நாங்கள் சொல்லிய உண்மைகளியாவும் உம்முடைய ஞாபகத்திலிருக்கிறதல்லவோ நீரும் எங்களைப்போல் சங்கையறத் தீர்த்துக்கொடுமென்று கேட்டார்கள்.

அந்தரிஷியானவர் நகைத்துச்சொல்லுகின்றார் நல்லதுநானந்தக்கிழங்கு மூட்டையை எடுத்திருப்பேனுகில் தேவப்பிராமணருக்கானாலும், எக்கியம் பண்ணப்பட்ட ரிஷிகளுக்கானாலும், ஒருவன் ஆசையுடன் பெற்றபெண்ணை சகலாலங்காரகன்னிகாதானமாய்க் கொடுக்கும் பலனெதுவோ அப்பலனைநானடைவேன் என்று சத்தியம் பண்ணினன். அவ்வாக்கியங் கேட்ட ரிஷியீஸ்வராளியாவரும் பெருமைபெற்ற மஹாரிஷியைப்பார்த்து எல்லாப்பாவங்களை

யும் விளைத்து அவைகளைப் போக்கடிக்கப்பட்ட புண்ணியமூர்த்தியே நாங்கள் உண்பதற்குக் கொண்டிருந்த வண்டினஞ்சூழ்ந்த தாமரைமலர் தண்டை எங்களுக்குக்கொடும் ஐயாவென்று வேண்டினர்கள் அந்தவேளையில் சுனகரிஷி ரூபமாயிருந்த தேவேந்திரன் தன்னுடைய சுயரூபங் காட்டி ரிஷிகளுக்குபசாரங் கூறி நான் செய்த அபசாரத்தை பொருத்தருள வேண்டுமென்று தோத்திரம் புரிந்து மாயைரூபமாய்வந்த அந்த ராக்ஷசஸ்திரீயைக்கொல்லவும், உங்கள் வாக்கினல் தருமசபதங்களைப் பலர்கேட்டறியவும், தாமரைக் கிழங்குச்சுமையை மாயையால் மறைத்தேன். அது நீங்கள் வைத்த இடத்திலிருக்கின்றது நீங்கள் பசியாருங்கள் இனி நல்ல மழை வருஷிக்குமென்று தேவேந்திரன் போய்விட்டான். அப்பால் அவனுத்தரவின்படி நான்குதிக்கிலும்மேகங்கவிந்து வெகு கோஷ்டத்துடன்மழைபொழிந்து பூமிகளில் சகல பயிருமேறிவிளைந்து,சகல சம்பத்தும் போதுமான வரையிலும் பொருந்தியது. ஜீவன்முக்த ரிஷிகளுக்கும் பசிதீர்ந்து தேசஞ் செழித்தது. சப்தரிஷிகளுந் தவம்புரிந்தார்கள். அந்த தேவராஜன் பாவமான அபலந் தேடிக்கொண்டேனென்று வந்து ரிஷிகளைப் பணிந்து ஆசீர் வசனம் பெற்றுப்போனன். ஐயா புண்ணியனே இப்போது நான் சொல்லிய அனுஷ்டானங்களிநின்று பாக்கியவந்தனுபிருந்து பாவமில்லாப்பொருளை யனுபவித்தால் வம்சபரம்பரையாய்ச் செல்வங் குறையாமற் செருக்குமேலிட்டு முகிவில்பரகதி பெறுவார்களென்றும் கங்கைமைந்தன்சாற்றினர். சந்திரகுலசிகாமணியாகிய தருமராஜன் கேட்டு சுவாமி பாதரக்ஷையும் குடையும் தானமீந்தால் என்னபலனைப்பெறலாகும் அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்ன வீஷ்டுமர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

77. பாதரக்ஷையும் குடையும் தானங்கொடுத்தால் என்னபலன் பெறலாகும் என்றவினுவிற்கு உத்தரம்.

கேளும் தருமநந்தனு முற்காலத்தில் ஜோதிமயமாகிய சூரியனுக்கும் பெருமைபொருந்திய ஐமதக்கினிக்கும் வாதுவந்தது. அதென்னவென்றுல் ஐமதக்கினி சந்தோஷமாய் கையில் விற்பிடித்துக்கொண்டு உல்லாசமாய் வருகையில், மேகத்தினிடமாக பிர

காசிக்கும் மின்னல்போன்ற அழகையுடையரேணுகை அம்புறாத் தூணி தாங்கிக்கொண்டு பின்னேவரவும் நெடுந்தூரஞ் சென்று வேனில்கால வெளியில் ஜமதக்கினி நின்று அம்புறாத்தூணியை வாங்கி வில்லிலே அம்பைச் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினர், மாயாவிநோத மநோவிகாரங்கொள்ளாத மஹாரிஷி எய்த பாணத்தை மேகலாபரணமும் சிலம்பும் சப்திக்கும்படியாய் ரேணுகாதேவி ஓட்டமாயோடி எடுத்துவந்து புருஷனிடத்தில்வைத்தாள். இப்படியாக அவர்போடுகிற அத்தனைபாணங்களையும் எடுத்தோடி வரும்போது ஒருவிசை சீக்கிரத்தில் வராமல் சற்றே பொறுத்துவந்தாள், அந்தச் ஜமதக்கினி பகவான் ஓ, பெண்ணாயகமே என்கிட்டவாவென் றழைத்து நீ அஸ்திரமெடுத்து சீக்கிரத்தில் வாராமல் இத்தனை நாழிகைசென்ற தென்ன அங்கேநடந்ததை உள்ளபடிசொல்லென்று கேட்டார். ரேணுகைஇரண்டு கையுங் கூப்பிச் சிரசில் வைத்துக்கொண்டு கிடுகிடென்று நடுங்கி சுவாமி சூரிய வெப்ப முதிர்ந்த களர் நிலத்தின் சூடு நெருப்புப்போற் பற்றுவதனல் கால்வைக்கமாட்டாமல் மரத்தினிழல்தோறும் நின்று காலாற்றிக்கொண்டு, உலகமெல்லாந் துதிக்கநின்ற தயாரசமூர்த்தியாகிய தங்களண்டைக்கு வந்தேனென்ருள் இந்தமொழி கேட்ட ஜமதக்கினிக்குக் கோபம்பிறந்து கண்கள் சிவந்து ஆ! உன்னுடம்பெல்லாம் வியர்க்கவும் கால்கள்கொதிப்பேறவுஞ் செய்தசூரியனை நானென்னசெய்கிறே பாரென்று உதடுதுடிக்கப் பெருமூச்சுவிட்டு புருவநெரித்து கதிரவனைக்குறித்தார். அவருடைய கோபத்தைக் நினைபதியறிந்து பிராமணரூபமாய் மஹாரிஷிக் கெதிரில்வந்து பிரமனுக்கொப்பாகிய பிரபலமுனியே ஆயிரஞ்சோதியாகிய சூரியன் பேரில் அதிக கோபங்கொண்டு தண்டிக்கும்படி நினைத்த தன்மை யாதோ பற்பலகோடி ஆத்மாக்களும் பூமண்டலமும், காடுஞ் செடியும், மேடும் மலைகளும் சூரியோதயாஸ்த மில்லாவிட்டால் சுருங்கிப்போமே நெருப்பிற்குச் சோதியேது, நீருக்குக் குணமேது, பயிர்களுக்குப்பயனேது இதுகளெல்லாந்தெரிந்தபாக்கிய தவசிலாக்கிய சாதுவான யோக்கிய தவசிரேஷ்டராகிய தாங்களே இப்படிகோபிக்கலாமா? பெண்சாதி தேகம் வருத்தப்பட்டு பொரிந்ததென்று பரிந்துவரப்போமா, எரிந்து விழலாமா, இவ்விதமாக நியகோபங்கொள்வீராகில் தயாபாதத்து வம் எடுபட்டுப் போமே, அருளே யுருவா இருக்கப்பட்ட ஐயனே, கொஞ்சக் காரியத்திற்காக சூரியன்பேரிற் கோபிப்பது முறைமையோ சூரிய

கிரண மில்லாமற்போனால் மழை பெய்கிறதேது, அந்தமழை இல்லாமற்போனால் பூமியில்பயிர் முதலியவற்றின் விளைவேது, விளைவாகிய பலபண்டங்க ளில்லாவிட்டால் ஓமாக்கினியேது, அக்கினிசோதிகாட்டா விட்டால் அவிர்ப்பாகமேது, அவிர்ப்பாக மில்லாவிட்டால் மூவர் முதலிய முனிவரேது தேவர்களேது தேவதைகளில்லாவிட்டால் வேதமேது, ரிஷிகளேது, விதிவிலக்கேது, ஆகையால் சகலபூதகோடி உயிர்களுக்கும் சூரியனே காரணம். தங்கம்போன்ற யோகபரர்களுக்குச் சூரியகலை, அவனாலேயே எல்லோர்களுக்கு முதலி. அப்படிப்பட்ட ஆதவன் பேரில் இப்படிப்பட்ட கோபம் எண்ணக்கூடுமோ உம்முடைய நியாய நன்றன்றுரைத்து, தன்னுடைய நிசரூபத்தைக் காட்டி மஹம்மேருவைப்போல் வளர்ந்து பிரகாசித்தான். அவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் கோபமாறிப்போய் கிருபாசமுத்திரனாய் சூரியபகவானைத் தழுவிக்கொண்டு ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தினார். மஹானுபாவராகிய ஜமதக்கினியின் வாழ்த்துதலையேற்று மிகுந்தபக்தியுடன்குடையும், பாதரக்ஷையும் தானங்கொடுத்து என்னுடையகாய்ச்சலைக்காத்த புத்திகளுக்கும் பக்தியாளருக்கும் நித்திய வைபவவெற்றியு முண்டாகுமென்று வேதன் விதித்திருக்கின்றார். ஆதலால் குடையும் பாதரக்ஷையு முனிவர் முதலியவேதமுணர்ந்த பெரியோருக்குக்கொடுத்தவர்கள் நற்கதியாகிய நன்மையடைவார்களென்றுவரமீந்து சூரியன்போயினார். இதோனுகையுடனே ஜமதக்கினி தன் ஆசிரமத்திலமர்ந்திருக்கச்சென்றார். ஆனதால், யாவரானாலும் பாதரக்ஷையும், குடையும், தங்களைப்பெற்றதந்தைதாயை நினைத்து பெரியோர்களுக்குத் தானங்கொடுக்கிறார்களோ அவர்களடையும் பலனை சூரியமண்டலமே யறியுமென்று விஷ்டுமர் சொன்னார் அதைக்கேட்டு பொய்யற்ற மெய்யன் சுவாமி, சௌசம்பண்ணுகிறவிதி சாற்றவேண்டுமென்று வேண்ட சூரியனைப்போற் றெளிவினையுடைய வீஷ்டுமர்சொல்லத்தொடங்கினார்.

---

78. சௌசவிதியைப்பற்றிய கேள்விகு உத்தரம.

தரும கவச தராதிபனே கேளும் இரவில் பகலில் இருமலங்கழிக்கும்போது தெற்கேமுகமும் வடக்கே அபிமுகமாக உட்காரவேண்டும். காலமூன்றினும் பாதைகழிக்கும்போது பூனூ

லைச்செவியிலேற்றி வேட்டியினால் தலையைமூடி பூமியைப்பார்த்து சூரியனைச் சந்திரனை பசுக்களை பிராமணர்களை பெரியோர்முதலிய இஷ்டிகளை ஆராதனையாகிற தெய்வங்களைப் பாராமல் ஒருவருடனும் பேசாமல் எவர்கள் கண்ணிலும் படாமல் மூன்றுதரங் கையைத் தட்டி உட்கார்ந்து மலங்கழித்து, இடதுகரத்தில் மிருத்திகையும் வலதுகரத்தில் சலமுங்கொண்டு குஜத்தைச் நன்றாய்சுத்திசெய்து பின்பு இடதுகையைமிருத்திகையினால் தேய்த்துவலதுகரத்தையும் அசுத்தமாற்றி இருகரத்தையுஞ்சேர்த்து இழையத்தேய்த்து இரண்டு முழங்கால்மட்டும் மணலினாற்கழுவி எட்டுதரம், வாய்கொப்பளித்து ஆசமன்யங்கொண்டு பின்பு முப்புரி நூல்செவ்வியமாயணிந்து ஒருவருடன் பேசாமல் இல்லறந் துறவறமென்னும் இருநெரியுடையோருக்கும் தருமசாஸ்திரம்சொல்லியப்பிரகாரம் தூய்மைஆசாரத்துடன் நடப்பது இயற்கையாம்.பின்குலமானபேர்கள் தங்களினத்துக்குத் தக்கபடி இருந்து தனக்குமுன் குலத்தார் சொல்லியகாரியங்களைச் செய்து எல்லாரிலுமுயர்ந்த இருடிகளை வணங்கி வழிபடுகிறதே மேலான காரியமென்று புகன்று நான்காம்வருணத்துசூத்திரன்தன்னுடைய மனத்தூய்மைக்குஅரிதான ஆசாரத்திலே இருந்து உயர்ந்த பிராமணர்கள் முதலிய குலத்திற்கும் இருடிகளுக்கும் வணங்கி வழிபட்டு நடந்தார்களேயாகில் யாவர்றிற்கும் மேன்மையான கதி பெறுவார்களென் றறிந்துக் கொள்ளும் என்றார். தருமராஜன் சந்தோஷித்து ஐயா, இறந்து போகுங்காலத்தை எவ்வாறுணர்ந்துக் கொள்ளத் தக்கதென்று கேட்க அதற்கு வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

---

79. பிரியாணமாகிய மரணக்குறியறியுந்தன்மை.

அப்பா! தருமபதியே; ஒருவருக்கு மரணகாலங் கிட்டிவரும் போது அறிந்துக்கொள்ளுந் தன்மை எப்படிக்கென்றால் தெற்கே இருந்து வடக்கே போகிறவர்கள் வடக்கே யிருந்து தெற்கேபோகிறவர்களைக் கண்டால் திசைமாறு பாடாய்த் தோற்றுமாகில், பார்த்தவர்கள் மூன்றுவருடத்தில் முடிவார்கள்.

சூரியனை கண்ணைமூடிப்பார்க்கில், மண்டலமில்லாமலும்கதிர்கள் தோன்றாமலும் போனால் இரண்டு வருடத்திலிறப்பார்கள்,

தன்னுடைய உடற்சாயல் துவாரங்காணக்கண்டாலும்,தோன்றாமல் போனாலும், ஒருவருடத்தி லொழிவார்கள். மேலும், தேகத்தின்னிழலானது பற்பலபேதமாய்க்காணுமாகில்,ஆறுமாதத்தில் அழிவார்கள். தங்கள் கையினால் இரண்டுசெவியையு மூடிப்பார்க்குமிடத்தில், ஓசை இல்லாமலிருந்தால் ஒரு மாதத்தில் உறங்குவார்கள், வாயில் சலத்தை வார்த்துக்கொண்டு, கொப்பளித்து பாதி வெயிலில் பாதி நிழலில் உமிழ்ந்தால் அது இந்திர தனசைப்போல் வீழாமற் போமாகில் ஆறுமாதத்திலழிவார்கள். அருந்ததி தரிசனமாகாமற்போனால் ஆறுமாதத்தி லொடுங்கிப்போய் விடுவார்கள், நாவினுனியை நீட்டிமூக்கி நுனியையும் பார்த்து அப்பியாசம் பண்ணி நோக்கம் வைப்பவர்களுக்கு ஒருநாள் நாக்கு நுனி மறைந்து மூக்கு நுனி வளர்ந்து எடுப்பா யிருந்தால் ஐந்து மாதத்தில் இறப்பார்கள். உதடும், நாவும், பல்லுங்கறுத்து தோன்றினால் ஆறுமாதமிருப்பது அருமையாகும். வயிறு, இருதயஸ்தானம், கை, கால். இவைகள் ஸ்நானம் பண்ணும்போது நனையாமலிருக்குமானல் ஆறுமாதஞ் சென்று கொன்றுவிடும். தான் அடிவைத்த இடத்தில் அடிச்சுவடானது, சிதைந்துகாணுமாகில் எலும்புடன் குன்றி சிறிது நாளையி லிறந்துபோவார்கள். கண்ணாடியில் தலை தெரியாமல் உடலினிழல்தோன்றுமாகில் மாதமொன்றில் மரணமடைவார்கள், சூரியனைப் பார்க்குமிடத்தில் இரண்டாய்ப் பிரிந்து தோன்றினால் சிலநாள்கணக்கில் சிந்திப்போவார்கள். நட்சத்திரம் பகலிற்றெரிந்து இரவிற் றெரியாவிட்டால் கொஞ்சநாழிகையில் மிஞ்சுவார்கள், பிரதமையில் பூரணச்சந்திரனைப் பார்ப்பதில் பிரகாசங்கொடாமல் புகைபோல் மழுங்கிச், காணுமானல் சிலனாளிலடைவான்தன்காதிலும் நாசியிலும்நடுக்கங்கண்டு இரண்டுகருவிழியும் நீல நிறத்ததானல் அப்போதே பிரயாணமாவார்கள். தன்னுடையநிழல் தனக்குத் தென்பாரிசத்தில் தோற்றுமாகில் அன்றைக்கே மடியவேணும். பின்கலையான சந்திரகலையிலே ஒருபகல் எட்டு முகூர்த்தம் சுவாசமொதுங்கி யோடினல் வருஷமூன்றிலும், இரண்டுபகலோடினல் இரண்டுவருஷத்திலும், மூன்றுநாள் சுவாசமொதுங்கி யோடினல் ஒரு வருடத்திலும், உபய பாரிசத்தில் ஒரேநெட்டாய் பத்துநாளோர்டுமாகில் ஏழுமாசத்திலும், சுவாசம் மூக்கின்வழியே ஓடாமல் வாய்வழிவந்தால் நாள்மூன்றில் நலிவார்கள், ஏழாமிடத்தில் சூரியனுடனே கூடிப்பொருந்திய ஊஷ்ணகாலத்தில் தன்னுயரத்திற்குச்சரியாய் தன்னைப்போல் கறுத்த உரு

வந்தோன்றினல் மூன்றுவருடத்தில் முடிவார்கள். அமலமென்னும் மலம் முதிர்ந்த உதிரமாகிய மூத்திரம் தைரியசம்மந்தமான வீரியம் சுபாவங்கெட்டு மாறிப் புறப்பட்டுப் போனாலும் குறைந்தாலும் நிலையாய் உயிர்நிற்காது. ஆகாயத்தைப் பார்க்கும்போது கறுப்பாய் யானையைப்போல் தோணப்படுமாகில் அப்பிராணனும் அவசரத்திலகலும். தன்னுடல் செவ்வையாயிருக்க நிழற்சாயை அலைந்து காட்டுமானல் சமீபத்தில் எமனேலைகிட்டிவரும். அறுவகை ருசிகளும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி இவ்வைந்து குணமும் முறையேகெடுமாகில்நான்குமாதம் அல்லது ஆறுமாதத்தில் நைந்துப்போவார்கள்.

துருவநக்ஷத்திரம் நிலைதெரியாவிட்டால் இருமூன்று தினங்களி லடைவார்கள். உதடும் நாக்கும் மேலண்டமும் பசையற்று வறண்டு போனல் மூன்றுமாதத்தில் அந்தகனிடத்தி லடைவார்கள். பின்பக்கத்திலும், பிடரியிலும் தலைமேலும் பச்சையோனான் விழுந்ததானல் தட்சணமே பறைமேள முழக்கலாம், நெய், எண்ணெய்,பால்,நீர்,இதுகளின்முகம்பார்க்கும்போதுதலையும்முகமும் தெரியாமற் போனல் பதினைந்துநாளையில் பரலோகம் பார்க்கலாகும். முகமிரண்டாய்ப்பிரிந்து காணுமானல் கரோமுள்ளஎமவீரர்கள் வருவார்கள். எப்போதும் பருத்திருக்கிற தேகம் இளைத்துமெலிந்தாலும், மெலிந்ததேகம் அதிகம் பருத்தாலும், மாதமொன்றில் மரணமடைவார்கள்.

---

80. சொப்பனத்தில் காணுங்காக்ஷி.

சொப்பனத்தில் பேய், பூதம், நரி, நாய், கழுதை, அவுணர், இராட்சதர், அண்டங் காக்கை, கருங் காக்கை, பருந்து, குரங்கு, புலி, செந்நாய், இதுகளைத் தின்னுகிறப்போல் சொப்பனங்கண்டால் அந்தஉயிரை எழுநாளையில் எமன்கொண்டுபோவான். சிவப்புச் சந்தனம் சிவப்பு வஸ்திரம் சிவப்புப்புட்பம் கோடி வஸ்திரம் உடுக்கமுடிக்க பூச எண்ணெய்யிட்டு சீயக்காய்தேய்த்துமுழுகஅநுபவிக்கக்கண்டால் மாதநான்கில் மரணமாய் விடுவார்கள்.

எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு தலைமயிரைக் கையிற்பிடித்து ஒருவன்பிடித்திழுக்கிறதுபோலும் தன்பிடரியில் குத்தினற்போலும் தன்மேல் குதித்தேறினற்போலும் உலர்ந்தபுற்சுமைசுமக்கிறது

போதும் தெற்குத் திசைக்குப் பிரயாணம் போகிறதுபோலும், தங்களுக்கு உரியவர்கள் தங்கள் வம்ஸப்பெரியவர்கள் தென்புறத்தினின்று சேதி சொல்லிக் கைகாட்டி அழைப்பதுபோலும் கனுக் கண்டால் இருபக்ஷத்தில் இறந்துபோவார்கள்.

பொல்லாதபெருங்குரலுடைய பெண்பிள்ளையானவள் கட்டிக்கொண்டு தன்மேல்விழுந்தழ அல்லது கறுத்த உருவத்துடன் பட்டுப்போனக் சுட்ட கட்டை போலானசொருபமும் கையிற் கதையும் கறுப்புத்துணியும் போர்த்து ஒருவன் ஆர்ப்பரித்துவரப்பார்த்து, உடலெல்லாம்வேர்த்துவரக் கனுக்கண்டானுகில் கண்டவன் ஒன்றிரண்டு திங்களில் மாய்வான்.

குரங்கொன்று அடித்துப்பிடித்து கிழக்குமுகமாய்க்கொண்டு போகிறதுபோல் கனுக்கண்டால் பதினைந்துநாளையில் படுவான்.

தன்சுபாவத்தில் கேட்பவர்கட்கு இல்லையென்னுமற் கொடுத்து வருகின்றவர்கள் கொடாமல் மறுத்து என்னகொடுக்கிறது பிரயோசனமில்லை போவென்று முகம்சுளித்து மனம்வேறுய் வெறுத்து லோபத்தனபுத்தி மேலிடுமாகில் ஒருவாரத்தில் சிலவு பெறுவான்.

ஒருநாளுங்கொடாதலுத்தர்கள் கடைசிகாலத்தில் தானதரும பரவுபகாரம் பண்ணி எல்லாரும் ஆச்சரியப் படும்படியாய்ஈகையிற் படிந்தால் இருமூன்று திங்களில் உருண்டுபோவார்கள். சாதாரணமானவர்கள் கொஞ்சந்தலைகுலுக்கி கர்வமடைந்து மனிதரைமதியாமலிருந்தால் நெய்வறண்ட விளக்குப்போல் குபீலென்றெரிந்து தொப்பென்றுவிழுவதுபோல்போவார்கள். இவ்வாறின்னம் அநேகங்குறிகளுண்டு இவைகளெல்லாம் எல்லாருக்கும்பொதுவென்றெண்ணப்படாது, இக்குறிகளை வாதம், பித்தம் சிலேத்மம் மிகுதியை கூடிய தேகத்திற்கும் உவர்ப்புநிலம் கசப்புநிலம் புளிப்புநிலம் கரகரப்பு நிலமுதலிய திசை மனிதருக்கும் இப்போது நான் உரைத்ததில் ஏதாகிலுங் குறிப்பின்படி, ஆனுல் சாஸ்திரங்களிற்சொன்னது எப்போதுந்தவருது நமக்குத்தோற்றவில்லை யென்று அலட்சியம் பண்ணப்படாது, ஒன்றில்லாவிட்டால் ஒன்றுபலிக்கும் இதைக் குறிப்பாகக்கண்டு கொண்டவுடனே பெண்டுபிள்ளைபண்டுபதார்த் தங்களைப்பாராட்டாமல் அகப்புறபற்றுசைவிட்டு தன்னுல் கூடிய மட்டும் தானதருமம் பரஉபகாரம் அன்னதானம் ஆண்டவனபிஷேகம் கோதானம் பூதானம் நந்தவனம் ஆலயவிளக்கு அடுத்த

வர்க் கிரக்கம் கண்ணோக்கம் உபகாரம் இவைமுதலாகிய நன்மைகளைச்செய்து பொறுமையும் தைரியமுங் கொண்டு சகலருக்குந் தெரிவித்து நானிந்தக்காலத்தில் இந்த வேளையில் போய்வருகிறேனென்று புகன்றால், அது தெய்வலோகத்தாருக்கும் இந்தக் கருமபூமியோருக்கு மகத்துவமும் காட்சியும் பிரபலப்பெருமையையும் தெய்வநிர்மாணமும் பெரியோரென்கிற பிரமாணமு முண்டுபண்ணும். தானும் நிஷ்டை கூடியதுபோலிருந்து நிரந்தரப்பொருளாகிய பரத்தினிடத்தில் கருத்தைப்பதித்து கர்ப்பூரஜோதி காட்டுங்கள் கட்டியாய்வைத்து சுத்திலு மூட்டுங்களென்று பிறவியின் வேதையகற்றி பாதை அறலாகும், மகத்துவமான நற்கதியடையலாம், தருமராஜனே யென்றுசொல்ல; வீஷ்டுமரைவணங்கி ஐயா, தேவதைகளுந் தொழப்பட்டமனிதர் சிலருண்டென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன் அப்பேர்ப்பட்ட மானிடருண்டாகில், அருள் புரியும் ஆண்டவனேயென்றார் பனைக்கொடிவேந்தன் பகரலானார்.

---

81. மானிடரில் தேவர்களும் தொழப்பட்டவர்கள் சிலர் உண்டா என்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

நீகேட்டசங்கை அதிசயமல்ல உலகத்தில் எல்லோரு மறிந்த விஷயமே ஆகிலுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்.

இந்திரசாரதியாகிய மாதலியென்பவன் இந்தச் சங்கையைக் குறித்து தேவேந்திரனைக் கேட்டிருக்கின்றான், தேவேந்திரன் சொன்னபடிக்குச் சொல்லுகிறேன்கேள் தருமார்த்தகாமந் தவறுதலில்லாமல் குற்றங்களைந்து, நெறிமுறை வழுவா நிலைபெற்றவர்களும், அழகினையுடைய ஸ்திரீகளை ஒருபொருட்டா யெண்ணமலிருக்கப்பட்டவர்களும் கலவியினாலும் வித்தையினாலும் சம்பத்தினாலும், அழகினாலும், புகழ்பெற விருக்கின்றன மென்று கர்வங்கொண்டு செருக்கடையாம லிருப்பவர்களும் ஜிதேந்திரியரா யிருக்கின்றவர்களும், தன்தாரமேதாரம். பரதாரசோதரரா யெண்ணியிருக்கிறபேரும், தருமந்தப்பாமல், நடுநிலைமையோடு சத்தியமே பூஷணமா யிருக்கிறபேரும் சவுசவிதி பிதுர்விதி தப்பாதவர்களும் தருமஞ்செய்கிற விஷயத்தில் வலதுகையாற் செய்கிறது, இடதுகைக்குத் தெரியாமற் கொடுக்கிற பேரும், பஞ்சேந்திரியச்சேஷ்டை

களை துறந்து யதியாச்சிரம தருமந் தப்பாமலனுஷ்டிக்கிறவர்களை யும் சிவபூஜை ஹரிபூஜை மாருமல் அனுஷ்டிக்கின்றபெரியவர்களை யும் நான் வணங்கும்படியான பெருமை பெற்றவர்களென்று மாத லிக்குத் தேவேந்திரன் வகுத்திருக்கின்ருர். ஆனதால் இதை நீ தெரிந்துக் கொள்ளென்று வீஷ்டுமர் சொல்லப் பர்வதம்போன்ற தோள்கள்பூரித்து இருகரங்குவித்து முடிவணங்கி அடிமேற்பணி ந்து சுவாமி, இவ்வுலகத்தில் தடாகமெடுப்பது தருமமென்று பேசு கிருர்கள் அதனுல் வரும்பலனைச் சொல்லுமென்று தருமராஜன் கேட்க, தளிர்மதிகுலத்திலுதித்த கங்காபுத்திரன் கழறுகின்ருர்.

---

82. தடாகம் ஏர்ப்படுத்துகிறவருக்கு என்ன பலன் தருமென்ற கேழ்விக்கு உத்தரம்.

கேளும்தருமநந்தனரே! தருமங்களென்பது கோடாகோடி யுண்டு அத்தருமங்களுக்கெல்லாம் மேன்பாட்டிலொன்ருகிய தரு மம் தடாகப்பிரதிஷ்டையாம். அந்தத்தடாகம் வெட்டிவைத்து ஏரி குளங்களெடுத்து சுற்றிலுந்தோப்புகள் பூஞ்சோலைகள் தென்னஞ் சாலைகள் உண்டுபண்ணி அதிலுள்ளதீர்த்தங்கள் சகல ஆத்மகோடி களுஞ் சாப்பிடும்படிக்குநேரிட்டால் உத்தமம். தானதருமத்தில் அன்னதானதருமம்பெரிது அதிலும் தண்ணீர்வார்க்கிறதுபெரிது அதிலுந் தடாகம் பெரிதென்று மறைகள் முறையிடுகிறதாகையால் ஒருவர் ஏர்ப்படுத்தியகுளத்திலே கபிலைப்பசு, அல்லது பசுக்கள் வந்து தண்ணீர்குடித்து, தாகவிடாய்தீர்ந்து வால்வீசி; மகிழ்ந்து வருமாகில் அவர்களுடைய மரபெல்லாங் கடைத்தேறும் சதுர்வரு ணத்தில் தாழ்ந்த வருணத்தோர் எக்கியங்கள் பண்ணக் கூடாதா கையால் ஒருதடாக முண்டாக்கினுல் எக்கிய யாகங்கள் பண்ணிய பலன்களைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு அதிகபலனுண்டாகும். அவர்களுடைய மூதாதைகள் நரகத்திலழுந்திக் கிடந்தாலும் தட்ச ணமே தேவர்கள் கொண்டாட நின்றசுவர்க்கபதவி பெறுவார்கள் தருமபூபதியேயென்று மும்மலங்கடந்த நின்மலன் புகல, சொன் மல மற்றசுந்தரன் கேட்டு பன்மகம்புரிந்த பாக்கியனேயென்று பிரத்ட்சணம்பண்ணி என்னைக் கிர்தார்த்தனுக்கி இரட்சித்தருளிய கங்கா புத்திரனே! உலகத்தில் நங்கள் நங்கள், மோகாதிக ளறு ம்படியாக சந்தோஷமாய் ஆநந்தமாய், ஏகமனதாய் உறுதியாய்,

உண்மையாய், அபிஷேகஞ்செய்து பூசைபண்ணுகிறபோது ஆரா தனைக்கடவுளுக்கு சந்தனஞ்சாத்தி, புட்பம் அருச்சித்து, நைவேத் தியங் கொடுத்து, தூபந்தீபமெடுத்து, கவரி ஆலவட்டம், குடை கொடி முதலிய சோட்சவுபசாரங்கள் செய்யவேண்டிய விதிஎன்ன வசுவதிபதியே, அந்த வரலாற்றை அடியேனுக்குத் தெரியச்செய்ய வேண்டுமென்று தருமர்கேட்க அப்படியே நல்லதென்று வீஷ்டுமர் ஆசையுடன் பேசத்தொடங்கினர்.

அப்பனே, இப்போது, என்னை நீ கேட்டபடியே சுக்கிராச் சாரியர் மனுவைக் கேட்டறிந்து சுவர்னமகாரிஷிக்குச் சொற்ற னர், அச்சுவர்னமகாரிஷி நாரதருக்கு நவிற்றினர். அந்நாரத மகா முனிவர் எனக்கருளிச்செய்தார். அவரால்நானுணர்ந்தபடிக்குஉன க்குச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று வீஷ்டுமர் தருமராஜனுக்கு விளம்பலாயினர்.

---

83. பூஜாவிதியின் பெருமை.

அறக்கடவுண் மைந்தனே! புட்பசாதிகளெல்லாம் அலைகளை யுடைய பாற்கடலிலே தெள்ளமுதத்துடன் சேரப் பிறந்தது. அந்தமகத்துவத்தினல் பவித்திர புட்பமென்று தேவதைகள் ரிஷி கள் தேவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு வந்தார்கள். அதனல் அறிவுடைய ஆத்மாக்களியாவரும் அர்ச்சிக்கத் தொடங்கினர்கள், தேனுடன் மிகுந்தவாசனையாயிருக்கப்பட்ட வெள்ளைமலர்களால் வழிபடு கட வுளைப்பூசிப்பாராகில் மறுமையில் தைரியமும் வீரவிஜயமும் சம் பத்தும் ஆயுளாரோக்கி முடையவர்களாய் முடிவில் அவர்கள் பெரும்பேறும் நம்மாற்சொல்லி முடியப்போகிறதில்லை. அந்தப் புட்பங்கள்கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ. என நான்கு விதமாம் கோட்டுப்பூ வென்பது மரக்கிளையிற்பூப்பது கொடிப்பூ, வென்பது படருங் கொடிகளில் அலர்வது, நிலப்பூவென்பது குத் துச்செடி புதறுகளிலே உண்டாகிறது, நீர்ப்பூவென்பது தடாக முதலிய மடுக்களில் தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய புட்பிப்பது, இந் நான்குவிதங்களில் பலகோடி புட்பங்களுண்டு இவைகளில் உத்கிருஷ்டமான புட்பங்களினாலும் வில்வதிருத்துளா பத்திரங் களினாலும் பூசைபண்ணினல் அந்தப் புஷ்பங்களியாவும் கல்விக் ஞானங்கொடுத்து செல்வப்போகம் அடுத்து மோட்சவீடு குறித்

துப் போவதற்கு முதற்படியாயிருந்து பிறவிக்கடல் கடப்பதற்குத் தோணியாகும்.

சிவப்புப்பூவினல் பூசை அர்ச்சனை புரிந்தால் மறுமையில்நினைத்த போகபாக்கியமெல்லாங் கைகூடும் சத்துருஜெயமாகும் நீடூழி வாழ்ந்து நித்தியபதம் பெறலாகும்.

மஞ்சள் புஷ்பத்தினு லர்ச்சித்தால் மறுமையில் மைந்தர், மனைவாழ்க்கை, மாடு, கன்று, நிலம், பலம்; குலம், தலம், குடும்பம் எல்லாப்பெருமையு மெய்தும் தருமகலியாணங்கள் பண்ணும் தங்கியனுவார்கள்.

கறுப்பு அல்லது நீலோர்ப்பலப் புஷ்பத்திற் பூசைபுரிந்தால் பாப ரகிதனுய் வியாபார சிந்தனையிலீட்டிய பொருளுடையனுய் அக்கியான ஆசை உடையவனுய் பூமியில்வளர்ந்து அப்பால் விக்ஞானமேலிட்டு மேன்மைபெற்று மேலுலகடைவான்.

இன்னமுள்ள பன்னிறப்பூவினும் பற்பலவிதப் பலன்களுண்டாம் ஆதலால், புஷ்பங்களின் பூசையால் பெரும்பலனைப்பேசுவதற்கு என்னுலுமில்லை எவராலுமில்லை.

---

84. திருமஞ்சன அபிஷேகப் பலன்.

கிலமான சிவாலயம் மடாலயம் சிவலிங்கம் புட்சரணி முன்போலாகச் செய்விப்பவர்க ளடையும் பலன்.

1. ஸ்தபன பலன்.

விதிவி னுலிறைக் காட்டல் விரும்பிநிர்
வதியு நற்றப னம்பல வைத்துளோர்
புதிய போகங்கள் யாவும் பொருந்தியே
யதிக ருத்திர லோக மடைவரால்.

2. திருமஞ்சன பலன்.

கந்த மாமலர் நாற்றங் கமழுநீ இச்
சிந்தும் வெண்டிரை யாற்றினுட் சீதநீர்
பந்த நீக்கும் பசுபதிக் காட்டினோர்
வந்து ருத்திர லோகம் வழங்குவார்.

3. சிவபெருமானுக்கா நீராஞ்சன மேந்துவோர் அடையும் பலன்.

அண்ண லுக்கபி டேகம தாதியி
லெண்ணின் மிக்கநீ ராஞ்சனமேந்தினோர்
விண்ண ருக்கரோர் கோடியர் மெய்யராய்ப்
பண்ணின் மிக்க பரன்பதி பற்றுவார்.

4. தயிரபிஷேக பலன்.

வண்டு கிண்டி தழித்தொடை வார்சடை
யண்ட நாயகற் கன்பொடு வெண்டயிர்
தொண்டி னோடுந் தொழுதுவந் தாட்டினோர்
விண்டு வின்பதி மேவுவர் மெய்ம்மையே.

5. பசுவின்நெய் அபிஷேக பலன்.

ஆய கற்பமோ ராயிர கோடியு
மோய்வ தின்றி யுஞற்றிய பாவங்க
டேயு நற்சிவ லிங்கத்திற் சீர்பெறத்
தூய நெய்முத லாட்டிடுந் தூயர்க்கே.

6. தேன் அபிஷகஞானுக்கினியிற் பூசைசெய்யும பலன்.

தேனு வந்து சிவலிங்கத் தாட்டினோ
ரூனுவந்துபல் பாவமொ ழிப்பரான்
ஞான வங்கியிற் பூசை நயந்திடின்
மான வங்கி பதத்தினில் வாழ்வரே.

7. கரும்பு ரச அபிஷேக பலன்.

இக்கி னூறு மிரத மினிமையாற்
செக்கர் மேனிச் சிவலிங்கத் தாட்டினோர்
தக்க னூற்று மகந்தடிந் தெம்மையாண்
மிக்க வீர தரன்பதி மேவுவார்.

8. எண்ணெய்-இளநீர் அபிஷேக பலன்.

சங்க ரற்கெட் டயிலமெய்ச் சாத்திடிற்
பொங்கு வாயுவின் பொன்னகர் சேர்குவார்
துங்க நீர்க்கனி யாட்டிற் றுரிசுபோய்த்
தங்கு வார்பிதிர் தங்கிய தானமே.

9. ஆவின்பாலபிஷேக பலன்.

கோவின்பேர் பெறுதீர்த்தங் குடைகியே
யாவினம் பதினாயிரம் பன்மறை
மேவும் வேதியர்க்கீ பலன்வீசமா
லாவின் பாலிறைக்காட்டிடு மன்பர்பால்.

10. விபூதி அபிஷேக பலன்.

வேத நீற்றை விமலனுக் காட்டினே
ரோது மச்சிவன் போன்றங் கொழிவின்றி
மூதெ யிற்சிவ லோக முதற்பதி
போத முற்றவர் போற்றப் பொலிவரே.

11. அருச்சனையின் பலன்.

நிலத்திற் றிகழ்ந்த நறுமலரு நீருத் பவித்த போதெவையும்
புலத்தி னழுந்தா வன்பினொடும் போதா னந்தன்கழற்கணிந்தோர்
மலத்தி னாகி முத்தன்மல வயிரி யுறையுஞ் சிவலோக
தலத்திற் புகுந்து நலத்தகைய தலைவ ராகி நிலவுவரால்.

12. சிவலிங்க தரிசன பலன்.

தங்கங் கனக மேருவரை தானங் கொடுத்தவ் சதகோடி
மங்கு லளகக் கன்னியரை களத்தி னளித்த லொருகோடி
துங்கந் தருகோ டைத்தீம்பாற் சுரபி வழங்க றலங்குசிவ
லிங்கந் தனையே தரிசித்தோர்க் கெய்தும் பலத்துக் கிணையாமால்.

13. சிவலிங்கத்தைப் பரிசிக்கும் பலன்.

ஈசற் கன்பா யவனிலங்கு மிலிங்க மதனைப் பரிசித்தோர்
மோசித் திடுவர் பாவமெலா மூல மலமு முடித்தருளாற்
பேசற் கரிய வானந்தம் பெறுவா ரிறவாப் பிரான்கழற்கீ [போல்
ழோசைக் குளிகை யுறக்களிம்பற் றுலோகம் பொன்னு முறைமை

14. வேறு.

மாதவர் மடங்க ளாதி வரதன்மந் திரங்க ளாதி
நாதமா மிலிங்க மாதி நளினபுட் கரணி யாதி
சேதமுற் றிடின் முன் போலச் செய்கின்றோர்க் குறும்ப லாந்தா
னேதமுன் செய்தோர் தம்மி லாயிரங் குணித மோங்கும்.

15. சிவார்ப்பித பலன்.

வருந்தி யாற்றிய வான்றரு போகங்க
ளருந்து முன்ன ரமலற் கறிவோடும்
பொருந்த நல்கிலப் போகங்கள் யாவையுந்
திருந்தி நாளுஞ் சிறப்புற மல்குமால்.

16. விளைநிலமும் சோலையும் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்கும் பலன்.

நீரி னோங்கி நிறைவிளை பூமிவிண்
காரி னோங்கு கவின்பொழின் ஞானமார்
சீரி னோங்கு சிவன்றனக் கீந்திடிற்
பாரி னோங்குபல் போகமும் பல்குமால்.

17. சிவபெருமானுக்குத் தூபமிடுவோரடையும் பலன்.

தேவ தாருவு மேருவுஞ் சீர்மிக
மேவு குந்துரு வும்வில்வ மாதிய
தாவி னற்கனி நெய்யொடு தங்கிய
தூவ மிட்டவ ரச்சுத னாவரே.

18. சிவபெருமானுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பொன்னும் மணியுங் சோடுப்போரடையும் பலன்.

சம்ப னுக்குநற் றேசிகற் கும்பசுபஞ்
செம்பொ னோர்துடி மாத்திரஞ் செய்தவ
ரும்பர் கோன்பதி யொன்றுவர் மாமணி
யிம்பர் வீசின யன்பத மெய்துவார்.

---

85. சந்தனத்தின் மகிமை.

பொதிகைவெற்பின் சந்தனத்தை பகவானுக்குச் சாற்றினால் தீராத மஹாபாதகங்க ளெல்லாந்தீர்ந்து மறுமையில் அவர்களுடையதேகம் பரிசுத்தமாய் தேயசுடையதாய்ப் பரிமளமாயிருக்கும் சந்தகத்தூபங்களினால் பிரம்மஹத்திமுதலிய தோஷங்கணீங்கி தருமத்திற்கும் நீதிக்கும் இருப்பிட மாவார்கள். அகிற் சந்தனம் அபிஷேகம் செய்து வைத்தால் போக சுகமும் வச்சிர தேகமும் புகழுடம்பும் பெறுவார்கள். சாம்பிராணிப் புகை இட்டால் கலைகற்றவர்களால் சொல்லி முடியாத அதிபதித்துவமும் குற்றமற்ற ஜீவன் முத்தர்கள் தரிசனஞ்செய்வார்கள். கர்ப்பூரதீபமேற்றி கலவை சந்தன அபிஷேகம் வைத்தவர்கள் அகண்ட சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பெறுவார்கள். மேலும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள், வம்ஸத்தார் முதலியபேரும் பொன்பாக்கிய பூஷணாதிகளுடன் புவியாண்டு பெரியவர்களுக்கும் அரிதாகிய புண்ணியபூமிக்கண் அமைவார்கள்.

---

86. தீபப் பெருமை.

தீபங்களில் உத்தமமான திருவிளக்குஎன்னவென்றால்பசுவின் நெய்யாலும், பருத்திப் பஞ்சாலும் ஆலயங்களிலும் மடங்களிலும்

தாமரை நூலாலும், விளக்குவைத்தால், ஜன்மாந்திரங்களிற்,செய் தசகலதீவினைகளுந் தரித்திரமும் பின்னமாய் ஐஸ்வரிய மெல்லாம் பெருகி வியாகுல முதலியது மாய்ந்து கனமும் தனமும் இனமும் வாகனமும் நல்மனமும் பெற்று மோட்சவீடு முன்னே நிற்கும் தருமநந்தனா என்றார்.

---

87. நைவேத்திய நலம்.

கல், நெல், புல், உமிமுதலிய மலினமில்லாத சுத்தமான அன்னங்களைபருப்பு, நெய்பதார்த்தத்துடன் ஆண்டவனுக்கு அன்புடன் நைவேத்தியம்பண்ணினவர்கள் அடையுந் தவத்தைப்போல் வேறே தவமுண்டென்று விளம்பலாகுமோ மோட்சத்தைத் தருகின்ற பரமமூர்த்தியைப்பூசிப்பதற்குச்சமானஞ் சொல்லப்படாது. பூஜாமுகத்தில் தேவதார்ச்சனை நைவேத்தியமில்லாத போசனம் தேவாமிர்தத்துக்குச் சமானமானாலும் பெரியோர்கள் அங்கிகாரம் பண்ணமாட்டார்கள். அந்த அன்னம் விஷத்திற்குச் சமானம் பிட்சைபிட்டுண்ணுதசாதம் புழுவுக்குச்சமானம். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய இல்வாழ்க்கையில் இரக்கவுங்கூடாது தேவேந்திரன் தேவதைகள் ரிஷிகள் சித்தர் சாத்தேயர், கருடர், கின்னரர், யக்ஷர் காந்தருவர், வித்தியாதரர், பன்னகாதி முனிவர்களும், இராக்கதர் மானுடம் முதலான சீவகோடிகளும், சுவர்க்க மத்திய பாதலத்திலிருக்கின்ற பேர்களியாவரும் பூசைக்கும், நைவேத்திய போசனத்திற்குஞ் சமானமென்று போற்றி பாபங்களைப் போக்கி கரையேறலாமென்று கழறியிருக்கின்ற வேதாகம விதியைத்தேடி மேலானார்கள், காமியார்த்தத்தை விரும்பிப் பூசித்தால் அவர்கள் போகபாக்கியங்களை நீண்ட வயசுபரியந்த மடைந்து மேற்கதியாகிய மோக்ஷத்திற்கு இடங்கொடுக்குமென்று பீஷ்டுமர் விளம்ப தருமராஜன் பணிந்து ஐயா பாட்டனாரே, ஜாதியிலுயர்ந்த பிராமணர்களின் சொத்துகளை அபகரித்துக் கொண்டவனுக்கு என்ன கதிகிடைக்கும் அதை அருள்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க பீஷ்டுமாச்சாரியர் நவிலத் தொடங்கினர்.

---

88. பிராமணர் சொத்தை கவர்வதினால் வரும் பலன் யாது என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

ஒ! தருமராஜனேகேளும், அரசபந்துவென்னும் பெயரினையுடைய கிரீடாதிபதியான இராஜனொருவன் தன்னுடைய பட்டணங்களில்பிரவேசித்து நகரிசோதனை பார்க்கும்போது ஒருபுலையனை நீசன் அக்கிராரத்துத்தெருவில்வந்தான். அந்தவேளையில் ஒருசுழற்காற்றடித்துசெந்தூளெழுந்துபறந்தது. அந்தப்பொடியானது தன்மேற் படியாமல் வளைந்து ஒடுங்கி ஒதுங்கிப்போனான். அதைக் கண்டுமாறுவேடங்கொண்டுவருகிறமன்னவன் இதென்னகாரணம் இந்தத்தெருவிலெழுந்த மண்தூள் மேலேபடாமல் ஒதுங்கிப்போனவகையென்ன மாயமென்ன எனக்குச் சொல்லுமென்று வினவ, அந்தப்புலையன் புகலுகின்றான் ஐயா, என்தவத்தின் மகத்துவத்தினால் பூர்வக்ஞானந் தெரியும். சென்மாந்திரத்தில் நான் பிரம்மச்சாரி பிராமணன். வீடுகள்தோறும் பிக்ஷைவாங்கிசாப்பிட்டு தேசசஞ்சாரியாய்த்திரிந்தேன், ஒருநாள்பலவீட்டிலும் பிக்ஷையெடுத்து அக்கிராரத்திலோர் திண்ணைக்கு வந்தேன். அந்தவேளையில் ஒரு பார்ப்பினிவிளக்குமாறுகொண்டு விளக்கினாள். அவள் பெருக்குவதனாற்பறந்த பராகமானது பிக்ஷச்சோற்றிலேபடிந்தது, அந்தப் பொடியைப் போக்கடிக்கக் கூடாமையாலும் என் புத்தியிலுந்தோன்றாமையாலும் பிக்ஷ அன்னத்தைசாப்பிட்டேன். இதுதானையா பிராமணர் சொத்து பறந்துபோகிற தூசி நான் ஆசித்தவனல்ல பறந்துவிழுந்த பொடியுடனே அன்னம் புசித்தேன் அந்தப்பாவம் இந்தச்சென்மத்தில் நீசனானேன், முன்ஜன்மம் பிரமசாரியாயிருந்து குருவுக்குப் பணிவிடை பண்ணி எதுகாரியங்களும் எண்ணிநடந்த புண்ணியவசத்தால்கண்ணியபிறப்பின் விருத்தாந்தந்தெரிந்தது. இன்னம்என்னகதிகிடைக்குமோவென்கிறபயத்தினாலேபிராமணர் வீதித்தூள்மேலேபடாமல் நான் ஒதுங்கினேன்.அதுவுமன்றிநான் மிகவும்விசாரமாய்ஐயையோ என்மனதறியாமல் நடந்தகொஞ்சக் காரியத்திற்கு கொடுந்தண்டனையாய்ச் சண்டாளச்சென்மங் கொடுத்தாயே தற்பரா சதாசிவா ஈஸ்வரா வென்று நேற்றுமனநொந்து விசனத்துடன் படுத்து நித்திரைபோனேன். ஏழையாகிய என்பங்குத்தெய்வமோ இன்னம்யாரோ நானறியேன். ஒரு திவ்விய புருஷரூபத்துடன் என்கனவில் வந்து நீரவலேசமேனும் கிலேசப்

படாதே, நாளையதினம் அக்கிராரவீதியில் ஒருராஜன் உன்னைச்சந்திப்பான், உன்னிடத்திலொரு அதிசயத்தைக்கண்டு இதென்ன காரணமென்று கேட்பான், அப்போது உன்மாரண விருத்தாந்தத்தை வசனித்து பூர்வம் ஆரணபிரமசாரி யென்றறைவாய் உடனே இந்தப்பிறவியோடிப்போம். நற்கதியடைவா யென்று சொல்லிப்போயினார். விழித்துப் பார்த்துமிகுந்த ஆசைகொண்டு வந்தேன்; இன்றைக்கு சொப்பனம்போல் மகாநுபாவராகிய உம்மைத்தான்கண்டேன், நீர்கேட்கவும் என்பாவவிர்த்தாந்தங்களைப் புகன்றேன். இதோ நான் போகிறேனென்று அப்புறம்போய் புலையனுடைய உடலைப்போக்கி பிராமணதேகம் பெற்றுமேலான கதியடைந்தான். இதுகளைக்கேட்டுத் திருஷ்டாந்திரத்திற் பார்த்த அரசன் மகா பயத்துடன் அன்றுமுதல் பிராமணர் வீதிமண்ணில் அடிவைப்பதற்கு அஞ்சி தன்னரசு நடக்குநாடுகளிலுள்ள சகலருக்கும் இந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்து எல்லோரும் வேதியர்பொருளை விஷமெனக்குறித்து அவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுத்து வேந்தனுடன் பொருந்தி வாழ்ந்து, சாய்ந்தகாலத்தில் நற்கதியடைந்தார்கள். தருமநந்தனுவென்று தீவினைவென்ற சீமானுரைக்க கோவினைக் காக்குங் கோமான் கேட்டு குருகுல சிகாமணியே யென்று கோடி தெண்டனிட்டுக் கும்பிட்டு என்மனக்குறையாவும் போயிற்று. சுவாமிகுற்றமில்லாப் பெரியோர்கள் விண்ணுடென்று பேசுகிறார்களே அந்த விண்ணாடு ஒன்றோ அல்லது அநேக முண்டோ இதனது விபரத்தை விளம்பவேண்டு மென்று வேண்டினார். வீஷ்டுமர் மன்மதனுக்குச்சமானமான அழகையுடையவனே பூமியிற்செய்கிற நல்வினை தீவினையான தருமம் அநந்த பேதமானபடியினாலேமோட்சராச்சியமும் அநேகமுண்டாயிருக்கும் விபகாரதிசையில் குற்றங்களுக்குத் தகுந்தபடிதண்டனை எப்படிவிதிப்பதோ அப்படியென்றறிந்துக் கொள்ளும் ஆதலால் கதிதரும் பூமியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

89. மோக்ஷ பூமியாகிய விண்ணாட்டின் பெருமை.

கேளும், தருமனந்தனு! சகல சாஸ்திர மகாபண்டிதராகிய கௌதம மகாரிஷி ஒருவனத்தில் வரும்போது, கருத்தயானை ஒன்று குட்டிபோட்ட உடனே தாய் இறந்துப்போய் குட்டியானை

வருந்தி அழும்போது ரிஷியானவர் பரிதாபப்பட்டு அந்தக்குட்டியைத் தாம்கொண்டுபோய்ப் பிரியமாய் வளர்த்துவந்தார். அது நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவருகையில், ஒருசற்சீடன் செய்யும் முறைபோல்பணிவிடைகளைச் செய்தது. அதனால் ரிஷியானவர் மேலும் மேலும் அதன்மீது பிரீதிவைத்து வந்தார். அப்போது தேவேந்திரன் திரிதராஷ்டிர மகாராசனைப்போல் வேடங்கொண்டு அந்த ரிஷியினிடத்தில் வந்து அந்த யானைக்குட்டியைத் தனக்குக்கொடுக்கும்படி கேட்டான் தாயைப்பறிகொடுத்து நொந்த அந்த யானைக்குட்டியை நான் பரிவுடன் வளர்த்தபடியால் அதைக் கொடுக்கத்தக்கதில்லை யென்றார். பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்த தேவரீருக்கு இந்தயானை ஒரு பெரிதோ. உமக்கு ஒருவருடைய உதவியுங் காவலும் வேண்டியதோ ? உம்மிடத்தில் தியாகியென்று கேட்கிறவர்களுக்கு இல்லை யென்கிற லோபகுண மிருக்கப்போமா ? தேவரீர் சிருஷ்டிக்கிற போதே யானை குதிரைமுதலிய ஆடம்பரங்களை அரசனுக்குரியவை யென்று அமைத்து விட்டு இப்போது மொழிமாறிப் பேசுவதுமுறைமையோ, என்று பலதருமங்களையெடுத்துக் கூறினன். அதின்பேரில் ரிஷியானவர் அரசன் விரும்பியசொத்தை வைக்கலாகாது, உனக்கிந்த யானை வேண்டுமானல் நான்குறிக்கும் இடத்திற்குப் போய்வந்தால் தருவேனென்றார்.

1. முதலாவது, சுத்தஞானிகள் வாசம்பண்ணப்பட்ட சபைக்குப் போய்வந்தால் யானையைத் தருகிறேனென்றார்.

இராஜன்மறுமொழி. அளவில்லாத்தவஞ்செய்தபேர் போகத்தக்க இடம் அது, அங்கே நான் போகத்தக்க அருகனல்லை.

2. இரண்டாவது, பூமியில்புண்ணியஞ்செய்தவர்கள் அடைந்திருக்கிற உலகத்திற்குப் போய்வா என்றார்.

இராஜன் மறுத்து அகந்தை மமதை யடங்கிய பேர்கள் அந்த உலகத்திற்குப் போய் வரலாமேயல்லாது, சத்துருக்களின் மாமிசரத்தங்களைச் சிந்தும் மன்னவர்கள் போகக் கூடாதென்றான்.

3. மூன்ருவது, வரப்பிரசாதங்களிற் சிறந்த மந்தரகிரியானது, சிந்தாமணியிலும் ஆகாயகங்கையிலுஞ்சிறந்தது, அதனிடத்திலாகிலும் போய்வாருமென்றார்.

இராஜன் மறுத்து அக்கினிமுன்னிலையாய் எக்கியங்களைச் செய்து உயர்ந்த மகாத்துமாக்களுக்கு அதிதிபூசை புரிந்து அவர்களுடைய சேஷத்தைப் புசித்தபேர்களும் தென் புலத்தார்க்குநீர்ச்

கூடன்செய்த புண்ணியபுருஷர்களும் வசிக்கின்ற மந்தரகிரிலோக த்திற்கு நான்போகிறது சரியல்ல.

4. நான்காவது, இவ்வுலகத்திற்கு அஞ்சூராணியாயிருக்கிற மகாமேருவுக்காகிலும் போய்வரலாமே என்றூர்.

இராஜன்மறுத்து சத்தியவிரதம், அன்புடைமை, சீவகாருண் ணியம் புரான பிரசங்கம் முதலாகிய சத்விஷயத்தில் யீடுபட்ட குணமுடையோர் வசிக்கும் இடம் அது, அங்கே நான்போகேனெ ன்றுன்.

5. ஐந்தாவது, மகதியாழில் வீணைகானஞ் செய்யும் நாரத மகாமுனிவரிடத்திற்காகிலும் போய்வா வென்றூர்.

இராஜன்மறுத்து அநேகம் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானமாடி தேவ தா தெரிசனை புரிந்து சப்தசுரம் சுதி தாளம் சங்கீதம் சாமவேதம் இதுகளைக்கற்றுத் திறமுடைய வல்லவராகிய நாரதர் வாசம்பண் ணைப்பட்ட இடத்திற்கு நான்போவேனுயென்றுன்.

6. ஆருவது, மகாமேருவிற்கு வடக்காகிய மயக்கமற்றகுரு பூமிக்குப் போய்வா வென்றூர்.

இராஜன் மறுத்து. சொற்றவறுமலும் கொலை புரியாமலும் அகவிலை குறைக்காமலும் புகழ்பெற்றபேர்கள் போகப்பட்ட அந்த இடத்திற்கு நான்செல்ல அருக நல்லன் என்றுன்.

7. ஏழாவது, வசிஷ்டர்முதலிய சப்தரிஷிகள் வாசம் பண் ணப்பட்ட உலகத்திற்குப் போய்வாவென்றூர்.

இராஜன்மறுத்து அன்னதானம் சொர்ணதானம் கோதானம் முதலிய தானதிகள் கொடுத்து நிதானங்கெடாம லிருப்பவர்கள் சேர்ந்திருக்கும் உலகத்திற்கு நான் எப்படிப்போகக் கூடும்.

8. எட்டாவது, சூரியலோகமாகிலும் போய்வாவென்றூர்.

இராஜன் மறுத்து வீரத்திற்சிறந்து வேதங்களிற்பயின்றுதவத் தில் முயன்று சகலமும் நசித்த சந்நியாசிகள் போயிருக்கும் இடத் திற்கு நான்போகக்கூடுமா என்றூர்.

9. ஒன்பதாவது, வருணலோகம் போய்வாவென்றூர்.

இராஜன் மறுத்து பாபரகிதர் ஆசாரம் நிஷ்டை கைவிடாத பேர்திரியாக்கினி வளர்ப்பவர், சீவகாருண்ணியர் சேருகிற இடம், என்னல் போகமுடியாதென்றுன்.

10. பத்தாவது, இந்திரலோகத்திற்குப்போய்வாரும் என்றூர்,

இராஜன் மறுத்து யுத்த முனையில் சத்துருவை ஜயித்து நூறு அஸ்வமேதங்களின் யாகப்பலனைப் பெற்றவன், கோதான மீந்தவன், குருமுதலிய பெரியோரைப்பணிந்து தாழ்ந்தவன், இப்பேர்ப்பட்டவர் அடைந்திருக்கும் லோகத்திற்கு நான் போகமாட்டேனென்றான்.

11. பதினோராவது, வியாழ பகவானுடைய லோகத்திற்குப் போய்வாரும் என்றார்.

இராஜன் மறுத்து அக்கினிஷ்டோமம், பவுண்டரீகம், வாசபேயம், அஸ்வமேதம், இந்த எக்கியங்களைச் செய்தவர்கள் எய்தி இருக்கும் இடத்திற்கு நான் செல்லேனென்றான்.

12. பனிரெண்டாவது, பசுலோகம் போய்வாரும் என்றார்.

இராஜன் மறுத்து கபிலைமுதலிய பசுக்களை உத்தமருக்கு தானஞ்செய்தவர்களும் நீதியாக அரசுபுரிந்த வேந்தருக்கும் தபசு புரிந்த சற்குண சீவன்முத்தருக்கும் காணியாட்சியாயிருக்கும் பூமிக்கு நான் அருகனல்லவென்றான்.

13. பதிமூன்றாவது, சத்தியலோகம் போய்வாரும் என்றார்.

இராஜன் மறுத்து நல்வழியிற் சேகரித்த பொருளைசாதுக்களுக்குக் கொடுத்தவர்களும் நரமேதம் ராஜசூயம் முதலிய யாகாதிகளை நடத்தினவர்களும் பிரமஞானத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய திருவருளைபாடல்களையும் மகத்துவங்களையும் போதித்து வைத்தவர்களும் மிகவும் அரிதாய்ப்பிரவேசிக்கும் அந்தபூமிக்கு நான் எளிதில் போய்வர முடியாதென்றான்.

அந்தரிஷியானவர் இதுகளைக்கேட்டு நிதானித்துநகைத்து ஓய் இராஜனே, நீர் உருமாறிவந்திருக்கின்றாய், நீயோ தேவேந்திரன். உன்னைநான் கியானதிருஷ்டியினால் கண்டுகொண்டேன் என்யானையைவாங்கிக்கொள்ளென்றார். தக்ஷணம்திரிதராஷ்டிரன்இராஜன்ரூபத்தைநீக்கி தேவேந்திரசொரூபத்துடன்கௌதமரிஷியைப்பணிந்து சுவாமீ இந்தயானை உம்முடைய கட்டளைப்படி பயந்துநடக்கின்ற விந்தையைப்பார்த்து தேவரீர் சிந்தை மகிழும்படி இந்த ரூபத்துடன் வந்தேனல்லது தமது ஆசிரமத்தைப் பாதுகாக்கும் இந்த யானையைக் கைப்பற்றவந்தவனல்ல, நான் தங்களுக்குச்செய்த இந்த தொந்தரையை க்ஷமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்ன; இந்திரனே ! இந்த யானை மிகவும் பேரறிவுடையது பிரதாபம் பெற்றது, அதை உனக்குத் தருகிறேன், நீர் பெற்றுக்கொள்

ளும் என்றார். சுவாமீ, நீர் யானையைமாத்திரம் கொடுத்தால் நான் ஒப்பமாட்டேன், தேவரீரும் என்னுடன் கூட தேவலோகத்திற்கு வரவேணுமென்று இந்திரன் வேண்டினான். கௌதம ரிஷி அதற்கிசைந்து இந்திரனுடன் தெய்வலோகம்போனார். இந்திரன் தான் பெற்றுவந்த யானையை இந்திராணிக்குக்காண்பித்து சிலாய்க்கித்ததுமன்றி, ரிஷியையும் அநேகமாய் உபசரித்துபூசித்தான், கௌதமர் தேவேந்திரனிடம் விடைபெற்று தமது ஆசிரமந் திரும்பினர் என்று வீஷ்டுமர் விளம்ப தருமர்பணிந்து ஐயா, தபசு பண்ணுவதைப் பார்க்கினும் நல்வழியிற் சம்பாதித்ததிரவியத்தை சிலவழித்து சாஸ்வதமான தருமம்பண்ணினால், எவற்றினும் மேலானதென்று சொல்லுகின்றார்களே அதை அடியேனுக்கு விளம்பவேண்டுமென்று கேட்க, கங்காதனயன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

---

90. தபசினால்வரும்பயனைப்பார்க்கினும் நல்வழியி லீட்டிய பொருளை சத்விஷயங்களில் சில வழித்தால் வரும்பலனைப் பற்றிய பிரசினைக்கு உத்தரம்.

கேளும் கோபதிகுலத்திற் பிறந்த சிறந்த குமாரா, தாளதாமரைக்கு நேசனாகிய சூரிய சந்ததியிற்றோன்றி விளங்கிய மனுகுலாதிபன் கால்வழியிற்பிறந்த பகீரதமகாராஜன் சத்தியத்துடன், நீதியறிந்து குடிகளையோம்பி ஆறிலொருபகுதிவாங்கி ஹரிபூஜை சிவபூஜை முதலிய பூஜைகளைச்செய்து அர்ச்சித்து அமுதூட்டி அனுக்கிரகம் பெற்று பயபக்தியுடன் பூமிபரிபாலனம் புரிந்துவரும் போது திருமாலின் திருநாபிக்கமலத்தி லுதித்த திசைமுகன் வாழ்ந்த சத்தியலோகத்திற் சென்று, பிரம்மாவுக்குப் பிரதட்சணம் பண்ணி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்து, கைகட்டிவாய் பொத்தி தோத்திரஞ்சொல்லித் துதித்தான். அப்போது மண்பொதுத் தந்தைமனமகிழ்ந்து ஆசனங்கொடுத்து ஆசீர்வதித்து, அநங்கனைப் போன்ற அழகு படைத்த பகீரதனே, நானிருக்கின்ற சத்தியலோகத்திற்கு மற்றொருவரும் பூததேகத்துடன் புகுந்தவரில்லை நீ இந்தப் பிரகிருதியான மாயாசரீரஸ்தூலதேகத்துடன் எவ்வண்ணம் வந்தாயென்று கேட்டனர். பகீரதன் சுவாமி பங்கயாசனனே

அடிமை கடைத்தேறத்தக்கதாக வெகுநாள்தபசுசெய்தேன். வேத த்திற்சொல்லிய எக்கியம் அத்தனையும்விதி குறையாமலும் மந்திர லோபங் கிரியாலோபம் வாராமலும் புரிந்தேன். விரதங்களெல்லாம் தவறுமல் அனுஷ்டித்தேன். ஒன்றினுலும் உம்முடைய லோகம்வருவதற்கு உபாயங்காணேம் எனக்கும் வல்லமையில்லை. பிராமணர்கள் எங்கே தவமிழைக்கின்றூர்களோ எவ்விடத்தில் எக்கியமியற்றுகின்றூர்களோ அதை விசாரித்துக் கொண்டிருந்து அவ்விடங்களுக்குப்போய் அவர்கள் செய்கின்றதபசு முதலிய எக்கியங்களுக்கு யாதொரு இடையூறுகள் நேரிடுமானுல் அதைக்கெடுத்து விக்கினம் வரவொட்டாமல் வேள்வியை முடிப்பித்து ஆகுதியளித்து பூரணமாகிற வரைக்குங் காவலிலிருந்து யாகங்களுக்கு வேண்டிய உபகரணங்களுங் கொடுத்து பக்தி சிரத்தையாய்ப் பாதுகாத்திருப்பேன், (அதனுல்) அந்தப் பெரியவர்க ளியாவரும் புகழ்ந்து கூடிமகிழ்ந்து ஓ பகீரதனே ! நீ பிரம்மலோகம் போய்பார்த்து அங்கிருக்கின்ற அதிசயங்களைக் கண்டுக்கொண்டுமறுபடியும் வந்துவிடென்று வரங்கொடுத் தனுப்பினூர்கள். அதனுலடியேன் வந்தேனென்றூன். பிரம்மதேவர் சந்தோஷப்பட்டு ஓ பகீரதனே நீ நல்லநிலைமையுடன் அரசுபுரிந்து நீதியுடன் பெற்றதிரவியங்களை பெரியவர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் உபயோகிக்கும் யாகத்திற்கும் உபகாரியாயிருந்தபடியால் அவர்கள் மகிழ்ந்து என் னுலகத்தைப்பார்க்கும்படியாய்த் தூலதேகத்துட னனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்களுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றபடியால் நூறுயாகங்கள் செய்வதைப்பார்க்கினும் தவம் பண்ணுவதைப் பார்க்கினும் பாவமில்லாமற் சேகரித்த பொருளையாகமுதலிய நற்காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்துவதும் அவர்களுடைய கிருபையைப் பெறுவதும் மேலானதருமமென்று பிரம்மதேவன் சொல்லி பகீரதனுக்கு வரங்கொடுத்து உபசாரஞ் செய்து அனுப்பினர். பூமியில்வந்தசூரியகுலோத்துங்கன் உலகத்தை முன்போல் ஒருகுடையிலாண்டு தருமோத்தமனென்று சகலரும் புகழ தனஞ் சம்பாதித்து சந்ததி யோர்களுக்கு நற்கதிதருவித்து சம்பிரமத்துடன் வாழ்ந்தான். வேழம்போன்ற தோள்களையுடைய வேந்தனே யென்று கங்காபுத்திரன் சொல்லக்கேட்டு தருமநந்தனன் புகழ்ந்து ஐயா, பூலோகத்தாருக்கு ஆயுள்விருத்தியும் அற்பாயுளும் தங்களாலே தேடிக்கொள்ளுவார்களென்றுசாஸ்திரங்களிலேயும் பெரியோர்கள் வார்த்தைகளினுலேயும், கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆயுசுவிருத்தியும் க்ஷீணசக்தியும் எப்படியுண்

டாக்கிக் கொள்ளலாம் அடியேனுக்குத் தெரியச்செய்யுமையா ஞானனந்த மூர்த்தியேயென்று கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லலுற்ருர்.

91. பூலோகத்தாருக்கு ஆயுசு விருத்தியும், அற்பஆயுளும் தங்கள் தங்களாலே தேடிக்கொள்வார்களென்று சொல்லுகிருர்களென்கிற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

ஓ தருமனந்தன கேளும் ஆயுளும், புகழும் பணிவும் லஷ்மீகரமும், தருமமுதலிய இவைகளெல்லாம் சுத்திபத்தியாகிய ஆசாரங்களினல், நித்தமும் பெருகி மொத்தமாய் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து மேன்மேலாகும். ஆசாரமும் ஒழுக்கமும் நாளுங் குன்றிடில் நலிந்துப்போகும். நல்லவழியாகிய ஆசார முறைமைப்படிக்கு நடந்து அந்தந்த வருணத்திற்குத் தகுந்தவண்ணம் தப்பாமல் நடந்தால் சகலதுன்பத்தையும் போக்கும். ஆயுளும் விருத்தியாம், ஆசாரியன் சொல்லைத் தவறினவர்கள் வேதங்களில் விதித்த விதியை அகற்றி நடந்தவர்கள் உலகத்திற்குக் குற்றம்வரும்படி நடக்கிறவர்கள், பேசும்போது துரும்பைக் கையிலேபிடித்துக் கிள்ளியபேர்கள், சூரியனுக்கு முன்னும் பின்னும் முறம்வீசிப் புடைத்தவர்கள், தூசெழும்ப குப்பை கொட்டினவர்கள், விளக்குமாறினுற் ருற்றினவர்கள், தருமதீபம் அவித்தவர்கள், சாப்பாட்டில் நஞ்சிட்டவர்கள், புள் மிருகங்களை அனியாயமாய்கொன்றவர்கள் அழிவார்கள். ஆயுளும் ஒழிவார்கள், எப்பேர்ப்பட்டகாலத்திலும் பொய் சொல்லாமல் கோபியாமல் பிராணனுக்கு இடையூறுவருகிறதே யென்று பேசுருமல் திரிகாலத்திலேயும் தேவதார்ச்சனை புரிந்து நைவேத்தியஞ் செய்து ஓமாக்கினிவளர்த்தி, தேவதைகளை ஆகுதியினல் திருப்தி பண்ணிவைத்து ஓமப்புகையால் ஆயுள்விர்த்திபண்ணிக் கொள்ளலாகும், ஒருவனுக்குரித்திருக்கும் குலமனையாளைக் கைப்பிடித்துக்கொண்ட பேருக்கு வருந் தீமையும் பாவமும் பழியும் துரோகத்தைப் பார்க்கினும் வேறில்லை. இதனல் வாணுள் மாய்வதற்குப் பரதாரத்தைத்தழுவுகிறதே விஷமாகும். இதைப் பார்க்கினுங் கொடியபாவம் இன்னமநேகமுண்டு. அதென்னவெனில் தனக்கிதமானநேசன், இராஜன்; ஆசான், புரோகிதன், வேதியன், பரிகாரம்பண்ணுகிறவயித்தியன், பந்து சனங்கள், தனக்கு

ரிய அடிமைவேலைக்காரர், இவர்களுடைய பெண்சாதிபெண்களை, மாயையால்மனதிலு னினைக்கப் படாது. நினைத்தாலோ வருணபாசபந்த நரகத்தில்விழ்வதற்கு ஆயுள்குறைந்து முந்திப்போவார்கள், கோவிலைச்சார்ந்த குளம்,நிலம்,தோப்பு, தொருவு, முதலிய சொத்துகள் தருமார்ச்சிதங்கள், பிராமணருடைமைகள், அடைக்கலப்பொருள்கள், எளியோர்நிதிகள், இதுகளை அபகரிப்பவர்களுக்கும் ஆயுசுகுன்றும். அழியாநரகத்திலிருந்து மீளவிடாமற்றுன்புறும், சோபானமுதலிய ஜலத்தை நின்று உண்டாலும், மலமூத்திரத்தை நின்றுவிட்டாலும், நீரில் வஸ்திரமின்றி இறங்கிக் குளித்தாலும், கைம்பெண்ணைக்கலந்தாலும், தனக்கு மூத்தவளுடன் சையோகஞ்செய்தாலும், வாழ்நாள்பின்வாங்கும். கிழக்குமுகமேனும் மேற்குமுகமேனும் சாப்பிடாமல் தலைவைத்துப்படுக்கப் பழக்கம் செய்யாதவர்கள், பகலில் சாதத்தோடுபாலுண்பவர்கள், உண்டபின் தலைமூழ்குவோர். செரியாதிருக்கு முன்னுண்போர், ஜீவனிழப்பார்கள். அசுசமாகிய எச்சில்பட்டிருக்கும்போது அக்கினி, பிராமணர், பசு, புட்பம், செபமாலை, இதைத்தொட்டவர்களுக்கு ஆயுளொடுங்கும் வினை நீக்குங் கலைவல்லவராகிய வித்வான்களை பெரியவர்களைக்கண்ட காலையில் எழுந்திருந்துவணங்கி எதிர்சென்று பணிந்து வாய்பொத்திக்கைகட்டி தாம்பூலமணிந்திருந்தாலும் அதுகளை மாற்றி அவர்கள் உத்தரவுகொடுக்கிறவரையிலுங் காத்திருந்து அவர்களிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, போகாமற்போனால் (பணியப்படுவார் புறங்கடையராகத்தனிவில்களிப்பினுற்றுழ்வார்) என்பதுபோல் ஐஸ்வரியமும் ஆயுளும் குறைந்துப்போம். எனக்கு ஆயுள் இத்தனைவருடமிருக்கின்றதென்று இசைக்கின்றவர்களுக்கும் ஜனனபத்திரிகையாகிய சாதகத்தை அடிக்கடி விசாரிக்கிறவருக்கும் பலன்மட்டுப்பட்டுப்போய் பஞ்சையாய் உயிர்விட்டுக் கெட்டுப்போவார்கள். உடம்பிற்றேய எண்ணெய் இட்டுக்கொண்டவர்கள், குருவை நிந்தித்து கோபமாய்ப்பேசினவர்கள்,பெரியோர்கள் சினந்து பேசியபோது அவர்களை எதிர்த்துக்கொண்டு பேசினவர்கள்,பிரதமை,அஷ்டமி, ஏகாதசி, சதுர்த்தசி,அமாவாசி,பூரணை, இதுகளில் க்ஷவரம் பண்ணிக்கொண்டவர்கள் ஸ்திரீபோகங்கொண்டவர்கள் அழகில்லாத அங்கயீனர் சற்பாத்திரமறியாத கோத்திரர், செல்வமற்ற சிறுமையர் படியாதபாபிகள், தெளிவில்லாச் சிந்தையர் இவர்கள் முகத்திலுதயத்தில் விழித்தவர்கள், இவர்களைக்கண்டு பழித்தவர்கள், ஏழைகளையடித்து எதிர்த்தவர்கள்,பேதையர்களைப்

பதரப் பேசினவர்கள், பல்விளக்கும்போதும் மலசலம் போக்கும் போதும் போசனம் பண்ணும்போதும் பேசுகிறவர்கள், சூரி யோதயத்திலும் அஸ்தமானத்திலும் தூங்கினவர்களும், வயசுகு றைந்திறப்பர். தந்தை, தாய், தமையன், தமக்கை, குரு, தெய்வம் இவர்களுக்கு வணங்கி சந்தன புட்ப தாம்பூல தூபதீபங்களினுல் பூசைபண்ணவேணும். பூசித்து வணங்காத வர்களுக்கும் பூரணக ருப்ப ஸ்திரீயுடன் கலந்தவர்களுக்கும் வடக்கு,தலைவைத்துப்படுத் தாலும் நிர்வாணமாய்க் குளிக்கிறவருக்கும், ஆலமரம், அரசமரத் துடன் சாய்ந்து பழவர்க்கங்கள்சாப்பிட்டாலும், மூக்கிலேவியர்த்த வியர்வை நாக்கிலே உழத்தக்கதாக அன்னம் புசித்தாலும், இடது கையில் உப்பு வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டாலும், இடதுகரத் தாலுப்பு முதலியவற்றை வைத்தாலும், இரவில் தயிர்பருகினுலும் பகலில் பால்குடித்தாலுங் கள்ளுக்குச் சமானம். இராத்திரியில் கீரைமுதலிய இலைக்கறி அருந்தினுலும் நல்லபதார்த்தங் கிடைத் தாலும் அதை நாலுபேருடன் பகுத்துண்ணுமல் தான்மாத்திரந் தின்ருல்வயிறுநொந்து வாதைப்பட்டு வருந்தி மரணமடைய நேரி டும். ஆதலால் கையிற்கிடைத்த அருமைப்பதார்த்தத்தை யாவரே னுங் கண்டால் அவர்களுக்குக்கொடுத்து சாப்பிடவேணும். அப்ப டிக்குச் செய்யாவிட்டாலும் தன்மட்டி லொருவிதமும் விருந்தின ருக் கொருவிதமுமாக சாப்பாடுமுதலிய தாம்பூலமளித்தாலும் நெய், பால், தயிர் பாயசம், வடை, அப்பம், சுகியம், உரிசையான பண்டம், பதார்த்தம் தீர்த்தமுதலியவற்றை தாய், தந்தை, பந்து முதலிய பரதேசிகளுடன் சாப்பிடாமல் ஒண்டியாய்ச் சாப்பிட்டா லும், நோயும் பெருமையும், ஆயுசு குறையுண்டாகும். பொல் லாதகாரியங்களை ஒருவன் செய்தால் அதைப்பார்க்கவுமாகாது. நம்மால் தடுக்கப்படாக் காரியங்களைக்கண்டு ஐயோ பாவமென்று இரக்கப்படவுமாகாது. நம்மால் நிற்பாடுசெய்கிற காரியமாயிருந் தால் இரக்கமடைந்து நிறுத்தலாகும் பாவமில்லை. பார்க்கிறவர்கள் தருமவானென்று மெச்சுகிறதற்காகப் பரிதாபப்படுவதில் லாப மில்லை ஐயோ இவர் நல்லவரென்ருல் அதனுல் ஆத்மாவிற்குப் பிர யோசனமுண்டாகாது விருதாவில் தீவினைசேரும், ஆகையால் அதி பாவங்களைப்பார்க்கலாகாது. சூரியனுடைய சாரதியை நோக்கலா காது, அமாவாசி, பூரணை, கிரஹணம். இப்பேர்ப்பட்ட விசேஷ நாளையில் சமுத்திரஸ்நானம். பண்ணலாகும் அல்லாதகாலத்தில் மூழ்கலாகாது. தென்புலத்தாருக்கு திதி, தருப்பண முதலிய பூசை

பகல்பன்னிரண்டு நாழிகைக்குமேல் செய்யப்படாது. தன் பிள்ளையை தம்பியைகாப்பாற்றி திறமையாக்கவேணும். தமயனை தந்தையென்றெண்ணிச் சிந்திக்கவேணும். இப்படி செய்யாமல் வேறுசிந்தைகொண்டு மாறுபடலாகாது; இதுகளெல்லாம் அசுபமான காரியத்தை விளைத்து ஆயுளைக்குறைக்கும். இப்போது நான் சொன்னதெல்லாம்விட்டு நன்மையாக நடந்தவர்கள் செல்வமிகுத்து சுகமடைந்து துன்பநீங்கி இன்பமுடன் ஆயுள்வளர்ந்து அநுபவித்திருந்துகடைசியில் நற்கதிசேருவார்கள். ஆசார முதலிய நற்கருமங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு உபசரித்து அன்னங்கொடுப்பவர்கள் நல்லவழிபெறுவார்கள், தானங்களில் அன்னதானம்பெரிது. அதன்பயனை ஆறெடுத்துச் சொல்லுவார்கள். அந்தத்தருமம் உனக்கே கிடைத்திருக்கின்றது தருமனந்தனு அதைக்குறித்து நான் பேசவேண்டுவதில்லை, இன்னமு நீ கேட்கவேண்டியதைக் கேளுமென்று விஷ்டுமர்சொல்ல, தருமபுத்திரர் சந்தோஷித்து சுவாமி சாந்திராயன விரதங்களைபிராமணர்களும் க்ஷத்திரியரும் அநுசரிக்கவேணுமென்று பெரியோர்கள் பேசி இருக்கின்றார்களே, மற்ற இரண்டு வருணத்தாரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதென்னவென்று வினவினார் பாண்டு புத்திரனுக்கு ஆண்டவனாகிய ஞானவரோதய விஷ்டுமர் அருளிச்செய்கின்றார்.

92, சாந்திராயன விரதமுதலியவைகளை அனுஷ்டிக்கின்றவர் அடையும் பலன்.

ஓ, வேந்தனே வேதமோதிய வேதியர் சாந்திராயன முதலிய விரதங்கள் தங்களாசை தீரும்படியாக ஜலபானமுதலிய தன்மைகளில்லாமல் மூன்றுவருஷ முறைமையாய் தியானத்துடனிருக்கலாம். இராஜர்கள் பதினைந்துநாள் பட்சம் ஒருவாரம் ஒருகிழமை இந்தமட்டும் உபவாசமிருந்து விரதம்போற்றலாம். வைசியர் சூத்திரர் விரதமிருக்கவேண்டுமென்றால், ஐந்துநாள் மூன்றுநாள் உபவாசமிருக்கலாம். அதன்மேல், அதிகமாய் ஆசைகொண்டிருந்தால் குற்றமுண்டாகி விரதபங்கனேரிடும். யாவரொருவர் இந்தப்பிரகாரம் சரீரத்தை வருத்தி இரத்தஞ்சுண்டத்தக்கதாக உபவாசவிரதமிருந்தால், அவருக்கு இராக்காலத்தில் மூடிய இருள் சூரியப்பிரகாசத்தைக்கண்டுமறைந்துபோவதுபோல் அக்கியானம்நீக்கிசுக்

ஞானந்துலங்கி பிறவியும்போய் புண்ணியகதிபெறலாகும். இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஏனையோர்கள் கடைத்தேறுவதற்கு அநேகவிரதம் நோன்புமுதலிய அநுஷ்டிப்பு ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது, அப்படியே அநேகர் அநுஷ்ட்டித்தும் வருகின்றார்கள் இது சர்வவல்லமையையும்பெற்று கல்விகற்று மூவாசையுமற்றிருக்கின்ற மூர்த்திகள்பேசி இருக்கின்றார்கள். அதாவது சோமவாரம், சுக்கிரவாரம், சனிவாரம் ஏகாதசி, சதுர்த்தி, அமாவாசி, கார்த்திகை இன்னும் அனேகமான இப்பேர்ப்பட்ட விரதங்களிழைப்பதைப் பார்க்கிலும் வேறொன்றுமில்லையென்றுரைத்தனர். தருமராஜன் அதைக் கேட்டு ஆதியே பூமியிலுண்டான மனிதகோடிகள் தீவினைகள் செய்து பாவிகளானால் இந்த மேலான புருடஜனனம்போய் அஃறிணையான மிருகம் பறவைசனனம் வருமென்று விளம்புகின்றீர்களே அதனது விபரமென்னவென்று கேட்க விஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

---

93. மானிடருக்குத் தீவினையினால் மிருகம் பறவை ஜன்மம் வருமென்கிறீர்களே அது யாது காரண மென்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

அரவிந்தம்போன்ற அருள் விழியோனே கேளும், தாய் தந்தைதமையன்.குரு, தேய்வம், இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்கள் அளவில்லாதனவாம். அப்படிக்குச் செய்கின்றவர்களுக்கு திசைமுகனும் பயப்படுவான். மற்ற ஏழை எளியோர்கட்கும் பொல்லாங்கு செய்யலாகாது; ஒருவேளை குற்றங் குறைகள் நேரிட்டால் ஆசாரியரிடத்திற்செரல்லிப் பரிகாரம்பண்ணிக்கொள்ளலாம். மேற்கூரிய தாய்தந்தை ஆசாரியர் முதலியவர்களுக்குப் பிழை இழைத்தால் ஈஸ்வரனாலுந்தீர்க்கமுடியாது. அதற்குப் பரிகாரமுமில்லை.ஆசாரியர்திருவடியே அடைக்கலம்.மேலும் கோவில் தடாகம், மடம், சத்திரம், இதுகளிலேற்றிய திருவிளக்கு நெய் முதலிய பொருள்களைக் கவருவராகில் பூததேகம் விழுகிற பரியந்தம்பொல்லாததுன்பத்திலுழன்று தேகந்தடித்துவெடித்து ஆன்மா நீங்கிமறுபிறப்பில் எலியாய்,பெருச்சாளியாய்,கருவண்டாய், காட்டுப்பன்றியாய்,ஜனித்து வெகுநாளலைந்து கிலேசித்து அந்த ஜன்மம் போய்பின்னும், நாயாய், நரியாய், பேயாய், புழுவாய், ஒழிவில்லா

மற்பிறந்து கியானமறந்து சுகந்துறந்து துக்கஞ் சிறந்து உழல்வார்கள். ஒருவன்பெண்சாதிமேல் மற்றொருவன் ஆசைப்பட்டாலும் அவளை எடுத்துக்கொண்டாலும் கழுக்கள் முதலிய பட்சிகளாய்க்குறையுடன்பிறந்து இரைகிடையாம லலைந்துவருத்தமடைய வேண்டிவரும் தனக்குரிய தேவாராதனை செய்வதுவிட்டு மற்றொரு சமயந்தை வஞ்சித்தவரும் தேவதையைப்பூசித்து நைவேத்தியம் வைக்காமற் போனபேர்களும், தெய்வங்களைத் தொழுது பிதுர்க்கடன் மறந்தவரும் தாய்தந்தையைபோற்றாதவரும், அண்டங் காக்கைப்பிறப்பிலழுந்தி காவென்று கதறி தின்பண்டங்களைத்திருடித்தின்று நில்லை இல்லாம லலையநேரிடும். தனக்குமூத்தவனை இளையவனை மனநடுங்கப்பேசி வஞ்சித்தபேர்கள் கொக்கு கரையான் முதலிய கிரவுஞ்சப்பட்சியுருக்கொண்டு மகாபாவமடைந்து மயங்குவதாகும். பிராமணனை அடித்தவர்கள் திட்டினவர்கள் கோபமாய்க்கடுமையுடன் பேசியபேர்கள் பிதுர்தேவதைகளுக்கு தர்ப்பணம் பிண்டம் கொடாதவரும் வௌவாலாய் பிறந்து வாயினாற்தின்றுவாயினாற் கக்கி தலைகீழாய்நின்று தனிநரகஞ் சேரக்கிடைக்கும். வழிகளிற் போகிறவர்களை அடித்துப் பிடித்து ஆயுதங்களாற் குத்திவெட்டி பொன்னைப்பொருளை அபகரித்தவர்கள் கோவேறு கழுதையாகிச் சுமந்துகுன்றித்திரிவார்கள், ஸ்திரீஹத்தி சிசுஹத்தி பிராமணஹத்தி செய்தவர்கள் பறக்கும் பறந்தாய்ப் பிறந்து நரக மெத்தனையோ அக்கினியிலும் மூழ்கிக் கிடப்பார்கள். இதன்றி அன்னம், பால், தயிர், இவைகளைப்பின்னம் பண்ணினவர்கள் திருடினபேர்கள் தேவாராதனை நைவேத்தியம் செய்வதற்கு முன்னே தின்கின்றவர்கள், ஆயுதமில்லாதபேரைச் சண்டையிட்டுகொன்றபேர்கள்சலத்திற் பிறந்து புழுபுழுத்து சஞ்சலப்படுவார்கள். இரும்பை, பொன்னை, வெள்ளியை, இன்னமுள்ள சத்தாதிலோகங்களை மறைத்தபேர்கள் குரங்கு,கோட்டான்,ஆந்தை,முதலாகிய குரூரஜன்மங்க ளெடுத்து, குறையா நிறைந்த நரகத்தில் மிதப்பார்கள் இதன்றி அடைக்கலப் பொருளை அபகரித்தவர்கள் அண்டினபேரைக் கண்டித்து துரத்தினவர், சண்டாளராகிநிந்திக்கப்பட்டு வருணப்பாசப்பந்தத்திலகப்படுவார்கள். பரிமள திரவியத்தை அபகரித்தவர்கள் முகஞ்சீழாய்ப் பிறந்து துர்க்கந்தமாய் மூக்கு நாற்றமெடுத்து கருவுதரியாச் சோம்பித்திரிவார்கள். உயிர்க்கொலைகளால் அனேகம்பாவங்கள் பண்ணினவர்கள் இடையூறடைவதுயல்லாமல் தாழ்ந்த ஸ்திரீ ஜனனங்கள் சம்பந்தமுற்று அற்ப உணவும் அமைதலில்லாமனமும்

மழையினும் வெய்யலினும் உழன்றுத்திரிவார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பாதகங்களிழைத்தலால் இப்போதுரைத்த காழ்ந்தபிறவியிற் பிறந்து குடிக்க கஞ்சியற்று எங்கிமயங்குவார்கள். இத்தருமங்களெவர்களுக்கும் பிடிபடுவது அரிது நானறிந்த மட்டுஞ்சொன்னேன். ஆயினும் (ஆலயந்தொழுவது சாலவுநன்று) தொழுதால் சிற்சில பாவங்கள் நிவிர்த்தியாகும் இதன்னியில் இன்னமநேக முண்டு அவைகளெல்லாம் தருமசாஸ்திரங்களினல் அவசரமின்றி பார்த்துக்கொள்ளலாம், பார்த்திபனேயென்று பகர்ந்தனர் தருமராஜன் மதிநிறைந்தமகிழ்வடைந்து பாட்டனுக்கு கூட்டமானமுனிவருடன் வணங்கி ஐயா, அடியேன் மனதில்குறை இல்லாமற் கேட்டுக்கொண்டேன்.

இன்னொரு சந்தேகம் மாம்ஸம் புசிப்பதும் ஜீவஹிம்சை செய்வதும் பாவமென்று மகத்துக்களுறைத்துத்தடுத்திருக்க, இன்னஞ்சிலநூலோர் புசிக்கலாமென்று முரைத்திருக்கின்றார்கள்! அதனது உண்மை என்ன இராஜர்கள்வேட்டைக்குப்போய் மிருகங்களைக்கொன்று அதைச்சமைத்து மெல்லுகின்றார்கள் வேடர்கள் குலவிருதாய்க்கொல்லுகிறார்கள் சீவனார்த்தஞ் செய்கிறார்கள் பிரமஞானவேதமோதுகிறவர்கள், பசுக்களை வதைத்து யாகம்பண்ணிப்பரிந்து அருந்திவிருந்திடுகின்றார்கள் இச்சாஸ்திரங்களைவகுத்த மஹாரிஷிகளியாவரும் மாமிசத்துடன் அன்னமருந்துகின்றார்கள் சில்லறைத் தெய்வங்களுக்குத் திருப்திசெய்கிறார்கள் பிதிர்ப்பூசை செய்யும்பட்சத்தில் ஊனுடன் உபசரிக்கும்படியாய்ப்பிரமாணமிருக்கிறதோ இதுகளுக்கெல்லாம் பாவமுண்டோ இல்லையோவென்று பூததயை விசுவாசமுள்ள பூரணன் கேட்க நாதப்பிரமந்தெரிந்த வீஷ்டுமர்சொல்லுகின்றார்.

---

94. மாம்ஸ பக்ஷணம் சிலர் பண்ணலாமென்றும் சிலர் பண்ணலாகாதென்றும் சொல்லுகின்ற அதினுண்மை யாதென்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

கேளும் தருமநந்தன உலகத்தில் தருமங்களுக்கு அளவில்லை எல்லாத்தருமங்களுக்கும் பிரதானமானது விரதம். விரதங்களெல்லாவற்றினு முயர்ந்தது கொல்லாவிரதம், இதுதான் தருமங்களுக்

குத்தலையாகும் ஜீவஇம்சைசெய்யில் அதுபாவத்திற்குஇரையாகும். இப்பால் நான் சொல்லவேண்டியதில்லை, இக்கொலைப்பாதகம் நானாவிதவழியினால் வரும் அதாவது மனத்தினினைத்தாலும், வாக்காலுரைத்தாலும் தேகம்புரண்டாலும் தேய்த்தாலும் நடந்தாலும் பிடித்தாலும் அதட்டினாலும் நாவுக்குருசியாய்த்தின்றாலும் கொலை பாவம் வரும். மனோவாக்குக் காயங்களினால் வருகிற பாவமிது தான், இதுகளில் நன்மைதீமையறிந்த பேரறிவுடையோர்கள் நாவின் உருசிக்காகநாடிபொரித்து அவித்து புகைத்துச் சமைத்துப் புசிப்பது பெரும்பாவத்தினும் பாவம். அற்ப உடல் பருக்கவும் பலக்கவும் பாரிக்கவும் பூரிக்கவும் கொழுக்கவும் தழைக்கவும் நினைத்து மகிழ்வதை நீக்கிவிடுவாராகில் நிலைத்த நெடுநாளீங்காப் பாவமு நீங்கும். தாமேகொன்றாலும் கொன்றதைத் தின்றாலும் ஒருவரைக் கொல்லச்சொன்னாலும் கொலைசெய்த வரிடத்திற் கொண்டுண்டாலுங்கொடும் பாவமாம். (விலைகொடுத்து வாங்கினால் எப்படிபாவம் வருமென்றாலோ) யாவருங் கிரயத்திற்கு வாங்காவிட்டால்எவர்களு முயிரைமாய்க்க மாட்டார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்மாம்ஸம் சாப்பிடுகிறபேர்களேயாம் ஆதலால், ஊன்புசிப்பதை ஒழிப்பதுவிரதம் ஐம்பொறிகளினாலுங்குற்றங்கள் வரவொட்டாமற் காப்பதுவிரதம் "அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலின்ஒன்றன் உயிர்செகுத்துண்ணாமைநன்று" இப்பேர்ப்பட்ட சாஸ்திரப் பழக்கத்தினாலும், சாதுக்களின் பழக்கத்தினாலும், விவேக சகாயத்தினாலும், வெறுத்துவிட்டால் மற்றதருமம் வகுக்கவேண்டியிராது. நம்முயிரைப்போலதுவென்றும் நாதவிந்து சகிதமென்றும், பசுபதிநாதன் பரிபூரணமாய் எல்லாதேகத்திலும் நிறைந்திருப்பதென்றும் பட்சம்வைத்து,ஜீவகாருண்யஇச்சைவைத்து கண்டமட்டிற்கண்டருசியென்றும்,அப்பாற் றிப்பியென்றும், அறிவாலறிந்து வெறுத்துவிட்டால் புலால்மறுத்தலென்னும் விதியைவிதித்தமகாபுருடனாவார்கள். மேலும் ஜனனங்கள்தோறும் சைவராகவருவாராகில்நல்வினைப்பயனே. நன்மையைநாடி இச்சென்மமுதல் நடத்தினால் பெரியபிரயோசனமாகும். கடினமான புலாலை மறுத்தபேர்கள் நால்வகைப் பிறப்பு எழுவகைத் தோற்றமாகிய எண்பத்து நான்குலட்சம்யோனி பேதங்களியாவுங்கடந்து பிறவிசாகரத்தையு நீந்திக்கரையேறிசத்கிர்த்தியங்க ளாகிய எக்கியங்க ளெல்லாம் முக்கியமாகப் பண்ணியபலனைப் பார்க்கினுங்கண்ணியமானமேலானபலனைப் பெறுவார்கள்.புலால்பிறவிக்கு வித்து.

ஊன் உயிருக்கு நரகச்சுமை. மாம்ஸம் உண்ட உடல் நரிக்கு, நாய்க்கு, கழுகிற்கு, காக்கைக்குபொதிச்சோறு (உயிர்நிலையாகிய ஊனுண்ணால் அன்னூத்தல் செய்யாது அளறுஎன்றும்) இதைக் கருதியுணர்வாயென்று அன்புடன் சொல்லிய வீஷ்டுமரைத் தருமர்தொழுது ஆநந்தக்கண்ணீர்பொழிந்து அழுது இருகரத்தையுஞ் சிரத்திலேற்றி பழுதுநடந்த பாவியேனென்று பாட்டனைப்பரிந்து ஐயா! தென்புலத்தாருக்கு மாம்ஸபட்சணமார்க்க திருப்தி என்ன செய்யும், என்று வணங்கிக்கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ சந்திரகுலாதிபனே கேளும் யாக எக்கியகிர்த்தியங்களுக்கு சீவர்களுடைய வபையெடுத்து மந்திரார்த்தங்களினால் ஓமம்புரிந்து தேவதைகளுக்கு அக்கினிமுன்னிலையில் திருப்திபண்ணிவிட்டு சிந்தைகளிப்பனதாகையால் வந்ததோஷமும் வழிவிலங்கிப்போம். பிதுர்க்களுக்கும் அவ்வாறே வேதமந்திர விதிப்படிக்கு நிவேதனம் பண்ணலாகும் குடிகளிடும் பயிர் முதலிய உயிர்களுக்கும் தவசிகளுக்கும் இடையூறில்லாமல் வேட்டையாடுவது வேந்தருக்கு முறைமையாதலால் பழிபாவமில்லை. பாபத்தினாற்பிறந்த வேடர்கள் குலாச்சார தருமத்தைக்கொண்டு திரிவதனால் குற்றமில்லை. சாத்தேய மதத்திற்கு சம்மதமானதென்று அதர்வணவேதப் பகுப்பினால் யாமளை நூலின்படி இந்திரமந்திர சம்பந்தமான தேவதைகளுக்குப்பிரார்த்தனை செய்து பலியிடுவது மந்திர தேவதார்ப்பிதமாம். அதில்வழக்கில்லை. வேதத்தில் விதித்தவழி நடப்பவர்க்கு வேங்கியமில்லை. பலியான ஜீவனுக்கு நற்பதவியுமுண்டு அநித்திய தேகத்தைப் போஷிக்கு நிமித்தம் ஒராத்மாவை அநித்தியஞ் செய்தால் அறிவா லறிந்த அக்கிரமமென்று அந்தகன் தண்டிப்பான். (முற்பகை செய்யில் பிற்பகை விளையுமென்னும் பழமொழிக்கிணங்க) எவனெந்தவுயிரை எவ்வாறுகொன்றானோ அவனை அந்தவுயிர் அவ்வாறும றுஜனனமெடுத்துவந்து கொல்லும். இது வேதத்தில் உயிர்வதைப்பிரகரணத்திற் சொல்லும். ஆதலால் யாரும் பழிக்குடன்படலாகாது. தெரிந்தவரென்பவர் சகலஜீவன்களையுந்தன்னைப்போல் நினைத்து உணர்ந்தாலல்லவோ தெரிந்தவராவர். நற்கதி வேண்டினபேர் நாற்றமுள்ள ஊனை மறுப்பார்கள், துர்க்கதி விரும்பினோர் உயிர்த்தொலைத் துன்பார்கள். மேலான தவத்தைச் செய்து வேள்வி முடித்தவர்களானாலும், உயிர்வதை சம்பந்தம் ஊனருந்தும் வேதை கிஞ்சித்துவருமாகில் துன்பப்படுத்தி அதுநரகத் தரவிற்றள்ளும். அப்பால் தலை எடுக்கமாட்டான். அது அப்

பேர்ப்பட்ட பொல்லாங்கான காரியமென்றெண்ணி எல்லாந் துறந்த பெரியோர்கள் உயிரெல்லாந் தானென்றிருந்தார்கள். இதன்றியும் பூமியிற்றோன்றிய இலை, காய், கறி, பதார்த்தங்களெல்லாம் ஜீவர்களாயிற்றேயென்றால்! மச்ச முதலிய மாம்சங்களைப்போல, காய்கறி பதார்த்தங்களைச் சொல்லப்போகாது. மரக்கறிகளுக்குச் ஜீவனுண்டா யிருந்தாலும் (ஓரறிவுடையது) துன்பத்தையறிவதில்லை. மற்றவைகளோவென்னில் ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு ஐயறிவுடையது. மேலும் இவைகளுக்கு அவையவங்கள் மேற்பட்டிருக்கின்றது இலை காய்கறிகளுக்குமூக்கு, நாக்கு, முதலிய அவையவமில்லை இரத்த மாம்ச சுக்கில சுரோணிதமில்லை. சடபண்டம் தண்ணீரொன்று மாத்திரமுண்டு. அதுவும் வெப்பு நீராம் இவைகளை அறுக்கும்போதும் பிடுங்கும்போதும், பறிக்கும்போதும் முறிக்கும்போது தறிக்கும்போதும், பதபதைப்புத் துடிதுடிப்பு முதலியசிவப்பு இரத்தம் பெருகவுமில்லை, உபத்திரவமுமில்லை தேவதார்பிதயோக்கியம் வேதங்களில் விளம்பியிருப்பது இந்தவஸ்துக்களெல்லாம் தெய்வப்பிரீதியென்று தெரிந்தேயிருக்கிறது. எல்லாம் ஈஸ்வரார்ப்பிதமென்று பறித்தல் பாவமில்லை அதாவது ("புன்மர முதலிய உற்றறியும் ஓரறிவுயிர், முரனந்து நாவறிவோடீரறிவுயிர், சிதல், எரும்பாதி மூக்கறிவின் மூவறிவுயிர், வண்டுதும்பியாதி கண்ணறிவின் நாலறிவுயிர், வானவர், மக்கள், நரகர்விலங்கு, புள்ளாதிசெவியறிவோடையறிவுயிரே.") இவைகளெல்லாம்பகுத்தறியும் தன்மைதேவர்களுக்கும்மனிதர்களுக்கும் விசேஷப்பட்டபடியால் பகுக்கும் ஆறறிவுடைய நாம்தடுத்து சகலபூதாதிகளிலேயும் சர்வேஸ்வரன் சர்வபரிபூரணமானதால் நானென்றும் நீயென்றும் அவனென்றும், இவனென்றும், உவனென்றும்பேசாமல் அற்றிருக்கின்ற அத்துவிதியாகிய சகலமு நாசமாயிருப்பவர்களுக்கு காய்கறிகளிலேயும் சிவனுண்டென்றும் சிந்திப்பது தருமம். மற்றையர்கள் சமயற்செய்து சாப்பிடலாகும். இதைப்போல் மாம்ஸத்தை ஈஸ்வரார்ப்பிதம்பண்ணினாலும், வருந்தித்தொழுது அழுதாலும், உயிர்வதை விடாது பாவம் நீங்காது, அதேனென்னில் உதிர மாம்ச சம்பந்தம் உடல் ஆடு, மாடு, பன்றி, கோழி, குருவி, நீர்வாழ்செந்து மச்சமுதலிய பட்சிகளும், உதிரம், நிணம் கொழுமை நெப்பசையுள்ளது. தன்பெரிய தேகத்தில் ஒரு சிறிய முள் தைத்தால் துன்பமும் துயரும் பிரயாசமும் தெரிகிற தல்லவா அதறிந்திருந்தும் தன்னைப்போல் தாதுக்களுடன் சேர்ந்த

உயிர்ப் பிராணியைக் கொல்ல, அறுக்க துணிவது! அநியாயமநி யாயம். ஹரி! ஹரி! நா னென்னென் றெடுத்துரைப்பேன் மகா பாதகமென்று தெரிந்தும் தன் தன் பிள்ளை குட்டிகள் தரையில் விழுந்தால் காயமானல் இரத்தங் கண்டால் வியாதி நேரிட்டால் பதை பதைக்கிறதைப்போல் பாராமல் தாங்கள் வல்லுயிரென் றும் அவைகள் புல்லுயிரென்றும் மனம் பொருந்திக் கொல்லு வது தருமமா, பாவமென்று பார்த்தும் பாராமற் செய்கின்ற வர்களுடைய வம்ஸம் ஆயுசு செல்வம் யாவும் பாழ்பட்டுப்போம். ருசிபெரிதா பாவம் பெரிதா ? யோக்கியமான உயர்ந்த பிறப்பில் அங்கவீன மில்லாமல் கல்விக்ஞானமுள்ள மானிட ஆக்கையில் வந் தும் சண்டாளத்துவம் பூததயை பசியாத்தாபமும் ஈவு இரக்கமில் லாதபேர்களை மனிதரென்று மதித்தபேருக்கு மாளாத்துன்பமும் மீளா நரகமுமுண்டாம். புலால்மறுத்துப் பெரியோராகித் தவம் புரிந்து மோட்சமடைந்த சாதுக்கள் ஜீவன்முத்தர்கள் அநேக முண்டு. ஆதலால் ஜீவஹிம்சை கூடாது ஒரு ஜீவனை வதைசெய்த வர்கள் அனேக ஜனனம் உடன் உடன் பிறந்திறக்கவேண்டும் அவ்விம்சைசெய்யாத உத்தமர்களை எல்லா உயிருங் கைகூப்பி வணங்கும் சுகப்பிரமம் போலாவான் ஓ! தருமநந்தன! பூர்வம் இவ்வுலகமெல்லாம் ஒரு குடையிலாண்ட சுவயம்பு மநுவானவர் மாற்கண்டேயரை வணங்கி புலால்மறுத்தலைக் குறித்துக்கேட்ட போது மார்க்கண்டேயர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதை நான் உனக் குச் சொல்லுகிறேன்.

---

95. புலாலுண்பதைப்பற்றி மார்க்கண்டேயர் புகலுமுறை.

கேளும் தருமனந்தன ! அநேகம்கோடி ரிஷிகளுக்கு மார்க் கண்டேயரும், நானுனக்குச் சொல்லிவந்த பிரகாரமே சொல்லி இருக்கின்றார், அதாவது ஆயுசு, செல்வம், கீர்த்தி, முதலிய மோ ட்சமு முண்டாகும். மனித ஜன்மத்திற் பிறந்தும் நன்மை தீமை என்னும் உணர்ச்சி யறிந்தும் இரக்கப்படாமல் ஊன் புசிக்க விரும் பியவர்கள் இராக்ஷச கிருத்தியத்திலிருந்து நாசமுறுவார்கள். பூர் வம் தேவர்கள் அது பெரும் பாவமென் றறிந்து வேதாகமங்களி னூற்றெரிந்து புலால்மறுத்தார்கள். அப்புறம் இராக்கதரைவென்று ஜயம் பெற்றார்கள், அந்த மாம்சத்தை நீக்கியலாபம் உடனே சத் துரு செயத்தை சனுதியில் உண்டாகச்செய்து அதனுல் தேவர்கள்

விசாரந் தீர்த்து சுகமடைந்தார்கள். ஐயா தானமும் தவமும் தருமமும் தியானமும் வேள்வியும் ஞானமும் கல்வியும் நற்கருமமும் நாளும் விடாதியற்றி நாவுக்கு ஊன் உரிமைதேடா தகற்றி உயிர் வதைசெய்து உண்ணுத சொருபமுடையவர்களுக்கு. அங்கந் தங்கமாகும், மேலும் ஒருவேளை மாம்ஸந் தின்னுதபலனும் நூறுவருடம் தவம் பண்ணிய பலனுஞ் சரியாகும். இன்னமுஞ் சொல்லாநின்ற யாகாதிகிருத்தியங்களும் விரதாதி நோன்பாதிகளும் புரிந்து புண்ணியமெல்லாங் கிடைத்து சத்தியலோகம் புகுந்து நித்தியமாயிருப்பார்கள். சகலசக்கிரவர்த்திகளும் நளச்சக்கிரவர்த்தியும் திபிலிச்சக்கிரவர்த்தியும் பகீரதனும் மேலானராஜ ராஜர்களும் ஊனைவெறுத்து உடலைச்சிறுத்து உண்மையான உலகத்தைப் பெற்றூர்கள். சிலர் மாம்ஸத்தை விடமாட்டாமல் மகாபாவந் தீரத்தக்கதாய் வருடத்தில் புரட்டாசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, சித்திரை, இந்த ஐந்து மாதமும் விட்டு மற்றமாதங்களில மாம்ஸம் அருந்துவார்கள். இவ்வாறு அனுஷ்டித்து வந்தாலும் நல்லகதி கிடைக்கும். இப்பேர்ப்பட்ட பெருமையை யுடையது புலால் மறுத்தலாகிய விரதம், ஒரு நாள் விட்டாலும் அதற்குண்டாகிய பலனை அனுபவிக்கலாம் தருமராஜனேயென்று சிதேந்திரியரும் ஜீவன்முத்தருமாகிய வீஷ்டுமர் சொல்ல அதைத்தரும ராஜன் கேட்டு சுவாமி இவ்வுலகத்தில் நல்லமணமும் திவ்விய குணமுமுள்ள காயிலே பதார்த்தங்களிருக்க புலால் நாற்றமுள்ள ஊனைப் புசிப்பானேன்? இதனுலென்னபயன் யாதெனன்று கேட்க கங்கா புத்திரர் சொல்லுகின்றூர்.

கருமக் கடலைக் கடந்த தருமராஜனே இப்பூமண்டலத்தில் பாவமிகுத்து அக்கியானத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கிற அறிவீனர்கள் உடம்பு கொழுத்துத் தழைத்துப் பருக்கவேண்டு மென்று சதா காலமும் மாம்சத்தைத்தின்று ஸ்திரீவிடையக் குளங்களில் வீழ்ந்து மூழ்கி எழுந்து மூச்சுத்தணறி பாவம் வருகின்ற பழிப்பை யுணராமற்கெட்டுப்போய் நரகத்தில் விழ்வார்கள். எப்படியானுலும் புசிப்பதும் போகிப்பதும்பிரதானமென்றெண்ணுகிறவர்கள்நரகத்திற்கு நாணுமல் கொழுத்த கிணத்தைத்தின்பார்கள். போகத்தையும் புசிப்பையும் பொருளாய் நினையாதவர்கள் ஊனைத்தின்னுமல் உயர்ந்த பதம் பெறுவார்கள். மற்றவர்கள் புலாலைமறுக்கவேண்டுமென்றுல் ருசியறிந்த புலானுடம்பு கொஞ்சத்திற்பொருந்தாது. ஒருவராலுமுடியாதது, முடிந்தாலருமைதான் பிறவி வேறறுத்து

பேரானந்தமடைய மோட்சத்திற்கு ஆசையுற்று சமீபித்தவர்கள் ஊனைவெறுக்க உடன்படுவார்கள். தான் கெட்டுப்போனாலும் தனக்கு சம்பவிக்கும் தன்னுடைய குடும்பத்தை சந்ததியைகொல்லாவிரதத்திற் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவது சகலதவத்திலுமேலான தவமென்று சாஸ்திரபுராண ஆகம உபநிடத வேதங்களு முறையிடுகின்றது என்று குற்றமற்ற பரிசுத்தமாகிய நிர்மல மனதையுடைய அகத்திய முனிவரும் விதித்திருக்கின்றார்.

"அவிசோரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று".

---

96. அகஸ்தியர் விதித்த புலால் மறுத்தல்.

அகஸ்திய முனிவரும் சொல்லியதென்னவென்றால் வேல்வில்லாளிகளாகிய அரசர்கள் வேட்டையாடித் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று சிவாத்துவைதிகளாகிய தபசிகளை இரட்சித்துக்காக்க வேண்டியகடைமையாதலால் அது மனுமுறைப்படி அவர்கருமமாகும். அதையவர்கள்கொன்றமையால் தின்றமையவேண்டிய தவசியமாயிருக்கின்ற தண்டனையாகும். இது சுருதிப் பிரமாணந்தான் புலாலுண்ணல் அசுத்த அயுக்தமென்றெண்ணி புசியாமல்விட்டவர்கள் மாசற்றபெரியோராவர்கள். அவர்கள் இடையூரடையார்கள் இவர்களைவிடப் புனிதர்கள் எங்குமிரார்கள். மோட்சத்திற்கு அருளுடைமையே முதன்மையாகியபிரதானம். இரக்கமில்லாதவருக்கு எதுவும்பலியாது புலாலைவிட்டுவிட வேண்டுமென்று நினைத்தாலும்போதுமே, அப்படியே தள்ளிவிட்டாலு நன்மையே. அன்றைக்கே தீவினையற்றுப்போம். சாஸ்திரந்தெரிந்தும் தெரியாதவர் போற்தின்னுவது கொடியபாவம் தனக்கு நேரிட்ட தீவினையைப் போக்கிக்கொள்ள வகைதெரியாமல் சும்மா விருக்கின்ற ஆட்டை மாட்டை கோழிகுரிவியை அடித்துத் தின்னுவதில் தாமடையப் போகிற மரணம் போய்விடுமா ? வயசுபெருகுமா ? பெருகாதே? கொலைசெய்துண்ணும் கொடியோரைக்கண்டாலும் பேசினாலும் நேசித்தாலும் விசுவாசித்தாலும் அவர்களுடைய நிழல்பட்டாலும் பாவமாம். எல்லா உயிரும் ஒன்றென்று எவர்கள் நினைப்பவர்களோ அவர்கள் நித்தியமான சத்திய உலகத்தில் சந்துருஷ்டியாயிருப்பார்கள். எல்லா உயிரையுங்கொல்லுவதற்கு நமனொருவன்

ஏற்பட்டிருக்கின்ருன், நிர்ப்பட்சமாய் உயிர்வதை செய்கிற பாவிகளும் அதைதின்னுகிறலோபிகளும் தங்களைத் தாங்கள் பட்சிக்கின்றவர்களை அருநரகத்திலமுந்திப் பின்னும் பிறந்து தரித்திராய் ரோகினுல்வருந்தி இறந்து நரகந்தையநுபவித்து மறுபடியும் பிறந்து இதுவே வேலையாய்ப் பழிக்குப்பழிகொடுத்து, தருமவழிகெட்டு அநேகபாடுபட்டு என்றைக்கும்பசியினுல் வருந்துவார்கள். உயிர்க்கொலை செய்வதையும் ஊனுண்பதையும் என்றைக்கு விடுகிருர்களோ அன்றைக்கே அருளென்பது தழைக்கும் ஆத்மபரிபாகத்திற்கு தக்கவேற்றுருவங்கொண்டு குருவருளுண்டாய்தேர்ச்சியும் ஆட்சியும் காட்சியும் பெறுவார்கள். உயிர்க்கொலையினுலும் கருக்கொலையினுலும் சம்பவிக்கும் கோபம் லோபம் கடுஞ்சொல் பைத்தியரோகம் வயிறெரிவு கண் கால் கையெரிவு எரிகுன்மம் பீனிசாதி தலைக்குற்றம் தேகநடுக்கம் தலையாட்டம் கண்ணீரோட்டம் பதைபதைத்தல் உதைத்துக்கொள்ளும் காக்கைவலி குமரகண்டவலி சுவாசகாசம் இவைகள்முதலிய துர்வியாதிகளெல்லாம் ஜன்மங்கள்தோறும் வரும். முன்ஜன்மத்தில் ஊன்தேகமாதலால் ஊனைவிரும்பும் கியான சூன்யத்தினுல் சடபதார்த்தமாகிய இலைகாய் கறிசளை இச்சிப்பதில்லை. இதைப் பகுத்தறிவதற்கு விவேகமும்சாஸ்திரமும் ஆசாரமுறைமையும் ஆசாரிய னுதவியும் யோக்கியமான குலமும் ஒழுக்கமு மிருக்குமானுல் சுத்தமாகுமென்று விஷ்டுமர்சொன்னுர். இதைக் கேள்விப்பட்ட தருமராஜன் மனது திடுக்கிட்டு பயமடைந்து இனிநாமிந்தப் புலாலுண்பதைவிட்டு நற்கதி யடையவேண்டுமென்று சங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு பாட்டனுக்குத் தெண்டனிட்டு ஒப்பில்லாத உண்மையுடைய உத்தமனே சகலரும் வதையத்தக்கதாக யுத்த முகத்திற் கொல்லுகிருர்களே அவர்களுக்கு எப்படி கதிவரும் பாவமில்லாமற் போமாவென்ன. (முநிய குரவர் மொழிகின்ருர்.)

---

97. யுத்தத்தில் ஒருத்தரையொருத்தர் கொல்லுகிருர்களே அதனுல் பாவம் விளையாதா என்கிற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

பூர்வம் பிரகாசம்பொருந்திய தேயசுடையவர்கள் வேதங்களைச் சிக்கறுத்து விவரமாய்ப் பிரித்த தெய்வத்தன்மை பெற்றவராகிய

நமதுவேதவியாசர் ஒருஆரணியத்தில் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்விடத்தில் நல்ல ரூபமாய் காணும் உடலும்பூமியிற் படத்தக்கதாய் ஒரு புழுவானது மஹா கிலேசத்துடன் ஊர்ந்து வந்தது. வருகிறமார்க்கத்தில் வேதவியாசர் தவமுகூர்த்தமாயிருந்ததைப் பார்த்து பயந்து இவர் நம்மைப்பிடித்துக்கொல்லப் போகிருரென்று சீக்கிரத்தில் அந்தவழிமாறிசரசரவென்று ஒதுங்கிப் போயிற்று. அதன்கருத்தையும் உயிர்மேல்வைத்த பயத்தையும் பார்த்த வாதராயனர் புன்சிரிப்புகொண்டு மிகவு நடுங்கியோடுகின்ற புழுவைநோக்கி ஒ! புழுவே இன்பதுன்பத்திற் கேதுவான உடலெடுத்தோமே இந்த உடலைக்கொன்றுவிட்டால் போகட்டுமென்றெண்ணுமல் நடுங்கி யொடுங்கி ஒதுங்கி ஓடுகின்றனையே இப்படிக்கு ஒடியும் என்னலாபம் பெறப்போகிருய் இப்போது எடுத்திருக்கிறதுன்பமான உடல்போய்விட்டால் இன்னம்வேறே எந்த உடலானுலும் வருமென் றெண்ணுமல் வெகுநாளைக்கு நிலைபெற்றிருக்கும்பொருளைக் காப்பதுபோல சாக்கிரதைபட்டனையோ பயப்படாதே; உன்னைநான் கொல்லவரவில்லை, உபத்திரவப்படுத்தவில்லை, நீயோடாமனின்று உத்தரஞ் சொல்லென்று கேட்டார். அந்தப் புழு மாதவயோகீஸ்வரனை வணங்கி ஐயா! அநேகங்கோடி ஆன்மாக்கள் நிறைந்திருப்பதில் பெரிதும், சிறிதுமாயிருக்கிறது. பெரிய உடலுக்குமுன் சிறியஉடல் பயப்படவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமற்போனுல் உடனே பிராணனுக்கு முடிவுவரும். இந்தப் பயத்தினுல் நடுங்கி உம்மைக் கண்டொடுங்கி அப்பாற்போனேன். கியானமில்லாத பூத உடலுக்கு இரணமும் துக்கமும் பொறுக்க முடியாமலிருந்தாலும் இன்னமிருக்கவேணுமென்கிற இன்பமும், சுகமும், இயற்கையாயுண்டு. இறக்கும்போது, அவஸ்தை ஆருமை துன்பமும் துயரமும், உபாதி இவை யெல்லாமுண்டாம். எத்தனை வித வியாதியால் புழுனெளிந்து புண்ணுகி ஒருயோசனை நாறும்படி மெலிந்து அவையவங் குறைந்து அதுகெட்டது போவென்று வெறுத்துவிடத்தக்க உடலானது இறவாமலிருப்பது சுகமென்று என் அல்ப புத்தியிற்ரூேன்றி இடங் தூர்ந்தேனென்றது. அம்மொழி வழியைக்கேட்ட பராசரகுமாரராகிய வியாசர்மகிழ்ந்து கருணைகூர்ந்து சொன்னதாவது.

---

98. புழுவாகவிருந்த கிருமி இராஜனுகி சொர்க்கலோகம் பெற்ற மகிமை கூறுகின்றது.

ஓ கிருமியே! நீ அற்பஜெந்துவாயிருந்தும் அருமையான வார்த்தையுரைத்தமையால் இனி எப்படிப்பட்ட பெரிய ஜெந்துக்களுனக்கெதிர்ப்பட்டாலும் அதனாலுனக்கு இடையூறில்லாமலிருக்கத்தக்கதாக வரங்கொடுத்தேன். இனி நீ சுகம்பெறுவாயென்றார். அந்தப்புழுவானது, ஓ! மஹானுபாவரே தெய்வ முனிவருடனிருப்பது சுகமென்று தெரியாமல் சிற்றறிவுள்ள நான் சற்றுமுணராமல் தேகத்துடனிருப்பது செல்வமென்றுரைத்தேன். சுவாமி உடலுக்குத்தக்க உயிர், உயிருக்குத்தக்க உணர்வு, உணர்விற்குத்தக்க குலம், குலத்திற்குத் தக்க குணம், இந்தக்குணங்கொண்டிசைத்த என் மொழியைக்கொண்டு பகையற்று சுகம்பெற்றிருக்க வரங் கொடுத்தருள் செய்தருளிய ஆண்டவனே! என்பில்லாத ஆக்கையெடுத்த என்னுடலுக்கு என்ன சுகமிருக்கிறது தோன்றியபோதே துன்பமல்லாமல் இன்பமேது, அதுஎவ்வளவுமில்லை அப்படிக்கிருந்த போதிலும் நானனுபவிக்கிற சுகபோகத்தைவிரும்பி இதுதானின்பசுகமென்று எண்ணிமகிழ்ந்து அநேக துன்பத்தில் அகப்பட்டழிந்தவன் அனுவத்தனை தேனைநக்கியுண்டு ஆனந்தமுற்றாற்போல நாம் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் பேரானந்தப்படுவதேயல்லாமல் ஊனிப்பார்க்கில் ஒன்றுமிராது. ஊனற்றுலர்ந்த என்பைக்கடித்துவந்த நாய்போல் வீணாகிய சுகமென்றெண்ணி ஆநந்தப்படுவது மாத்திரமே யல்லது சுகமாகிய அன்புண்டோவென்று வணக்கத்துடன் உபசரித்துக் கிருமி சொல்லியதைக் கேட்டவியாசர் புழுவினிடத்தில் கிருபாநோக்கம்வைத்து ஓ! கிருமியே இந்தப் பொல்லாத உடலெடுத்து வருகிறதற்குப் பூர்வ ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தனையோ சொல்லென்று கேட்கவும் புழுவானது மகிழ்ந்து தங்களுடைய அனுக்கிரக மகிமையால் சொல்லப் புகுகின்றேன் ஐயா, நான் தவமில்லாத தாழ்ந்த குலத்திற்பிறந்தவன், என்பெயர் சூத்திர சாதனிகொலை களவுகட்காமம் பொய் முதலிய பாதகங்களெல்லாங் குடிவைத்துக் கொண்டவன் பெரியவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து அவர்களைக் கண்டு தரிசித்துக் காட்சிபெறாதவன் பொல்லாதவர்களுடன் பொருந்தித்திரிந்தவன் நல்லசாத்திரம்படிக்காத சண்டாளருறவைச் சம்பாதித்துக்கொள்

பவன். தருமத்தைக் கனவிலுநினையாதவன். சாந்தமொழியற்ற வன். சண்டைமொழிகற்றவன். மேன்மையான சகலாத்மாக்களை யும் இரட்சிக்கப்பட்ட ஜகதீஸ்வரனைச் சற்றேனும் நினையாத தறி தலையன் அறிவுடனே நன்னெறி நில்லாதவன், பழிபாவங்களைச் செய்கிறபாவிகள் கூட்டத்திற் பங்குவைத் திருப்பவன். இப்படிப் பட்ட துட்டனை எங்கணுங் கேட்டறியமாட்டீர்கள். நான் இப்படி யெல்லாந் திரிந்திருந்தபோதிலும் என்னையீன்ற அன்னைக்குமாத்தி ரம் நல்லவனாய் தோத்திரம்புரிந்து பாதபூசை பண்ணிகடு மொழி யகற்றி கால்மேல் விழுந்து அவள் ஆசீர்வதிக்கச்சிறந்து பஞ்சமா பாதகக்கொடுமைத் தொழிலிற்புரிந்து திரிந்த கொடியேன். இவ் வாறு சிலநாட் சென்றபின் காட்டுவழியில் ஒரு பேரறிவையுடைய பிராமணனைத் தொடர்ந்து அவருக்குரியவனாகக்கலந்துவந்தனைவழி பாடுசெய்து வழிமார்க்க சகாயனானேன். அதற்காக அந்தக் கர்ம தேக நீங்கி யமவாதனையிலோங்கி சிலநாள் நரகத்திற்றாங்கி இந்தப் புழுத்ததேகந்தாங்கினேன். வேதப்பிராமணனாகிய வழியேசென்ற அதிதிக்கு ஒருநாள் வழிபட்ட பலனும், தாயைப் பூசித்துச் சரண மடைந்த பலனும், தங்களுடைய ஆசீர்வசன பலனும், பூர்வக்ஞா னம் புகலவுந்தெரியவு முண்டாயிற்று. முன்செய்தபாவங்களை எல் லாநினைத்து பதைபதைத்து தெய்வமே என்னபாவம் பண்ணினே மென்று என்னேரமும் பயந்து நடுங்கி ஒடுங்கி அடங்கிப் புழுவாய் முடங்கி புரண்டு உழலுகின்றேன் புண்ணியாத்மாவே என்று மிக வும் அகங்கலாய்த்துச் சொல்லக்கேட்டு, பிரம்மாவிற்குச் சமான மான வியாசருக்குப் பரிதாபமுண்டாகிப் பயப்படாதே உன்துயர மெல்லாம் பறந்தோடப்பண்ணுகிறேனென்று பட்சம் வைத்துரை த்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களுந் தருகிறேனென்று பிரியமுடன் புகன்றனர். உடனே புழுவானது வேதவியாசருக்கு பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணி அடியேன் இந்தத்தேகம்விட்டு யோக்கியமான புனிதனான தேகமெடுத்து கருமபூமியில் புண்ணிய தருமங்களைச் செய்து கண்ணியமான கதிபெறத்தக்கதாக அனுக்கிரகம் பண் ணி ஆண்டருளவேண்டும் ஐயனே யென்று வேண்டிக்கொண் டது. அப்போதே வியாசர் சிரக்கம்பஞ்செய்து ஓ கிருமியே நீ இப்போதிருக்கின்ற புழுத்தேகத்தை விட்டு புலத்தேக மெடுத்து புலன்களைத்திருத்தி பயிற்புலங்களைப்பொருத்தி திருத்தி பூமியில் வருத்தி பின்பு சூத்திரனாகப்பிறந்து, சத்திய சவுசம் பத்தியும் பயின்று வைசியரி லுதித்து, வணக்கம் பொறுமை விரதம்,

நோன்பு, மாதவம், பயின்று தூக்கந்துயின்று க்ஷத்திரியப் பிறப் பிலுற்று, யாகாதி தருமம் கடன்முறை நீதி செலுத்தி புண்ணி யப்பொருளே பொருளென மதித்து சோடசமகாதானமு நடத்தி நற்கதி புகுவாயென்றும், இந்தச் சனனங்கள் தோறும் பூர்வக்ஞா னந்தோன்றத் தக்கதென்றும் அருள்சுரந்துபொழிந்து மொழிந்த வேதவியாசருடைய திருவடிகளை முடிசூடிப்போற்றி ஏற்றித்தோத் தரித்து சுவாமி அடியேன் கரைதெரியாமல் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடந்த கடையவனைக் கைகொடுத்தெடுத்துக் கரையேற்றி விட்டகண்ணுதலே கடைத்தேறினேன் கதியேறினேன் கவலையற் றேனென்று கண்ணீர் சொரிந்து புழுவாகிய புல்லுடலை மாற்றி, புலைக்குடியிற் பிறந்து, பூர்வக்ஞானத்துடன் வளர்ந்து நன்மை களை நாடி உண்மை அறிவுடனுறவாடி நல்வினைகூடி நலிந்து கண் மூடி மீண்டு சற்சூத்திரன் வீட்டிற்பிறந்து ஜன்மஞானத்துடன் பிறந்து, நற்றவமிழைத்திருந்து மறுபடியும் வைசிய குலத்திலுதித் துமஹாஞானப்பிரக்கியாதியாய் வளர்ந்து குலமுறைமை தெரி ந்து உழவாணிபம் புரிந்து அளவற்றதிரவியமுற்று, தரும தானம் பண்ணி கல்விகற்ற அறிவுள்ளபேருக்கு தாட்சி இல்லாமற் ரூட்டி யாய்க் கொடுத்து அன்னதானஞ் செய்து அருமையான அவ்வு டலை மாற்றி அரசனாகப்பிறந்து, இராஜ முறைமைப்படிக்கு சதுர் விதஉபாயம் தனுர்வேதம் சாஸ்திரமும் படித்து தவமிழைத்து வர ங்கள்பெற்று உரங்களுற்று கரங்குவித்துபெரியோரைச் சேவித்து அழகிய பூமிதேவியாருக்கு உரிய கிரீடாதிபதியாய் உலகமெல் லாம்புகழ அரியபெரியோர் மகிழ, வேதப்பிராமணர் இந்தவேந்த னைப்போல் சாந்தகுணனாய் வாழ்ந்தவர் இதுவரையிலுமில்லை மாந் தாதா இவனே யென்று வாழ்த்த இராச்சிய பரிபாலனம்பண்ணி வருகின்றநாளி லொருநாள், துதிக்கையுடன் மதத்த கதித்த மும் மதம் பொழியும் யானையின் பேரில் வெண்குடை கவிக்க விருது கள் பிடிக்க சாமரம்போட சரசிகள் பாட பிரகாசிக்க முத்தாரம் இரத்திநாரம் கொத்தாரம் வித்தாரம் ஜொலிக்க, சூரிய பிம்ப மகுட ரத்திநாபரணங்கள் துலங்க, ஆலவட்டம் மயிற் பீலி குஞ் சம்கொடிமுதலான இராஜ சின்னங்களையுடைய கூட்டத்துடன் நால்வகைச்சேனை அறுவகைப்படை புடை கவிந்து மேக முழக் கம் பேரிகை முதலிய வாத்தியம் அதிரஅஷ்டதிக்கும்விளங்க இவ் வரசனுடையபுகழ் உலகமெல்லாம் பரவி வேரூன்றிப் படர இப் படிப்பட்ட ஆடம்பர ஒலக்கத்துடன் கட்டியக்காரர் பட்டோலை

படிக்க மன்னனுடைய கீர்த்தியைக் கொண்டாடும்படிக்கு வாகன மேலாகிய வேதியர் கூட்டத்துடன் வேதவியாசருடைய ஆசிரமத் திற்கு வந்து பட்டத்துயானை விட்டிழிந்து மார்பிலுந் தோளிலும் சிரத்திலும் கரத்திலும் அணிந்த ஆரகேயூர வீர மதாணிப்பதக் கங்கள் அசைந்தாடச் சென்று வேதவியாசரைக் கண்டு பிரதட் சண நமஸ்காரஞ்செய்து பொன்னின்பூவாலும் மணிகளின் மலரா லும் அருச்சனைபுரிந்து, பாதகாணிக்கை தட்சணைசொரிந்து அறு குஅட்சதை தருப்பைமுதலிய புனிதவஸ்துக்களினால் சோடசமகா பூசையும் பண்ணி, எக்காலும் இதயம் விட்டகலாததுபோல் முக் காலுந் தொழுது, முறை இட்டழுது, தேவரீருடைய அருட்கண் பார்வை இந்த பெருஞ்செல்வத்திற்கொண்டுவந்து விட்டதென்று கூச்சலிட்டுத் துதித்து என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட இறைவனே என் குருமணியே என் கண்மணியே, இன்பக் கடலே இனிய அமுதமே, இதயத் துணர்வே, இன்னிலச் சுகமே, யென்று மா ருத அன்புடன் பேறுகவணங்கி இன்னம் பின்னும் தோத்தி ரம் பண்ணி என்னையாண்ட ஆண்டவரே! என்கதி இப்படியா யிற்று, புழுச் சென்மம்போயிற்று தேவரீர் என்பங்கில் முழுமைக் கும் கடாட்சம் வைத்து இனிமேற் பிறவி எடாமலிருப்பதற்கு ஹேதுசெய்யவேண்டும், இருள்போக்கிய ஒளியே யென்றிசைந்து வேண்டி விரும்பினன். வேதவியாசருக்குச்சந்தோஷஞ் ஜனித்து உள்ளங்களித்து உடலம் பருத்து இதயகமலமலர்ந்து ஆசீர்வசனம் புகன்று பர்ணசாலைக்குட்புகுந்து ஏகாந்தமாயிருந்து ஓ அரசனே பரிமள மலர்மாலைபுனைந்த பார்த்திபனே, இனிமேலுனக்கு பிறவி வாராது. ஒருவேளை வந்தால் இறவாம லிருப்பதற்கு உபாயஞ் சொல்கிறேன் வேதரகசியம் விளம்புவதி யாதெனில்.

பிராமணர் பொருட்டானாலும் பசுக்கள் நிமித்தியத்தினாலும் சத்துருவின் யுத்தமுனையினாலும் ஜீவனைவிட்டானாகில் அவனோநற் ஜனனமாகும். அதுதான் புருட சென்மத்தில் பிரதானநன்மை. இந்தவழியறிந்து மேற்சொன்ன மூன்றுவிதத்தில் ஒருவிதத்திலே யானாலும் உயிருதவி செய்வானாகில் பிராமணகுலத்திற்பிறந்து உடனே சாஸ்திரவேத சம்பன்னனாகிய பிரம்மரிஷியாய் முக்கால முணர்ந்த முதல்வனாய் எக்காலமும் எம்மைப்போலிருப்பான். ஆதலால் நீயும் இவ்வாறு அனுட்டித்து வேதவேதியர் குலத்திற் பிறந்து மேன்மை பெறுவாயென்று மந்திரானுக்கிரகம்பண்ணி னார். அப்போது தபசிகள் ரிஷிகள் முதலிய முனிவர்களினு முயர்

ந்த தாளாண்மைபெற்ற சகல சாஸ்திரமுங்கற்ற வேதவியாசமஹர் ஷியாவரே யென்று நமஸ்கரித்து பாதத்தில் விழுந்து பணிந்து, கடைத்தேறினேனென்று மகாமந்திரோபதேசத்தை உறுதியாய்க் கொண்டு சகலதேவதைகளுக்கும் அமுதகிரணக்கலையைகொடுத்து ஆதரிக்குஞ் சந்திரனைப்போன்ற கிருபைவாய்ந்த வியாசரைவிட்டு நீங்கி தன்பட்டணத்திற்குப்போய் வியாசருரைத்த மூன்றுவிதத் தில் எந்தவிதத்திலாவது உயிரை யொழிக்கவேண்டுமென்று என் ணிக்கொண்டிருக்கும்போது பிரபலயுத்தம் நேரிட்டது. அந்தப் போர்முகத்திற் போய்நின்று சவுரிய தயிரிய பராக்கிரமத்துடன் சண்டைசெய்து நல்லசுத்தவீரன்கையாலிறந்தனன். அப்பால்பிரா மணகுலத்திற்பிறந்து மகாரிஷியாய்ச்சிறந்து அளவிறந்தவேதாகம புராணந்தெரிந்துநெடுங்காலந் தவமிருந்து மாயைநீங்கியதூய்மை யாகிய புனிதமஹானுவாய் தேவேந்திரனுக்குச் சிநேகமாய்தேவர் களாலும் மற்றயாவர்களாலும் கடவுளர் மூவர்களாலும் அவ்வி யேய மஹாரிஷியென்கிற அரும்பெயர்பெற்று யாகாதிகளெல்லா மியற்றி நீலமேனியாகியநெடுமாலுக்குச்சமானரெனவாதராயண ரின் மலர்ப்பதம் வணங்கி வாழ்த்திப்போற்றி வானவர் அர்ச்சனை புரியும் வரிசையடைந்து மஹரிஷி மூர்த்திகளில் ஒருவராக வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார். (ஆகையால்) சத்துருக்களின்பே ரில்சண்டைக்குச்சென்று வெற்றிபெறுமல் வீரங்காட்டி இறந்தவர் கள் அவர்களியாவரும் பூமியிற் பிறவாநெறிபெற்று என்றைக்கு மொன்றுகியசொர்க்கத்தில் சுகமே இருக்கின்றார்கள். இதற்கு மேலாகிய பேறென்னவுண்டென்றுயுத்தமுகத்தில் வெற்றிபெற்று யர்ந்தவீஷ்டும ரியம்பினர். விதரணனுன தருமராஜன் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து ஐயா இப்பூமியில் கல்விகற்றவன் தவமிருந்தவன், தானங் கொடுத்தவன் இம்மூவரில் யாவருயர்ந்தவர்கள். அம்மூன்றுகாரி யத்தில் சிறந்ததெது சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க; வீஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

99. பூமியில் கல்விகற்றவர், தவம்புரிந்தவர், தானங் கொடுத்தவர் இம்மூவர்களில் யாவர் உயர்ந்தவர் என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்

அப்பா குவலைத்தாரோய் முற்காலத்தில் அக்கிரகண்ணியனு கிய மயித்திரேய மஹாமுனியானவர் வேதவியாசரை வேண்டித்

தொழுது இப்போது நீகேட்ட சங்கையைக்கேட்டார். அவருக்கு வேதவியாசர் விளம்பியிருக்கின்ளூ. அதேபிரகாரம் நான்சொல்லு கிறேனென்று கங்காபுத்திரன் கரைக்கத்தொடங்கினர். ஒருவன் சகலகல்வி கற்பதிலும் தவம்புரிதலிலும், தானங்கொடுப்பதிலும் தாரதம்மிய மிகவுமுண்டு. அதெவ்வாறென்னில் அதிகப் பிரயாசைப்பட்டு வித்தைகற்கவேண்டும். தவமும் அருமையாய்ச் செய்யவேண்டும். பாவமில்லாமற் சம்பாதித்த பொருளை தானங் கொடுக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் கல்வியைக்கற்று அருந் தவமிழைத்து கடைத்தேறச்செய்யும் பெரும்பயனைப் பெறலாகும். சகல தானங்களிலும் உத்கிருஷ்டமானதானம் அன்னதானம். அந்த தானங்கொடுத்தவனும் வாங்கியுண்டவனும் திருப்தியடையவேணும் இருவரிலொருவருக்கு மனக்குறைவிருக்குமாகில் கொடுத்தும் பிரயோசனமிராது. இந்தஅன்னதானத்தில், ஜீவரட்சணை இருக்கிறபடியால் உத்தமமென் றுரைப்பர். மற்றத்தானங்களும் பெரிதென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆனல் எல்லாவற்றிற்கும் உலக மெச்சக்கொடுக்காமல் உண்மைஞானஆன்மாமகிழஒருமைபபட் டுக்கொடுத்தால் வாங்கினபேரும் வழங்கினபேரும்பதம்பெறுவார்கள், வையகத்தில்ஐயமில்லாத பிரயாசைப்பட்டு கல்விகற்றும்அதற்குத்தக்க தவமிழையாவிட்டாலும் தவமிருந்தும் மனமொடுங்காவிட்டாலும் கற்றதனலாயப் பயனென் கொல்லென்பதுபோல் பயன்படாவாம் ஆகையால் தானமே யதிகம் மனமொடுங்கி தவ மிழைத்தால் அதினும் பெரியதென்று சொல்ல அதைக்கேட்ட பாண்டுகுமாரன் வேண்டிப்பணிந்து, ஆண்டவனே நான் காண்டற் கரிய பொருளெல்லாங் களைத்தீர். இவன்பெண்டுகள் செய்யவேண்டிய கருமங்களென்ன அவர்களெங்கதிதத்திற்கதிபெறுவார்கள் இதைச் சொல்லவேண்டும் இறைவனே யென்றேற்றினன் விஷ்டுமர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

100. ஸ்திரீகள் செய்யுங்கடைமைகள் யாது! அவர்கள் எந்த விதத்தில் கதிபெறுவார்கள் என்ற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

கேளும் தருமநந்தன! தெய்வலோக பற்பல விருக்ஷத்தி நிழலில்விநோதவேடிக்கையாக பாக்கியப்பொக்கிஷமாக வீற்றிருந்த

சாந்திலேயென்னும் பதிவிரதா ஸ்திரீயானவள் பூமியிற்சிறந்தபொன் மலைபக்கத்தில் வாசம்பண்ணுங் கைகேசியென்கிற கற்புடைய ஸ்திரீயானவளைக்காண கைகேசி, சாந்திலேயினுடையநன்னெறியை உட்கொண்டு முன்னேடிவணங்கி அம்மா நீங்கள் புண்ணியலோகம் பெற்று கன்னியமா யிருப்பது என்னத்தினலே அந்த விவரத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பினள். அதற்குச் சாந்திலே கைகேசியைநோக்கிச் சொல்லுகின்றள். எனக்கு இப்படிப்பட்ட மேலானகதி எப்படி வந்ததென்றல், பதிவிரதா தன்மத்தினல்வந்தது யென்ன அப்படிப்பட்ட மகத்துவமுள்ள பதிவிரதா தருமத்தின் வரலாறு எப்படி என்று கேட்க சாந்திலே யென்பவள் சொல்லலுற்றள்.

மாமியாருக்கும், மாமனருக்கும் வழிப்பட்டு அன்புபாராட்டி நாளுக்குநாள் அதிகமரியாதை உபசாரத்துடனியற்றி அவர்கள் ஒருபொருளை விரும்பிக் கேட்குமுன்னமே கொடுத்துஅவர்களுடைய பாதங்களை விளக்கி, அறுகு, அட்சதை, புட்பம் முதலியவற்றல் பூசைசெய்து தூபதீபங்காட்டி பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் பண்ணி ஆசீர்வாதம்பெற்று பாதங்களிற்சூட்டிய அட்சதை புட்பங்களை அவர்கள்கையால் சிரசின்மே லணியச்செய்து வணக்கம் இணக்கமாய் குணக்கேடின்றி மரியாதையுடன் பிணக்கமில்லாமல் சொன்னபடிகேட்டு உண்டிமுதலியதும் வேண்டியமட்டும் பரிந்தளித்து கால் கை முதலியபக்கங்களில் நேரிட்டவலி யகலப்பிடித்து வஸ்திரங்க ளழுக்கில்லாமலளித்து ;தாம்பூலம்நறுக்கிச் சதைத் தீந்து அரித்த முதுகுமுதலிய வருத்தங்களைந்து அவர்கள் வயற்றிற் பிறந்த பெண்போ லன்புபாராட்டி எதிர்த்து உத்தரம் பேசாமல் பொறுத்துப்புகழ்ந்து புறங்கூறுவிரதம் பொருந்தியிருந்தேன். மேலும் சகலபுவன கர்த்தாவிற்கும் தென்புலத்தாருக்கும் விருந்து வந்த அதிதிகளுக்கும் சில்லரையாகிய இல்லறதேவதைகளுக்கும், பூசை, நைவேத்தியம், முதலிய உபசாரம்பண்ணி பலபண்ட பதார்த்தங்களும் பலபட்சண விதங்களும் பலபழவர்க்கங்களும் அறுசுவையுண்டியுடனளித்து, முகமலர்ந்து இனிமையுரைத்து, அகமகிழ்ந்தேன். விட்டு வேலைக்கு மிஞ்சின வேலை யில்லையென்று, இதுவே பிரதானமென்றெண்ணி தேகவருத்தம், சோம்பல், தூக்கம், இளைப்பு, ஆயாசம். இன்பம், துன்பம், எதுவும்பாராமல் இரவும் பகலும் ஏமாறுமல் என் விட்டு வேலையை இன்னெருத்தர் கையிற்கொடாமல் என்னல் இயன்றமாத்திரஞ் செய்வேன். வீடு

வாசல் திண்ணை தெருப்புறமுதலிய இடங்களில் எச்சில், துப்பல், தூசி, தும்பு, குப்பை, கூளமிராமல் விளக்கி பசுவின் சாணமிட்டு சமமாய்மெழுகி செங்காவியுடன் மொக்கிட்டு வாசற்காலுக்கு விபூதிதொட்டு குங்குமப் பொட்டிட்டு, பூமாலைகோர்த்திட்டு, மாவிலை ஆரமிட்டு, லட்சுமீகரமா இருப்பதைப் பார்த்தவர் யாவரும் நேத்தியா யிருக்கிறதென்று சொல்லும்படிக்குப் பரிசுத்தப்படுத்துவேன். இதுநிற்க வீண்வார்த்தைகளும்பிறர்சொற்களும் பேசேன், விருதாமனிதருடன் உறவாடேன், காலை நீட்டிக்கொண்டு கதைகாரணம் பேசி, பள்ளமாங்குழியாடி வருகிறவர்களையும் போகிறவர்களையும் உட்கார வைத்துக்கொண்டு விண்ணாரநீட்டி இடம்பங்காட்டி சில்லரைச்சரித்திரத்தைக்கேட்டு நீட்டும்பாட்டுக்கு வீட்டிலுள்ள, அரிசி, மிளகு, முளகாய், உப்பு, புளி, சாறு, சோறு துணி மணிகளைக்கொடுத்து, சிரித்து விளையாடி ஒடியமான வார்த்தைகளாடி ஒருகொண்டை, சொருகு கொண்டைபோட்டு, மலர் மாலைசூடி, அந்தகொண்டை சரிய தன்னொத்தபெண்டுகள் தோளின்பேரில்சாய்ந்து உரிய ஆண்மக்களில்லாதபோது ஆடிப்பாடி அலங்கோலமாய் நகைமுதலியதும் புகையிலை, பாக்கு, வெற்றிலையேற்றி, ஒருவருக்கொருவர்மாற்றி ஏமாற்றிக்கொண்டுஊர்வார்த்தை நாட்டுப்பேச்சும்,ஒருவனைவிட் டொருவனைத்தொடரும் ஏச்சும் இவைகளைப்பேசிக்கொண்டு தூக்கத்தினால்பெருமூச்சுவிட்டு வீட்டுவேலையை வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகள்,வெள்ளாட்டிகள், வெறுவியர், இவர்களைப் பார்க்கவும் சமைக்கவும்சொல்லி,சுசி இல்லாமல் பண்டம் போக்கு வரவு தெரியாமல் கவனம்வைக்காமல் புருடன் முதலியவர்கள் வந்தால், அடிவேலைக்காரி; சோறுவட்டியென்று சொல்லி அண்டை அசலுக்குப்போகிற பெண்டுகளாகிய வண்டர்களைப்போல்: என்னுயிரொழிந்தாலும் உடலழிந்தாலும் ஒருக்காலும், இப்படிக்கெல்லாம் நான்நடக்கமாட்டேன்.

ஓ கைகேசியே எனக்குத்தெய்வஸ்தலம், தேவாதிகளுலகம், குருவாசிரமம், மோட்ச வீடு இதெல்லாம் நானிருக்குங் குடிசைதான். இதைவிட வேறேஇடம் போயறியேன். சர்வேஸ்வரன் நம்மைஇல்லறமங்கையாக ஏற்படுத்தி வீடு தேடிவந்த அதிதி. அப்பியாகதி, பிதுர்க்கள் இவர்களுக்கு உபசரிப்பதல்லாமலும் பர்த்தாவிற்கு ஊழியம் பணிவிடைபுரிந்து, இல்வாழ்க்கையிலிருந்து கடைத்தேறென்றும் அப்பால், மேலானமோட்சவீட்டை யளிப்பதற்கு அடையாளமல்லவோ இந்தக்குடிசைவீட்டைக் கொடுத்திருக்கிறு

றென்றும், உன்னிநமக்கு கோவில், ஸ்தலம், குளம், தருமம் இது வெல்லாம் வீட்டைச் சுத்திசெய்து ஆசாரமாய் வைத்திருந்தால் அதுவே சகலதருமமும் தவமுமென்றெண்ணி சந்தோஷித்திருந் தேன். நான் கலியாணஞ் செய்துக்கொண்டு மாமியார்வீட்டிற்கு வந்தபிற்பாடு தெருவாசற்படியிற்போய் நின்றறியேன், என்புரு டன் முதலிய குடும்பந்தவிர அயலார்ஆண்பெண்ணுடன் நகைத் துப் பேசி இருக்கமாட்டேன். உதையத்திற்கு முன்னெழுந்து மல சலாதி கழித்து தந்தசுத்தி செய்து மஞ்சள்பொட்டிட்டு தெருவா சல் வீடெல்லாந் திருத்திப்பெருக்கி மெழுகிமொக்கிட்டு பாத்திரஞ் சுத்திபண்ணிவைத்து விழுப்பாகிய பாண்டங்களைவிலக்கி ஸ்நா னஞ்செய்து நித்தியவிதி நியமஞ்செய்து ஈஸ்வரபூசைமுடித்து சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்து இஷ்டதெய்வமாகிய நாயகனது படுக் கைவீட்டிற்புகுந்து கணவனதுகால்வருடி நித்திரைநீக்கி அவருக்கு நடத்தவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாங்குறைவில்லாமல் நிறைவா கச்செய்து அவரையனுஷ்டித்த பின்நித்திரைதெளிந்தெழுந்து தந் தசுத்திசெய்து உடனே, பத்திர புட்பம் நீர் முதலிய அறுகு அட் சதைதூபதீபம், நைவேத்தியம்; எடுத்துப்போய் மாமிமாமனுரை எழுப்பி அவர்களுக்கு இருமல உபாதிகடத்தி பல்விளக்கவைத்து, ஆசனமமைத்து அதன்மேலிருத்தி நான் ஜலம் விடவும் என்புரு ஷன் அவர்கள் பாதத்தைத் துலக்கிபத்திரபுட்பஞ்சாற்றவும் நான் தூபதீபமேற்றவுந் நைவேத்தியம்வைத்து நீர்மாற்றவும் நாங்களிரு வரும் போற்றவும் அவர்களெங்களை வாழ்த்தவும் ஆனபின்பு, ஈஸ்வரனுல் நமக்குக்கிடைத்திருக்கின்ற வஸ்துவைப் பக்குவப் படுத்தி அவர்கள் வாய்க்குஉருசியாய்க் கொடுத்துவிட்டு, பிற்பாடு கணவனுக்குப் போசனமிட்டுதாம்பூலந்தந்து அவர்வெளியேபோகி றவரைக்கும் அவரைவிட்டுநீங்காமல் ஆலவட்ட முதலிய ஆதரணை பண்ணிக்கொண்டிருந்து அவர் அலுவல் காரியத்திற்குப்போன அப்போதே வந்திருக்கின்ற அதிதிகளுக்குப் பூசைபுரிந்து பணிவி டையாற்றி பாலொடு தயிர், பாயசம், பொரியல் நமக்குண்டான பற்பலவிதபண்டங்களும் வஞ்சனைநினையாமல்வைத்து உண்பித்து, பின்பு பசுக்கள் முதலியவற்றைக்குளிர்ப்பாட்டி மஞ்சள் குங்கும மிட்டு நீருடன்புல்லருத்தி ஆலயங்களுக்கு அபிஷேகப்பால் வார்த் துவிட்டு, பிறகு உறவினருக்குபசரித்து நானும்புசித்து வேலைக்கா ரரும் என்னைப்போல் சாப்பிடும்படியாக விதரணையாய் விசா ரித்து, வீட்டு வேலைகளெல்லா நிதானித்து எந்தெந்த சாமான்க

ளில்லையோ அவைகளை ஆண்பிள்ளைக்கு அறிவிக்காமற் சேகரித்து, வருவார் போவார் கேட்டகேள்விக்குத்தகுந்த வார்த்தையுரைத்து வம்பு வசனங்களுக் கிடங்கொடுக்காமல் மறுத்து அரைக்கணமேனுஞ்சோம்பலில்லாமலலுத்து எந்தவிதத்தில் விழுப்பு வந்தாலும் உடனே ஆகுஸ்தானம் பண்ணுவேன் அமுதுக்கு வந்த பெரியோர்களைக் கண்டு அகலைமென்று சொல்லாமல் முகத்தானமர்ந்து இனிது நோக்கத்துடன் இருக்கச்சொல்லி சமையற்செய்து அரைநொடிக்குள் பசியாற்றிப்போற்றுவேன் எத்தனைபேர் அமுதுக்குவந்தாலும் சற்றேனுமனமிளைக்கேன். எனக்கும் என்துணைவனுக்கும் வேணுமென்று ஒருபதார்த்தமாகிலுமறைத்து வைக்காமல் எதார்த்தமாமுகமலர்ச்சியுடன் படைப்பேன். எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அருமையுள்ள பழமுதலிய வஸ்துக்களாகிலும் மைப்படியுங்கண்டத்த னன்பருக்குவழங்குவேன்; என்மணவாளனேதெய்வமென்று கனவிலுமறவாமல்வழிபடுவேன். அவருடைய சொல்லுக்கு மல்லுகட்டிவார்த்தையாடேன். அவரது தம்பிதமையன், மாமிமாமன் முதலிய சுற்றத்தாரும் மற்ற நத்தத்தாரும் இனங்களும் பற்பல ஜனங்களும் நன்மைகொண்டாடத்தக்கதாயிருப்பேன். அவர்களைத் தாட்சியாய்விசாரிப்பேன் பின்பொறணி கூறேன். இவ்விடத்திய வாக்கு அவ்விடத்திலும், அவ்விடத்தியவசனம் இவ்விடத்திலுமாகக்கோள்சொல்லிகலகம்விளைக்கேன். பெற்றோருக்கும்புகுந்தோர்க்கும் சண்டையுண்டாக்கேன். பொறாமைப்படேன். பொய்ப்பேசேன்வீணாசைகொள்ளேன் வீட்டுடமை ஒருவருக்குவீணிற்கொடுக்கமாட்டேன். செல்விருந்து உபசரித்து வருவிருந்து பார்த்து ஜீவன்முத்தரென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பேன். சொல்லுவார்வார்த்தைகளைக்கேட்டு மல்லுக்குப்போகேன். என்சாமிக்கும்மாமிக்கும் மாமனுக்கும் வேண்டிய பதார்த்தங்களை விரும்பித்தேடிக்கொணர்ந்துபாகமாகசமைத்துபக்குவமாகப்பகுக்கும்போது ருசியானகறிகாய்களைவாய் மலர்ந்துகேட்குமுன்னமே தாய்போல் பரிந்தூட்டுந்தன்மைபோலளிப்பேன். என்நாயகனுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறபணிவிடையாளரை பட்சமுள்ள பிள்ளைபோல் ரட்சிப்பேன். கணவன் வீடுவிட்டு வேலை நிமித்தம் வேறோருருக்குப் போயிருந்தால் அவர் வருகிற பரியந்தம் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல பரிமளாதிமஞ்சள் குங்குமம் பொருந்தேன். தலைசீவிக்கொண்டை இட்டுக்கொள்ளமாட்டேன் பூஷணாலங்கிர்தம் பொருந்தேன், நல்ல வஸ்திர முடுக்கேன் ஊருக்குப்போனவர் வந்தபிறகு இத்தியாதி அலங்காரத்துடன்

எதிர்நின்று அவரைக்கண்டு களிக்கக் கலந்து இன்பம் பெறு வேன். உள்ளூரில் வெளியேபோயிருந்து வீட்டிற்குவரும் என்காத லனைக் காணுமளவும்நான் முந்திச் சாப்பிடமாட்டேன். இலையில் அன்னத்தைப்படைத்து விட்டு உப்பில்லை ஊறுகாயில்லை மிளகு மிளகாய் புளி அரிசி கட்டை விரட்டி ஒன்றுமில்லையென்று முன் னின்று மெனியைப்பிடிக்கிறதுபோற் சொல்லமாட்டேன். தாம் பூலந்தரித்துக்கொண்ட சமயம் பார்த்து நான்கு நாளைக்கு சாமக் கிரியை இருக்கும்போதே முன்னுடிச்சொல்லி சாக்கிரதைப்படுத் திக்கொள்வேன். ஆண்புடையானுடைய சம்பாத்தியத்திற்குத்தக்க செலவு தகுந்தபடிசெய்வேன், தாய் வீட்டுப்பட்சம்வைத்து சம்பாத் திய முடிப்புக்கட்டி அடிக்கடி தாய்மனைக்கேகேன் வாழ்மனைப்பண் டந் தாய்மனைக்கேகில் தாய்மனை பாழ்மனையாகுமென்கிற வாக்கிய மறிவேன். நாயகன்மேல் நாட்டியகண்ணை மற்றொருவர்மேல்நாட் டேன். பெரியவர்களுக்குப் பேரன்புடன் பூசைபுரிந்து போசன மிடுவேன். வீட்டுப் பிரத்தியேகம்வந்தால் ஒருவேளை யன்னம்உண் டுகொண்டிருப்பேன். மூன்றும்நாள் ஸ்நானம்பண்ணி புறம்பிலிரு ந்து நான்காநாள் சுத்தோதககதேக ஸ்நானம்பண்ணி ஐந்தாநாள் எண்ணெயிட்டு முழுகி கோசல கோமயத்தால் சுத்திபண்ணி பஞ்ச கவ்வியங் கூட்டியுண்டு அப்பால் புருடனுடன் பேசுவேன். அவர் முகத்தில்விழிப்பேன். மாதருதுவான நான்குநாளும் மகிழ்நன் முகத்தில் விழித்தாலும் பேசினுலும் மங்கிலியத்திற்குக்குறைவு வரும் வீட்டு தூரஸ்திரீயின் காற்றும் நிழலும் நாயகன்முதலிய நல்லோர்கள் பேரிற் படலாகாது. பட்டால்புருடனுக்கு ஆயுசுகுன் றிப்போம் அப்படியே பெரியவர்கள் செப்பியிருக்கிறுர்கள் வீடு விலக்கமான காலத்தில் வாக்கினுற்பேசாமல் கைச்சாடைகாட்டி வேண்டியகாரியம் பெற்றுக்கொள்வேன். ஆறுமுதலிய குளங்களா னுல் ஒருவரைத் தண்ணீர்மொண்டுவரச் சொல்லிக்கரைமேலிரு ந்து ஸ்நானம்பண்ணியபிற்பாடு கோசல கோமியசுத்தியால் குளத் திலிறங்கி மஹாநதிவக் கங்காநதியாக நினைத்து மூழ்குவேன். ஒரு வர் முகத்திலும் விழியாமல் நாயகன் முகத்தில் விழித்தால் ஆயுசு விர்த்தியும் ஐஸ்வரியமும் உண்டாம். அருமையான பிள்ளைகளை யும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஒருவேளை புருடன் ஊரிலில்லாவிட் டால் நாயகனுடைய ரூபத்தை மனதினிலினைத்து நாட்டி சந்திரகலை யோட்டி சூரியனைப் பார்த்துத் தரிசிப்பேன். அப்பால் பூசாவிதி முதலிய புருடன் பணிவிடைகளி லிருந்து போதுபோக்குவேன்

வயிற்றிற்பிறந்தபிள்ளை தன்கூடப்பிறந்த சகோதரனானாலும் ஏழு வயதிற்கு மேற்பட்டவரை முகாலம்பனம் பண்ணிப்பேசமாட்டேன். முந்தானையை அக்கினிக்கோட்டைக் காவலாய்க்கொண்டு முழுமதி ஆவலினால் கற்புடைமையாகிய பொக்கிஷத்தைக்காப்பேன். பதிவிரதாபூஷணமிருந்தால் திரிமூர்த்திகளுமதித்துத்துதிப்பார்கள். ஓ கைகேசியே புருடன் தன்னுடையசம்பாத்தியத்தைப் பெண்சாதியிடத்திற் கொடுத்து இருவருங் கலந்து ஒருமனதாய்ப் பொருந்தி சமூகவிசார நடத்திவரும்போது அந்த ஸ்திரீயானவள் இப்படிப்பட்ட கணவனை தெய்வமென் றெண்ணாமல் வஞ்சிக்கலாகாது. இவருக்குமிஞ்சின தெய்வமில்லை மாதாபிதா குரு தெய்வம் பிரபஞ்சவாழ்க்கை எல்லாம் புருஷனே. ஈஸ்வரன்பேதமையாகிய பெண்களைச் சிருஷ்டித்ததற்குக் காரணமென்னவெனில் மணவாளராகிய கணவருக்குப்பணிவிடை செய்யவும் உலக விருத்திசந்தி உற்பத்தியாகவுமேர்ப்படுத்தியது. பின்னும் இல்லற தருமத்திற்கும் தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் இவ்வைந்துடன் அதிதிபூசை அக்கினி ஹோம நடத்துதற்கு நம்மையுதவிக்குண்டாக்கினார், எந்தவேளையும் காமக்கலவியும் ஆபரணவஸ்திர அலங்காரங்களும் மேனிமினுக்குதலும் பண்ணிக்கொண்டு தாம்பூலந்தரித்து விண்ணாணம்பேசி வேடிக்கையாயிருப்பதற்கும் நம்மை ஏற்படுத்தியதல்ல. ஒருவேளை புருடருக்குக் காமம்பிரதானமாய் விருப்பமிருந்து ஆசைப்பட்டு ஸ்திரீயுடன் சாடை சரசம்பேசி விளையாடினால் அவர்மனது எந்தமட்டும்விருப்பமோ அந்தமட்டும் ஏகபாவமாய்ப் பொருந்தி ஒருதலைக்காம மில்லாமல் சம்போகமாக இடங்கொடுத்து இருவரும் பரவசமடைந்து கை கால் வாய் சுத்தி செய்து தாகமருந்தி தாம்பூலம்பொருந்தி தடையில்லா நித்திரை போய், உதயத்திலெழுந்து ஸ்நானமுதலிய விதிமுறை புரிந்துவிட்டு வேலையைப் பார்த்து சீக்கிரஞ் சமையற்செய்து, காதலனுக்கு அருத்திவைக்கவேண்டும். இரவில் சரசமாயிருந்ததை நினைத்து இறுமாப்படைந்து மரியாதை தப்பிஇன்பரசத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளலாகாது. புருஷருக்குக் காமஇச்சை இல்லாதிருந்தால் ஸ்திரீயானவள் மேல்விழுந்து போராடப்படாது சொப்பனத்திலுங் காமத்தைக் கருதலாகாது.

அப்படிக்கில்லாமல் பெரியோர்கள்சொல்லியபடி அறத்தின் வழி யில்லாமல் நாயகனை மதியாமல் நால்வரு நகைப்பாரென் றெண்ணாமல் மனம்போன வழிவிட்டுமகிழ்நனை வஞ்சித்து மனக்

காவல் முன்றானைக்காவல் வம்ஸாசாரக்காவல் இவைகளை மறந்து நல்லவள் போலிருந்து நடைகொடிபாவனை புரிந்து இரகசியத்தில் சோரத்துவம் பண்ணுவாளாகில் மகாகொடிய பாவியாவாள். துட்டநடத்தையுள்ள கெட்டவளாவாள், பகலை இருளென்ற பழிகாரியாவாள். அவளிருக்கும் வீடு யாளியிருக்குங் காடு. இருட்டுநிலம் இருட்டுக்குலம் களர்ப்பூமி அழற்பாறை கடுவிடம் எட்டிகசப்பு கல்லாக் கயவர்மனம் இதுகளுக்குச் சமானம். தனக்கு அன்ன வஸ்திரா பரணங்கொடுத்து மும்மூர்த்திகள் வெகுசனங்கள் புரோகிதர் அக்கினி கங்கை நவதானியம், ஆல், அரசு, முருக்கு, இம்மூன்றாகிய பச்சைமரம், திருவிளக்கு, தாம்பூலம், மஞ்சள், அட்சதை, இதுகள் முதலியதுஞ் சாட்சியாய் தாய் தந்தை நீர் வார்த்துக்கொடுக்க அதைப் பிரமாணமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அவள்கழுத்தில் தான் நீ என்னும் பொருளைத் தரும்படியான, தன்தாலி என்னும் பெயருடைய முத்திரையைத் தரித்து கைகொடுத்து, அஷ்டமங்கலமெடுப்பித்து அக்கினியை வலம்வந்து பொரிவாரிச்சொரிந்து பூசுரரைப்பணிந்து அம்மை, அரன், சுப்பிரமண்ணியரைத் துதித்து அம்மியையும் அருந்ததியையும் தரிசித்து சிறுமனை புகுந்து தேவரைப்பணிந்து மணவனுமாதும் மகிழ்ந்துவாழ்ந்துதன்தேகத்தில்பாதியாளென்று இச்சைவைத்த நாயகனுக்கு லச்சையுண்டாக்கி தன்னுடைய விவேகங்கெட்டு விரதமும்விட்டு, பதிவிரதா மகத்துவத்தைப்பாழாக்கிவிட்டு காமத்தின் வழியே கருத்தைச்செலுத்தி பரபோகம்விரும்பும்பான்மைசுருங்கி நரபோகம்விரும்புநாளில் வாழ்வுகெட்டுத் தடுமாறி ஒருவருக்குந் தெரியாதென்றெண்ணி சோர்வடையாமல் புருஷன்பாதத்தை மூன்று காலமும் பூசைபண்ணி சொல்மறுக்காமல் உலகமெல்லாம் உத்தமியென்று கொண்டாடும் படியாய் வேஷங்காட்டி இல்லறத்திலிருந்துகருமமுதலிய தருமங்களைச் செய்யுங், கணவனுக்கு உடந்தையாகிய இருவருங் கடைத்தேறுங் கதியிற் புகாமல் இவள் கெட்டதுமன்றி இவளுக்குறிய கலியாணமாப்பிள்ளையையுங்கெடுத்து சத்தியந்தப்பி மணவாளனை வஞ்சித்துப் பலபேரைப் புணர்ந்துதேடியபாதகத்தை தன்மட்டி லனுபவியாமல் இவளை நல்லவளென்று நம்பி இருந்த பாதிக்காரனுக்கும் பங்கிட்டு அவன் தலைமேலுமேற்றி இரண்டுவிதத்திலும் பிரஷ்டத்துவமாக்கிய சண்டாளியை, புருஷனுக்குமான ஹானிசெய்து வஞ்சித்தமாபாவியை, தன் தலைவனைத்தலை இறக்க வைத்த சவத்தை, கொண்டவனுயிருக்கு எமனாகச்சமைந்தகோ

ரத்தை இவ்விடத்தில் யாவருஞ், சீ, சீ, சீ, என்றே சிகாரித்துப் பும் படியாய், கை, கால், குறைந்து சிரங்கு புண்ணோய் மிகுந்து புழுப்புழுத்து பூமியில் விழுந்து பூதநேகம்போய் சூட்சமமாகிய யாதனு சரீரம்வந்து எமபடாளிழுத்துப்போய் பாசம் வேல், கதை, சுடுசரம் முதலியவற்றால் உபத்திரம் வளைத்து வைவச்சுத நரகத்திற்குத்தென்மேற்கில் வன்னிக்குளம் வளரடியோரம் கட்டியிருக்கிற வெந்நீர் முதலிய வெப்ப வேதனை விளைப்பார்கள். அந்தகன் தண்டனையின் விபரமென்ன வென்னில்.

---

101. சோரசஸ்திரீகளுக்கு வரும் எமதெண்டனையின் விவரம்.

ஓ கைகேசியே, கேளென்று சாந்திலே சொல்லுகின்றாள். காமம்பெரிதென்றெண்ணி கலியாணம்செய்துக்கொண்டகணவனை வஞ்சனைபண்ணி கந்த கஸ்தூரி கதம்பம் புனைந்து கண்ட நாயகனுடன் கலந்துமருவிய யாதனுதேக நிதம்பத்தில் முசலமாகிய இருப்புலக்கையைநெருப்புப்பொறிபறக்கக் காய்ச்சி சொருவதுமன்றி கிங்கரர்பிடித்து உருகியிருக்கும் ஈயக் கொப்பறையைபிற் றேய்த்து ஊன்பெருகிசிந்தும்படியாய் சூலத்தை ஏற்றி செவசெவயென்று காய்ந்திருக்கிற செப்புப் பதுமையை ஆசையுடன் தழுவிக்கொள்ளடி யென்று அடிப்பார்கள், அவ்வேதனையால் புரண்டு உருண்டு துடி துடித்துப் பதைபதைக்கச் சுடுவார்கள், கீழேதள்ளிக்கிள்ளுவார்கள், அட்டைகளைவிட்டுக் கடிப்பிப்பார்கள், புழுக்களினால் குடையப் பண்ணுவார்கள், திப்பிவண்டுகளால் துளைப்பிப்பார்கள், கிட்டிகொண்டு பிடிப்பார்கள், குறடுகளினால் சதைகளை கிள்ளுவார்கள், நாய்களினால்கடிப்பிப்பார்கள், நரகத்தில் அழுத்தி ஊசி ஏற்றுவார்கள், கழுவேற்றுவார்கள், தூண்டுமுள் ளேற்றுவார்கள் இரண்டு தூணுட்டி அதன்மேல் பானுவட்டம்போட்டு அதனடுவில் சங்கிலிமாட்டி அச்சங்கிலிநுனியை மூக்கிலும் வாக்கிலுமேற்றி கீழே நெருப்பிட்டு எமகாதகர்கள் இருபுறத்திலுமிழுப்பார்கள், தலைமேல்நெருப்புப் பற்றிய இருப்பு முள்முடிவைத்திறுத்துவார்கள், விஷத்தைக்கொண்டுவந்து அருந்தும்படிசெய்வார்கள், இரும்பைக்காய்ச்சிக் குதத்தினிடத்தி லேற்றுவார்கள், கொட்டாப்புளி

கொண்டு ஆப்புவைத்திருக்குவார்கள், ஆ, ஊ, கூ, என்று தாக்கு வார்கள், கத்திக்கித்தனை சதையாகக் கை கால் நறுக்குவார்கள், கோடாரிகொண்டு தறிப்பார்கள், சம்மட்டி யடியால் சதைப்பார்கள், தலைகீழாய்த் தொங்குகிற வேசியைபுகையினால் வருத்திமுலை மீது சுடர்வேற்றயிலஞ்சொரிந்து மூக்கில்காரக்கடுமைச் சாறேற்றி கால்விரலில் சுடரேற்றி தலைமயிரைக் கொளுத்தி ரம்பங்கொண்டறுத்து, கழுகு, காக்கை, பருந்து, நரி, இவைகளை உசுப்பிப் பிடுங்கவிட்டு சித்திரவதை செய்யும் போது முறையோ வென்றழுது கதறி பதறி சிதறி கைகாலுதறி வலிப்பெடுத்து மொருகி கூக்குரல் போடுகிறபோது பேசாதே பேசாதேயென்று இருப்புச்சோட்டா முள் தடிவளை வச்சிரதண்டம் இதுகளினு லடிப்பார்கள், இடிப்பார்கள், இப்படி நெடுநாளிருந்து மழுவாயுதத்தால் துண்டித்து இருப்புச் சட்டியில் நெருப்பாகக் கரும் பொன் மணலை வருத்து அதைக் கரண்டியில்வாரி அவள் தேகத்தில் ஓயாமற் கொட்டு வார்கள், தீ மூட்டுவார்கள் கற்பு நிலைகெட்டு, கணவனைவிட்டு வஞ்சனை கண்ட காமக்கிழத்தியை உலைக்களத்தில் வேக்காடிட்டு அடித்துத் திரட்டி இருக்கின்ற முறட்டு முள்முனையிலேற பொருத்தும் படிக்குப்பேசிய எமனுடைய வார்த்தையின் வண்ணம் தாட்சணியம் பாராமல் எமதூதர்பிடித்து எலும்பை ஒடித்து எண்ணியாயிரம் எண்ணுமலாயிரம் அடி அடித்து, நீ, புருஷனை இகழ்ந்து சத்தியம் புரண்டு குலகோத்திரத்தைக் கெடுத்த குடி கேடி என்று பேரெடுத்து அன்னிய புருஷசுகத்தை யடுத்து அவனிடம் படுத்து ஆண்புடையானைக் கடுத்துவிட்டுப்பொருளைக்கொடுத்து விரதமுதலிய நோன்பையும் விடுத்து வஞ்சநெஞ் சுடையவளா யிருந்தனையே இதோ அந்த இன்பசுகம் இந்தக்கழு முனையிலேறி அனுபவியென்று இயத்தி, அவளிரண்டு காலையும் பொருத்தி பக்கத்திற் சூலம் பாய்ச்சி கெற்பங்கலங்க ஊன்றி, தொங்குங்காலைப்பிடித்திழுத்துக் கண்விழிபிதுங்கக் கொத்தும்படிக்கு நரகக்குழிக்காகைகளை ஏவவிட்டு வைப்பார்கள், அப்படி வெகுநாள் வேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது புருஷனை வஞ்சித்தபூவைபிவளென்று ஒருவர் சொல்ல, பலர் பல்லினுல் மெல்லுவார்கள். அவர்கள் பாவியிலும் பாவி, பெரும்பாவிகளாகும். அப்பால் புருடரை வஞ்சித்த சிலரை கையுங் காலுங்கட்டி குருந்தடியா லடித்து பின்புறமாய்வதைத்து சரீரம் அசையாமல் பந்தித்து கிடுக்குக்கில், கூராணியடித்து கிட்டியிட்டுக்கட்டி செம்பையுருக்கி பொற்சாயலாகிய கடிதடத்தின்

பேரில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் சுரசுரவென்ன வார்ப்பார்கள், அந்தச்செம்புரசம் படும்போது குபீரென்றெரிந்து புகைச்சலும் எரிச்சலுமிருந்து இரணங்களினாற்புழுத்துநெளிய, ஐயோவென்று பறக்கும்பொழுது இருப்புக்குரட்டாலிடித்து வாய்க்குறட்டைப்பிடித்து வலிப்பார்கள், பின்னும்கோனாய்கள் குரைநாய்கள், செந்நாய்கள் ஓனாய்கள் அவளுடைய சதையைக்கடித்திழுத்துத் தின்னத்தக்கதாய் உசிப்பிவிடுவார்கள், மூக்குநீளமுடைய ஆந்தை கோட்டான் கழுகு பருந்து காக்கைமுதலியசேர்க்கை இனங்கள் சேர்ந்து அவளாக்கையைக்கொத்தி ஆவலுடனுண்ணும்படி செய்வார்கள். அவளுடைய பிராணன் அவஸ்தைப்பட்டு கோரமான விகாரரூபத்துடன் கிடப்பாள், அப்போது கூர்மையான கொழுக்கொண்டிடுவார்கள், சேற் கண்டைபோன்ற கண்ணால்மருட்டி பரபுருஷரைச்சேர்ந்த ஸ்திரீகளை எமதூதர் பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டுபோய் பார்த்தவர்களுடைய மனநடுங்கும்படியாய் இருப்புக்கொப்பறை எண்ணெய்யி லிடுவார்கள். அடுப்பேற்றி எரிப்பார்கள், பின்னும் குண்டுக்கட்டாய்க் கட்டிக் கொளுத்துவார்கள், சரீரங்கள் பத்தலாய் வெடித்து இரத்தங்கள்வடிய நிணங்கள்வழிய வறுப்பார்கள், பெரியரம்பங்கொண் டறுப்பார்கள். நாயகனடுங்க நடந்தவள், எதித்துப் பேசினவள், சண்டைபோடுகிறவள் சரசமில்லாதவள் சாதங்கறியை தன்மட்டிலெடுத் தொளித்துக்கொண்டவள், இன்பகாலத்திற்றடை செய்தவள், புருடனைக்கடன்படச் செய்தவள். கணவன் சொன்ன இரகசியத்தைப் பலபேர்காதிற் போட்டவள், மணவாளனிடத்தில் மனமில்லாமல் பட்சம் இருப்பதுபோ லபினயித்தவள், வீடேறி வந்தவிருந்தைப் பகைத்தவள், வீட்டிற்பிறந்தாரை வெறுத்துக்கடிந்தவள், வீட்டுடைமைகளைத் திருடிவிற்றவள் பிட்சை போடாதவள் தன் தங்கை அக்காள் மச்சினிமார் முதலியமற்றையவர்களைக் கூட்டி கொடுத்தவள், வேசையரைப்போல் ஆசைகொண்டவள், தகாதபெண்களுடன் சகவாசம்பண்ணினவள், மலசலங் கழிக்கும்போது மணற்கொண்டு சுத்திசெய்யாதவள், குழையல்முழுகல் காலக்கடன் ஆசமன்னியமில்லாமல் சமையல் வீட்டிற் புகுந்து சாப்பாடிட்டவள், படுத்தும் இருந்தும் புருடன்கேட்ட கேள்விக்குப் பயமில்லாமல் உத்தரவு கொடுப்பவள், கணவருடன் கலந்தபோதே ஸ்நானம்பண்ணாதவள், கர்வங்கொண்டு சண்டையிட்டு புருடனுக்குப்போஜனத்தைக் கெடுத்தவள், கல், நெல், புல், உமி முதலியதும்போக்கிச் சமைக்காதவள், புருடனெளியவனென்று

பொருட்செய்யாமற்போனவள், கால் கைபிடித்து காலமறிந்து நட வாதவள்மாமன், மாமி, கோறியகாரியத்தைக் கேடுபண்ணினவள், முன்காரியம் பின்காரிம் அறிந்து முடிக்காமல் அசடுதேடினவள், அண்டையகஹக்குப்போய்ச் சண்டையிழுத்தவள், மணவன் மச்சி னன், மூத்தாருக்குசண்டை மூட்டிவைத்தவள், இன்னமுள்ள நற் செய்கைகளுக்கு இடங்கொடாதவள் இப்படிப்பட்டபெண்களைஎம தூதர் கொண்டுபோய் இருபுத்தூணை நெருப்பிற்காய்ச்சித் தழுவச் சொல்லி இடிப்பார்கள். குண்டாந்தடிகொண்டு அடிப்பார்கள், எலும்மையொடிப்பார்கள், இருப்புமுள்ளுகளிலே போட்டுருட்டு வார்கள், கத்தியைப் பழுக்கக் காச்சி மிதிப்பிப்பார்கள், கையிற் கயிற்றைக்கட்டி நரகக் கிணற்றில் துவைத்தெடுப்பார்கள், இருப் புக்கூண்டிற்றாக்கி யேறிட்டுவைப்பார்கள், இரத்தமுஞ் சீழுநிரம் பிய நரகத்தில் கற்றிலுங் கருங்குளவி மொய்த்துக்கொண் டிரைய அழுத்துவார்கள், துர்க்கந்தமாம்ஸ நரகத்தில் துறுப்பார்கள் மல சல நரகத்திற் கவிழ்த்து வாட்டுவார்கள், அக்கினிக்குழியிற் புகுத் துவார்கள், அனற்பொறி நிரையத்திலிருத்துவார்கள், பாம்புக் கிணறு, அட்டைக்கிணறு அரணைக்கிணறு தேள் கிணறு விரியன் கிணறு நண்டுத் தொறக்காய் கிணறு, பிள்ளைப்பூச்சிக் கிணறு, பெரும்புலிப்போன், கரடிப்போன் கத்தி, வாள், ஈட்டி, முள் முனை மாட்டிப்புதைத்து வருத்தப் படுத்துவார்கள். இந்தப்படிக்கு அநேகவித பேதமான இருபத்தெட்டு கோடி நரகங்களிலேயும் புகுத்தி தண்டிப்பார்கள், இப்பேர்ப்பட்ட துன்மார்க்கப் பெண் களை நான்கண்ணிலும் பாரேன். அவர்கள் பேச்சைக் காதிலுங் கேளேன், கலந்து விளையாடேன் எனக்குத் தகுந்த இஷ்டமுள்ள பதிவிரதைகளுடன், ஒழுகுவேன் பழமைப்பாராட்டி பழகுவேன் நற்குண ஸதிரீகளுடன் பேசுவேன் மற்றவேளைகளில் வீட்டுவேலை களும் இல்லறதருமமும் எனது பிராணுகிய புருடன் பணிவிடை யும் பிரதானமென்று பார்ப்பேன், பறவை பட்சிகளைக் கூண்டில் வைத்து வளர்க்கமாட்டேன். பசுமுதலிய மாடு கன்றுகள் பட்டி னியிருக்க பார்க்கவொட்டேன் என் நாயகனுக்கு மனங்கோணுத லாக நடந்து எதிர்த்து வார்த்தையாடேன், அவரென்னையடித்துத் திட்டியுதைத்த போதிலும் அவருடைய கால் கை வாய் நோவுமே யென்று உபசரித்து உடனே அவர் அழைத்தாலும் அழையாமற் போனுலும் ஏனென்று ஓடி அவருக்குண்டான பணிவிடைகளைப் பால்மாறிக்கை இல்லாமற் செய்து என்பேரி லேர்ப்பட்ட கோபங்

தீர்ந்து இஷ்டம்வரும்படியாய் நல்லவார்த்தைபேசி அவர் தயவைத் தேடிக் கொள்ளுவேன், ஏழைகளாய் நொந்துபோன சமுசாரிகளுக்கு என்னன்பருடன் சொல்லி உபகாரமானகாரியங்களைச் செய்யமனமுண்டாகவைப்பேன். தருமசூட்சமாகிய புண்ணியம் என்னுலியன்றது சகலருக்கும்தாகத்திற்கு சலம் தாம்பூலம் சுன்ன முதலியவைகளளித்து நன்மை சம்பாதிப்பேன். என் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விவருவிக்கும் விஷயத்தில் மெத்தக்கருத்தாய்ப் பொருத்தி வைப்பேன். இப்படிப்பட்ட சத்கருமங்களெல்லாஞ் சர்வசாக்கிரதையாகப்பண்ணி நாளுக்குநாள் அபிவிர்த்தியாய் இந்தப்பாக்கியத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்று சாந்திலி சொல்ல அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட கைகேசியானவளுக்கு விவேகமும் ஞானமும் பிறந்து பிரதட்சணம்பண்ணி அம்மணி நீ சொன்ன எதார்த்த வார்த்தையனைத்துஞ் சத்தியமேயென்றுபுகழ்ந்துகொண்டாடி மகா லட்சுமிக்குச் சமமான கைகேசியானவள் செலவுபெற்றுக்கொண்டு மகமேருகிரிச்சாரலிலிருக்கின்ற தன் வீட்டுக்குப் போயினள். இந்தப்பிரகாரம் யாவரொவருர் சாந்திலிகைகேசிசம்வாதத்தை அனுஷ்டித்துநடந்தவர்கள் கேட்டவர்கள் படித்தவர்கள் முதலியபேரும் ஆயுசுவிர்த்தி, போகபாக்கியம் புத்திரப்பேறு நோயற்றவாழ்வு புண்ணியக் கீர்த்தி பேரருள் பெரும் பொருள் அருளுண்டாகும் முரசகேதனவென்று, பிரம்மச்சாரியாகிய வீஷ்டுமர் விளம்பினர். இத்தருமத்தைக்கேட்ட தருமராஜன் சந்தோஷித்து பாட்டனுக்குப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்காரந்தந்து ஐயா உம்மாலே பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் பான்மையெல்லாங்கேட்டேன் விசிதமாயுணர்ந்தேன் சுவாமிகளே புருடனுகிய நாம் நடக்கவேண்டிய நன்மைகளெப்படி குற்றந்தீர்ந்து கடைத்தேறுவதெப்படி இப்படியென்றியம்பவேண்டும், அருட்கடலாகிய ஐயாவென்றுகேட்க, குருமுகூர்த்தங் கொண்டருளிய வீஷ்டுமர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

102 புருடர் நடக்கவேண்டிய ஒழுக்கம்.

புருடன் உதயத்திலெழுந்து காலஉபாதிநீக்கி ஸ்நான சந்தியானுஷ்டான கருமமுதலிய செபமுடித்துக்கொண்டு சூரியநமஸ்காரஞ்செய்து இந்தப்படிக்கு மூன்றுகாலமும் சோம்பலில்லாமல்

முடித்து சுத்தவஸ்திரந்தரித்து ஈஸ்வரத்தியானமியற்றி, எட்டெழுத்தும், ஆறெழுத்தும், ஐந்தெழுத்தும் ஆசான்சொன்னபடி ஜபித்து, அரனை, அரியை ஆதியை, அநாதியை, எங்குந்தானாகிய பரிபூரணனை, புண்ணியனை உண்மைப் பொருளை, சத்தியநித்தியனை, மோட்சகாரணனாகிய சிவபிரானை, ஆதிமத்தியாந்தசகிதனை, ஆதிமூலப்பொருளை, நாராயண மூர்த்தியை வாழ்த்திவணங்கித் தோத்திரம் பண்ணி இரவும்பகலும் இஷ்டகாமியார்த்தங்களை விரும்பி, நித்தனை, நிராமயனை, நின்மலனை, நிற்குணனை, சகுணனை, மூவர்முதல்வனை, முக்குணனை, முக்கண்ணனை, வேதவேதாந்தவேதியனை, சோமசூரியாக்கினிச் சுடர்க்கண்ணனவனை, அறம்வளர்த்தாளாகிய அம்பிகையை வாமபாகத்தில் வைத்தவனை, நிட்களனை, சகளனை, முத்தனை, கர்த்தனை, சித்தனை, கிருபைக்கடலை, மும்மூர்த்திசொரூபனை, முத்தொழிற்கும் வித்தானவனை, விநோதனை, லீலாவிபூதனை, விசாகமூர்த்தியைப் பெற்றவனை, நிஜானுபோகமுற்றவனை, குற்றமற்றமனத்தால் மோட்சகாமியத்தைக் குறித்து வணங்கி, இந்தப்பிரகாரம் மூன்றுகாலமும் போற்றுவையாகில், நாளுக்கு நாள் அறிந்தறியாமற்செய்த குற்றங்களெல்லாம் பறிந்தேகும். விஷ்ணுநாமம், சிவநாமம்இதை ஒருக்காற் சொன்னமாத்திரத்தில், மகாபாவங்கள் விலங்கிப்போகும். புகழும் புண்ணியமும் ஆயுசும் செல்வமுமுண்டாம். இவ்வண்ணம் யார்நடந்தவர்களோ அவர்களுக்கெல்லாம் சகலபாபக்ஷயமுமுண்டாய் மோட்சமடைவார்களென்று சொல்ல, இதைக்கேட்ட தருமராஜன் இரண்டுகரத்தையுங் குவித்து நமஸ்கரித்து பத்மாசனம்பண்ணி தொடைமேற் கரமமைத்து மனதைக்குவித்து பஞ்சேந்திரியங்களையுமடக்கிவாயுவைக் கும்பித்து மூக்குமுனையில் முனைக்கண்ணாட்டி சூரியமண்டலத்தில் சத்தியப்பிறைபை மத்தியிலிருக்கப்பட்ட பரமேஸ்வரமூர்த்தியை மனக்கண்ணினல் தியானம் பண்ணி, அப்புறம் தருமராஜன் கண்ணை விழித்து பாட்டனைப்பார்த்து ஐயா,தானங்கொடுக்கிறதென்றும் இன்சொற்பேசுகிறதென்றும்சொல்லப்பட்ட இரண்டுவகைக்குள் எதிலே அதிக பலனுண்டாகும் அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க வீஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

---

103. தானங்கொடுப்பதிலும் இன்சொற் சொல்லுத லிலும், எதிலே அதிக பலன் உண்டாகுமென்ற பிரசினைக்கு, உத்தரம்.

தானமென்பது ஒருவருக்கொருத்தர் தனதாக ஈவது தானம். தனதென்பது மனோபக்தியுடன் அன்புவைத்தது தனதாம், கொடுக்கிறவனுக்குக் குலசம்மந்தத்தால் குணமிருக்கும், குணம் எவ்வளவுடையதோ அவ்வளவுகல்வி, கல்வி யெம்மாத்திரங் கற்றானோ அம்மாத்திரம் பேரறிவு பெற்றது எம்மட்டோ அம்மட்டும் தெளிவு, தெளிவிற்குத்தகுந்தபடி சேர்க்கை சேர்க்கைக்குத் தகுந்த ஈகையுண்டாகும், ஈகையில் எவ்வண்ணக்ஞானம் விளங்குவதோ அவ்வண்ணம் பல னனுபவிப்பான், மேலும் தானங்கொடுப்பதைப் பார்க்கினும் மேன்பாடாகிய தருமமொன்றுண்டு, அதென்ன வென்னில் வந்தவர்களையுபசரித்து வணங்கி அன்புபாராட்டி தேன் சொரிவதுபோற் இனியசொல்பேசுவது. பெரியதானம் அதாவது சத்துச் சித்து ஆனந்தமென்று மூன்று பதார்த்தம், அதிலேசத்தாகிறது சாத்மீககுணம், இந்தக் குணஞ் சுலபத்தில் வாராது மனஞ் சேதனப்பட்டு அகங்கார மடங்கி பொறாமை யொடுங்கி அவா விலங்கி, நான் எனது என்கிற தேகாபிமானமும் பெண்டு பிள்ளை பண்டுபதார்த்தங்களெல்லாம் மித்தையாகக்கண்டு சர்வபூதாதிகளிடத்திலேயுந் தயைவைத்து பசியாதாபமுண்டாகி அருளுடனிருப்பது சத்வகுணம். இந்தச்சத்வகுண முள்ளவர்கள் சித்தாகியபிரம விலாசவித்தெல்லாந் தெரிந்தவர்கள். பிரம்மத்தைக்கண்டபோதே ஆநந்தமும்மோனமும் சொந்தமாகும். அவர்கள்தான் நித்தியானந்த பிரபஞ்ச விசாரநீற்ற நின்மலானந்தர்கள். சித்தென்பது சாத்மீகமாகிய அறிவும் பிரபஞ்சமும் பொய்யெனக்கண்டபேர்களுக்கே வரும். பூதாதிகளியாவுஞ் சமத்துவமாய்ப்பார்க்கப்பட்டதே சமசித்தம். வேறுஉரை மாறுசெய்கை வேறு இருப்பவர்கள் இன்சொற் பகருவார்கள், திரிகரண சுத்தி யுடையவர்கள் இனியசொற் கூறுவார்களல்லது மற்றொருவருக்கும் இன்சொற் பேசுவது உளவாயினும் எளிதல்ல. அதுபெரியகாரியம் எல்லாருக்குந்தானேவாராது சுத்தசாத்மீகருக்கு மாத்திரம் சுதந்தரம் இதற்கொருதிருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன் கேள்.

சர்வபூதாதிக ளிடத்திலேயும் கிருபையுள்ள சாத்மீக குணத்தையுடைய பிராமணனொருவன், அவன் வனத்திலே சஞ்சரிக்கிறபோது தாருணனென்கிற ராட்சதன் பெரும்பசியுண்டாகி இரையகப்படாமல் மிகு கோபங்கொண்டு எதைஎடுத்து விழுங்கலாமென்று ஏக்கங்கொண்டு வருகிறபோது, மேற்கூறிய பிராமணனைக்கண்டான். காணவும் தன்பசிநோயினால் இந்தப்பிராமணனைப் பிடித்து எடுத்து விழுங்கிவிடவேண்டுமென்று நினைத்து ஓங்கிக்கனைத்து இரண்டுகைகளையும் விரித்துக்குவித்துப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்போதுசகலவேத ஆகம இதிகாச புராண சாஸ்திர முழுதுந்தேர்ந்து சங்கையறக் கேள்விகேட்டு ஆத்மநிச்சயமறிந்திருக்கிற வேதியன், தெளிவுடையவனாய் முகமலர்ச்சியுடன் சற்றேனுஞ் சித்தங்கலையாமல் தன்மனம் பதைக்காமல் துடிக்காமல் கோபிக்காமல் ஆனந்த நடம்புரிகின்றஆதி மூர்த்திபோல் சோதிகாட்டி நகைத்துத் துயரமற்றிருந்தான். அந்தத் தாருணனென்னும் அரக்கன், மனமருண்டு, மதிமயங்கி, திடுக்கிட்டு, புத்திகலங்கி, இவரெப்படிப்பட்ட பெரியவரோ எத்தன்மையுடையவரோவென்று ஐயப்பட்டு பிராணபயமில்லாமல் நகைக்கின்றாரே முகமலர்ச்சி கொண்டிருக்கின்றாரே இதென்ன விந்தையென்று அவரைச்சேர்த்துப்பிடித்தகையை விட்டுவிட்டு பசிநோய் திரும்படிக்குக் கோபமாறி இவரையடுத்து ஐயரே எனக்குப் பசியும், ஆயாசமும், இளைப்புங், களைப்பும், விதிர் விதிர்ப்பும் வரவேண்டியகாரணமென்ன நீரிதை நன்றாயோர்ந்து சொல்லுவீராகில் உம்மைக் கொல்லாமல் அகல்வன், இல்லாவிட்டால் என்பசிக்கு எப்படியும் உன்னைத் தின்றுவிடுவேன், கொல்லுவதற்கு முன்னாக உன் கருத்தைச்சொல்லென்றான். அந்தமொழியைக்கேட்டபிராமணன் அஞ்சாமல் நகைத்து முகமலர்ந்து சர்வ பூதங்களிடத்திலும் ஈஸ்வரன்தானித்தியமென்பதை நன்றாயறிந்த நாதனாகையால், மிகுந்த இரக்கத்துடனே இன்சொல்லினால் அப்பா இராக்கதனே தேகங் குளிர்ச்சியாய்ப் புஷ்டியாய்ப் பருக்காமல் உலர்ந்துபோவதுகாசிரோகமென்கிற வியாதியின் குணம் குளிர்ந்தபார்வையுடையவனே உடல்வெளுத்து மெலிந்து காட்டுவதெல்லாம் பாண்டுரோகத்தின் பான்மை. இந்தரோகம் வருகிறதற்கு ஏது என்னவென்றால் தங்கள் தங்களுடைய சுற்றத்தார் பந்துஜெனங்கள் மித்திரர் தரித்திரர் முதலிய பேர்களைக்கடிந்து குரூரவார்த்தைகளைக் கொட்டினாலும், அவர்கள் வயிறெரிந்து மனம்புகைந்து மலமலவென்று கண்ணீர்

சொரிந்து அழுதாலும் ஒருவனுண்ணும்போது மெனியைப் பிடித்தாலும், தாய் தந்தையைத் தமையனைப்பழித்து பேசினாலும்,யேசினாலும் சஞ்சலப்படுவதினாலும் ஒருவன் பெற்ற ஜயத்தை நான் பெற்றேனென்று ராஜசமுகத்தினின்று பெருமை கூறினாலும், அப்படி சொல்லும்போது ஜயம் பண்ணினவனுக்குத் திகில்பட்டு மூலாக்கினி எழுந்து வியர்வையுண்டாகி மெத்த வருந்துவதினாலும் ஆபத்காலத்திலே உதவிசெய்யா திருந்தாலும், உதவியற்ற பேர்கள் விருதாவில் நான் செய்த உதவியாற் பிழைத்தானென்று விருதா டம்ப சம்பம்பேசினாலும்,செய்தவுதவியைச் செப்பிக்காட்டினாலும் கல்லாதமூடன் கற்றவிசேடனைப் புகழ்ந்து சந்தோஷப்படாமலிகழ்ந்தாலும், தேடியதிரவியத்தைபெரியோர்கள் முதலிய நல்வழியிற் செலவழிக்காமல் தீநெறியில் விரையப்படுத்தினாலும், அன்னத்தை பின்னம்பண்ணினாலும், விண்விசாரம் பெற்ற வரியன் நன்றாயிருப்பவரைப் பார்த்து :பொறாமைப்பட்டு நமக்கில்லை யென்று மனம் பொறாமையினாலும். தேவர் முதலிய நல்லோர்பெரியோர்களை நிந்தனைபண்ணினாலும், மகாபாவமாகிய பசிபழி இளைப்பு முதலிய நோய்களெல்லாம் வருமென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட தாருண ராக்கதன் "சிறுமையு ணிங்கிய வின்சோன் மறுமையு மிம்மையு மின்பந்தருமென்பதுபோல்" வேதியருடைய இன்சொல்லுக்கிரங்கி அவரை உயிர்வதைசெய்யாமல் விட்டுவிட்டான். அப்பால் சிலாசாரத்தையுடைய முனியானவர் தனது எதாஸ்தானம் போய்ச்சேர்ந்தார். கேளுந் தருமனந்தன இன்சொல்லினாலே உயிர்பிழைத்தனர் ஆதலால் இதமுள்ளது எல்லாவற்றினுமேன்பாடென்று கங்கைமைந்த நுரைத்தார். தருமராஜன் சுவாமி புத்திரர்களிலே அநேகவித புத்திரருண்டென்று சொல்லுகிறார்களே அத்தனை விதங்களையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்ன முற்று முணர்ந்தவிஷ்டுமர் சொல்லுகின்றார்.

---

104. வினையினால் வரப்பட்ட புத்திர விபரம்.

தனக்கு மாங்கல்லிய தாரணமுள்ள சுதந்தர ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணியப்படி பிறந்தபிள்ளை உத்தமமாகிய ஜேஷ்டபாகமுள்ளமுதற்பிள்ளை. தன்னுடைய பெண்வயிற்றுற் பிறந்தபிள்ளை முதற்பிள்ளைக்குச் சமானமான இரண்டாவது பிள்ளை. தன்னுடைய பெண்

சாதி தன்னையறியாமல் மற்றொரு விதத்தினாற் பெற்றபிள்ளை மூன்றாவதுபிள்ளை. இன்னொரு தந்தையை தாய்கூடி ஈன்றமைந்தனைதத்து புத்திரனாகக்கொண்ட மஞ்சநீர்ப் பிள்ளை, நான்காவதுபிள்ளை தாய்தந்தையைநீங்கி தன்னிச்சையாய்த் திரிந்தபிள்ளை. சரணமென்றடைந்த அடைக்கலப்பிள்ளை ஐந்தாவது பிள்ளை. பெண்சாதி விபசாரத்துவமாய்ப் பலபேருடன்கூடிப்பெற்றபிள்ளை இன்னான்விந்துக்குப் பந்தமாய்வந்ததென்று தெரியாதபடியால் அவன்சொந்தமான ஆறாவதுபிள்ளை. அன்னையும் பிதாவும் அடித்துத் துரத்திவிட்டபிள்ளை ஆதாரமில்லாமல் ஒருவருக்குட்புகுந்து அடுத்திருந்தால் ஏழாவது சொந்த பிள்ளை. கன்னிகையில் ஒருவனைக் கலந்துபெற்றால் அந்தப் பிள்ளையைக் கானீனனென்பார்கள், பிற்பாடு அந்தக்கன்னியை எவன் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டானோ அவனுக்கு இந்தப் பிள்ளை. ஸ்திரியினுடைய வயிற்றில் கருப்பங் கொண்டிருப்பது தெரியாமல் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டால் முன்னுண்டாயிருந்தபிள்ளைவிரியம்விட்டவனுமன்றுஇப்போதுதாலிகட்டிக்கொண்டவனுக்குச் சொந்தமென்னச் சாற்றுவது அவன் ஒன்பதாவது பிள்ளை. தன்னுடைய மனைவியைத்தானே கோபித்துக் கொண்டு வேண்டாமென்று வெறுத்து ஒட்டிவிட்டானாகில் அந்தப்பெண்தருமமாகப்பார்த்தும் பர்த்தா துரத்தியபடியால் தன்பேரிற் குற்றமில்லாமல் இன்னொருவனிடத்திலிருந்து பெற்றபிள்ளை முந்திய தந்தைக்குப் பத்தாவதுபிள்ளை. தாயும் தகப்பனும் விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொண்டால் கொண்டவனுக்குக் கொண்ட பிள்ளை பதினோராவது பிள்ளை. இவனுடையவிரியம் அன்னிய ஸ்திரீயினிடத்தில் தரித்து உதித்தால் எல்லாருமறிந்து இன்னானுக்குப் பிறந்ததென்று தெரிந்து இவன் பெயரேவழங்குமாயின் அந்தப் பிள்ளையும் இவனுக்குப் பன்னிரெண்டாவது பிள்ளை. இப்படிக்கெல்லாஞ் சொல்லுவது மனு நூலின் பிரமாணமென்றனர். தருமராஜன் தண்டம்சமர்ப்பித்து ஐயாபிள்ளைகள்தாய்தந்தையர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய தருமம் எவ்வளவோ அந்த அருமையும் பெருமையும் புகலவேண்டுமென்று கேட்க காங்கேயன் அன்புடனே சொல்லத் தொடங்கினர்.

105. தாய் தந்தையர்களின் அருமையும் புத்திரர்களின் பெருமையும் வருமாறு.

ஓர்காலத்தில் நைமிசாரண்ணிய ரிஷிகளெல்லாஞ்சேர்ந்து சூத முனிவரிடம்போய் நமஸ்கரித்து, சுவாமி! ஒரு தாய் வயிற்றில் பிள்ளைகள் பிறந்தால் அவர்கள் தன் தாய்க்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகள் யாது அவைகளை விசிதமாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பணிந்து கேட்க, அப்பொழுது சூத முனிவரான வர் அகமகிழ்ந்து சொல்லத்தொடங்கினர்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே நீங்கள்கேட்ட கேள்வியானது லோ கோபகாரமான விஷயமும் உலகத்தில் முதல் செய்யும்படியான புண்ணியமாக்கும்; அதைச்சொல்ல எனக்கும் மிக்க சந்தோஷமா யிருக்கின்றது. அந்த விஷயமும், ஓர் காலத்தில் மார்க்கண்டேயர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதை யான் கேட்டதை உங்களுக்குச் சொல் லுகிறேன் கவனமாய்க்கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

பூலோக ஸ்திரீகளுக்கு மூன்று காவல்களுண்டு. அதென்ன வெனில், பிள்ளை பெறுதல், வளர்த்தல், காத்தல் இம்மூன்றும் தாய் தந்தையின்கடமை. தகப்பன்கன்னியாதானமாக ஒருவனுக்கு கொடுத்துவிட்டால் காப்பது அவனுடையகடமை, அப்பால் ஸ்திரீ புருஷனிடத்தில் கிட்டி வாழ்விலுற்றால், அன்பு,பொறை, நாணம், மடம், அச்சம், பயிற்பு இத்யாதி நற்குணசெய்கையுடன், புத்திரப் பேறு, விருந்தோம்பல், இனிய சொல் முதலாக வுடையதாய் நாய கனே தெய்வம், அதுவே விரதபல நோன்பு, மற்ற விரதங்களெல் லாம் பின்படுமென் றுன்னிபோற்றி நடந்துவருவது இல்லறத்திற் குரிய ஸ்திரீகள் தவமாறுதலாலும், அவ்வில்லறம் அறத்துக்கெல் லாம் துணையாதலாலும் அந்த நாயகனும் நாயகியும் அதற்குரியவ ராகையால் அந்த நாயகனே இந்த ஸ்திரீக்கு சகலசுபமும், பலனு மென்றறிவை, இதல்லாமல் புத்திரனேவென்றால் தந்தையானவன் பூர்வபுண்ணிய வசத்தினல் பொருளைத்தேடி தான் நற்கதியடைய புத்திரன் வேண்டுமென்று, தவம், தானம், விரதம் கோவில், தீர்த் தம், பெரியோர் நல்லோர்களென்றறிந்து அவர்களையடுத்து அவர் கள் சொல்லைக்கேட்டுப் பணிந்து சிந்தித்து இப்படிக்கெல்லாந் தவஞ் செய்து, பிள்ளைபிறந்த பிற்பாடு, புத்திரோற்சவம் ஜாதக

கன்மம், நாமகரணம் அன்னப்பிராசனம், சவளம் உபநயனம் அக்ஷராப்யாசம் அருத்தக்கியானம், இவைகளெல்லாம் நன்ன டக்கையில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று தன் கடமையாக இவ் வளவும் தந்தை செய்தாலும், பத்து மாதஞ் சுமந்து பெற்ற தா யார் துன்புறப் பெற்று, இரவு பகல் வருத்தமுற்று கண்விழித்து அமுத மூட்டி வளர்த்து வருதலும இருவருக்கும் இந்த வருத் தஞ் சரியென்றறியக்கடவை; இப்படி அருமையாகப்பிறந்த பிள் ளைக்கு உலகந் துதிக்கக் கல்வியை கற்பித்து நல்ல பண்பிற் சிறந்து யாவரும் இவனைப் பெற்றதாயுந் தந்தையுமென்ன தவ மிழைத்தார்களோவென்று புகழும்படியாகத் தன் மனையாளுடன் மருவித் தன் தாய்தந்தையின் அரிமையறிந்து அவர்களிஷ்டப்படி போற்றிப்பணிந்து அவர்கள் சந்தோஷத்தையடைந்து பின் கிரி யான காலத்திற் குரிய கடன் முறைகள்யாவுமியற்றி நீர்கடன் முதலியது தீர்த்து நிலைபெற்று வாழ்பவனே சற்புத்திரன், அவனால் எழுஜன்மங்களிலுந் தந்தை தாய்க்குப் பழிப்பில்லை. தானும் புனித னுவானென்பதற் கையமில்லை யென்றறியக்கடவை.

பெண்ணுகப்பிறந்தால், தன் பதிவிரதாநிலையைக் காப்பாற்றி, உண்டி முதலியவற்றால் புருஷனையும், அவன் தாய் தந்தையர் மகி ழும்படி அன்பாயுபசரித்து நல்லபுகழைப்பெற்று உலகமகிழவாழ் வதே, தந்தைதாயர்களுக்கு பெரும் பிரயோசனமென்றறி. சில பேர் பிள்ளையைப்பெற்று தெய்வீகமாக குழந்தை பருவத்தில் தந்தை இறப்பானுகில் அந்தக்குழந்தைவளர்ந்து கல்விமுதல் உண்டி உடுத்தலாகிய பிரயாச முயர்ச்சிகளெல்லாம் தாயின் காரியமாயி ருக்கிறபடியால் அந்நன்றி அளவுகடந்திருப்பதாலும் அந்ததாயிக்கு புத்திரன் செய்யும் நன்றியானது எக்காலந் தீருமென்றால் யெல் லாம் நற்குணமாகிய இனியவசனத்தினுலும் உண்டி உணவுகளை ஊட்டுவதினுலும் மனநோகாமல் நடத்துவதே தரும பயனுகும் அந்த விரதமே புகழாகிய விரதமதாகும் இந்த விரதங்கள் செய்யா ஈனவிருத்திகளைச்செய்து நடப்பவன் பாவக்கிருத்தியையுடைய நர கத்தையடைவது மன்றி மறுஜன்மத்தில் ஈனஜாதியிலுதித்து, தரித் திரத்தினுலும் ரோகினுலும் பசியுடன் துன்புறும்படிசெய்யும் தாய் தந்தையின் பணிவிடையில் முதிர்ந்த மேலாகிய உத்தமர்கள் சாஸ் திரபுரான வைபவ சித்தாந்தங்களைக் கேட்டு தன்மம்வழுவாது செ ய்து வருபவன் நல்லகதியைப்பெற்று மறுமையில் செல்வமும் சிற ப்பும் சுகமுடன்வாழ்ந்து ஈஸ்வரபணிவிடைசெய்து சாயுச்சியபதவி

யடைவ னென்றறியுங்கள். இதற்கொரு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லு கிறேன் கேளுங்களென்று சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்.

---

106. கௌசிகன் சரித்திரம்.

கேளுங்கள், ரிஷிகளே, விசிட்டபுரமென்னும் பட்டணத்தில் கௌசிகனென்னும் ஒரு பிராமணன் அவன் வேதாப்பியாசம் பெற்று சன்மார்க்கத்தை அடையவேண்டி வசிஷ்டர் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று நெடுநாள் அவரிடம் பாடங்கேட்டு வருகையில் ஒருநாள் சூரிய வெப்பத்தினால் வருந்தி ஒரு மரத்தினிழலில் வந்து நிற்கவும், அந்த விருக்ஷத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கானது எச்சமிடவும் அது இவன் தலையில்பட்டவுடனே கோபம்வந்து கண்கள் சிவக்கவிழித்து மேல்நோக்கினான் அந்தக் கடூரமானபார்வையால் கொக்கு வெந்து சாம்பராகிப்போகவே இந்தப்பிராமணன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து நமக்கு மிஞ்சிய பெரியோர்களுமுண்டோவென்று தவசிரேஷ்டராய் விட்டோமென்று அகங்காரம் படைத்து அந்த ஊர்பிராமணரிருக்கும் அக்ராரத்துட்புகுந்து அன்னம்வாங்கி உண்பவன் ஒரு வீட்டினுட்போய் (பௌதி பிக்ஷயாந்தேகி) யென்றிரந்தான் அதைக்கேட்ட ஒரு உத்தமி தன்புருடனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரத்தில் மிகுந்த அன்பும், பக்தியும், பொருந்தி அன்னமூட்டி அவர் கரம் வாய், பாதம், அலம்பிக்கொண்டு சயனத்திற்குச்செல்ல இந்த புண்ணியவதியுங், கால், கரங்களை, அழுந்த வருடிக்கொண்டிருந்து தன் நாயகன் நித்திரைபோனபிறகு இந்தப் பிராமணதேகிக்கு, அன்ன மெடுத்துவந்தாள் அதைக் கண்ட பிராமணன் கோபங்கொண்டு, நான் பிக்ஷக்குவந்து கேட்டு எத்தனிநாழிகையாய்விட்டது இதுவரையிலும் உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல்லாமல் என்னை காக்கவைத்தாயல்லவா அதிதிக்கு உபசாரம் பண்ணுவதைப்பார்க்கிலும், புருஷனுக்கு பக்தி செலுத்துவது பெரிதா வென கண்களைப்புரட்டி பார்க்கும்போது இந்த உத்தமஸ்திரீயானவள் நகைத்துகொக்கென்று என்னைப்பார்க்கின்றையோ ஒ பிராமணனே நீ யறியாதவன் உனக்கு தருமத்தின் வழி தெரியாது சொன்னாலுங் கிரகிக்கமாட்டாய் இன்னம் பக்குவப்படவேண்டியிருக்கின்றது இதற்குள்ளே அவசரப்பட்டுவிட்டால் அது உன்னை கெடுக்கும்படியாகவந்து தலைமீறுகின்றது இதற்கு

சாஸ்திர விசாரணையும் அதற்கு தக்க வனுபோகமுஞ் சாதுசங்கப் பழக்கமும் பெறவேண்டும் நான் ஏன் இப்படி சொல்லுவதென்றால் எனக்கு விதித்திருக்கும் விரதம், தன்னைக் காத்தலுந் தலைவனைப் பூசித்தலும் நற்குணமும், நற்செய்கையுமென்று, விரதம், நோன்பு, தவம், யாவும் புருடனேயென்று வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றபடியால் என் நாயகனுடைய பணிவிடைகளில் யானிருக்கும்போது சாக்ஷாத்கார சாம்பசிவமூர்த்தியாகிய கைலாசபதி வந்தாலும் எனக்கு நிமித்தியமில்லை அப்படியிருக்க நீர் தெரியாததன்மையால் கோபங்கொள்ளுவது அழகல்லவென்று சொல்லவே பயந்து நடுங்கிவனத்தில் நமக்குள் தெரியும்படி நடந்த கொக்கின் சங்கதியை இவ்விடத்திலிருந்து சொன்ன இந்த பாக்கியவதிபோலும் விரதசீலியாரிருக்கின்றார்களென்று மூன்றுதரம் பாதங்களில் விழுந்து, தாயே எனக்கு கட்டளையிடவேண்டுமென்றிரந்து கேட்க, உத்தமகுணவதி சொல்லுகின்றாள்.

வேடன் கதை.

மிதுலாபுரியில் தருமவியாதனென்று ஒரு வேடனிருக்கின்றான். அவனிடத்திற் சென்றால் உமக்கு தருமசந்தேகங்களும் நீதியும் விளங்குமென்றுசொல்லவே, தாயே, நான்தெரியாமல் உனக்குச்செய்த குற்றத்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்கரித்து அவ்விடம்விட்டு மிதுலாபுரிக்குச்சென்று கடை வீதியில் மாமிசம் விற்கும் அந்த வேடனைக்கண்டு மனதில் சற்றுலோசித்து அவனுக்குச் சமீபத்தில் நெருங்காமல் தூரமாய் ஒரு திண்ணையின்பேரில் உட்கார்ந்திருந்தான் அந்தவேடன் தன் வேலைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டு பிராமணன் அருகில்வந்து தண்டஞ்செய்து சுவாமி, இன்ன அக்கிராரத்திலிருக்கும் இன்ன உத்தமிசொல்லி அனுப்பவந்தவர் நீரல்லவாவென்று கேட்டான் இதைக்கேட்ட கௌசிகப்பிராமணன் ஆச்சரியமடைந்து இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களை நாமெப்படிஇலேசாகநினைக்கிறதென்று தான் எண்ணிநிற்கையில், விசிஷ்டாகாரந் தெரிந்துக் கொள்ளவேண்டி வந்தவர் நீர், நான், புன்தொழிலையுடைய வேடன் எனக்கென்ன தெரியுமென்று சொல்லவே, அகம் புறமிரண்டுந் தெரியும்படியாகிய அன்பர்களாயிருந்தும் நமக்கென்ன தெரியுமென்றே சொல்லுகிறார்களே. கொக்கை யெரித்த போதே யெல்லாந்தெரிந்ததாய் ஆங்காரங்கொண்டோமேயென்று, பிராமணன் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டபோது, ஆணவம்,

காமியம், மாயை இம்மூன்றும் இவனுக்கடங்கிவிட்டன. உடனே அந்த கிராதகன் இவனை தன் வீட்டுக்கழைத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு ஆசனங்கொடுத்து இவர்மனதிலிருக்குஞ் சந்தேகங்களை நிவிர்த்திக்க வேண்டுமென்று வேடன் நினைத்துக்கொண் டிருக்கையில்; பிராமணன்வேடனை பார்த்து ஐயா நீர்தேவதாசொரூபமாய்விளங்குகின்றீர் இப்படிப்பட்ட உமக்கு யித்தொழில் செய்வதற்கெப்படி சமாதானமாயிற்று யாவத் பாவங்களிலும் கொலைத்தொழில் பெரியது, நீர் அந்த அற்பத்தொழிலை அனுஷ்டிப்பது அழகல்லவென்று சொல்லக்கேட்டு தருமவியாதனாகிய வேடன்; ஐயா கௌசிகரே ? கேளும் பிராமணர்கள் சாந்தம், பொருமை ஒழுக்கம், ஆசாரம், ஜபம், தபம், விரதம், இவைமுதலிய கருமங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது.

அரசர்கள் ஜபம், தபம், விரதம், நீதி, இரக்கம், தன்னுயிர்போல், மன்னுயிரைக்காத்தல், துஷ்டநிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தல், இத்தியாதிகிருத்தியங்களை அடைந்திருக்கவேண்டும்.

வைசியர் உழுதுபயிர்செய்தல், பசுக்காத்தல், பொருளீட்டல், கிருஷித்தொழிலுடன், தருமம்புரிதல், இறைவழிநிற்கை பெரியோரைப்பூசித்தல், கல்விகேள்வி இவைகளைச்செய்ய முயல்வதுதருமம். சூத்திரர் இந்தமூவருக்கும் ஏவல் தொழில்புரிந்து சத்தியந்தவராமலிருப்பது தருமம். இப்படியிருக்க, நாங்கள் வேடசாதியானதால், பக்ஷி மிருகாதிகளைக்கொன்று, விற்றுஜீவனஞ்செய்ய வேண்டிய விதியாக விதித்திருக்கின்றது. அவரவர் குலத்தொழிலை நடத்தாவிடில் மிதிலைக்கிறைவராகிய ஜனகமகாராஜன் தண்டனைசெய்வான் அதனால் என் ஜாதியாசாரப்படி மிருகங்களைக்கொன்று கொண்டுவருவாரிடத்தில் கிரயத்துக்கு வாங்கிவிற்று வந்த லாபத்தில் ஒரு பங்கு தருமத்திற்கும்,ஒருபங்கு சுற்றத்தாருக்கும் ஈந்து மிகுதியை நான் புசிக்கிறேன். அன்றியும் என்தாய் தந்தையரைப் பூசாவிதிப்படி நித்திய பாதபூசைபுரிந்து, சத்தியம், சாந்தம், கிருபை, சீவகாருண்ணியத்துடன் பிறர் பொருளைக்கவராமலும், துஷ்டசகவாசஞ்செய்யாமலும், தெய்வதூஷணம், பெரியோர்நிந்தனை செய்யாமலும் வேதங்கூறுகின்ற விரதங்களையனுசரித்துப் பிடிவாதமின்றிமுக்கிய தருமங்களில் உறுதிநிலைகொண்டு, தன் தாரமின்றி பரஸ்திரீகமனஞ் செய்யாமல் மனமடங்கியபேர்களுக்கு வேதநீதி சாரங்களைத் தெரிந்தமாத்திரஞ் சொல்லி, எவர்கள் மனதையுஞ்

திடுக்கிடச்செய்யாமல் யாவருக்கும் தாசனாக இருக்கிறேன். பிரமச்சாரி, கிரகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி இந்நான்காசிரமங்களில் எதைப்பற்றினாலும், அதின்வழியில் உறுதியாகநின்று அதற்குரிய கருமங்களைப்புரிபவன் நற்கதிபெறுவான் தீயகருமங்களைச் செய்தால் நரகத்தையடைந்து ஈனஜாதிபிற் பிறந்து என்போல் இழிவான தொழிலைச்செய்து ஈஸ்வரபக்தியில்லாமல் பின்னும் நரகத்துக்காளாகி விடுவான் ஆகையால் அந்தக்கரணசுத்தியாய் நீர் நடந்துவருவீராகில், பிறருக்கு உபதேசிக்கும் அசாரித்துவமும், மோக்ஷத்துக்கு வித்துமாவீர் மேலும் சீவஹிம்சையின் சொரூபம் இஞ்சித்து சொல்லுகிறேன் கேளும், வேதியர்கள் யாகத்தில் பசுபந்தனஞ்செய்கின்றார்கள். அரசர்கள்வேட்டையில் யெத்தனையோ சீவனைமாய்க்கின்றார்கள், யுத்தத்தில் மானிடரைத்துண்டிக்கின்றார்கள் பூர்வத்தில் அரசர்களுள் பெரும்பாலார், நாளொன்றுக்கு இரண்டாயிரம் பசுபந்தனஞ்செய்து யிருக்கின்றார்கள். இக்கிருத்தியங்களுக்கு நற்கதியே யன்றி வேதத்தில் சொல்லியபடி துற்கதி கிடைத்ததில்லை யென்றறியவும்.

உலகத்தில் வெகுபேர்கொல்லா விரதியரென்றுபேர்வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் நடக்கையிலும். படுக்கையிலும், நிலத்தை உழுது பயிர்செய்யுங் கிருஷிகளிலும் அனேக சீவராசிகள் மடிந்துபோகின்றன; இஃதறிந்தும் இதுகொல்வதல்ல வென்றிருப்பது மயக்கமேயல்லது தெரிவல்ல. சிருஷ்டிக்கிரமத்தின்விதியில் அந்தந்த ஜந்துக்களுக்கந்தந்த ஆகார நேமனம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது, அவர்கள் இக்கொலைக்கருமங்களுக்குத் தாங்கள் கர்த்தாக்கள் அல்லவென்று எப்படிச்சொல்லலாம். கொல்லவும்,பிறப்பிக்கவுங் கூடுமா யிருந்தால் இம்மொழிக் கதிகாரமுண்டு. தன் கதியே தெரியாதிருக்க இதர செந்துவின் கதியைப்பேசப்படாது யாவுங்கடவுள் சித்தமென்று தங்கள் தங்கள் குலாசாரப்படி நடப்பதே கொல்லாவிரதம். தத்துவமறியாதவர்கள் நான் செய்தேன், எல்லாம் நான் நடத்தினேன் இஃது என்னுடையதென்றும், இந்த சரீரத்தை மெய்யாகநினைத்து இதைச்சார்ந்தயாவத்பொருளும் என்னது சொந்தமென்று மெய்யாக நினைக்கிறவன் எத்தனைகாலமானாலும் மோசமாவான் ஆதலால் உடம்பைவெறுத்து பாவசம்பந்தங்களை யகற்றிப்பஞ்சேந்திரிய பூதங்களையும் நிக்கிரகித்து, நிரந்தரக்கடவுளைமனதில் நிறுத்தினபேர்கள், பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்துவார்கள். மேலும், பூதம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து,

ஞானேந்திரியம் ஐந்து, பொறி ஐந்து. அந்தக் கரணம் நான்கு, இவைகள்கூடியதே தேகம் இதில் மானிடசரீரம் விசேஷம், அதி லும் நன்மை தீமைகளை அறியுங்காலம், அதற்கெப்போவருமோ, அப்போதஃது உத்தமஜன்மம். அறியாதவரையிலும் மிருகத்துக் கும் இத்தேகிக்கும் பேதமில்லை, கருமம்விடாது பிறப்பிறப்பும் நீங்காது பொறிவழியிற்புலனைச் செல்லவொட்டாமல் ஞானவழி யில்அறத்தைநடத்தித் தன்னையறிந்து தலைவனைக்கண்டு அயிக்கியப் படுங்கால் மேலானபதவி கிடைக்குமென்றான்.

கௌசிகப் பிராமணன் தருமவியாதனுடைய பருவத்தையும் அவனது உண்மைஞானத்தையும் கண்டுமகிழ்ந்து அவனுடன்கூட தன்மனையிற் சென்றான் பிராமணனை சித்திராசனத்தில் உட்கார வைத்து வேடன் தாய்தந்தையரை ஸ்நானஞ்செய்வித்துப் பத்திர புஷபம் பலந்தோயங்களால் தன் பத்தினி சமேதனாய் நின்று பூசி த்து நமஸ்காரஞ்செய்து, முதலில் அவர்களுக்கு அன்னமூட்டி யுபசரித்து ஊசலிலேற்றி இன்னம் உங்களுக்கு வேண்டியதைக் கட்டளையிடுங்களென்று பிரார்த்தித்தான் அவர்கள் பிள்ளையை நோக்கி அப்பா என்னருமைத் தவப்புதல்வனே எங்களுக் கொரு குறையுமில்லை உன்போல்ய குணவானைப்பெற்ற எங்களுக்கு எழு பிறப்புகள் ஒருவேளைவந்தாலும் அந்தக் காயங்களிலேயும் பாவம் நீங்கி மேலாகிய பதவியைப்பெறுவோம். ஆனால் நீயும், உன்பத்தி னியும் தீர்க்காயுளாய்த் தருமங்களைச்செய்துவாழ்வதே எங்களுக்கு வேண்டியதென்றுரைக்க, உடனே அந்த பிராமணரை தன் தாய் தந்தையருக்கு காண்பித்தான் இருவரும் இறங்கி அவரை நமஸ்கரி த்து சுவாமி எத்தனை விரதமிருந்தாலும், தாய்தந்தையரைப் பூசித்து மனைவாழ்க்கையில் இருந்து வாழ்வதற்கு மிஞ்சின்பலன் எதிலும் இல்லையென்றார்கள் அப்பால் தருமவியாதனாகிய வேடன் பிரா மணரைப்பார்த்துக் கேளும் அய்யரேபூமியில் ஜீவித்தவர்கள் புண் ணியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் பெறுவதற்கு அனேக நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்தும் ஒமங்கள் யாகங்கள்செய்தும், சோடசமகாதா னங்கள் செய்தும் வருந்துகின்றனர் இதனால் யாதொரு பிரயோ சனமில்லை சூட்சுமத்தில் விதித்திருக்கின்ற கருமங்களைக்கேளும் சத்தியமே, மதிள், பொறுமையே, அகழ், சத்துவகுணமே இரத கஜ துரக பதாதி, தவமே ஆயுதம், சத்பாத்திரங்களுக் கீவதே கோட்டையும் உருப்புகளும், தேவதாபத்தியே, மந்திரிகள் இன் சொற்களே, கவசம் நல்லொழுக்கமே இரதம், இப்படியாகக்

கொண்டு காமக் குரோத லோப, மோக மதமாற்சரியங்களை வே ரறுத்து ஆன்மாவைக்கண்டு சிம்மாசனமேறி இருந்து விருதுக் கொடிசெலுத்தவேண்டியது.

பிரமசாரியின் விரதங்களை வெகுவருத்தப்பட்டு செய்கிறார்கள் அவைகள் சகிக்காமல் தவறிப்போகிறார்கள் கலியாணஞ் செய்த தன் தாரமன்றிப் பரதாரம் விரும்பாதவன் எவனோ அவனே உத் தம பிரமசாரி. பிறர்பொருளை இச்சியாதவன் சோடசதானஞ் செய்த கிரகஸ்தன் சத்தியந்தவராத நடப்போனே யாகங்கள்செய்து பலன் பெறுகின்ற வானப்பிரஸ்தன் நன்மைதீமை இரண்டிலுஞ் சமசித்தைப்பட்டவன் சுத்தஞானி இவற்றைத் துறவறமென்பார் மேலோர் இதுகளில் கொஞ்சமுந்தப்பாமல் நெருப்பாறு மயிர்ப் பாலமாக நினைத்துநடக்கவேணும் தப்பினால் அதோகதியிற்கொண் டுபோய்விடும். இல்லறதருமமோ, தெரிந்துந் தெரியாமற் செய்த பாபலோபங்களை, நம்பிநடத்துஞ் செய்கைகளாலும் ஈயும் ஈவுகளி னாலும்போக்கி நற்பலனைத்தரும்.இதனால் இல்லறதருமமேபெரிது பிராம்மணோத்தமரே நீர் உம்முடைய தாய்தந்தையரை வருந்தும் படிவிட்டு அவர் அனுமதியில்லாமல்வெளிப்பட்டு எத்தனை தவஞ் செய்தாலும் அவர்கள் படுந்துன்பம் உம்மையிடேற வொட்டாது ஆகையால் நான்சொல்லிய நெறியின்வண்ணமும் அனுபவத்தின் படியேயும் இருந்து வாழ்வைப் பெறக் கடவீரென்று சொல்லிய, வேடனைநோக்கி ஐயா, நீர் இவ்வளவு சாஸ்திரங்களை நெறியின்படி விசாரித்து தாய்தந்தையரைப்பூசித்துநடக்குஞ் சத்துவபலம் உமக் கெப்படி வந்தது அது ஜென்மாந்தரதவத்தினால் அல்லவோ வர வேண்டியது, அப்படி பூர்வஜன்மத்தில் பூர்த்தியான தவம் உமக் கிருக்குமாகில் மேலான குலத்திற்பிறக்காமல், வேடர் குலத்திற் பிறந்ததென்னகாரணமோ வென்று கேட்டார். அதற்கு வேட ன்நீர்கேட்டது விவேகமே சுவாமி கேளும், பூர்வத்தில் பிராமண குலத்திற்பிறந்து சதுர்வேதமுங் கற்று ஒரு இராஜபுத்திரனிடஞ் சினேகித்து வேட்டைக்கு போயிருக்கையில் அவ்விடத்தில் ஒரு பெரியவர், மான்தோல் போர்த்துக்கொண்டு தவமிழைத் தவரைத் தெரியாமல் மானென்று நினைத்து பாணத்தாலடித்தபோது, அவர் சிவா வென்றலறக்கண்டு ஓடிப்போய் அவரைப்பார்த்து காயம் பட்டிருந்தபாணத்தை மெதுவாகப்பிடுங்கி ஔஷதிகளால் உபசரி த்து நான் தெரியாமற்செய்த குற்றத்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று கேட்கையில், முனிவருக்குக் கோபமுண்டாகி நீ பிரம்மகுலத்தில்

பிறந்து வேடர்கிருத்தியஞ்செய்தபடியால் நீவேடுவனாகக்கடவாயெ ன்ரூர். உடனே அவர்பாதத்தில்விழுந்தழுதேன் அப்போது அவர் வேடுவனாய் பிறந்தாலும் பிரம்மக் ஞானத்துக் குடையவனாய் இல் லறத்திலிருந்து பழையபடி பிராமணனாவாயென்ரூர் உடனே அந்த சாபம் எனக்கு நேரிட்டு வேடனாய்ப்பிறந்தேன் இந்த ஜன் மம் விட்டு நீங்கினால், பழையகதியை அடைவாயென்ரூர் கேட்டி ருந்த கௌசிகர் சந்தோஷித்து வந்தனஞ்செய்து செலவு பெற்றுக் கொண்டு முன்னுரைத்த பதி விரதையாகிய பிராமணஸ்திரீயிடம் வந்து வணங்கி, தாயே தாங்கள்சொல்லியபடி நான் அந்த மகானு பாவனைக்கண்டு, கடத்தேறினேனென்ரூர். அதற்கந்த அம்மணியா கிய பதிவிரதாதேவி, நீர் அவரிடத்தில் கேட்டதுபோல் இல்லற த்துக்கு மிஞ்சினநிலையில்லை, நற்குண நற்செய்கையுள்ள நல்லமனை யாளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வீரென்று வாழ்த்தியரு ளினாள் அவர் அங்ஙனமே, இல்வாழ்க்கையில் பிரவேசித்து உத்தம ஸ்திரீயைமணந்து வாழ்ந்தார் அப்படி உத்தமஸ்திரீ அமைந்தால் மாத்திரம் உத்தமபுத்திர சம்பத்தும் உண்டாம் அப்புத்திரப்பேற் ரூல் சன்மார்த்திரத்தில் தாய்தந்தை செய்தபாபங்களையும் போக்கி தன்னையும் புனிதப்படுத்தும் என்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லிக் கேட்ட சூதமுனிவர், நைமிசாரண்ணிய முனிவர்கள்சந்தோஷித்து பணிந்து செல்லும்படி விடைகொடுத்தருளினார்கள்.

"எழுபிறப்புந் தீயவைதீண்டா பழிபுறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பேறின்".

"மங்கலமென்ப மனைமாக்ஷிமற்றது
நன்கல நன்மக்கட் பேறு".

என்றும் திருக்குறள் கூறுகின்றன.

---

107. கங்கையின் பெருமையும் மகிமையும் உரைத்தல்.

கேளும் தருமபூபதியே சூரியனில்லாதபகலும் சந்திரனில்லாத இரவும் போன்றது கங்காநதியில்லாத நாடு, ஆதலால் நதி இல்லா தநாடு பாழ், தேவர்களுக்குள் தேவேந்திரனெப்படி உயர்வோ அப்படிக்கு பூலோகத்திலிருக்கின்ற அநேகங்கோடி தீர்த்தங்களுக் குள்ளே புனிதமும் மணமும் சிரேஷ்டமும் மகாபாதக விமோச னமும் சகல பீடைபரிகாரமும் இகபர சாதனமுந் தரப்பட்டது.

போகபாக்கிய முதலிய பொன்னுடம் மோட்சமும் தரப்பட்ட சகல புவனகர்த்தாவாகிய சாம்பமூர்த்தியினுடைய சடாமகுடத்தில் சயித்தியமாய்ப் பதிவிருந்து ததும்பி நெற்றிக்கண் சுடரை திமிரவொட்டாமற் றணிப்பது, கங்கை. இப்படிப்பட்ட மகா கங்கையை நானென்னென்று சொல்லுவேன், ஆகிலும் இந்தக் கங்கையில் விதிமுறைப்படிக்கு ஸ்நானஞ் செய்தால் திமைகளான கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், யென்கிற பஞ்சமகாபாதக முதலியவற்றின் வேரைக்களைந்து மாயாமயக்கங்களையு மாய்த்து, எமபாசத்தைத் தேய்க்கும். மும்மலத்தையும் நிர்மலமாக்கும். முக்குறும்பையு மடிக்கும் இந்திரியங்களை யியற்றும்,பற்றும் வினைகளைப் பாழாக்கும். ஆகாமிய சஞ்சித காமியத்தை யடக்கும். பிராரத்துவத்தைக் கழித்து உடலுயிருடனொழிக்கும், மனதைச் செம்மைப்படுத்தும், உறுதியுண்டாக்கும். ஜனனந்தோறுந் தேடிக்கொண்டவஞ்சனை, துரோகம், பாவம், லோபம், மோகமுதலிய வெல்லாவற்றையும் தீயச்செய்யும். சுவற்காதிபோகங்களில், என்னுளுங் குடியாயிருக்க ஏற்றிவைக்கும் சஞ்சலமாகிய சமூகவிசாரத்தையுந் தீர்க்கும், பிறவி வேலையைப் போக்கும், இன்னமநேக நன்மைகளை யெல்லாந்தரும். இனி அதனுடைய பெருமையை என்னுற்சொல்ல முடியுமோ? எக்கியங்கள், தானங்கள், பசுக்கள், விரதங்கள், சீலம் ஆசாரங்கள் செபம் இதுகளெல்லாம் இன்னொரு தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து எய்தும் பலன்களுக்கு எட்டு பங்கதிகமாகும். இந்தக் கங்காஸ்நானம் செய்கிறவர்கள் நற்பேறுபெறலாகும். இப்பேர்ப்பட்ட பெருமையையுடையதென்றும் ஜகத்திலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக் காதாரமென்றும் சுத்த சலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினலும் எப்போதுங் கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, யென்று நினைத்தாலும் அதன் பெருமையை ஒருவருக்கு உரைத்தாலும் பூமிரதக்ஷணம் பண்ணினலும் கங்கா ஸ்நானத்திற்குப் போகிறேனென்ருகிலும் மூன்றடி எழடி ஒன்பதடி பெயர்த்துவைத்து நடந்தாலும் பாபங்களெல்லாம் பறந்தோடிப்போகும் இப்படிப்பட்ட கங்காநதி தீரத்தில் சர்வதாய் வாசம்பண்ணி அந்நீரில் முழ்கி அந்தத் தீர்த்தத்தைச் சாப்பிட்டவர்களுக்கு என்னபலனென் றியம்புவேன் அந்த கங்கையைக் காவடியில்வைத்துக்கொண்டு தோளிலே சுமக்கிறவர்களுக்கும் சுமந்துபோய் இன்னொருஸ்தலத்தில் அபிஷேகம்பண்ணியபேருக்கும்,பண்ணச்செய்கிறபேருக்கும், பண்ணிவைக்கிறவருக்கும் தீராதவல்வினை தீர்ந்து திறம்பெற்றிருப்பார்கள்.இந்தகங்காநதி

யின்மகத்துவத்தைக்கருதிக்கேளாமல்அலட்சியம்பேசிஅறிவழிந்த ஒருவன் தட்டுக்கெட்டுதடுமாறி ஏதோ ஒரு காலாதீதத்தால் அந்த கங்கை நதிக் கரையில் வந்து அந்தக் கங்கையின் காற்று அல்லது திவலை இவன்மேற் படுமாகில் மின்பின்னுள்ளபாவ மூட்டைகளெல்லாம் எரிந்துப்போம் பூமியில் ஒருகோடி புண்ணிய தீர்த்தங்களுண்டாயிருந்தாலும் கங்கைக்குச் சரிசொல்லக் கற்றவர்களும் கருத்தைப் பொருந்தார்கள். கோடிநட்சத்திரங் கூடினாலும் ஒரு சந்திரனுமா பத்துக்கோடி மலைகள் சேர்ந்தாலும் பொன்மலையாமா ; ஆயிரஞ் சத்தியானாலும் பரா சத்தியாமா, பல்லாயிரந் தேவரானாலும் தேவராஜனுகுமா; அப்படிப்போல் கங்கைக்குச் சமானமில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணவேணுமென்று ஒருதரஞ் சொன்னாலும் மகாபுண்ணியமும் புனிதமுமுண்டாம். கங்காஸ்நானத்திற்குப் போகிறேனென்று ஒரடி யெடுத்துவைத்து நடந்தாலும் அவர்களுக்கு மேலுலகச் சுதந்தரமுண்டாம். கங்கை அப்படிப்பட்ட புனிதமுடையதுயென்றும் ஒருவராலும் அறியப்படாத மகிமையுடையது எனவும் வீஷ்டுமர் விளம்பினர். தருமர் மிகவும் புகழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அவரவர்கள் வாசஸ்தானம்போய் சேர்ந்தார்கள்.

---

108. நாரதமுனிவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு மஹாதேவ இரகசியங்கூறல்.

ஓர்காலத்தில் ஓர் பர்வதச் சாரலில் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய மகாரிஷிகளும் சூதமுனிவரும் கூடியசமயத்தில்,அவ்விடத்தில் மகதியாழ்வல்லவராகிய நாரதமகாமுனிவர்வந்தபோது ரிஷிகளெல்லாஞ்சேர்ந்து அவரைப்பணிந்து, சுவாமி சகலாத்மகோடிகளிலும் இருக்கப்பட்ட உயிர்வகைகள் கரையேறுவதற்கு அக்கியான இருளைப்போக்கி சுக்ஞானமுண்டாக்கி ஜனனவேதையகற்றி தீவினை முதலாகிய மகாபாதகங்களெல்லாந் தீரமுதற் காரணமாயுள்ள மெய், வாய், கண், மூக்கு,செவி, ஞானேந்திரியங்களைந்தும், சப்த ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்த, மாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும்பிராண வாயு முதலானதும் வெகு லேசிலொடுங்கிப் போகத்தக்கதாயிருக்கிறதே அதின் விவரங்களும் வேதத்தினொழுக்கமும் அதனது விதிவிலக்கு வெளிவிடுகிற தரும நீதி முதலிய சாஸ்திரம் சாங்கோபா

ங்கமாய் தெரியும்படிக்கும், மேற்கதியிற்புகும்படியான விதத்திற் காதாரமெதுவோ அதையும் எங்களுக்கு விபரமாய்த் தெரிவிக்க வேண்டும் வேதனே யென்று திருவடியைப்பணிந்து நிற்கின்ற ரிஷிகளுக்கு நாரதமகா முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முன்னளில் துவாரகையில் வீற்றிருந்த நீலமேகச் சாமள வர்ணனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர். அவர் நிழல்போல் மருவிய உருக்குமணிதேவியாரிருக்க இவர்களிருவரும் ஒருநாள் ஓர் பர்வதச்சாரலில் மேகங்கள் தவழ்ந்து விளையாடுகின்றதுபோல் உல்லாசமாய்ச் சென்று நின்று முல்லைமலரணிந்தமூர்த்தி தன் பெருமைக்குத்தகுந்தபடியே தனக்கு புத்திரன் வேண்டுமென்று பன்னிரண்டுவருடம் ஒரே நிலையாய் மகத்தாகிய தவம்பண்ணினர். அப்போது பூலோகத்திலிருக்கின்ற ரிஷியீஸ்வரர்களெல்லாம் ஒருங்கக் கூடி வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்டுப் பணிந்து சந்தோஷங்கொண்டு ஆநந்த அமுத முண்டு புளகாங்கிதங்கொண்டு பரவசமாகிச் சென்று சூழ்ந்து நின்றூர்கள்.

இப்படியாக நலம் பெறும்படியாக விரும்பிவந்த மகாரிஷிகள் உருக்குமணியுடனிருந்த உலகளந்த நாதனைச் சூழ்ந்து சந்தித்துப் பணிந்து வந்திருக்கும்வேளையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடையவாயிலிருந்து ஒரு அக்கினிசோதி பிறந்து க்ஷணநேரங் கூடத் தரிசனைக்கிடங்கொடுக்காமல் வடவாமுகாக்கினியைபோல் விரிந்து ஆகாயத்திலெழுந்து அண்டத்திற் பறந்து அங்கிருந்து வந்து அந்த நந்தனுடைய செந்துவர் வாயிற்புகுந்தது. அந்த விந்தையைக்கண்டு வந்த முனிவரெல்லாரும் சிந்தை மருண்டு அற்புதமாய்த் திரண்டு வெள்ளம்போற்புரண்டு வேணுகோபால ஸ்வாமியே தேவரீருடைய திருவாயி லிருந்து ஒரு அக்கினிபிறந்து ஆகாயத்திற் புகுந்து மறுபடியுந் திரும்பிவந்து தேவரீருடையதிருவாயிற்புகுந்த பாக்கியமென்னமோ, சுவாமி அதனது வரலாற்றை சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, வாசுதேவன் மனமகிழ்ந்து வாருங்கள் ரிஷிகளே உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ, ஆனல் நான்சொல்லுகிறேன், அருவி பெருகிவரப்பட்ட சிகரமும் விசாலமும் உயரமுடைய பெரிய பர்வதச்சாரலுக்குசமீபத்திலிருந்த ஒரு இராக்கதன் அவ்விடத்திலுண்டாகிய உயிர்களையெல்லா மழித்து வதைத்து தின்று தேவதைகளுக்கு இடையூறுவிளைத்துத் துன்பப் படுத்திக்கொண்டு திரிகிருன் அவனைக்கண்ட உயிர்களெல்லாம் எமனைக்கண்டாற்போற் றிடுக்

கிட்டு நடுங்கித் தெய்வமே யென்று திரிகின்றன. அப்படிப்பட்டவனைக்கொல்லவேண்டுமென்று ஒருதாபாக்கினியை என்வாய்வழியின்று பிறப்பித்தேன். அந்த அக்கினியானதுபோய் அந்த மஹாபாதகனாகிய அரக்கனைப் பஸ்பமாக்கி விட்டு பிரம்மலோகம் போயிற்று. அங்கேஇருந்த பிரம்மதேவன்கண்டு அந்த அக்கினியுடன் மன்மதனை யனுப்பி நீயும் இந்த அக்கினியுடன் கலந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குப் பிள்ளையாகப்பிறக்கக்கடவையென்று அனுப்பினார். அந்தமன்மதனும் அக்கினியுடன்சேர்ந்து என்னுடம்பிற்குள் ஒடுங்கி இருக்கும்படியாக எரிந்துக்கொண்டு சோதியாய் வந்ததை மறுபடியும் வாய்விடத்துண்டேனென்று கேசவ நாராயணமூர்த்தி புகல, பிரம்மரிஷிகளெல்லாஞ்சந்தோஷப்பட்டு சந்தேகந் தீர்ந்து அற்புதமடைந்து ஆநந்தபரவசமாய் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத மாதவப்பொருளே, மஹானுபாவா, லோகநாயகா, எப்படிப்பட்டவர்களானாலும் உம்மை எளிதிலறியமாட்டார்கள் கர்த்தனே யென்று முனீஸ்வரர்களெல்லாங் கைதொழுங் கடவுளாகிய முகுந்தனை வணங்கினார்கள். அப்போது இந்தரிஷியீஸ்வரர்கள்வந்திருக்கப்பட்டநெறியைக்கண்டு நெடியோனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி, ரிஷிகளிடத்தில் பிரியமுள்ளவராய் புன் முறுவல் காட்டி ஒ ரிஷியீஸ்வரர்களே நானிந்தச்ஜென்மமெடுத்து துவாரகைக்கு இராஜனாகப்பிறந்து பலகோடி ராக்ஷசகுலங்களைப் பாழாக்கி தேவர்களுக்குத் திருப்திபண்ணிவைத்தேன், அந்தஅரக்கரைக்கொன்ற பாவம் என்னைத்தொடராமல்நீங்கிப்போகும்படியாய் நீங்களியாவரும் என்னிடத்திற் கடாக்ஷம் வைத்து சகல பாபக்ஷயமும் சத்துருஜயமும் உண்டாகத்தக்கதாகிய புனிதபுண்ணிய இதிஹாசங்களை என் காதிற் பொழியவேண்டுமென்று கரமுமகிழ்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கேட்டருளினார். அம்மொழி கேட்ட முநீஸ்வரர்கள் தபசாகிய அமுதஞ் சாப்பிட்டிருக்கின்ற சந்தோஷத்தினாலும் தைரியத்தினாலும் சொல்லத்தொடங்கிய பொழுது அவ்விடத்திலுள்ள ரிஷிகளெல்லாஞ்சேர்ந்து நாரதமஹாமுனியை மிகவும் விரும்பிகேட்டுக்கொண்டபோது தான்கண்ட கைலயங்கிரிச்சாரலில் நடந்த புண்ணிய, தேவ இரகசியங்களனைத்தும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று நாரதமகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சரஸ்வதி நாயகனாகிய சதுர்முகனைத் திருநாபிக் கமலத்திற் றந்தருளிய தயாபர மூர்த்தியே நான் கங்கை முதலிய அநேகங் கோடி தீர்த்தங்களில் மூழ்கி பூ பிரதக்ஷணம் பண்ணி வரும்போது

கைலேயங்கிரிச்சாரலில் ஆகாயமளாவியமரங்களால்நெருங்கி கமகம வென்னும் வாசனையுடன் புஷ்பித்து தேன்பொருந்தி கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பரவிதென்றலின லசைந்து பசியநிறத் தளிர்களுடன் தழைத்து விரிந்தசோலையொன்றிருந்தது. அச்சோலையில் தோகை மயில்கள் தேவநாட்டியஞ்செய்யவும் கிளிகள் அளிகளுடன் வேதங் களோதவும், சுரதசரதாளத்துடன் குயில்கள்பாடவும் பலகோடி பட்சிகள் உட்களிப்பாடவும், தடாகங்களிலிருக்கின்ற அன்னங்க ளெழுந்து சாமரமுதலிய ஆலவட்டம் வீசுவதுபோல் அசைந்து பறந்து சிறந்து வந்திறங்கவும் தாமரைத்தடாகங்கள் ஆலஞ்சுற்றி திருஷ்டிகழிக்கவும், தாமரைப்புஷ்பங்கள் தையலார் முகமலர்ந்து பார்ப்பதுபோலவும், மரங்கள் சிரக்கம்பஞ்செய்வது போலவும், தேன் ஈக்கள் சங்கீதரசம்போமென்றோசைக் காட்டவும் கருவண்டுகள் ஒத்திசை கூட்டவும் வெள்ளைமேகங்களிறங்கி கொள்ளையாய் வஸ்திரவரிசை கொடுப்பது போலக்கொடுக்கவும், கருமேகம் பொன்மாரிபோற் பொழியவும், மலையருவிகள் மத்தளவோசை போல் முழங்கி விழவும், தவளைகள் தாளந்தொனிக்கவும், சங்கினங்களெங்கு முழங்கவு மிராநின்ற அந்தத்தோப்புநடுவில்கொலுக்கொண்டிருப்பது போல் பருத்தவில்வமரமொன்று வானமளாவியுயர்ந்து மலர்ந்து தழைத்து காய்த்துப்பழுத்து உலகமளந்தபெருமானே வென்று தேவர்கள் முதலிய பிரம்மாவும் நினைக்கும்படியாய்ச் சிறந்தோங்கி இருந்தது. அப்படிப்பட்ட கூவிள விருட்சத்தின் நிழலில் ஏர்ப்படுத்தியிருக்கின்ற வெள்ளி வேதிகையின்மீது கரிய நிறக் கண்டராகிய பரமேஸ்வரர் பார்வதி தேவியாருடன் எழுந்தருளி இருந்தார். அப்போது சில தேவகணங்கள் தூய்மையாகிய கங்காதேவியின் நுரைபோ லிருக்கப்பட்ட சாமரங்கள் வீச வெண்மையாகிய சுவேதச்சத்திர நிழலில் அஷ்டநந்திதேவர் கட்டியம் பாட பரிசுத்த ஞானவான்கள் பணிவிடைபுரிய சிவபெருமானுடைய கிருபையை மறவாமற் பெறுபவர்களாகிய மெய்யடியார்கள் திரிகரணசுத்தியாய் மூன்றுவித வணக்கமுஞ்செய்து நால்வகைப் புட்பத்தினாலும் அர்ச்சித்து பூமாரிபொழிந்து சமுத்திரமானது மகம்மேரு வமைந்தமாநிலத்தை வளைந்திருப்பதுபோல் சகலகோடி தேவதைகளுஞ் சூழ்ந்துக்கொண்டு ஹர ஹர சம்போவென்று தோத்திரஞ்சொல்ல இயக்கர் கின்னரர், சித்தர், சாத்தியர், விஞ்சையர், பூதர், பைசாசர், முதலானவர்களும் இசையுள்ள சாம வேத கானங்களினாலே ஈஸ்வரனுடைய லீலா விநோதத்தை

விணையில்மீட்ட, மாயையற்ற சதகோடி சிவன்முத்தர், பிராமண ரிஷிகள், தேவர்கள் முதலியவர்களும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் பண்ணி, மகாதேவருடைய மலரடியை அளப்பில்லாத மோட்சவீடென்று பிரம்மாநந்தங்கொண்டு பரவசத்தராய்ப்பணிய, தும்புரு நாரதர் தென்பாவாகியஏழிசைபாட, கொன்றையும் தும்பையுங் கூவிளமும் கரந்தையுங் கங்கையும் திங்களும் முப்புரி நூலும் பொங்கரவமும் பொன்னிறச்சடை முடியுடன் பொருந்தி, மரகதக்கொடி படர்ந்த பவளமலைபோன்ற திருநீறுநிறைந்த திருவுருவுடைய சிவபெருமான் நகம் நீண்ட புலித்தோ லாடையுடன் யானைத்தோலும் போர்த்து ஒருபாதம் முயலகன் முதுகினிடத்தும், மற்றொரு பாதம் தொடையில்மடித்தும் திவ்வியதேஜோமயமாகிய ஐந்துதிரு முகத்தை அடியார்களுக்குக்காட்டி அவர்களின், விருப்பங்குறையாமல் சுகப்பேறுகொடுத்து, கருணைக்கண்காட்டி கடாட்சித்துக் கொண்டிருக்க, சோம சூரியாக்கினியென்கிற மூன்று கண்ணுந் துலங்க சுற்றிலுந் தோளெட்டினும் மான்மழுவும் சூல கபாலமும் பிறையும், சடைமுடியும், அபயவரதமும், சிறுநகையும், மகரகுண்டலமும் வாசமலர்மாலையும், சகலகோடிஅண்டங்களையும் பெற்று வளர்த்த நாதவடிவமான உண்ணுமுலையுடன் தூண்டா விளக்கின் சுடரொளிபோல் ஆண்டவனெழுந்தருளி இருக்குங்காலையில்; அடியேன் பூர்வபுண்ணிய நலத்தால் போற்றிப்பணிந்து கிருதார்த்தனாகி பிரதட்சுண நமஸ்காரஞ்செய்து திருவோலக்க தரிசனங்கண்டு பார்க்கப்பார்க்கப் பரவசமாய்க்களித்து என்பு உருகி அன்பு பெருகி தேகஞ் சிலிர்த்து மயிர்க்குச் செறிந்து நாக்குழறி, ஆநந்த நடனம்புரிந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி அவர்களடியை என்முடிமேற் பொருத்தி கண்களிலொத்தி, கைகட்டி வாய்புதைத்து வேதோக்தமாகிய தோத்திரஞ்சொல்லி யாழ்மீட்டி விழ்ந்தெழுந்து நின்றேன். அப்போது ஆதிபகவனுக்கு அருள்வாரி சுரந்து அநுக்கிரகம் பண்ணினர். என்போலொத்த கோடிஞான முனிவர்களுக்கும் கடாக்ஷித்தருளினர். நாங்களெல்லாம் பேரின்ப வாரிதியில் மூழ்கிப்பிழைத்தோம். அந்தவேளையில் உலகமாதாவாகிய உமாதேவியம்மன் ஆகாசசொருபச் சுடராகிய ஆதிபாண்ட ரங்கனைப் போற்றி திருவாய்மலர்ந்த தென்னெனில் ஓ, கண்ணுதன் மூர்த்தியாகிய கைலைக்கரசே! பற்பலகோடி அண்டங்களிலேயும் பொருந்திய, சகலாத்மகோடிகளையும் பெற்றவரியாவர், அவ்வாத்மகோடிகளைக் காத்திரக்ஷிப்பவர் யாவர், அவைகளை மறுபடியும் அழிப்

பவரியாவர், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலான கிரகங்கள் எப்படியுண்டாயிற்று, இதுகளெல்லாம் உலகத்திற்கு உபயோகமென்று மறவாமற் செய்தவர்யார், இவைகளைக்குறித்து எனக்கு எப்போதுஞ் சந்தேகமில்லாதிருக்க அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும் ஐயனே யென்று கேட்க சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய கிருபாநிதி அம்மனைநோக்கி புகலுகின்றார்.

---

109. மும்மூர்த்திகளின் குணசொருபத்தின் லக்ஷணம்.

கேளும், பராபரையே! பிரிதிவியண்டம் அப்புவண்டம்தேயுவண்டம் வாயுவண்டம் ஆகாய அண்டமுதலாகிய பலகோடியண்டங்களையும் நித்தியமாயுண்டாக்கி அவைகளுக்கொரு கெடுதியுமில்லாமல் நாள்கள், நட்சத்திரங்கள், திதிகள், யோகங்கள், கரணங்கள், கிரகங்கள், இராசிகள், வான் மீன்கள், வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள், உயிர்வருக்கங்கள், பலரூபமான பேதங்கள் இவைகளையுடைய நால்வகையோனியும், எழுவகைத் தோற்றமும், எண்பத்து நான்குலட்சயோனிபேத ஜீவராசிகளாய் உற்பவிக்கச்செய்து விரிந்த ஆன்மாக்கள்தோறும் நீங்காமல் யாவற்றினுங் குடியாயிருந்து அவற்றிற்கு நல்வினை தீவினைக்குத்தக்கபடி தநுகரண புவன போகங்களைத்தந்து, அவ்விடங்களில் பிடிபடாமலிருப்பவன் யானே? எங்குந்தானாய் நித்தியமாய், நிராமயமாய் நிட்களமாய் ஏகமாய், பழம் பொருளாயிருப்பவனும் யானே என்னுடைய அங்கமானது பிரமாண்டத் துல்லைக் கடங்காததாய் இவ்வளவென்று முடிவு பெறாததாய் சங்கல்பங்களொன்றுமில்லாததாய் விகற்பமற்றதாய் ஜோதிமயமாய் பஞ்சபூத சகித தத்துவமாய், தனிமுதலாய் யோகஞான சொருபமாய், பிரம்மாநந்தப் பெருக்காய், பேரானந்த வெள்ளமாயிருப்பவனும் யானே ஒருவராலுமென்னை உணரப்படாது, ஊனக்கண்களாற் காணப்படாத ஏகமயமாய் சகள நிஷ்கள சொருபமாயிருப்பவனும்யானே! ஒருக்கால் திருவிளையாடற் புரியும் பொருட்டாக வெட்ட வெளியிலே நின்று அலையிலெழுந்த குமிழிபோலும் மேகங்களுள் மின்னும் மின்னலைப்போலும், உலையிலுருகிக் கண்விட்டாடிய பொன்போலும் பொருந்தி, மூவராய்ப் பிரிந்து உலக சிருஷ்டியில் விரிந்து ஓரிடமில்லாமற்றரித்து உடலுயிரென்று வளர்ந்து சிருஷ்டி திதி சம்

மாரம் முதலியவை புரிந்து விடுவது என்னுடைய விளையாட்டு தான் பிரபஞ்சம்யாவும் யானேதானும். பிரம்மம் தனிப்பிரம்மம் தானே பிரம்மம். நானேபரமநாத மென்றுணர்வை. இவ்வண்மை யுள்ள தன்மையானுல்தேவரீருக்கு இந்தரூபமேன்வந்தது யென்று இமாசல நாயகியாகிய பர்வதாதேவியார் வினவ, பரமேஸ்வரன் விசுவாசித்து, ஓ பாவனி ! இந்தத்தேகம் எனக்குச்சகளம். இதனி டமாய் வருபவர் மூவர். அவர்கள் முக்குணரூபர். முத்தொழிற்பிர தாபர். சிருஷ்டி, திதி, சங்கார,மூன்றும் நடத்துவார்கள். சிருட்டி யில் மண்பொதுத் தந்தையென்றும், திதியில் ரட்சகனென்றும், சம்மாரத்தில் உருத்திரனென்றும் பொருந்துவார்கள். இவர்களு க்கு வேண்டியமுயற்சியு முறைமையும் செய்துக்கொண்டு இம்மூவ ரிலும் பிரவேசித்திருக்கின்றேன். சூரிய சந்திர அக்கினியும் என் னுடைய கண்களாயிருக்கின்றூர்கள். என்னுடைய சுவாசமே உலக மெங்கும் வாயுவாக உலாவுகின்றது, பாதலமே எனது பாதங்களா கும். அண்டகடாகம் என்னுடைய திருமுகமண்டலம், மத்திய கண்டங்களெல்லாம் என்னுடைய உடல், என் சொல்லானது வேதம். என்னை நினைப்பவர்களுக்கு நான் சமீபம், நினையாதவர் களுக்குத் தூரம், என்னுடைய மானசத்தால், அநேகங்கோடி உரு த்திர கணங்கள் பிறந்தது. மஹா விஷ்ணுவின் திருநாபிக்கமலத் திற் சனித்தபிரமன் எமது ஆக்ஞைப்படிக்குப் பிராணிகள் முத லியவற்றைப் பிழையறப் படைத்தான். அந்தச்சராசரங்களை மஹா விஷ்ணு காத்து இரட்சிப்பவன். அவ்வுயிர்வர்க்கங்களை அழிப்பவன் உருத்திரன். அழிந்துபோகின்ற ஆன்மா பக்தி வயிராக்கிய முற் றிருப்பதற்குப் பிரவித்துன்பம் வரவொட்டாமனும் தனுகரண புவன போகங்களை பாதுகாக்கவேண்டிய நிமித்தமாய் நானிந்த உருவங்கொண்டிருக்கின்றேன், இப்படிக்கிருந்த போதிலும் சத்தி சிவம், நாதம், விந்து, கூடாமல் எதுவு நாடாது, ஆனதுபற்றி பிர பஞ்ச நிமித்தமாக எனக்குள்ளே மஹாவிஷ்ணுவும், மஹா விஷ் ணுவிற்குள்ளே நானுமா யிருந்தால்மாத்திரம் உலகமாம். இல்லா விட்டால் பிரயோசன மிராது, இந்த ரகசியம் ஒருவருக்குந் தெரி யாது. அருமையானவர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் பிரியாது. பேத மையால் நான்வேறு விஷ்ணுவேறென்று பேசுவார்கள், துஷ்டர் கள் வாதிப்பார்கள் தூஷிப்பார்கள், இஷ்டர்கள் பூசிப்பார்கள் விவேகிகள் யோசிப்பார்கள், நானுயர்ந்தவனென்று சிலர் சொல் லுவார்கள், விஷ்ணு உயர்ந்தவரென்று பலர்சொல்லுவார்கள்.

நானில்லாமல் திருமாலில்லை மாலில்லாமல் நானில்லை, நாங்களிருவருமின்றி எதுவுமில்லை. நாங்களிருவரும் அபின்னப்பொருளென்றறியாமல், பின்னத்தனத்தாற் கொள்ளிப்பேசி மர்மந்தெரியாமதத்தவர் பிதற்றுவார்கள். மதிமகிழ்ந்து எங்கள்மகிமையறிந்த மகானுக்கள் முனீஸ்வரர்கள் முதலியோர்கள் ஞான தத்வநிலையறிந்தவர்கள் இரண்டு மொன்றென்று எண்ணித்தவம் பண்ணுவார்கள், இதோ நம்மைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற இவர்கள் பேதப்படாத பேரறிவுடையவர்கள். புண்ணியதேகிகள் புனிதர்களென்று பூதநாதன்புகல, பொருப்பிற் சிறந்த பூங்கொடியாகிய மஹாதேவி கேட்டு புளகாங்கிதமுற்று சுவாமி! மஹாதேவ சம்போ, தத்வக்ஞான கருணாநிதியே தயாரசப்பரப்பொருளே! என்றுதோத்திரஞ்செய்து இரண்டு கரங்களையும் தலைமேற் குவித்து எண்டோளிறையே யென்று போற்றி இன்னமொன்று கேட்கத் தொடங்கினள். தெய்வமே! சோமசூரியாக்கினி மூன்றும் தேவரீருடைய திருக்கண்களென்றீரே இக்கண்ணைமூடினால் அம் மூன்றும் ஜோதிக்கும் பிரகாசித்தலிராதோ வென்றாள்! அதற்குப் பரமசிவம் ஆம் உலக மிருண்டுபோம், ஒரு சோதிச்சுடரும் உதவாது உதவாதென்றுரைத்தனர், பார்வதிதேவி அதைப் பரிட்சிப்போமென்று காந்தள் மலர்போன்ற கையைவிரித்து அவர் இரண்டுகண்களையும்மூடினள், உடனே சந்திர சூரியருமறைந்து பதினான்குலோகமு மிருண்டு சந்தேகப்பட்டவ ருள்ளம்போல் இருண்டுவிட்டது. அப்போது, வேதநியமங்கள் ஆசாரங்கள், பூசாவிதிகள், போசன நைவேத்தியங்கள், இதெல்லாங்கெட்டு தோற்றம் உற்பத்தி ஒடுக்கம் சங்காரங்களியாவுந் தவறிப்போய் காலங்களின் அளவைதெரியாமல், ருதுக்கள், வாரங்கள், பட்சங்கள், மாதங்கள், வருடங்கள்! இதுகளெல்லாந் தடுமாறி தேவதைகள் முதலாகிய சகலாத்மகோடிகளும் திடுக்கிட்டு நைந்து நொந்து வருந்தி வாடியகாலையில் பசுபதியானவர் எவற்றையும்பரிபூரணரா இருந்தறிந்த எம்பெருமானாகிய கர்த்தர் உலகமியாவும் இருள்மூடிய படியினாலே தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தார். உடனே அந்தகாரம் நீங்கி பந்தபாசமகன்ற பான்மையா லோங்கி விளங்கியது. அதைப்பார்த்து பார்வதியம்மன்பயந்து மூடியகையைத் திறந்து கால்மேல் விழுந்து கண்ணீருகுத்து கரத்தைக்குவித்து அண்டர் நாயகனே! ஆதிபுங்கவனே அடியேன் அபராதியாயினேன், என் குற்றங்களை க்ஷமித்து என்னையாண்டருள்கவென்று போற்றி எத்தி வாழ்த்தி தோத்தரித்தாள்.

அதைக்கண்டு பரமமூர்த்தி மகிழ்ந்து பார்வதியைப் புகழ்ந்து பயப்படாதே யென்று சிலவார்த்தை பேசுகிறார், ஓ சிவகாமியே நீ என்னுடைய கண்ணிரண்டையும் புதைத்தாய் அதனாலே உலகமிருண்டு கலகம் விளைந்தது, எல்லோரும் என்னைச் சிந்தித்து துயரருந்தினார்கள், வந்திப்பதை மறந்துவிட்டார்கள் அவர்கள் கடைத்தேறுவதற்கு ஸ்நான அநுஷ்டான ஜபம் சிவபூசை தவமுதலியவைகளும் தாட்சி இல்லாமல் நடக்கும்படிக்கு நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தேன், அப்பால் மன்னுயிர்கள்யாவுந் துன்னிப் பிழைத்தது. உலகத்தை மறைத்த இருளுமோடியது இப்போது நீமறைத்த கையையெடுத்த பிற்பாடு சூரியனையும், சந்திரனையும், பார்த்துவேர்த்து வெதும்பிய ஆத்மகோடிகளியாவும் கவலைநீங்கி களிப்புற்று வாழ்ந்தார்கள். நான் எப்போதும்போல நெருப்பான நெற்றிக்கண்ணை மூடிக்கொண்டேன் நாராயணியென்று மகாதேவன் நவின்றனர். இது விஷயம் ஸ்காந்த புராணத்தில் விசேஷமா யறிந்துக்கொள்ளலாம்.

அழிவில்லாத ஞானமங்கை தொழுது, ஆதியே தேவரீருடைய ஒப்பில்லாத உல்லாசத்தை ஆரறிவார்கள் அடியாள் தெரியாமற் பழிதேடிக்கொண்டேன், என்சிந்தை மடிந்து இடிந்துபோய்விட்டேன் இதைமன்னிக்கவேண்டுமென்று வணங்கி கேட்க பரமசிவம் கிருபையுடன் சொல்லத்தொடங்கினார்.

---

110. பரமசிவத்திற்கு ஐந்துமுகம் வந்ததற்கு காரணமியாதென்று உமா மயேஸ்வரி கேள்விக்கு உத்தரம்.

கருணைக்கடலாகிய கடவுளே உமக்கு ஒரு சிரசில் சோடசகலாப்பிறை பிரசித்தமாயிருக்க மற்றநான்கு சிரம் வரவேண்டிய நிமித்தமென்ன அதனது விவரம் நானறியும் படிக்கு அருள் புரியவேண்டுமென்று கேட்க. அதற்கு ஆதிபகவன் கிருபைகூர்ந்து அருள்செய்யத் தொடங்கினார், ஓ, பார்வதி மகா வரப்பிரசாதிகளான மாதவரும் முனீஸ்வரரும் தேவதைகளும் அன்புடைமைப் படைத்த மெய்யடியார்களும் கடைத்தேறத்தக்கதாகச் சொல்லுகிறேன் ஒபராபரை! பராக்கிரமசாலிகளாய் உலக கண்டகராய் உயிர்களுக்கபகாரிகளாய் யாவரும் எதிரில்லாதவர்களாய் எல்லாவரங்களும்

உரங்களும் பெற்றவர்களாய் தங்களுக்குத் தாங்களே சண்டைசெய்து இறந்தாலிறக்கலாம் மற்றொருவராலும் சுற்றுப்புறத்திலுள்ளவராலும் பற்பலகோடி ஆயுதங்களினாலும் மரணமில்லாவரம் பெற்றிருந்த சுந்தோப சுந்தரென்கிற அசுரர்கள்செய்த அக்கிரமங்கள் எண்ணிமுடியாது. அவர்களைக்கொல்ல வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து அவர்களுக்காக தேவ அரம்பைமுதலிய பெண்களின் அழகுகளில்? திலகமத்தனை எடுத்து பிரம்மா சிருஷ்டித்த திலோத்தமை என்னும் பெண்ணானவள் சதாசுந்தரிடத்திற்குப்போய் அவரையழைத்துக்கொண்டு என்னிடத்திற்குவந்து எனக்கு வழிபட்டு சிஷ்டாசாரத் தன்மை தெரிந்து அன்புமிகுத்து பணிந்து பிரதக்ஷணம்பண்ணினள், ஒருவருக்குங் கிடைக்கத்தகாத பேரழகைப்படைத்தபெண்பெருமாளானவள் என்னைவலம்வருகிறபோது ஒருமுகத்தால் திரும்பித்திரும்பிப்பாராமலும் அவள் விரும்பிக்கேட்டுகொண்டபடி நான்கு பக்கத்திற்கும் நான்குமுகம் உண்டாக்கிக்கொண்டு அன்னம்போல் நடக்கின்ற அவளழகைப் பார்த்திருந்தேன் அன்றுமுதற்கொண்டு இன்றையவரைக்கும் ஐந்து தலையாகவே அமைத்துக்கொண்டேன் ஆரணி, இதல்லாமலும் ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோஜாதம், இவற்றுள் ஆக்கல் காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், தோற்றுவித்தல், இவ்வைந்து குணமுடையது ஐந்துமுகமென்று சொல்ல, மாதேவிகேட்டு சுவாமி, உமதுகண்டத்திற் கறையாகியதென்னவென்ன,

---

111. பரமசிவத்திற்கு கண்டத்தில் கறையாகிய காரணம்.

ஓ கௌரி! முன்னொருபில் துருவாசருடைய சாபம் பெற்ற தேவேந்திரன் செல்வங்குன்றிப்போய் மஹாவிஷ்ணுவைப் பணிந்து தொழுது அழுதான், அது நிமித்தம் திருமால் மந்தரகிரியை மத்தாகவும் வாசுகியை தாம்பாகப்பூட்டி பாற்கடல் கடைந்தனர். மந்தரமாகிய மத்திற்பூட்டிய வாசுகிவருந்தி விடத்தைக்கக்கினன், அவ்விஷம் காலாக்கினிபோல் நாலாய்ப் பிளந்து மூலைக்கு மூலை முட்டிச் சுடர் தாக்கும்போது அங்குள்ள சகலகோடிதேவர்களும் அதிதேவதைகளும் அந்தவிஷச்சுவாலை பொறுக்கமாட்டாமல்வருந்தி உடல்கரிந்து ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து என்னைத் துதித்துத்

தோத்திரம் பண்ணினார்கள். உடனே நான் பிரசன்னமாகி தேவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு அங்கு எழுந்த ஆலகாலவிஷத்தின் அகத்தையடைக்கிஅகங்கையிற்றிரட்டிப் புசித்தேன். அப்போது தேவர்கள்முதலிய யாவர்களும் துதித்துப்போற்றி சுவாமி நாங்களும் மறக்காமலிருக்கும் படியாக அண்டத்தை எரித்த இந்தவிஷத்தைக் கண்டத்திற்றானே அமைக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதனாலே என்கண்டத்தினிடத்தில் நிறுத்தினேன், இதைக்கண்டதேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய யாவரும் துன்பம் நீங்கி இன்பமாகிய அமுதபோசனம் பண்ணினார்கள். அதுமுதல் நீலகண்டனென்று எனக்கும் பெயருமிட்டார்கள். ரிஷிகள் முதலான உலகிலுள்ளயாவத் புருஷர்களுடைய கண்டத்திலும் அதுமுதல் ஒரடையாளமாகக்காணப்படும் என்றுரைத்த இறைவனை உலகமாதாவானவள் நோக்கி என்கருணைக்கடலாகிய கண்ணுதலே உமதுதிவ்விய திருக்கரத்தில் பினாகமென்னும் விற்பிடிக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ அதற்குப் பரமேஸ்வரர் சொல்லுகின்றார்.

---

112. பினாகம் என்கிற வில்லை பரமசிவம்பிடித்த காரணம்.

கேளும் நாராயணீ! பினாகம் பிடித்ததற்கு காரணம் வருணங்களிற் சிறந்த பிராமண குலத்திலவதரித்த கண்ணுவரிஷி தவத்தினுயர்ந்த முதன்மையானவர். பெரியோர்களியாவருங்கொண்டாடத்தக்கவர், பாசபந்த அவாவாகிய ஆசை வேறறுந்துப்போகும்படி நெடுநாள் தபசு பண்ணினார், அசைவற்றிருந்த தவநிலையினால் காற்றுகளடிக்க அதனால் படிந்த தூசுகள் பனிநமரினால் புற்றுபோற் குவிந்து மண்மூடிப் போயிற்று. அந்தப்புற்றின்மேல் ஒரு வயிரம் போன்ற மூங்கில் முளைத்து ஆகாயம்வரைக்கும் வளர்ந்து சூரியசந்திரர் முதலாகிய நட்சத்திரங்களை உருய்ந்து மிகப்பெருகி உயரமாக விளைந்துத் தலையாட்டிக்கொண் டிருந்தது; அதனால் தேவர்களெல்லாரும் வருந்தி சிருஷ்டிகர்த்தாவினிடத்தில் முறையிட்டார்கள். முதற்கடவுளாகிய பிரமதேவர் அந்த மூங்கிலைப்பார்த்து அதனது பருமத்திற்கும் உயரத்திற்கும் சந்தோஷப்பட்டு, அந்த மூங்கிலைவேருடன் களையவேணுமென்று மகாரிஷியை மூடிக்கொண்டிருந்த புற்றையும் கழித்து அந்தப் புற்று மண்ணோடு

மண் மூடிப் பொருந்தி தவமிருந்த கண்ணுவரிஷியைக் கண்டு மகிழ்ந்து உம்மைப்போல் உறுதியாய்த் தவமிருந்தவரொருவருமில்லையென்று அவரைக்கொண்டாடிப் புகழ்ந்து, அவருக்கு அனுக்கிரகம்பண்ணி விட்டு தேவர்களும் முநிவர்களும் சேர்ந்துகேட்டுக் கொண்டபடி அவர்மேல் முளைத்திருந்த மூங்கிலை மூன்று துண்டாக்கி கடைக்கண்டத்திற் செய்த வில்லுக்குக்காண்டீபமென்று பெயரிட்டு பிரம்மதேவனெடுத்துக்கொண்டு, நடுக்கண்டத்திலேர்ப்படுத்திய வில்லைசாரங்கமென்று பெயரிட்டு மகாவிஷ்ணுவிற்குத்தந்து அடிக்கண்டத்திலான வில்லை பிநாகமென்று பெயர் நாட்டி, எனக்குக்கொடுத்தனர், லோகோபகாரமாய் அந்தவில்லைப்பிடித்து தேவர்களுக்கு நோய்பழிகுற்றங்கள் தீர்க்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள், அதனால் எனக்குப் பிநாகபாணி என்று பேர் வந்தது, நானும் அந்தப்பிரம்மாவின் சொல்லைக்கொண்டும் இந்தவில்லைக்கொண்டு தேவதைகளுக்கு இடையூறுவிளைவிக்கும் இராக்கதர்கள்மேலிட்டால் அவர்களை அதப்படுத்திதேவர்களை இரட்சிப்பேன் சாமான்னிய இராட்சசர்களை இராட்சச வயிரியாகிய நாராயணன் அச்சாரங்கத்தினால் கொல்லுவார், அவருக்கடங்காத்திடங் கொண்டவர்களை நான்சம்மாரக் கிருத்தியஞ்செய்து ஜாடுவேன், அதனால் அவருக்கு சாரங்கபாணியென்று நாமம் வந்தது இது என்னுடைய வேலை, இந்தப்பிநாகம் வந்ததற்கும் நான் கைப்பிடித்ததற்கும் காரணமிது தானென்று, காமனைக் காய்ந்தோனுரைக்க, கயற்கணம்மைகேட்டு, அன்புருகிப்பணிந்து கசிந்து சொல்லுகின்றாள் கடவுளே மதம் பொருந்திய யானைகள் பொன்மயமான விமானங்கள் திவ்விய குணமுள்ள அஸ்வங்கள் இப்படிப்பட்ட வாகனங்களெல்லாமிருக்க இதுகளை விரும்பாமல் இரிஷபத்திலேறி வருவானேன் அதனுடைய தவமென்னமோ வென்றாள், அதற்கு ஈஸ்வரன் சொல்லுகின்றார்.

---

113. பரமசிவத்திற்கு இரிஷபம் வாகனமாயின காரணம்.

கேளும் சுத்தசிலசத்தியே, நந்தியென்பது சத்தியம், தருமம், புனிதம், இம்மூன்றும்பொருந்திய தன்மையால்; அதைமால் விடையாகக் கொண்டேன். மற்ற வாகனங்களின்பேரி லேறுவதற்கு மனமில்லை, எனக்குவாகனமாக தருமதேவதையையே இரிஷபமாக

வந்த கர்ரண்முண்டு; அதென்ன வென்னில் பூர்வம் பர்வதராஜனு க்குப் பக்கத்தில் ஓர்பர்ணசாலேயில் இவ்வுலகஞ் சுகம்பெறவேண்டி தியானத்திலிருந்தேன். அப்போது ஒரு ரிஷபம் என்னிடத்தில் வந்து பிரதக்ஷணம்பண்ணி தினந்தினந் தப்பாமல் சேவித்துக்கொண்டிருந்தது இன்னம் காதுகளினாலும், கொம்புகளினாலும், நாவினாலும், வாயினாலும், தேகத்தினாலும் என்னைத் தீண்டிக்கொண்டேயிருக்கும் அதன்கருத்தைநானறிந்து அதனிடத்தில் உள்ளன்பு புரிந்து வெளிக்கு தயவில்லாதுபோலக் கொஞ்சங் கோபங்காட்டினேன், அந்தவேளையில் பிரம்மாமுதற்கொண்டு சகலகோடி தேவதைகளும் தெரிந்து அவாள் என்னிடத்திற்குவந்து, சர்வஜீவதயாபரமூர்த்தியே சத்துச்சித்தானந்த தற்பர நாதா சாம்பசிவா சம்போஎன்று என்னைவணங்கி வாழ்த்தி போற்றி இந்தநந்திகேஸ்வரர் தங்களை நத்திநித்தம் அர்ச்சனை பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றார். இவர்பேரில் தேவரீர் கிருபை வைத்து இரட்சிக்காமல் கோபிக்க வேண்டியதேன் இவருடைய எண்ணம் தங்களுக்கு தெரியாததா தேவரீருக்கு வாகனமாகவும் கொடியாகவும் இருக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையுள்ள வராயிருக்கின்றார், இவரிஷ்டப்படிக்குக் கட்டளை இட்டருளவேண்டுமென்று வரங் கேட்டார்கள். அவர்களின் வேண்டுதலின்படியே வாகனமாகவும், கொடியாகவும், இரிஷபத்தை பொருத்தினேன் என்றார் பால்போன்ற மொழியையுடைய பரமேஸ்வரிகேட்டு பாக்கியமென்று மீண்டுஞ்சொல்லுகின்றாள்.

ஓ பராபரப்பொருளே! புனிதமான பூமியில்வாசம் புரியாமல் என்பும், நரம்பும், தோலும், உடலும் ஓடும், பூதமும் பேயும், நாயும், நரியும், முனியும், உறங்குவதற்கு மேடிட்டுக்கிடக்கிற மசானத்தில் தாங்கள் வாசம்பண்ண வேண்டிய வாறென்னவென்று கேட்க; அதற்கு பிரளயகாலாக்கினிக் கண்களையுடைய பிஞ்ஞகன் பேசத்தொடங்கினார்.

---

114. பரமசிவம் மயானவாசம் செய்யுங்காரணம்.

கேளும் தற்பரையே சர்வசங்கம்பரித்தி யாகம்பண்ணி ஆசா பாசங்களற்று மோட்சமடைய வேண்டுமென்று எண்ணி இருக்கின்ற முத்தர்களுடைய மனதிலே வினைதேய்ந்து இருவினை யொப்புமலபரிபாகமுள்ள முத்தாத்மாக்களின் நினைவுமறைந்த இடத்தில்

விதிமாண்டுபோன இடத்திலே வாசமாயிருக்கிற நான் இவைக ளுக்கு மேற்பட்டு எதுவுமல்லாமற் கடந்து சம்பந்தமொன்றுந் தொடாமல் கட்டிழந்த சுகாதிதமா யினிப்பிறவி எடுப்பதற்கேது வில்லாம லிருக்கும் இடமாம் அந்தரங்க மயானம். இன்னும்பா ழாய் சூனியமாய் ஒன்றுமில்லாதது நிற்குணமயானம் சகுணத் திற்கு சகளீகரித்துவங்களுடன் குணங்குறியுடன் குலாவி இருப் பது, ஆசாபாசரோஷநேச விசுவாச பூசாவிதிகளும் தன் தாய்ப் பெண்டு பிள்ளைகளும் பண்டுபதார்த்தங்களும் போகபாக்கியங்க ளும் பொருந்தி எல்லாந் தானென்றிருந்து முடிவில் உயிர்போம் பொழுது, ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் தான் இன்ன தென்றறியாமல் மயங்கி மதிகெட்டு விடுவிட்டு பிரத்தியக்ஷமாய் தானேதேகமென்றிருந்து, அதற்கு இடையூருவராமல் பாதுகாத்து வந்த ஒருருவுந்தளரா தேகத்தைதணலிலிட்டு தகனம்பண்ணிச் சார மற்றுப்போன என்பைச் சலத்தில் வாரிக்கொட்டி நேற்றுமில்லை இன்றுமில்லை என்றைக்குமில்லா திருந்ததனை, நேற்றிருந்தார் இன் றில்லை என்று முறைபிட்டு முற்றுப்பெற்றது அநித்தியமயானம். ஜீவன் முத்தராகிய பவமற்றபேருக்கு நினைப்பு மறப்புமில்லாதது நிர்மலமயானம்; அதுவே நிராகாரவெளி, அதுதான் எனக்குரிய இடம், மஹேஸ்தானமென்பது. அதனால் என்னைமசானவாசியென் பதாம். களங்கமற்ற பாழ்வெளியி லிருப்பவனனைபடியால் அக்கியா னகேவலத்தால் சமானமான மருளைப் போக்கடித்து நிற்குணபூமி யென்று வந்தபெரியோர்கள் தேவதைகள், ஜீவன்முத்தர்கள் தெய் வமயான மென்பார்கள். அவர்களின் மாசற்ற மனோவெளியே எனக்குவாசம். ஞானிகளும், அக்கியானிகளும் ஈமத்தாடியென்று என்னையழைப்பார்கள் இதன்றியும், வாசனைபெற்ற தாமரைமலர் மேல் வாசம் பண்ணப்பட்ட பிரம்மதேவன் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அளவிறந்தகோடி ஆன்மாக்களை அடியோடே கொன்று அழிக்கப் பட்ட என்னுடைய பூதகணங்களைக்கண்டு பயந்து நடுங்கி, தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டழுகின்ற சிற்சுக பிராணிகள் கருணைத் திருமேனிக் கடலே நெடிய நிலையுடைய நிருமலதீபச்சுடரே அண் டபகிரண்டத்தும் அசைவற்ற மசானத்தும் பொருந்திய ஆநந்தப் பதமே! அமுதரசப்பெருக்கே! எம்மை இரட்சியுமையாவென்று வேண்டிக்கொண்டால், நான் அவர்களுக்கு இரக்கமுடன் நல்லவ ரங்கொடுத்து அகிலபுவனத்திற்கு வெளியிலேயும் அகிலசராசர நிலத்திற் குள்ளிலேயும் விருப்பமாயிருப்பேன். என்னையறியும்

ஞானமுள்ளவர்கள் மயானத்தைப்பற்றற்ற புனிதபூமி என்பார்கள். ஞான ஈனமுள்ளவர்கள் அசுசஸ்தான மென்றெண்ணி, பின்னம் பரிக்கும் பூமியாதலால் ஆசார நிமித்தம் சுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டியதே. இதுலோகாசாரம் உமையவளே யென்று உமாமகேசனுரைக்க; பார்வதியானவள் மகிழ்ந்து சுவாமிதேவரீர், நீறுபூசியதும் எலும்பைப்பூண்டதும் பாம்பையணிந்ததும் சூலந்தரித்ததும்பிறைசூடியதும் பெருஞ்சோதியானதும் பேசவேண்டும் கங்கையைத்தரித்தருளிய சடாமகுடத் தாணுவேயென்று கேட்க, மகமேரு வில்லாய்க்கொண்ட மாதவர்கோன் விளம்புகின்றார்.

---

115. பரமசிவம் திருநீறணிந்ததும், எலும்பைப் பூண்டதும், பாம்பையணிந்ததும், சூலந்தாங்கியதும், பெருஞ்ஜோதியானதும், எப்படி என்ற கேள்விக்கு உத்தரம்

ஓ பர்வதபாலே நாமரூப மாவ தெல்லாம் சர்வ சம்மார காலத்தில் நசித்துப்போம். அக்காலத்தில் நானொருவனயிருக்கும் போது சகல புண்ணிய ஜீவாத்மாக்களும் வெந்தெரிந்த நீற்றை யெடுத்து விருப்பமாய்த் தரித்துக்கொள்வேன், இதன்றி மறுபடியும் ஆத்மாக்கள் தழைக்கும்போது முன்னுதாகத் தருமதேவதை சரஸ்வதி இலக்குமி உருவமாகிய பசுவை ஏர்ப்படுத்தி பஞ்சகவ்வியாதிகளினால் பூமியைப் பரிசுத்தமாக்கி பூமியிற்பிறந்த புற்களை பசுவிற்கு வாயுரையேற்றி அதனாற்கழிக்கும் கோமயத்தை தகித்து நீறாக்கி மந்திரார்த்தங்களினால் வாரிப்பூசிக்கொள்வேன். மறுபடியும் ஜீவாத்துமாக்களெல்லாம் கருப்பட்டு உருப்பட்டுப் பிறக்கும் சர்வசம்மாரகாலத்தில் அவர்களிறந்தெரிந்த நீற்றை தருமதேவதை முன்னிலையில் இவ்விதமாக அணிவது புனிதமென்று யாவருமறிய அணிவேன்.

இரண்டாவது எலும்பும் பாம்பும் எவர்களும் ஆபரணமாகப் புனைந்துக் கொள்ளார்கள். மற்ற பொன்னாபரணத்தை தரித்துக் கொள்வார்கள் சர்வ சம்மார காலத்தில் புண்ணிய சீலர்களுடைய நரம்பையும் தசையற்ற தன்என்பையும் தரிப்பேன் அது தேவர்க

ளுடையதலே எனக்குஆனதும், ஆகாததுமொன்றுமில்லை. விருப்பு வெறுப்புமில்லை எனக்கு எல்லாஞ்சரியே, இந்தக்கருத்திற்குஅடையாளமாக அதுகளைத் தரித்துக்கொண்டேன். முத்தாரம் புனைந்த முதல்வியே ! பெருக்கங் காட்டாமல் சுருக்கமா யிருப்பது பெருமிதத்திலும் பெருமிதமாகும் பெருக்கமாய் டம்பம் ஜம்பம் காட்டாததனால் ஒடுக்கமேயல்லது பெருக்கமில்லை.

மூன்றாவது சூலப்படை ஏனென்றால் சிருஷ்டி, திதி சம்மார மூர்த்திகள் மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் பேத மில்லையென்பது தெரிவிக்க தேவர்களா லறியப்படாத திரியட்சரச் சிகையினையுடையசூலத்தை மூவுருவமும் ஒருருவமாய் தரித்தேன்.

நான்காவது ஜோதியுருவம் எனக்குவந்த வரலாறு, நித்தியானந்தக்கடலில் மூழ்கிய புத்திமான்கள் மதிக்கவேண்டியது சீத உஷ்டணமென்று இரண்டுவகைப்பட்டும், அவை பூலோகமுதலாகிய சகலபுவனத்திலும் பொருந்தாவிட்டால் சகலபிராணிகளும் பிழைத்து உலாவிச்சீவித்து சுகப்படமாட்டார்கள். எந்தவஸ்துவும் விருத்தியாயிராது வளராது ஆகையால் சீதளத்தை விஷ்ணுவிற் கொடுத்து உஷ்ணமாகிய ஜோதி உருவை நான்தரித்துக்கெண்டேன். உலகத்திற்குக் குளிர்ச்சியாகிய நிலவும் வெப்பமாகிய வெய்யலும் போன்ற திதியும் சம்மாரமும் நடத்திவரப்பட் டிருக்கின்றது அந்த உஷ்ண சோதிசுவாலையினால் மேனியும்சிவந்ததென்றார்.

பூரணசந்திரோதயம் போன்ற முகத்தையுடைய மலைமடந்தை தனங்கள் புளகமோங்கி, ஓ, தயாநிதியே ! கங்கையைச் சடையில்வைத்ததற்குக் காரணமென்னவென்றுவினவ, காருண்யராகிய கடவுள் சொல்லுகின்றார்.

---

116. பரமசிவம் கங்கையை சடையில் வைத்ததற்கு காரணம்.

கங்கையை சடையில் வைத்தகாரணம் யாதென்னில் முன்னொருகாலத்திலே, திருக்கைலாயத்தில் விளங்கிய பூங்காவனத்தில் நீயும் நானும் வேடிக்கையார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கும்போது திருவிளையாடலைக் கருதி சோம சூரியாக்கினியாகிய எமது விழிகளை உனது கரங்களினாலே புதைத்த அக்காலத்தில் உலகங்களை

விளங்குகின்ற சூரியசந்திரர் அக்கினி இவைகள் எமது கண்களி ஞெளியாதலாற் பிரகாசியாமலடங்கின தருணத்தில் நிமைப்போ தாயினும் புவனங்களுக்கு அளவற்றகாலங்களாகயிருந்து உயிர்கள் காடாந்தகாரமான இருளிற்பட்டு குருடாகிதடுமாறி அலைச்சற்பட் டன. அதை யானறிந்து அவர்களின் இடரை யொழித்தளிக்கவுள் ளங்கொண்டு நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தேன் அவ்வொளியினுல் அண் டாண்ட புவனங்களில் மூடியிருந்த இருளும் சீவராசிகள் மயக்க மும் நீங்கி பழயபடியே ஆதித்தனும், சோமனும், அக்கினியும், விளங்கினுர்கள். இச்செய்கைகளை கண்டு பயந்து மூடியகைகளை வாங்கும்போது, விரல்களிடத்துப் பெருகும் வியர்வையையுதற அவ்வியர்வையானது கங்கைகளாகிய சமுத்திரம் போலப்பெருகி, ஆயிரநூறுகோடி முகங்களாய் எங்கும்பரவித் தோய்ந்து, உலகங் களை யழித்தோடின, அதைப் பிரமனுதியர் கண்டு பயப்பிராந்தி கொண்டு திருக்கயிலாயத்திற்கு ஓடிவந்து எம்மைக் கண்டு, சேவி த்துப் போற்றி, தீனதயாபர மூர்த்தி, தேவாதி தேவா, சுவாமி, இதோ மிகுந்த வெள்ளமானது கடையுக சமுத்திரத்தினு மேலி ட்டு கல்லென்னு யொலியுடன் பெருகி புவனசராசரங்களையழிக் கத் தொடங்கியது. தேவரீர் சற்றுத் தாழ்வடக்கிலின் அனைத் தும் முடி வெய்தும். ஆதலால் கிருபையுற்று ஆதியில் அழன்றெ ழுந்த விடத்தையுண்டு தேவர்களைபாதுகாத்தது போலவே இதை யும் பரித்து, சகலரையும் இரட்சிக்கவேண்டுமென்றுவேண்ட, நாம் இரங்கி அவ்வெள்ளத்தை இச்சடைகளில் விளங்கும் ஒருரோமத் திற் சுவறச்செய்தடக்கினேம். இப்பெருமையைக்கண்ட விஷ்ணு பிரமன் இந்திரனுதியான தேவர்கள் இம்மகிமைகளைக்கொண்டாடி சங்கல்பித்து அவர்கள் பார்வதியார் வாமபாகம் பெற்ற தேவரீர் முடியிலே தாங்கப்பெற்ற முயற்சியினுல், அது பவித்திரமாகும், ஆதலால் அக்கங்கையிற் சிலபாகம் எங்களுலகங்களிற், பெருகக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்றிரந்தார்கள், அப்போது நாம் அன்பாய் அத்தீர்த்தத்தின் ஜலத்திவலைகளை அம்மூவர்கரங்களிலேபுரோக்ஷிக்க அவர்கள் வணங்கி யேத்தி செலவுபெற்று, தங்களுலகஞ் சேர்ந்து, அத்தீர்த்தங்களை விட்டார்கள். உடனே அவைகள் பரமபதத்தில் விரசாநதி யென்றும் சத்தியலோகமனேவதியில், மானதீர்த்த மென்றும் இந்திரலோகத்தில் தேவகங்கையென்றும், ஆறுகிப் பெருகியிருக்கின்றன அவைகளில் பிரமலோகத்தி லிருந்த கங்கை யைப் பகீரதன் அரியதவத்தைச்செய்து பரமசிவத்தின் சடையின்

மூலமாகப் பூமியிற் கொண்டுபோய் இறந்துபோன தன் மூதாதிக ளான அரசர்கள் அஸ்தியின்மீதுபெருக்கினுன். கங்கையினது பரி சம்பட்ட மாத்திரத்தில் அறுபதினுயிரம் இராஜபுத்திரர்களும் நரக வாதனை யொழிந்து மோட்சவீட்டில் நித்தியமாயிருக்கப் பெற்றூர் கள். மற்ற இரண்டும் பொன்னுலகத்தினும், வைகுந்தத்தினும் விளங்குகின்றன. யாம் உலக உபாதியை நீக்கும்பொருட்டுச்சடை யில் தரித்தோமென்ருர் கங்கையை முடியிலே தரித்த சரித்திரம் இதுவாகும் என்றியம்ப பிறகுஅம்பிகை, சந்திரனை ஜடையில் தாங் கிய காரணம் யாதென்றுகேட்க ஜடா மகுடனுரைக்கின்ருர்.

117. பரமசிவம் சந்திரனை ஜடையில் வைத்ததற்குக் காரணம்.

ஓ எமதுநேயமிகுந்தமங்கையே, சந்திரனைச் சடையில் வைத்த காரணம் யாதெனில் தக்கன் செய்த அக்கிரம யாகத்தில் உக்கிர வீரபத்திரசாபத்தாலும் உதைபட்டு உருய்ந்து தேய்ந்துபோன கலைகளெல்லாம்போக ஒரு கலைமாத்திரம் இருக்கும்போது உயிர் பிழைக்கும்படிக்கு சந்திரன் ஒடிவந்து என்பாதத்தில் விழுந்து அடைக்கலம் புகுந்து ஆதரிக்கவேண்டும் ஐயனேஎன்றுன். அவனை யாதரித்து பயப்படாதே யென்று தக்கனுல்வந்த சாபத்தையுமொ ழித்து தேவதைகள் புசித்த அமுதகலையைதினமும் வளரும்படி செய்து ஜகத்தில் நிறுத்தி ஒருகலையுடன் சரணம் புகுந்த சந்திரனை இரட்சித்த அடையாளத்திற்காக ஜடையில் தரித்துக்கொண்டேன். இதற்குமுன் சாரத்துவத்தைக்குறித்து தேவகுருவிட்ட சாபத்தி லுலே தேகம்வெந்து நெருப்பாயிருந்தான். அப்போது அபயஸ் தங்கொடுத் தாதரித்தேன். வீரபத்திரன் கோபத்தினுல் யாகத்திலி றக்காமலும் ஆதரித்தேன், இம்மூன்று விதத்தாலும் பிறையை முடிக்க வேண்டியதாயிற்று: தேகங்குளிர்ந்து வளரவும் தேயவும் வாழ்வுபெற்று வையகத்தார் மகிமைமதித்து பயந்து நடக்கவும் சந்திரன் வாழ்ந்திருக்கின்றனன். தாமரையில் வாழும்பிரம்மாவும் தேவர்களும் என் சிரசிலிருக்கின்ற இளம்பிறையைக்கண்டு சந்திர சேகரரென்று எனக்கு திருப்பெயர்தந்து வணங்கினுர்கள். இன் னங்கேட்க வேண்டுவனவற்றைக் கேளென்று பிரீதியாய்ச் சொல்ல அப்போது அனந்தங்கோடி பிரம்மரிஷிகளுந் தேவகணங்களும்

அடியார்களும் பூசித்துத் துதித்துப் போற்றினர்கள். சாம்பவியும் மகிழ்ந்து சங்கரனைப்பணிந்து இருக்குவேதம் சாமவேதங்களினுற் ஸ்ருேத்திரஞ்செய்து மஹாதேவியாகிய தாய் ஈசனைநோக்கி மாதவர்கள் மகிழும்படிக்கு பாசவாசை வெறுத்து பந்தவினையை யறுத்த பக்தர்கள் பணியும் பதாம்புயனே படைப்பினுண்டாகிய எல்லா உயிர்களையும் ஒன்றென் றெண்ணுமல் ஒன்றுயர்ந்தது ஒன்று தாழ்ந்ததென்று பேதமெண்ணிப் பேசுவானேன் உடலுமுயிரு மொன்ருயிருக்க வருணுச்சிரமம் வகுப்பானேன், வருணுச்சிரமங்களுக்கு வேதத்தில் மொழிந்திருக்கிற வரலாறென்ன இதைச்சொல்லவேண்டும் காளகண்டனே என்றுமாதவர்முதலிய பேரியோர்களும் மலர்கொண்டு பூசிக்கவரமருள்கின்ற மரகதமேனியும் அருள்விழிப்பார்வையு முடைய மகாதேவி கேட்க, ஐயரானக்கடவுள் அருள்செய்கின்ருர்.

---

118. பஞ்சகோச உடலு முயுரு மொன்ருயிருக்க ஜாதிகள் பல வகுப்பான காரணம்.

பரமேஸ்வரன் பரமேஸ்வரியை நோக்கி ஒ பவானி! வருணுச்சிரமம் வருவதற்கு காரணம் பாவமிகுந்த ஆத்மாக்கள் மிருகாதி முதலியபட்சிகளிலேபிறக்கும், அதனிலுங்கியான மிருந்தால் மேன்மையைப் பெறும். இல்லாவிட்டால் சிறுமையடையும், நல்வினை தீவினைசேர்ந்த உடலில் நல்வினை இன்னதென்றும் தீவினை இன்னதென்றும் நாடி, நன்மையைத் தேடினல் மதிவிளங்கிய மானிட யோனியில் வரலாகும். அப்படி ஜனித்தபோதிலும் நல்வினையே மிகுந்துவிட்டால் திவ்விய தேகமுடைய தேவராய் நற்கதிபெறுவார்கள். (வருணநான்கு வந்த முகாந்திரம்) அவரவர் தாய்தந்தை செய்த நல்வினை தீவினைக்கிடாய், புனிதம், சுசி, ஆசாரம் ஒழுக்க முதலிய மேன்பாடுற்று, சிருஷ்டி கர்த்தாவின் கால் தொடையிலும், பாதத்திலும், அடுத்த நாபியிலும் மார்பிலும் தோளிலும், புஜத்திலும் முகத்திலும் நால்வர் பிறந்தார்கள் எந்த இடத்திலெவர் பிறந்தார்களோ அந்தந்த இடத்திற்குரிய செய்கையால் குணத்தையுடைய வருண நான்கென்று வழங்கிவந்தது, பிரமன் தொடையிலும் பாதத்திலும் ஜனித்தவன் சூத்திரனென்றும், நாபியிலும், மார்பிலும் உதித்தவன் வைசியனென்றும் தோளிலும், புஜத்தி

னும், தோன்றினவன் க்ஷத்திரியனென்றும் முகத்தில் வந்தவன் பிராமணனென்றும் இவனே மற்ற மூன்றுபிரிவாயிருக்கும் வேதங்களை யுணர்ந்தவனுய் தருமக்கிரியைகாட்டி கடைத்தேற்றிவைத்து தேவதைகள் சுகபோசனங்கொள்ளும்படிக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து வேதத்தைவிடாம லனுசரித்து விதிவழி தருமங்களை விளங்கவைத்து தானம், ஓமம், தபம், செபம், சாந்தம், ஞானம், தண்ணளி, ஒழுக்கம், மானம், குலம், கல்வி, ஊனமில்லாம லுணர்ந்து ஈனமில்லாம லிருப்பவராகும்.

இன்னும் வேதிய ரொழுக்கமாவது, வேதமோதல், வேதமோதுவித்தல், இயாகஞ்செய்தல், இயாகஞ்செய்வித்தல், தானமீதல், தானமேற்றல், இவ்வாறுதொழிலும் பிராம்மணியமான சத்தியமும் அதிதி பூசைசெய்வதும், பிதிர்க்கடன் கழிப்பதும், சூரியனுக்கு அர்க்கியதானமளித்துங்காலமறிந்துகொடுப்பதும் நற்குண நற்செய்கையுள்ள மனைவியுடன் இல்லற நடத்துவதும், அறுசுவையுண்டியும், இரண்டுபோதுண்ணலும், சாத்மீக குணமும், தருமநினைப்பும், விடாச்ஜபஞ்செய்யும்வாக்கும், தேகம்தேவதார்ச்சனைக்காகவும் இயமநியமாதி யோகமிருந்து முடித்தலும் ஜீவகாருண்ணியமும் சிந்தைபரிசுத்தமும், அக்கினிபூசையும், ஆசாரவாசையுமுடையவனுயிருக்கவேண்டும். பேராசைவெறுப்புமுதலிய மாசுள்ள குணத்தால் பிராமணர் வேதவிதிக்கு மாறுபட்டு நடக்கிற பொருளாசையுற்று அருளாசையற்று போசனநிமித்தம் உயிர்வதைசெய்து பாவபுண்ணியம் பாராமல் பொருள்நிமித்தம் பொய் பொறுமைபொருந்தி ஆங்காரமேலிட்டு தானுயர்ந்தசாதி யென்று தாழ்ந்தசாதியோரை சங்கடப்படப் பழித்தும் எனக்குச் சமானமன்றென்று இறுமாந்திருப்பதும் இன்னமுள்ள மமதைகொண்டிருப்பாராகில் அவர்கள் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்திருந்தாலும் இழிகுலத்தாரென்றியம்பப்படுவர். பிரமசிருஷ்டியிலேயே உலகத்திற்கு வேண்டிய தருமகருமங்களியாவும் அமைந்து முதன்மையாகிய பிராமணன் நடந்துகாட்ட வேண்டுமென்று வேதத்தில் விதித்திருக்கின்றன. ஆதலால் வேதவிதிக்குப்பிறந்த பிராமணன் மறையோதல் முதலாகிய மார்க்கங்களை விட்டு உத்தியோகம் பண்ணவும் அதிகாரஞ்செய்யவும் ஏர்ப்பட்டு பொருளபேட்சையும் கோபமும் மனஸ்தாபமும் துற்கருமமுதலிய மோட்சவிகட்சியும் விரும்பி ஈனத்தொழிலிற் பிரவேசித்து தன்னையறியாது உத்தியோக முயற்சிதேடி பொய்புரட்டு பட்சபாரம் ஓர விவகாரம் அனியாய ஆர்ச்சி

தம் இழிதொழில் பழிதொழில் பொய்ச்சாட்சி பொய்ப்பத்திரம் இவைகளி லிச்சைவைத்து பூணூல் பின் குடுமியுடன் நானுமொரு பிராமணனென்று பெயரிட்டுக்கொண்டு என்னேரமும் வேசியுறவும்வியாபார புலைத்தொழிலும் பிரதாபப்பெருமையும் புன்சவகாசமும் பூரியர்பொருள்மேல் சம்பாத்தியமனமும் சிங்காரிப்புங் கூடாது. இன்னவைகளையுடையவன் கடையிலுங்கடையன் என்றைக்குங் கதிசேரப் போகிறதில்லை. வேதமோதல் குறைந்தாலும் குலாச்சாரம் குறையாமலிருக்கவேண்டும். தன்னுசாரத்திற்கு விதித்திருப்பது நியாயமானாலும் நியாயமல்லாமற் போனாலும் உலகத்தோடொத்துவாழ்ந்தால் பெரியோர்கள் சபிக்கமாட்டார்கள். ஒரு குலத்திற் பிறந்தவன் மற்றொருகுலத்திற் பிரவேசித்து கிரமந்தப்பி நடப்பானாகில் அவன்குலப் பிரஷ்டன், சமயப்புலையன், மகாபாவி மற்றவருணங்களு மப்படியே. ஒருவேளை இதரவருணந்தப்பிப் போகுமாகில் பிராமணனைக்கொண்டு வேதவிதியின் வண்ணமுடிப்பித்துக்கொள்ளுகிற பிராயச்சித்தமுண்டு, பிராமணன் தப்பிப்போவானாகில் பிராயச்சித்தமில்லை. அவன்தேடியபாவ சொத்துபிரேத கருமத்திற்கும் உபயோகமாக ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அவனிருக்குமிடத்தில் தேவதைகள் முதலிய பிதுர்க்களும் பொருந்தார்கள். அவனால் ஆசீர்வசனமும் சங்கல்பாதி தருமங்களும் கருமங்களும் பலிதப்படாது. அவன்மரணவேதனையால் மயங்கி வருந்திநரகஞ் சேருவான். உத்தமனல்லாத பிராமணனாலே காரியநடத்திவைத்தவர்களும் நடப்பித்துக்கொண்டவர்களும் ரவுரவாதிநரகம் பெறுவார்கள். பெரியவர்களும் அவன் முகாலம்பனம் பண்ணார்கள் ஒருவேளைவழிதப்பி அவன்பொருளை யாராகிலும் தானமாக வாங்கிவிட்டால் அவனுக்கு கதி வருங்காலத்தில் தானம்வாங்கினவர்களுக்குநரகமும் குலநாசமும் தவத்திற்கழிவும் வாங்கும் தானமே ஈனமாக்கும். ஆதலால் குலாச்சாரந்தப்பி பாபத்தினாற் றேடும் பொருளை யாவரிடத்திலும் பெரியோர்கள் வாங்க மாட்டார்கள்.

> "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
> பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்"

என்பதுபோல் எந்தக் குலங்கெட்டாலும் பரிகார முண்டு பிராமணக் குலமகெட்டால் பரிகாரமில்லை.

119. தவஞ்செய்கிறதைப் பார்க்கிலும் அரிதாகியது வேறொன்றில்லையா வென்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

ஓ மரகதவல்லியே அரிதாகியவஸ்துயாதெனில் எல்லாவற்றினுமுயர்ந்த நித்தியபெருஞ் செல்வத்தைப்பெற்றதேவபோகத்தைமறுத்து மோக்ஷத்தைவிரும்பி வெகுகோடிபேர் தபசுபண்ணிப்பெறுவார்கள், சிலர் இம்மையிலே அனுபவிக்கும் போகபாக்கியத்தை நாடிப் பெருந்தவமிழைத்து மையல்தீர வாழ்ந்திருப்பார்கள். சிறிதுபேர் பற்பலதேவதைகளுடைய பதவிகளைக்குறித்து உறுதியாகத் தவமியற்றி அப்பதவி பெறுவார்கள். இப்படி அநேகமான தபசுகளுண்டாயிருக்கிறது அவைகளிலொன்றுமில்லை ஒருகாலத்தில் அப்பேறுக ளியாவுமழிந்து போய்விடும். பின்னுஞ் ஜனனமெடுக்கவேண்டி வரும் இதன்றி இன்னமுண்டா யிருக்கின்ற தவமென்னவென்றால், மௌனமடைந்து சங்கல்பமில்லாமல் நிலைநின்று செய்கிற தவமே தவம். மற்றத் தவங்களெல்லாம் இறந்த உடனேசொற்காதி போகமுதலான பதவியைக் கொடுத்துமறுபடியும் பூமியிற் பிறப்பிக்கும். அங்குஷ்டப் பிரமாணத்துடனே இருக்கின்ற வாலகில்லியர்கள் சூரியன் தேரிலிருந்து தபசுபண்ணுகிறார்கள் அதுவே தவம் அதற்கு மிஞ்சினதில்லை பிறவிக் கிடங்கொடாமற் செய்யும். இன்னுஞ்சிலபேர் பூவாழ்க்கையிற் பொருந்தி இருந்தும் இல்லறநெறிதவறாமல் ஆசாபாசமும் மனமாயையும் தேகாபிமானமுமற்று மஹாதவம்பண்ணுவார்கள், அதுவும் முக்கியமான தவமே. போஜனஞ்செய்து தவமாற்றுவோர் சிலர்; காற்றைப்பக்ஷித்துதபமிருப்பவர்கள் பலர்; சருகுபட்சணம்பண்ணி தவமிழைப்பவர்களும் கந்தமூலங்க ளருந்தி அருந்தவமிருப்பவ ரனேகர், சலமருந்தப்பொருந்தித் தவம்புரிந்து அசைவற்றிருப்பவர்சிலர்; ஒற்றைக்காலிலும் மற்றக்கால் பெருவிரலை யூன்றியும் தலை கிழாயும்பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும் ஊசிமுனையிலும் தண்ணீரிலும் மலையுச்சியிலும் மண்ணிடத்திலும் மாதவமிருப்போர் சிலர், எவ்விதமாகத் தவம்பண்ணினாலும் ஆசாபாசம்விட்டு தானென்பதுமற்று தனித்துச் செய்கிற தவமே தவமென்று சங்கரி யியம்பினர்,

குன்றனைய இளமுலை கொண்டகோமள வல்லிகேட்டு மனமகிழ்ச்சியாய் சுவாமி இல்லறதருமமே தருமம் அவ்வில்லறத்திலிருந்து

தவமிழைப்பது எவைகளிலு மேன்மையென்று தேவரீர்க்கினிமை யென்றியம்புகின்றீர்களே அவ்வில்லறம் துறவறத்தினும் பெரிதோ, இந்தச்சந்தேகத்தை எளியேனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணும் ஈசனே யென்றுகேட்க அதற்கு இறைவியைநோக்கிஎப்பொருட்கு முரிய தனி முதலெடுத்துப் புகலுகின்றார்.

---

120. துரவறத்தினும் இல்லறம் பெரிதா என்கிற பிரசினைக்கு உத்தரம்.

ஓ, சாம்பவி, இல்லறம் துறவறம் உனக்கு முன்னே சொல்லியிருக்கின்றேன் நீ மீளவும் உலகத்தாருக்கு உறுதியுண்டாக்கும் படிக்கு கேட்கின்றாயென்றுணர்ந்தேன். நன்று நன்று அவ்வில்லற தருமத்தின் பெருமையைக்கேளும் சாஸ்திரங்களில் என்னென்ன காரியம் தவறுதலென்று சொல்லியிருக்கின்றதோ அதுகளை எல்லாம் போக்கி வேதவிதியில் நன்மையாக விதித்திருக்கிறதெதுவோ அந்தவிதியாகிய நற்காரியங்களைச் செய்து நற்குண நற்செய்கையுள்ள பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து இல்லறமுறை வழுவாமல் நடந்து அதிதிகளுக்கு அன்னம்படைத்து நான்காச்சிரமங்களுக்கு முதன்மையாய் சோடச மகாதானமுங் கொடுத்து முக்கியமாகிய புகழும்பெற்று புண்ணியமென்னும் பொருளைத் தேடி, வந்தவிருந்தையும் சுற்றத்தையும் வருந்தி யுபசரித்துதானங்களிலுயர்ந்த அன்னதானமும் கோதானமும்புரிந்து எல்லாரிடத்திலும் பரிந்து இனிய வார்த்தைசொல்லி. உயிர்க்கொலைசெய்யாமல் ஊன்புசியாமல் என்னை முறைமையுடன் அருச்சித்து உண்மையாயிருக்கில் அந்த இல்லறதருமமே நல்லறமென்று பரமேஸ்வரன் சொல்ல. பரமேஸ்வரியார் மகிழ்ந்து அன்னதானம் அதிகமென்றமையால் அந்த அன்னதானம் பண்ணுகிற கிரகஸ்தன் செய்யவேண்டிய முதற்கருமமென்னவென்று மகாதேவிகேட்க மகாதேவன் திருவாய் மலர்ந் தருளுகின்றார்.

முதற்றருமம் தாய் தந்தையைப் பூசித்துபசரிப்பதும்அப்பால் ஆசாரியரைத் தொழுவதும் அவரால் தருமம் தெய்வநிர்ணயந்தெரிந்து எல்லா உயிருந் தன்னுயிர்போற் காண்பதும் ஏழைகள் முதலிய பரதேசிகளை ஆதரிப்பதும் இதுவே கடைத்தேறுகிற அன்ன

தான முதல்வழி. அந்த இல்வாழ்பவர்களுக்குரிய மனையாள் புருஷனே தெய்வம், அவருடைய ஊழியமே தேவர்களுக்குரிய பணிவிடை, அவரைச் சுற்றிவருவதே பிரதட்சண நமஸ்காரம், அவர் சாப்பிடுகிறவரையிலும் சலபானம் பண்ணுதிருப்பதே உபவாசம். விரதம் அவருடைய சொல்லுக்கு மாறுபடாமல் நடப்பதே வேதவிதி மந்திரமாம். அவருக்குமுன் இறப்பதே அழியாப் பதவி பின்னிறப்பது அநுபவிக்குஞ் சம்பந்தம் அக்கினிப் பிரவேச மாவது இரும்புண்ட நீர்போலத் திரும்பிவராதிருத்தல் இதைத் தெரிந்து கொள்ளு மென்று முக்கண்ணன் மொழிய, மைக்கண்ணினுடைய மாதேவி சுவாமி, அன்னதான மகிமையுரைத்தல் வேண்டுமென்று கேட்க சுவாமி சொல்லத்தொடங்கினர்.

121. அன்னதானமகிமையுரைத்தல்,

ஓ, பாலாம்பிகை, மேற்சொன்ன பிரகாரம் இல்லறத்தில் இல்லறதரும நடத்தும் சத்புருஷரும் மனைவியும் ஒருமனதாய்வாழ்ந்து அன்னதான நடத்து முறைமை எப்படியென்னில் பிராதக்காலேயிலெழுந்து நித்தியகருமமுடித்து சூரியநமஸ்காரம் இஷ்டதேவதை பூஜை ஜப தபம் ஓமம் முதலியதும்செய்து ஆதுலர்க்கும் அவதூதுகளுக்கும் முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் மற்றனையோருக்கும் சதாகாலமும் அன்னம் படைத்து வரவேண்டிய உபசாரங்களும் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்யவேண்டியது. இப்படித் தினந்தோறும் அன்னதானஞ்செய்தவர்கள் இகத்தில் மெய்ஞ்ஞானமும் புத்திரப்பேறும், சகலசம்பத்தும், தீர்க்காயுளும் சுத்ததேகமும், பரிசுத்தமனமும், என் னனுக்கிரஹமும் பெறுவதோடு மறுமையில் தெய்வலோகமடைந்து தேவர்களுடன் சகலமுந்தரத்தக்ககற்பகவிருக்ஷநீழலில்அநேககாலிருந்து சங்கநிதிபதுமநிதிமுதலியநிதிகளுஞ்சூழ்ந்திருக்க சிந்தாமணியைச்சிலகாலந்தனதாகச் சிரத்திற்றரித்துத்தேவர்களோடு சகலபோகமும் வெகுகாலமனுபவித்து தேவேந்திர சிநேகராய் அநேககாலிருந்து பிறகு இம்மண்ணுலகில் மானிடராய் இராஜவம்சத்தில் பிறந்து தனக்கு எவரும் நிகரில்லாத சகலகலாவல்லவராய் வித்வச்சிரோமணியாய் எல்லாருமெச்சும்படி பிரபலபராக்கிரமமுள்ள இராஜனாகி செங்கோல் நடத்துவார்கள் என்றுசிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருள,உமாதேவி

யார் சுவாமி தாய்தந்தை இருவரும் இறந்துபோன பிறகு பிள்ளை செய்யவேண்டிய பிதுர்க்கடனென்னவென்று வினவ எம்பெருமானுகிய பெம்மான் பேசத்தொடங்கினர்.

---

122. பிதுர்க்கரும மகிமை யுரைத்தல்.

பிதுர்கருமமென்பது தாயுந் தந்தையும் இறந்தபின்பு அவர்களைப் பின்னமென்று இகழாமல் மறவாமல் தென்புலத்தாராகிய பிதுர்த் தேவதைகளென்று எண்ணி அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய அருங்காட் டருங்கடன் முடித்து சூதக கவசம் பூண்டுசோடச திவசமீந்து சுருதிக்குரிய பெரிய பதவியிற்புகுத்தி ஊனமாசியமுவந்து ஒராண்டிற்கலந்து விஸ்வதேவபூசைபுரிந்து விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைப்பணிந்து பிதுர்க்களுக்குத் திருப்திபண்ணி அதிதி பரதேசிகளுக்கு அன்பான அன்னமளித்துமாதமாதம் வருகிற அமாவாசி திதி எல்லாம் மறவாமல் மதிமயங்காமல் பால்மாறிக்கைப்படாமல் இல்லை என்றிராமல் உண்டானமட்டும் உபகாரஞ்செய்து வருஷாப்திகமாருமற் கருமவிதியைப்போல் எக்கியம் கொடுக்கவேண்டும். இதுகள் தப்பிப்போமாகில் அந்தப்பிதிர்க்கள்மாத வருஷத்திதிவருங்காலையில் தன்சந்ததியாரிருக்கிற மனைக்குவந்து பார்த்து மனமெரிந்து வயிறெரிந்து சாபங்கொடுத்துப் போவார்கள். அப்பால் அந்தக்குடும்பந் தலையெடுக்கப்போகிறதில்லை, ஒன்றுபோனு லொன்று இடையூறு, துன்பம், பொருளில்லாமை, நோய், உபாதி, அபாண்டம், குடிதோஷம், குலப்பிரஷ்டத்துவம் கோத்திரக்குறைவு, குன்றுத னிறைவு இதெல்லாம் வந்துசேரும் இடிந்துபோவார்கள். ஆதலால்தரித்திரராணுலும் கருத்தில்மதித்து திலோதற்பணக் கடனுவது கழித்து சங்கல்பஞ்சொல்லவேணும் இதன்றி யாத்திரைபோகும்படி நேரிட்டால் வழிகளில் எந்தப்புண்ணிய ஸ்தலங்களை புண்ணிய தீர்த்தங்களை நந்தவனங்களைக்கண்டாலும் அந்த இடங்களில் இந்தப்பிதிர்க்கடனைத்தீர்த்தால் முந்திச் செய்திருக்கும் பலனுக்கெல்லாம் மேற்பட்டபலனும். மூவேழு தலைமுறை தந்தைதாய் முதலிய பந்துக்களும் உயர்ந்த பதத்தைப் பெறுவார்கள். அங்ஙனே பிண்டம்வகுத்து தற்பணம்பண்ணி பொன், வெள்ளி, வஸ்திரம் பூஷணமுங் கொடுத்து பிராமணபூசை பண்ணி தேவதார்ச்சனை நடத்தி தரிசனைசெய்யவேணும். ஒருவித

அசந்தர்ப்பத்தினால்சிலவேளை இசையாமற்போனால் இரணியசிரார்த்தமாகிலும் அதாவது தக்ஷிணைகொடுத்துபிண்டம்வைத்து தர்ப்பபணம் பண்ணவேணும். எதாசக்தி என்னும் சங்கல்பஞ்சொல்லி தாய் தந்தை முதலிய பேர்களைக் குறித்து குலகோத்திர நாமங் கூறி பூரிகொடுத்தாகிலும் விடவேணும். அதுவுங் கிடையாமற் போனால் அமுதுபடியாகிலும் முன்னை முசட்டையானாலும் வைத்துக்கொடுக்கவேணும் மந்திரம் கிரியை வழுவாமலியற்றி வேதியரைப் பூசிக்கவேணும். பிதிர்த்தினமாகிய விசேஷபுண்ணியகாலத்தில் பிள்ளைபேரன், தத்துபுத்திரன் அபிமானபுத்திரன், அடைக்கலப்புத்திரன், ஆருமற்றபுத்திரனானாலும் பிதுர்க்கடன் பூரணமான புத்தியுடன்சுத்த பத்தியாய்ச்செய்யவேணும் என்றுசொல்ல பார்வதியார், சுவாமி விதவைஸ்ரீகளின் ஒழுக்கங்களையும் அருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க ஆண்டவன்செல்லத்தொடங்கினார்.

---

123. விதவஸ்திரீகளின் ஒழுக்க முறைமை.

புருஷன் போய்விட்ட பிற்பாடு உயிர்வைத்திருந்த விதவஸ்திரீயானவள் தன்நாயகனுக்கு நல்லகதி வரத்தக்கதாக பிரம்மசரிய விரதம்போலிருந்து நித்தியஸ்நானம் பண்ணி நியமமுடித்து ஒருவேளையாய்ப் புசித்து சாந்து, சந்தனம், புட்பமுதலாகிய நற்பண்டங்களிலாசைவைக்காமல் தன்னுடைய பர்த்தாவை என்னேரமும் உன்னிநினைத்து தோத்திரம்பண்ணி மானதபூசைவைத்து இஷ்ட தெய்வத்தை எற்றிப்போற்றி சுவாமி என்புருடனுக்குநல்லபதவி கொடுக்கவேண்டுமென்று நாளுந்துதித்துதலைமுண்டிதமாய் நற்கருமங்களை அநுசரித்து சாஸ்திரபுராண தருமமுதலிய அடியார்கள் சரித்திரங்களையுங்கேட்டு பாய், தலையணை, பஞ்சணை விலக்கி, தரையிற்படுத்து, நல்ல வஸ்திராபரணங்களை அணிந்துக்கொண்டால் அதுகளைநாயகன்பார்க்கவேண்டியதென்றுமனதால் வெறுத்து தாம்பூலம் விடுத்துபரபுருடரை மனத்திலு நினைத்துப் பாராமல் பெரியவர்களுக்குப் பூசை உபசாரம் புரிந்து கூடியமாத்திரம் பரதேசிகளுக்குப் பிட்சைகொடுத்து சுவாமி என்று தரிசனம்பண்ணி தாயாகிய பார்வதிதேவியாரையும் இலட்சுமியையும் மனதிற்பதித்து விழுப்புவஸ்திர மகற்றி சுசியாகிய வெள்ளை வஸ்திரம் மடிப்புடவை யுடுத்தி மனமடங்கி எந்தவேளையிலும் கர்த்தனே

இந்தக் கட்டையை சோற்று மூட்டையை பிற்றச் சட்டையை மலக்குட்டையைவிசாரமற்றவிசாரப்படையை ஒன்பதுவாயதுள்ள என்னைத்தெளிவுடன் உன்னுடைய பாதார விந்தத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுமென்று பகவானை நினைத்து தியானம் பண்ணிக்கொண்டு வைராக்கியமா யிருக்க வேண்டியதென்று பரமசிவனருள, அருள் வடிவாயுள்ள ஆனந்தவல்லி சுவாமி சிறிதுபேரை ரட்சிக்கவும் சிறிதுபேரை சிட்சிக்கவும் உச்சாகங்கொண்டு இச்சா சுதந்தரனை இயாவரும்வணங்க சிங்காசனமேறி இருக்கப்பெற்ற செல்வமென்னமோ அடியாளுக்குத் தெரிவியுமென்ன அதற்குப் பரமசிவன் சொல்லுகின்றார்.

---

124. உலகத்தில் ஒருவன் அரசனாகி அவனுக்கு யாவரும் அடங்கி அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுவதும், சிட்சிக்கப் படுவதுமா யிருந்து உடனே மாரிப் போகுங் காரணம் யாதென்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

ஓ, பார்வதி, மனிதரியாவரும் மனங்குவிந்து தவமிருக்கமாட்டார்கள், ஏகதேசத்தில் ஒருவன் தனக்கு அதிகசெல்வம் வேண்டுமென்றும் இயாவருக்குந் தலைவனாக வேண்டுமென்றும் அருந்தவமிழைப்பான், அந்தத் தவத்திற்குப் பிரசன்னமாகிய கடவுள் அநுக்கிரகம்பண்ணுவார், அதுவுமன்றி அனந்த புண்ணியவசத்தினால் அவன்மறுஜனனத்தில் போகபாக்கியயோக்கியனாக பூலோக இந்திரன்போல் ஒருகுடைநிழலில் உலகத்தையடைக்கி ஆளுவான், அவன் நால்வகை வருணத்தாரையும், சாமபேத தானதண்ட தருமங்களினால் கண்டனை தண்டனைசெய்து நீதியாய்நடக்கவும், அவன் செல்வத்தின் கர்வத்தினால் ஆணவப்படாமல் தருமத்தையனுசரித்து நீதிகுன்றாமல் நெறியின்கோல்சாயாமல் ஏழைகளுக்கிடர்விளைக்காமல் குடிபடைகளுக்கு இதமாக நடந்து சத்துருஜயம் பெற்று சமயங்களில் பேத நிந்தைசெய்யாமலுற்று நீதிவழுவில் நடவாமல் கோபதாப மாற்சரியங்களைப்போக்கி, ஒருவருக் கிடையூறு செய்யாமல் குடும்பகலகம் குடும்பதோஷம் புரியாமல் சமயம் வந்த வேளையிலினைக்காமல் போர்முகத்தில் புறங்கொடுத் தோடாமல் தருமவழி நடந்தவனெவனோ அவன்தான் நல்வினைப்பயனைப்பெறு

வான். நால்வருக்கு மேன்பாடகிய இராஜ ராஜனுகி வருவான். பிற்பாடு அவன் நீதியோடிருந்து வருவானுகில் பெரிதானகதியிற் போய்ச்சேருவான், இந்நெறிதப்பி தான்முன்செய்தபுண்ணியத்தை மறந்து அனியாயமாய் நடந்து வீண்சண்டைவிளைத்து கலகமூட்டி நிலைதவறி நெறிபிசகி பட்சபாத மிருந்து பணஞ்சம்பாதித்து இரட்டிப்பு வட்டி கூட்டிகணக்கிற் பிசகெழுதி கடன் கொடுத்துக்கடன் வாங்கி பெரியவர்களுக் கடங்காமலுத்தாவுபேசி பணப்பெருமையாலும் காலபலத்தாலும் பரதாரம்பிறர் பொருளிச்சித்து உதாசினம்பேசி, தெய்வ தூஷணைசெய்து ஆலயம் குளம், சாவடி, நந்தவனம் சத்திரங்கள் முதலியவற்றை இடித்து ஒத்திவைத்து விற்றுத் துய்த்து குடும்பத்தி லிராமற்றனித்து கொண்டாளுக்கடங்கி இளைத்து தாய்தந்தையைப் பகைத்து இன்னமுள்ள பற்பலகொடுமைகள் பலருக்கும் விரோதஞ்செய்தபாபிகள் ஒருநாளுங் கடைத்தேறார்கள். ஒருவேளை ஆரம்பாபத்தில் ஒரு அணுவத்தனை புண்ணியமிருந்து இவனை அரசனுக்கிவைத்தாலும் செல்வமுடனமைந்தாலும் உலை, தீயினுல் மேல்பொங்கி வருவதுபோல் அவனணிந்திருக்கிற பாவமாகியசட்டைமீறி அன்றைக்குத்தானே சிங்காசனம் விட்டிறக்கி தரித்திரனுக்கி ஆயுளைக் குறைத்து, ஆதரிப்பற்று அலைந்துதிரிந்து சஞ்சலத்துடன், காடேகதியாய் நரககதியைப்பெற்று மீண்டும் மறுமையில் தரித்திரனுய்ப்போவான். எப்போதும் நிதானமுடன் நன்மைகளையே நாடவேணும் நாயகியே யென்று நாதாந்த நாதனுத பாதாம்புயப் பார்வதியார்கேட்டு பூதாதிகளு மகிழ்ந்துபோற்றுஞ்சோதிசொருபமே. எளிதிற்கடைத்தேறுகிற தருமமொன் றுண்டேல் அடியாளுக்கு அறிவிக்க வேண்டு மென்ன, நல்லதென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

125. எளிதிற் கடைத்தேறுவதற்கு ஞானநிலை யுரைத்தல்.

ஓ, பாலாம்பிகையே, கொல்லாவிரதம் எல்லாத் தருமத்திற்கு மேலானதென்று புரமூன்றையும் புன்சிரிப்பா லெரித்தருளிய புராந்தகன் ஈரேழுலகத்தையும் ஈன்றுளுக் கியம்ப அந்த அம்மாள் ஓ கர்த்தனே; கருமபூமியிற் ஜனித்து கருமக்காரியர்களாகிய பூததேகிகள் எவ்வாறு கொல்லா விரதங்காப்பது எவ்விதத்திலாணுலும்

கொலைபாவஞ் சம்பவிக்குமே அளவிறந்த விளையாட்டையுடைய அத்தனே; இதை என் சித்தத்திற்குத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று, வேதங்களுக்குள்ளும் நாதங்களுக்கு வெளியிலுமுள்ள வித்தகினுவ உத்தம சித்தருரைக்கின்றூர். ஓ; பராபரையே இதுதேவேந்திரன் தேவர்கள் முதலியவர்களுக்குந் தெரிதற்கரிதா யிருக்கப்பட்ட சந்தேக இரகசியம் பொங்கு சிங்க இடையும் தங்கும் அன்னப்பேடை நடையும் உடையும் தலைமூன்றுடையசூலப்படையு முடையவளே, நீயுணரலாம். வியர்வையினுலும் புழுக்கத்தினுலும் உண்டாகிற, பேன், கொசு, புழு, எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் சடராக்கினி படைத்த சடத்தை யெடுத்தவர்களில் அயிக்கியமே. ஒருவராலும் உயிர்வதை இல்லாதகாலம் மண்ணி லொருநாளுமிராது, ஆகினும், உபசாரமா யுள்ளவர்கள் ஆரென்னில் எவ்விடத்திற்கும் போகாமல் இருந்த இடத்தைவிட்டெழாமல் சஞ்சரிக்காமல்தேகம் ஓஞ்சரிக்காமல், காய்,கனி,கிழங்கு,சருகுமுதலிய பட்சணங்களுன்ணுமல் மனம் வேறுபடாமல் இரக்கம்வைத்து வையகத்திலிருந்தால் குற்றம்வருமென் றறிந்து உன்னதஸ்தானத்தி லுட்கார்ந்துக் கொண்டுஅக்ஞானமுதலிய இந்திரியங்களையகற்றி இருபகையுமொடுக்கி அறிவுபுறஞ்சாயாமல், பூ சஞ்சாரம்புரிவதுவிடுத்து பரண்மேலிருந்து, பசியடக்கி இருப்பது மகாபிரயாசம். ஒருவரு மிருக்கமாட்டார்கள் ஒருவேளை அப்படி இருக்க இசைந்தாலும் சுத்தமாய்க் கொல்லாவிரத மிதுதானென்று துணிந்து சொல்லப்படாது. அதிலுங் கலக்கம்வந்து நிற்கும். இன்னமும் ஒருவன் மகாபரிசுத்தனுய் நானென்கிற ஆணவமலமும். தேகாபிமானமும், யான் எனதென்னும் பற்றும் மோகப்பிராந்தி கொள்ளாமல் செருக்கற்று சுத்தாத்மாவாயிருப்பவன் ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படான். இயாவும் அவன்பிரமமேயல்லது வேறில்லையென்று ஒட்டாமற் கண்டுவிட்டவன் பிரபஞ்சத்திலுழன்றாலும் பிரபஞ்சந் தானல்லாதவனும் புளியம்பழமும் ஒடும்போலிருப்பவன் தானென்பதும் எனதென்பதும் எப்போது இறந்ததோ அப்பொழுதே அவனுக்கு ஒருபற்றுமில்லை. அவன்தான் கொல்லாவிரதமுடையவல்லானென்று ஒருவேளை சொல்லலாம் தேகமே தானென்றெண்ணி தேகாபிமானமுண்டானுல் கொசு, எறும்பு, முதலிய ஜெந்துக்கள் கடித்தால் உடனே அடித்துக்கொல்லவேண்டிவரும் அப்படிக்கானுல் கொல்லாவிரத மெங்ஙனம்மங்கையே! மெஞ்ஞானிக்கு கோபம், தாபம், கொடுமை, காமம்,வெகுளி, மயக்கம், ஜீவஹிம்சை இவைமுதலிய

வைகளிராது, உலகவாழ்க்கையை ஒரு பொருட்டாயென்ணான், உலகமெல்லாம் ஒருகுடையிலாள் வதையும் ஆண்டுவந்த அரசனை யும் அதிக்கான், மதிக்கான், பொன்னும் ஒடும்பிரித்துநோக்கான் இயாவரிகழ்ந்தாலும் இயாவர் புகழ்ந்தாலும் பொருளாய்மதியான் சீத ஊஷ்ண, நன்மை தீமை விடு, நாடு, காடுயென்று பேதமில்லா மல் எல்லாமொன்றென்று நாடுவான். அவனுக்கு யானைமுதல் எறும்புவரையிலும் பிரம்மமே எல்லாவிதியும் விதித்தபடியென்று எண்ணி விட்டவனுகையால், கொல்லாவிரதனென் றெல்லாரும் பேசலாகும். அவனுக்குக் கொலைபாதகமில்லை எடுத்தகூறுகிய கூத் தேசரி இனிப்பிறையான பிறப்பில் அவன்தான் சாயுச்சிய பதமெ ன்கிற என்னிற்கலந்தவன் மற்றவருக்கு நிர்ணயமாய்ச் சொல்லப் படாது. ஒருவேளை தன்னையறியாமலாவது தனக்குத் தானேயா வது கொலைவந்துவிட்டால் அக்கொலைபாவம்அந்த மெஞ்ஞானியை பிடிக்கமாட்டாதோ வென்று மைதீட்டிய மடமானேக்கிக்கேட்க.

ஈஸ்வரன் ஓ நாராயணி, லட்சுமிவிலாசமாய். பிரகாசத்திற்கு வைத்த விளக்கு எரியும்போது விட்டில்பூச்சி பக்தெட்டு விழுந்து சாகிறது, அதனால்வரும்பாவம் விளக்கேற்றினவனுக்கு வாராது போலும் கலப்பைபிடித்து பூமியிலுழும்போது கணக்கில்லாத சீவ ன்மடிகின்றதே அந்தப்பாவம் அவனைத்தொடராதுபோலும் பின் னும் அநேகவித மூலங்களில் சிலவாத்மா முடிகிறதே அந்தப் பாவ மும் அணுகாதுபோலும் இவ்வுயிர்வதைப்பாவம் பிரமத்தின் செய லென்று இருப்பவர்க்குச்சேராது. மேலும் ஆயுள்முடியாமலழியா தென்கிற திடச்சித்த தத்வஞானமில்லாமல்தேகம் தானென்னுஞ் சஞ்சலத்தால் சங்கடப்படுகிற அக்கியானிகளுக்குக் கொஞ்சபாவந் தொடரும் பிரபஞ்சமோச ஆசாபாசத்துடன்கலந்து எல்லாம்என் னாலே நடந்தது என்சமத்தென்று எண்ணி இறுமாந் திருப்பவரெ வரோ அவருக்கு இருவினைகளும் உண்டாம். சாஸ்திரஆராச்சி செ ய்து எண்ணமிறந்தார்க்கு ஒருவினையுமில்லை. இதெல்லாம்தன்னினை வினால் வினைவதேயல்லதுவேறில்லை. வேதவிதிப்படி யாங்கள் பண் ணும்போது பற்பலபசுக்களையுங் கொன்று தேவதைகளுக்கு அவிர் ப்பாகங் கொடுக்கவுண்டு களித்திருக்குங் காரணத்தினாலும் அப் பசுமேன்மையான சுகபோகத்தை யனுபவிப்பதினாலும் கொல்லா விரதத்திற் குண்டானபலன்கிடைக்கும் குற்றமில்லை.

இதற்குத் திருஷ்டாந்திரம் சொல்லுகிறேன் கேள் பூர்வம் நெறிமுறை மாறுமற் செங்கோற் செலுத்திவந்த அந்தித்தேவ

னென்னும் அரசனெருவனுண்டு. அவன் நூறாயிரம் பசுக்களைக் கொன்று எக்கியஞ்செய்து மேலான பேறடைந்தான். இன்னம் அந்தப் பசுக்களினுடைய இனங்கள் நான்வருகிறேன் நான்வருகிறேன் என்று யாக முன்னிலையில் உடலைவெறுத்து உயிர் விடுவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்த அந்தித்தேவனுடைய சந்ததியார் முந்தியவாறுபோல் பிந்திச்செய்து மோட்சத்திற்குப் போகின்கிருர்கள். ஓமத்துக் குரித்தாகிய பசுக் கூட்டங்களும் கோமளவுலகத்தில் குலாவியிருக்கின்றதுகள். எக்கியம் பண்ணத்தொடங்கியபின் இறந்தபசுக்களுடைய உதிரமானது சருமணவதி யென்று பிரமாண்டமான நதியாய்ப்பெருகியது. பூமியிலுள்ளவர்கள் அந்நதியில் புனிதமாய் ஸ்நானம் பண்ணி பஞ்சமா பாதகங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பதவியடைகின்றார்கள்.

நீலோற்பலம்போன்ற நேத்திரமுடையவளே ! யாகமுன்னிலையில் பசுபந்தனம் பண்ணி இயாகஞ்செய்தாலும் அவர்களுக்குக் கொலைபாதகம் பொருந்தாது. அந்தப்பழியை மந்திரதேவதைகளேற்றுக்கொள்வார்கள். இதன்றியும் பெரியசண்டையில் எண்ணிறந்தவர்களைக் கொன்றாலும்மேலான வீரசொர்க்க இன்பங்கிடைக்கும். இந்தப்பாவங்களை வீரலட்சுமி தாங்கிக்கொள்ளுகிறாள். நிர்த்தாட்சணியமாயுத்தம்பண்ணுமல் முதுகுகாட்டி யோடுகிறவர்கள் ஒதுங்கினவர்கள் பதுங்கினவர்கள் கொடிய நரகத்திற் குலாவுவார்கள். பகைத்துயுத்தநேரிட்ட காலத்தில் உயிர்வதைசெய்யாமல்விடுவது மகா பாவமாகும். புறமிடாமனின்றுவெற்றிபெறுவதே புண்ணியசாரம் புருஷதீரம் புகழ்ப்பிரதாபம்பொருந்தியவீரம். ஜீவாதார ப்ரசாதமாயிருக்கிற நெற்பயிர் முதலாகியவைகள் சீவனுனும் அதுகளையறுத்துப் புசிப்பதனுல் பாவமில்லை. மேலும் தவசி முதலிய முனிவர்களை மனிதர்களை பசுபட்சிமுதலியதுகளை பயிர் பலன்களைக் கெடுக்காநின்ற துஷ்டமிருகங்களையடக்கும் பொருட்டு இராஜன் வேட்டையாடிக் கொல்லவேண்டியது, அதனுலும் பாவமில்லை. இப்படிக்கெல்லாம் இறந்துபோகிற உயிர்களுக்கு நற்கதியுண்டாம். மறுபடியும் மிருகங்களும் பக்ஷியாகப் பிறக்காது. இன்னும்நல்ல விவேகிகளாய் தருமசொரூபியா யிருக்கிற பேர்களுக்கு சிலபாவிகள் பொல்லாத துன்பமிழைப்பார்கள். அவர்களையும்அரசன் நீதிவழுவாமல் நெற்பயிருக்குக் களைபிடுங்குவதுபோல் துன்பமில்லாம லழிக்கலாம் கொடுமையில்லை. ஆத்மவிருத்தியாய்ச் சுகப்படுவார்கள். நீதியுண்டாம். நன்னெறிசேரும் மாதவர் தவம்

புரிவார்கள் அதனுல் மழைமாரி மிகப்பெய்யும் வையகந் தழைக்கும் இதுகளெல்லாம் நன்மையேயல்லது வேறல்ல. இன்னம் கொடிய கொலைபுரிந்தபேர்கள், பிராமணர்களை நடுங்கச் செய்தவர்கள்; பசுவைப் போஷிக்காமல் பட்டினிபோட்டவர்கள், கொர்ட்டிலே கட்டியடித்தவர்கள் பெரியோரை இகழ்ந்து பிழைத்தவர்கள் வேத விதிதப்பி நடந்தவர்கள் இவர்களை எல்லாம் இராஜன் விதிப்படிக்கு விசாரித்து துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணினுல் துஷ்டர்களுக்குப் பாவம்போய் தெளிவுபிறந்து செவ்வையானவழியிற் சேர்வார்கள். இராஜனுக்கும் நல்ல சுகபோக பதவிகிடைக்கும். இராஜநீதி செல்லா நெறியிலும் மேலான நெறியென்றுரைத்தார். அதைக்கேட்டு சண்முகனை அருளி மகிழ்ந்த உண்ணுமுலை அன்னையானவள் சுவாமி பிரம்மசாரி வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி இம் மூவருக்கும் இல்லறத்தான் துணையென்ப தென்னையென்று கேட்டதற்கு கைவல்லியமாகுங் கடைப்பிடித் தருமங் கற்பித்தருளினீர், அக்கருத்தை யோசிக்குமிடத்தில், செல்வமிருந்தால் மாத்திரம் சிர்பெற நடத்தலாம் திரவிய முதலிய வருவாய் இல்லாவிட்டால் மேற்சொன்ன மூன்றுசிரமத்தையும் எப்படிபோஷிப்பான் அவனுக்குப் பொருந்தும் அப்பொருள் வரும்வகையேது எவ்வாறு இல்லறதரும நடத்துவது அடியாளுக்கருளவேண்டுமென்று இறைவி வினவ எப்பொருட்கு மிறைவனுகிய ஈசன் சொல்லுகின்றுர்.

---

126. பாவமில்லாமல் திரவியம் சம்பாதிக்கும் விதம்.

கேளும் மைக்கணிமானே; தருமார்த்த காமமுந்திரவியமில்லாமற் கூடாது திரவியம் வரும்வழி யாதென்னிலோ வித்தியா மூலத்தில், சொல்வண்மையாகிய கட்டுவார்த்தையில், உழவு வாணிபத்தில், உண்மையான வியாபாரத்தில், பசுக்காக்கும்பக்குவத்தில் உத்தியோகத்தில் ஆசை இல்லாமல் சத்தியத்துடனே சம்பாதிக்கலாம். இதுகளிலும் கல்வியுடையவன் கர்வங்கொண்டு தருமங்களைப் பகுத்துசெய்யாமல் சேர்க்கும் பொருளானுல் அதுவும்பாவமே. பிரசங்க முதலிய சொல்வன்மைபெற்றவன் அகங்காரப்படாமல் யாவருக்குந் தாட்சிசொல்லி மாட்சிமைபெறவேணும். உழவு வாணிபமுறை செய்பவன் சோம்பலகற்றி சிவகாருண்யயுபகாரியாய் வரி இறை முறை வழுவாதளித்து மனங் களிகூர்ந்து வரு

விக்கவேண்டும். தன்னையுணர்ந்து தனத்தைச் சுமந்து நடு நிலைமை யாய் வியாபாரநடத்தவேணும். பசுவின்பாலை கறந்துகுடித்து பின் னுல்காட்டிலோட்டலாகாது. அது பசியினல் வருந்தி பல்லும்வி ழுந்து புல்லும்பிடித்து மேயமாட்டாதகாலத்தில் சாப்பாடுமுதலிய தண்ணீருங்கொடுத்து தேய்த்துக்காப்பாற்றி அதனல்வரும் பலப் பொருளை ஆர்ச்சிக்கவேணும் உத்தியோகவேலையிலிருப்பவன் தன் னெஜமானன் மனதின்படி நடந்து அவன்சொல்லைத் தள்ளாமல் உண்மைக்குத்தாரமாக வஞ்சனை பொய்மனத் தழுக்கில்லாம லிருந் து இரத்தினபரண முதலியபொருளைச் சம்பாதித்தல் நன்மையான பொருள். கீர்த்தியுந் தருமமுங் கிளைத்து மேற்படரும். இதுதான் பாவமில்லாதசொத்து. எந்தகுலத்தோனுனுலும் எத்தொழில் புரி ந்தாலும் சத்தியமாய் நீதியாய் சம்பாதிப்பது தருமம். இந்தச்சொ த்துகளுடனும் உத்தமியாகிய ஸ்திரியுடனும் வாழ்ந்தால் உத்தமம் உத்தமத்திலுமுத்தமம். தாய் தந்தை பந்துமித்திரர் உடற்பிறப்புட னிருத்தல் சித்தபவித்திரம். தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக் கல் அதிதி பூசைமுதலிய விரதங்களை வேதப்பிரமாணப்படி பரங் களுக்கு அன்னமிடுவது பெரும்புண்ணியமாகும் நாளை நாளையென் றுன்னுமல் உடனே கூடியது உதவி செய்து அவர்களுக்கு அன் னம் பரதானங்களளித்தல் இது நான்கு வருணத்தோரும் நடக்க வேண்டியதே அவரவர்கள் தன் தன் குலத்திற்குத் தகுந்த பிரதிஷ் டையுடன் சத்தியமாய்ச் சேகரித்த திரவியத்தை தான் மாத்திரஞ் சாப்பிடாமல் சுற்றத்தார் மற்றில்லாதபேருக்கு உதவிசெய்து எல் லார் குட்சியிலும் விழப்பண்ணவேணும். நல்ல தண்ணீர்க் கிண றும் வியாதியைப்போக்கும்மூலிகையும் உலகத்திற்பலபேருக்கெப் படி உபயோகமாகிறதோ அப்படிப்போல உதவினல் எந்தப் புண் ணியவான்களின் கருப்பம் பூரித்து குளிருமோ அதனல் மேன்மை யுண்டாம். யாவரும் முதற்குலத்தாராகிய வேதப் பிராமணருக்குக் கொடுத்து பத்தி சிரத்தையுடன் வணங்கிப் பட்சம் பாராட்ட வே ணும், அதற்குப் பின் தன்குலத்தாராகியபேர்களுக்கு முதவி உப சாரமாய் இன்சொல்லினல் இயம்பவேண்டும். எவனுகிலும் ஒருகா லங்களிற் செய்த நன்றியை உயிருள்ள மட்டு மறக்காமல் இஷ்ட தெய்வத்தைக் குறித்துப் பூசித்து நித்தியம் வணங்கி விண்ணப்பம் பண்ணவேணும். நன்றி மறந்தால் அவனென்றைக்குங் கடைத் தேற மாட்டான். என்றைக்குங் கோபத்தைக் குறைத்து விடவே ணும். தீவினை முதலிய பாபங்களுக்குப் பயந்துநடக்கவேணும். நல்

வினைப் பொருளை எப்போதெப்போதென்று நம்முடைய செவ்வை யான காலத்திலேயே சம்பாதித்துக்கொள்ள வேணும். நாவைக் காக்கவேணும் நல்லவர்கள் உறவை எந்நாளும் விடப்போகாது தியவரிருக்குந்திசையை நாடப்படாது. இராஜனுக்கினக் குட்பட வேணும், ஒருபிரையுங் கொன்று தின்னுமை லிருக்கவேணும். சத்தி யந் தப்பலாகாது தருமதேவதை பிரியப்பட நடக்கவேணும். சாது சங்க சாஸ்திரவிசாரணை என்னேரமு மிருக்கவேணும். நல்லகேள் விகளினால் நமது காதுகள் சுத்தியாகிதனக்குத்தானே சாந்தகுணம் வரவேணும். அப்பால் நன்மைதீமை பெரியவர்கள் சிறியவர்களெ ன்று அறிந்துக்கொள்ளலாம், ஈஸ்வரத்தியானமுண்டாகும் எல்லா நன்மைகளும் விளைவிப்பது கல்வி கேள்வி எல்லாவற்றிலு மேன் மையானது அது நல்வழியிற்கொண்டு போய்விட்டு திவ்ய பதவி பெறும்படிசெய்யும் அவன்மனித தேகமானாலும்தேவர்கள் தேகத் திலும் அதிகமென்று ஸ்திரமாய் நம்பும் பார்வதியென்று சாம்பவ மூர்த்தி சொல்ல அதைக் கேட்ட அம்மையானவள் சுவாமி உலகத் தில் சிலர் பாக்கியவான்களா யிருக்கவும் பலர் தரித்திரமும் பல வித நோயினராயு மிருந்து வருந்துகின்றார்களே இதற்கு காரணம் எனக்குச்சொல்லவேண்டு மென்று அம்பிகை கேட்க, ஆண்டவன் நல்லது ஜீவ காருணியே என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

124. உலகில் சிலர்பாக்கியராயும் பலர் தரித்திர ராயும், பலவித நோயினராயும், இருப்பதற்கு காரணம்.

ஆதிகாலத்தில் தாமரைப்பூவினில் வாசம்பண்ணிய பிரம்மா இந்த உடல்களை ஏர்ப்படுத்திய நாள் முதற்கொண்டு குற்றமும் பொய்யுமில்லாமலிருந்தது. அதனால் உயிர்களுக்கு நன்னெறி, நீதி, ஈகை, சாந்தம், உண்மை, பொறுமை, அன்னம், அரிசி, பிட் சை, தக்கோராகிய பெரியோர்கள் மனம் நோவாமல் வணங்கவும், விரத தான முலிதயதும் பண்ணி அன்றைக்கன்று செய்கிற காரி யங்களை ஈஸ்வரார்பிதம்செய்து பயந்து காலங்கழிக்கிறபேர்கள் தெய்வலோகத்தில்வந்து அவ்விடத்திய நல்லபோகங்களை யனுபவி த்து மீண்டும் தக்க புவனத்தில் பிறந்து நித்தியவைபவச் செல்வங்க ளைப்பெறுவார்கள். இதன்றியில் தன்னைப்போன்றசுற்றத்தார் அன்

ண்ன் தம்பிகள் தாய் தந்தையர்கள் பசியினல் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்க தன்வயிற்றைப் பெரிதாய் நினைத்து செவ்வையாகச் சாப்பிர்த்தயாளுவாயிருந்து உபாதான பிக்ஷைமுதலிய அன்னதானஞ் செய்யாமல் ஏழைகளை எதிரிட்டு சண்டைபோட்டுத் திரிபவராகிய பொல்லாதவர்கள் நரகத்தையனுபவித்து மீண்டு ஏழைகள் வயிற்றில்பிறந்து வறுமையால் நொந்து ஊரூராய்த்திரிந்து இரந்து உழலுவார்கள். அவரவர்கள்மனதினல் தேடிக்கொண்ட இருவினையையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து திசைமுகன் சிருஷ்டிப்பான். இதனல் செல்வம்பெருகுவதும் அல்லலடைவதும் உண்டாகும். சொல்லப்பட்ட ஐஸ்வரியமும் வறுமையும் ஒருவழியில் வருகிறதல்ல, பற்பலவித பேதச் செய்கைகளினல் பூர்வகிருத்திய பாவபுண்ணியமென்பதற்கு ஈடாய்வரும். பூர்வந்தேடிக்கொண்ட செயல்களென்னவென்றல் தேவதைகளை வணங்காமற் பழித்து இகழ்வதும், தனக்குவந்த செல்வங்களை நிதானித்து நம்முடைய இருப்பென்ன, நமது முன்னோர்களிருந்த நிலையாது, இந்தப் பொருட்பாக்கியம் நமக்குக்கிடைத்த விதமெப்படி இதுயாவனுடையமுயற்சி, பயிர்க்குழியாகிய செடிபடர்ந்து காய்ப்பதுபோல் சென்மாந்திர புண்ணியவசத்தால் வந்து நேரிட்டது, இதைக்கெட்டியாய்க் காப்பாற்றுவோமென்றல் தன்னுடைய நிலைமை இதக்கு முன்னிருந்த செல்வர்க நிலைமை அவர்களுடைய பாக்கிய மென்னமாய்ப் போயிற்றென்று நிதானிக்காமல் மறு ஜன்மப்பலன் எப்படியென்றெண்ணமல் தானு முண்ணமல், தருமதானம் புரியாமல், ஒருவருக்குங் கொடாமல், பந்து மித்திர ஜனங்களை சவரட்சணையும் பண்ணமல், உலுத்தனய் கவலைகொண் டிருப்பவன், பூர்வத்தில் ஒருவன்பொருளை யபகரித்து வஞ்சித்துமோசஞ்செய்து முழுதும் புரட்டினவன், இந்தச் ஜன்மத்தில் அவனுக்காகக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறனென்று தெரிந்துக்கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட பாவி இந்த ஜன்மத்தில் யாவராகிலும் பெரியவர்கள் பந்துக்கள் இவனுக்குப் புத்திசொல்லி, ஐயோ வீணய்ப் புதைத்து வைத்திருக்கிற திரவியத்தையெடுத்து வெகுபேருக்கு கொடுத்து, சத்திரம் சாவடி கோவில் குளங் கட்டப்படாதாவென்று நாள்தோறும் இடித்துச்சொல்லிக் கெண்டுவர அதனல் வெட்கப்பட்டு ஏதோசில தருமங்களைச் செய்வதற்கும் உள்ளபடிமனமில்லாமல் உலகத்தார் மெச்சும்படி நடந்தவர்கள் இப்பிறப்பில் வெகுதரித்திரராய்த் துன்பப்பட்டு போசனவஸ்திர பூஷணமில்லாமல் வாடுகிற பேர்களாம்.

பூர்வத்தில் லட்மீ புத்திரராகிய பாக்கியவான்களைப் பார்த்துப் பொறாமைகொண்டு இல்லாத இடையூறு விளைத்தவர்கள், பேதை யறிவினால் பிதற்றித்திரிந்து சோம்பலாய்த் திரிவார்கள்.

தருமம் பண்ணுகிறபேரை தடைப்படுத்தி விரதம், நோன்பு யாகம், வேள்வி, இவைகளுக்குப் பழுதுரைத்து, பிராமணரை நிந்தித்து பசுவைப் பந்தித்து, இரைமுதலியதுங் கொடாமல்சிசுவைக் கண்டித்து மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமாய் வசனித்து வஞ்சித்து, செல்வம்வருமென்று பேராசைபிடித்து இறந்தவர்கள் என்னாளும் பசிநோயால் வருந்துவார்கள்.

அப்படி வருந்தாமல் இருந்த இடத்தில் தானே நான்கு திக்கிலுமிருந்து திரவியம்வந்துசேர நாண்யம்பாராட்டிபர உபகாரம் பண்ணிபாக்கியவானென்று சுகமாயிருப்பவர்க ளியாரென்றால், பூர்வஜெனனத்தில் தனக்குக்கிடைத்ததை இல்லையென்னமல்தான முமீந்து மனோதுக்கமில்லாமல் மகிழ்ந்து இன்னம் வருவார்களா வென்று எண்ணிபுகழ்ந்து பெரியோர்களுக்கு பலவந்தமாய் பூசை புரிந்து அமுதுபடைத்து ஆலயந்தொழுது அபிஷேகம் ஆசாரியபக்தி செலுத்தினபேர்களாம்.

எந்தவேளையுங் கவலையாய் அலைச்சல்பட்டு அலைந்து அகால போசனமுண்டு சுகத்திலுந் துக்கத்திலும் பாதியாயனுபவிக்கின்ற பேர்கள் ஆரென்னில், பூர்வசன்மத்தில் ஒருவருக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணி ஆசைவார்த்தை காட்டி அலக்கழித்துக்கொடாமல் வயிரெரியப் பண்ணினவர்களாம்,

சிலவேளையிற் அதிக வருத்தமான தொழிலைச்செய்து இராப் பகல் சரீரகஷ்டப்பட்டு அனுத்துதிரவியங்கிடையாமல் இன்மையால் உயிர்வேதைபடுகிறவர்கள்யாரென்னில் பூர்வத்திலிரப்போர்களிடத்திலிருக்கும் பொருளை இச்சித்து துரோகஞ்செய்து துன்பப் படுத்தினவர்களாம்.

இயற்கையாய் தனக்குகவலைபுற்று கிணத்தில் குளத்தில் மனமுவந்துவிழுந்து இறந்து பேயாயலைந்து நாளுமுயன்று நரகத்தில் விழ்ந்து பாவியாய்ப்பிறந்து பாதவிப்பவர் யாரென்றால் முற்பிறப்பில் ஒருவருடைய சொத்தையபரிக்கும் பொருட்டால் அதற்காக அவர்களைமயக்கி குளத்தில் தள்ளினவர்களாம்.

ஆங்காலமெல்லாம்போய் சாங்காலத்தில் பாக்கியம் வந்தால் அனுபவிக்காமல் இறந்துபோகிறார்களே அதுயாது காரணமென்

ருல், நல்ல ஊழ் வினையினல் திரவியங் கிடைத்திருந்து நல்லவர்களுக்கும் உற்ருர் பெற்ருருக்கும் ஆபத்துவேளைக்குக்காலமறிந்து கொடாமல் நெடுநாள் சும்மாவிருந்து தனக்கு முடிவுகாலஞ் சமீபித்தபோது கொடுக்கப்புகுந்து 'குபீலென்றெரிந்த தீபம்போல் கன்மனத்துடனிறந்த கொடுமையாளரென்றறிவாய்.

அநேகம் பொருள்வருவா யிருந்தும் பிணியாலும் போசனப்பிரிவாலுந் துன்பப்படுகிற பாவிகள் யாரென்னில், முன் ஜன்மத்தில் திரவியங் கிடைத்ததை நல்ல புண்ணிய காலங்களில் அரதேசி பரதேசி சங்கமர் முதலிய பெரியவர்கள் உரியவர்கள் இவர்களுக்கு உபயோகப்படுத்தாமல் தனக்கு ரோகம்வந்தபோது அந்தநோய் தீர்வதற்காக ஜபம் நமஸ்காரம்செய்வித்தவ ரென்றறிவாய்.

சுந்தரலாவண்ய சௌந்தரிய சந்திர முகார விந்தமும் நற்குண நற்செய்கையும் சுகசீவனம் நீண்ட சம்பத்துடையவருமாயிருந்தபேர்கள் யாரென்னில் பூர்வத்தில் புலால்முதலிய மதுவாதிபுசிக்காமலும், புசித்தவர்களையும் துட்ட நடத்தையோர்களை மதியாமலும் துதியாமலும் ஈஸ்வரனுக்குத் தேன் பால் பழவர்க்கமுதலிய வற்ருல் அபிஷேகம்பண்ணி அர்ச்சித்து இரக்கமுடன் இருப்பவர் இந்த இன்பமுடையாரென்றுணர்வாய்,

இரக்கமின்றி ஈனராய் அங்கவீனராய் அழகில்லாமல் விகார சொரூபமா யிருப்பவர்கள் யாரென்னில் ? பூர்வத்தில் முகஞ்சுளித்து கடுமொழி புகன்று ஆத்மகோடிகளையும் ஜீவராசிகளையும் வதைத்துக் கையைக் காலையொடித்து கழுத்தையறுத்து கருக்கிப் பொசிக்கிப் புசித்தபேர்களாம்.

நற்குணங்களுஞ் சத்கீர்த்தியும் மேன்பாடுஞ் சொல்வன்மையுந்திண்மையுந் தன்மையுஞ் செல்வமு முள்ளவர்கள் யாரென்னில், அக்கினிசாட்சியாய் தான்மணந்த மனைவியைவிட்டு அன்னியஸ்திரீகளை விரும்பாமல், தவத்தை சத்தியத்தை விடாமல் தன் மனைவியாளுடன் முன்ஜென்மத்தில் கூடி சுகமாகவாழ்ந்தவர்களாம்.

பெண்சாதி இறந்துபோக தான் தனியனுய் பெருமைகெட்டு ஒருவருக்கும் யோக்கியப்படாமல் தன்னெஞ்சைத் தானே சுட்டு கொண்டு மனம்வெந்து நொந்து நைந்து திக்கில்லாமல் சலிப்பவர்கள் யாரென்னில், பூர்வ புண்ணியத்தாற் கிடைத்த சற்குணப் பெண்சாதியை முறட்டுத் தனத்திற் கடிந்து உதாசீனமாய்ப்பேசி அடித்துப் பிடித்து தாலி யறுத்து தனியே படுக்க வைத்து அவள்

வழி தெரியும்படியாய் அவளுக் கெதிரில் மற்றொரு ஸ்திரீயிற்கு உடல் புளகமுண்டாக போகங் கொடுத்து இன்ப முண்டாக்கின வர்களாம்.

மிதமற்ற கல்விஞானங்கற்று உலகமெல்லாங் கொண்டாடப் பேர்பெற்று கஞ்சிக்குமாத்திரங் காற்றுய்ப்பறப்பவர்கள் யாரென் னில் பூர்வத்தில் கல்வி கேள்வியிருந்தும் விசேஷகாலங்களில் தானங்கொடாமலும், கல்வியை ஒருவருக்கு உபயோகப் படுத்தா மலும் கபடியாய் மனத்தழுக்குடனிருந்தவர்களாம்.

பரிசுத்தஞானங் கல்வி செல்வ சம்பத்துடனிருப்பவர்கள் யாரென்றால், பூர்வத்தில்இயாவரிடத்திலும் பேதநினையாமலெங்கு நிறைந்த ஈஸ்வரனேயென்று தாரதம்மியம்பாராமல் ஒருவருக்குங் குறைவில்லாமல் பெரியகுடும்பங்களைப் போஷித்து நன்றாகக் கொடுத்து ரக்ஷித்தவர்களாம்.

கல்விஞான மில்லாம லிருப்பவர்களா ரென்றால்,

பூர்வத்தில் தாம்கல்வியுடையோரென்றும் தனக்கு யாரும் நிகரில்லையென்று யாவரையும் அவமதித்து யெண்ணி இறுமாப்பு டன் அலக்ஷியஞ்செய்தவர்களாம்.

மதுரம் சித்திரகவி வித்தாரமுதலிய கவிகளைப்பாடி கதாப் பிரசங்கஞ்செய்பவர்கள் தரித்திரமடைவது யாதென்னில்.

ஒருகுருவை வணங்கி வழிபட்டு அவரைவிட்டு இன்னொருவ ரோடிணங்கி முன் குருவைப்பழித்து பின்குருவைப் புகழ்ந்து, காணிக்கை வஸ்திரங்கொடுக்க நாணினவனும்.

கற்றகல்வியை யாவருக்குஞ் சொல்லி ஆசானைமகிழ்வித்து சொன்னகல்வியின் வழிநடந்து அடங்கி இருந்தவன் இந்தச்சென் மத்தில் கல்வியும் செல்வமுமுடையவனாவான்.

குருவையடுத்தும் என்னென்ன பாடுபட்டும் வித்தைவராமல் அறிவுதுலங்காமலிருப்பவன் யாரென்னில் பூர்வசென்மத்தில்சகல கேள்வியுந் தெரிந்தபெரியோர்களை மதிக்காமல் மரியாதைபண் ணுமல் அவமதித்து இகழ்ச்சிசெய்துபாவந்தேடிக்கொண்டவனும்.

நல்லபெண்சாதி வல்லமையான பிள்ளை லட்சுமிகடாட்சம் ரோகநிவர்த்தி பூரணாயுசு ஆரோக்கிய திடகாத்திரம் பெற்றவர் யாரென்னில் பூர்வம் கல்விதானம், கேள்வி தானம், கன்னிகாதா னம் புத்திரதானம் தனதானம், தானியதானம், வாகனதானம்,

மாலை, சந்தனம் வாசனைதிரவியங்களைத் தானம்பண்ணியபேர்களாம்.

புருடன் பிள்ளை பெண்டு பந்து ஒருவருக்கொருவர் சம்மந்தமில்லாமல் தேசதேசங்களிற் றிரிந்து தனித்து கவலைகொண்டு உத்தியோகமுதலிய எதைப்பிடித்தாலு முடியாமலிடுக்கமடைந் திருப்பவர்கள் யாரென்னில், சென்மாந்திரத்தில் திரவியந்தேடி உற்றவருக்கும், மற்றவருக்கும் உபகாரம் பண்ணுமல் மோகலோபங்களினாலே பூமியிற் புதைத்துவைத்த இடந்தெரியாமல் வாயடைத்துமாண்டவர்களாம்.

செல்வங் கிடைத்துப் பிள்ளைகளில்லாமல் வேதனையாய் தருமம் பண்ணவேணு மென்று சஞ்சலப்படுகிறவர் யாரென்னில் ?

முற்பவத்தில் கருப்பங்கொண்டிருக்கிற உயிரைகத்தியினலறுத்து கருப்பத்தைக் கெடுத்தவரும் குருவிக்கூண்டைக்கோலாற்கலைத்து குளம், கிணறு, குட்டையைக் கெடுத்தவர்களாம்

பிறவிக்குருடரா யிருப்பவர்கள் யாரெனுல் பூர்வத்தில் காமமயக்கத்தினுல் பிறருடைய ஸ்திரீயை அபகரித்துக்கொண்டும் வஸ்திரம் விலங்கிய பெண்ரூபங்களையும் அவர்கள், அவயவங்களைப்பார்த்து ஆசைகொண்டிருப்பவர்களாம்.

நடுமத்தியில் கண்போனவர்கள் யாரென்ருல், தவளைமுதலிய ஜெந்துக்களைப்பிடித்து கண்ணில் காரமிட்டு திரிச்சீலைகொளுத்திச் சொருகினவர்களாம்.

கண்களில் பூவிழப்பட்டவர்கள் யாரென்ருல் முளகாய்முதலிய கொடியதூள்களை ஒருவர் அல்லது ஒருஜெந்துவினுடைய கண்ணிலிட்டவர்களாம்.

கண்சிதைந்தவர்கள் யாரென்ருல் பசுவைமற்ற உயிர்வருக்கங்களைக் கண்பொறிகலங்க அடித்தவர்களாம்.

காதுகேளாதவர்கள் யாரென்ருல் பெரியோர்முதலிய தாய் தந்தை அண்ணன் அம்மான் இவர்களை அதட்டி கடூரமாகிய மொழிபுகன்று கடுஞ்சொல்லாகிய நெருப்பைக்காதிலேற்றினவர்களாம்

தீப்போலாகிய வயிற்றுநோய்வந்து தேம்பித்திரிபவர் யாரென்ருல், பொய் அசத்தியம் ஒருவர்பொருட்டாக பேசிய பொருளை அல்லது பெண்ணை மற்ருெருவற் கீந்து மனநோவச்செய்தவரும் ஒருவர் தின்னுகிற அன்னத்தைக்கண்டு கண்கூசி வயிறுதாரி என்றேசி நகைத்தவர்களாம்.

பித்தமூர்ச்சை பிடித்தலைபவர்கள் யாரென்றால், கள் சாராயம் கஞ்சாக்குடித்து அபின் தின்றுமயங்கி அத்துமீறி உத்தமிமுதலிய மற்றவரையேசி இகழ்ந்தவர்களென் றுணர்வாய்.

எத்தனை பிள்ளைகளைப் பெற்றாலும் அடிக்கடி இறந்து செல்வமுங்கெட்டு அல்லல்படுபவர்கள் யாரென்றால், வித்துவான் மனது நோகப்பண்ணிய வீணர்களாம்.

கோசத்தில் இரணங்கண்டு சீழும் இரத்தமும் சிலத்தண்ணியுங்சொட்டு இந்திரியஞ் சிந்தி இருப்பவர்கள் யாரென்றால், முற்பிறப்பில் பரதாரம்விரும்பி தொந்தரைப்பண்ணி பலவந்தமாய்ப் புணர்ந்தவர்களாம்.

அடத்தின்பேரில் ஒருவருக்கு சங்கடஞ் செய்தவர்கள், கன்னியையழித்தவர்கள், பசு, கழுதை, எருமை, குதிரை, ஒட்டக, முதலிய வற்றினுடன் சம்மந்தப்பட்டவர்கள் சிறியதாய், தமக்கை, தன் பெண் இப்படிப்பட்டவர்களுடன் முறைதப்பினவர்கள் அறிவுகெட்டு மாடுபோலுழைத்து வறுமையுடன் பாவிகளாவார்கள்.

மாட்டை வண்டியிற்கட்டி, பொதிபோட்டடித்து அந்தலாபத்தைத் தின்றவர்கள் இப்பிறப்பில் யானைக்கால் விரைவீக்கத்துடன் கழுத்தொடிய பளுவெடுப்பவர்களாம்.

மூர்ச்சையாய் மயங்கிவிழுபவர்கள் யாரென்னில், கோழி, ஆடு, திருடி, கழுத்தைமுறித்து முடித்தவர்களாம்.

விலங்குபோட்டுகொண்டு கட்டுக்காவலாகிய காவற்கூடத்திலிருப்பவர்களாரென்றால் பசுவைத்தனைந்துஅன்னந்தாளிட்டுபட்சிமிருகங்களைத் தனிக்கூட்டி லடைத்து வளர்த்தவர்களாம்.

பெரும்பிணியால் முடவரானவர்களாரென்றால் பசுமுதலிய நல்லசீவனைக்காலை முறித்து படுகுழிபாய்ச்சி ஞண்டுகள்காலை உயிருடன் ஒடித்துத்தின்றவர்களாம்

கால்கள்பருத்து, இரணமாய்ப் புண்ணுப்புழுத்து மண்ணுமக்கிறவர்க ளாரென்றால், கால்கழுவாமலும் புறங்கால் நனையாமலும் சுசி இல்லாமலும் பொய்யாக கால்நோ வென்றுசொல்லி. பெரியோர்களிட்ட வேலைசெய்யாமல் பால்மாறினபேர்களாம்.

கோவிலுக்குப்போய் தரிசிக்கசோம்பலுடையவர்கள் யாரென்றால் பூர்வத்தில் சந்நிதியில் தும்மல் எச்சிலிட்டவர்கள்,பெரியவர்

களுக்கு தேவதைகளுக்கு உரியபொருளை அன்னத்தை உதைத்த பேர்களாம்.

தொண்டநோய், கூன், வாய்க்கோணல், இப்படிப்பட்டவர்கள் யாரென்றால் கூலிக்காரருக்கு கழுத்தொடியச் சுமையேற்றி கூலிகுறைத்தவர்களாம்.

வியாபாரத்தில் தான்னியமுதலிய பலபண்டங்களை அங்காடியை குறைந்த விலைசொல்லிக் குறைத்தபாவிகள்; குஷ்டரோகிகளாய் விரல், கை, கால், மேனி, குறைந்து, வெடித்து வலிப்பெடுத்து, இருக்கிற தீயர்களாம்.

நிறை மறக்கால் படி முதலிய அளவிற்குறைய அளந்து நிறுத்தவர்கள், பரமசாதுவாய், பத்தியாய் சத்தியமாயிருக்கும் பாப்பிராமத்தின் பிரீதியடைந்தவர்களை வஞ்சித்து அவர்களுடைய பொன்னைப்பொருளை நிலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போராட்டஞ்செய்த புலையர்கள், இந்தச்சன்மத்தில் நிலைஇல்லாமல் உன்மத்தராய் சீச்சியென்ன அடிக்கடி உதையும்பட்டு, ஆகாரமில்லாம லுயிரோடிருப்பவர்களாம்.

பிள்ளைகளிருந்தும் குடும்பமழிந்து போகிறவர்கள் யாரென்னில், மாதுர்பிதுர்காரியங்களை மகிழ்ந்து நடத்தி பிராமணரைப் பூசியாத பேர்களாம்.

சிசுவதையும், பசுவதையுஞ்செய்த தீயர்கள், இச்ஜன்மத்தில் நபும்சகனானவர்கள், அதாவது பேடியாவார்களாம்.

* பஞ்சபுண்ணிய காலங்களில் ஸ்திரிகளைப் புணர்ந்தவர்கள் ரிஷபத்தைக் கோசத்தி லடித்தவர்கள் கலகஞ்செய்யும் மத்திமமானவர்கள், கிரேதுவாய் தன் ஸ்திரீயுடன் பேசாமல் சபதம்பண்ணிக்கொண்டு அவளைக்கூடாமல் அவளக்கறை இல்லையென்று விட்டுவிட்டு. அல்லது அவளை தாய்வீட்டுக் கனுப்பிவிட்டு இருப்பவர்கள் மூலரோகத்தினாலும், கோசரோகத்தினாலும் துன்பப்பட்டு சுகமற்றிருப்பவர்களாம்.

புருஷனைநீங்கி வஞ்சித்து சோரபுருஷனைச் சேர்ந்தவள், இப்பிறப்பில் மேற்சொன்ன துன்பத்தை யடைந்து கண்ணீரும் கவலையுமாயிருப்பாள் இவள் புருஷன் மாத்திரம் கன்னியமாயிருப்பான்.

---

* பஞ்சபுண்ணியகாலமாவது, சிரார்த்தகாலம் அமாவாசி, கார்த்திகை, சதுர்த்தசி, பூரணை, அதனுடன் ஏகாதசியுமாம்.

நல்லகுடிப்பிறப்பில் பிறந்தும் ஆசாரசுசியிற்சிறந்து இருந்தவர்கள் பற்பல ஈனமானமில்லாத தொழில்களைச்செய்து கண்ட இடத்திற் புசித்து ஜாதி குலமேதென்று ஞானியைப்போலப்பேசி வயிறு வளர்க்கின்றவர்கள் யாரென்ருல், முற்பிறப்பில் சிற்சொரூபவஸ்துவாகிய தேவாதிதேவனை சிவபெருமானைத் தெரிந்து பரிந்தமெய்யடியார்களை பத்தி பாராட்டாமலும் பரிவுகூருமலும் உபசரிக்காமலும் உல்லங்கனம் பண்ணினவர்களாம்.

முயற்சியுமின்றி படிப்புமில்லாமல் சோம்பலுடையவனுய் யாவருங்கோபிக்க கண்பிரைந்து தாசத்துவமாய் வேலைசெய்து ஆளடிமைபட்டவர்கள் யாரென்னில் முற்பிறப்பில் ஒருவர் பொருளைவெடுத்து மறைத்து அறியேனென்று அசத்தியம் பண்ணினவர்களாம்.

உரியவனுய்ப் பெரியகாரியங்கள் உபசாரம் பட்சம்வைத்து வேலைசெய்தாலும் இவர்கள்பேரில் எஜமானன்களுக்கு இஷ்டமில்லாமலிருப்ப தென்னவெனில், பூர்வத்தில் தாதாவாய் வந்தபேருக்குத்தியாகங் கொடுத்து வரும்போது அதில் ஒருவனைக்கண்டு அவனை எஜமானிடத்தில் வரவொட்டாமலோட்டித் துரத்தி விட்டவர்களாம்.

தன்கைப் பொருளை ஒருவருக்குக் கொடுத்து அந்தத் திரவியம்வராமல் திரிந்து அலுத்துத் தளர்ந்து சண்டைபோட்டு நெஞ்சு புண்ணுகப்பேசியும் ஞாயஸ்தலங்கள் தோறுந்திரிந்து பொருள் போயிற்றே யென்று பரிந்து விசாரப்பட்டு பரதவிக்கிறவர்களாரென்ருல் ஒருவர் தன்னிடத்தி லடைக்கலமாக வைத்த பொருள்களை அபகரித்து அவனை அழவிடுத்த குருத்துரோகியர் களாம்.

பெண்களும் பிள்ளைகளும் பெண்சாதியும் உற்பாதமாய் ஏககாலத்திற் சாகுகின்றவர்கள் யாரென்னில் அனேகம் பேர்களைக் குடும்பத்துட னழித்த அதிகார ஆங்காரிக ளென்றுணர்வை.

ஓ, பார்வதி ! இப்போது நாம் புகன்ற பாவாத்மாக்களை எல்லாம் இயமன் முன்னே தண்டித்தும் மறுபடியும் பற்பல யோனி முதலிய மானிடப் பிறவி பிறந்தும் அனுபவிக்கவேண்டிய வாறென்றறிந்துக் கொள்வாயாக இயமன் அந்தப் பாபிகளை நரகத்தில் வீழ்த்தி அநேக நிற்பந்தமான ஆக்கினைபுரிந்து இத்தனைகால மென்று கணக்கிட்டு அத்தனையு மனுபவித்துத் தீர்ந்தபிற்பாடு அவரவர்கள் பாவ புண்ணியத்திற்கு தக்கபடி மறுபடியும் மனுஷனுய்ப் பிறந்த

போது நான் சொல்லியபடி அனுபவிப்பார்கள், அதனிலுங் கொடுமைஇழைப்பார்களாகில் பின்னுமிறந்து நரகப்படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடந்து மறுஜனனத்தில் உதவாத யோனிபேதமா யுதிப்பார்கள் என்று கைலாசவாசர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார், மலையத்துவஜன் மகளாகிய பார்வதியார்கேட்டு அற்புதப்பட்டு சந்தோஷமாய் ஒரு வாக்கியம் பேசினாள், எமதுகடவுளே கொடியபாவிகளை மனுவிக்ஞானப்படி தண்டிப்பது நீதியானாலும் எமதண்டனையிருக்க அரசன் தண்டிப்பானேன் பாவிகள் தண்டிக்கப்படுவானேன், இது பூர்வவினையா, அல்லது இப்பிறப்பிற்செய்த பாவமா; சொல்லவேண்டும். சுத்தாத்மீகமே யென்று கேட்க, கொன்றை மாலை சூடிய கோமான் சொல்லுகிறார்.

---

128. குற்றமுடையவனை அரசன் தண்டித்திருக்க அவன் நரகத்தை யனுபவிப்பானேன்.

ஓ, கோமளமே. கர்மபூமியிற் சனித்த யாவருக்கும் நல்வினை தீவினைப்போகம் இன்னொரு பிறப்பிலாட்டும், அது யாதென்னில் பொய் அநியாயபத்திரங்கள் கணக்குவழக்கு பிசகு ஆங்கார ஆணவ மோக அவா, காமக், குரோத, லோப, மத, மாற்சரியமுதலியவற்றைப் பற்றிவருகிற சொல்ப குற்றங்களை அப்போதைக்கப்போதே அரசன் தண்டிப்பது இருவினைக்கும் மனோவினைவுக்கும் சம்பந்தமில்லை. பெரிதாகிய வஞ்சங் கொலைமுதலிய கொடுமைகளெல்லாம் இராசதண்டனையிற் தீராது, பரலோகத்தில் சண்டன் தண்டனைக்குள் ளடங்கியதே பெரும்பாவத்திற்குத் தகுந்ததண்டனை வேதனை, அரசனியற்றினால் ஸ்தூல தேகம் பொறுக்காமல் உயிர்போய்விடும் அப்பாலுயிரைக்கண்டு பிடித்துத்தண்டிக்க வேந்தனால்முடியாது இயமபடாள் யாதனாசரீரவசத்தாகிய பிராணனை வேண்டியமட்டுந் தண்டிப்பார்கள், அப்புறமும் கர்மபூமியில் சமூகவிசாரபந்தசல்லிய தொந்தமாம் இவ்விருவினைக் கீடாய் ஆன்மாக்கள் முத்திசேரும் அவர்களுக்குப் பிறப்பில்லை யென்று தேவிக்குச்சாற்றினார், மகாதேவி மகிழ்ந்து, சுவாமி உலகத்தில் எத்தனைகோடி பாவம் பண்ணினாலும் ஒரு அஸ்வமேதம் பண்ணினால் தீர்ந்து போமென்று தேவரீரைப் பூசிக்கு முனிவரும் வேதங்களுஞ் செப்புகின்றனவே, அதெப்படிக்குத் தீரும் நல்வினை தீவினை, அனுபவியாமற் தீரா

தென்று தேவரீர் மொழிந்தீர்களே அது விவரஞ் சொல்லவேண்டு
மென்று வேண்ட பரமசிவம் பகருகிறார்.

ஒரு இராஜன் தெளிவுள்ளவனாய் இந்தப் பிரபஞ்ச மித்தை
யென்றுணர்ந்து தேகாபிமான நீங்கிய செருக்கற்ற ஞானவான்கள்
பாவஞ் செய்வாராகில் தன்னையறியாமற் கலந்தபாவம் அஸ்வமே
தையாகஞ்செய்தால் தீரும். தானென்கிற அகங்காரம் படைத்து
மதமாற்சரியமாக கோபம் பொய், பொறாமை, லோப, மோகம்,
இகட்சி எனதெனதென்னும் பற்று தன்னைவிட வேறேயாருமில்
லையென்று அஞ்ஞானகேவலமுடையவனுக்குஅளவிறந்தபாவமாம்
அவன் எப்படிப்பட்ட தானதருமம் யக்கியாதிகள் செய்தாலுந்
தீராது. எமதண்டனை பூர்த்தியாயுண்டு. அவன் அநேக ஜனனமெடு
த்து இம்மையிலும் துன்பம் அனுபவித்து மறுமையிலும் நரகவா
தையடைய அனுபவியாமற் றீராதென்று விளம்பினர்.

அதைக்கேட்ட கற்பகவல்லி, சந்தோஷப்பட்டு இரண்டு கரங்
களையுங் குவித்துப் பணிந்து ஆண்டவனே, அருளாகிய ஞானம்
வந்த காலத்தில் எல்லாம் ஈஸ்வரச்செய லென்றும் காலத்தி னியல்
பென்றுஞ் சொல்லுகிறவர்கள் சிலர், ஆத்மாபுசித்து அனுபவிப்ப
தெல்லாம் வினையின் சுபாவமென்று பலர் பேசுகிறார்களே! அந்த
மயக்கத்தை மாற்றியருளும் மஹா தேவனேயென்று வணங்கும்
மயேஸ்வரிக்கு மயேஸ்வரன் சொல்லுகின்றார்.

முன்செய்த இருவினைக்கீடாகப் பின்னனுபவிப்பது மெய்
தான் அவ்விருவினைக்குத் தகுந்தகாலமும் வந்துகைகூடும், அந்தக்
காலம் நல்வினையானல் சகலசம்பத்தும் நினைத்தகாரியங்களும்நெரு
க்குநேராய் வந்துபொருந்தும். பொல்லாவினையின் காலமானல்
பிடித்த கொம்பும்போய் மிதித்த கோலும்போம், ஆதலால்; இன்ப
மும் துன்பமும் வினைக்கு தகுந்ததுபோல் நடக்கும், ஆதியில்தாய்
தந்தை இருவரும் அமர்ந்தபோது அநுகுநனி பனியனைய துளித
ரித்தகாலம் ஜலோதயம் சிரோதயம் பூவோதய மானகாலம் இதற்
காக ஏற்படுத்திவைத்திருக்கின்றநாள், நக்ஷத்திரம், லக்கினம் நவக்
கிரகநீட்சண்யம், விட்சண்யம் கட்பாட்சி உச்சநிலைகள்மாறல், வக்
ரம், கேந்திரகோணம் இவைகளைப் பிரித்துப் பொருத்தி பிறந்தது
முதல் இறப்பதுவரைக்கும் ஆயுர்ப்பாவமேற்படுத்தி இந்தஇந்தக்கா
லம்இன்னபலன்இந்தக்காலம்இன்னகஷ்டமென்றுநாம்செய்த முன்
வினைக்கிணங்கசோதிடநூலோர் நியமிப்பார்கள். நல்வினை தீவினைக்

கிடாய் ஒத்து நடந்தேறிவரும், ஆங்காலமெல்லாம் தன்சமத்தென்று தலையாட்டங்கொண்டிருப்பான், போங்காலம் பொருந்திய போது தெய்வமே தெய்வமே யென்று புலம்பித் தவிப்பான். நற்காலத்திற்குத் தகுந்த புத்தியுத்தி சக்தி சித்தியெல்லாம் பிறக்கும். அற்காலத்தில் முன்பிறந்ததெல்லாம் பறக்கும், இதுதான் உலக வாழ்க்கை வினைவசத்தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையையும் வினையையும் இதுகளினால் விளையும் உபாதிகளையும் நீக்குகிறவர்கள் யாரென்றால் மலபரிபாகப்பட்டு பிரபஞ்சத்தை நீக்கி இருவினையொப்பக் கழித்தவர்கட்கில்லை. அவர்களென்னைச் சார்ந்தவர்கள் என்றார். அப்போது சாம்பவி பணிந்து, சுவாமி, பாலரானவர்கள் சிறுபிள்ளைகள், வயசுக்காரர், சீக்கிரமிறக்க வார்த்தீபர் வெகுநாளைக் கிருக்கின்றார்களே அதற்குக் காரணமென்னவென்று உண்ணாமுலையம்மன் கேட்க, அருள்நிறைந்த அருணாசலேஸ்வரர் அருளுகின்றார்.

---

129. வார்த்தீபர் வெகுநாளைக்கிருக்க, பால்ய எவ்வனமுள்ள சிறுவர் இறப்பதற்கு காரணம்.

ஓ மலைமகளாகிய மணியே, அது பூர்வசென்மத்திற்செய்த புண்ணியவசத்தால் கருத்தரிக்கும்போதே கற்பனையாய்விடும், முற்பிறப்பில் சத்தியம் வாய்மை சாந்தம் பொறுமை, இரக்கம், கருணை, வணக்கம் ஒழுக்கம், நெறிமுறை யாசாரம் நியாயான்யாயம் அன்னை பிதா குரு தெய்வம் பிதுர்க்கள், இவர்கள்பூசை அன்புடனுசை உரியவராசை உணவினுரிசை சொற்றவறுமை முதலாகிய சத்கருமங்களிற் பிரவேசித்தவர்களுக்கு ஆயுள்விருத்தி ஐஸ்வரிய சித்தி அறிவானந்த யுக்தி அபரிமிதமில்லாப் புத்தியும் பொருளுமுண்டாம். பொய், வெகுளி, கோபம், குரோதம், பகை, சூது, வாது, தாய்தந்தை இகழ்ச்சி தன்னிஷ்டமகிழ்ச்சி, ஆசாரயீனம், அனுசாரபானம் தருமவிகாதம் குருதெய்வம், பெரியோர் நிந்தனை இன்னமுள்ள பொல்லாதகாரியம் செய்தவர்களுக்கு அந்தந்த அளவின்படி அற்பாயுசுண்டாம். இதல்லாமலும் இன்னமொரு இரகசியங் கேளும் இமயவல்லி, மேலுலகாகிய சொர்காதி போக முதலானதுகளிலே இருந்து அனுபவித்துத்தீர்ந்த பிற்பாடு மறுபடியும் பூமியிற்பிறந்து புண்ணியமும் பண்ணின பேருக்குப் பூரணாயுசும்

நோவற்ற வாழ்வும் குறைவற்றசெல்வமுமுண்டாம். நரகத்திற் கிடந்து நலிந்து மெலிந்து பின்னும் எழுவகைத் தோற்றங்களிற் பிறந்து ஒருவேளை மானிடயோனியில்வந்துவிடுமாகில், பலவகைப் பிணிகளா லழுந்திசிலநாள் வருந்தி நல்ல சுகபோகமில்லாமல் தரித்திராய் மாய்வார்கள்.பலர் அற்பாயுசாய் மாய்வார்கள். இதுதான் வேலை ஆத்மா சுகதுக்கப்பட்டுக்கொண்டே திரியும் ஆத்மா நசிக்கும்வரையினும் துக்கநீங்காது. அதுவரைக்கும் எத்தனைகோடி தாய் எத்தனைகோடி தந்தை எத்தனைஸ்தலம் எத்தனை ரூபம்எத்தனைநாமம் எத்தனை யெத்தனையென்றி யம்புவேன் இறைவி, இந்த உயிர் இயற்கை குணமாகில், இன்பம் வாய்த்து அது செயற்கை குணத்தால் அவ்வெண்ணமாயிற்றென்று பெரியவர்களின் சாவகாசம் பண்ணுமற்போயிற்று. சாஸ்திர விசாரணையுடன் விவேகம் விளங்கி நன்னையுந் நல்வினையு மறிகிறகியானமருவி மோட்சமடைகிற பரியந்தம் பிறவிக்கிடமுண்டாகும். ஆயுள் வளருகிறதுந் தேய்கிறதும் சாத்தினது தன்மை. சாமாவது கலை, கலையென்பது சூரியகலை சந்திரகலை சுழிமுனையென்று மூன்றுவிதமாய்ப் பிரித்து அதில், வலதுபக்க மூக்கில் வருகிறசுவாசம் சூரியகலை. இடது பக்க மூக்கிலோடுகிற சுவாசம் சந்திரகலை. சுழிமுனையென்பது புருவமத்தி. இவற்றில் ஒவ்வொரு பக்கத்திற்கு அஞ்சுநாழிகையாக்கி ஒருநாழிகைக்கு இருபதுவயது நியமித்தது அந்தநாழிகை ஸ்திரீ புமான்கள்சுவாசத்திலேநின்றது ஆயுசென்றும்சுழிமுனையானல், அப்பொழுதுதானே ஒடுங்குமென்னும் சாசாத்திரமும் சொல்லியிருக்கின்றேன். அதுவும் முன்சொல்லிய இருவினைக்கீடாகிய நல்வினை தீவினைக்குசரியாய் ஒத்திருக்கும். எல்லாவற்றிற்கு மூலம் வினையேதான். காரணம் வினைக்குமிஞ்சின தொன்றில்லை அதை விவரமாயறிந்து பாராவிட்டால் மேல்வருந் தொல்லையனுபவிப்பாரென்று சதாசிவப் பெமான் சாற்றவும் மந்திரவேத வித்தாகிய மயேஸ்வரிகேட்டு சந்தோஷப்பட்டு மீண்டும், ஓசுவாமி! உடலெல்லா மொன்றுயிருக்கவும் அதை உத்தம, மத்திமமென்று சொல்லவும் நேரிட்டிருப்பானேனென்றுகேட்க, அருளாநந்த சொரூபராகிய பரமசிவம் காமக்கோட்டியைக் கண்ணோக்கி சொல்லுகின்றார்.

---

130. ஜென்மங்களில் உத்தமம் மத்திமம் அதமம் அதமா அதம வகை யுரைத்தல்.

கேளும் உமையே நால்வகை யோனி, எழுவகைத்தோற்றம். எண்பத்து நான்கு லக்ஷம் ஜீவ பேதங்களும் அவற்றின், அண்டஜம், சுவேதஜம் உற்பீஜம், ஜராயுஜம், இன் நான்கில் ஜராயுஜம் என்னும் மானிடயோனியி லுற்பவித்து அதில் கூன், குருடு, செவிடு. ஊமை, பேடுநீக்கி பிள்ளையாய்ப்பிறந்தும், அதினும்கல்வி கேள்வி, ஞானம், தான தருமம் சாந்தம் தயை, ஈகை, இரக்க முடையவன் உத்தமஜனனமாவன். இரண்டாவது மேற்சொல்லிய நல்ல அவயவங்களுடனும் இன்றியும், கல்வி கேள்வி, தான, தரும முண்டாகி ஞானமில்லாம லிருப்பவன் மத்திம ஜனனமாவன். மூன்றாவது எல்லா அவயவங்களும் பொறி, புலன்களுடன் நன்றா யிருந்தும், கல்வி, கேள்வியின்றி, மூடமாயிருப்பவன் அதமஜனன மாவன். அதனுடன் பொய் புரட்டு, வஞ்சகம், பிறர் பொருளிச் சித்தல் கடுஞ்சொல், தந்தை, தமையன், பந்து மித்திரர் பெரியோர் நிந்தைசெய்பவன், மற்ற பசுவாகிய அஃறிணை ஆத்மாக்களிற் சேர்ந்த அதமாதம ஜெனனம். இப்படி எண்ணிறந்த ஜனனங்களில் கருப்பாவஸ்தை முதல் பால்ய, எவ்வனகௌமார, வார்த்திக வரையில் அடையும் துன்பத்தையுன்னி, பெரியவர்கள் இலை சருகு முதலியதை உண்டும் ஜலம் காற்றையுமருந்தி இருவினைக் கீடாய் வந்த உடலை விட்டார்கள். ஆகையால் தத்துவங்களை யுணர்ந்து தன்னை யறிந்து என்னையுணர்ந்து இன்பமனு பவிப்பதே நித்திய நிலையென் றுணர்ந்து சிரவண மனனஞ்செய்யும் படிக்குச்சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன சிரவணமானது, கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலென் று சொல்லப்படும், அச்சிரவணம் பெருங்காற்றினால் பெருமரம் வேரறுவதுபோல் கேள்வியாம், காமக்குரோத, லோபங்கள்நீங்கிப்போம், யாவனொருவன்கல்வி, கேள்வி இல்லாதவனோ அவனதுநல்வினை உறுதிப்படமாட்டாது. நல்வினை யுள்ளமட்டும் அற்ப பலனைக்கொடுக்கும். எந்தகாரியத்திற் பிரவேசித்தாலும் அதற்குஅநேக விக்கி. னங்களுண்டாம், ஆதலால்எல்லாவற்றிலும் கல்விகேள்வியேபெரிது. ஆன்மாகடைத்தேறும் மேலான தருமம் பலிக்கும். செல்வஞ் சித்திக்கும் மற்றொருவிதத்திலும் பயனில்லை. பெரியவர்களுக்குத் தொண்டு புரிந்து அன்புடன் கேட்ட இன்ப முடையார்க்கு முன்பிறந்த பிறப்பின் முதன்மை தெரியும். இவர்க

னைத்தான் திரிகாலக்ஞானியென்பது. இவர்கள் மகாத்மாக்கள் தவ சிரேஷ்டர் இதுகளெல்லாங்கடைசியில் அவரவர்கள்செய்த இருவினைக்கீடாய் நடக்கும். முன்விட்ட குறையெதுவோ அதுதான் இப்போது வந்து தொட்டுக்கொள்ளும், அறியாமை ஒன்பது பங்கு அறிவாண்மை ஒருபங்கு, இதைதேவதைகளும் நீக்கிக்கொண்டவர்களல்ல; அவர்களும் வினைவசத்தரே ஆகையால், பட்டதைப் பட்டுகேட்டதைக் கேட்டு கெட்ட இடத்திலே கெட்டு சொன்னதைச் சொல்லி பெண், பிள்ளை, பூமி முதலியதும் பொய்யென்று தள்ளாமல்மெய் யென்று நம்பி ஆசை கொண்டு ஈஸ்வரத்தியானமில்லாமல் மௌடீகமாய் வாழ்பவர்கள் நோயால் மெலிந்து பந்துமித்திராதி சுற்றிலுமிருந்து அழும்போது எமதூதர்வந்து இவனறிவைக்குறைத்து உடலைப்பேதித்து உயிரைக் கொண்டுபோய் மகாவிரத சத்தியசீல உத்தமனை காலகர்த்தனிடத்தில்விட்டு இவனுடைய நலம் பொலம்விசாரித்து நன்மைதீமை அனுபவிக்கப்படுத்தி பின்னும் பூமியிற்பிறக்கச்செய்து பெண் ஆண் என்கிறஉடற்பேதமு மாக்கிவிடுவார்கள் என்று நிமலன் புகல, நாதநாதாந்தரூபிகேட்டு நாணுடையவளாய்; ஐயரானக்கடவுளே ! கனவென்று சொல்லுவ தியாதென்ன சோமசுந்தரர் சொல்லலுற்றார்.

ஓ, நீலமேகத் தோகாய் நனவே கனவென்பது அதுமனச்சேட்டை எந்த நாளையில் எவ்விடத்தில் என்னத்தைக்கண்டு நினைப்பதோ அன்னதெல்லாம் கனவுதான் ஆகினும் அப்படிக்காகிற சொப்பனத்தில் சிலகாரியங்களுங் கைவல்லியமாம், பிரயோசனமற்றுப் போகிறதுமுண்டு அல்லதுசொற்பப்பிரயோசனமாகும். அதையொரு பொருட்டாயெண்ண வேண்டியதில்லையென்று ஒப்பில்லாதவருரைக்க அதற்குவிற்பனவிவேகமுள்ள உலகமாதாவானவள் சுவாமி, இது சகலாத்ம கோடிகளுக்கும் மேல்வினையினால் கடப்பதோ அல்லது தேவரீர் செயலால் வருவதோ அந்த விவரஞ் சொல்ல வேண்டுமென்று. சிவசத்தி கேட்க சதாசிவஞ் சொல்லுகின்றார்.

---

131. ஒவ்வொருவருடைய செய்கையும் தன்செயலா அல்லது வினையின் செயலா.

ஓ காருண்யகடாக்ஷியே ! கேளும், எந்தச் செய்கையும் என்னைமுன்னிட்டுக் கொண்டிருக்குமல்லாமல் வேறல்ல. தானென்னும்

மாயாவசத்தி லழுந்தாமல், பிரபஞ்சம் ஈஸ்வரவிலாசமென்று எல்லாவற்றையும் எனக்கு அற்பிதம் பண்ணப்பட்ட அன்புடையவர்கள் செய்யுங்காரியமெல்லாம் என்னைச்சாரும். ஆணவமலத்தால் தன்னை யறியாது நானென்றுன்னிய செய்கைக ளியாவும் நஷ்டமும், கஷ்டமுமுண்டாய் துஷ்டத்தனத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். சர்வமும் மித்தையென்றறிந்தவனுக்கு என்னுடையசெயல், வினைப்பின்னண்ணாத் தன் செயலென் றுணர்ந்தவனுக்கு ஊழின் செயலென் றுரைத்தார்.

உலகநாயகிகேட்டு தேவாதி தேவா ஊழ்வினையென் றுண்டானால் உலகத்திலுள்ள மதபேதங்களில் ஒருமதஸ்தர் இந்தப்பிறப்பிலெடுத்ததேகம் இத்துடன்சரி இன்னொருபிறப்பென்பது சந்ததிகாலவழி, வேறேதேகமெடுப்பதில்லை யென்று பேசுகிறார்களே, அதென்னகாரணமென்று அம்மன்கேட்க. பச்சைக்கொடியாகிய பரையே கேளென்று பரமேஸ்வரன் பகருகின்றார்.

---

132. மறுஜனனம் சிலர் உண்டென்றும் சிலர் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றதெப்படி என்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

ஒருபொருளுண்டென் றெண்ணாதவன் மோட்சத்தைக்கண்டாரென்றவன், உடலடைகிறதே மோட்சம் தேகமிருக்கும்போது அனுபவிப்பதே ஆத்மலாபம் வினைப்போக மென்பவன் வினைப்பின் வழியே நடப்பான், அவனுக்குந் துணை நாமே இருப்போம் இதொரு பட்சவாதியின் கருத்தென்றார்.

பராசத்தியார் சுவாமி இப்படிக்கு அருள்புரிந்தால் இதற்கு முன் சொல்லிவந்த சூக்ஷத்தில் தேகியும் தேகமும் போனவுடனே ஆத்மா எமபடாள் வசமாய்ப்போய் நரகமுதலிய நன்மைகளையனுபவித்து மறுபடியும் பிறவியாமென்று நவின் றிருக்கின்றதே இதற்கென்ன சொல்லுவீர் எண்டோளிறையே யென்று, இமயவல்லி வினவ, மகாதேவன் வசனிக்கின்றார்.

நல்வினை தீவினை இருவினையினால் எடுத்திருக்கிற சரீரம் இருவினைதீர்ந்தவுடன் விழுந்துபோம். அப்போது எமதூதர் ஒரு மாயாதேகத்தைக் கொண்டுவந்து ஆத்மாவை அதற்குள்ளடக்கி

எமனிடத்தில் விட்டு அவனுத்தாரப்படிக்கு நல்வினையாளரை நற்கதியிலும் தீவினைமாக்களை தீக்கதியிலும் புகுத்தித் தெண்டிப்பார்கள். பாவிகளைக் கண்டவுடன் இயமன் கோபித்து எரிந்துவிழுந்து நிற்பந்தம்பண்ணிச் சொல்லுவான் இருட்டுவழியுள்ள குருட்டு மார்க்கத் துற்கந்தக்கொடிய நரகத்திலழுத்தி மூழ்த்திவிப்பார்கள் புண்ணியவான்களைக் கண்டவுடன் விசுவாசமாய் அரியபிரிய வாற்சல்லியப் பெருமைபாராட்டி தன்னருகாசனத்தி லமைத்துக்கொள்ளுவான். சகலவெகுமதிகளும் பொன்னுபரண பூஷணமுங்கொடுத்து பூசிப்பானென்று புகன்றனர். ஒரு மானைக் கைபற்றிய பெருமானுடைய சரணாரவிந்தங்களில் பணிந்து மலைமகளாகிய மாதேவி, ஓ சிவமே, வெகுகோடி ஆன்மாக்களாற் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்கள் எத்தனை விதப்பட்ட தென்றும் எந்தெந்த விதங்களினால் பாவபுண்ணியம் விளைவதென்றும் கேட்டனள். அதற்கு இறைவன் தீவினையானது மூன்று விதத்தினால் வரும் அம் மூன்றுவித மென்னவென்னில் மனம், வாக்கு, காயம் இவற்றுள் மனதினால் நினைத்து வருவது மயக்கம் பிறருடைமையின் பேரிலாசை விரோதம் வஞ்சகம் இதுமுதலிய பொல்லாங்கு.

வாக்கினால் வருவது பொய் அசத்தியம் இழிச்சொல் பயனில்லாச்சொற் கடகடவென்று பேசுதல் முதலியவைகளாம்.

காயத்தாலுண்டாவது உயிர்க்கொலை மதுபானம் புரிதல் பரதாரத்தைத் தோய்தல்முதலிய எல்லாரும் பழிக்க உண்ணுமுடம்பு வளர்த்தல் இம்மூன்றும் ஒருவாறிருக்க இதில் பொய்யைப் பார்க்கிலும் பெரிது கள்ளுண்ணுதல் பாதகத்துக் கெல்லாம் பதியாயிருப்பது மிகுந்த தோஷத்தை விளைப்பது. கல்வி, கேள்வி, ஞானம் இன்றி, அறிவு நன்னெறி, தருமம், குலாச்சாரம், கோத்திர தோஷம், பிதுர்த்தேவதைகள் சாபம் தாய்தந்தை பந்துமுதலியோர் வயிரெறிவு மனைவியின் மனோதுன்பம் நல்லவர்கள் பெரியவர்களின்நிந்தை இவையெல்லாமுண்டாகி அபகீர்த்திக்கு ஆளாக்கி மறுமையில் நரகத்தில் மயங்கிக்கிடக்கப்பண்ணும். இகத்தில் அவமதிப்பு இகட்சி ஆடிவாடி விழுதல் வாய்குளறிப் பேசல் மொழி மாறல் தனப்பழுது தவமழிவு விரதகுற்றம் பகைபழி ஆணை வாங்காம் இவையெல்லாம்மறுமையில் இழிந்தபிறவியைவிளைவிக்கும்.

ஆனல் மதுபானம் பண்ணப்படாதோ வென்றால் பண்ணலாம், ஒருதெய்வத்தின் முன்னிலையின் தேசிகன் பொருட்டில் மங்

திரா பூதிசெய்து யாவருக்குந் தெரிய உட்கொண்டாலும் மெய் வழியில் நின்று விரதஞ் செலுத்தின பலனுண்டு.

பொய்வழிமேற்சென்று ஐம்பொறியையும் அதன்வசத்தாக்கி னல் குடியனிலும்குடியனுய்க் கரையேறமாட்டாத நீக்கதியிற்கண் கலங்கிக்கிடப்பான் வேதவிதிதப்பிநடப்பவரும் இக்கதியைப்பெறு வார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடையஉறவு எத்தனை இலாபத்தைக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பதாயிருந்தாலும் உடனே விட்டு விட்டு மறுவேலைபார்க்கவேண்டும், மேலும் எத்தனை பேதமான பாவங் களைப் பண்ணினுலும் பரிகாரந்தேடிக் கொள்ளலாம் இந்த இனிப் பாகிய கள்ளுண்ணலினல் வருகிறபாவம் ஒருபோதுந் தீரமாட் டாது எமனுற்காச்சிவிடுகிற ஈயத்தைக்குடித்து அலறிக்கதறிப் பதறும்போது அப்போதுந் தீருமோ. தீராததே. அவர்களனுப விக்கப்போகிற நரகத்தை நாம் நாவினுற்பேசினுலும் பாவம்பிடிக் கும் இதிப்படி இருக்க.

இன்னெரு இரகசியம் அமராவதியாகிய பொன்னுலகத்தில் மானிடரியாவருஞ் சேர்ந்து வெகு சம்பிரமத்துடனே இருந்தார் கள். சுவர்க்கலோகம் இடம்பெருமற் போயிற்று தேவேந்திரன் முதலிய தேவதைகளும் அன்னவாகன மூர்த்தியாகிய அயனிடத் திற்குப் போய்ப் பணிந்து முறை இட்டார்கள் அதற்குப் பிரம்ம தேவர் இந்த ஆத்மாக்களுக் கெல்லாம் பூர்வக்ஞானந்தோன்ருமற் போகும்படிக்கு மயக்கம் மறதி கர்வம் இம்மூன்றையும் உண் டாக்கினர். அதுமுதல் ஒன்றுந் தோன்ருமல் பிறப்பிறப்பிலே மூழ்கி கியான சூனியமாய் மனம் போனபடிக் கெல்லா நடந்து வழி பிசகிப்போனர்கள். அப்பால் நல்வினைப்பயன்பெற்ற சிலர் சாஸ்திரங்களைக் கற்று நற்றவமறிந்து சாதுசங்கப் பழக்கமுற்று பூர்வக்ஞான முணர்ந்து பொருட்பட்டு வந்தார்கள். அதை பிரம னறிந்து ஒருசூட்சும முண்டாக்கிவைத்தார், அதாவது வேசிகள், சூதுகள் கள் முதலிய இப்படிப்பட்டவைகளை யுண்டுபண்ணி சாஸ் திரமூலமாய் வந்த கியானத்தைத் தட்டழியப் பண்ணினர். இது களிலும் என்னைநினைத்து தப்பித்துக்கொண்டவர்கள் கதியின்கரை யைக்காண்பார்கள். மற்றையரெல்லாம் உலகில்கடையனைப்போல் பிறந்து இறந்து சுகமோதுக்கமோ கண்டதுவரைக்கும் ஆநந்தமெ ன்று அனுபவித்து உழன்று வலையிலகப்பட்ட மான்போலும் படு குழியில்வீழும் யானைபோலும் கண்ணின் பிசின் ஒட்டுபட்ட பட்சி

போதும் கள், தாசி, சூது, இதிலகப்பட்டு ஏழையாய்கெட்டுப்போகிருர்கள். இது பிரம்மருட்சி. இச்சூட்சங் தெரிந்த புத்திமான்கள் கற்ற பெரியோர்களையடைந்து சாஸ்திரவிசாரணையிலிருந்து மலை கலங்கினும் மனங் கலங்காமல் திடச்சித்தத்தில் விருத்தி யுடையவராய் நீதியும்நெறியும் நிலையுந்தருமமும் பதியாகிய உன்னையும்என்னையும் பணிந்து கடைத்தேறுவார்களென்று பரமேஸ்வரர் பகர்ந்தார், பாலாம்பிகை, இருகரத்தையுங் கூப்பி இறைவனே இதுவரையிலுந் தீவினையின் சேர்க்கை தெரிவித்தீர் நல்வினை நணுகுவதெவ்விதமென்று வினவ நம்பன் சொல்லுகின்ருர்.

133. நல்வினை வருவது எவ்விதமென்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

கிரௌவுஞ்சகிரியைப்பிளந்த குமாரனையருளியகோதாய், கேள் தன்பிறப்பில் சுகிர்த முள்ளவனுய் ஈஸ்வரபக்தியுடையவனுய் இரக்கமுடையவனுயிருந்தானுகில் நன்மைகளுக் கெல்லாம் முதன்மையான காரியத்தை யடைவான். ஒருவருடைய ஆபத்தில் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் பொய்யாகிலுஞ்சொல்லி உபாதிதீர்த்துவைத்தால் இது சத்தியத்திலும் அற்புதமான சத்தியமாகும். தான் சொல்லுகிற மெய்வசனங்களினுல் ஒருவருக்கு உபத்திரவத்தையுண்டாக்குமாகில் மெய்யினு லனுபவிக்கவேண்டிய பொல்லாங்கைக் கொடுக்கும். ஆனதால் வாக்கினுல் புனித வசனங்களைக்கொண்டு புண்ணியஞ்சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம் அதிலும் தருமசூட்சமறிந்து பேசவேண்டும்.

"பொய்மையு வாய்மை இடத்து
புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமேனின்."

இனி காயத்தா லாகவேண்டிய தென்ன வென்னில் தானங்களிவதும் தவங்கள் பண்ணுவதும் தக்கோராகிய பெரியவர்களைப் பூசிப்பதும் சாஸ்வத தருமங்களை நிலையாக விசாரித்துச் செய்வதும் காசிமுதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுவதும், விரதமனுஷ்டிப்பதும், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் வாசம்பண்ணி தரிசிப்பதும் அன்னதானஞ் செய்வதும் அதிதி, அப்பியாகதிகளுக்கு அமுதளித்து, உபசரிப்பதும், அஷ்டாங்கயோகம்புரிவதும், இன்னமுள்ள உத்தமக் கிரிகைகளெல்லாம் தன்னுற் கூடியமட்டும் தவரு

மல் தேடிக்கொள்வதாம். இந்தப் பிரகாரம் மநோவாக்குக் காயங்களினுல், பொருள்கள் சம்பாதிக்கவேண்டியது. இப்படிச் சம்பாதித்தபேர்களுக்கு உத்தமமான பதவியும், ஆயுசும், சீரும், சிறப்பும், கீர்த்தியும், மனதொத்த பத்தினியும், வம்ஸத்திற்குரிய சுபுத்திராதிகளும், காரிய சித்தியும் எல்லாக்காரிய அனுகூலங்களுமுண்டாயிருப்பார்கள். இவ்விதமான நல்ல செய்கைகளை விட்டு பொல்லாவழியில் நடந்து இங்கு மங்கும் ஈனப்பட்டு நரகத்திற் கேதுவாகியபேர்களை நானெப்படி இயம்புவது தீவினைவசத்தரென் றுசெப்பவேண்டியதே யென் று சொல்ல. பர்வதராஜ புத்திரி பரவிப்பணிந்து எக்கியத்தி னியல்பென்னை யென் று வினவ அதற்குச் சர்ப்பாபரணராகிய சாம்பவமூர்த்தி சொல்லுகின்ருர்.

134. சத்கரும எக்கியத்தின் இயல்பு.

ஓ, பெண்கள்சிகாமணியே, எக்கியம் ஐந்து, இருவேதத்தில் விளம்பி இருக்கின்றது, இவ்வைந்தில், தான் தன்சகோதரன் என்கிற இரண்டைத் தள்ளிவிட்டால் விதிப்பிரகாரம் செய்யவேண்டிய மகங்கள், மூன் று அதாவது தேவதைகள் தென்புலத்தார் விருந்தினர் என்பது, தேவதைகளுக்குச் செய்யப்பட்டஎக்கியம் மூன் று பிரிவாயிருக்கும் அது யாதென்னில் தக்ஷணக்கினியம், காருகபத்தியம், ஆகவனீயம் இந்த மூன்றக்கினியும் வளர்த்தி தேவதைகளுக்கு அவிர்பாகங்கொடுத்துப் பூசிப்பது ஒருவிதம். இன்னெருவிதம் தெய்வங்களுக்கு கோவில் கோபுரம் குளம் தேர் நந்தவனம் இதுமுதலானதுகள் செய்கிறது, ஆலயங்கட்டுவித்தல் அநேகந் திருப்பணிகளுண்டு; அவைகளைச் சொல்லி முடியாது திருப்பணி வேலைமுடித்து வேதவிதிப்படிக்கு மூலஸ்தானம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் அந்திராளம் ஏர்ப்படுத்தி மந்திராலோபம் கிரியாலோபமில்லாமல் மூர்த்தியை ஸ்தாபித்து கும்பாபிஷேகம் பண்ணி அன்னதானங்கொடுத்து பிராமணபூசைநடத்தி வஸ்திராபரணஅலங்காரமாலைகள் சாத்தி தூபதீப நைவேத்தியம்வைத்து சாத்திரசாமர ஆலவட்டம் கொடி குடை விசிறி முதலான ஆடல் பாடல் பூரண கடதீபம் ஓமம் சந்தன தாம்பூலபுட்பம் மேளதாளவாகன வரிசைகள் பலவும் கண்ணடி மண்டபம் பிரம்மோற்சவம் இகபரத்திற்கேதுவாய்ச் செய்வதாம். மேலும் வேதாகமவிதிப்படிக்கு என்னையும் உன்னையும் கருக்கட்டி பஞ்சலோகத்தினல் வார்ப்பித்து

பஞ்சபர்வ உற்சவாதிகள் நடப்பித்தவர்கள் ஜன்மஜன்மங்களிற் செய்திருக்கிற மகா பாதகங்களெல்லாம்போய் நம்மிற் கலந்திருப்பார்கள். அவர்கள் பெருமையை அளவிட்டுச்சொல்லப்போகாது. இதற்குமிஞ்சின தருமமுன்டென் று எண்ணுதே. இதுசத்தியமென்று ஆத்மார்த்த பூஜை செய்பவர்களும் பாமார்த்த பூஜைபண்ணுகிற பேர்களும் பாக்கியவான்களாம் நமது தரிசனம் உதயகாலம்மத்தியானம் சாயங்காலம் அர்த்தசாமம் இதுகளிற்செய்யவேண்டும், உதயகாலத்தில் திருவனந்தல் தரிசித்தால் சகலபிணி துக்கந் துன்பந் துயரம் நோய் வறுமை மலடு இவை முதலியது நீங்கும். அதிகப் பலனுண்டாகும், உச்சிகால தரிசனம் சத்துருக்ஷயமறும், தீவினையறும், போயினபுண்ணியப்பொருள்வரும், தேகவெப்பந்தீரும், கிரகதோஷம்போக்கும், வச்சிரசரீரமுண்டாகும், சாயங்கால தரிசனம் குலாச்சாரம் விளங்கும், சைவாச்சாரம்விளங்கும், பெரியோர்களாசிர் வசனமுண்டாகும், உத்தியோகம் பிரபலமாகும், பழிநீங்கும் புகழோங்கும் பாவவினைசமாம், அர்த்தசாம தரிசனம் தெய்வங்கள் தேவதைகளின் சுகுணவாசப் பரிசமாம் மந்திரநிலையருளாம், மாதவருள் கிடைக்கும், மூலஸ்தானமொடுக்க முக்கியமாம். முக்திநிலைதரும் மெய்யடியார்களின் திருத்தாள் தூள் சிதறும்மேனி பவித்திரமும், ஜன்ம சாபல்யமுமாம். கிரஹண புண்ணியகாலங்கள் முதலாகிய விசேஷதினங்களில் விரதசீலராய் சுசியாசாரமாய் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ் செய்து துவஜஸ்தம்பத்தினிடத்தில் வணங்கியிருந்து சங்கல்பஞ்சொல்லி அர்ச்சனைகர்ப்பூராதி தேங்காய் பழம் அபிஷேகம் ஆபரணம் ஆடை இன்ன முள்ளவைகளைச்செய்து பூசித்தவர்கள் மேன்பாடுடையவர்களென்றும் மகாபாவ விரதரென்றும் வேதமுதலிய ஆகமங்கள் முறையிடுகின்றது இந்த இரண்டு வித எக்கியமும் முக்கியம்.

---

135. பிதுர்தேவதைக்குரிய யாகங்கள்.

பிதுர்த்தேவதைகளுக்குரிய யாகத்தைக்கேளும். தர்ப்பணம் பிண்டம் அன்னதானம் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் அவர்கள் முன்னிலையில் மந்திரார்த்தம் வஸ்திரம் பந்துஜன போஜனம் சந்தனதாம்பூலம் புஷ்பம் அரதேசி பரதேசிக்கு உபசாரம் குற்றமில்லாத பூசைபுரிந்து வழிகாத்திருந்து வருகிற பெரியோர்களையழை

த்து உண்பித்தல் இது பூதவேள்வி. இது மூன்று ஒக்கலுடன் சகோதரர்கள் பசித்திராமல் அவர்களுக்கு தன்னு லியன்றமட்டும் வஞ்சனை இல்லாமற் கொடுத்து தன் சரீரத்தைப் பத்திரமாய்ப் போஷித்துக்கொண்டு மனையாளைத் திருத்தி இல்லற தருமத்திற் கிடையூறு வாராமல் நடத்திக்கொள்ளுவது முக்கியம்.

ஆக ஐந்து எக்கியமும் இதுதான் என்றியம்பப் பரஞ்சோதியைப்பார்த்து பார்வதிபணிந்து சுவாமி, தேவரீர்செப்பிய எக்கியம் முக்கியமுணர்ந்தேன் இறந்துபோனவர்கள் எழுவகைத்தோற்றங் களிற் பிரவேசித்துவிட்டால் அவர்களைக் குறித்து இருக்கிறவன் எங்கே கொடுக்கிறது எவன் வாங்குகிறது எவர்களைச் சேருகிறது எனக்குச்சந்தேகமாயிருக்கிறதென்று சாம்பவிகேட்க. சந்திரசேகரர் தலையசைத்து சற்றேநகைத்து பக்கத்திலுள்ள ரிஷிகளெல்லாம் ஹர ஹர சம்போவென்று பிரணவஞ்சொல்லித் துதிக்கும்படியாய் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

136. இறந்துபோனவர்களைக்குறித்து எக்கியதானங் கொடுத்தால் அவர்கள் எவ்விதமாய் அடைவாரென்பதற்கு உத்தரம்.

பவளம்போன்ற இதழுடையவளே, இறந்துபோன தாய் தகப்பனைப்பற்றி அவர்கள் பேரால் ஆத்மாபிரிந்த கிருஷ்ணபட்சம் சுக்கிலபக்ஷ திதியை கவனம்வைத்து அந்த நாளில் தர்ப்பணம் பண்ணினல் யாதனு சரீரத்தி லகப்பட்டு நரகத்தில் வாதைப் படுவதா யிருந்தாலும் உடனே நீங்கும். சூட்சும தேகத்திலிருந்து சுகம் பெற்றிருந்தாலும் இன்னம் மேலான பதவி கிடைக்கும். அது அப்போதைக் கப்போது உதவி, இப்படிக்குச் செய்யாவிட்டால் அந்தப் பிதுர்க்கள் குடும்பத்தைச் சபிப்பார்கள். அதனல் குலகோத்திரம் நசித்துப்போம் எத்தனைவித பிறவியிற் பிறந்தாலும் அனுபவித்து வரவேணும், எப்படியும் பிதுருலகம் பாழாகமாட்டாது, இதன்றியும் சிரார்த்தஞ் செய்வது எதுநிமித்தமென்றுல் அவர்கள் தன்னைச்சுமந்து பெற்று வளர்த்துப்பாதுகாத்து புத்திமதி கற்பித்து அநேகம்பாடுபட்டு முன்னுக்குக்கொண்டு வந்து முறைநெறி விதிகாட்டி நன்மைதீமைகளுக் குடன்பட்டபடியால் அவர்களைப்போல எவரும் பாடுபடமாட்டார்கள், அவர்கள்

செய்தநன்மைக்கு ஈடல்லாவிட்டாலும் தான்செய்யும் உபசாரத்தி னாலும் கிரியையினால் செய்யும்,: புண்ணியபாகத்தாலும் பாராட்டு கிறபட்சமாம். ஒருவரொருவருக்குச்செய்த நன்றியை என்றைக்கு மறக்கலாகாதென்று வேதங்களில் விளம்பியிருக்க, உலகில் எவன் எந்த நன்றியைமறந்தபோதிலும் பிராயச்சித்தமுண்டு,ஆபத்துக்கா லத்திலுதவிய நன்றியை மறக்கலாகாது, அதைமறந்தாலும் தாய், தந்தை நொந்து பெற்று வளர்த்துக் காத்த உதவியை ஒருக்காலு மறக்கபோகாது, இதுநிமித்தம் அவர்கள் பேரைச்சொல்லி தர்ப்ப ணம்பண்ணுவது ஒருவருஷத்திற்கொருதரமென்றெண்ணுதே.அது தேவர்களுக்கு ஒருநாள், அவர்களுக்கு நாம்பிரதிதினம் நினைப்பது போலாம், பிரம்மதேவன் உலகசிருஷ்டிசெய்யும்போதுஜெகத்துக் குத் துணைக்காரணமான தேவதைகளை ஏற்படுத்திய காலையில், பிதுர்த்தேவதைகளென்றும், பிதுருலகமென்றும், உண்டாக்கி தென்புலத்தாரென்ன நியமித்து அவர்களுடைய கால்வழியிற்றோ ன்றிய சக்தியார்சிரார்த்தமுதலிய பூசைபுரிவதை அவர்கள் ஏற்று அக் குடும்பங்களை இரட்சித்துக்கொண்டிருங்களென்று வரங்கொ டுத்து மகாபலன்களையுடைய வல்லமையானதேவதைகளாய்மேன் பாடும், தயாசமும், சார்வதாபொருந்தி இருக்கப்பண்ணியிருப்ப தனால் ஆமசிரார்த்தம், அன்னசிரார்த்தம்செய்கிற கால்வழிகளில் உருத்தெரியாமல் அவர்கள்வந்து இருந்து, சுசி ஆசாரபக்தி சிரத் தையாய்க்கொடுப்பதைக் கைகொள்ளுவார்கள். அந்தத் திதிகாலங் களில் சிரார்த்தஞ்செய்கிறவர்கள் உதயத்திலெழுந்து வீடுவாசலைக் கோமயத்தால் சுத்திசெய்வித்து செம்மண்ணிட்டு கோசலந்தெளித் து ஸ்நானஞ் செய்து அக் குடும்பத்திலுள்ள சமஸ்தமான பேரும் சுத்தவஸ்திரந்தரித்து, தாய்தந்தையை நினைத்து,பிராமணபூசை புரி ந்து, தன்னாலியன்ற மாத்திரம் அன்னமுதலிய பதார்த்தங்களுடன் தண்டுலமளித்து, வஸ்திரம்கொடுத்து, திலதர்ப்பணம்விடுத்து அட் சதைவருத்து, தர்ப்பைவிரித்து, பிண்டமளித்து, நைவேத்திய தூப தீபங்கொடுத்து,அவரை எதாஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளப்பண்ணி, திருப்தியாய் உதயத்தில் திதிகொடுத்தால்,அவர்கள் என்றென்றைக் கும் இந்தக்குடும்பந்தழைக்கத்தக்கதாகவாழ்த்தி அனுக்கிரகம்பண் ணிப்போவார்கள், அதனால். குலவிர்த்தி, தீர்க்காயுசு, நல்லபோக பாக்கியம், பதிவிரதையான ஸ்திரீ சுபுத்திரன், மநோபீஷ்டம் முத லாகிய தாம்வரும். இம்மைமறுமைப்பயனுண்டாம், இதைவிட்டுபிர திஷ்டைக்காக ஊரார்மெச்சவேண்டி பல தருமங்களையும் பண்ணி

தந்தை,தாயினுடையதிதியைக்கொடாமல் நிறுத்திவிட்டாலும்,சிரத்தை இல்லாமல் அல்பமாய்ச் செய்தாலும்; அசிரத்தையுடன் வெறுப்பாய் பிராமணர்பேரில் கோபித்து விருப்பமில்லாமற்கொடுத்தால்அவர்களுக்கு ஆயிசுகுறைவு,தேகமெலிவு, ஐஸ்வரியப்பூச்சியம் வழக்கு, அபாண்டம், அபரோதனை, பிள்ளைமுதலிய நாசம், பெண்சாதிமோசம், ராஜதண்டம், பழிபாவங்களெல்லாம்அடுக்கடுக்காய் வரும், ஆனபடியினாலே ஐந்து எக்கியங் கூறினேம், அவ்வைந்தில் நான்கு நழுவிப்போனாலும்போகலாம், இந்தப் பிதுர்க்கருமமென்கிற வொன்று பொருளிருந்தாலும் இல்லைவிட்டாலும் எப்பாடுபட்டாகிலும் செய்யவேண்டும், அவனுக்கு இதனால் பஞ்ச எக்கிய பலனு முண்டாகும், பிட்சை எடுத்தாவது சிவசம்பன்னி தாய் தந்தையின் பசியும் பாபமும் தீர்க்கவேணும், தாய்தகப்பன் பட்டினியிருக்க ஊரார் மெய்க்கச் செலவுசெய்து உற்சவாதி பண்ணி அன்னசத்திர மமைத்தலில் பலனெப்படிவரும் நீர்சொல்லும் பார்வதியேயென்று எம்பெருமானாகிய ஈஸ்வரன்சொல்ல, என்தாயான தயாபரிகேட்டு சந்தோஷித்து என்பிராணவல்லபா நற்கதி யடைகிறவர்களின்னார் துற்கதி அடைபவரின்னாரொன்று விவரித்துரைக்க வேண்டுமென்ன, பரமேஸ்வரன் சொல்லலுற்றார்.

---

137. நற்கதியடைகிறவர்களின்னாரென்றும் துற்கதி யடைகிறவர்களின்னாரென்றும் பரமசிவம் சொல்லுகின்றார்.

ஓ, கோமளவல்லி, பிறருக்குக் கேடு நினைக்காமல், ஞாயந்தப்பாமல், தருமமறவாமல், சத்தியங் குன்றாமல், ஆசாரியனுக்குப் பிழைசெய்யாமல், உயிர்வதை செய்யாமல் ஊராருடைமைக்கு உலைவைத்திராமல்,ஏழைகளை எதிரிடாமல், வந்தவிருந்துகண்டொளிந்து விடாமல் ஜீவகாருண்யந் தப்பாமல், விசேஷகால விரதங்களை விட்டுவிடாமல், ஒரே உறுதியாய் மனம்சுத்தமாயிருப்பவர்கள் நற்கதியெத்தனையோ அத்தனையும் பெறுவார்கள். தீநெறியுடைவர்கள் சிந்தைவெறுப்பு செருக்கு, பொய் அசத்தியம், கோபம், அல்பத்தின்மீதாசை, துஷ்டருறவு, கொலை, களவு, கள், காமம், ஸ்திரீமோகம், மோசம், நயவஞ்சகம், கபடம், பெரியோர் நிந்தனை, தெய்வ

தூஷணை, குருநிந்தை, நன்றிமறத்தல், தந்தைதாய் வயிறெரிய விந்தையுடன்வாழ்தல் பிதூர்க்கருமம் பூச்சியம்பண்ணல் பசுவையுதைத்தல் அடித்தல் ஸ்திரீ சிசு பசுஹத்தி வேதாகமபுராண மதநிந்தை இப்படிப்பட்ட தூர்க்குணமுடையவர்கள் நீசரகமென்பது எவ்வளவோ அவ்வளவும் அனுபவிப்பவர்களென்றூர்.

அம்பிகை மகிழ்ந்து திரிநேத்திரதாரியை நோக்கி, சுவாமி நற்கதி அடைதற்கு ஒரு வழிசொல்லாமல் மிஸ்ஸிம்ரமாய் அநேகங் கோடிதருமங்களை அறைந்தீர் இத்தனை தருமமும் ஒருவனுக்கிசையுமோ காலதேச வர்த்தமானங்களில் வேறுபட்டுப்போமே ஆகையால் எல்லாத் தருமங்களும் ஒரு தருமத்திற்குள்ளே அடங்கியிருக்கத் தக்கதாக ஒரு தருமசூட்சஞ் சொல்லுமையாவென்று கேட்க, மேனுதேவி புத்திரியாருக்கு விமலனூர் விளம்புகின்றூர்.

138, எல்லாதருமங்களு மடங்கியிருக்கும் சூக்ஷ்ம தருமமும் பிறப்பிறப்புகளி னவஸ்தையி னியல்பும் தேகனிலே மூத்தி முடிபுரைத்தல்.

இல்லறம் நீங்கித் துறவறந் தாங்கி வானப்பிரஸ்த் தாச்சிரமமோங்கி நாட்டைவிட்டுக் காட்டில் மலைச்சாரலிற் போய்தவமிழைப்பதே கடைப்பிடியான தருமம். அந்த வானப் பிரஸ்த்தத்தின் வகையைக்கேளும், பொருள் பெண்டு, பிள்ளை, மண், மனை, இவைகளை நினையாமல் நல்வினை தீவினை மயக்கமில்லாமல் மழை வெய்யல் கல் புல் கறடு மேடு பாராமல் பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்து அறுவகைப்பகையையு மொழித்து தானென்கிற ஆணவமலத்தை யறுத்து உடலபிமானம்விட்டு சிகையெக்கியோப வீதங்களைந்து தண்டு கமண்டலந் தாங்கி மரவுரி உடுத்தி பெரிய மகானுபாவரை விரும்பி யோகத்தி லோங்கி விதிவிலக்கை யனுசரித்து வெறுப்பு விருப்புமில்லாமலிருப்பவர் பிறவாதவர் இறவாதவர். இதற்கு மேற்பட்ட தருமமில்லை, மற்றவைகளெல்லாம் துறவிற்குச்சரியான தல்ல, எல்லாம் பந்த சம்பந்தங்களாம்.

ஒரு சம்மந்தத்தின் இயல்பென்ன வென்னில்? பொருள்பொருளென்று நினைத்துக்கொண்டு எத்தனை பாவங்களானுலுஞ் செய்து பொருளைச் சம்பாதிப்பதும் அந்தப்பொருளைப் போஷிப்பதும்

அப்பொருள் அழிந்துபோவதும் இத்தியாதிவிதங்களினாலுந் துன்பம். எப்போது பொருளாசைவிடுகிறதோ அப்போதே விசனம் விட்டது. இஃதிப்படியிருக்க, புத்திர ஆசைபெரிது, பிள்ளையைப் பெறுவது பிள்ளை இல்லாமற் போமாயின் மிகவும்பிராந்தி பிள்ளை கிடைத்தாலோ அதற்கு வேண்டியதுக்கம், இவனூர் பிள்ளையார். இது சிருஷ்டியினுடைய சுபாவம். உடனே ஒழிந்துஅழிந்துபோம் ஒருமரத்தில் தளிர்த்தது கொழுந்து அப்பால் இலை பின்பு பழுப்பு அதன்மேல் உலர்ந்த சருகு உதிர்ந்ததைப்போல் இந்த ஆக்கையுங் குழந்தைபால எவ்வனகுமரநாயகன்வயோதிகப்பருவம்போன பின் எமவாதைவாய்த்து கானல் நீர் போன்ற இக்காயம் நல்வினை தீவினைக்கிடா யெடுத்த உடல் மாயம். வினையொழிந்தால் விட்டு மறையும், மின்னலைப்போலாகும். இப்படிப்பட்ட பொய்யைமெய் யென்று நம்பின வீணருக்கு மோட்சமேது. சத்தைவிட்டு அசத்தைத் தொட்டு மயங்கி தன்னுடைய தேகநிலை தனக்குதெரியாது இருநாளையில்நாறி நலங்குலைந்துபோவார்கள். இவர்கள்புத்திசாலிகளல்ல பிறவிவேரறுக்கமாட்டார்கள், பிறகு எப்போதுதான்கடைத்தேறுவாரென்றால் பிரபஞ்ச மாயாமயக்கம் மித்தையென் றுணர்ந்து ஈஸ்வரபக்தி பிறந்து பெரியோர்களையடுத்து தான்தேகியென் றறிந்து ஞானஞ்சிறந்ததானெதுவோ அன்றைக்கு நற்கருமஅதிகாரியாவார்கள். மலினம் நீங்கும் அவனியை விரும்புகிறவரையிலும் அல்பசந்தோஷபைத்தியக்காரன் அவ்விருப்பமொழிந்தால் முற்றுமுணர்ந்தவைத்தியக்காரன், சரீரந் தோன்றும்போதே,பிணி, நரை, திரை, தளர்ச்சி யுண்டு. பிறந்ததுமுதல் இறக்கிறவரையில் என்னசுகம், எண்ணிப்பார்த்தால் எளிதிற்றெரியும், என்னேரமுஞ்சஞ்சலம் தேகமென்ப தென்னை துக்கம், பிறக்கும்போது ஆலையிலகப்பட்ட கரும்புபோல் யோனிவாய் நெருக்குண்டல் பனிக்குடப்பாய்ச்சல் கத்திரிபோல் எக்கச்சிக்கத்திரிகோண மூலச்சுழிகருப்பகோளகைத்தட்டு அதற்குட் கருப்பட்டு ஐந்துபிரிவா யுருப்பட்டு முன்னூறு நாள் கட்டுண்டு சலத்தால்மிதந்து அனலாற் றீய்ந்துகுளிர்ந்த நீரால் நடுங்கி வெப்பநீராலொடுங்கி வாயுவாலுதைப்பட்டு வதங்கித்தலைநட்டு கீழதுமேலதாய்த் திரும்பி கிருமிதலத்தில் மலசலத்துடன் கலந்து பூமியிற்பிறந்து பிராணமூர்ச்சையாகக் கிடந்து உருவிசலந் தெளித்தவுடன் ஓ, ஓ, வென்றழுது மூக்கெடுத்து காதுருவி கண் விளக்கி அபானந்துலக்கி ஆணுக்குப் பெண்ணும் பெண்ணுக்கு ஆணுமாக அமுரி புகட்டி ஆண்பிள்ளைபருவமடைந்து தன்னைமற

ந்து தாய் தந்தையைத் துறந்துசரசமாதுடன்கலந்து பணந்தேடப் பறந்து கிழமாயிறந்துபோவதுந் துன்பமே. இறந்தும் எமபாசபந்தப் படுகிறதுந் துன்பமே. பணத்தினால் ஆங்காரமடைந்தபோதுந் துன்பமே. ஆகையால் நல்ல கல்வி கேள்விகளைக்கேட்டு பெரியோரைப்பேணி ஆசாபாசத்தை ஒருவிதமாயகற்றி அதன்வசத்தாய் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் ஆத்மக்ஞானம் பிறந்து பிரபஞ்சமாயா பாசந்தெளிந்து மனத்துணிவு வந்தவனெவனோ அவன்பிறவிசாகரந்திக் கரையேறினவனாவான். தேவேந்திரன் முதலிய தேவதைகள் ரிஷிகள் முனிவர்கள் இவர்களெல்லாம் நல்வினை வசத்தராய்மனது வருந்திமெலிவார்கள். இன்னம் சர்வசங்க பரித்தியாகம் பண்ணி என்னை நாடி இருப்பவர்களுக்குச் சுகமல்லாமல் மற்றவருக்குச் சுகமேயில்லை. வேதாந்த இன்பங்கண்டவர்பேரின்ப ஞானானந்தங் கொண்டவர். இந்தத்துறவறம் இல்லறம்என்னுந் தருமத்திலிருந்து பெறலாகும். அதெவ்வாறென்னில்; மூவாசையாகிய மண் பெண் பொன்முதலிய பாசத்திலும் புளியம்பழத் தோடுபோல் பற்றற்றிருந்து அகம்புறமொத்து பிரபஞ்சமித்தையென் றுசுத்தமாய்த்தோன்றி உற்றுப்பார்த்தபேர்களுக்கு இல்லறத்தானென்று நடைநொடிபாவனை காட்டி உள்ளம்பக்குவப்பட்டு மனத்துறவுபூண்டிருந்து பலனைப்பெறுகின்றவருமுண்டு. ஆனால் பெண்டுபிள்ளை பண்டுபதார்த்தத்திலிருந்து பெருந்துறவடைவது மிகவும் அருமை. அப்படிக்கானால் அநுசத்துவப்பெருமை இன்னுஞ் சாதுசங்க நற்பயிற்சியால் சாங்கிய யோகத்திலிருக்கிறபேருக்கும் சித்தியான ஞானம் வரும் முத்தியும் பெறுவார்கள். அஷ்டாங்கயோகத்திலிருந்து பரமுத்தியோகம் பாராட்டிய பேருக்குப்பதவி கிடைக்கும் இரவும் பகலும் கிரியை ஆசாரநெறி தப்பாமல் ஈஸ்வரத்தியானத்திலிருப்பவர்களுக்கும் இன்பமுண்டாகும். அதுவும் நன்மை தீமையுமொன்றாய் நாடியபேருக்குக் கைகூடும்.

139. தவக்கியானிகளுக்கு சித்தியான யோகஞானமுக்தியின் விவரம்.

பிருதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், இப்பஞ்சபூதம், வாக்கு பாதம்பாணி பாயுரு உபஸ்தமென்னும் கருமேந்திரியங்களும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம், தன்மாத்திரைக

ளும், சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சுசிங்குவை ஆக்கிராணம், ஐம்பு லன்களும்,மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் அந்தக் கரணம் நான் கும், பிரகுருதி முதலாகிய தத்துவங்களும் ஆன்மதத்துவம் இரு பத்து நான்குடனே அளாவிக்கொண்டு அவ்வியத்தனுன அனுதி ஆன்மா பிரகுருதி யென்கிற பெயர்பெற்றுமயங்கி மாயையிலுயங் கிமலத்துத்தியங்கிக் கெட்டுப்போகின்ருன், அதைநீங்கி பிரகிருதி மாயையை வேருக்கி தான்சுயம்பிரகாச மென்றறிந்து இருந்தானு னல் உடலெடுக்காது இது முத்தியின் விவரம். கொவ்வைக்கனி போன்ற இதழையுடைய கோதாய் இனிமுக்குணத்தின் இயல்பு மொழிகின்றேன் கேளும்.

இராசதம் தாமதம், சாத்மீகம் என்கிறகுணங்கள் மூன்றும் மாறிமாறி நாழிகைக்கு ஒருவிசைவரும் எந்தக்குணம் எப்போது வருகிறதோ அப்போது அந்தக்குணத்தின் தன்மையை அநுவிளை விக்கும் அதாவது, உன்மத்தம் சித்தப்பிரம்மை சோம்பல்தும்பல் கோபம் பொய் களவு காமம் சண்டை. தூக்கம் கெடுதி இராக்ஷச குணம் இவைமுதலிய வெல்லாம் தாமத குணத்தின் செய்கை. மானம் கல்வி இன்பம் வன்மை பேரறிவு உச்சாகம் சோடசதா னம் நல்லொழுக்கம் சீலம் தவம் செபம் இராஜரீகம் இதெல்லாம் இராசதகுணத்தின்செய்கை. ஞானம் அருள் சத்தியம் பொறுமை மெய் சாந்தம் வேதாகம புராண ஆராய்ச்சி இதுகளெல்லாம் சாத் மீக குணத்தின் தன்மை, இம்மூன்று குணங்களிலேயும் தாமதம் இராசதம் இவ்விரண்டையுந் தள்ளி சாத்மீகக் குணத்தினுலே ஆராய்ந்தறியத்தக்கதை யறிந்து அதையும்வெறுத்து குணரகித மாய் சாங்கோபாங்க சாஸ்திரநிலேயறிந்துநின்றவன் இந்த உலகத் தைமித்தையென்றுன்னிபிராந்திகொள்ளாமல் பழுதையை பாம் பல்லவென்றும், கிளிஞ்சலின் ஒளி வெள்ளியல்லவென்றும், கானலை தண்ணீரல்ல வென்றும், கட்டையைகள்ளனல்லவென் றும் நிச்சயித்து நிற்குணத்தி லிருப்பான். அதுவே முக்தி. தாமச குணத்தினுலே பாவம்பிறக்கும், இராசதகுணத்தினுலே புண்ணிய விளையும். இந்தப்பாவ புண்ணிய மிரண்டும் சாத்மீக குணத்தி னுலே ஒழியும். அப்போதே அழியா பிறகிருதியற்ற சுகங்கிடை க்கும். இதுநிற்க பஞ்சேந் திரியங்களைப் பாழ்படுத்துவதற்கு ஒரு த்தராலேயு முடியாது. மனங்குவிந்து வசப்பட்டால் செயிக்கலாம் மனங்குவிவது மகாப்பிரயாசம். மனதின் விகற்பத்தினுலேயே எண்ணிறந்தகோடி தேகமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட மனதையும்

அம்மனதின் விரிந்தபேதத்தையும் ஒடுங்குந்தன்மையு மறிந்தால் அவன் என்றைக்கு மழியாத பரமாநந்தசுகத்தையடைவான். இப்படிக்கு மனமொடுங்கி அவ்வியக்தனுகி ஆத்மாநித்தியனுகி எல்லாந்தானென்றுணர்ந்து தான் கண்டவிடமே நிலையென்று தேறி சித்தசாந்தி பெற்று எங்குந்தானென்கிற பிரகாசமடைந்து பிரம்மத்தியானனு இருக்கவேண்டு மென்று வேத முடிவில்மகா வாக்கியம் விளம்பி இருக்கின்றது. அந்த வாக்கியம் தத்துவமசியென்கிற மூன்று. அதாவது, தத்பதமென்றும், தொம்பத மென்றும்; அசிபத மென்றும், புகல்வது, அது, நீயானு, யென்னும் அருத்தமுடைய சொல்லென்றுணர்வாய்.

யோகமென்று ஒரு நெறி யுண்டு அதாவது ஐம்புலனையும் மனத்துடன்கூட்டி. இருக்கும்விதம், நல்லசிந்தை,அருள்,பெருமை, புகழ்பொருந்திய ஆசனமென்கிற யோகத்தி லிருந்துயாதொரு பாசமுமில்லாமல் மனப் பற்றற் றிருப்பார்கள். பிராண, அபான, உதான,சமான,வியானமென்னும்வாயு, தன்வசப்படுமானல், ஆயுள்விருத்தி அநேக நாளிருக்கலாம் அழி வில்லை உடலொழிவில்லை கருமபூமியில் இவர்கள் தான் காயசித்திபெற்ற பேர்கள் அவர்களுக்கு நினைப்பில்லை மறப்பில்லை நிலைஇல்லை தொல்லை இல்லை ஒருவித முத்தியை இவர்கள் முடித்து வைத்திருப்பவர்கள். இவர்களுக்குச் சீவன் முத்தரென்று திரு நாமமுண்டு. உல்லாசமாக உடலைவைத்துக்கொண்டு ஒன்று மில்லாமல் எல்லாமுள்ளவர்களாய் எப்பொருட்கும் வல்லவர்களாய் நல்லவர்களாய் எம்போலுருவுகாட்டிக் கொண்டு இன்ப துன்பங்களெல்லாம் அறிந்நுசுகித்து தன்னுடைய அனுபவ ஆனந்தங்கொண்டிருப்பவர்கள் மஹாதூய்மை வாய்ந்த வாய்மையுடைய சித்தபுருடர் அவர்கள் காரியம் உலகத்தவர்கட்கு பிரத்தியேகம் அடங்கலும் புறம்பும் நான் அவர்களுக்கு சொந்தமென்று நவின்றனர். இதைக்கேட்டு, மகாதேவியானவள் மதிமகிழ்ந்து ஐயா, சுத்தஞான வான்கள் உமது தேஜசாய் சாரூப்பியமடைவார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன் அதனுடைய விவரம் அடியாளுக் கறியப்படுத்த வேண்டுமென்று போற்றினள், அப்படியே அமலமூர்த்தி அருள் செய்யத்தொடங்கினர்.

---

140. சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சிய பதவியின் விவரம்.

ஓ, ஆதிபரையே, மறைகளினு லறியப்படாத சிற்பரம் பொருள்யான், எனக்கு நிட்கள சகள விலாசமென்று இரண்டுண்டு, அதுகளில் நிட்களமாவது பரிபூரணமாய் எங்குந்தானுயிருக்கப்பட்டது, என்னையன்றி எள்ளத்தனையு மின்றி செகத்தெல்லாம் எமது பரிபூரணரூப நாமக்கிரியைகளில்லாத விலாசம். சுத்தஞானவான்களெல்லாம் எனது நிஷ்க்கள விலாசத்தை யடைவார்கள். இதோ நா னிருப்பது சகளத்தோற்றம் யோகீஸ்வரர்க ளியாவரும் சகளீகரித்தசாரூப்பியம் பெறுவார்கள்.

இதன்றியும் சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சிய பதவியென்னும் நான்குவித பதவியுண்டு அவைகளை விவரமாய்க் கேளென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

எமது சொரூபம் உலகத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கிற சிவலிங்க மூர்த்தியாம். அதைவேதங்களில் விதித்திருக்கிறபடிக்கு மனோவாக்கு காயங்களினுல் பலவாறுகச்சிந்தித்து எமது அருள் பெறுவார்கள். அதினும் சரிகை,கிரியை,யோகம்,ஞானம், என்னும் நான்குவிதம் உண்டுஅதில் எமதுகோயிலுக்குபோய் எம்மைவழிபடுதல்,திருவலகிடுதல், மெழுகல், உழவாரப்பணி செய்தல் நந்தவனம் வைத்தல் பூக்கொய்தல் புட்பமாலை தொடுத்தல், திருவிளக்கிடுதல் சந்தனம் இழைத்துக்கொடுத்தல், திருக்குளத்தை சுற்றிலும் சுத்திசெய்தல் மடம் சத்திரம் கட்டிவைத்தல் அன்னதானம் செய்தல் தண்ணீர் பந்தல் வைத்தல் எமது அடியார்களுக்கு தீங்கு வராது காத்தல் அவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்தல் முதலிய திருப்பணி செய்வோர் முதற்படியாகிய சரிதையோர், அவர்கள் தேவர்கள் கொண்டாடப்பட்ட எமது சாலோகபதவி யடைவர்.

கிரியையாவது வேதத்தில் விதித்திருக்கிறபடி கோயிலில் ஸ்தாபித்திருக்கிற எமது சொரூபத்திற்கு திருமஞ்சனம், உற்சவம், அலங்காரம் செய்வித்தல் திருக்கோயில் புதுப்பித்தல் ஜீரணோத்தாரணஞ்செய்வித்தல் வாகனஞ்செய்வித்தல் தூபதீபம் இயற்றி அருச்சனை செய்வித்தல் என்னைப்புகழ்ந்து பாடியாடி பரவிபணிதல் தொழுதல் ஓமஞ்செய்வித்தல் முக்காலங்களிலும் தெரிசனஞ் செய்தல் அடியார்களைப் பணிதல் ஆலவட்டம் குடைதோள் தாங்

கப்பெற்று இன்பமுடன் இப்பணிசெய்வோர்க்கு இரண்டாவது மார்க்கமாகிய கிரியையுடையோர் எமது சாமீபப் பதவியடைவர்.

யோகமென்பது யாதென்னில் எமது அருட்தரிசனம் அடியார் தங்களிடத்தே தோற்றுவித்தல், அதாவது ஆசாரியனை யடைந்து அனுக்கிரகம்பெற்று அவர் சொன்னவழியில் நின்று அவர் பிரசாதித்த சிவமுத்திரையால் மனதை நிறுத்தி இடைகலை பின்கலை சுழி முனை நாடிமார்க்கமாய் செலுத்தி வாயுவை அசைவற நிறுத்தி ஐம்புலனை அடக்கி விஷயங்களின்வழி மனதைச்செலுத்தாது மூலாதார சுவாதிஷ்டான மணிபூரக அனுகத விசுத்தி ஆக்கினையாகிய ஆராதாரங்களில் அந்தந்ததேவதையை ஆசிரியன்சொன்னபடி ஊடுருவி அவ்வாராதார அதிதேவதைகளை மனக்கண்ணினால்கண்டு தரிசித்து அஜபாநலத்தினால் குண்டலிசத்தி அருளால் அமுர்தம் உண்டு அருட்தரிசனமாய் முழுஜோதிப்பிரகாசமாய் தோன்றும் ஜோதியை மனக்கண்ணால் தரிசிக்கும் யோகநிலை சாதித்தோர் எமது சிவ உருவத்தைப்பெற்று முத்தியைப் பெறுவர்.

ஞானமென்பது மேற்சொல்லிய மூன்றுபடிகளுங் கடந்து ஞானாசாரியனையடைந்து கூகூ தத்துவங்களையும் நவநவமாக நியதிகளை ந்துநின்ற தனது சொருபங்கண்டுயான் எனதென்னும் மமதையகற்றி மண், பெண், பொன்னாசையாகிய, மாயையற்று காண்பான் காட்சிகாணப்படும்பொருள் மூன்றும்நசித்து சந்தேகமின்றி ஏகமாய் பரிபூரணமாய் எங்குந்தானுயிருக்கக்கண்டு ஆனந்தமாய்மகா மௌனமாய் இருக்கும்ஞானிகள் என்னோடு இரண்டறக்கலந்து எனது சாயுச்சிய பதம்பெறுவார்கள். இதுவே பரிசுத்தமாகிய ஞானப்பிரகாசம் இஞ்ஞானிகள் நமக்குசுதந்தரம் தோகையே என்றுசொல்ல காதளவுநீண்ட கண்மணியாகிய கற்பகவல்லி களித்து தெண்டமிட்டு சுவாமி வேதநட்பங்க ளெல்லாம் அறியத்தக்கதாக விளம்பினீர் யான்கவலையற்றேன் மூதறிவையுடைய முனிவரும் ரிஷீஸ்வரரும் மகிழ்ந்து மதிபெற்று கதியுற்றார்கள் இனிக்குறையில்லை யென்று கைலைமலையாருக்கு பனிமலைக்கன்னி உபசாரஞ் சொல்லி பணிந்தாள். அதற்கு அரன்திருநாமமெடுத்துத்துதித்து யாவரும் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள் அந்தவேளையில் பரமசிவம் அபிராமியைப்பார்த்து ஓ காத்யாயணி அநேகம் பெண்கள் நம்மைச் சேவித்து சிலதருமங்களைக் கேட்க வந்திருக்கின்றார்கள். நீயும் பெண்ணுயகமாகையால் அவர்களுக்குண்டாகிய சங்கையை தீர்த்

திருளல் வேண்டுமென்று நான் உனக்கு போதித்த நீதிகளை அவர்களுக்கு சொல்லென்று ஆண்டவனுரைக்க வேதநாயகி அருள் புரிந்து சொல்லத் தொடங்கினள்.

---

141. ஸ்ரீ பரமேஸ்வரி, மூநீஸ்வராதிகளுக்கும் அவர்கள் பத்தினிமார்களுக்கும் ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய ஒழுக்கமுறை சொல்லிய சரித்திரம்.

சுவாமி, அகிலலோக நாதா, அற்புதக்குண சீலராகிய பரஞ்சுடரே! வேதங்களினாலும் விள்ளுதற்கரிதாகிய இரகசியங்களை அடியாளுக்கு விளம்பினீர் அப்படிக்கிருக்க அடியேன் என்னசொல்லப்போகிறேன் தேவரீரே திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று தேவிசொல்ல மஹாதேவர்நகைத்து மாதுசிரோன்மணி உன்வாக்கினுற்கேட்க விருப்பங்கொண்டு வந்தவர்களுக்கு நான் சொல்லுவது நன்மையன்று மேலும் உன்வாக்கினல் கேட்க எனக்கும் ஆசையாயிருக்கின்றது, நீயே தெரிவியுமென்று சிவபெருமான் கூற, அந்த சமயத்தில் அரம்பாஸ்திரிகளும் காந்தருவப் பெண்களும் நெறிவழுவில்லாத ரிஷிபத்தினியர்களும் தேவமாதர்களும், மகாதேவி சாம்பவி வராகி பாலே வயினவி பகவதி பார்வதி பயிரவி மோகினியென்று துதித்து பிரதட்சண நமஸ்காரம் புரிந்து பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி தாயே நாங்கள் கடைப்பிடியறிந்து கதிபெற்று கடைத்தேறும்படியாய் இரட்சிக்கவேணுமென்று, வேண்டினர்கள் அப்போது தாண்டவ மூர்த்தியின் தாளிணையைத் தொழுது சகலருங்கேட்கச் சங்கரி சொல்லத்தொடங்கினள்.

கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நருமதா, சிந்து, காவிரி, கோதாவிரி, முதலிய சப்த நதியும் தங்கள் சுயரூபத்துடனிருந்து இருகரத்தையுஞ் சிரசிற்குவித்து அன்புடனே அம்மனைப் பூசித்துநிற்கவும் வசிஷ்டர் முதலான சப்த ரிஷிகளும் அவர்களுடைய ஸ்திரீகளும் பொருந்தி பரமேஸ்வரியைவிட வேறில்லையென்று பணிந்துபோற்றித் துதிக்கவும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள் யக்ஷ கின்னர கருட காந்திருவ, சித்த, வித்தியாதர தும்புரு நாரதர்களும், ஞானமூர்த்தியையும், ஞானனந்தபரிபூரணியையும் போற்றிச் சபைகூடி இருக்கிற சமயத்தில் சண்முகனைப் பெற்ற உண்ணுமுலைத்தாயார் உரைக்கத் தொடங்கினள்.

பெண்களின் தருமம் திரிகாலத்திலுஞ் சுதந்தரமில்லை தாய்,
தந்தையின் கட்டளைப்படிக்குச்சிலகாலம். புருஷன்பணிவிடையில்
அவனுக்ஞைப்படிக்குச் சிலகாலம்; பிள்ளையின்சொல்லுக்கு மாறு
படாதிருத்தல் சிலகாலம். இதற்குள்ளாகக் கால அளவு கணக்கு
முடிந்தபோம் இதோர்விதி, ஸ்திரீகளுக்கு யாதொரு அதிகாரமு
மில்லை தாய், தந்தை, அண்ணன், தம்பி, இவர்களிலொருவர் சம்
மதித்து தருணப் பருவத்தில் ஒருவனுக்குத் தத்தம்பண்ணிக்கொடு
த்துவிட்டால் அந்தத் தத்த நீரேந்திய தலைவனே முதன்மையான
தெய்வம். தனதுபிராணன் அவனுடைய அபிமதப்படிக்கு நடந்து
தென்புலத்தார் அதிதி முதலியபேர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய
கடன்முதலாகிய பூசனைகள் செய்து மனம்வாக்கு காயமூன்றும்
ஒன்றாய் சட் ருசிபதார்த்தத்துடன் சமயற்செய்து ஊட்டிவைத்து
அகோராத்திரியும் பகலும் பணிவிடையில் பால்மாறிக்கை இல்லா
மல் குளிர்ந்தசொல்லும் ஆசாரமும் அறிவும் ஆழ்ந்தமனமுமு
டையவள் மாஹாபதிவிரதை. அதற்குத் திருட்டாந்தம், நடந்த சரி
த்திரம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ஒரு பிராமணன் அவனுக்கு
இரண்டு ஸ்திரீகள்மூத்தாள், சகலதருமமும், நாயகன்மனத்திற்குப்
புறம்பாய் நடத்தி நன்னடத்தையும், குடிவாழ்க்கையும், தன் சுதா
வில் பெருமைபாராட்டி கனம்பண்ணினாள் இளையவள்புருடன்வார்
த்தைக்கு எதிரிடாமல் வழிபாடு பட்டு நிதமும் சுதமென்றெண்ணி
அவருத்தாவின்படி பிரியமாய்நடந்து வந்தாள்பிறகு அந்த இருவர்
களும் வயோதிகதிசையடைந்து மறுமைப்பயனைநாடினார்கள். அவ
ர்களிடத்திற்கு அறக்கடவுள்வந்து, முதல்பத்தினியைப்பார்த்து ஓ,
பெண்ணே உன்புருஷனுடைய கட்டளைப்படிக்கு தருமங்கள் செய்
யாமல்உன்னிஷ்டம்போல கரும தருமங்களைச் செய்தாய், அதனு
லுனக்கென்னவுண்டு நீ செய்த புண்ணிய கருமங்களினால் பிரயோ
சன மில்லை நீ உன்புருஷனோடு இந்தப்பூமியிலிருந்து சுகபோகச்
சௌக்கியங்களை யநுபவிக்கச் சுதந்தரமில்லை அந்தப்பூமியிலும்வந்
திருக்கச் சொந்தமில்லை, நீ இங்கேதானே விதந்தவா யிருவென்று
விட்டு விட்டு, புருஷன் சொற்கடவாமல் நடந்த இளையாளுடன்,
அவள், நாயகனையு மழைத்துக் கொண்டுபோய் சுவர்க்காதி போக
ங்களை அனுபவிக்கச்செய்து சுகத்தி லிருத்தினர். மூத்தவள் வித
வையாய் சுமங்கிலியப் பெண்களைக் கண்டு மனமருண்டு விசாரங்
கொண்டு, வெதும்பி அன்னத்தை வெறுத்து அகங்கலாய்த்து
அழுத கண்ணீருஞ் சிந்தையுமாயிருந்து நாயகனையே தெய்வமாக

நாடிநினைத்து கலியுங்காலையில் குற்றமற்ற எமதரும ராஜன்வந்து
ஓ, பெண்பாவாய், நீயேன்கிலேசிக்கிறாய் ஒருபிரயோஜனமுமில்லை
மறுபடியும் பிறவிக் கிடந்தேடிக்கொண்டாய், எப்படி நீ மகிழ்
னன் உத்தரவில்லாமல் உன் சுயமாய்த் தருமம் பண்ணினையோ,
அப்போதே எல்லா அகங்காரமு முண்டாய்விட்டது, ஆதலால் நீ
இறந்து இன்னொரு தரம் பிறந்து வேறு புருடனுக்கு வாழ்க்கைப்
பட்டு மிகுந்த பத்தி செலுத்தி தகுந்த ஊழியத்திலிருந்து அவனுத்
தரவு கடவாமல் நடந்து அவன் மனதின்படிக்கிருந்து விருந்து
முதலியதும் பரிந்து செய்வை யாகில், முடிவில் இந்தப் புருஷன்
பெறுகிறகதி நீயும் பெறுவையென்று புகன்றுபோய் விட்டார்.
அவ்வாறே பேறுபெற்றனள், ஆதலால் ஸ்திரிகள் சுயமாய் ஒரு
காரியமுஞ்செய்ய அதிகார மில்லை, தருமமுதலிய கருமம் நடத்த
வேண்டு மானல், புருஷனாலும் அவருத்தரவினாலும் புரியலாம்.
கைம் பெண்ணான பின்பும் பிள்ளை இல்லாவிடில் தமையன் தம்பி
யால் அல்லது சந்ததியாரையாவது ;தமையனாக பாவித்து அவர்
மதியிதுவழி நடத்தவேண்டியது இதற்கு வேதமே சாட்சி விளம்பி
யதுதாட்சி இல்லை. ஆட்சியாகிய பெண்கள் புருடனுக்குக்கண்கள்.
பெண்களுக்கு சகலமும் புருடனே தாரகம், அநேகம்போக மாத
ருடன்கூடி சமானமாகவாழ்ந்தாலும், மனங்கோணாமல் பணிவி
டைபண்ணித் திரவேண்டும். அதுகற்புநிலைமையாம் அற்புதக்குண
மாம் தன்வசத்தில்வைத்த ;பொருளை உயிர்போற்காத்து எந்தக்
காரியத்தைப்பற்றி அவர்கேட்டாலும்தடைசொல்லாமல் உதவவே
ணும், நாயகன் கரத்தால் எதுகிடைத்தாலுங் குறைவென் றெண்
ணாமல் நிறைவாய்க்கொள்ளவேணும். ஒருவருக்கொன்று கொடுத்
தால்தானும் அதற்கு அநுகூலமாகவேணும் அந்தரங்கத்திலிருந்த
சங்கதிகளை அயலாரறியப்போகாது வெகுபேர் பெருமையாய்ச்
சொல்லிக்கொள்ளுவதுண்டு. அதுபெரும் பிழையாய்விடும் நாய
கன் வறியன், நோய், குரூபி. அறிவில்லாமூடன் அழகற்றவனானு
லும் தனக்கென்று ஆண்டவன் கட்டளையின்படி சமைந்தவனாகை
யால், அவனே தெய்வமென்று நித்தமும், பத்திசெலுத்தி மெத்த
வும் பூசித்துத்தொழவேண்டும் பார்ப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்க
ளுக்கும் பெருமைப்பாராட்டிப் பேசவேண்டும் மனஞ்சலியப்போ
காது தென்புலத்தார் தெய்வம்விருந்து ஒக்கல் இவையெல்லாம்
தினந்தினஞ் சிந்திக்கவேணும் இதனல் புருடனுக்கு சிரேயஸ்கர
முண்டாகும் நற்காலங் துற்காலங்களிலும் சமமாய் ஒத்து நடக்க

வேணும், இதன்றி பெண்கள் அசுரமென்று பைசாசமென்றும், இராக்ஷச மென்றும், மூன்றுகுலம், அவர்கள் குணமெப்படி யென்னில் விபசாரத்துவம் உடற்பிறப்பு, ஆசாரா சனம், அவர்க ளுக்கடிமை நியநடத்தையே செய்யும் புண்ணியம், மாறுபாடுவஞ் சமே தேறிய நெஞ்சம், மானம், வெட்கம், வணக்கமொடுக்கம், அவர்களிருக்கும் நாட்டிலுமிராது அவர்களுக்கு பாபபுண்ணிய மிராது குரூரதங் குடிகொண்ட சிந்தை கொலைபாவத்திற் கஞ்சுவ தில்லை மெய்பேசமிஞ்சுவதில்லை தங்களிச்சையின் படிக்குச் செல வழித்து லச்சையற்றுத் திரிவார்கள். புருஷன் ஒருபொருளல்ல புருஷன் தவத்தையழிப்பதே போதுமான பெருமை வீட்டுடமை களை விற்றுமுடித்து மேற்காசுகண்டு தாயார்விட்டுக்கும், தன்தின் டிப்பொருட்டுக்கும், வட்டிக்கும், குடுசெட்டிக்கும், ஆசைக்கும் மதுபான பூசைக்கும், போட்டு விட்டு ஒன்றுமில்லை யென்று ஒரு வினை புரிந்து கர்வங்கொண்டு அண்டை அசல் நகைக்கச் சண்டை போடுவார்கள் புருடனுடன் ஒருபோதும் நயந்துபேசார்கள் கடு கடுப்பு சிடுசிடுப்பு படபடப்பு வெடுவெடுப்பு துடிதுடிப்பு இப்ப டிக்கு என்னளு முண்டு; இத்தியாதி குணமுள்ளவர்கள் அசுர ஸ்திரீகளென்று அறையவேணும்.

பைசாசமடந்தை கணவனை ஏரப்பாராள் அன்பில்லாள் நாய் போல் விழ்வாள் மகாகர்வி பிள்ளைகள் தாய் தகப்பன் அண்ணன் தம்பின் பந்துமித்திராள் பேரில் பட்சம்வையாள் என்னேரமும்பே யாட்ட மாட்டிவைப்பாள் கலகம் அசத்தியம் தூஷணை பிறத்தியாரி டத்தில் பூஷணை பட்சம்விளையாட்டு சிரிப்புகளிப்புவெளியிலுண்டு உள்ளிட்டாரில் முகச்சுளிப்பு, பிரியமிராது எடுத்தெரிந்து பேசு தல் இக்குணமுடையாள் பைசாசமங்கை.

இராக்ஷசஸ்திரீகள், கள்ளு, சாராய், கஞ்சா, அபின், பலமா ம்சம் இதுகளைப் புசிப்பதில் அதிக இச்சை புருஷனிருப்பது லச் சை ஆசாரங் கொச்சை தேகநாற்றம், துணியழுக்குவாசம், சின்ன வருடையநேசம் செய்வதெல்லாமோசம், பொய்மேல் விசுவாசம், நாயகன் புணர்ச்சியோ எமபாசம், நாணம், மடம், அச்சம்பயிற்பு நாசம், வெட்கஞ்சிக்கு இல்லாத விருப்பு, வீண்ஜம்பம், வெறும் பேச்சு, சர்வமட்டி, தவம், விரதம், செய்வதற்கு விசனம் பெருங் குரல், பண்டவாளமெல்லாம் ஊரறியச் சொல்லுதல், வீடுவீடாய் நுழைதல், நாவிற்கு உருசிதேடல், நாலுவீட்டுத் தங்கை, எட்டு

விட்டப்பாத்தை இத்தியாதி செயற்கை யுடையவளை இராக்ஷசப் பெண்ணென்னலாம். இந்தக் குணமுடைய பேர்களுக்கும், இவளைக்கொண்ட கணவருக்கும், இறப்புப் பிறப்பு என்னுளு மொழியாது.

தேவஸ்திரீகள் இலட்சணம், நன்னடக்கை, சுசி, புனிதம், ஒழுக்கம், நல்லறிவு, அன்பு, தருமம், புருஷபக்தியுடையவர்கள், மானிடஸ்திரீகள். புருஷனுண்டபின் தானுண்ணல், நித்திரைசெய்த பின்தானித் திரைபண்ணல் அவரெழுமுன்னே தானெழுதல், பாதம்வருடல், அறுசுவையுண்டி அமைத்து அருத்துதல்,பூததயவு புருஷன் காண்பதற்கு பூ மஞ்சள், பூஷணவஸ்திர அலங்காரம் பூணல் இருப்பதைக்கொண்டு இந்திரபாக்கிய மென்னல் லாபலோபத்திற் குடன் பட்டிருத்தல் கோபிக்கும்போது நற்குணங்காட்டி கோபந்தணித்தல் பிறர்மனைபுகாமை பெரியவர்களிடத்தில் பேசுதல் மாமியார் மாமனுர் மகிழநடத்தல் கொண்டார் பெயர் குடிப்பெயர் உரையாமை உபகாரம் பசுமஞ்சட்குளி நெற்றியிற் றிலகம் மாதவிடாய் மூன்றுநாள் மறைந்திருந்து, நான்காநாள் ஸ்நானம். ஐந்தாநாள் தயிலஸ்நானம் அப்பால்; புருஷன்முகத்தில் விழித்தல் புருஷனுக்கு மிஞ்சிப்பேசாமலிருத்தல், மற்றொருபுருடரை மதியாமை மகிழாமை புகழாமை வாசற்படி உரல் உலக்கை முறம் அம்மி இப்பேர்ப்பட்ட இடத்தில் உளுக்காராமல், இலட்சுமிபூசை குடும்பத்தின்பேரி லாசை அவமரியாதையாய்ப் புருஷனுடைய சொல்லுக்கு மாறிப் பேசுதலில்லாமை பிறந்தகுடும்பத்தின்பேரிலன்பு புகுந்த குடும்பத்தின் பேரிலன்பு புருஷனிற்கும்போதும் வார்த்தைசொல்லும் போதும் உளுக்காந் திராமல் எழுந்துவணங்கி இருத்தல், காலா, தீதத்தால் நாயகனிறந்தால் உடன்கட்டையேறுதல் சாகமனங் கூடாதாயின் பாக்கு வெற்றிலை சந்தனம் புட்பம் உயர்ந்த வஸ்திரம் பாய் தலைக்கணை சட்ருசிபதார்த்தம் இதுகளை எல்லாந் தள்ளி தலைமொட்டை இட்டு ஒருவேளை அன்னம் புசித்து விரதங்க ளனுஷ்டித்து பெரியோரைப்பூசித்து தேவதாதரிசனஞ்செய்து புண்ணிய நதிகளில் மூழ்கி தானதருமம்புரிந்து முடிவில் கதியடைந்து தேவதாசொரூபமெடுத்து சுவர்க்காதி போகமடுத்து அளவிறந்த காலம் புருஷனுடனே அமர்ந்து வாழ்வார்கள்.

இம்முறைதப்பினல் உயிர்வதையான நரகத்திலுழலுவார்கள். துன்மார்கமுள்ள பெண்சாதிகளாலே நல்ல புருஷனுக்குந்திங்கும்

நரகமுமுண்டாம். இத்தியாதி கற்புடைமைகளும் நிறைந்து இரு
ந்தால் அவர்களைக் கொண்டகணவனுக்குத் தருமங்கூறவேண்டுவ
தில்லை அவர்கள் வாக்கு வேதத்திற்குச்சமானம் தருமதேவதை
வாக்கியம் திருமந்திரம் அவர்களிருக்கும் வீடு சிவலோகம், பதினொ
ன்குலோகமுங் கடைத்தேறும் பெய்யென்றால்மழைபெய்யும்அந்த
ஸ்திரிகளுக்கு மேலானவர்களில்லை. இப்படியாக ஈஸ்வரிசொல்ல,
ஈஸ்வரனும் மற்றமாதவர்களுங் கேட்டுமகிழ்ந்தார்கள் புகழ்ந்தார்
கள் பாடினார்கள் ஆடினார்கள் தொழுதார்கள் ஆநந்தசமுத்திரத்தி
லமுந்தினார்கள் தேவதைகள் ரிஷிகள் முனிவர்கள் முதலிய கண
நாதர்களும் பரவசமுற்றார்கள். இருகரத்தையுஞ் சிரத்திற்குவித்து
இறைவனையும் இறைவியையும்வலமாகவந்து பணிந்து ஆநந்தபாஷ்
பம் பொழிந்து அரகர சம்போ சங்கர வென்று கோஷித்துத்
தொழுதார்கள். அப்போது பரமசிவம்பார்வதியைப்பார்த்து நாமி
ருவரும் ஏகாந்தமாயிருந்த இடத்தில்வந்து இப்பேர்ப்பட்ட தரும
முதலிய பதிவிரதாநீதி மகத்துவங்களைக்கேட்டு சந்தோஷப்பட்ட
வர்கள் இப்பிரகாரம் வழுவாமல்,நடந்தவர்கள் பூலோகத்தில் இயா
வருக்கும் புகன்றவர்கள் விசுவாசித்தவர்கள் அவர்களெல்லாம் திவ்
வியதேகம்பெற்ற தேவதைகளாய் நமது அருளுக்குப் பாத்திரர்க
ளாய் சமயம் ஆறையுங்கடந்து ஞானானந்தசாகரத்தைப்பெற்று
இகபரத்தும் பெருமையுற்று பிறவியற்று பெரும்பேறு பெறுவார்
கள் புத்தியுண்டாம் வெற்றியுண்டாம் கல்விசேரும் செல்விநேரும்
துற்சோபம் துற்பயங்கரம் துர்மரணம் துர்வியாதி நீங்கும், சற்சி
நேகம் சன்மார்க்கம் சற்பிரபலம் சத்காலக்ஷேபம் ஓங்கும். பெரி
யோர்கள் இந்தச்சரித்திரத்தை யெடுத்துப்பேசுங்காலையில்,மனதை
வேறிடத்திற் செலுத்தாமல் வெறுக்காமல், அவசரப்படாமல்,
அலுப்பா யிராமல், அலட்சியப்படுத்தாமல் பசிநோக்காமல் பத்தி
யாய் கைகுவித்து வந்தனைவழிபாடுடன் இந்தப்பதவிக்கு இதுகிட்டு
மோ கிட்டாதோ வென்கிற ஏக்கம்வைத்து தூக்கஞ்சோம்பலற்று
தேவாராதனைசெய்து தும்மல் கொட்டாவி நெட்டை குறுகுறுப்பு
முதலிய தில்லாமல் கேட்டு இந்த விரதத்தை அனுசரித்து நடந்த
வர்கள் ஏழுசன்மங்களிற்செய்த வல்வினைகளும்போய் புண்ணிய
மேலிட்டு இம்மையில் மிகுந்த போகபாக்கியத்துடனிருந்து மறு
மையில் பிரமலோகத்தை யடைவார்கள். இந்த நீதியாகிய தருமங்
களைச் சுமங்கலமாதர் கேள்விப்பட்டால் மகாபதிவிரதா மகத்துவ
மங்கல முண்டாகும் மோட்சங் கிடைக்கும் புருஷனிறந்த பெண்

கள் வினவினல் இந்தசன்ம மிப்படியானுலும் இன்னெரு பிறவியில் கணவனுடன் கலந்து தருமந்தப்பாம லிருந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வைதவியமென்கிற வசனமில்லாமல் நித்தியசுபமங்களமாயிருப்பார்கள். நற்கதியுண்டாம் மலடிகள் பக்தியாய்ப் பூசித்து விரும்பினல் நல்லசுபத்திரரைப்பெறுவார்கள். தரித்திரர்கேட்டால் செல்வமுஞ் சிரும் தயாளமும் உண்டு. ரோகிகள் அனுஷ்டித்தால் சகலபீடைகளும் விட்டுப்போம் கிரகசாரமும் ஒடுங்கும் தீர்காயுசுண்டாம் இந்தப்பொருளைக் கல்வியறியார் படிப்பில்லார் கற்று மறப்பார் புத்திமழுங்குவார் முதலியபேர்களும் உற்றுணர்ந்து கேட்டால் அவர்கட்குவேண்டிய நன்மையெல்லாம் உண்டாகுமென்று அந்திவண்ணன் செவ்வந்தி புனைந்த நந்திபணிந்த அம்மனுடன்சொல்லி இருவம் ஆசிர்வதித்து கணநாதர் கொண்டாட தேவமுனிவர்முதலிய ரிஷிகள் பக்கத்திற்சூழ்ந்து தோத்திரம்பண்ணித் தொடர்ந்துவர தமது திருமேனி நிலவெறிப்பதில் பச்சைப்பிரகாசம் பிரதிபலித்திருக்க காலகாலனை கண்ணுடைய வள்ளலாகிய கருணாநிதியும் உமாமயேஸ்வரியும் கைலாயத்திற் கெழுந்தருள அங்கிருந்ததேவர்களும் முநீஸ்வரர்களும் துதிக்கவும் யான் யாழிசைக் கொட்டவும் அப்பொழுது இந்தசரித்திரங்களை பகவான் உலகிலுள்ள ஆத்மகோடிகட்கு போதிக்கவும் ஆக்கியாபித்தபடியால்அதை உங்களுக்கும் தெரிவித்தேன் இந்தபுண்ணிய சரித்திரங்களைக் கேட்டவர்களும், எழுதினவர்களும் வாசித்தவர்களும் வாசிக்கச்செய்தவர்களும் அவ்வொழுக்கத்தில் நின்றவர்களும் அளவுகடந்த ஆனந்தவாரியில் மூழ்கி பிரமனது சிருட்டியும் இயமனுடைய பாசமும் தொடாது மோக்ஷத்தை யடைவாரென்பதற்கு ஐயமில்லை என்று நாரதமகாமுனிவர் சொல்ல, நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் அகமகிழ்ந்து அவரைப்பணிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டுபோயினர்கள் சுவாமி, தாங்கள் தெய்வலோகங்களில் கண்ட பிரமன், இந்திரன், இயமன், வருணன், குபேரன்முதலான பேர்களுடைய சபையின் பெருமைகளையும் அருமைகளையும் தாங்களனுக்கிரகம் செய்யவேண்டு மென்று கேட்க; நாரதமகாமுனிவர் அச்சபைகளின் சிறப்பைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

142. நாரத மகாமுனிவர், நைமிசாரண்யமுனிவர்களுக்கு அருள்செய்யும் இந்திரசபையின் சிறப்பு.

கேளும், ரிஷிகளே தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடைய சபையொன்றுண்டு, அதற்குச்சுதர்மையென்றுபெயர். அதுநூறு யோசனையகலமும் நாற்றைம்பது யோசனை நிகளமும் ஐந்துயோசனை உயரமும் உள்ளதாய் ஆயிரங்கிரணங்கள் பரவிகொண்டிராநின்ற சூரியனைபோல் பேரொளிபெற்று விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அது இந்திரனுக்குவேண்டிய இடத்துக்குப் போகும்படி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்குந் திறமுடையது. மிகுந்தபுண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்கேயன்றி பாவிகளுக்கு எவ்வளவும் கிடைக்கத்தகுந்ததன்று. அதை இந்திரன் சுதாவிலே நிருமிந்தான், அதிற் பற்பல விநோதங்களு முண்டு. அவைகளை இப்படிப்பட்டன வென்று சொல்லக்கூடாது. அதில் அநேகவிநோதஆசனங்களிட்டு நடுவில் ஓர்சிம்மாசனம் போட்டிருக்கின்றது. அதில் தேவேந்திரன் சசிதேவியுடனே கொலுவிருப்பான், அப்படியவன் கொலுவிருக்குங் காலத்தில் சப்த மருதுக்கள் ஏகாதசருத்திரர் துவாதசாதித்தர், விசுவதேவர், அசுவனிதேவதைகள், சப்தரிஷிகள், சுக்ராசாரியர், பிரகஸ்பதி முதலாகிய வேதியர், மற்றும் கருடர், கந்திருவர், சித்தர், சாத்தியர், கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர் முதலாகிய சகலதேவகணங்களும், பராசர், பருவதர், சாவர்ணி காலர், சங்கர், லிகிதர், கவுமுகர், துர்வாசர், தீர்க்கதபர், யாஜ்ஞவல்கியர் உத்தாரகர், சுவேதகேது, தாண்டியர், பாண்டாயநி, அவிஷ்மான் கவிஷ்டன், சாண்டலியர், கக்ஷிவான், கவுதமர், வைசுவாநரர், சம்வர்த்தர், தேவஹோத்திரர், வால்மீகர், இவர்முதலாகிய அநேக ரிஷிகளும் இன்னுமநேக சுகர்மஞ்செய்த பேர்களும் அரிச்சந்திர மகாராஜனும் சூழ்ந்திருக்க, ஒருபுறத்தில் சாமவேத கித கீதங்கள் கோஷிக்கவும், அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை,திலோர்த்தமை முதலாகிய பெண்கள் நடனஞ்செய்ய மற்றொருபுறத்தில் விசுவாவசு சித்திரசேனன் முதலாகிய கந்தருவர் யாழிசைத்துப்பாட, ஒரு பாரிசத்தில் முநிவர்சொப்பும் ஆசீர்வாத கோஷம்முழங்க மற்றொருபுறத்தில் அனேகர் அக்கியஞ்செய்ய, மற்றொருபக்கத்தில்யோகிகளிருந்து வேதவேதாந்தங்களின் தாத்பரியங்களைப் பிரசங்கிக்க சப்தமேகங்களு மொருபுறத்திலிருந்து முழக்கமிட சிரத்தை,

மேதை, என்னும் தேவதைகளும் மற்றுமனேகம் கன்மதேவரும் போற்ற அச்சபையானது சிதோஷ்ண சகித மிகவும் மனோரம்மியமாய் தகதகவென்று நவரத்தினங்களும் ஜொலித்து விளங்கும்.

அன்றியும் அச்சபையிலிருப்பவர்களுக்கு மூப்பு, சோபம், மோகம், முதலாகிய துன்பங்களி லொன்றேனுமிராது, யாவரும் மிகவுஞ் சிறந்த மணிகளிழைத்த, திவ்வியாபரண வஸ்திரங்களினுலலங்காரம் பெற்று, திவ்வியசுகந்தம் திவ்வியமாலைகளையணிந்து ஆனந்தத்துடன் மகாவினோதமாக இருப்பார்கள், இவ்வாறாக இந்திரன் சபையானது பூலோகத்திலிருக்கிறயாவரும் பலதவங்களும் தருமங்களுஞ்செய்து மறுமைப்பயனிதுவே யென்று மகாசந்தோஷத்துடன் கோறி வரும்படியாகிய புண்ணியர்களை தேவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்கும்படி சிறப்புடனே விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

---

143. இயமன் சபையின் சிறப்பு.

இனி இயமன் சபையின் சிறப்புச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் அந்த இயமதர்ம ராஜனுடைய சபையானது நூறுயோசனை நீளமும் அதற்குத்தக்க அகலமும் உயரமுமுடையதாய் தேஜோமயமாய் நாற்புறங்களினும் பரவாநின்ற ஒளியுடையதாய் மிகுந்த குளிர்ச்சியுமில்லாமல் அதிக உட்டிணமுமில்லாமல் சமகுணமுடையதாய் விசுவகர்மாவினாலே நிருமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச்சபையில் இருப்பவர்களுக்கு பசி, தாகம், மூப்பு, வியாதி முதலான ஓர் துன்பமுமுண்டாகிறதில்லை, எப்பொழுதும் சந்தோஷமுண்டாயிருக்கும், சகலபாக்கியங்களு மதில்கிடைக்கும் அச்சபையில் இயமதர்மராஜன் கொலுவிருக்குமளவில், யயாதி, நகுஷன், பூருமாந்தாதர், சோமகன், திரசதக்யு, உரகன், கிருதவீரியன், சுருதசிரவன், அரிட்டநேமி, சிம்மன், கிருதவேகன், கிருமி, நிமி, பிரதர்தநன், சிபி, மச்சியன், புருதுலாக்ஷன், பிரகத்திரதன், பார்த்தன், மருத்தன், சாங்காசியன், சங்கிருதி, துபருவன், சதுராசுவன், சதசுவன், ஊர்மி, கார்த்தவீரியன், பரதன், சுரதன், தபோரதன், சுதன், நிஷதன், நளன், திவோதாசன், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், வக்கிரன், பிருதுவேகன், லோமபாதன், அநரணியன், லோகிதன், உத்தவன், பிரிஷக்கு, விருஷசேநன், க்ஷுபன், வசுமநன்,

புருகுச்சன், ஆட்டிசேணன், திலீபன், புண்டரீகன், சர்யாதி, சரபன், அரிட்டன், வேணுதுர்சந்தன், சிருஞ்சயன், சயன், வாகஸ்வரி, விரோதன், கார்த்தமன், பாகிலீகன், பிரத்தும்நன், பிருது, கபோதரோமன், சகதேவன், அர்ச்சுனன், ஸ்ரீராமன், லட்சுமணன், கட்சசேனன், பரசுராமன், நாபாகன், சகரன், பூரித்தும்நன், பிருதாக்கியன், சனகன், பரிச்சித்து, ஜனமேஜயன், பிரமதத்தன், திரிகர்த்தன், உபரிசரன், பிமன்சாது, காரபிருட்டன், நயன், பத்துமன்முசக்குந்தன், இந்திரத்தியும்நன், பிரசேனசித், அஷ்டகன் முலாகிய அநேகம் ராஜரிஷிகளும், மச்சியராஜர்களில் நூற்றுவரும், நீபரில் நூற்றுவரும் திரிதராஷ்டரில் நூற்றொருபேரும், எண்பது ஜெனமேஜெயரும், நூறு பிருமத்தரும் நூறுவரியரும், நூறு பீஷ்மரும், நூறு பீமர்களும், நூறு பிரதி விந்தியர்களும் நூருநாகம் நூறு அயரும் நூறு பாசரும், நூறு இராகுசரும், சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள், அன்றியும், தருமராஜன் தகப்பனாகிய பாண்டு, உஷத்தகன், சயத்திரதன் இவர்களும் ஓர் புறத்திலிருந்தார்கள், இதுவுமல்லாமல் பிருஷ்த சுவனென்கிற ராஜன் தனது மந்திரிகளுடன்கூட உட்கார்ந்து உபாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்றியும் அநேக அசுவமேதங்கள்செய்து சதபிந்துவின் குமாரர்களாகிய அநேகரும் அந்த இயமதர்மராஜனையுபாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள் இவருமன்றி அகஸ்தியர் மதங்கர் காலன் மிருத்தியு முதலாகிய பேர்க ளோர்புறத்திலும், யாகஞ் செய்தவ ரோர்புறத்திலும், தானசில ரோர் புறத்திலும், நீதிமான்க ளோர்புறத்திலும், தரும விருப்பமுள்ளவ ரோர்புறத்திலும், சத்தியசந்த ரோர்புறத்திலும், ஆபத்திற் காத்தவ ரோர் புறத்திலும், கோயில், குளம், சத்திரம், சாலை முதலிய தருமஞ் செய்தவ ரோர்புறத்திலும், வீற்றிருந்து புகழ்ந்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். மேலும் சித்த புருஷரும், யோக புருஷரும், பிதுர்க்கணங்களும் சோம கிருபரும் அக்கினிகளும் கால சக்கிரமும் ஓர் புறத்தில் துதித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள்; தக்ஷிணாயனம் உத்தராயனம் மிருத்தியு காலசோதனை பண்ணும் கிங்கரர்களும் நின்று துதிசெய்து கொண்டிருப்பார்கள், அச்சபையி லிருப்போர்களை கணக்கிறு லெண்ணி முடியாது. இவ்வளவு பெயர்களுக்கும் வெகு விசாலமாகிய விடத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு விளங்காநின்ற அச்சபையி னருகில் நாகரத்தினங்க ளிழைத்து மரகதத் தூண்கள் நாட்டி வயிரங்களினு லுத்திரமுங் கொடுங்கைகளு மமை

ந்து பூரணச் சந்திரனுடைய கிரணங்களுக் கொப்பாகிய காந்திகளை வீசாநின்ற முத்துப்பந்தலின் கீழே சிங்காசனத்தின்மேல் இயமதர்மராஜன் வீற்றிருந்து ஆடல்பாடல் முதலிய விநோதங்களினாலே வெகுசந்தோஷமடைந்து ஓர்கரத்தில் பாசமும் ஓர்கரத்தில் கதாயுதமுமேந்தி பயங்கரமாகிய ரூபத்தைக்காட்டிப்பாதகரை நரகத்தில் தள்ளவும், புண்ணியவான்களைத் தனது சபையிலிருத்தவும், எதிரிற்கைகூப்பி நிற்குங் கிங்கார்களுக்குக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டு தருமதேவதை சித்திரகுப்தன் முதலானோர் புடைசூழ்ந்திருக்க தனதாளுகையைச் செலுத்தி வருகின்றான்.

---

144. வருணன் சபையின் சிறப்பு.

கேளும் ரிஷிகளே வருணனுடைய சபையும் இயமனுடைய சபைக்குச்சமானமாகிய அளவுடையதாய் வெகு அழகாயும், உயரமாயுமிராநின்ற மதில்களினாலுங், கோபுரங்களினாலும், சூழப்பட்டு நவரத்தினங்களிழைத்து எப்பொழுதும் வெயில்பரப்பி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், அது நீர்களுக்குள்ளே வெகு விநோதமாய் விசுவகர்மாவினால் ஏர்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றிலும் சிவரத்தின மயங்களாய் எக்காலமும் பூப்பதும் காய்ப்பதும், பழுப்பதுமா யிராநின்ற பலவகைப்பட்ட மரங்களையுடைய சோலைகளிருக்கின்றன அன்றியும், அச்சோலைகளில் மிகவினிப்பா யொலிக்காநின்ற பொற்சிறகுடைய பலவகைப் பட்சிகளும் களிப்புடனே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அச்சபையில் மற்றொரு விசித்திர மிருக்கின்றது அதென்னவெனில், அதினிடம் ரத்தினமயமாயிருந்தாலும் தொடும் பொழுது மலர்போல் மிருதுவாகியும் சீதளமாகியு மிருக்கின்றது.

இவ்வாறாகிய அச்சபையினடுவில் திவ்விய சிங்காசனத்தில் வருணதேவன் வீற்றிருந்து கையிற்பாசமேந்தி விலைமதிக்கக்கூடாத தாளங்களதிர செய்யப்பட்டகிரீடகுண்டலகவச முதலாகிய திவ்விய ஆபரணங்களைத் தரித்து. வெண்பட்டுடுத்தி வெண்மையாகியபூமாலை சூடிவெள்ளைச்சாந்துபூசி வெள்ளைகுடைகளும் வெள்ளைச்சாமரங்களும் கையிலேந்தி அரம்பையர்சூழ்ந்திருக்க கொலுவிருப்பான். எப்பொழுதும் அநேகதேவர்கள் நல்லவஸ்திர ஆபரணங்களையும் திவ்வியசந்தனமாலைமுதலானவைகளையும் தரித்து

யிருந்தபிரகாசத்துடனே அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள், அன்றியும் தக்ஷகன், வாசுகி, அயிராவதன், லோகிதன், பதுமன், சித்திரன், கம்பலன், அசுவதரன், வலாகன் மணிவான், குண்டதாரன், கார்க்கோடகன், தநஞ்சயன், ஏணாதன், கண்டகன், பிரகிலாதன், மூஷிகாதன், ஜநமேஜயன், இவர்கள் முதலாகிய அனேகநாகராஜர்கள் நாற்புறங்களிலும் மாணிக்கச்சுடர்களைக்கக்காநின்ற மகாரத்தினச் சூடுபொருந்திய விசாலமாகிய வெகுபடா மகுடங்களை யுடையவராய் பலவர்ணங்களும் பொருந்திய பளபளப்பாகிய தேகங்களுடனே கூடி அச்சபையில் சூழவிருப்பார்கள். இதுவுமன்றி பலிச்சக்கரவர்த்தி, நரகாசுரன், பிரதலாதன், விப்பிரசித்தி, காலகேயர், சுமனன், கடோரதன், மகாபாரிசுவன், விருபன், மகாசிரன், தசக்கிரீவன், வாலீ, திரிதசாம்பரன், டிட்டிபன், விகடாபன், சந்திரதாபனன், இவர்முதலாகிய தைத்திரியர், தானவர், என்னும் பிரிவினையுடைய அசுரர்களும் பல அலங்காரங்கள் பொருந்தி சிறப்பாய் அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். நான்கு சமுத்திரங்கள் கங்கைமுதலாகிய சகலநதிகள் மற்றும் தடாகங்கள் குட்டைகள் கிணறுகள் முதலாகிய புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லாம் திவ்விய தேகங்களுடனே விளங்கி வருணபகவானைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. மேலும் எட்டுத்திசைகளும் பூமியும்மலைகளும் உருவமாய்தேகங்களெடுத்துக் கொண்டு சூழ்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட விநோதசபையாருடனேகூடி கந்திருவர் வீணுகானஞ் செய்ய, அப்சரஸ்திரீகள் நாட்டியமாட மிகவிநோதத்துடனே வருணதேவன் சுநாபனென்கிற மந்திரியுடனேயும், தன் குமாரர்களுடனேயும் நற்கதைகளைப்பேசிக்கொண்டு வாருணீ தேவியுடன்கூட அச்சபையில் விளங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

---

145. குபேரன்சபையின் சிறப்பு.

குபேரனுடைய சபையானது நூறுயோசனை நிகளமும் எழுபதுயோசனையகலமுமுள்ளதாய் மிகவுன்னதம் பொருந்தி ஆகாசத்தில் தனியே பொருசுடர்போன்று நாற்புறங்களிலும் நிலவு வீசிக்கொண்டு மகா ரத்தினமயமாய் அனேகங் குகியகர் என்பவரால் சுமக்கப்பட்டு விளங்காநின்றது. அது குபேரனால் மகாதவம்

பெருமைகொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டது அதைச் சுற்றிலும் பத்தரைமாற்றுத தங்கமயமாகிய மரங்கள், மணிமயமாகிய கிளைகள் பவள மயமாகிய அரும்பு தளிர் முதலானவைக ளுடனேயும் கூடி மிகுந்த வாசனையுடைய புட்பங்களையும் மதுரமாகிய பழங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு விநோதமாகிய பல பக்ஷிகளுக்கு மிருப்பிடமாய் விளங்காநின்றன, அச்சபையில் சுகத்தையடையத்தக்க பலவிடங்களும் அவரவர் களுக்குத்தகுந்த பலபல ரத்னசிங்கார ஆசனங்களும் மற்றும் வேண்டிய வஸ்துக்களும் சித்தமாயிருக்கின்றன.

இவ்விதமாய் ஆச்சரியப் படத்தக்க சிறப்பினையுடையதாய் ஆகாசத்தின்கொடியைப்போல்பிரகாசிக்கின்றது. அந்தமகாசபையில் குபேரன் விசித்திர பொன்மயமாகிய வஸ்திராபரணங்கள் தரித்து அனேகமாதர்களுடன்கூடி சூரியன்போல் வெயிலெறிப்பனவாயும் மிருதுவாயுமிராநின்ற இரண்டு ஆதனங்களில் கால்களை வைத்துக்கொண்டு சுறப்பின்மிகுந்த சித்ர இரத்னமணிகளுடன் ஜொலிக்காநின்ற சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பன். அச்சபையினருகில் மந்தாரச்சோலையினது பரிமளங்களையும் செங்கழுநீர்புட்பங்களுடையபரிமளங்களையும் தாமரைகளினது பரிமளங்களையும் சந்தனக்காட்டினது பரிமளங்களையும் வீசிக்கொண்டு வாயுவானவன் பின்னும்அனேகதேவர் முதலானபேர்கள் மிகவிநோதமாய் குபேனுடன் சந்தோஷமாய் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அன்றியும் மிசுரகேசி, அரம்பை, சித்திரசேனை, கிருதாசி, மேநகை, புஞ்சிகத்தலை, விசுவாசி, சகசன்னி, பிரமலோசை, ஊர்வசி, இவர்முதலனேக வச்சிரப்பெண்கள் திவ்வியதாளங் கொட்டிக்கொண்டு வேணு, வீணை, மிருதங்கம், இதுமுதலியவாத்தியங்களை வாசித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்துகுபேரனையுபாசிக்கின்றார்கள். கின்னரரென்றும் கிம்புருஷனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட கந்திருவரும்மாணிபத்திரன்சுவேதபத்திரன் காசாரகன் கண்டகன் பிரத்தியோதன் முலாகிய இயக்கரும்விசுவாவசு, தும்புரு, விசாலகன் வராககர்ணன் தாமிரோஷ்டன், பலபக்ஷன், பலோதரன், அங்காருடன், சிகாவர்த்தன் ஹேமநேத்திரன், விபூஷணன், பூருவாநனன், பிங்களகன், சோணிதாதன், பிரவாயகன், விருக்ஷவாசநிகேதன், சிரவாசன், இவர்முதலாகிய காயகரும், அச்சபையிலிருந்து சங்கீதம் பாடுவார்கள். லோகமாதாவாகிய ஸ்ரீமகா லட்

ஷியும்அங்குபிரசன்னமாயிருப்பாள். அக் குபேரனுடைய குமாரனாகிய நளகூபரனென்கிறவன் சிலயக்ஷகந்திருவர்களோடு கூடி ஒர் புறத்தில் வீற்றிருப்பான், நானும் என்போன்ற வனேக தேவரிஷிகளும்,பிரமரிஷிகளும், அச்சபையிலிருந்து ஆசிர்வதித்துக்கொண்டிருப்போம். மேலும்அனேகம் ராக்ஷதர்களும், பைசாசங்களும், பயபக்தியுட னுபாசித்திருப்பார்கள், அச்சபையி னோர்புறத்தில் உமாபதியாகியும், பசுபதியாகியும், முக்கணனாகியுமிராநின்ற உருத்திரமூர்த்தியானவர், கையில்சூலமேந்தி அனேகபூதகணங்களும், வாமனர்களும், விகடர்களும், கூனர்களும் ஆகிய சிவகணங்கள் சூழ்ந்து போற்றாநிற்க, நந்தி முதலாகிய அந்தரங்கபக்தர் உபசாரங்கள் செய்ய வீற்றிருந்து விளங்குவர், அனேககிங்கரர்கள் பலவாயுதங்களைத் தரித்து அச்சபையைச் சுற்றிக் காத்திருப்பார்கள். ஆகா ஊகூ என்னுங் கந்திருவர் முதலாகிய வைணிகர் குபேரன் அருகிலிருந்து பாடுவார்கள், இமாசலம் பாரியாத்திரம் விந்தியம் கைலாசம் மந்தரம் இவைமுதலாகிய பருவதங்களும், தேகங்களுடன் சேவித்துக்கொண் டிருக்கின்றன, விபூஷண னென்னும் ராக்ஷசராஜன் தன்பரிவாரத்துடனே அண்ணனாகிய குபேரனையுபாசித்துக்கொண்டிருப்பர், நவநிதிகளாகிய சங்கநிதி பதுமநிதி, மாணிக்கம் வைடூரிய, கோமேதக, கெம்புகள் புஷ்பராகம் மரகதம், பவழம், இரத்ன குவையல்களும் ஜோதிப்பிரகாசமாய் இருபுறங்களிலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

இவ்வாறாகிய பரிவாரவிபவங்கள் பொருந்தி யக்ஷராஜனாகிய குபேரன் நித்தமும் அச்சபைக்குவந்து மகாதேவராகிய சிவபெருமானை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்று பின்பு கொலுவிருப்பான், அந்த சிவபெருமானும் குபேரனிடத்தில் வாற்சலியத்தினால் அங்கே இருந்து அநுக்கிரகஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பர். இவ்வுலகில் ஆதுலர்க்குப் பலதானங்கள் வழங்கினபேர்கள் அச்சபையில் திவ்வியதேகபோகங்களுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்த சபையானது ஆனந்தமே வடிவு கொண்டதுபோல் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

146. பிரமன் சபையின் சிறப்பு.

பிரமதேவனுடைய சபையானது ஒருவராலும், இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லக்கூடாதது, அந்த சபையானது மனதினாலே

சிருஷ்டிக்கப்பட்டது, முற்காலத்தில் சூரியபகவான் இப்பூலோகத்துக்கு வந்தபோது அச்சபையின் மகிமையை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஆகிலும் அவ்வளவுஞ்சொல்ல எனக்குத் திறமில்லை. ஆனால் அந்தச்சூரியபகவானை நோக்கி சுவாமி அப்படிப்பட்ட பிரம சபையை நான்பார்க்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன் அதற்குக் காரணமாகிய உபாயமென்ன அதை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று நான்கேட்க, அந்தச் சூரியபகவானானவர் எனக்கு ஒருவிரதமுபதேசித்தார் அதாவது ஆயிரம் வருஷ காலவரையில் இந்திரிய நிக்கிரகத்துடனே பிரம தேவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து வரச்சொன்னார், அப்படியே நான் இமயமலையின் சாரலி லுட்கார்ந்துகொண்டு தவஞ்செய்தேன் அப்போது அந்த தபோமகிமையால் பிரமதேவன் தமதுசபைக்கு என்னை வருவித்தார், அப்போது அந்தச்சபையை யான்பார்த்து ஒன்றுந் தெரியாமல் ஸ்தம்பித்து பிரமித்து நின்றேன், ஆதலால் அதினுடைய சுயரூபம் இப்படிப்பட்டதென்றும், அதினளவு இவ்வளவென்றும், நான் சொல்லமாட்டேன் ஓர் உபமானத்தைக் காட்டிச்சொல்வோமென்றாலும் அதற்கு உபமானமாகிய வஸ்து ஒன்றுமில்லை ஆனாலும் அதிற்கண்ட சிலவிஷயங்களை மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்.

அந்தச்சபையில் சீதளமென்பதுமில்லை, உட்டினமென்பதுமில்லை, சீதோட்டினங்கள் வேண்டுங்காலங்களிலும் சௌக்கியஹேதுவாகவே இருக்கின்றது, பசியென்பதுமில்லை, தாகமென்பதுமில்லை, நல்ல உணவுகளையும் பானவஸ்துக்களையும் சாப்பிட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலும் வருத்தமுண்டாகிறதில்லை. சூரியன் முதலாகிய பேர்களுடைய கிரணங்களங்கே பரவுகிறதில்லை. நித்தியம் பிரகாசமாகவே இருக்கிறது அதிலிருக்கிற ஸ்தம்பங்கள், சுவர்கள், கதவுகள், மெத்தைகள், மேடைகள் முதலிய வெல்லா வஸ்துக்களும், மகாகாந்தி பொருந்திய நவரத்தின மயங்களாகத் தோன்றினாலும் தேசோமயமாய்க் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அதன்விசித்திரத்தை என்ன சொல்வேன், கம்பங்கள் முதலானதுகளினால் தாங்கப்பட்டது போலிருந்தும் அந்தச்சபை ஒன்றினாலும் தாங்கப்படாததுபோலவே காணப்படுகிறது.

அதுபார்க்கும்பொழுது ஒருவிதமாய்க் காணப்படாமல் ஒருவேளையில் ஒருருவுமின்றி வெறுஞ்சுடர்போலவும் ஒருவேளையில் ஸ்தம்பம் கபாட முதலிய வுருக்களோடு கூடியது போலவும், ஒரு

வேளை வெறும்வெளிபோலவும் ஒருவேளைமுழுதும் அதன்மயம் போலவும் ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதது போலவும் ஒருவேளை யாதார முடையதுபோலவும், இன்னவண்ணமாகியதென்றுசொல் லொணாத் தன்மையுடன் விளங்குகின்றது.

அப்படிப்பட்ட மகாசபையில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியினு டைய நாபிக்கமலத்திலுதித்த நான் முகக் கடவுளானவர் தேவர் மனிதர் திரியக்தாவரம் என்கிற நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ் டித்துக் கொண்டிருப்பர். அப்போது தக்ஷர் பிரசேதர் புலஹர் மரீசி கசியபர் பிருகு அத்திரி வசிட்டர் கவுதமர் அங்கிரசு புலஸ்தி யர் கிருது பிரகிலாதர் கர்த்தமர் என்கிற உபப்பிராமணர்களும், அதாவாங்கிரசுக்கள் வாலகில்யர் மரீசிபர் என்கிற மகாரிஷிகளும், மனம் அந்தரிக்ஷம் வித்தைகள் வாயு தேசு பலம் பூமி முதலான வைகளும், சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்கிறவிஷயங்க ளும் பிரகிருதி விகுருதி முதலாகிய காரணப் பொருள்களும், அக ஸ்தியர், மார்க்கண்டேயர், ஜமதக்கினி, சம்வர்த்தர், சியவநர்,ரிசிய சிருங்கர், சநகர், சநந்தரர், சநத்குமாரர், சநத்சுசாதர், முதலாகிய யோகிகளும், வியாசரும், அசிதர், தேவலர், ஜைகீஷவியர், இருக் குவரியர், சிரசத்துரு மணி என்னும் தவசிகளும், எட்டங்கங்களு டைய ஆயுர்வேத மென்கிற வைத்தியநூலும், காந்தர்வவேதமென் கிற சங்கீத நூலும், தநுர்வேத மென்கிற ஆயுதநூலும், அர்த்த தந்திரமென்கிற நீதிநூலும் நான்குவேதங்களும், வேதாந்தங்க ளும், பதினென் புராணங்களும், தருமநூல்களும், இவைமுதலா கிய தேவரூபங்கொண் டிராநின்ற பல நூல்களும், சூரியன் சந்தி ரன்முதலாகிய கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களும்; சகல தேவகணங்க ளும், பிதுர்கணங்களும், மகத்துவமிகுத்த யாகங்களும், க்ஷணம் முகூர்த்தம் இரவு பகல் பக்ஷம் மாதம் வருஷம்யுகம் முதலாகிய காலங்களும், காலசக்கிரந் தருமசக்கிரங்களும், தேவமாதர்களும், அசுரமாதர்களும், நாகமாதர்களும், சகலலோகபாலகரும்; மநு முதலாகிய மகாராஜர்களும், அந்தபிரமதேவனைச்சுற்றிலுமிருந்து பயபக்தியுடனே துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அன்றியும் கந்திருவர் யக்ஷர்கள் வித்தியாதரர் கின்னரர் கிம் புருடர் முதலானபேர்களிருந்து சங்கீதம் நாட்டியத்துடன் சகல விநோதக்களுஞ் செய்வார்கள் மேலும் பூலோகத்தில் மகா உக்கி ரமாகிய விரதத்துடனே வேதமோதியவர்களும், தவஞ்செய்தவர்

களும், விசேஷமாகிய புண்ணியஞ்செய்தவர்களும், மகாதேசு பொருந்தி அச்சபையில் வாழ்வார்கள்.

இவ்விதமாகிய சபையார் சூழ்ந்திருக்க சந்தியை சாவித்திரி காயத்திரி சரசுவதியென்கிற தேவிமார்களுடனே திவ்விய சிங்காதனத்தில் கொலுவிருக்குமளவில், அந்தச் சபையானது வேதகோஷ்டமயமாகவும் பிரம்மதேசோமயமாகவும் விளங்கும்.

இவ்வாறாகத் தேவர்களுடைய பல சபைகளையும் பார்த்திருக்கிறேன், ஆனால் மனிதலோகத்தில் இச்சபைக்குச் சரியாகிய சபை எக்காலத்திலுமில்லை, இது மிகவும் மேலாகியது, இதனால் உங்களுக்கு மகாவிசேஷ பலங்களுண்டாகும் என்று சொல்லிய நாரத மகா முனிவரை நோக்கித் தெண்டனிட்டு சொல்லுகின்றார்.

ஓ சுவாமி! நாரதமகாமுனிவரே! தேவரீர் தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திராதிகளுடைய சபைகளை யெல்லா மருளிச்செய்தீர், அவைகளில் வருணசபையின் சிறப்பும், அதில்வாசுகிமுதலிய நாகராஜர்களும், அசுரராஜர்களும், அறுபத்தாறுகோடி மகாநதிகளும், சப்தசாகரங்களும், மற்றும் புண்ணியதீர்த்தங்களும், இருக்கின்றனவென்றீர். குபேரனுடைய சபைச்சிறப்பும் அதில் இயக்கர் ராக்ஷதர் குகியகர் கந்திருவர் அசுரர்கள் விரிஷபத்தால்விளங்காநின்ற கொடியையுடைய மகாதேவனென்கிற உருத்திரமூர்த்தி முதலாகிய பேர்களிருப்பதையும்புகன்றீர், இதுவுமல்லாமல் பிரம்மதேவன்சபையின் சிறப்பையும், அதில் சகலபிரம்மரிஷிகள் தேவரிஷிகள் தேவதைகள் சகல அப்சர ஸ்திரீகள் யக்ஷர் கின்னரர் கிம்புருடர் பைசாசர் பதகர் உரகர் சித்த சாத்தியாதிகள் முதலாகிய பேர்க ளிருக்கின்றதையும் சொன்னீர்கள். தேவேந்திரனுடைய சபையின் சீர்மையும் அதில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் சில கந்தருவரும் அரம்பை மாதர்களும் சில மகா முனிவர்களும் இருக்கின்றா ரென்பதையுமருளிச்செய்தீர், ஆனால் இராஜர்களுக்குள்ளே அரிச்சந்திரன் என்கிற ஒருமகாராஜன் அதிலிருக்கிறானென்று சொன்னீர், அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜன் எந்தப் புண்ணியவிபாகத்தினாலே இந்திரசபையில் வாசமாயிருக்கிறான்? அவன் செய்த புண்ணியங்களின் சிறப்பு எப்படிப்பட்டதோ? எந்தெந்த நியமங்களையவன் அநுட்டித்தானோ? எந்தப்புண்ணியப் பிரபாவத்தினாலே இந்திரனுடன் எக்காலமும் வாசஞ்செய்கின்றான், அதை எங்களுக்கு உரைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்க நாரதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கேளும் ரிஷிகளே அரிச்சந்திரனுடைய எந்த புண்ணியவிபாகத்தைக்குறித்துச் சந்தோஷத்துடனே கேட்கிறீரோ அந்தப்புண்ணியங்களையும் அவனுடைய பெருமையையும் சொல்லுகிறேன்.

இட்சுவாகு குலத்தில் திரிசங்குவென்று மகாதரும நிலைமையுள்ள ஒரு இராஜனிருந்தான், அவன் கேகயராஜனுடைய மகளாகிய சத்தியவதியென்கிற பெண்ணை மணந்து அரிச்சந்திரனென்கிற ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். அந்த அரிச்சந்திரன் மகா வீரனாகியும் மகாசூரனாகியும் மகாதீரனாகியும் வெகு புத்திசாலியாகியும் வெகு உதாரசிலனாகியு மிருந்தான். அவனது ஆணையைச் சகல ராஜர்களும் சிரத்தின்மீதிற்கொண்டு அவன் பாததாமரைகளில் வணங்கிவந்தார்கள். அவன் தானொருவனாகியே தன் புஜவலிமையினாலேநெடியகடல் சூழ்ந்த புவிமுழுதுஞ் செயித்துச் சத்துருவென்கிற பெயரையழித்து மிகவுமேன்மைபொருந்திய யாகங்களின் முதன்மையென்று சொல்லத்தக்க ராஜசூயயாகஞ்செய்தான். அந்த யாகத்திற்குச்சகலதேச இராஜர்களும் வந்து வெகுகாணிக்கைகள் கொடுத்து வணங்கி போசனஞ்செய்யும் வேதியருக்குப் பலவித கச்சாயங்களையும் உண்டி முதலியவைகளையும் பரிமாறினார்கள். சில இராஜர்கள் பலவித பரிகாரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாறாக இராஜசூயமென்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றி எல்லாவரசர்களும் எல்லா வேதியருங் கூடி முடிசூட்டச் சாம்ராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தை யடைந்து விளங்கினான். அப்போது யாகஞ்செய்வித்த பேர்களுக்கும் மற்றை மகானுபாவராகிய பிராம்மணர்களுக்கும் அநேகம் ரத்தினாபரணங்கள் திவ்விய வஸ்திரங்கள் நானாவித வாகனங்கள், நவமணிகள் பதித்து நல்ல இலக்கணங்களுள்ள நான்கு குதிரைகள் கட்டிய பலகோடி தேர்கள் சுவர்ணமயமாகிய சீனிகள் கட்டி நவரத்தினங்களிழைத்த முகப்பட்டயங்களும் கடிவாளங்களும் அணிந்து நாலுகால்களிலும் தங்கக் கடகங்களும் சலங்கைகளும் போட்டு கழுத்துமயிரில் இரத்தின மிழைத்த குச்சுகள் கட்டி நெற்றியில் பொன்மயமாகிய சந்திரபிறை யணிந்து காதுகளுக்கு நடுவில் முத்துகளால் செய்யப்பட்ட துராக்கள் கட்டி கழுத்தில் பலமுத்தாரங்களும் போட்டு அலங்காரஞ் செய்திருக்கின்ற அநேககோடி குதிரைகளையும் உத்தமசாதியிற் பிறந்ததுகளும் மிகுந்த வேகமுடையவைகளும் பெரிய பருவதங்களுக்குச் சரியான தேகங்களுள்ளவைகளும் சகல அலங்காரங்க ளணிந்தவையுமாகிய அநேக லக்ஷம் யானைகளையும். அளவற்ற திரவியங்களையும் கொடுத்தான்.

மேலும் அந்தயாகம் ஆரம்பமாகியது முதல் ஒருவருஷம் வரைக்கும் வந்தபேருக்கெல்லாம் தேவாமிர்தத்திலும் மேற்பட்ட பாயச முதலாகிய அன்னங்களை வழங்கினன். இவ்விதமாகப் பல தானங்கள் வழங்கி பூசித்த அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்கு வேதியரெல்லாம் மனமகிழ்ந்து சகலசம்பத்துகளு முண்டாகக் கடவனவென்றும் கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவக் கடவதென்றும் ஒருவராலும் ஜயிக்கக்கூடாத தேஜசு உண்டாகக் கடவதென்றும் எல்லோரிலும் மேன்மையுண்டாகக் கடவதென்றும் ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். இப்படியாக வெகு சிறப்பாய் ராஜசூயயாகஞ் செய்தபடியினுலே அரிச்சந்திரமகாராஜன் தேவேந்திரனுடைய சபையை அடைந்து இந்திரனுலே பூசிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கின்றுன்.

கேளும் ரிஷிகளே! இவ்விதமாகவே எவரெவர் ராஜசூயஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லாம் இந்திரசபையை யடைந்து இந்திரனுலே பூசிக்கப்படுவார்கள். அன்றியும் யுத்தகளத்திற்சென்று முன் வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமல் யுத்தஞ்செய்து மனதில் கிஞ்சித்தேனும் பயமின்றி உயிரைவிடுகிறவர்களும் உக்கிரமாகிய தவங்கள் செய்து அத்தவங்களிலே தேகத்தை விடுகிறவர்களும் அந்த இந்திர சபைக்குச்சென்று வாழ்வார்கள் என்று நாரதர் சொல்ல ரிஷிகள் இந்தமகத்துவத்தைக் கேட்டு தேவரீருரைத்த தெய்வலோகங்களையெல்லாம் மனதிற்பதித்தோம், இனி பூமியில் பூசைசெய்கின்றவர்களும் அதற்குரித்தானவர்கள் யாரென்று கேட்க, நாரதமுனி சொல்லலுற்ருர்.

---

147. பூசை புரிகின்றவர்களின் மகிமை.

கேளும் ரிஷிகளே! சிவயோகியர் முதலிய சகல ரிஷிகளும் அகப்பற்று புறப்பற்று அற்றவர்களானுலும் அதைப்பெற்றவர்களானுலும் ஈஸ்வரத்தியானத்திலும் பெரியோர்களுடை பூசை அரிபூசை சிவபூசை முதலிய வல்லமையுடையவர்களே பெரியோர்கள், அவர்க ளெந்தக் குலமானுலும் அவர்களைப் போற்றி வணங்கி அன்புடனே பூசைசெய்யவேண்டும், சுவர்ணமந்தாரை மாலை தரிக்கப்பட்ட தேவதைகளுக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் பூசை பண்ணுவது முக்கியம், அதனுல் அதிக பலனுண்டாகும், அவரவர் ஆராதிக்கும் ஆத்மார்த்த தேவதைகளின்பிரபாவமும்

வேதவேதாந்தங்களுந் தருமமும் நீதியுஞ் சாஸ்திரமுஞ் செவ்வையாகக் கற்ற தேசிகனுலே தெரிந்துக்கொள்ளல்வேண்டும், அவர்கள் சில இரகசியப் பொருள்களை நவிலுவார்கள், அது நாவிலூறிக்கொண்டிருக்கும், சகல தேவதைகளும் அவர்கள் நாவிற் குடியிருப்பார்கள், ஆதலால் அப்பேர்ப்பட்ட உத்தம வித்வான்களைப் பணியலாம், அவர்களைப் பூசித்து வேண்டிய பொருளுமளித்து அவர்கள் மனங்கோணுமல் நடந்தபேர்களுக்கு பூமியில் ஒருகவலையுமிராது, பூமண்டலாதித்துவ முண்டாம், கடைசியில் ஒருவரும் பெறக்கூடாத சுகாநந்த பேற்றைப் பெறுவதற்கு தேவர்கள் எதிர்வந்து விமானத்தி லேற்றிக்கொண்டுபோய் தேவபோகங்களெல்லாம் அனுபவிக்கச் செய்து யாவராலும் சொல்லப்படாத பேரானந்தத்தை பெறும்படிச் செய்வார்கள் இதன்றியில் கற்றவர்களுக்கு ஆசை வார்த்தை சொல்லி மோசப்படுத்தினுலும் கடினவார்த்தை பேசினுலும் மரியாதை பண்ணுமலிருந்தாலும் அலட்சியம் பண்ணினுலும் இகட்சியாய் நிந்தித்தாலும் வேருய்ச் சிந்தித்தாலும் அவர்கள் மனநொந்தால் வெந்து விரிந்து மஹாபாபிகளாய் இம்மையிற் செல்வங் கெட்டு எமன் வசப்பட்டு நரகவேதனைக் குட்பட்டுப் பாதிப்பார்கள், எப்படிப்பட்ட மஹாராஜனுனுலுங் கற்ற வித்துவானை உன்னத ஸ்தானத்தில் வைத்து தான் தாழ்ந்திருந்து மரியாதை உபசாரம் பண்ணி வணங்கவேணும், அப்படிச் செய்யாமற் போனுல் அவர்கள் மனமெலிந்து சபிப்பார்கள், அதனுல் அந்நாட்டில் மழை இல்லாமல் தானிய முதலிய பலபண்டங்களுங் குறைந்து வறுமை நிறைந்து குடிபடை சூழ் காய்ந்து அழகு சிறப்புந் தேய்ந்து ஆயுளு மாய்ந்து ஆண்மிக்கையும் ஒய்ந்து பஞ்சமேலிட்டு நோய் முதலாகிய துன்பங்களில் இன்பமிழப்பதாய் வரும்.

வேசியின் கதை.

முற்காலத்தில் ஒருவேசியானவள் தருமமென்பதை அறியாதவளாய் ஈவுஇரக்கம் பஸ்சாத்தாபமில்லாமல் பாவமே செய்பவளாயிருந்து பிறருடமையைப் பார்த்துப் பேராசைப்படுகிறவள் ஊருடைமைக்கு உலைவைத்திருப்பவள், பேசுவதெல்லாம் பொய் நிரம்பிய பொக்கிஷம், வஞ்சனை வளரும் பூமி, மாறுபாடில்லா வல்லவர்களையு மயக்கிவிக்குங் காமி, மோகத்தில் கட்குடியில் மிகுத்தவளாய் வாழ்ந்து வருகிற நாளையில் ஒருநாள் சகலநூலுங் கற்றறிந்த முதன்மையான பெரியவர் அந்தத் தாசி வீட்டுக்கு வந்தார்.

அவள் அவரைக் கண்டவுடன் எதிர்சென்று வணங்கி தோத்திரஞ் சொல்லித் துதித்து அவர் விரும்பிக்கேட்ட பொருளெல்லாங் கொடுத்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டு பின்னுஞ் சிலநாட் பூமியிலிருந்து தன்னைத் தழுவிமருவிய நாயகர்களைத் தனிக்கவிட்டு காலாந்திரத்திற் கண்மூடி இறந்தாள். இவளை தூதர்கள் வந்து எமலோகத்திற் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இவள்பேரிலிருக்கிற பேரேடெல்லாம் பாவமே நிறைந்திருக்கின்றது புண்ணியம் வராமல் பூச்சியமா யிருக்க, ஒருநாள் கற்றுணர்ந்த பெரியவரைப் பூசித்த புண்ணியபலன் கணக்கி லகப்பட்டது, அதைக் கொண்டு பற்றுவரவு சரிப்படுத்தி பார்க்கும்பொழுது ஒருநாள் செய்திருந்த புண்ணியமானது அவள் அதற்கு முன்னால் செய்த பாவங்களெல்லாம் விழுங்கி இன்னும் அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அதிக பாக்கி நின்ற புண்ணிய பலத்திற்காகப் பூலோகத்தில் உயர்ந்த பிராமண குலத்தில் நற்குணப் பெண்ணாய்ப் பிறப்பித்து சகலவித சுகபோசனபோக வைபவ சந்தோஷ சம்பிரமங்களும் அனுபவிக்கப்பண்ணினர். அதனாலவள் பெருங்கற்பினை யுடையவளாய் சகலதேவதைகளுங் கொண்டாடும்படிக்கு வேதமந்திரங்களெல்லாங் கேட்டு தம்பதி சமேதராய் தரும கருமங்களியாவு நடத்தி அதிதிபூசைபுரிந்து அழியாப்பதவியடைந்தாள். இதைப்பார்க்கிலுந் திருஷ்டாந்தம் வேறு வேணுமோ வென்று நாரதர் சொல்ல, அதைக்கேட்டு ரிஷிகள், ஐயா சுவாமி! தன்னை விட்டு நீங்காத தரித்திரத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்கு உபாயமுண்டானாற் சொல்லுமென்று துதித்துக் கேட்கவும் நாரதமகாரிஷி சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

148. தன்னைவிட்டு நீங்காத தரித்திரத்தை நீக்கிக்கொள்ளுவதற்கு உபாயமுண்டா வென்பதற்கு உத்தரம்.

கேளும் ரிஷிகளே! சூரியன் உதயமாகு முன்னே எழுந்து காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டு மஹா கணபதியை நினைத்து துதித்து வணங்கி மனம் வாக்குக் காயம் இம்மூன்றினும் பரிசுத்தனாய் பால்போன்ற நிறம்பெற்ற சரஸ்வதியைப் பணிந்து நற்குண நற்செய்கை நன்னீதி முறைமைகளைச் சிந்தித்து லட்சுமிமந்திரஞ் செபித்துப் பிரம்மத்தையும் விஷ்ணுவையும் போற்றி வேல்போன்ற

கண்களையுடைய பார்வதிதேவியாரையும் பரமேஸ்வரனையும் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் பண்ணி திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டு சரவணத்திலுதித்தருளிய சூரசங்காரக் கடவுளான சண்முகக் கடவுளை வள்ளி தெய்வயானை வாழ்திப்போற்றி தேவேந்திரன் முதலாகிய அஷ்டதிக்குப்பாலகரையும் கண்காட்சியாய்க்கண்ட சூரிய சந்திரரையும் மற்றக் கிரகங்களையும் சப்த நதியையும் சப்த சமுத்திரத்தையும் காமதேனுவையும் சப்தரிஷிகளையும் வாலகில்லியர்களையும் வேதவியாசர் வான்மீகர் பாரத்வாசர் நாரதர் அகஸ்தியர் கௌதமர் காசிபர் கண்ணுவர் இன்னமுள்ளமஹாரிஷிகளையும் போற்றி தருமதேவதை சத்தியதேவதை பகல் இரா இராசி நட்சத்திரங்கள் திதி கரணம் யோகம் பட்சம் ரிதுக்கள் வாரம் அயனம் மாதம் வருடம் பதினன்குலோகம் சப்த திவுகள் பிலத்துவாரம் வேதப்பிராம்மணுள் நீதியுடைய சக்கிரவர்த்தி அருந்ததி முதலிய ரிஷிபத்தினிகள் சப்த கன்னிகைகள் பஞ்ச கன்னிகைகள் இவர்களையெல்லாந் தினமுனினைத்து குற்றமில்லாமற் குறித்து வணங்கினுல், தேயசும் ஆயுசும் செல்வமுங் கல்வியும் புத்திரபாக்கியமும் மித்திர போக்கியமும் மனை வாழ்க்கையும் வாகனபோகமு முண்டாகி, வறுமை யறும்படி லட்சுமி ஆசையும் அன்பும் பொருந்தி வாழ்த்தி நிலையாய் நிற்பாள், இவைகளுக்கு மனமேசாட்சி, மனவுறுதிவேண்டும், மேலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை வாசுதேவனை பரந்தாமனை கேசவனை விமலனை அமலனை கமலனேத்தந்ததிருநாபியனை விண்டுவை கொண்டலை துளபமாலையணிந்த, அழகனை, குழகனை, முண்டாகாசனை கேள்வனை நராரியை முராரியை இராவணகண்டகனை கோதண்டநாதனை நிமிஷமுந் துதித்துச் சிந்திக்கவேணும். சிவார்ச்சனைநாமங்களை சகஸ்ரார்ச்சனை முதலாகிய தோத்திரங்களையும் செய்தால் இப்பிறப்பும் ஒப்பில்லாதிருந்து அப்பிறப்பும் பரமபதமடையலாம் அஞ்ஞான கேவலத்தினின்று நீங்கி விஞ்ஞான மேன்பாடடைந்து சனன மரண துக்க சாகரக் கரையேறி பிரகாசம்பெற்ற சூரியன்போற்றுலங்கி வாழ்வார்களென்று சொல்ல, ரிஷி கூட்டங்கள் எழுந்து நின்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து பணிந்து, சுவாமி! பூசையை பெற்றுக்கொள்வதற்கும் வணங்குதற்கும் அன்னங் கொடுப்பதற்கும் உபசாரத்திற்கும் உரியபெரியவர்களாரென்று வினவ, நாரதர் எல்லாவற்றிற்கும் உரியவர்கள் வேதவேதியர் தாமென்று அவர்கள் நிலையைப் பேசத் தொடங்கினர்.

149. உபசாரம் செய்வதற்கும் ஏற்பதற்கும் உரிய பெரியவர்கள் யாரென்கிற கேள்விக்கு உத்தரம்.

கேளும் ரிஷிகளே ! வேதங்களும் இயாகங்களும் ஒழுக்கமும் ஆசாரமும் மேன்பாடும் பொறுமையுந் தவமும் செபமும் ஆச்சிரம தருமமும் அருளும் சத்தியமும் அவுபாசனமும் சந்தியாவந்தனமும் சுவாமி தரிசனமும் பிராம்மணருடைய சொத்தென்று சுருதி முறையிட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் தானமேற்றல் ஈதல் முதலிய வெல்லாம் மற்றயாருக்கு அதிகாரமில்லை. பிறப்பொழுக்கங்குன்றுப் பெரியவர்கள் பிசகிப் போவார்களாகில் பூமிதேவி பொறுமையுடனிராள். தருமதேவதை தளர்ச்சியடையும் லட்சுமி விலகிப்போவாள். மூத்தவள் உலாவித் திரிவாள். ஆகையால் கிரமமுடைய ஞானவல்லவரான பிராமணர்களையே பூசிக்கவேண்டும், ஏதாகிலும் கிஞ்சித்துக் கொடுக்கவேண்டும், அவர்கள் பெறுகிறதற்கு யோக்கியாளென்றுரைத்து,பின்னும் நான்குவேதமும் நன்றாயோதியுணர்ந்த விருத்தப் பிராம்மணனுக்கு அன்னங் கொடுத்தால் அந்தப் பெரும்பயனைச் சொல்ல வல்லவரில்லை. ஒரு பிராம்மணனுக் கன்னமளித்த மகத்துவப் பலன் இப்படியானல் நூறாயிரம் பதினுயிரம் லட்சம் பிராமண போசனம் சந்தர்ப்பணை பண்ணிய புண்ணியவான்களுக்கு என்ன பலன் பேசுவது. எந்தக் காரியக் கிரியைகளையும் பிராமணுளை முன்னிட்டுப்பூசித்து நடத்தி முடிக்கவேணும் அதினும் மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை தானம் தவம் முயற்சி தாளாண்மை இனிய சொல் சத்தியம் தருமம் இவற்றுள் ஒன்றுலொன்று குறைவில்லாதோங்கி நன்மனத்துடன் செய்கின்றவர்கள் நீங்காத தெய்வ லோகத்தையடைந்து சுகானந்தத்தை பொருந்தியிருப்பார்கள்.அதைக்கேட்ட ரிஷிகள், இருகரத்தையும் சிரத்திலேற்றி நமஸ்கரித்து நாரதரைப் பணிந்து, ஐயரே! நல்வழி நூலைக் கேட்டுச் சிந்தித்து அவ்வழியில் நில்லாமல் அதற்கு மாறுபடப்பேசி சாஸ்திரங்களை நிந்தித்து கலகம் விளைத்து பகைத்து தன் மனது போனபடி திரிந்து உலகம் இரண்டு வகையாக கடவுள் இரண்டென்று பிரித்துணரும்படி கலகம் விளைத்து பகைத்து சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தும் கோத்திர சூத்திரங்களை மறந்து நிந்திப்பானேனென்று கேட்க நாரதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

———

150. ஹரி சிவ நிந்தைசெய்து கலகம் விளைவித்து பகைக்கும் காரணம் யாதென்ற கேள்விக்கு உத்தரம்.

கேளும் ரிஷிகளே! கடவுள் ஒன்றாயிருந்து சிருஷ்டி திதி சம்மாரம் திரோபவம் அனுக்கிரக முதலிய யாவும் அந்தந்த அவசரங்களில் அந்தந்தத் தொழிலாக நின்று அனுக்கிரகஞ்செய்யும் ஆண்டவனை அகங்காரத்திற்கு காரணமான தாமஸகுணமுடையார், சாஸ்திர விரோதியும் சமையப் பகைவருமாவர், இவர் முன்ஜென்மத்தில் முன்பின் அறியாமல் தெய்வநிந்தைசெய்து அடியார்களை நாஷித்து தேவாராதனை செய்தவர்களைத்தடுத்து இன்சொலெவரிடத்திலும் சொல்லாமல் பரிகாசஞ்செய்து தர்க்கம் விளைத்து நிந்தையே உடம்பாயெடுத்து பாபிகளையே சிநேகமாயடுத்து ஞானிகள் நேசம் விடுத்து தாய் தந்தையரை வஞ்சித்து மேலுலகமொன்றுண்டென்றும் கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாரென்றும் கிஞ்சித்தேனு நினையாமல் சில நன்மையினால் மானிடயோனியிலவதரித்துஅவர்கள் சாஸ்திரங்களை நிந்தித்து கடவுள் இரண்டென்று கலகம் விளைத்து ஒருவருக்கொருவர் பகையுண்டாக்குவார். இவர்களின் துதிக்கும்போதே சொந்த தாய் தந்தைக்குவந்தவர்கள். சாத்மீக குணமுடையவர்கள் மாத்திரம் புராணசார சாஸ்திரங்களை நம்பி சிரவணமனன நிதித்தியாசனஞ்செய்வார்கள். அவர்களுக்குப் பேதம் தோற்றாது, அபேதகுண முடையவர்களாம். அவர்களை அபேதக் கடவுளரும் அபேக்ஷித்து அனுக்கிரகம் பண்ணுவார். அப்படி வஸ்துபேத மற்றவர்களுக்கு மரணவேதை வாராது மோக்ஷ காக்ஷி தாக்ஷியில்லாமல்வரும், அப்படிக்கில்லாமல் ஹரி சிவம் வேறென்றெண்ணி யலைந்திடும் மூடமக்கள் ஹரி சிவ வடிவாகுந்தேக மும்மூதென்றெண்ணாமல் கடவுள் இரண்டென்று சாஸ்திரங்களை பேதித்து சிவம்பெரிதென்றும் ஹரிபெரிதென்றும் வாதாடிக் கெட்டவர்கள் மமதாங்காரத்தால் பூலோகமெய்க்கும் புகழுக்கும் பொருளுக்கும் பாடுபட்டு பிறவிக் கிடந்தேடி, பழியும் பாவமும் பூண்டு புலன் பொறி குன்றி பிரம்மத்தைமறந்து பீடையும் இகக்ஷியுமடைந்து பிரர்நகைக்கப்படுவார்கள். அதெப்படி என்னில் பொருளுடையோர் பிறருக்குதெரியாமல் காப்பது எப்படியோ அப்படிக்கு அருளுடையவர்கள் மௌனத்திலிருந்து சாஸ்தி

கங்களை ஆராய்ந்து தேறி வாய்விட்டு மாற்ற முரையாமல் மாருத மோக்ஷத்தை தாக்ஷி இல்லாமற்பெறுவார்கள். மாற்றமுடையவர்கள் தாங்கள் நடக்கும்வழியில் முட்களை அடைத்து துன்பத்துடன் திகைத்து நிற்பவர்கள்போலாம். அவ்விருவர்களிலும் லோக மெச்சப் பேசுகிறவர்களென்றும் உண்மையாய் பகருவர்களென்றும் தெரிந்துக்கொள்ளலாமென்றும் நாரதர் சொல்ல, முனீஸ்வரர்கள் யாவரும் மகிழ்ந்து துதித்துக் கொண்டாடி போற்றினர்கள். உடனே வீணைநாயகனுகிய நாரதமுனிவர் ஆகாயமார்க்கமாய் எழுந்தருளினர்.

---

151. ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பகவற்கீதையின் சுருக்கம்.

பூபாரத்தை ஒழிக்கும் காரணமாய் பூர்வம் ஆக்கியாபித்தபடி துவாபரயுகமுடிவில் பாண்டவர்களை ஆதரிக்கும் நிமித்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் அவதரித்து பாரதயுத்தத்தில் தேரை யலங்கரித்து தான் பார்த்தனுக்கு சாரதியாயமைந்து மூர்த்தண்டத்துடன் வீராவேசத்துடன் அர்ச்சுனனை இரதத்திலேற்றிக்கொண்டு இருதிறச்சேனைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, வீஷ்டுமாசாரியர் துரோணுசாரியர் கிருபாசாரியர் அசுவத்தாமர் துரியோதனனுதியராகிய சகோதரர்கள் புத்திரமித்திராள். படைத்துணை கூடி வந்தப் பார்த்திவர்கள் நம்மை நம்பிப் பிழைக்கும்படியாயிருக்கிறவீரர்கள் ஏழைகளாகிய சேவக்காரர்கள் இவர்களெல்லாரையுங் கண்டு, ஐயோ! இவர்களைக்கொன்று எமலோகமனுப்பிவிட்டு அப்பால் பிணந்தின்றபெரும் பூச்சியைப்போல் இந்தப் பூமியை யாண்டு கடைசியில் பாண்டவர் மாண்டுபோனுர்களென்று வசைமொழி பெறுவதிலும் இச்சை நீங்கி லச்சைவிடுத்துப் பிச்சையெடுத்துண்பதே பெருவாழ்வென்று நாங்களெவரும் பிழைக்கவேண்டி அளவிறந்த பேர்களையுங் கொன்று அரசாக்ஷிசெய்து அன்னமும் பாலுமுண்டு சாண்வயிறு வளர்க்குந்தன்மை எத்தன்மையென்னில், பெரியோர்முதலிய உரியோருடைய இரத்தத்திற் குழைத்த அன்னங்களுண்டு வாழ்நாள் வளர்க்கு மகாபாவிகளுள் எங்களைவிட வேறொருவருண்டோ? ஈசனே! இப்படியே வளர்த்த

போதிலும் எத்தனை நாளைக்கிருந்து வாழப் போகிறோம், பனிப் பெருக்கில்கப்பலைநடத்தும் பான்மைபோலொத்த நிலையற்றதேகத்தை நம்பி நீண்டபுகழினையுடைய துரோணாசாரியர் வீஷ்டுமாசாரியரென்னும் ஆண்டவர்களெல்லாரு'மாண்டுபோகச் செய்தார்கள் பாண்டவர்க ளென்னும் பழிச்சொல்லைப்பெற்று பாவிகாளாவதிலும் பழயபடிக்குக் காடே நாடகவும் அவ்விடத்திலிருந்து வாடா வதங்காமற் திரும்பாமல் காலங்கழிக்கு மிடமே கடவுள் பொருத்திய மோக்ஷவிடாகவுங்கருதி வனம்போய்விடுவதே உத்தமம். காரியா காரியங் தெரியாமல் காலநுட்ப முணராமல் முன் பின் எண்ணிப் பாராமல் புத்தி இல்லாமல் யுத்தஞ்செய்ய வந்தோமென்று மனநொந்து மிகவுநைந்து மனநடுங்க மதிமயங்க மயிர்க்குச்செறிய வியர்வைவழிய கரங்களுங் கால்களுந் தோள்களும்வாடக் கைவில்லுஞ்சோரக் கண்ணீர்ததும்ப தேரின்மீது மூர்ச்சையாகச்சோர்ந்து விழ்ந்து நியங்கி மயங்கிய திடகாத்திர தீரவீரப்பிரதாபசூர சிலைமாரனாகிய விஜயனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் திருக்கண்களால்நோக்கி நகைத்து எப்படிப்பட்டவர்களாலும் அறியக்கூடாத நமதுமாயாவிசித்திரம் இன்னதென்று இந்தஅர்ச்சுனன் அறியத்தக்கதோ! சற்றேனும் அறியமாட்டான், ஆகையால் பேச்சில்லாமல் மூர்ச்சை போயினான், இவனை இப்போதே தேற்றவேணுமென்று திருவுளம்பற்றி தமதுகரங்களினால் அர்ச்சுனனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து ஆலவட்ட முதலிய உபசாரங்களினால் மூர்ச்சை தெளிவித்து, அர்ச்சுனாவென்றழைத்தபோது அந்தக்கிருஷ்ணபகவானது வாக்கியமாகிய அமுதம் விஜயன் காதிற் புகுந்த உடனே அவன் விடாய்நீங்கி விழிப்பவரைப்போற் கண்விழித்துப் பார்த்து நாவிற் சலமூறி நல்லுணர்வுடனே தேறி நாரணனைத்தொழுது அவரே காரணரென்றழுது சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஆபத்பந்துவாகிய ஐயனே! என் கண்களிருண்டது கருத்தழிவுற்றது கால்கை நடுங்குகின்றது கண்ணீர் பெருகுகின்றது இரக்கமுந்தயையும் இப்போது தோன்றுகிறது என் மனங் குன்றுகிறது என்னை இவ்விடத்தில் நிறுத்திவைக்காமற் பாசறைக்குக் கொண்டுபோம் பரமனே!யென்று பரிதாபமாய்ப் பற்குனன்சொல்ல அந்த வார்த்தையை வாசுதேவன்கேட்டு புன்னகையுடையவராய் என்ன அர்ச்சுனா! உனக்கிப்போது'கண்டிருக்குந் திகிலானது தேகத்தோடொத்த வியாதியோ அல்லது தேசத்தோடொத்த பாசபந்த உபாதியோ இதென்ன ஆச்சரியம் காண்டீபனே! அல்லது இன்னம்வே

றென்று நினைக்கின்றேன், அதென்னவென்றால் அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்ணன் உன்தலையைவாங்கிவிடுகிறேனென்று அடிநாளையிற் சபதம்பண்ணி இருப்பதல்லாமலும் உனக்குப்பகையாகிய அச்சுவசேனனென்னும் பெரும்பாம்பை ஆதரித்து வளர்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றானே அந்தக் கர்ணனையும் அவனிடத்தி லிருக்கின்ற ஆலகால விஷத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தையுங்கண்டு,ஐயோ! அது நம்மைக்கொல்லுமே யென்று பிராணபீதிகொண்டாயோ! பார்த்தனே! மேலும் அறுபதினாயிரம் வெண்கல ரதக்காரரென்று வந்திருக்கின்ற சம்சப்தகாளென்னும் அரக்கர்கள் மிகுந்த பலசாலிகளும் தவ முதலியதிற் சிறந்த யோகசாலிகளுமாகிய பேர்களைக் கண்டு மூர்ச்சையடைந்து போனையோ! அதன்றியும் சகஸ்ரவாகுவென்று சொல்லும்படியாகிய தானவசிரேஷ்டன் சகல நலமும் சர்வபலமும் தனக்கெதிரற்ற வரமும் பெற்ற அடலாயிரபாகுவைக் கண்டு அடங்கி யொடுங்கினையோ! அர்ச்சுனா! அன்றியும் சந்திரஜடாமண்டலதாரியாகிய சதாசிவத்தியான மோனமந்திரத்தை அநுசரித்துத் தவமிழைத்து சிவபெருமானிடத்தில் வாளாயுதமும் ஜயம் பெற வரமும்பெற்று வந்திருக்கின்ற சிந்துதேசாதிபதியாகிய ஜயத்ரதனைக்கண்டு சண்டைசெய்யப் பயங்கொண்டு அண்டையிலிருக்கிற நான் உறுதிசொல்லி யுத்தம் பண்ணச் சொல்லுவேனென்று நடுங்கி நாவரண்டு மூர்ச்சையாய் விழுந்தாயோ? அல்லது தாஷ்டீகராகிய வீஷ்டுமாசாரியர் சேனாபதித்துவத்திற்கு வந்து நிற்கின்றாரே இவரை நாம் எந்தக்காலத்தில் வெல்லுவதென்றிளைத்து ஏங்கினையோவென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி இஷ்டமுடையவராய்க் கேட்க, பாராளவேணுமென்னு மிஷ்டமில்லாமற் பரிதாபத்துடன் மனவெறுப்பு கொண்டிருக்கும் விஜயனுக்குக் கோபம்பிறந்து கண்கள் சிவந்து மாலைகள்கருகி சருகாகவும் வியர்த்து பெருமூச்செறிந்து சற்று நிதானித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து என்குலதெய்வமே!தேவரீரென்னசொன்னீர்என்னசொன்னீர்?பளா!வெகுநேத்தியென்று யாவருந்திடுக்கிட நகைத்து ஐயனே! என்னுடைய அருமை பெருமையாவுந்தெரிந்த பரிசுத்தனே! தேவரீருடைய சித்தம் இப்படிப் பேசுவதற்கு இஷ்டங்கொண் டிருக்குமாகில் நான் செய்யலாவதென்ன? ஆகிலும் இறந்துபோவோ மென்னுங் கவலை எனக் கெள்ளளவேனுமில்லை. யானைக்குச் சிங்க மிளைக்குமாகில் அரவுக்குக்கருடனஞ்சுமாகில் ஆட்டைக்கண்டு பெரும்புலிஅலறுமாகில் ஆய்ந்த நல்னூலாணர்ந்த மேலோர் அசத்திய வாக்கியக்

குடியருக்கு அஞ்சுவாராகில், அழியாப்பொருள்பெற்ற ஞானிகள் அழிந்துப்போகும் அற்பமாகிய பொருளைக்கண்டு கண்தெரியாமல் அலையுங்கடையருக்கு அஞ்சுவார்களாகில், நானுமிந்தச் சத்துருக்களைக் கண்டு பயப்படவேண்டிய தாயிருக்கும். தேவாதிதேவனாகிய தேவனே ! உத்தமகுல க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஞானம் தவம் விரதம் கருமமுதலியவைகளைச்செய்து காலம்போக்குவது உத்தமம். அப்படிக்கில்லாமல் வெகுளி மேற்கொண்டு யுத்தந்தொடுத்து பகைவரைவென்று பாராள நினைப்பது அஞ்ஞானமென்றறிந்தேன் ஐயனே ! அதுநிற்க இந்தக்கர்மபூமியிற் றோன்றியதெல்லாம் மாண்டுபோம் பொருளே யல்லது வேறில்லை, மேலும் தோல் துருத்தி போலும் சூத்திரக் கயற்றினால் ஆடும் பொம்மைப் போலும் விளங்குகின்ற இத்தேகம் எத்தனை நாளைக்கிருந்தாலும் இறப்பதேயல்லது இறவாமலிருக்குஞ் சிறப்பொன்றுமில்லையே ஈசனே ! இன்றையதினம் நான் இந்த இரணக்களத்திற்கு வரவும் வெகு ஜனங்களைப்பார்க்கவும் இவ்வளவு பேரும் மடிந்த அன்றைக்கல்லவோ நமக்கு ஜயம் வருமென்றும், இவர்களைக்கொல்லாவிட்டால் நமக்கு அபஜயம் வருமென்றும், நாமே கொல்லுவோ மென்பதற்குச் சாக்ஷியென்னவென்றும், இவர்களெல்லாரையும் மடித்து கரத்திற் செங்கோற்பிடித்துமண்ணையாளலாமென்று நம்பிவந்த நாமிறந்துபோனால் என்னலாபமென்றும், கானலை நீரென்றுகருதி அலையுந்தன்மை போலாகுமேயென்றும், நாம்வெற்றிபெற் றிருந்தாலும் வீரம்விட்டிறந்தாலும் பாருள்ளவரைக்கும் பழியும் பாவமும் வளருமே யென்றும், இப்படிப்பட்ட கருமவினைக்கிடாகாமல் தருமவினையை அநுசரித்துப் பெருமைதங்கிய வனத்திற்சென்று அருமையாகிய தவத்தினின்று காலங் கழிப்பதே நற்காரியமென்றுங் கருதினேன்; உடனே இரக்கமும் அதைரியமும் உறக்கமும் மனமடிவும் மேலிட்டு வருந்த சோர்ந்து விழுந்து விட்டேன், மாதவனே ! தேவரீருடைய சித்தமெப்படியோ நானறியேனென்று அர்ச்சுனன் அழுதுத்தேம்பிச் சொல்ல, அந்தவார்த்தைகளை யெல்லாம் அரிவாசுதேவன் கேட்டு அகமகிழ்ந்து தமதுதிருக்கரத்தால் அர்ச்சுனனைச்சேர்த்துத் தழுவி எடுத்து அணைத்து ஆதரித்துத் தேற்றி சிந்தைதெளியச்செய்து, நீ கொண்ட சந்தேகம் நீங்கும்படியாய்ச் சொல்லுகிறேன், பயமகற்றி பராமுக மில்லாமற் பக்ஷமாய்க்கேளும்பார்த்தனே ! யென்று பரந்தாமன் சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஓ, பற்குனனே! கேளும், மித்துரு வென்றும் சத்துருவென்றும் சுஜனங்களென்றும் வெகுஜனங்க ளென்றும் பாட்டனாரென்றும் ஆசாரியரென்றும் சிஷரென்றும் தமையன் தம்பிமார்களென்றும் புத்திரவர்க்கமென்றும் மைத்துனனென்றும் மாமனென்றும் சாகத்தக்க பேரென்றும் கொல்லத்தக்க பேரென்றும் ஊழ்வினைப் பயனைத்தள்ளிப்போகத்தக்கபேரென்றும் உன் மனத்துட்கொள்ளத்தக்க தொன்றுமில்லை, வீணாகிய ஆசாபாசங்களினால் இவர்களெல்லாரையும் எப்படிகொல்லத் துணிவோமென்றும்கொன்றாற் பாவமும்பழியும்,நமக்குச்சுமையாகுமேயென்றும் நீயேன் மயங்குகிறாய் மன்னனே! சுமை தாங்கி ஆயாசந்தீர்க்கப் போகிறதில்லை, சுவரிலெழுதிய சுந்தரச்சித்திரங் காக்கப்போகிறதில்லை, அப்படியே உன்னாற் சில தாகிறதும் உன்னாற் சிலர் சாகிறதும் நீசிலரைக் கொல்லுகிறதும் நீசிலரை வெல்லு கிறதுமா யிருக்குமென்று யோசிப்பையாகில் மற்றக் காரியங்களெல்லாம் உன்னால் நடத்திக்கொள்ளலா மல்லவா அர்ச்சுனா! அப்படி யெல்லாம் நடத்த வல்லவனாக இருப்பாயாகில் முன்னால் நடந்த காரியங்களை யோசித்துப்பார்க்க வேண்டிய தல்லவா இப்போதாகிலு முனக்குத் தெரியவில்லையா அப்பனே! ஒருகாரியத்தை முடிப்பவனார்? முடியத்தக்க துயாது? கொல்லுகிறவனார்? கொல்லப்படுவதுயாது? எது சாகத்தக்கது? எது சாகாமற்போகத்தக்கது? எவர்கள் உறவினர்? எவர்கள் பகைவர்? இஷ்டரெவர்கள்? துஷ்டரெவர்கள்? சௌக்கியமெது? அசௌக்கியமெது? நன்மை யெது தீமை யெது அர்ச்சுனா! யான் சொல்லுவதைக் குறிப்பாகக் கேட்கக்கடவை. அதாவது இவ்வுலகத்தில் நாமரூபங்களாகப் பேசப்படும் பொருள்களெதுவோ அவைகளுக்கெல்லாம் பழமையா யிருக்கும்படியாகிய ஆதியை எங்கும் பரிபூரணமாய் இருப்பதை, ஒப்பில்லாத் தன்மையுடையதை நித்தியதத்துவத்தை நின்மலத்தை நிர்விஷயத்தை நிலைபெற்றிருக்கும் பேற்றை ஐம்புலன்களாலும் அறியப்படாத நுட்பமாகிய அறிவுக்கறிவைத் தனக்குத்தானா யிருக்குந் தத்துவ சொருபத்தை இன்னதென்றுணராமற் சண்டைசெய்கின்றதனால் இறந்து போவோமென்று நினைத்து வருந்துகின்றனை, அர்ச்சுனா! எது இறக்கத்தக்கதென்று இஷ்டராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கேட்க, அர்ச்சுனன் சொல்லுகின்றான். சுவாமி! தேவரீர் சொல்லிவந்த வஸ்துவானது எப்போதொரு பெயரைப் பெற்றதோ அப்போதே பலவித துன்பங்களினாலும் அதற்குக் கேடுண்டல்லவா?

என்று கிரீடிகேட்க, கண்ணன் சொல்லுகின்றார், கீர்த்திகொண்ட பார்த்தனே! கேட்ட கேள்வி ஞாயமேயானாலும் நான் சொல்லப்போகிறபொருள் எப்படிப்பட்டதென்றால், அதுயுகாந்தகாலாக்கினியினாலும் வேகாது, பிரசண்டமாருதத்தாலுங் கலங்காது, எழுகடலும் பொங்கிவழியுஞ் சலப்பிரளயத்தாலுமிறக்காது, ஆதிசேடன் தன் பணாமுடியாலடிக்கும்பேரிடியினாலும் உடைபடாது, ஒரு பொருளேயுமவிட்டு நீங்காது, உருவென்பதுவும் அருவென்பதுவும் ஒளியென்பதுவும் வெளியென்பதுவும் உளதென்பதுவும் இலதென்பதுவும் அற்று பேரறிவின்பெயரைத்தாங்கி எங்குந் தன்மயமாய் எவற்றிலுந் தானுயிருக்கும்படியாகிய ஆன்மாவென்னும் அழியாதவஸ்துவை நீகைக்கொண்ட அல்பஆயுதங்களால் மடியச்செய்யுந் தன்மை உன்னிடத்திலுண்டோ! வாசவன்மகனே! யென்று கெசவன்சொல்ல, அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு விஜயன்சொல்லுகின்றான். ஓ சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஜீவான்மாவென்னும் வஸ்துவானது அழிவில்லாதது என்றால் உயிர்போய்விட்டதென்று உலகத்தார் சொல்லுகின்றார்களே அந்த உயிர்நீங்கிப்போவானேன்? அழிவில்லாத ஆன்மாவைத்தாங்கிய உடலுக்கு அழிவுவருவானேன்? இந்த ஸ்தூலதேகத்தைவிட்டு நீங்கியஉயிர்எவ்விடஞ்சேரும்? அதை அடியேனுக்குக் கட்டளையிடுமென்று காண்டீபன்கேட்க, கண்ணன் சொல்லுகின்றார். கேளும் அர்ச்சுனா! இவ்வுலகினுற்ற மானிடர்கள் தேகாபிமான அலங்காரங்களுக்காக உடுத்திக்கொள்ளும் வஸ்திரங்கள் அழுக்கடைந்து நைந்து கந்தையாய்ப் போகுமாகில் பற்பல தினுசாகிய புதுவஸ்திரத்தைத் தரித்துப் போர்த்துக்கொள்ளுவதைப்போல் இந்த ஸ்தூலதேகமானது வியாதிமுதலிய போகாதிகளால் வினையளவாய் நொந்து நீங்கி விட்டால் புதிதாகிய இன்னொரு தேகத்திற் புகுந்துவிளையாடிக் கொண்டிருந்து அந்தத்தேகம் அகந்தையினாற் கந்தையானால் இன்னொரு தேகத்திநுழைந்து கூத்தாடிக்கொண்டிருக்கும் அப்பனே! யாவருஞ் சிந்திக்கும்படியா நின்ற உலகநிறைந்த உண்மைப்பொருளுக்கு ஒருக்காலும் அழிவில்லை, உடலுக்குமாத்திரம் அழிவுண்டென்று மாதவனுரைக்க அர்ச்சுனன்கேட்டு மனமகிழ்ந்து நாதனே! அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் நல்வினை தீவினையும் ஷட்கர்மமும் உயிர்க்குரியதா? அல்லது உடற்குரியதா? வென்று தனஞ்செயன் கேட்கப் பரந்தாமன் சொல்லுகின்றார். அப்பனே! நீ என்பதுவும் நானென்பதுவும் உன்னுடையதென்பதுவும் என்னுடையதென்

பதுவும் உன்னுலென்பதும் என்னுலென்பதும் இரண்டு வினையும் அறுவிதக்கருமமும் உடலுக்கேயன்றி உயிருக்கொன்றுமில்லையென்றுரைத்து: மேலுஞ்சொல்லுகின்றூர், காண்டீபனே! கேளும், இவ்வுலகத்தில் தாய் கற்பத்தில் உற்பத்தித்து அந்த கற்பத்தில் வளர்ப்பது யார்? அப்பிள்ளையை யார்பெற்றூர்கள்? அந்த பிள்ளைக்குத் தனுகரண புவனபோகாதிமுதலியசெயல்கள் எவரால்நேரிட்டது? எவர் பெற்றுக் கொண்டார்கள் ? எவரென்னும் அவர் பிரிந்தால் அவர் எந்தவிடத்திற்போய் பொருந்தியிருப்பார்? இவைகளினுடையகாரியங்களை முன்னுந் தெரியார், இனி பின் நடக்கப்போகிற செயலுந் தெளியார்; ஆதியும் அந்தமும் தெரியாமல் மத்தியில் தாம்முயன்ற முயற்சியின்படி தாமே தகப்பன் தாயென்றும் தமக்கவன் பிள்ளையென்றும்நினைத்துக்கொண்டே இருந்தவர்கள், தாமிறந்துபோனல் இந்தப்பூமியில் விழுந்து துக்கத்தை அனுபவித்து வருந்துவோர்கள் யார்? எங்களுக்குச் சொந்தமென்று ஏன் மயங்கவேண்டும்? அர்ச்சுன! பிராரப்த வினைப்போகத்துக் கீடாய்ப் பிறக்கும்படியானது உடல், அந்த உடலிற் கடாகாசம் போலிருக்கின்றது உயிர், ஆகாயத்திலுதித்த ஒரு சூரியன் தண்ணீர்க் குடங்கடோறும் பலசூரியர்களாகக் காணப்படுமாப்போல் சொரூபமாகிய ஜீவான்மாவொன்றே பல தேகங்கடோறும் பிரதிபலித்துக்கொண்டுலாவுகின்றது என்று உத்தமன்சொல்ல வெற்றிபெற்ற விஜயன் கேட்டு சுவாமி! யாவும் உடலுக்கேயென்றுல் ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமொன்றுமில்லையா? என்று அர்ச்சுனன் கேட்க ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமுண்டு; அதெப்படியென்றுல், தேகவாசனை விஷயத்தால் கருமங்களெல்லாந் தன்னுடையதென்று பார்ப்பதனுல் விதித்திருக்கின்ற இருவினையின் பிரயோசனத்தைத் தானும் அனுபவிக்கும்; அதற்காகவே பெரியோர்கள் பேசியிருக்கும் வாசக மென்னவென்றுல், எதுவுந் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் எல்லாம் அவன் செயலென்றுன்னி தள்ளிவிட்டால் யாவும் மென்னைச்சேரும் விவேகத்திற் சிறந்தவிஜயனே! மகாமாயையைத்தொலைக்க மகானுக்கள் அறிந்து நடக்குந் தூய்மை இதுதான்; ஈஸ்வன் ஸனகாதியர்களுக் குபதேசஞ் செய்வித்தது மிதுவே; நீயும் அப்படி நீக்கிவிடாமல் எல்லாம் உன்னுலாகுமென்றுன்னி நலிந்து வருந்தினை இந்திரன் முதலாய்! இன்னமுங் கேளும் பூமியில்யார், பெற்றவர்கள்? யார் பிறந்தவர்கள்? நேசமானவர்கள் யார்? நேசமில்லாதவர்கள் யார்? நாசமானவர்கள் யார்? நாமிசல்லாதவர்கள்யார்? உறவார்பகையார் உற்றுப்பார்க்குமிடத்தில்

ஒன்றுமில்லை. கற்றுணர்ந்த காவலனே! யாவும் அவன் கட்டளைச் செயலென்றுட்கொண்டால் குற்றமொன்றும் விளையாது, ஆன்ம கோடிகள் கொடியவினைக் கிடாகவுமாட்டார்; மேலும்மாயையா யெதாய்மனமாகிய பிள்ளையைப் பெற்ருள் அந்த மனமென்னும் அறிவாகிய சுதனை நல்கினுன்; இந்தமூவருக்குள் தாய் தந்தை பத்தினி புத்திரரென்று இவர்களிடத்தில் நாடும்படியாகிய ஆசாபாச நேசம் மாயையென்பவளாலும் மனமென்பவனாலும்விளையாநின்றது, அந்தச் சமயத்தில் அறிவென்னும் பிள்ளை பிரவேசிப்பானுகில் இவைகளை யெல்லாம் நீக்கிவிடுவான், ஒருவரையுஞ் சேரவொட்டான், அதனுல் அந்தமாயையென்னும் தாயும் மனமென்னும் பிள்ளையும் அறிவனைத் தள்ளி ஒருகக்ஷியா யிருக்கின்ருர்கள். இதல்லாமலும்மெய் வாய் கண்மூக்கு செவியென்னும் ஐம்பொறிகளும் சப்தஸ்பரிச ரூப ரச கந்தமென்னும் தன் மாத்திரைகளும், ஞானம் அருள் தவம் பொறுமை சத்தியம் வாய்மை மேன்மை மோனம் இவ்வெட்டும்,ஐம்பொறியடக்கல்முதலியதும் சாத்மீககுணம்; மன ஊக்கம் ஞானம் விரதம் தவம் தருமம் தானம் கல்விகேள்வி இவ்வெட்டுமுடையது இராசதகுணம்; பெருந்தீனி நெடுந்தூக்கம் கடுஞ் சோம்பல் கெடுநீதி துட்டநடத்தை வஞ்சம் மறைதி பொய் கோபம் கொலை காமம் இப்பதினென்றுமுடையது தாமதகுணம்;இம் முக்குணங்களுடனும் அறுவகைப்பயன்களுடனும் பழகி அரசாக்ஷி செய்யும் இந்தச்சாயலுலகினை வணங்கித்துதித்து நித்திரை கொள்ளும்போது ஒளித்துநின்ற அறியென்னும் அரசனுந்தோன்றுவான். இத்தன்மையாகிய தன்மை நிறைந்த அறிவனென்னும் அரசனை அறிந்தவரெவரோ அவரைத்தான் அறிஞரென்று போற்றிப்புகழ்வது அன்பனே!? பிரம்மாவினுல் வகுக்கப்பட்டசராசரப் பொருள்கள் தோறும் பாலும் நெய்யும்போல் உயிர்க்குயிராகிப் பொருந்தி வாழ்வைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இந்தப்பந்தங்களையுணர்ந்து நாசிமூனியி னடுநிலைநாட்டி நேரிற்பார்க்கு மிடத்து நமக்கு ஆர் உறவு? ஆர்பகைவர்? அப்பனே! ஆகையால் நீயும்நானும் நிருபர்களுஞ் சகல உயிரும் பிறந்து இறப்பதும் இறந்துபிறப்பதும் இல்லை யென்றுயோசித்து கற்றுணர்ந்தோர்கள் கலங்கமாட்டார்களென்று மாயவன்கூற, அர்ச்சுனன் இந்த வசனத்தைக் கேட்டு சுவாமி! ஒருவரும் இறக்கமாட்டார்களென்ருல் பார்த்த பேர்களை மறுபடியும் பாராதிருக்குங் காரணமென்ன ? ஆர் நீங்கினவர்கள்? ஆர்நீங்காமலிருந்தவர்கள்? அதனுடைய நிச்சயத்தை

அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நிருபன் கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லுகின்றார்:—

விஜயனே கேளும், இவ்வுலகத்திற் பிறந்து இறக்கும் படியானது உடலுக்குற்ற விதியே யல்லது நித்தியமாய் நின்சொரூபமாகிய ஆன்மா இறந்து பிறந்ததில்லை என்று சுவாமி சொல்ல,

அர்ச்சுனன் கேட்டு, கர்த்தனே! என்சொரூபம் ஆத்மாவென்றுரைத்தீர், என் சொரூபமென்பது அங்கம் இந்திரியமுதலாகிய அவையவங்களா யிருக்கிறதேயல்லது நானென்பது வேறுபிரிந்து காணவில்லையே, இந்த இடத்தில் நான்வேருக இருப்பதைச்சொல்லுமென்று அர்ச்சுனன்கேட்க, மெய்மையாகிய ஆன்மா அவயவ அங்க இந்திரியங்களே யல்லது வேருகயில்லையே யென்று கேட்டவனெவனே அவனும் அவனால் அறியப்படாதவனும் நீயாயிருக்கின்றயென்று கோபாலன் சொல்ல, அர்ச்சுனன் கேட்டு நல்லது ஐயனே! தேகம்பிறந் திறக்குமாகில் அதைச்சேர்ந்த அறிவென்பது எங்கேயென்று விஜயன்கேட்க,

துக்கமாகிய கருமவினைத்தொடர்ச்சிக்குப் பொருளாய் நின்றவனென்று சுவாமிசொல்ல,

தேக உற்பத்தியாகு முன்னமே கருமச்செயல் எவ்விதம்வருமென்று காவலன் வினவ,

வித்துள்ளொடுக்கம் மரமென்றும் மரத்துள்ளொடுக்கம் வித்தென்றுஞ் சொல்லும் வகையாமென்று கண்ணன் சொல்ல,

நல்லது சுவாமி! தேகமும் ஆத்மாவும் வேறென்றுரைத்தால் கருமவினையைச் செய்தவர்கள் யாரென்று காண்டீபன்கேட்க,

தேகமேவினைவித்தது அந்த வினைக் கருமத்திற் குரியதன்றி ஆன்மாவுக்கு நிமித்தமில்லையென்று ஆண்டவன் சொல்ல,

தேவரீருடைய வாக்கியப்படிக்கு உடலானது கருமத்தைச் செய்தால் அதனல் வரும் பலனை ஆரனுபவிப்பதென்று அர்ச்சுனன்கேட்க,

பலன்கள்யாவும் உடலுக்கல்லது உயிருக்கில்லையென்று உத்தமனுரைக்க,

அர்ச்சுனன் சுவாமி! வெவ்விய உடலே வினைப்போகத்திற்குரியதுஎன்றீர், அந்த உடலானது எல்லாவற்றையுஞ் செய்து இந்தக் கர்மபூமியில் மாய்ந்து வீழ்ந்துபோக ஜீவாத்மா நடுநடுங்கி சுவர்க்க

நகரத்தை அநுபவிக்க வேண்டிய காரணமென்ன? சொல்லுங் கர்த்தனே! யென்று காவலன் கேட்க,

சுவாமி சொல்லுகின்றார், அர்ச்சுனா! உலகத்தில் தநு கரண புவன போகச் செயல்களைத் தனதென்று சார்ந்திருந்த தன்மை யைப்போல் நரக சுவர்க்க அநுபவமென்பது சொல் மாத்திரமே யல்லது ஆத்மாவிற்கு நரக சுவர்க்க அநுபவம் உண்டென்று பேசு வது வீண்ஆரோபிதமென்று விளம்ப,

இத்தன்மையாகிய உடலின் செய்கைகளெல்லாம் ஆத்மாவின் பேரிலேறும்படியாகிய மயக்கமென்னவென்று அர்ச்சுனன்கேட்க

முற்றுமுணரும்படியாகிய நல்லறிவில்லாத மோகத்தினாலே றிய தென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்ல,

அவ்வறிவானது தேகத்திற்கோ அல்லது ஆன்மாவிற்கோ வென்று அர்ச்சுனன்கேட்க,

நீ கேட்ட கருத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுவோமாகில் உடலா னது அசத்து, உயிரானது சத்து, இந்த உயிர் அறிவான பிரம்ம மென்று உலகளந்தோனுரைக்க,

அதை அர்ச்சுனன் கேட்டு ஐயா! தேகம் அசத்தாகில் இந் தச் செய லெப்படிவருமென்ன,

ஏகமாகிய ஜோதி உள்ளிருத்தலால் காந்தம் ஊசியை இழுப் பது போல் இழுத்ததென,

தேவரீர்சொன்ன செயல் உடலுக்கானால் சுகதுக்கமாருக் கென்ன உடம்பினுக்கென்று கோவிந்தன் சொல்ல,

சேதன மாகிய ஆன்மாவைச் சேராத சுகதுக்கம் அசேதன மாகிய தேகத்தைச் சேருமாவென்ன,

புலன் பொறி பூதம் உயிர் அந்தக்கரணமென்னும் ஸ்தூல சூக்கும சருடலாகிய மனதிற்கே இன்ப துன்பமென்று சொல்ல,

ஸ்தூல சூக்கும இருவகை யுடலுக்கு ஏதுவென்ன வென்று விஜயன் கேட்க,

ஜன்மாந்திரக் காரணத்தால் ஸ்தூல சூக்கும காரண மாகிய மூன்றுடலமென்று கண்ணன் சொல்ல,

நல்லது! மனமறியுந் துக்க சுகத்தை அவா வென்றுரைத்தீர், இந்தமனம் சேதனமா அசேதனமா என்று விஜயன் கேட்க,

மனம் சேதனம், இந்த மனத்தில் ஆன்மாவானது பேதமற விருக்குந் தன்மைபோற் றேன்றலால் சுகதுக்கத்தைச் சேதன மாகிய மனமே அனுபவிக்கும் என்று மாயன் சொல்ல,

இந்த மனம் பெற்ற சுகதுக்கம் இதனிடத்திலில்லாமல் ஆன் மாவை மருவவேண்டியதென்னவென்று விஜயன் கேட்க,

வெப்பமுந் தட்பமும் மேல்வைத்த பாண்டத்தினுள்ளிருக் குஞ் சலத்திற் றங்குவதைப்போலென்றுரைக்க,

சித்தாகிய பிராணனும் ஜடமாகியசித்தமும் எப்படி ஒத்தி ருக்கிறதென்று விஜயன்கேட்க,

இரும்பும் நெருப்பும் பொருந்தியதைப்போல் விவேகத்தைச் கொண்டு ஆன்மாவும் மனமும் அனுகூலித்ததெனவறியவும்.

இப்படிக்குக் கூடிய ஆன்மாவும் மனமும் எப்போதாகிலும் பிரியுமோ வென்ன,

செம்பானது நிறங்காட்டிக் களிம்பேறுவதுபோலும் அடுத்த தைக்காட்டும் பளிங்குபோலும் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் ஆத்மாவும் மனமும் பிரிந்து மறைந்து கலந்துகொண்டிருக்கத் தக்கது. மே லும் படிகம்போலொத்தசொரூபம் ஆசா மலின மனேபந்தத்தால் வந்திருக்கின்றமையால் முக்தியில்லை யென்று முகுந்தனுரைக்க,

பந்தமாவதுஎது? முக்தியாவதெதுவென்று பார்த்தன்கேட்க,

தேகாபிமானமும் ஈஷணத் திரயமுமே பந்தம். அந்த பந்த மறுப்பதே முக்தி யென்று பரமனுரைக்க,

அபிமானம் வருவதும் அதையொழிப்பதும் எவ்விதமென்ன,

அஞ்ஞானத்தால் அபிமானம் வரும், மெய்ஞ்ஞானத்தால் அபிமானம்விட்டு முக்தி பெறும், அந்தமெய்ஞ்ஞானந் துலங்கு மாயின் அப்போது ஆநந்த முண்டாமென்று ஹரிசொல்ல,

அந்தப்படிக்கு விளங்குவதற்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களினு லும் ஆசாரியராலும் ஞானம்பெற்றபோதிலும் பொல்லாங்காகிய துக்கசுகந் திராமலிருப்பது யாது காரணமென்று விஜயன்கேட்க,

சாஸ்திரங்களினுலும் குருவுபதேசத்தினுலும் வந்த பரோக்ஷ ஞானத்தாற் பற்றறமாட்டாது, அநுபோகமாகிய அபரோக்ஷ ஞானத்தால் மாத்திரமே பற்றறவேண்டும்,அதெப்படி யென்னில், திபம் ஏற்றென்று வாக்கினுற் சொன்னல் இருணீங்குமோ ? திப மேற்றி வந்தால் இருணீங்குமோ ? சொல்லும் அர்ச்சுன ! கேள்

விதினாலும் மனனத்தாலும் யோகாப்பியாசத்தினாலும் பிரம்மாநுபவத்தினாலும் அபரோக்ஷஞானம் வரவேணும், மற்றவிதங்களால் வாராதென்று திருமாலுரைக்க,

அஞ்ஞானத்தை நீக்கத் தெரியாத சற்கருமம் மெய்ஞ்ஞானத்தை தாங்கும் விதமெப்படி யென்ன,

இவ்வுலகத்தை இந்திர ஜாலம்போற் தந்திரமாக கிளிஞ்சலிற்றோன்றும் வெள்ளியின் பளிங்குபோலும் கனவுகானற் ஜலம்போலும் என்னிடத்திற் காட்டி யிருக்கின்றேன், சத்தியமல்லவென்று தாமரைக்கண்ணன் சாற்ற,

ஐயா! உலகத்தை கனவுபோலென்றீர், பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றதே யென்று அர்ச்சுனன்சொல்ல,

அஞ்ஞானமிருக்கும்வரையில் அப்படியே தோன்றும்மெய்ஞ்ஞானம் வந்தால் உலகமென்னு மாயை விட்டோடிப்போம், அல்லாமலும் பிரம்மா வென்பதும் சிவனென்பதும் விஷ்ணு வென்பதும் பலகோடி ஜீவரென்பதும் சொல்மயக்கமே அல்லது ஆன்மாவொருவனே, இதை யுன்னிபார்க்குமிடத்து உலகம்பொய்யாகும், அவாவினால் உன்னிப்பார்க்காதிருக்குமளவும் உலகம்மெய்யாகும், ஆசையற்றுப் பார்க்கும்போது உலகம்பொய்யாகும், அர்ச்சுனா! ஆகாயத்திற்றோன்றிய சூரியன் சலத்திலாடுந் தன்மைபோலும், ஓர் கடலில் பலகுமிழி அலை திவலை நுரை யுதித்ததைப்போலும், ஒன்றாய் நிறைந்து ஜீவபேதம் பலவாய் விரிந்து விளங்குவது ஆன்மாவாகையால், சுழுத்தியவத்தையை நோக்குவையாகிற் எதார்த்தம் றோன்றுமென்று சொல்ல,

இவ்வுலகம் பிரம்மமயமென்றறிந்தாலும் பூதமயமாய்த்தோற்றிப் போராடுகின்றதே, அறிவும் அறிபவனும் அறியும்படியாகிய பொருளும் மூன்றாகிப் பேதமாகின்றதே, இந்தப்பேதங்களை நான் காணாதிருக்கத் திருவருளுண்டோ? கண்ணனே! யென்று காண்டீபன் கேட்க,

துரியயோகத்தால் மனம் லயப்படுமாகில் மூன்றுவகை விகற்பமும் அழிந்துபோம், மேலும் சத்துச் சித்தானந்தமென்னு மூன்றும் தனுவாதிகளுடனுற்று ஜகமாகி இம்மூன்றும்பிரம்மமாயிருக்கையிற்றோற்றாது, ஸ்மரிக்கில் ஞானத்தால் ஆன்மாவை யறிந்து கொள்ளலாமென்று கோபாலன் கூற,

சிறந்த ஆன்மா யெனக்குத் தரிசனமாமோ வென்று தனஞ்செயன் கேட்க,

முதன்மையாகிய விஞ்ஞானத்தால் அஞ்ஞானநீங்கி சிந்தையுள் சுயம்பிரகாசமாய் ஆன்மா துலங்குமென்று கண்ணன் சொல்ல,

இன்பமாகிய மோக்ஷசுகமென்ப தெப்படியென்ன,

அநுபவத்தால் விஷயானந்தம் போலறிந்துகொள்ளக்கடவை, மேலும் மனோலயமுடைய சனகாதி முதலிய ஜீவன்முத்தர்களிருக்கின்றார்கள் மைத்துனனே! யென்று சொல்ல,

ஜீவன்முத்தி யடைந்தோர்களின் செயலும் குணமும் சொல்லுரையாலாகிய நல்லுயிரையும் சொல்லுமென்று விஜயன் கேட்க,

உற்பத்தி வளர்தல் பருத்தல் குறைதல் முதலிய ஷட்விகாரங்களும் உடலுக்கல்லது உயிருக்கில்லை, இன்னும் அநுபவமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள்! பெண்டுபிள்ளை முதலிய யாவுந் தாமரை இலையினீர்போற் பொருந்தாதிருப்பவர்கள் ஜீவன்முத்தர்கள் தயிர் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெய் மோரிற்கிடந்தாலுங் கலங்காதிருக்குந் தன்மைபோல் மயங்காதிருப்பார்கள்விஜயனே!கேளும், தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் மற்றியாவர்களாலும் அறியப்படாத ஆன்மாவென்னும் பொருளை இப்போது நீ யறிந்துகொள்ளும்படியாக நான்சொல்லிக்கொண்டுவந்தேன்,மேலும் யாவர்க்கும் தேகம் பஞ்சபூதங்களினு லுண்டாகியது, அந்தத்தேகத்தினுள்ளே சிவனெனவனொருவன் ஞானியாக நின்று சகல நன்மை தீமைகளையும் விளைக்கிடாக நடத்தி வருகின்றார், சூத்திரதாரியாகிய அந்தச் சிவனென்னும் ஒருவனாலேயே நடத்து முண்மைகளை நீ உற்றுப்பார்த்தறியக்கடவை, அன்றியும் வருவதை விலக்கவும் வராததை வருவிக்கவும் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாலும் கூடாது, ஆகையால் போர் புரியுஞ் செய்கையை நீமேற்கொண்டு வருந்தி உன்னுடைய தென்னும் பற்றுக்களினல்வெவ்விய வினைக்குள் அகப்பட்டு வெந்துபோகாதே, நல்வினை தீவினை இரண்டுமற்ற உனது பிரம்மாகார விருத்தியை நாடி அவனுக்கர்ப்பிதம் பண்ணிவிட்டுநீ பரிசுத்தனுக மகிழ்ந்திருக்கக்கடவை மைத்துன! மேலும் ஆங்காலம் போங்காலங்களும் சொல்லத்தக்க கருவியும் சமயமும் உடல்விழும்படியாகிய நிலமும் எவரெவர்களுக்கு எப்படி அமைந்திருக்கின்றதோ அவ்விதமே நேரிடுவதல்லாமல் வேறுக நடவாது, எவ்வளவு பலசாலிகளாயிருந்த போதிலும்தாங்களெண்ணியபடிக்கு ஒருவரை முடிக்கும்படியாகிய செயலுமுண்டோ ? அரன்வரம்பெற்றவனே! நீ வீணுகிய மயக்கத்தில் விழாதே,கடைப்பிடிகருமமொன்று சொல்லுகின்றேன்,அதா

வது ஆயுள்முடியாமல் அற்பவுடற்றுங்கிய கொசு முதலாகிய உயிர்களும் மடியமாட்டாது, உண்மையிப்படி இருக்க பூர்வத்தில் சகல இராஜர்களும் நெருங்கிய சபையில் நீங்களிவரும் கையெடுத்து நீட்டி அவரவர்களைக் காட்டி ஆண்மிக்கையுடன் சொல்லிய கட்டுரைச் சபதம் தப்பிப் போகும்படியாக காட்டுக்குப் போவோமென்று திரும்பிவிடுவீர்களாகில் இம்மைப்பயன் மறுமைப்பயன் உம்மைப் பயனென்னும் மூன்று பிரயோசனங்களையு மிழந்து எல்லோரும் பழிக்கும்படியாகிய ஈனனம் பூண்டு கிழ்ப்பட்டுக் கொடிய நரகிற் குளித்து மூழ்கிக் கண்ணீர் சோர வருந்தி வெப்பமாகிய பிணியானு மூன்று சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமென்றுரைக்கும் ஐம்புலனுகர்ச்சியுங் கெட்டுப்போமே யல்லது பிரயோசனம் பெறும்படியாகிய காரியமொன்று மில்லை, ஆகையால்போர்முகத்தில்வந்துயுத்தஞ் செய்யாமற்போவேனென்பது புருஷதீரமன்று,கூறிய சபதங்களை நிறைவேற்றும்படியாகச் சத்துருக்களைக் கொல்லுவது தருமங்களெல்லாவற்றிலும் மிகுந்தது, அப்படியே முடித்தால் உங்களுக்குப் பழிபாவமுதலிய குற்றங்களில்லை,என்னுடைய வசனத்தை இருக்குவேதமாக நம்பு அர்ச்சுனா!பகையாளியைவென்று நீ ஜயம் பெறுவையாகில் இவ்வுலக மெல்லாவற்றிற்கும் ஏக சக்ராதிபதியாயிருப்பாய், ஒருவேளை இறந்து போவையாகில்தேவர்கள் முதலிய அரம்பாஸ்திரிகள் எதிர்கொண்டழைக்கும்படியாகப்போய் சுவர்க்கலோகத்தைத் துரைத்தனஞ்செய்வாய், நித்திய பதவியாகிய மோக்ஷமுமுண்டு,இன்னும்கேள் வீரபற்கனென்னும் சூரனே! உலகில் சாதாரணமாக வழங்கும் ஆடை சுவர்ணம் பூமி புதல்வன் மனைவி யானை குதிரை முதலியவைகளை தனதென்றும் கண் முகம் கை கால் எனதென்றும் இவ்வவையவங்களையுடைய உடலை யானென்றும் தன் சுதந்தரமாகச் சொல்லிக்கொள்வார்கள், அன்னியமாகிய வஸ்திராபரணம் யானை குதிரையைப்போல் தன்னுடலையோசிக்குமளவில் ஆடை முதலிய பொருள்களையும், கண் முதலிய அவயவங்களையும் என தென்றும், பிரிவுபட்டிருக்கின்ற இந்த உடலினை தானென்று மறந்துஞ் சொல்லத்தக்கதன்று.

பின்னும் நீ புசிக்கும் அன்னமானது ஒரு கூறு மலமாகும், ஒருகூறு மனமாகும்,ஒருகூறு உடம்பாகும்,அந்த அன்னத்தாலாகும் மனமுந் தேகமும் நீயானால் முதலிலுண்டானமலமும் நீயாகவேண்டும், மலம் அன்னியமானல் மனமும் தேகமும் அத்தேகத்தாலுண்டாகிய அன்னமயகோசங்களும் அதனாலடையும் இன்ப

துன்பங்களும் நீயல்லவே! என்று கேசவன் மொழிய விஜயன்விசுவாச நேசத்துடன் கேட்டு மகிழ்ந்து மனதுட்கொண்டு மயக்க மகன்று சிந்தை தெளிந்து திருமாலை நோக்கி வண்டுகள் மொய்க்கு மது நிறைந்த வாசத்துளப மாலையணிந்த வானவர் கோமானே? மலர்மகள் சீமானே! பூதங்கள் தோறும் பொருந்தி இருக்கின்றவன் சிவனென்று புகன்றீர், அச்சிவனாகிய தேவன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றார்? அந்த உண்மை ஏழையாகிய அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று ஜயவிஜயன் கேட்கப் பரந்தாமன் சொல்லுகின்றார்.

பார்த்தனே! சத்தியலோகத்திற் றாமரைமலர்மேலிருந்து மன்னுயிர்களைச் சிருஷ்டிக்கும் பிரமனென்பவனும், வைகுந்தத்திலிருந்து இரக்ஷிக்கும் விஷ்ணு வானவனும் தேவர்முதலிய யாவரும் வணங்கும்படியாய்க் கைலாயத்தில் உமாமஹேஸ்வரியுடனிருந்து சம்மாரத்தொழில் செய்யும் வெள்ளைவிடையேறிய விமலனும், பலம்பொருந்திய அயிராவதத் தலைவனாகிய தேவேந்திரன் முதல் இவ்வுலக னிறைந்த சராசரப் பொருள்களைத் தேர்ந் துணர்ந்து அவைகளிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவனும், வேதபுராணங்கள் முதலிய யாவற்றையும் இவ்வுலகில் விரித்துரைத் தருளிய வேதவியாசனும் இரவிற் சந்திரனானவனும் பகலிற் சூரியனானவனும் உலகிற்சிறந்த பூமியானவளும் மாதவர்களிற் சிறந்த நாரதர் முதலிய முனிவரர்களும் திக்கு பாலகர்களும் நவக்கிரகங்களும் கற்பகத் தருவுகளும் மரங்களில் அரசும் மனிதர்களில் இராஜனும் பசுக்களிற் காமதேனுவும் நானே என்றறிந்துக்கொள் அர்ச்சுனா! இதன்றியும் எந்தத்தேசங்களில் எத்திறங்களையுடைய பேர்கள் எந்தச் சாதியார் எந்தக்காலத்தில் எந்த உருவமாக எவ்வித பாவனை செய்து என்னைத்துதித்துவணங்குவார்களோ, அந்தத்தேசங்களில் அந்தத்திறங்களையுடைய அந்தந்தச்சாதியாருக்கு அந்தக்காலத்தில் அந்த உருவத்துடன் அவரவர்களுக்குப் பிரசன்னமாகி அவர்களுக்குவேண்டிய மநோபீஷ்டங்களை எல்லாங் கொடுத்து இரக்ஷிப்பவன் நான்தான் அன்றியும் பிர்ம்மாவிஷ்ணு ருத்திரராகியமூவரும் தாம்சிருஷ்டி திதி சங்காரமென்னும் தொழில்மூன்றும், சாத்மீகம் இராசதம் தாமதமென்னும் முக்குண முடைத்தாய் அவைகளுக்குள்ளும் புறம்பாய், வேதமுடிவென்னும் வேதாந்தத்தில் முத்திக்கு வித்தாகி முதன்மைபெற நின்ற தனிப் பரப்பிரம்மப் பழம் பொருளாயிருக்கின்றவன் யான்தான், நீ உண்மையாக இதை உட்

கொள்ளக்கடவை உத்தமனுகிய பார்த்தனே! என்று கரியதிருமே னியையுடைய கண்ணன்சொல்ல, காண்டீபன் அற்புத மடைந்து ஐயனே! வாசுதேவருக்குந் தேவகிதேவிக்கும்புத்திரராகப் பிறந்து ஆயர்வீட்டில் வளர்ந்து வெண்ணெய் பால் முதலிய யாவுமுண்டு எங்களுக்கு மைத்துனராகி எங்களொப்பந்தமா யின்பதுன்பங்களை யனுபவித்து அழுவாருட னழுது தொழுவாருடன் தொழுது நகைப்பாருட னகைத்து பகைப்பாருடன் பகைத்து இப்படிக் கெல்லாம் விளையாடிக்கொண்டிருந்து விட்ட நீர், எல்லாம் நான் தான் என்னைவிடப் பிரபஞ்சமில்லை யென்றுசொல்வது பெரிய ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றது எனக்காகச் சொல்லிய வார்த் தையோ அல்லது உண்மையாகிய காரியந்தானே? அப்படி உண் மையாயிருக்குமாகில், யாவும் தாமாயிருக்குந் தேவரீருடைய திரு க்கோல வுருவத்தை அடியேன்கண்டு தெரிசித் துய்யும்படியாகத் தெரிவிக்கவேண்டும் தெய்வநாயகனே! யென்று கேசவன்றேழன் கேட்க,அப்படியே தெரிசித்துக்கொள்ளென்று ஞானக்கண்கொடு த்து அர்ச்சுனனுடைய முகத்தைத் தடவி அப்போதே உலகத்தை ஓரடியாக அளந்த உருவம் போலுயர்ந்து பாதாளம் வரையிலும் தாழ்ந்து மேலிருக்கும் அண்டாண்டப் பேரண்டச் சுவர்வரை யிலும் மேலுங்கீழுமாகத்திணித்து நெருங்கும்படியாய்ச் சுயம்பிர காச ஒளியாய் விராட் சொருபமாகிநின்றார். அந்தத்திருக்கோலத் தைத் தனது திவ்விய ஞான விழியினல் விஜயன் கண்டு பிரமித்து வாய்பேசாமல் மௌனியாய் விற்பனமுடைய அற்புதகுண சில னுக மயிர்க்குச்செறிய ஆனந்த சமுத்திரத்தில்மூழ்கி தன்னைத்தான் மறந்து அசைவற்று நின்று விட்டான். அப்பால் தேவர்களும் நான்குவேத பாராயணராகிய தவமுனிவர்களும் அந்தவிராட்டினு டைய திருவுருவத்தில் ஒருபக்கமாயிருந்து மறைமாரியும் மலர்மாரி யும்பொழிந்தார்கள்,இதராகிய இருதிறப்படைகளின் பகுதியோர் முன்னிருந்தபடியே கிருஷ்ணர்ச்சுனரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந் தார்களன்றி மற்றுவேறென்றுங்கண்டதில்லை. இப்பால் தன்னிலை யெல்லாம் அர்ச்சுனன் செவ்வையாய் அறிந்துக்கொண்ட தன்மை யைக்கண்டு தான்கொண்ட விராட்டுருவத்தை மாற்றி முன்னின்ற நிலைப்படிக்குச் சாரதியா யிருந்து விஜையனுடைய தெளிவாகிய பிரகாசம்பெற்ற முகத்தைப் பார்த்து, அர்ச்சுன! முற்றத் துறந்த சித்தத்தவர்களும் அறியப்படாத என்னிலையை நீயறிந்து கொண் டாய், உன்னைப்போல் எவருணர்ந்தார்கள்? உத்தமனே! மலயி

னுயரம் மலைக்குத் தெரியா தென்பதுபோல் என்னிலை எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆகையால் நீ கண்டுகளித்த தோற்றமாகியவெல்லா வற்றையும் நானறியும் படியாகச் சொல்லக்கடவை, தவநிறைந்த பேரறிவினையுடைய தனஞ்செயனே! யென்று விமலனாகிய நாரா யணன் கேட்க, விஜயன் சொல்லலுற்றான்.

சுவாமி! பிரம்மாண்ட கோளகையைக் கிழித்து மேற்பட்டுப் பேரொளியாகத் தோன்றி சிரம் கரம் மார்பு உந்தி கால்மேல் இடை தொடையென்பது ஒன்றுந் தெரியாமல் உலக மெல்லாஞ் சலமயமாயுள்ளது போலிருந்த உருவத்தை நானெப்படி பகுத்துச் சொல்லுவேன் மாதவனே! யென்று இரண்டு பாதங்களையும் தன் னிருகரத்தாற் றழுவி தனது முடியைத் திருவடிக் கடியிற்சாய்த்து இருகண்களும் ஆற்றுநீரி லூற்றுப்போற் சுரந்து பெருக்கெடுத் தோட திடகாத்திர நடுங்க மொழிகுழறும்படி நாவு நடுங்கத் தான் கண்ட காக்ஷியைத் தாக்ஷி இல்லாமற் சொல்லத்துணிந்து தாண் டவனாகிய காண்டவமெரித்த கண்ணனே! பாண்டவர்க்கிசைந்த பாகனே! நான்கண்ட காக்ஷி மாதவம் பெற்ற வேதவேதியராகிய முனி சிரேஷ்டர்கள் சூழ்ந்து வணங்கும் படியாயிருந்த பிரம்மதே வனைச் சரஸ்வதி முதலிய பேர்களுடன் உனது தேகத்தி லிருக்கக் கண்டேன் சங்கு சக்கரம் கதை கட்கம் கோதண்டமென்னும் பஞ்சாயுதங்களுடன் மகாலட்சுமியும் பொருந்த கவுஸ்துவாபரண மும் துளபமாலையுடன் பரவாசுதேவனை உன்னுடலில் ஒரு புறத் தில் மருவக்கண்டேன், குளிர்ந்த பிறையணிந்த உருத்திர மூர்த் தியை நாராயணியுடன் தேவகணம் பூதகணங்கள் சூழத்தேவர்திரு மேனியிற் பொருந்தி யிருக்கக்கண்டேன், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் இந்திராணியுடன் தேவேந்திரனும் தேவரீருடைய திருவுருவிற் கண்டேன். நான்கு வேதம் உபநிடதம் வியாகரணம் ஆறு சாஸ்திரம் பதினெண் புரா ணம் ஆகம முதலாகிய எல்லாவற்றையுங் கண்ணிற்கண்டேன், பகை வராயிருந் தழிந்து மடியும் அரக்கர் முதலிய அசுரர்களையுங் கண் டேன், சரம் அசரமென்னும் எல்லாப்பொருள்களையுங்கண்டேன், முத்தொழிலும் முக்குணமும் மூவுருவும் முக்காலமும் வாரம் திதி மாதம் வருட முதலியதும் அவைகளின் தொழிற் குணங்களுங் கண்ணுற்றேன், இதல்லாமலும் இன்னொரு ஆச்சரியங் கண்டேன், இறைவனே! நான் கண்டதென்னவெனில், நாகக் கொடியோனா கிய துரியோதனன் முதலிய யாவரையும் அநேகம் அக்ரோணி

சேனைகளையும் பாண்டவர்களுக்குச் சகாயமாகிப் படைத்துணை வந்த மன்னவர்முதலிய பெருஞ்சேனைகளையும் தேவரீருடைய திருவாயால் விழுங்கக்கண்டேன், இவ்வளவுகோடிசேனைகளையும் இந்த எழுகடல் முதலாகிய பெரும் புறக் கடலையும் வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் அநேகங்கோடி கரங்களும் அநேகங்கோடி சிரங்களும் அநேகங்கோடி கண்களும் அநேகங்கோடி கால்களும் அநேகங்கோடி திருக்கைகளும் அநேகங்கோடி திருமுகமண்டலமும் பிரகாசிக்கும்படியாய்க் கண்டேன், தேவரீருடைய பூரண உருவத்தைப் பார்ப்பதற்கு அநேகங்கோடி கண்களைபெறுமற்போனேன், கை கூப்பி வணங்குவதற்கு கரங்களனந்தம் பெறுமற்போனேன், தேவரீருடைய திருநாமங்களை ஸ்துதிப்பதற்கு அநேகமாயிரம் நாவினைப் படைக்காமற் போனேன், இனி நான் சொல்லத்தக்கதொன்றில்லை யென்றான்.

அப்படியாகச்சொல்லிய அர்ச்சுனனை அணைத்துஅருளளித்து இங்குகடைசியில் தருமராஜன்முதலிய நீங்களைவரும் பிழைத்திருக்கப் போகிறவர்கள், இதரமானவர்களெல்லாரும் அழிந்துபோகிறவர்கள், இதை உன்மனத்தி லுறுதியாக வைத்துக்கொள், அறியாமையாகிய இருளை நீக்கிவிட்டுவிடு மேலாகிய வல்லபமுடைய விஜயனே ! நாமிருவரும் இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாரையுங் கும்பு கூட்டி மடிப்பதற்கே பிறந்திருக்கின்றோம், நீ வேறாக எண்ணிக் கலங்குவையாகில் நாம்வந்த காரியந் தாறுமாறாகும், ஆகையால் எந்த வேலையெப்படி இருந்தாலும் நாம்வந்தவேலையை முடித்துச் சுகந்தமாலையைத்தரித்து வெற்றிபெறும்படியாகிய விதத்தை விதியாய்த் தேடிக்கொள்ளவேண்டும், பின்னும் உனக்கு மயக்கமிருக்குமாகில் இன்னமும் சொல்லுகிறேன் கேள்! எல்லா இடங்களும் அவ்விடங்களிலிருக்கின்ற எல்லாப்பொருள்களும் யாவும் நாமாகி வேதமும் வேதவேதாந்தமும் நாமாகி இருக்கின்றோம், உன்னைவிட்டு நான் பிரியமாட்டேன் என்னைவிட்டு நீ பிரியமாட்டாய், அப்படியல்லவென்று பிரிந்தாலும்வேறுபடோம், அதெப்படியென்னில், முன்னொரு முறையில் நரனும் நாராயணனுமாகப் பிறந்து பூபாரம் போக்கினோம், இன்னொரு பிறப்பில் இராமலட்சுமணர்களென்னும் பேர் பெற்று சத்தியமுதலிய நித்திய விரததவங்களை நிலைநிறுத்தினோம், இந்தப்பிறப்பில் கிருஷ்ணார்ச்சுனராக இவ்விடத்தில் நிற்கின்றோம், ஆகையால் உன்னுடைய மயக்கத்தையும் இவர்கள்பேரிற்கொண்ட நேசத்தையும் ஆசாரியர்மேல் விசுவாசம் வைக்க உன்னைமயக்கிய

மோக பாசத்தையும் விட்டொழித்துவிடென்று தன்னிலைகளெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி தத்துவந் தெரிவித்த சாமள வர்ணனாகிய சுவாமியினுடைய திருவாய்மொழி கேட்டுத் தெளிவுற்றுத் தேறி, அறம்பொருளின்பத்தை அனுபவித்து அப்பால் தேவரீருடைய திருவடியைச் சேரும் பதத்தின்பயனை அடியேனுக் குபதேசித்த ஆரியனே! யென்று செந்தாமரைக் கமலமணக்குந் திருவடியிற் றொழுது, அடியேன் விவேகசூனியத்தாற் றெரியாமற் சொல்லிய சொற்குற்றம் பொருட் குற்றம் மரியாதை முதலிய மனக்குற்றம் குலக்குற்றம் குணக்குற்றம் இவைமுதலிய தீங்குகளேதாகினு முண்டாயிருக்குமாகில் அவைகளை யெல்லாம் க்ஷமிக்கவேண்டும் அச்சுதனே! பரந்தாமனே! ஆரணனே! பூரணனே யென்று அடிமலர்வணங்கி அருச்சுனன் துணிந்து யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதற்குவேண்டிய கருவிகளெல்லாமேற்படுத்திக்கொண்டு இதோ யாவரையும் முடிப்பேனென்று வீரப்பிரதாப தீரத்துடன் எழுந்து நின்று சண்டைசெய்தான். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் விஜயனைப்போல் பராக்கிரமமுள்ளவீரன் இவ்வுலகத்தினுண்டோவென்று புகழ்ந்து மிகுந்த சந்தோஷ முடையவராய் குருமூர்த்தம் கொண்டருளிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நான் சொன்னபடி இதை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அனுபவத்தில் என்னையும் தன்னையும் அறிந்து இந்த இரகசியமான அர்த்தங்களெல்லாம் பகுத்துணர்ந்து எனது பக்தர்களுக்கு யார் சொல்லுகிறார்களோ அவர்களும் இந்த தத்துவார்த்தங்களைக் கேட்டு ஆனந்திப்பவர்களும் தேகாந்தத்தில் பிணி மயக்கமின்றி பக்தியுடன் பரிபூரண சோதியிற்கலந்து முத்திபெறுவர் என்று உபதேசித்தருளினர். இந்தபகவற்கீதையை உபதேசித்து கடவுள் நிச்சயங்காட்டியசங்கதி விஜயனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் நடந்த தேவரகசிய மென்று வியாசர் சொல்ல, அப்போது ரிஷிகள் அப்பேர்ப்பட்ட இரகசியம் தேவரீர் தெரிந்து அடியேங்களுக்கு சொல்லும் விதமெப்படி என்று கேட்க வியாசபகவான் புன்னகையுடையவராய் வியந்து ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! கேளுங்கள் சகலதேவ இரகசியங்களும் நான் தெரிந்துக் கொள்ளும்படியாக பரமசிவம் அனுக்கிரகம் செய்தருளிய அந்தந்த இரகசியங்களெல்லாம் நடந்தவண்ணம் உங்களுக்குச் சொன்னேம் என்று வேதவியாசர் புகல, நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்து புகழ்ந்து பற்பல புட்பங்களால் அர்ச்சனை புரிந்து வாழ்த்தி போற்றினார்கள்.

152. இந்துக்களின் வரலாறு.

மணிகடற்கலையைத் திணைநிலத்திலகுறாடம், எழுவகைத்தீவி னேற்றமிக்குயரிய, செம்பொன்மயமலி சம்புத்தீவின், நாப்பணிவ் வுலகமாப்பெருங்கமலப், பொகுட்டென விளங்கும் முகட்டினவா யும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராதி முப்பத்து முக்கோடி தேவர் களும் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் மஹாருஷிகளும் யக்ஷ கின்னர தேவ காந்தர்வ சித்த வித்யாதரர்களும் மற்றும் ஆகாயவாசிகள் போக பூமியோர் முதலானவர்களும் வசிக்கப்பெற்ற ஸ்கந்தகைலாயம் ஜ்யோதிஷ்கைலாயம் மனோவதி வைகுண்டம் ரஜோவதி முதலிய பற்பல ஸ்தான விசேஷங்களும் எண்பத்து நான்கிலக்ஷம்யோசனை யுயரமுமமையப்பெற்ற மஹாமேருபர்வதத்தின் தக்ஷிணபாகத்தில் ஸரஸ்வதி த்ருஷத்வதி யமுனை கங்கை யென்னுந் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய நதிகளின் மத்தியில் தேவர்களா லிருமிக்கப்பட்ட பிரம்மாவர்த்தமும், அதற் கிரண்டாவதான குருக்ஷேத்ரம் மத்ஸ்யதே சம் பாஞ்சாலதேசம் சூரசேனதேச முதலிய பிரம்மருஷிகள் வசிக்கு மிடமும் ஹிமவத்பர்வதத்திற்குத் தெற்கும் விந்தியபர்வதத்திற்கு வடக்கும் சரஸ்வதி நதியானது வற்றிப்போனப் பிரதேசமாகிய விநசனதிற்குக் கிழக்கும் பிரயாகைக்கு மேற்கும் ஆகிய விந்நாற் பாங் கெல்லைக்குட்பட்ட மத்ஸ்யதேசமும், ஹிமவத்விந்திய பர்வதங் களை வடக்குத்தெற்கெல்லைகளாகவும் பூர்வபஸ்சிம சமுத்திரங்களை கிழக்குமேற் கெல்லைகளாகவுங் கொண்டு விளங்கும் ஆரியாவர்த்த மென்னுந் திவ்யதேசமும், ஆகிய இவைகளைத் தன்னிடத் தமையப் பெற்றதுவும், போகபூமியில் போக தநுக்களைப்பெற்று வசிக்கும் அரிஅரப் பிரம்மேந்த்ராதிதேவ தானவமானவ பசு பக்ஷியாதி சக லான்மகோடிகளும்கீழ்சென்ற அனந்த ஜன்மங்களிற்றேடிய புண் யகர்ம பரிபாக விசேஷத்தால் தர்மார்த்தகாம மோக்ஷமென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையு மடைவான் விரும்பிவந்து பிறத்தற் கிடனுந் தன்மையால் மானவதிபமென்னும் பெயரை யுடையதுவும் சுவாயம்புவமநுவின் பரம்பரையில்வந்த இடபனென்னுமரசன துபுத் திரர்களூற் றுவரில் பரதன் என்பவனுல் மநுமுறை கோடா தரசி யற்றப் பட்டதாடம், அயோத்தி மதுரை மாயை காசி காஞ்சி அவந்தி த்வாரகை என்னும் புண்ய நகரங்களேழுடன் அனந்த திவ்யக்ஷேத் திரங்களையும் கங்கை யமுனை சரஸ்வதி முதலியபற்பல புண்யநதி

களையுங் கொண்டுள்ளதால் புண்யபூமி யெனப்படுவதூஉம், அக்நிஷ்டோமாதி யாகங்களும் பிரம்மயக்ஞ முதலிய பஞ்சமஹாயக்ஞங்களும் சரியை முதலிய சாதனங்களும் பிராம்மணர் க்ஷத்திரியர் வைஸ்யர் சூத்திரரென்னும் நால்வகைய வருணங்களுக்குரியதர்மங்களும் பிரமசரியம் கிருகஸ்தம் வானப்ரஸ்தம் சந்நியாசமென்னும் நான்காஸ்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்களும் மற்றுமுள்ள சதாசாரங்களும் அனுதிசித்தமாய் நிகழ்தற்கிடனுயுள்ள ஏதுவால் கர்மபூமியின் சிரோபூஷணமென வான்றோரால் புகழ்பெற்றதுமாகிய இப்பரதகண்டத்துள் யாவராலும் கொண்டாடப்பட்ட சதாசார சிஷ்டர்களென்னு மர்த்தமுள்ள மேற்குறித்த ஆரியாவர்த்த வாசிகளின் பரம்பரையில் தோன்றி ஹிமாசல முதல் கன்னியாகுமரி வரையினுள்ள இவ்விந்தியதேச முழுமையும் இந்துக்களென்னும் பெயருடன் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்துவந்த நம்மவர்களனைவரும் வேதாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிவிலக்குகளின்படி நடக்கும் சதாசாரமுள்ளவர்களாயும் இருப்பது இன்றளவும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிந்தவிஷயமேயாம், பிரம்மாவர்த்த தேசத்தில் தொன்றுதொட்டு பரம்பரையாயநுஷ்டித்துவரும் தர்மகர்மங்களை எத்தேயத்தினுள்ளவர்களும் அநுஷ்டித்தல்வேண்டுமென்றும் எல்லாத்தேசவாசிகளும் அவரவர் ஜாதி மதாசாரங்களனைத்தையும் இத்தேசவாசிகளான ஆரியர்களிடத்திலிருந்தேதெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் மனுதர்மசாஸ்திரத்தினுலும் இத்தேசவாசிகள் மற்றைத் தேசத்தவர்கட்குச் சக்ரவர்த்திகளாக விருந்தார்களென்றும் பாரத முதலியவற்றுல் நன்கு விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு இத்தேசநிவாசிகட்கு இந்துக்களென்று வந்த கௌணப்பெயரைக்குறித்து சில நவீன நாகரீகமடைந்த மேனுட்டுப்பண்டிதர்கள் தாமெழுதிய தேசசரித்திரங்களுள் இத்தேசத்திற்கு முதலில் வந்த பாரசீகர் சிந்து நதிக்கரையில் வந்து அங்குள்ளவர்களை அந்நதியின் பெயராகிய ஸிந்து என்னும் பதத்தை ஹிந்து என்று தவருக உச்சரித்ததாயும் அதையே காரணமாகக்கொண்டு பலரும் வழங்கினதன்றி அவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் அப்பெயரையே வழங்கினரென்றும், அதுவே நாளதுவரையில் அநுஷ்டானத்தினுள்ளதென்றும் இத்தேசசரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறுர்கள்.

அந்த இந்து என்னும் பெயர் வடமொழிப் பதமாதலின் அப்பாஷாஞானஞ் சிறிதுமில்லாதவர்கள் அப்பதத்தின் ப்ரக்ருதிப்

ப்ரத்யயார்த்தம் இன்னதென்றும் சந்திரன் பெயர்களுள் ஒன்றான இந்துவென்னும் பெயர் மனிதர்களுக்கெவ்வாறு வந்ததென்றும் விசாரணைமுகத்தா லறியாமையால் அதற்குச் சிந்து நதியைக் காரணமாகக்கொண்டு அபூதகல்பனை சரித்திரமொன்றை அவ்வாறெழுதினதும் ஆரியசாஸ்திரப் பழக்கமும் சரித்திரப்பழக்கமு மில்லாதவர்களாய் ஊன பாஷையை மாத்திரமுணர்ந்த ஆரியர்களிற் சிலரதை உண்மையென்று நம்பி அங்கிகரித்து வருவதும் அன்னோரது ஆராய்ச்சியின்மையை விளக்குமேயன்றி நம்மவர்க்கு யாதோரிழித்தகைவையும் உண்டுபண்ண வல்லதன்றாம். அங்ஙனமாயின், நம்மவர்க்கு இந்துயென்னும் நமதுதேசத்திற்கு இந்துதேச மென்னும் பெயர் வழங்குங் காரணம் என்னையெனில் கூறுதும்.

இந்து வென்னும் பெயரையுடைய சந்திரன் தன்னுடைய குளிர்ச்சியாகிய ஒளியினால் சகல பிராணிகளுக்கும் அந்தகாரத்தைப்போக்கி ஆனந்தத்தை விளைவிப்பதுபோல், இந்துக்களும் தங்களுடைய வேதாகமங்களால் சகல பிராணிகளுக்கும் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவர்களென்கிற குண சம்பந்தமான கௌணார்த்தயாந்திரத்தானே யன்றி இதி பரமைஸ்வர்யே என்கிற தாதுவினின்றும் இப்பெயர் வந்ததால் முக்யார்த்தமான ஸர்வைஸ்வர்ய சம்பத்தியும் பரோபகாரம் முதலிய சற்குணங்களு மிவர்கட்கமைந்துள்ளதென்று, இந்தவ꞉ பிதர꞉ (எல்லாத் தேசத்தர்கட்கும் இந்துக்களே மூலகாரணர்) என்னும் அதர்வண ஸ்ருதியாலும், அந்தந்த தேசங்களை யாண்டுவந்த க்ஷத்திரியர்கள் நாளுக்குநாள் சிறிதுசிறிதாகக் கர்ப்பாதானம் பும்ஸவனம்முதலிய கர்மங்களையும் அறவே கைவிட்டு அனுசாரர்களான காரணத்தால் நீசத்வமடைந்து, பௌண்ட்ரகர் ஒட்ரர் திரவிடர் காம்போஜர் யவனர் சகர் பாரதர் பப்லவர் சைனர் கிராதர் கசர் முதலிய இழிந்த ஜாதியராய்ப் பிரிந்தனர் என்றமனுஸ்மிருதி கo-வது அத்தியாயம் கூகூ-கூச-வது சுலோகத்தினாலும், எல்லாத்தேசவாசிகட்கும் மூலகாரணர் இவ்விந்தியர்களேஎன்றுமேற்படுகின்றது, இங்ஙனமிருக்க இவர்கள் பூர்வம் மத்திபாசியாவிலிருந்து இத்தேசத்திற்கு வந்தவர்களென்றும், அவர்கள் இத்தேசவாசிகளான அனாரியர்களுடன் கூடி இந்துக்களாயின ரென்றும் நூதனதேச சரித்திரத்தி லெழுதி யிருக்கின்றது, ஆனால் இந்துதேசசரித்திர முணர்ந்த பண்டிதர்களும், எல்லாராலு மங்கிகரிக்கப்பட்டுவருகிற மநுஸ்மிருதிமுதலிய தருமசாஸ்திரங்களும் பாரதமுதலிய இதிஹாசங்களும் நம்மவர்கள்மத்தி

யாசியாவிலிருந் தித்தேசத்திற் குடியேறினவர்க ளென்பதையும், நம்மவர்க்கு இந்து வென்னும் பெயர் வந்தமைக்குச் சிந்து நதியே காரணமென்பதையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை யாதலினும் ஆர்யாவர்த்தத்தை புண்ய பூமி என்று துதித்து அதர்க்கப் புறத்திலிருக்கும் தேசங்களை மிலேச்சதேசமென்று நிந்தித்து வந்தமையாலும் அன்னோர்கூற்ற னுசிதமேயாம்.

மேலும் இந்து என்னும்பதம் முக்ய கௌணஅர்த்தங்களால் பரோபகாரம் ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பத்தி முதலியவைகளை யுடையவர்களா யிருக்குங் காரணங்களை முன்னிட்டு வந்ததாய் எற்பட்டிருக்க, இதைவிட்டு மேற்காட்டியவாறு பிரரெழுதுவதும் நம்மவருட் சிலர் அதை யநுசரிப்பதும் யுக்தமன்று.

அங்ஙனமாயின் இந்துக்களென்றல்லவோ வழங்குதல்வேண்டும் ஹிந்துக்கள் எனவழங்கக் காண்கிறோமேயெனில். அது இத்தேசத்தை மிலேச்சர்களான பாரசீகர் நம்மவர்களைச் சிறையெடுத்து அடிமைகளாக்கிக்கொண்டு ஹிந்துஎன்று தவருகச்சொல்லத் தலைப்பட்டனர். அதுமுதல் ஹிந்து என்னுஞ்சொல் அவர்கள்பாஷையில் சேவகனென்னும் அர்த்தமுள்ளதாய் வழங்கலாயிற்று.

வேறு சிலர் இந்து என்னும் பதம் ஹிடிகத்யநாதரயோ என்னுந் தாதுவிலிருந்து வந்ததென்பர். அவ்வாருயின் ஹிண்டு என வழங்கல்வேண்டும். அங்ஙனம் வழங்காமையால்மேற்கண்டஹிண்டு என்பதினீற்றுடகரத்தை தகரமாகவேனும் மாற்றுதல் வேண்டும். அவ்வாறுமாற்றி இடர்ப்படுவதினும், மேல் உதகரித்த ஆதர்வசுருதியின்படி எல்லாதேயத்தவர்க்கும் பிதாஸ்தானமாயுள்ளவர் இந்துக்களேயென்றேற்படுவதால் இந்துக்களென்பது ஹிந்துக்களென மருவி நின்றதேயன்றி, ஹிடிகத்யநாதரயோ வென்னுந் தாதுவினின்றும் வந்ததன்று. இதுவரையிற்காட்டிய நியாயங்களால் நம்மவர்க்கு இந்துக்களென்னும் பெயர் தொன்றுதொட்டுக் காரணப்பெயராயமைந்துள்ள தென்பதே சித்தாந்தமாம்.

உபசம்ஹாரம்.

இத்தகைய ஆரியர்களாயுள்ள நம்முன்னோர்கள் எவ்வகைப் பிராணிகட்கும் எவ்வித துன்பஞ்செய்யக் கூடாதென்றும் தாழ்ந்த ஜந்துக்களுக்கும் நம்மாலியன்றவுதவியையே செய்ய வேண்டியதென்றும் உண்டான ஜீவகாருண்யமுள்ளவர்களாயும் மாதா பிதா குரு தெய்வம் பெரியோர்கள் சிவசரணர்கள் ஆகிய இன்னோரன்ன

பலரிடத்தும் பக்திவிஸ்வாஸமுள்ளவர்களாயும் வேதாகம சாஸ்திர விசாரம் அவ்வவ் வருணாச்சிரமங்கட்குரிய கர்மாநுஷ்டானங்கள் தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களில் விருப்பம் தத்தம் மதாசார விஷயங்களி லிடையறாத வூக்கம் முதலிய சதாசாரசிஷ்டர்களாகவு மிருந்தார்களென்பதை நம்மனோர்க்குரிய சாஸ்திரமுகத்தாலும் சம்பிரதாய வநுபவங்களானுமாத்திரமேயன்றி அந்நியதேசத்தவருட் சிலர் இந்தியாவில் வசிக்கும் ஜனங்களின் உடன் படிக்கைக்கு எழுத்தும் அவர்கள்வசிக்கும் வீட்டுக்கதவுகளுக்குப்பூட்டும் வேண்டுவதில்லையென்று தாங்களெழுதிய தேசசரித்திரங்களில் எழுதியிருப்பதும் போதுமானசான்றாம். இத்தகைய உத்தமகுணசீலர்களான ஆரியருள் இக்காலத்திலுள்ள சிலர் மேற்கண்ட யாவத் விஷயங்களுக்கு மாறான நடவடிக்கைகளுடையவராயும் தத்தம் மதங்களிலும் மதசாஸ்திரங்களிலும் அம்மத சாஸ்திர போதகர்களிடத்திலும் நம்பிக்கை யில்லாதவர்களாயும் மேற்கண்டவைகளில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களான சற்சனர்களை இகழ்ந்து பேசுபவர்களாயும் அந்நியமதங்களையும் புகழ்ந்து பேசுபவர்களாயும் இருக்கின்றனர்.

இம்மட்டோ! சிலர் தங்கள்மதம் இப்படிப்பட்டதென்றும் தாம் வழிப்படுங்கடவுளித் தன்மையரென்றும் செவ்விதினறியாக்கொடுமையால் புறமதச்சார்பில்விழுந்து அம்மதநூல்கள் எளிதில்பொருளுணரக்கூடிய வசனரூபமாயிருத்தலின் அவற்றைச் சுலபமாகப் படித்து கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்து களிப்பதுபோல் வீணானந்தமுடையவர்களாய், தத்தம்மதங்களையும் மதக்கடவுளர்களையும் இகழத்தலைப்படுகின்றனர். ஆதலின் இத்தகைய விபரீதங்களுக்குஇடந்தராவண்ணம் நம்மதநூல்களை சிறுவயதுள்ள பாலர்களும்பாலிகைகளும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்படியான வசனநடையில்எழுதி வெளியிடவேண்டி இச் சகலகலாபூஷணம் என்னுங் கிரந்தம் அச்சிடலாயிற்று.

சகலகலாபூஷணம்
முற்றுப்பெற்றது.

இந்நூலை அனுஷ்டிக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் கொள்ளைநோய் முதலிய பிணிகளும் மரணகாலத்தில் மயக்கமுமணுகாவாம்.

PRINTED AT THE MADRAS DIAMOND PRESS, PERIAMET.